

CÙNG CHIỀU VÔ HẠN

Truyện tình lãng mạn

18

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hai Anh Trai Có Một Bảo Bối

Chương 2: Pizza Hut, Giả Tình Địch

Chương 3: Đợi Đến Khi Em Mười Tám Tuổi Sẽ Yêu Em

Chương 4: Nơi Đó Của Người Ta Cũng Bị Trầy Da

Chương 5

Chương 6

Chương 7: Dưới Trời Sao Hạnh Phúc

Chương 8: Cực Phẩm Trong Cực Phẩm

Chương 9: Là Con Tự Nguyện (1)

Chương 10: Là Con Tự Nguyện (2)

Chương 11: Rung Động Xa Lạ (1)

Chương 12: Rung Động Xa Lạ (2)

Chương 13: Tiếng Hát Làm Người Ta Muốn "Héo"

Chương 14: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn

Chương 15: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn (2)

Chương 16: Cần Giúp Một Tay Không ? (1)

Chương 17: Cần Giúp Một Tay Không? (2)

Chương 18: Nói Thì Có Ích Lợi Gì, Cứ Làm Là Được

Chương 19: Lão Tử Vẫn Còn Là Xử Nam (1)

Chương 20: Lão Tử Vẫn Còn Là Xử Nam Đây (2)

Chương 21: Ông Chủ Lớn Yêu Rồi

Chương 22: First Night!

Chương 23: Không Có Cô Ấy, Người Báo Cáo Ai Đây?

Chương 24: Tại Sao Phải Cho Chú Sờ?

Chương 25

Chương 26: Người Đàn Ông Đây Là Của Tôi

Chương 27: Các Người Không Nhớ Em Sao?

Chương 28: Tôi Muốn Em!
Chương 29: Cô Là Ma Túy!
Chương 30: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào? (1)
Chương 31: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào?(2)
Chương 32: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào? (3)
Chương 33: Lớn Tốt Hơn Nhỏ!
Chương 34: Người Bạn Nhỏ, Em Ướt
Chương 35: Tiểu Bạch Thỏ Đấu Với Thợ Săn
Chương 36: Nhổ Răng Cọp
Chương 37
Chương 38: Tiểu Yêu Tinh Say Rượu
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42: Bảo Vật Quốc Gia Tới!
Chương 43: Quà Tặng Kết Hôn!
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47: Nghe Nói Phòng Trộm Như Vậy Đó!
Chương 48: Cuộc Thi
Chương 49
Chương 50: Anh Em Gặp Lại!
Chương 51: Anh Em Chung Sống
Chương 52: Chuyện Nên Tới Cũng Phải Tới, Trốn Không Được!
Chương 53: Chú Quý Muốn Kiểm Tra
Chương 54: Chú Quý Tiếp Tục Kiểm Tra
Chương 55: Toilet Kịch Tình
Chương 56: Bất Đắc Dĩ Thỏa Hiệp
Chương 57: Tranh Chấp
Chương 58: Không Cần Chú Lo
Chương 59: Cầu Hôn

Chương 60: Ngoại Truyện Về Anh Trai
Chương 61: Cấm Kị
Chương 62: Chú Ấy Là Người Chăm Sóc Mình
Chương 63: Chú Quý Bức Hôn(1)
Chương 64: Chú Quý Bức Hôn(2)
Chương 65
Chương 66: Vẫn Chưa Có Đầy Mà
Chương 67: Chú Quý Kết Hôn!
Chương 68: Chú Quý Cam Chịu
Chương 69: Ai Đang Xấu Hổ?
Chương 70: Cưng Chiều Vô Hạn
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78

Mục lục

- Chương 1: Hai Anh Trai Có Một Bảo Bối
- Chương 2: Pizza Hut, Giả Tình Địch
- Chương 3: Đợi Đến Khi Em Mười Tám Tuổi Sẽ Yêu Em
- Chương 4: Nơi Đó Của Người Ta Cũng Bị Trầy Da
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7: Dưới Trời Sao Hạnh Phúc
- Chương 8: Cực Phẩm Trong Cực Phẩm
- Chương 9: Là Con Tự Nguyên (1)
- Chương 10: Là Con Tự Nguyên (2)
- Chương 11: Rung Động Xa Lạ (1)
- Chương 12: Rung Động Xa Lạ (2)
- Chương 13: Tiếng Hát Làm Người Ta Muốn "Héo"
- Chương 14: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn
- Chương 15: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn (2)
- Chương 16: Cần Giúp Một Tay Không ? (1)
- Chương 17: Cần Giúp Một Tay Không? (2)
- Chương 18: Nói Thì Có Ích Lợi Gì, Cứ Làm Là Được
- Chương 19: Lão Tử Vẫn Còn Là Xứ Nam (1)
- Chương 20: Lão Tử Vẫn Còn Là Xứ Nam Đây (2)
- Chương 21: Ông Chủ Lớn Yêu Rồi
- Chương 22: First Night!
- Chương 23: Không Có Cô Ấy, Người Báo Cáo Ai Đây?
- Chương 24: Tại Sao Phải Cho Chú Sờ?
- Chương 25
- Chương 26: Người Đàn Ông Đây Là Của Tôi
- Chương 27: Các Người Không Nhớ Em Sao?
- Chương 28: Tôi Muốn Em!
- Chương 29: Cô Là Ma Túy!
- Chương 30: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào? (1)
- Chương 31: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào? (2)
- Chương 32: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào? (3)
- Chương 33: Lớn Tốt Hơn Nhỏ!
- Chương 34: Người Bạn Nhỏ, Em Ướt
- Chương 35: Tiểu Bạch Thỏ Đấu Với Thợ Săn
- Chương 36: Nhớ Răng Cọp
- Chương 37
- Chương 38: Tiểu Yêu Tinh Say Rượu

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42: Bảo Vật Quốc Gia Tới!
Chương 43: Quà Tặng Kết Hôn!
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47: Nghe Nói Phòng Trộm Như Vây Đò!
Chương 48: Cuộc Thi
Chương 49
Chương 50: Anh Em Gặp Lại!
Chương 51: Anh Em Chung Sống
Chương 52: Chuyện Nền Tới Cũng Phải Tới, Trốn Không Được!
Chương 53: Chú Quý Muốn Kiểm Tra
Chương 54: Chú Quý Tiếp Tục Kiểm Tra
Chương 55: Toilet Kích Tình
Chương 56: Bất Đắc Dĩ Thỏa Hiệp
Chương 57: Tranh Chấp
Chương 58: Không Cần Chú Lo
Chương 59: Cầu Hôn
Chương 60: Ngoại Truyện Về Anh Trai
Chương 61: Cấm Kị
Chương 62: Chú Ấy Là Người Chăm Sóc Minh
Chương 63: Chú Quý Bức Hôn(1)
Chương 64: Chú Quý Bức Hôn(2)
Chương 65
Chương 66: Vẫn Chưa Có Đầy Mà
Chương 67: Chú Quý Kết Hôn!
Chương 68: Chú Quý Cam Chịu
Chương 69: Ai Đang Xấu Hổ?
Chương 70: Cưng Chiều Vô Hạn
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78

CÙNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hai Anh Trai Có Một Bảo Bối

Editor: Trần Thu Lệ

Đi ra khỏi thang máy, thư ký Vivian mang theo khuôn mặt tươi tắn chào đón, “Lạc Lạc, Tổng giám đốc Chung đang tiếp khách, anh ấy đã dặn trước nói em hãy ở bên ngoài chờ một chút...”

Lạc Lạc nhai kẹo cao su thơm ngát, hai tay cắm vào trong túi áo, đứng đờ đẫn về phía trước, “Khách khứa gì chứ, còn quan trọng hơn tôi à!”

Vivian thật sự rất lo lắng, cũng không dám kéo cô, nhắm mắt theo đuôi sau lưng cô khuyên, “Là khách rất quan trọng, là chủ tịch tập đoàn Quý Nhân, ít có được hôm nay đích thân đến đây...”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng Tổng giám đốc đã bị Lạc Lạc đẩy ra một cái.

Ba bốn người đàn ông đang ngồi trên sa-lon tiếp khách, anh hai Chung Chấn Văn của cô đang ngồi ở giữa, trên người là bộ Tây trang màu xám thẫm, áo sơ mi trắng, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một tia mệt mỏi, cùng ngồi ở giữa còn có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, áo T-shirt cổ tròn màu tím, Tây trang hờn nhàn màu đen, người cao gầy, bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sa-lon. Đôi mắt tinh ranh bắn ra bốn phía.

Lạc Lạc chỉ hơi quét mắt nhìn người kia một cái, nghiêng người dựa vào khung cửa, cười tinh nghịch, gọi một tiếng, “Anh hai!”

Mấy người bên trong cùng nhìn về phía cô gái đang dựa trước cửa, khoảng mười bảy mười tám tuổi, không tính là quá xinh đẹp, nhưng cũng mắt ngọc mày ngài, tươi đẹp động lòng người.

Để nhận thấy là cô vừa mới tan học, trên người còn đang mặc bộ đồng phục cao trung (THPT), tay ôm túi xách màu trắng, thấp thoáng có thể thấy được hai chữ Tiếng Anh “Freedom” thật to trên túi xách, trên túi áo lộ ra một dây tai nghe màu trắng, dường như vừa mới gỡ tai nghe nhạc xuống.

“Làm sao em vào được? Không phải đã bảo em hãy ở bên ngoài chơi đùa một hồi sao?” Chung Chấn Văn nhìn cô, khóe miệng tự nhiên hiện lên ý cười, ánh mắt lại nhìn về phía Vivian sau lưng cô.

“Tổng giám đốc, Lạc Lạc cô ấy...” Vivian cúi đầu khó xử

Biết rõ là không thể trách người khác... Cô em gái này của mình, ai có thể quản được cô chứ?

Không thể không cười giới thiệu nói: “Lạc Lạc, lại đây chào anh Quý.” Rồi cười nói với người bên cạnh, “Chủ tịch Quý, đây là em gái tôi Chung Tĩnh Ngôn, thật sự rất nghịch ngợm, để anh chê cười rồi.”

Già như thế mà vẫn còn anh Quý, chú Quý thì đúng hơn! Trong miệng Lạc Lạc vừa nhai kẹo cao su, vừa nhìn người nọ gật đầu một cái, rồi bước nhanh về hướng phòng nghỉ, “Anh hai, em ở bên trong chờ anh.”

Chung Chấn Văn đành phải bất đắc dĩ nhìn về phía Quý Thiếu Kiệt nói xin lỗi, rồi tiếp tục nói chuyện còn dang dở.

Nhưng sau đó, Chung Chấn Văn hơi lộ vẻ không tập trung.

Thừa dịp lúc nói chuyện sơ hờ, anh đứng dậy nói: “Chủ tịch Quý, tôi đi nhìn em gái một tí, cô bé kia quen nghịch ngợm, đột nhiên yên lặng như vậy, tôi lại hơi lo lắng. Xin anh chờ một chút, tôi đi sẽ quay trở lại ngay.”

Quý Thiếu Kiệt cười cười, “Xin cứ tự nhiên!”

Đẩy cửa phòng nghỉ ra, đèn lớn đèn nhỏ bên trong đều được bật lên, còn sáng hơn bên ngoài nữa, trên giường, Lạc Lạc đang nằm dựa lưng về phía anh đọc sách.

Giày bị đá lung tung một bên, hai bắp chân lúc giơ lên lúc lại giơ xuống, váy đồng phục tới đầu gối do động tác mạnh mẽ nên bị vén lên một góc, bên trong lộ ra đáy quần lót nhỏ màu trắng.

Mái tóc dài màu đen xõa ra một bên, lộ ra cái cổ trơn bóng nhẵn nhụi, một vòng lông tơ thật nhỏ được ánh đèn chiếu hiện ra rõ rệt, có hơi gấp lại, mềm mại khó tin. Giống như tim anh lúc này vậy.

Anh cứ đứng sau lưng cô như thế một lúc lâu, mới cúi người, đưa tay lấy đi tai nghe của cô, không ngoài dự đoán, tiếng nhạc rock đình tai nhức óc vang lên.

Cô giật mình, quay đầu lại nhìn, đôi mắt như một chú nai con bị hoảng sợ, ướm át mở to.

“Anh hai!” Thấy đúng là anh, người cô mới thả lỏng ra, dừng dừng lấy lại tai nghe trên tay anh, gắn lại lên tai, “Anh xong việc rồi hả?”

Anh đưa tay lấy tai nghe xuống một lần nữa, lấy MP4 đang để trên giường chỉnh âm lượng nhỏ lại, “Còn một chút nữa mới xong, còn muốn cái lỗ tai này nữa không hả? Để âm thanh lớn như vậy sao?”

“Đương nhiên là muốn, nếu không thì lấy cái gì nghe mấy anh căn bản chứ.” Cô cười hi hi lăn qua lăn lại một vòng trên giường, nằm ngửa đối mặt với anh, bắp chân gấp lại đập lên giường, váy ngắn hoàn toàn vén lên đến bắp đùi.

Đôi mắt không thể khống chế nhìn xuống dưới, miệng lại nói: “Con gái con nữa ở bên ngoài như vậy thì giống hình dạng gì hả?” Ngón tay đưa lên chân ngọc trắng mịn như gốm sứ không để lại dấu vết vuốt nhẹ một cái, tham lam ghi nhớ cảm xúc mềm mại ấy, cuối cùng chẳng qua là vì cô kéo váy thấp xuống một chút.

Tiểu yêu tinh lại đâu nào chịu tha cho anh, nhắc chân đạp lên Tây trang Armani mà anh ngồi trên máy bay một ngày một đêm vẫn còn chưa kịp thay ra, một đầu ngón chân như củ gừng xoắn lên cà-vạt màu lam trước ngực anh, một nửa ngón trở đưa lên khoe miệng cắn cắn, vẫn còn cười hi hi: “Nói mau, mang quà gì về cho em hả?”

"Quà vẫn còn để trong va li, em tự đi lấy đi!" Anh đưa tay đè bàn chân đang làm loạn lại, nho nhỏ mềm mềm, giống như cộng hành lá vậy. Anh nhịn không được nắm trong tay xoa nắn.

“Vậy thôi, về nhà rồi hãy nói.” Cô chẳng muốn đứng dậy lục lọi, ngáp một cái, đổi lại một tư thế nằm thoải mái, tiếp tục ngâm ngón tay, híp nửa mắt, hưởng thụ bàn tay dài mảnh của anh, các đốt ngón tay không có chút xíu vết chai nào.

Chốc lát, trong phòng nghỉ yên tĩnh lại. Anh cứng chiều nhìn dáng vẻ cô giống như một con mèo nhỏ, làn váy màu lam bị vén lên ngang hông trắng mịn, góc quần lót hình chữ Y kéo căng giữa đùi cô hiện ra rõ ràng, mập mập cắn tròn, giống như cất giấu một cái bánh bao mới ra lò, nhất thời làm anh miệng đắng lưỡi khô.(Mấy nàng đừng nghĩ loạn luân nhé, bởi vì nữ 9 và hai anh này không có quan hệ máu mủ đâu nha)

Em gái của anh, mới mười bảy tuổi, cũng đã là một cô gái nhỏ quyến rũ rồi.

“Đói bụng không? Trong tủ lạnh có bánh việt quất phô mai phổ Chi Lan đấy, anh đi lấy cho em nhé?”

Anh đi công tác nửa tháng, mới xuống máy bay được hơn hai tiếng, trong công ty không biết còn có bao nhiêu việc đang chờ anh xử lý, vậy mà anh vẫn nhớ mua món bánh mà cô thích ăn nhất trước giờ tan học. Anh trai như vậy, không thể nói không tốt được.

Cô được voi lại muốn đòi tiên, cười như một tên trộm, “Chỉ muốn anh hai thôi!”

“Đừng gây chuyện, khách bên ngoài rất quan trọng, anh phải đi ra ngoài ngay!” Nói như vậy nhưng vẫn không lay chuyển được cô, lấy bánh ngọt đến cho cô, đút hai ba miếng vào miệng rồi mới trở lại phòng làm việc.

Tiền khách xong trở lại phòng nghỉ, Lạc Lạc đã ngủ thiếp đi, cúi người nhìn cô gái mềm mại trên giường, nửa bên mặt bị cuốn sách Anh vẫn đề phải biến dạng, môi hé mở, nước miếng chảy ra làm ướt trang sách đang mở.

Trong lòng anh giống như đang có một đốm lửa nhỏ đang bốc cháy, không thể kiềm lại được, cúi xuống hôn vào cái miệng đỏ tươi, không ngừng lại được nên điên cuồng chiếm lấy, hận không thể khảm cô gái nhỏ nhắn này vào trong ngực.

Cô bị hôn đến không thở nổi, ưm một tiếng tỉnh lại, theo bản năng bắt đầu đáp lại anh, giống như thêm dầu vào lửa.

Tay trái anh vòng ra sau cổ giữ chặt đầu cô, tay phải vuốt ve cặp mông đang vểnh lên, thật sự rất muốn nuốt bảo bối nửa tháng không gặp này vào bụng.

“Mãi đến khi tình yêu biến mất anh mới hiểu được, không còn cảnh vật tốt đẹp yêu quý bên người, nhưng em đã sớm rời đi, mãi đến khi anh hiểu rõ thì em đã không còn lưu luyến gì anh nữa...” Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh biết là anh cả, hơi thở hỗn hển nhận điện thoại, “Lập tức đến ngay...”

Lạc Lạc ở đây... Ngủ thiếp đi vừa mới tỉnh... Ừ, em sẽ đổi quần áo cho em ấy...”

Cô bé có chút hoảng hốt nhìn anh nghe điện thoại, không biết là do bị anh hôn hay là vẫn còn chưa tỉnh ngủ, ánh mắt vẫn còn sương mù, giống như nhòe một đám sương, anh không kiềm được lại mỗ thêm vài cái vào đôi môi hồng hào kia, rồi mới kéo cô đứng dậy, “Chúng ta đi ăn cơm, anh cả đang ở dưới lầu.”

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Pizza Hut, Giả Tình Dịch

Editor: Trần Thu Lệ

Đi ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt anh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng, giống như phía sau không có cái đuôi nhỏ tùm góc áo của anh vậy, nghiêm túc dặn dò tài xế đang đợi bên ngoài lái xe về nhà họ Chung trước.

Trong thang máy, vừa rồi Lạc Lạc ngủ không ngon, giờ vẫn còn nghiêng người dựa vào đầu vai anh, anh giúp cô cầm túi xách, dụ dỗ cô nói chuyện, hỏi cô những chuyện trong trường học, rồi kể những chuyện thú vị lúc anh đi công tác ở Tây Ban Nha.

Một chiếc xe màu đen yên lặng đậu bên góc đường, anh kéo tay cô băng qua dòng người và xe cộ, anh cả Chung Chấn Thanh nhìn thấy bọn họ, vội vàng xuống xe, giúp bọn họ mở cửa sau, rồi vừa đỡ vừa ôm em gái ngồi vào trong xe.

Trong xe không mở nhạc, trong không khí tràn bao phủ một chút mùi vị thuốc lá.

“Anh cả, anh lại hút thuốc! Thối chết!” Lạc Lạc xoa xoa cái mũi, thấp giọng kêu gào.

Chung Chấn Thanh vội vàng hạ cửa sổ xuống, cười nói: “Tại chờ đợi các em sốt ruột quá nên chỉ hút có hai hơi thôi.”

Lúc này Chung Chấn Văn đã ngồi vào phía bên kia, vừa đưa tay ôm chầm lấy Lạc Lạc, vừa nói: “Em bị bệnh loét mũi rồi!”

Chung Chấn Thanh hiểu ý, cúi đầu cười, đồng ý đóng cửa sổ bên hông lại, chỉ chừa lại cửa sổ ngay vị trí ghế lái mà thôi.

Nửa tháng không gặp, Chung Chấn Thanh đề nghị đến một nhà hàng Pháp mới mở, Lạc Lạc lại thích đi ăn Pizza Hut, bọn anh biết cô chỉ thích chơi trò chơi xếp hoa quả mà thôi, cũng không phải là thật sự muốn ăn Pizza, nhưng cũng đành phải theo cô thôi.

Đang giờ cao điểm tan sở, chỗ nào cũng đều là người, tất cả xe trên đường phố đều như ốc sên nhích từng bước đi về phía trước.

Chung Chấn Thanh sốt ruột ấn từng dãy nút trong xe, tiếng radio om sòm, âm nhạc lại quá âm ỉ, mà dãy ghế đằng sau, tiếng mút lẫn nhau, thậm chí là tiếng làn da cọ xát, một tiếng so với một tiếng càng rõ nét hơn.

Anh liên tục nhìn lên kính chiếu hậu, cúc áo đồng phục của em gái đã bị gỡ ra, quần lót nhỏ màu trắng bị lộ ra ngoài và áo ngực của em gái đã bị đẩy ngược lên trên xếp chồng hỗn độn ở trước ngực, hai bầu vú non mềm trắng mịn lóa mắt bị tay Chung Chấn Văn lần lượt xoa nắn, màu sắc hơi thâm của bàn tay trái ngược với cặp vú trắng như tuyết của em gái tạo nên góc nhìn mạnh mẽ, cái miệng nhỏ nhắn bị Chung Chấn Văn mút sít sao, nước miếng chảy ra, chảy xuống chiếc cổ duyên dáng.

“Mẹ nó! Xe nhiều thật đấy!” Một đốm lửa trong lồng ngực anh như muốn đốt cháy, cuối cùng nhịn không được hung hãn nện một quyền lên tay lái, nói tục một tiếng.

Rốt cuộc Chung Chấn Văn cũng ngẩng đầu lên, để em gái hít thở không khí. Cúi đầu thở gấp cười nói: “Bí thư Chung của chúng ta nên đề nghị cho chính phủ đặt ra lệnh cấm, về sau đông đảo người dân hết giờ làm về nhà chỉ có thể đi bộ chứ không được lái xe không?”

“Hắn là nên để cho Tổng giám đốc Chung sau khi tan tầm đổi thành lái máy bay mới đúng!” Chung Chấn Thanh cũng phản kích ngay lập tức,

ngẩng đầu nhìn hai người trong kính chiếu hậu, “Em hãy kiềm chế chút đi, Lạc Lạc không chịu nổi!”

Hai người cùng nhìn cô gái nhỏ trong lòng, cô mềm mại nằm trong khuỷu tay Chung Chấn Văn thờ từng ngậm từng ngậm, chẳng biết từ lúc nào hai con thỏ nhỏ trước ngực đã có bộ dạng rất lớn, thuận tiện cũng nhấp nhô lên xuống, rung động không thôi. Đột nhiên toàn bộ đèn nê-on đủ các loại màu sắc hai bên đường bừng sáng, tỏa sáng trên mặt trên thân cô, trong phút chốc khuyếch đại cô lên như một tiểu yêu tinh mộng ảo, có cảm giác như không chân thực, giống như một khi tỉnh mộng thì cô sẽ tan biến bất cứ lúc nào vậy.

Chung Chấn Văn mê muội dùng ngón tay khê vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chậm rãi vuốt xuống hai con thỏ non mềm, nhẵn bóng, sau đó gia tăng sức lực nắm được, nhào nặn, cúi đầu nói: “Tiểu yêu tinh nhà chúng ta lại lớn lên rồi! Chấn Thanh, nửa tháng này anh cũng thật vất vả, công lao thật không nhỏ nha.”

Chung Chấn Thanh buồn cười.

Xe này đã cải tiến qua, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong xe, anh vẫn dùng khước mắt quan sát hai bên kính chiếu hậu, từ phía trước đưa tay ra sau, tóm hai hạt châu màu hồng phấn nộn trước ngực em gái nhéo nhẹ, khiến Lạc Lạc rùng mình, đau xót không thôi, “Em bảo Lạc Lạc tự mình nói đi, trong khoảng thời gian này mỗi ngày anh đều bận họp, làm gì có thời gian ở cùng em ấy! Lạc Lạc, em nói cho anh hai nghe đi!”

Lạc Lạc lại mất hứng, vênh môi, uốn éo tách hai bàn tay đang làm loạn ra, mềm mại la: “Đau quá á! Hai người làm em đau rồi này!”

Cô giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng Chung Chấn Văn lại đâu dễ gì đồng ý buông tha, chỉ dụ dỗ cô thay đổi tư thế, ôm cô ngồi lên đùi anh, lại đúng

phương hướng để anh có thể dễ dàng gỡ trò.

Lúc này dòng xe đã di chuyển, xe phía sau ấn còi hối thúc, Chung Chấn Thanh mới xoay người lên lái xe đi.

Một đường âm ỉ đến bãi đỗ xe, Chung Chấn Thanh cố ý tìm một chỗ đậu xe bị che khuất, bản thân mình cũng chen xuống ghế sau ngồi, hung hăng ôm Lạc Lạc lại khi để một trận, trong lòng mới dịu xuống chút ít.

Chờ Lạc Lạc cài lại khuya áo ngực, sửa sang lại đồng phục, hai người mới ôm cô xuống xe.

Bên trong Pizza Hut vẫn đông người như cũ, Chung Chấn Thanh khẽ cau mày, gọi điện thoại, không đến một lát sau, quản lí vội vàng chạy tới cười tiếp đón, dẫn bọn họ đến một căn phòng tao nhã, Lạc Lạc lại không thích trong phòng quá yên tĩnh, quản lí kia buộc lòng phải hao phí chút rắc rối, sắp xếp đưa bọn họ đến chỗ ghế dài bên cạnh cửa sổ sát đất có tầm nhìn rất tốt trong đại sảnh.

Hai anh em nhà họ Chung bận rộn một ngày, thật sự là rất đói bụng, vừa kêu từng phần cho riêng mình, vừa kêu Pizza Chí Tôn, gà và phô mai que cho Lạc Lạc.

“Chấn Thanh, hôm nay Quý Thiếu Kiệt đến công ty của em...”

Hai anh em bọn họ nói đến công việc, Lạc Lạc vui vẻ được tự do, chỉ lo cầm cái đĩa đi đến khu vực xếp tháp hoa quả chơi đùa.

Đang trong lúc chong chóng hăng say, tháp hoa quả đã xếp cao được khoảng sáu, bảy tầng, Lạc Lạc đặc ý nhìn về phía vị trí của các anh, từ xa nhìn thấy một cô gái đang đứng bên cạnh bàn bọn họ, dáng người cao gầy, trên người mặc váy lụa mỏng đỏ choét, không biết là đang nói cái gì mà cười đến thắt lưng cũng khom xuống.

Lạc Lạc không nhanh không chậm bưng đĩa đi qua, đúng lúc cô ta cũng cảm thấy được có người tới, xoay người lại, vừa vịn va vào tháp trái cây vừa mới chắt xong, lăn trên đất.

“Lạc Lạc!” Chung Chấn Văn cách cô rất gần, vội vàng đứng dậy, đỡ lấy cô, “Em không sao chứ? Có hù dọa đến em không?”

Bị hù sợ thật ra lại là Phương Thanh Ngọc, trên váy màu đỏ đã dính không ít nước sốt màu trắng ngà, vội vàng cầm lấy khăn tay lau chùi.

Lạc Lạc trợn trừng mắt, âm thanh không lớn không nhỏ nói: “Đáng ghét! Mất sức lực cả nửa ngày mới chắt được.”

Cũng không biết là đang nói đến người đã va chạm cô đáng ghét hay là tháp hoa quả bị rơi xuống đảo lộn đáng ghét.

“Thanh Ngọc, có muốn tôi đưa cô vào nhà vệ sinh sửa sang lại một chút không?” Chung Chấn Văn ga lăng đứng dậy, để cho Phương Thanh Ngọc ngồi xuống, đưa khăn tay mới cho cô ta, nhìn vết bẩn trên váy cô ta rất dễ thấy, nói tiếp: “Hay là xuống lầu mua giúp cô một bộ quần áo khác?” Ngẩng đầu nhìn Lạc Lạc, nhẹ nhàng trách cứ, “Lạc Lạc, còn không mau nhận lỗi với chị Thanh Ngọc!” Mặc dù là trách cứ, nhưng trong giọng nói lại chỉ thấy cưng chiều và yêu thương.

Lạc Lạc vùi đầu ăn phô mai que, mập mờ không rõ nói: “Tháp hoa quả của em bị đổ mất, ai tới nói xin lỗi em?”

“Không cần!” Phương Thanh Ngọc cũng là người được giáo dục rất tốt, cười nói: “Lạc Lạc vẫn chỉ là một cô bé thôi, so đo với cô ấy làm gì? Hơn nữa là do bản thân em không cẩn thận, va vào tháp hoa quả không để gì cô ấy mới chắt được. Lạc Lạc, có muốn chị xin lỗi em không?” Âm thanh câu nói cuối cùng cố ý nâng lên, giống như đang đùa với một cô bé không hiểu chuyện.

Lạc Lạc ngay cả liếc mắt cũng không thèm, giống như không nghe thấy, đẩy đĩa Pizza đến trước mặt Chung Chấn Văn, phòng miệng, “Anh hai, bánh lớn như vậy, bảo em làm sao mới ăn được chứ?”

Làm sao mới ăn được chứ? Đương nhiên là Chung Chấn Văn phải lấy dao cắt thành từng miếng nhỏ giúp cô rồi, lúc này cô mới bằng lòng di chuyển tay im miệng buông tha.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đợi Đến Khi Em Mười Tám Tuổi Sẽ Yêu Em

Editor: Trần Thu Lệ

Chung Chấn Văn vừa cắt Pizza cho cô, vừa cười lắc đầu: “Tiểu ma đầu nhà chúng tôi đã bị làm hư rồi! Thanh Ngọc, cô cũng đừng trêu chọc em ấy.”

Miệng Chung Chấn Thanh cũng nhếch lên, lại cách một cái bàn đưa tay qua, dùng khăn tay yêu thương lau đi vết phô mai còn sót lại trên khóe miệng của em gái. Cô em gái ấy lại hơi không kiên nhẫn lắc lư đầu.

Phương Thanh Ngọc hơi xấu hổ nhìn ba anh em trước mặt, đa số mọi người đều biết nhà họ Chung có hai người con trai song sinh xuất sắc, một là bí thư trẻ tuổi nhất của thành phố, một là tổng giám đốc của công ty phần mềm do chính mình thành lập, đều là tiền đồ không giới hạn, lại ít có người lqđ biết một mặt dịu dàng của hai anh em sinh đôi này. Từ nhỏ cô ta lớn lên cùng với bọn họ, giống như một màn trước mặt này đã sớm nhìn chán, mà vẫn còn không nhịn được cảm thấy một chút khó hiểu...quá cưng chiều, mặc dù đây chính là em gái của mình! Hơn nữa, cô gái này đã không còn là một cô bé còn chảy nước mũi nữa mà đã sắp mười tám tuổi rồi! Lại nói nữa, cô em gái này cũng không phải là em ruột!

Rốt cuộc Phương Thanh Ngọc cũng vội vã xin từ biệt, cùng rời đi với cô bạn đang chờ.

Lạc Lạc trợn trừng mắt với bóng dáng màu đỏ đã đi xa, “Hứ, tưởng tôi không biết sao! Luôn có ý đồ với anh cả, nhìn thấy anh cả là hai con mắt sáng lên giống như Hoàng Thử Lang(con chồn) thấy gà vậy! Vừa nhìn là biết không có gì tốt!”

Chung Chấn Thanh vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ cái ót của cô một cái, “Bé con mắng ai là gà hả?” Trong lòng lại lén lút hưởng thụ sự đổ kị nhỏ nhỏ của cô.

“Ha, vậy anh làm vịt cũng được!” Hai mảnh môi đỏ mọng của Lạc Lạc còn ngậm thức ăn nháy mắt với anh, dùng âm thanh chỉ ba người có thể nghe được nói: “Buổi tối lấy chút năng lực ra đây nha...”

Lần này, Chung Chấn Văn cũng không nhịn được vân vê đầu tóc cô, cười nói: “Em tiểu yêu tinh này, học được những lời nói thô tục này ở đâu vậy hả?”

“Cái này thì có gì đặc biệt hơn người chứ.” Lạc Lạc xiên một miếng chân giò hun khói bỏ vào trong miệng, dùng cái lưỡi hồng nhạt câu vào răng, “Lớp em có một bạn học đã kêu con vịt như vậy đấy.”

Đôi môi đầy đặn hình củ ấu, bờ môi rõ rệt, nhục cảm mười phần, trên đỉnh đầu cô còn có một ánh đèn chiếu xuống, ánh sáng màu vàng nhuộm đầy hình dáng cô đặc biệt êm dịu, sạch sẽ làm cho người ta yêu thương. Hai anh em nhà họ Chung nhìn đôi môi hồng hào, một chút mẩu bánh bị cô vô ý thức nhẹ nhàng liếm đi, khiến người ta rung động.

Nhưng đôi môi kia lại nói ra một câu khiến hai anh em dở khóc dở cười, “Trong lớp em, tất cả bạn học đều nói con vịt sống rất tốt, tìm con vịt đến còn mạnh hơn nhiều so với những Lăng Đầu Thanh đó, dù sao phụ nữ đều được yêu như thế một lần, còn không bằng tốn chút tiền bạc tìm bọn họ, được hầu hạ thoải mái dễ chịu nha.”

Hai anh em lại không được tự nhiên, Chung Chấn Văn đè cái tay đang bận rộn của cô lại, Chung Chấn Thanh vặn khuôn mặt của cô, hạ giọng, “Tiểu yêu tinh, đừng bị những người bạn học đó của em dạy hư, cái gì mà gà vịt ngỗng, có hiểu được bằng với theo mấy anh của em sao? Lạc Lạc, em

yên tâm, đợi đến ngày nào đó em đủ mười tám tuổi, các anh nhất định sẽ yêu em...”

Lạc Lạc cười khúc khích, đưa tay nín mũi của anh cả, “Được rồi hai anh, các anh sợ cái gì chứ? Dù sao còn hai tháng nữa là em được mười tám tuổi rồi, nếu thực sự sợ hãi, không bằng tối nay sẽ cho các anh...” Cô cố ý nheo hai con mắt như nai con lại, khiêu khích nhìn bọn anh, vươn đầu lưỡi màu hồng nhạt ra, linh hoạt mút ngón giữa, ánh mắt kia vô tội mà mênh mênh.

Cô chính là khắc tinh của bọn họ, ngay từ lúc còn bé đã ăn hai anh em bọn họ sít sao. Đây rõ ràng ràng là ám hiệu, hai em trai của hai anh tê rần, không hẹn mà cùng bắt đầu dựng lều, ăn một bữa cơm có lẽ tăng thêm nhạt nhẽo, vội vã ăn xong, lôi kéo cô về nhà.

Đọc theo đường đi, cô bị anh hai ôm vào trong lòng, đôi tay kia mò mẫm vô cùng thoải mái, chẳng biết như thế nào mà lại ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi tỉnh lại, không có tiếng xe, bốn phía đều yên lặng, cả người giống như lơ lửng trên mặt biển, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy ngọn đèn chùm Italia treo trên trần nhà, mới biết được đang nằm trên giường anh hai.

Trước ngực truyền đến một trận tê tê đại đại, cô cúi đầu, nhìn thấy hai đầu tóc đen giống nhau như đúc đang bú mút ngực cô phát ra tiếng chẹp chẹp, giống như những chú hổ con đang tranh giành vú của mẹ.

Có loại cảm giác thỏa mãn kỳ lạ. Được khao khát, được bao bọc, được yêu.

“Ba và mẹ đâu?” Cô rất thoải mái nhưng lí trí vẫn còn, không quên lo lắng hỏi ra câu này.

Môi Chấn Văn ướm át di chuyển một mạch lên môi cô, tranh thủ thời gian, sờ soạn nói: “Một người đi Bắc Kinh, một người đi Cam Túc thăm

hỏi, quan tâm đến bọn họ làm gì?”

Cô thở ra một hơi nhẹ nhõm, yên tâm tiếp tục hưởng thụ, đem bản thân mở ra thành hình chữ đại(Hình người nằm dang hai tay hai chân).

Đôi môi ướt át của Chấn Văn lại di chuyển đi xuống, cùng ngậm mút bảo bối mê hồn với anh cả.

Cô giơ tay lên, mò mẫn đuôi tóc mềm mại của bọn anh, giống như nói mớ, nói: “Từ từ ăn, ngoan, bên trái là anh cả, bên phải là anh hai...”

Chỉ có thời khắc như thế này, mới có thể ngược lại, bọn họ ở trong ngực cô hưởng thụ như một đứa bé.

Bởi vì cô còn đang trong thời kì trưởng thành nên các anh rất ít khi trực tiếp khuấy động vùng tam giác non mềm như vậy, lần lqđ này Chấn Văn đi công tác nửa tháng, có lẽ đây là lần đầu tiên trong ba người có người tách ra lâu như vậy nên ba người đều có chút hưng phấn quá mức, giống như điên rồ vậy, ở trên giường quăn quại như ba con rắn, dây dưa, xếp ra đủ loại tư thế.

“Anh... Anh... Anh...”

Lạc Lạc thích mềm mại gọi bọn anh như vậy, hai chữ ấy(Tiếng TQ có hai chữ hén), cấm kị, kích thích, thành công quẩn quanh vô tận trong miệng, mang theo vui sướng đau đớn.

Bọn anh không biết phải yêu cô, thương cô như thế nào mới tốt, cô thuần khiết, cô xinh đẹp, cô giận dữ, cô làm nũng, mỗi một động tác, mỗi một vẻ mặt của cô bất cứ lúc nào đều có thể đưa bọn anh từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

Cô là kiếp nạn của bọn anh, nếu không có cách nào tránh né, vậy thì bọn anh cam tâm tình nguyện đắm chìm vào.

Chỉ cần cô thích, chỉ cần cô cũng sẵn lòng.

“Anh à, em muốn...” Thân thể cô uốn cong như một vòng cung, tất cả các ngón chân như hạt bắp đều co quắp lại, mang theo tiếng gọi nghẹn ngào.

Cô không béo, nhưng mà khung xương rất nhỏ, toàn thân đều là thịt mềm mại, làn da mỏng manh lại vô cùng mẫn cảm, giống như một quả đào tươi non, chỉ cần đụng nhẹ một cái là chảy ra dòng nước ngọt ngào. Cô muốn cái gì? Cô muốn bọn anh làm gì? Ngay cả chính cô cũng không biết, chỉ là cô cảm thấy khát khô cổ, đó là một loại trống vắng dâng lên từ sâu trong thân thể.

Bọn anh ôm cô đến ghế sa-lon, hai chân bị nhấc lên, hai tay vịn hai bên.

Hai anh em sinh đôi cùng trứng, mặt mũi giống nhau, ngay cả lúc này dục vọng trong mắt cũng y chang nhau, nhìn thẳng vào kẻ hở giữa hai mép thịt khép kín chặt chẽ màu hồng nhạt giữa hai chân bảo bối, rất muốn tiến thẳng vào hang động huyền bí ấy, tiến thẳng vào trong tử cung nhỏ của cô.

Cảnh đẹp kiêu diễm như vậy thì người đàn ông trưởng thành bình thường nào có thể kiềm chế được? Huống hồ, đây lại là bảo bối mà bọn anh yêu thương nhất.

“Chấn Thanh! Em nhịn không được, chúng ta...” Chung Chấn Văn cứng rắn đến sắp nổ, phát ra âm thanh run rẩy, hai tròng mắt hẹp dài bị dục vọng nhuộm đỏ.

Nhưng Chung Chấn Thanh chỉ đưa ngón tay và môi phủ lên trên, giúp cô, “Lạc Lạc ngoan, Lạc Lạc ngoan, chờ em lớn thêm chút nữa, chờ đến khi em đủ mười tám tuổi, các anh sẽ yêu em thật tốt...”

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nơi Đó Của Người Ta Cũng Bị Trầy Da

Editor: Trần Thu Lệ

Ngày hôm sau đi học, dĩ nhiên là đến trễ.

Lạc Lạc bước xuống xe anh cả Chung Chấn Thanh ở cổng trường học, cũng không kịp chào tạm biệt một tiếng, vội vàng chạy vào lớp.

“Chung Tĩnh Ngôn!” Âm thanh hung hăng hống hách vang lên.

Lạc Lạc nhú mày, bước chân vẫn không ngừng, dừng dừng đi về phía lớp học.

“Chung Tĩnh Ngôn, vẫn còn chạy, cậu đứng lại cho tôi!” Cánh tay bị người nào đó giữ chặt

Lạc Lạc quay đầu lại, tức giận trừng mắt với Trần Quân Mặc, “Buông tay!”

Trần Quân Mặc đắc ý chỉ chỉ phù hiệu trực nhật trên cánh tay, “Lại bị tôi bắt được? Này, kí tên vào đây rồi chờ bị xử phạt viết kiểm điểm đi!”

Lạc Lạc dứt khoát đứng lại, hai tay chống hông, ngẩng cao cằm, khinh thường nhìn cậu ta, “Trần Quân Mặc, cậu thật là đủ nhàm chán! Cậu thích làm chân chó cho trường học vậy sao? Một ngày không tìm tôi kiểm chuyện cậu sẽ chết sao? Hay là do cậu thích bản cô nương đây?”

“Tôi thích cậu? Tôi sẽ thích cậu?” Trần Quân Mặc xuýt chút nữa nhảy dựng lên, giống như bị người ta sỉ nhục. “Chung Tĩnh Ngôn, cậu không soi

gương à? Trong trường học này có biết bao nhiêu người đẹp chờ tôi coi trọng đấy...”

“Vậy thì tôi yên tâm rồi, cậu hãy mau xem trọng ai đó đi, đừng có suốt cả ngày làm phiền tôi khiến người khác chán ghét...” Lạc Lạc không đợi cậu ta nói hết lời, quay đầu bước đi.

“Cậu...” Trần Quân Mặc lại giữ chặt cánh tay cô, cả khuôn mặt tức giận đỏ bừng, “Cậu... Cậu đi muộn, lại vi phạm nội quy nhà trường sửa ngắn váy đồng phục, gương nhà cậu chỉ chiếu được đến lỗ mũi thôi sao? Không thấy phần hông phía dưới đã bị lộ ra ngoài rồi à...”

Lúc này, hai người vừa vặn đi đến chỗ quanh cầu thang ngay lớp học, Lạc Lạc thật sự bị cậu ta quấy rầy rất phiền phức, bỗng chốc đứng lại, cầm lấy mép váy giống như đôi cánh bướm bướm nhanh chóng vén lên rồi phủ xuống, quần lót nhỏ màu trắng mặc bên trong chọt lóe lên, cười lạnh: “Lộ hông thì sao hả? Cũng không có liên quan gì đến cậu!”

Thừa dịp cậu ta ghen hống nhìn trần trối, nhanh chóng chạy mất.

Khá tốt, toàn khối cấp ba đều là tự học, cô bước vào lớp từ cửa sau đến chỗ ngồi của mình.

“Cuối cùng cậu cũng đến rồi?” Bạn cùng bàn Hiếu Tuyên vụng trộm sấp đến, “Sao mắt cậu lại đen thui thế kia? Thành thật khai báo hôm qua đã làm chuyện xấu gì rồi hả?”

Cô lấy sách giáo khoa ra, đánh một cái ngáp thật to, “Anh hai mình mới đi công tác nước ngoài về, mình cùng mấy anh ấy chơi đùa hơi trễ.” Đồng thời lấy một chai nước hoa COCO hiệu Chanel ra đẩy qua, “Anh hai mình mang về tặng cậu.”

“Oa oa..., anh trai mình thật biết quan tâm!” Hiếu Tuyên vội vàng tháo gỡ hộp, vặn mở nắp bình phun trên cổ tay một chút, phụt chốc trong lớp học

tràn ngập mùi hương tao nhã ngọt ngào.

“Sướng cho cậu!” Lạc Lạc hơi mất hứng, nghiêm túc nói: “Cái gì anh trai cậu? Đó là anh trai mình?”

Trịnh Hiểu Tuyên biết trong chuyện này không sao nói rõ được, bất cứ chuyện gì cũng có thể chia sẻ với cô ấy, chỉ ngoại trừ hai người anh trai của cô, cũng không để ý, thuận miệng hỏi tới, “Ngày hôm qua các người chơi trò gì mà trễ vậy?”

Chơi cái gì? Dường như mặt Lạc Lạc hơi đỏ. Cúi thấp một hồi lâu, chỉ ưm nói: “ Cũng không chơi cái gì cả, chỉ là ở nhà xem phim, vân vân...”

“Vậy vừa rồi lúc cậu bước vào cổng trường có bị Trần Quân Mặc tóm được không? Mình thấy hôm nay đến phiên cậu ta trực nhật, cậu ta cắt tóc ngắn, lại đẹp trai hơn, càng ngày càng giống Miller, sáng sớm nay có rất nhiều học sinh nữ vây quanh nhìn cậu ta...”

“Cậu ta đẹp trai? Không bằng một cộng tóc của hai anh trai mình! Mắt của mấy học sinh nữ này bị mù hết rồi...”

Hai người líu ríu trò chuyện vớ vẩn, thấm thoát đã đến buổi trưa, tiếng chuông điện thoại di động ðề ép tiếng chuông tan học đúng lúc vang lên, là anh cả, cô đi ra bên ngoài lớp học, tìm chỗ yên tĩnh nhận điện thoại.

“Hết giờ học chưa? Buổi trưa muốn ăn cái gì? Thịt kho tàu, cá lư hấp với dầu hào kết hợp với canh đuôi heo, có được không? Anh bảo Tiểu Lưu mười lăm phút nữa đưa qua nhé.”

Lạc Lạc lại không nói tiếng nào.

“Sao vậy Lạc Lạc?” Chung Chấn Thanh phát hiện em gái khác thường, vội vàng căng thẳng hỏi.

“...Đau!” Chỉ có một chữ.

Chung Chấn Thanh ngồi trong văn phòng làm việc của Bí thư, hình ảnh người bên ngoài xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, phía trước cửa sổ có một gốc cây Lục La, lá cây rộng rãi mà dày đặc, tràn trề sức sống, lqd trên màn hình máy tính là một ảnh chụp, anh và Chấn Văn vẫn còn cắt kiệu đầu đưa dẫu Thái Lang rất buồn cười, hai tay của hai người lồng vào nhau, làm thành một cái kiệu hoa, khi đó em gái mới tám tuổi bị thiếu hai cái răng cửa, chen chúc ngồi trên kiệu, ánh mắt cười giống như một cô dâu nhỏ xấu hổ. Anh bận bịu từ sáng đến giờ, đầu óc còn có chút đặc dính không linh hoạt, mới chỉ nghe một chữ như vậy thì một góc nào đó trong lòng nổi lỏng ngay lập tức, mềm mại, hóa thành một vũng nước, chảy thành hình dạng của bảo bối, không kiềm chế được thả nhẹ tiếng thở cô, “Lạc Lạc ngoan, nói cho anh nghe, đau ở đâu nào?”

“... Người xấu, các anh đều là người xấu! Nơi đó của người ta đã bị xước da rồi...”

“Ha ha...” Trong điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp dễ nghe của Chung Chấn Thanh, rung động làm màng nhĩ của Lạc Lạc ngứa ngứa, cô đứng trước một cây trúc đào, những chùm hoa tươi đẹp màu hồng nhạt đang nở rộ, đê những cành lá um tùm rũ xuống dưới, cô liên tục tóm lấy những cành lá đó, vừa nghe Chung Chấn Thanh đang nói ở đầu điện thoại bên kia: “Được rồi, Lạc Lạc ngoan đừng tức giận, sau này các anh sẽ không làm như vậy nữa nhé...”

“Đáng ghét! Anh vẫn còn cười! Lần sau, lần sau em cũng sẽ cắn rách da của các anh!”

Nghĩ đến dáng vẻ những hạt đậu và cây gậy sắt phía dưới của các anh bị cô cắn đến xước da, cuối cùng Lạc Lạc cũng cười rộ lên.

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười nhỏ nhẹ của em gái, cảm thấy tâm tình cô đã chuyển biến tốt đẹp, trong lòng Chung Chấn Thanh cũng vui vẻ theo, cẩn thận dặn dò cô đừng có chạy lung tung, ngoan ngoãn ngồi trong lớp chờ lái xe đưa cơm qua, rồi mới cúp điện thoại.

Còn chưa đi về lớp học, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, lần này là Chung Chấn Văn.

Cô trở về chỗ yên tĩnh một lần nữa, lại đứng trước cây trúc đào năm từng mảnh lá, “Anh hai...”

Âm thanh mềm mại yêu kiều, thậm chí còn mang theo một chút trẻ con, đầu bên kia điện thoại tim Chung Chấn Văn giống như được nập ngay một nguồn điện mạnh vậy.

“Lạc Lạc, anh cả nói em bị trầy da, còn đau không? Anh bảo Tiểu Lưu tiện đường mua thuốc qua, em hãy nhớ tìm chỗ nào đó tự bôi một chút đi nhé.”

“Anh xấu! Em mới không tự mình bôi đâu!”

Trái tim Chung Chấn Văn nhộn nhạo cả lên, cúi đầu cười, “Lạc Lạc ngoan, tự bản thân hãy bôi trước một ít đi, mới có thể không đau như vậy nữa, chờ tan học rồi đến thẳng văn phòng của anh, anh sẽ bôi giúp em...”

Lại nghĩ tới cái gì, “À... Không được rồi Lạc Lạc, hôm nay tan học bảo Tiểu Lưu hãy đưa em về nhà đi, hôm nay bọn anh phải tham gia một bữa tiệc buôn bán rồi.”

“Anh cả cũng đi hả?” Lạc Lạc không khỏi che giấu âm thanh thất vọng

“Ừ. Lạc Lạc nghe lời, bọn anh sẽ nhanh chóng trở về với em.”

“Các anh đều phải mang bạn gái theo đúng không? Lần này các anh mang ai theo? Anh cả vẫn mang theo chị Tiểu Văn à?” Cô dò xét hỏi.

Chung Chấn Văn do dự một lát, vẫn là nói cho cô biết, “Anh cả sẽ dẫn chị Thanh Ngọc đi.”

Bên đầu này điện thoại, Lạc Lạc suy sụp cúi đầu, “Em cũng muốn đi.”

Sợ anh không đồng ý, lập tức nói tiếp, “Em đã trưởng thành rồi, các anh cần phải mang em đến những nơi xã giao để mở mang kiến thức một chút chứ, ba cũng đã từng nói, bảo các anh hãy dẫn em ra ngoài gặp gỡ xã hội mà.”

Bảo bối của bọn anh, bọn anh chỉ hy vọng có thể đặt cô trong túi áo cả đời, che giấu trong lòng, làm sao có thể cam lòng để cho cô đứng ngoài xã hội tạo điều kiện cho người ta thưởng thức khiến bọn họ ham muốn chứ.

Nhưng vẫn không chịu được sự quẩn quýt của cô, “Được rồi chỉ lần này thôi, Lạc Lạc, anh đã nói rồi đấy.”

Nếu như, nếu như thời gian còn có thể quay ngược trở lại, thì anh có thể đồng ý hay không đây?

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Editor: Trần Thu Lệ

Buổi tối mới vừa tan học, xe Chung Chấn Văn đến đón cô đến một salon để làm tóc rồi thay quần áo.

Trước khi nhà họ Chung đi dự tiệc, Lạc Lạc đã thay quần áo xong, chỉ có điều cũng chỉ là phong cách của một cô gái nhỏ, tay áo viền tơ các loại, hôm nay cô cố ý bảo nhà thiết kế chọn cho cô một bộ trang phục của thiếu nữ.

Cô đẩy cửa phòng thay quần áo bước ra, hơi không được tự nhiên kéo kéo làn váy, lại sờ sờ tóc, “Anh nhìn em mặc như thế này có được không?”

Đâu chỉ là đẹp, mà thật sự như nàng tiên Elise mộng ảo vậy.

Hai anh em nhà họ Chung ngồi trên ghế sa-lon, ngơ ngác nhìn cô gái đang đi tới, quyển tạp chí trong tay bị rơi xuống khi nào cũng không biết.

Tóc của cô từ trên đỉnh đầu tết thành bánh quai chèo dày đặc, dặt thành búi tóc sau ót, lộ ra cái cổ và cái trán trơn bóng của cô gái trẻ, bên cạnh tóc mai cài một đóa hoa hồng trắng tươi tắn, trên cổ đeo một chút trang sức nhã nhặn, lộ ra đôi mắt trắng đen rõ ràng, làm kinh ngạc lòng người, kết hợp với một chút son hồng trên đôi môi, một thiếu nữ ngây thơ trong sáng bừng bừng sức sống, trên người là bộ váy màu xanh lệch vai ngắn tới gối, lộ ra bả vai mượt mà và nổi lên xương quai xanh, trong lúc vô thức cô đang đưa cánh tay, nơi ấy lại hội tụ thành một cánh bướm, đầy gợi cảm.

Thì ra tiểu yêu tinh của bọn anh thật sự đã trưởng thành rồi, đủ để khiến mỗi một người đàn ông điên cuồng.

Rốt cuộc Chung Chấn Thanh cũng bước đến gần, nhưng lại nhú mày, “Lạc Lạc, ai giúp em chọn trang phục vậy? Đổi đi!”

Anh rất ít khi nói chuyện nghiêm túc với cô như vậy, làm cô sợ đến mức cho rằng bản thân mình thật sự rất xấu.

Nhà thiết kế cũng là bà chủ của salon này mới đi du học từ Pháp trở về, cô vô cùng hài lòng với tác phẩm của mình, “Ngài Chung, nhưng ý kiến của tôi lại khác với ngài, tôi cảm thấy cô Chung mặc bộ váy này rất hấp dẫn...”

Ấn tượng của mọi người về Chung Chấn Thanh là một người rộng lượng và ôn hòa, sự giáo dục và thân phận hiện tại của anh khiến anh sẽ không nói ra những lời khiến người ta không thể chịu đựng được, nhưng khí thế bầm sinh trên người anh lại khiến người ta khó có thể bỏ qua, “Xin hãy đổi cho cô ấy đi!”

“Cậu cả, cậu hai, còn hai mươi phút nữa là bữa tiệc sẽ bắt đầu...” Tài xế Tiểu Lưu đứng bên cạnh khó xử nhắc nhở.

“Vậy thì hãy lấy cho cô ấy một cái áo khoác hoặc một cái khăn quàng cổ!” Cái gì cũng được, tóm lại là không thể để bộ dạng hiện tại này của cô ra ngoài gặp người khác. Chung Chấn Văn cũng đứng dậy bước qua, đẩy mạnh em gái vào phòng thay đồ một lần nữa. Nếu có thể, anh thật hy vọng hôm nay là một bữa tiệc vũ hội hóa trang, như vậy mới có thể đem cả người em gái từ đầu tới chân giấu đi, vĩnh viễn núp sau lưng bọn anh.

Bữa tiệc hôm đó, ba anh em xuất hiện trễ một chút.

Rất nhiều năm về sau, có không ít người vẫn còn nhớ rõ, ngày đó cũng là lần duy nhất ba anh em nhà họ Chung công khai xuất hiện ở nơi công cộng.

Âm nhạc đã vang lên, sâm banh đã rót, trang phục lộng lẫy, ăn uống linh đình, chủ nhân bữa tiệc đọc xong diễn văn, sau đó chính là bắt đầu khiêu vũ.

Trong nháy mắt khi cửa lớn bữa tiệc bị đẩy ra, mọi người nhao nhao quay đầu lại nhìn, một cô gái trẻ xinh đẹp đứng giữa hai người đàn ông trẻ tuổi, giống như một cô công chúa kiêu ngạo, hai tay khoác vào tay hai chàng kị sĩ. Vẻ mặt của cô gái có hơi căng thẳng, hơi ngượng ngùng, nhưng lại càng thêm tò mò và hứng thú hơn.

“Nhìn kìa, đó chính là ba anh em nhà họ Chung, chắc chắn, mấy đời nhà họ Chung đều làm lớn, bản thân ông cụ nhà họ Chung thì không cần phải nói, Chung Bang Lập mới vừa lên Bắc Kinh, không nghĩ ra mấy đứa trẻ nhà ông ấy cũng xuất sắc như vậy...”

“Cô gái kia hình như là lần đầu tiên tham gia loại tiệc này nha, tuy rằng ngày thường cũng không kém, nhưng dường như cũng không có xuất sắc như hai người anh trai của cô nha...”

Bởi vì sự xuất hiện của ba anh em bọn họ mà trong đại sảnh bữa tiệc vang lên những tiếng nghị luận nho nhỏ.

Lạc Lạc được các anh sắp xếp ngồi trên một chiếc sa-lon trong góc khuất, trên bàn trước mặt đã lấy giúp cô đầy đủ đồ ăn, cô buồn chán xiên một miếng cá hồi bỏ và trong miệng, nhưng lại lỡ tay chাম mù tạc quá nhiều, làm cô cay đến nỗi nước mắt nước đều trào ra, vừa ho vừa liên tục khoát tay với Chung Chấn Văn đang đứng xã giao với người khác không xa, tỏ vẻ bản thân không có việc gì.

“Vừa định khen cậu hôm nay ăn mặc cũng không tệ lắm, như thế nào cậu lại biến thành cái dạng này, chắc chắn, nước mũi đều đã bắn lên người tôi rồi...” Đột nhiên người ngồi vào bên cạnh cô lại có thể là Trần Quân Mặc.

Trong tay cậu ta cầm khăn giấy, nhưng cậu ta lại chỉ lo chống cằm vui sướng khi người gặp họa, nhìn dáng vẻ cô chật vật như đang xiếc khi.

“Cậu thật đúng là âm hồn bất tán!”

Cô hung dữ trừng cậu ta, tự mình đưa tay lấy khăn giấy, cậu ta lại nhanh tay cướp khăn giấy vào trong ngực, không có ý định đưa cho cô.

Ha, cô cũng không phải là người dễ chọc, cơ thể hạ thấp xuống, đem cả khuôn mặt cọ lung tung lên ống quần Tây trang màu trắng của cậu ta dính đầy nước mũi và mascara, nhìn cậu ta cả kinh nhả dựng lên, sao đó Lạc Lạc lại cười ha ha.

Cậu ta thích cô, cô biết, cậu ta không đấu lại cô, cô cũng biết.

Trần Quân Mặc vừa mới né ra, hai anh em nhà họ Chung cũng vội vàng chạy tới.

“Sao vậy Lạc Lạc?”

“Sao vừa rồi cậu chủ nhà họ Trần lại ở đây? Cậu ta đã nói gì với em?”

Lạc Lạc vẫn còn đang cười khanh khách, “Có lẽ là do ba cậu ta dẫn cậu ta tới, buồn cười chết mất, không có xuống ba lá mà dám khiêu chiến với em.”

Chấn Văn và Chấn Thanh liếc mắt nhìn nhau một cái, lấy khăn tay vừa nhẹ nhàng giúp cô lau bừa bộn trên mặt, vừa thản nhiên hỏi, “Cậu ta không phải là bạn học của em sao?”

Lạc Lạc rất tinh ranh, dĩ nhiên hiểu rõ các anh lo lắng, “Cậu ta rất đáng ghét! Thật sự rất ngậy thơ, người nào thích cậu ta người đó mới thật sự bị bệnh đấy!”

Trong lòng Chấn Văn và Chấn Thanh không phải là không hưởng thụ, một trái một phải vậy quanh cô cười, lại bắt đầu trách cứ cô, không nên ăn quá nhanh, ngay cả ăn cái gì cũng không để ý, Lạc Lạc không kiên nhẫn thân thể xoay tới xoay lui, “Biết rồi biết rồi, em cũng không phải là con nít...”

Cô không phải là con nít? Dù cho chờ đến lúc cô bảy tám chục tuổi, ở trong mắt hai anh trai cô, thì cô vẫn chỉ là một bà cụ non.

Lúc này có người đến mời Lạc Lạc khiêu vũ, Lạc Lạc rất vui vẻ đứng lên, để tay vào trong lòng bàn tay đối phương, đáp lại một cái chuẩn mực khiêu vũ. Cô muốn chứng minh trước mặt các anh trai của cô, cô đã trưởng thành!

Là một điệu Waltz(Van-sơ), Lạc Lạc đặc ý xoay tròn trong lòng đối phương, nhà họ Chung đã sắp xếp cho cô học múa từ năm bảy tuổi, tuy là về sau tất cả mọi người đều nói cô không có thiên bẩm khiêu vũ, nên sau khi lên trung học đã bỏ qua, nhưng sự dẻo dai của thân thể cô vẫn không tệ, khiêu vũ đơn giản không làm khó được cô, ở nơi thế này cô đối phó rất đẹp.

Khóe mắt bắt đầu tìm kiếm bóng dáng các anh trai, trên sàn nhảy, anh cả Chấn Thanh đang ôm một cô gái mặc váy rất quy củ, hình như là con gái lớn của Viện trưởng Cao, trong khuỷu của anh hai Chấn Văn lại là một cô gái thời thượng, hai anh em bọn họ cư xử với người ngoài chu đáo lễ độ, không phải hết sức thân thiện nhưng lại vừa vắn thỏa đáng, gia thế hiển hách, tiền đồ vô lượng, các cô gái đều si mê nhìn các anh của cô mặt đỏ tim đập, mà ánh mắt của bọn anh lại rõ ràng đuổi theo bóng dáng của cô như vậy, bắt được ánh mắt của cô, quanh mình đều là đoàn người khiêu vũ, nhưng trong mắt bọn anh lại giống như chỉ có một mình cô. Khi ánh mắt của bọn anh và ánh mắt của cô gặp nhau trong không khí, lại khe khẽ mỉm cười, tình thế tế nhị trong đó, chỉ có ba người bọn họ mới có thể hiểu được.

Lạc Lạc vẫn biết các anh của cô rất ưu tú, xuất sắc, nhưng đây là lần đầu tiên ở nơi như thế này, lấy góc độ những người đứng xem thường thức bọn anh, nhìn bọn anh lơ mờ ngu ngốc trong một thế giới khác, là như thế nào chu toàn trong đó, chuyện trò vui vẻ, thành thạo.

Có anh trai chói mắt như vậy, cô hạnh phúc biết bao!

Thì ra mỗi một ngày lớn lên không chỉ có một mình cô, các anh trai của cô cũng đã là những người đàn ông vĩ đại trong mắt người đời.

“Xem ra tình cảm anh em của các người không tệ!” Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng đàn ông thuần phát và hơi có chút lạnh nhạt.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Editor: Trần Thu Lệ

Nhảy nửa buổi tối nên cô hơi mệt, cả cánh tay và bàn chân đều mỏi nhừ. Cô lười biếng ngẩng đầu, cảm thấy người đàn ông trước mặt này hơi quen mắt. Suy nghĩ một chút, à... Ngày hôm qua cô đã gặp trong phòng làm việc của anh hai, người này là anh Quý hay chú Quý gì ấy.

Vóc dáng người đàn ông này rất cao, làm hại cô phải ngẩng cổ lên thật khó chịu, mắt to chớp chớp, dưới ánh đèn trong suốt như hai quả nho. “Ừm” cô nói: “Chú à, chú cao quá, nhất định là rất khó tìm bạn gái.”

“À..” Dường như anh nở một nụ cười ngẩn ngui, từ trong lồng ngực truyền ra tiếng buồn bực, anh không trách cô xúc phạm ngang ngược, âm thanh nói chuyện mang theo của người đàn ông thành thực, không chút để ý, giọng điệu mang theo một chút quý tộc lười biếng, nhưng lại không phép người khác xem nhẹ, “Em nói đúng rồi cô bé, khó trách cho đến bây giờ, chú vẫn chưa tìm được người bạn gái nào cả.”

Lúc này, đúng lúc Chung Chấn Thanh ôm Phương Thanh Ngọc vừa nhảy xong đến bên cạnh hai người, cô nghiêng đầu làm mặt quỷ với anh, rồi nghiêng đầu lại thuận miệng nói: “Vậy chú cũng không tệ nha, có thể trở về trách móc bố mẹ của chú, người nào khiến bọn họ bình thường làm cho chú cao như vậy? Muốn tìm một người tương xứng so với người khác cũng khó, nhưng tôi lại không được, bộ dạng không tốt cũng không biết nên trách ai.”

Cô nói xong thân thể lại cứng đờ, bước chân bị kiềm hãm, giẫm lên chân của người đàn ông này.

“Thật xin lỗi!” Cô hơi ngượng ngùng nói. Cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ giấu diếm chuyện cô là con nuôi của nhà họ Chung, nhưng mà chưa bao giờ nghĩ tới sẽ chia sẻ với người đàn ông xa lạ như vậy.

Anh dĩ nhiên nhận ra vòng eo nhỏ mềm mại dưới bàn tay anh có biến hóa, cảm thấy không phải không kinh ngạc, ba anh em nhà họ Chung, thỉnh thoảng anh cũng có nghe những người họ hàng nhắc lqđ đến, bởi vì bà Chung nhớ đến người con gái đã qua đời, nên nhận nuôi một bé gái. Chuyện này đã xảy ra từ hơn mười năm trước, nhà họ Chung chưa bao giờ chính thức lên tiếng với bên ngoài, lại hiếm khi có người nhắc đến, là thật hay giả, cũng có nhiều cách nói khác nhau.

Anh là gì của cô chứ? Vì sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này với một người xa lạ? Cô hơi giận dỗi ngậm miệng lại, mãi cho đến khi điệu nhạc kết thúc, cô cũng không mở miệng nữa, dĩ nhiên anh cũng vô cùng biết điều.

Đưa cô đến bên cạnh hai anh em nhà họ Chung, Quý Thiếu Kiệt chào hỏi một chút rồi rời đi.

Lạc Lạc cảm thấy trong ngực hơi ngọt ngào, vội vàng kéo hai anh ra ngoài vườn hoa hít thở không khí.

...

Ba anh em đứng dưới hương thơm tươi mát của cây nhãn, ẩn bên trong một hàng cây. Đêm mùa hè, trong vườn hoa cũng chẳng hề dễ chịu hơn bên ngoài, ngọt ngào nặng nề.

Mùi hương hoa đậm bụi thoang thoang trong không khí, một giọng hát đa cảm của đàn ông truyền đến từ bên ngoài vườn hoa, “Đừng nói là lỗi của người nào, hãy để cho tất cả thành tro tàn... Nếu không buông những gánh nặng trong lòng, tất cả khó mà bù đắp được...”

Lạc Lạc dựa lưng vào thân cây, không ngừng kêu nóng, Chấn Văn chặn ngang một nhân viên phục vụ lấy một cây quạt nhỏ, quạt liên tục cho cô. Trong bóng tối, Chấn Thanh mở váy cho cô, để cho gió ngoài không khí thấm vào, ít nhiều gì cũng mát mẻ được một chút. Cô vẫn luôn rất sợ nóng, cũng sợ lạnh, những lúc trời nóng hay lạnh đều thích trốn đi, trốn đến chỗ có không khí lạnh hoặc hơi ẩm, khiến cho bọn anh và người trong nhà tìm kiếm cô rất cực khổ.

Hai ba người đang đi về phía bên này, thì thầm cười nói: “Hai anh em nhà họ Chung thật sự là cực phẩm, gia thế đã tốt thì thôi đi, bộ dạng hai người lại đẹp trai giống nhau như đúc, bất kể là theo đuổi được ai một trong hai người bọn họ cũng khiến mình chết ngay lập tức cũng cam lòng...”

“Ha, cậu mộng xuân rồi hả? Vậy hãy bảo ông cụ nhà cậu đến nhà họ Chung làm mối đi! Nghe nói đến bây giờ ngay cả xì căng-đan bạn gái cũng không có một ai...”

“Trời ạ, thật vậy sao, vậy thì được coi như là hoa tuyệt thế rồi, trên đời thật sự là khó có đó! Nhưng mà tại sao lại như vậy chứ? Có phải là sợ các cô gái dây dưa không? Mình thấy bọn họ đối xử với em gái bọn họ vô cùng tốt mà...”

“Nếu mình nói, dáng dấp của cô em gái nhà bọn họ thật là xấu xí, cái mũi thì tẹt xuống, chặc chặc...”

“Khen các anh thì khen các anh đi, tại sao lại nhắc đến em làm gì? Em thật sự xấu xí như vậy sao?” Lạc Lạc tức giận, miệng đều đã lệch ra.

Cái mũi của cô không hề tẹt xuống nha, nhưng mà chỉ hơi giống củ tỏi một tí thôi mà, trong lòng cô vẫn vô cùng kiên kị người nào nhắc tới cái mũi của cô, hai cô gái vừa mới đi qua, cố tình lại không mở bình thì ai biết trong bình có gì.

Chung Chấn Văn buồn cười lấy tay chọc chọc lỗ mũi của cô, đẩy nó ngược lên, “Bảo bối đừng tức giận đừng tức giận, coi chừng cái mũi này lệch đi, vừa tẹt lại vừa lệch thì không có ai muốn nữa đấy nha.”

“Chung Chấn Văn!” Cô xoay mặt, đậm chân, ánh sáng trong mắt giống như giận dữ, trong lòng lại dâng lên một tia kỳ lạ. Đúng vậy, các anh trai ưu tú như vậy, người khác chỉ cần được một trong hai người xem trọng là đã thỏa mãn lắm rồi. Mà cô, cô có tài đức gì, lại có thể cùng lúc được hai người bọn anh yêu thương! Lần đầu tiên, cô cảm thấy cô có lòng tham như thế. Cũng là lần đầu tiên, đối với tương lai xa xôi không thể biết trước, trong lòng lại có một tia sợ hãi mơ hồ.

Thình thoảng, Chấn Thanh Chấn Văn sẽ cố ý chọc cô tức giận, mỗi khi như vậy, cô sẽ thích gọi thẳng tên của bọn anh.

Chung Chấn Văn! Chung Chấn Thanh.

Mang theo một chút ngang ngược, một chút giận dữ, đó là một loại ngang ngược hiển nhiên, đó là một loại chiếm hữu yên dạ yên lòng.

Lúc này, cô giống như không phải là em gái của bọn anh, mà là một cô người yêu mềm mại bằng tuổi.

Lúc thì chọc cô em gái yêu mến, lúc là một cô người yêu mềm mại, có khi lại trở thành bà mẹ trẻ cho bọn anh bú sữa, một bảo bối đáng yêu như vậy, đủ để khiến cho hai anh em bọn anh nổi điên.

Cách nơi đó không xa, ánh đèn mơ hồ phác họa lên đường cong mềm mại, trơn bóng của cô gái trẻ, bởi vì nóng mà áo khoác của cô đã sớm cởi ra, hõm vai hình con bướm ấy lại lúc ẩn lúc hiện, bộ ngực tròn nhỏ lần đầu tiên không mặc dây áo ngực, kiêu ngạo mà đứng thẳng, tỏa ra hương thơm độc nhất của thiếu nữ, cặp mông nhỏ không trẻ trung như những cô gái cùng tuổi, đã sớm bị bọn anh yêu thương vênh vênh lên, giày cao gót bị cô

đá sang một bên, đôi chân trần trắng mịn biến mất trong bụi cỏ, lộ ra bắp chân thẳng tắp, thậm chí Chấn Thanh vén váy cô lên...

Không biết là người nào bắt đầu trước, đôi môi hình thoi của cô bị ngậm, đầu lưỡi vạch ra, người nào đó tiến sâu vào trong miệng mà mút, lễ phục một bên vai bị lột bỏ, hai bầu ngực trắng như tuyết lòi ra, ở trong màn đêm tỏa ra một loại sáng bóng như ngà voi, run rẩy. Người nào đó đưa tay xuống dưới váy, vuốt ve cặp mông và khe mông của cô.

“Không được sờ á, vẫn còn đau...”

“Lạc Lạc ngoan, để cho anh nhìn một chút, chỉ liếc mắt một cái mà thôi...”

“Không được! Các anh sẽ làm em đau...”

“Lạc Lạc ngoan, anh sẽ cẩn thận, chỉ sờ một chút, một chút thôi...”

Ở gần đó dường như có ánh sáng nhỏ chợt lóe, bộ dạng Chấn Thanh sợ hãi cả kinh, dùng áo khoác bao em gái lại, “Ai vậy? Ai ở bên đó vậy?”

Trả lời bọn anh chỉ có âm thanh của tiếng gió.

Có lẽ là mèo hoang chạy qua thôi.

Suy cho cùng thì nơi này cũng không an toàn, lại không cam lòng, ba anh em vẫn là sửa sang lại quần áo cho nhau, đi ra khỏi bóng cây.

Một chút ánh lửa ở chỗ không xa lúc sáng lúc tối. Thấy bọn họ đi ra, ánh lửa bị ném trên mặt đất, giẫm lên dập tắt.

“Chủ tịch Quý, là anh à!” Sau khi ra khỏi bóng cây thì có ánh đèn sáng sủa, mặt hai người Chấn Văn và Chấn Thanh vẫn như thường, suy cho cùng thì Lạc Lạc vẫn còn nhỏ, nên trên mặt đỏ ửng lộ ra một chút mất tự nhiên.

“Chấn Văn cười nói: “Trong đại sảnh ngọt ngào quá nên chúng tôi dẫn em gái ra đây hít thở một chút, chủ tịch Quý cũng ra đây hít thở không khí sao?”

“Tôi ra đây hít điều thuốc. Sẽ không quấy rầy đến anh em Chung tiên sinh hăng hái chứ?” Quý Thiếu Kiệt nói một câu giống như trêu ghẹo vậy, giọng điệu vẫn mang theo một chút quý tộc, không kiềm chế được phóng túng và khinh cuồng như cũ, nghe vào trong tai ba anh em nhà họ Chung, lại giống như lời nói chứa đầy hàm ý.

Chấn Văn vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng vẻ mặt kỳ lạ của Lạc Lạc lại kéo ống tay áo thúc giục bọn anh rời đi.

Đợi đến khi đi xa được một chút, bọn anh vỗ đầu Lạc Lạc cười, “Cô bé ngốc, sợ cái gì chứ? Con người của anh ấy rất nghiêm chỉnh, cho dù là nghe thấy được cái gì, nhất định sẽ làm bộ như thấy không thấy gì hết! Nếu có rảnh rỗi một chút, anh ấy còn không bằng đi của mấy cô gái đấy...”

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Dưới Trời Sao Hạnh Phúc

Editor: Trần Thu Lệ

Buổi tối trở về nhà họ Chung, sau khi vào cửa, chuyện đầu tiên của hai anh em đó lột sạch quần áo Lạc Lạc .

Ba mẹ vẫn chưa về, dì Trần giúp việc cho nhà họ Chung hơn ba mươi năm ở tại một căn phòng nhỏ dưới lầu một, hiện giờ hơi bị nặng tai, đã ngủ từ sớm rồi.

Nguyên cả tầng ba chính là vườn địa đàng của ba người bọn anh.

Bọn anh điên cuồng hôn cô, kẹp cô ở giữa, lưng cô dựa vào anh cả, ngực cô áp sát vào anh hai. Cô sắp bị bóp vỡ, nướng cháy rồi.

Bọn anh nói, tiểu yêu tinh, hôm nay ai cho em mặc như vậy, chạy đi quyến rũ đàn ông?

Bọn anh nói, bé cưng, hôm nay em đã bị chí người đàn ông ôm qua, em cứ nghĩ đến đàn ông như vậy sao?

Bọn anh nói, cô bé xấu xa, bọn anh nhìn thấy em cười với tên họ Quý kia, nói, có phải em đã coi trọng anh ta rồi phải không hả?

Cô cười khanh khách, thở gấp liên tục, từ trên lầu trốn xuống dưới lầu, lại từ dưới lầu chạy lên trên lầu, hai con thỏ non mềm trước ngực lay động muốn rơi xuống, cặp mông tròn trịa vẩy động khắp cả phòng. Bọn anh dễ dàng theo đuổi cô, ở dưới giá sách, ở trên ghế sa-lon, ở trong lòng chứ đồ, dùng hết trăm ngàn loại thủ đoạn trừng phạt cô.

Cuối cùng, bọn họ chạy lên sân thượng, nằm trên nền gạch ngắm sao.

Ba người đều trần truồng, giống như trẻ sơ sinh, giống như lúc nhỏ vậy, giống như vĩnh viễn đều như vậy.

Lạc Lạc nhìn lên bầu trời đầy sao, trong veo mà rộng lớn, đột nhiên nhớ đến ngày đó Trịnh Hiếu Tuyên có đưa cho cô một bài thơ:

Anh cho em cả bầu trời sao

Để cho em tự do đi tới

Em biết em hưởng thụ

Là một phần tình yêu sâu lắng rộng lớn

Ở trong góc sáng sủa mới có thể vui vẻ

Thong dong viết thơ rơi lệ

Mà giữa ánh sáng ban ngày

Anh đem em trồng thành một gốc cây

Nguyện vọng hoa tường vi lớn lên như gấm sứ

Mà hạnh phúc của em còn không chỉ như vậy

Dưới cánh chim cường tráng dịu dàng của anh

Em hiểu em vô cùng hiểu rõ

Em là một người

Người con gái được nuông chiều.

Đó là bài thơ của Tịch Mộ Dung, mà cô không phải cũng được nuông chiều giống như cô gái trong bài thơ kia sao?

Cô nhìn anh cả Chung Chấn Thanh đang nằm bên phải, nhìn anh hai Chung Chấn Văn đang nằm bên trái, mặt hai người lqđ gần như giống nhau như đúc, tràn ngập nuông chiều. Cô giống như một viên ngọc trai vậy, không buồn không lo, mà bọn anh giống như vỏ của ngọc trai, rắn chắc, cường thế, thật cẩn thận chặt chẽ bảo hộ cho cô.

Dưới bầu trời đầy sao, có gió thổi qua, mang theo mùi hương hạ hoa mà cô thích.... Những thứ này chẳng lẽ đó chính là mùi vị của hạnh phúc sao.

Cô nhìn bọn anh, bọn anh cũng nhìn cô. Hình ảnh đầy sao phản chiếu trong mắt của bọn họ, như là hình ảnh phản chiếu những vì sao rơi rớt trên mặt biển mênh mông, thế giới yên tĩnh như vậy, giống như chỉ còn có ba người bọn họ.

Cô nằm dưới bầu trời đầy sao khoe môi vẽnh lên mỉm cười, hạnh phúc phải than thành tiếng.

“Lạc Lạc, em vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh bọn anh chứ?” Bọn anh cầm ngón tay cho vào trong miệng, khẽ liếm, lần lượt truy hỏi.

“Đương nhiên sẽ!”

Cô nói khẳng định như thế, giọng điệu nhẹ nhàng. Giống như đây là một vấn đề hết sức buồn cười vậy.

Cái này còn phải nói nữa sao? Không ở bên cạnh bọn anh thì cô còn có thể đi đâu nữa? Hơn nữa còn có ai có thể cho cô hạnh phúc nhân đôi như thế này?

Chơi đùa đến mệt mỏi, mồ hôi chảy đầy người.

Bọn anh lại ôm cô vào bồn tắm lớn, cẩn thận tẩy sạch từ trong ra ngoài. Cô dựa vào thân thể bọn anh, có trách nhiệm thổi bong bóng lên mặt bọn anh, vừa ác ý dùng tay vớt bọt phủ lên ngay điểm tam giác của bọn anh, sau đó then thùng bùm mặt lại rồi nhìn ra từ kẽ tay.

Trong nháy mắt như thế, cô nhớ lại khi còn bé.

Lúc ấy, cô chỉ mới năm tuổi, mới vừa được Chung Bang Lập nhận nuôi, đi ôm cô ngâm vào một cái bồn tắm thật là to, nước trong bồn ngập đến cằm của cô. Cô sợ hãi chỉ biết khóc, vô cùng sợ hãi, nhưng trong lòng lại biết cô không thể khóc, vất vả lắm mới có người đồng ý cho cô một gia đình, cô không thể cứ như vậy mà không nghe lời! Trong lòng hoảng hốt bất lực, đến bây giờ, khi nhớ lại vẫn khiến cô không kiềm chế được mà phát run.

Ba chỉ đem cô để ở nhà rồi lại ra ngoài, mà mẹ, chỉ đưa cho cô một cái lược và một cái chậu rửa, rồi ngồi trên sa-lon giữa nhà, chờ đến khi trời dần dần tối xuống, dùng một loại ánh mắt kỳ lạ quan sát cô, lúc cô đang lo sợ thì không nhìn nữa, cô lại không nói được một lời nào, mặt không chút thay đổi đi vào thư phòng. Dường như vẫn như vậy, ánh mắt mẹ nhìn cô vẫn như thế, không nóng không lạnh, lộ ra một chút quan sát kỳ lạ, ngay lúc cô đang cười vui vẻ, tình cờ còn có thể nhìn thấy một tia lạnh lùng trong đôi mắt ấy. Cái này cũng coi như là đối với cô rất khá rồi, bà bận rộn như vậy làm sao có thời gian chăm sóc cho cô? Đến khi lớn lên một chút, cô tự động coi ánh mắt lạnh lùng và kỳ lạ này kiểu đối xử của mẹ với người ngoài, thói quen lại tốt.

Ngày đó, cuối cùng vẫn là các anh nhìn không được, vén tay áo lên giúp cô tắm rửa.

Khi đó bọn anh mới mười tuổi, cũng đã ‘vô sự tự thông’ (không cần ai dạy cũng biết) mà dụ dỗ cô rồi.

Bọn anh lấy một con vịt con màu vàng bằng nhựa đến, nói với cô, “Đến đây em gái, em hãy tắm rửa cho con vịt này, bọn anh giúp em tắm rửa. Nó là bảo bối của em, còn em là bảo bối của bọn anh.”

Khi đó, cô bé rất thích trò chơi đóng vai gia đình, cô chỉ thút thít chứ không hề khóc nữa, do tay bọn anh vụng về, giúp cô gội đầu, rửa chân, bọn anh tắm cho cô, cô tắm cho con vịt.

Giáo dục của nhà họ Chung vô cùng nghiêm khắc, khi đó hai bé trai thật đúng là không hiểu gì hết. Đến lúc rửa đến mông, cô tự động mở hai cái chân ngăn ngừa, Chấn Thanh sợ hãi kêu lên, “Mau nhìn này, mông của em gái bị thủng...”

Chấn Văn vừa nghe nói cũng sợ hãi khóc lên, “Cái mông của em gái, bị thủng thật là sâu, sưng lên thật cao...”

Cô nghe bọn anh nói đáng sợ như vậy, nhất thời cũng sợ hãi “Oa” một tiếng khóc lên.

Dì Trần nghe thấy tiếng khóc của ba đứa trẻ vội vàng từ dưới bếp chạy lên, sau khi hỏi rõ nguyên do lại che miệng cười lqđ gập cả lưng, “Ôi chao, hai Tiểu Tố Tông của tôi, các con hãy mau tránh ra chút đi, này này này, nếu để cho ba của các con biết còn không cắt chân của các con...”

Cũng chỉ là trong nháy mắt, bọn anh đều đã lớn hơn trước như vậy rồi sao? Mà hóa ra là tắm rửa cũng sẽ nghiện, một lần tắm rửa đó là đã mười mấy năm.

Vất vả mới tắm xong, bọn anh lấy khăn bao cô lại rồi ôm thả lên giường, lau khô từng chút một.

Khí nóng bốc hơi da thịt cô gái trẻ màu hồng phấn, vô cùng mịn màng, nằm ngang trên chiếc khăn trải giường(ra) màu trắng, thật đáng yêu như em bé, mỗi một phân mỗi một tấc đều là vì bọn anh mà nở rộ.

“Tiểu yêu tinh... Một ngày nào đó sẽ chết trên tay em.” Bọn anh, phía dưới đã sưng vù cứng rắn không có chỗ phát tiết, nhịn không được, lật cô qua, dày vò xong, dùng nước miếng quét cả toàn thân.

Nửa đêm cô tỉnh lại, ừ a a, bị ôm nửa người, một cái ly đưa tới miệng, nửa tỉnh nửa mê uống xong ly sữa, cuối cùng còn ợ một cái.

Uống xong ly sữa, hồi lâu lại có hơi mất tiểu, cố gắng kìm nén hai phút mà vẫn không được, mắt vẫn còn nhắm, bò qua thân thể của Chấn Văn và Chấn Thanh, chân thăm dò đi xuống, tùy tiện xỏ một đôi dép lê.

Góc nhà mở một ngọn đèn, Chân Thanh mơ mơ màng màng nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cô, lẩm bẩm nói: “Đừng lộn xộn.”

Lạc Lạc lại bất động, ngồi trên ngưỡng chờ người đến ôm.

Chấn Thanh xích xuống giường đi, ôm cô giống như cho em bé tiểu vậy, hai tay nắm lấy đầu gối cô.(Mấy nàng cứ tưởng tượng giống như mình vẫn thường cho bé gái mấy tháng đi tiểu ấy, nàng nào có em gái thì hiểu rõ hơn)

Chấn Văn cũng tỉnh, sợ một mình anh ôm cô gặp khó khăn nên cũng dậy đuổi theo, mới vừa nhắc nắp bồn cầu lên, dòng nước trong suốt lại phun ra, Chấn Văn Chấn Thanh mê mẩn nhìn, chờ dòng nước yếu đi, lqd xong, Chấn Văn lấy khăn tay nhẹ nhàng lau giúp cô, Chấn Thanh nhớ tới nơi đó của cô hai ngày nay bị bọn anh trêu đùa hung hãn, rách một chút da, sợ bị nhiễm trùng, lại bảo Chấn Văn cầm vòi hoa sen phun vào, nhẹ nhàng giúp cô rửa sạch.

Lạc Lạc mềm mại tựa vào hõm vai của Chấn Thanh, tùy ý để bọn anh làm, ngủ đến không biết trời trăng mây gió gì cả.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cực Phẩm Trong Cực Phẩm

Editor: Trần Thu Lệ

Hôm đó, lúc nhận được điện thoại của chủ nhiệm Lý phòng làm việc ba Chung Bang Lập, Lạc Lạc và Trịnh Hiếu Tuyên đang ở trong nhà xem đĩa.

Xem xong bộ phim ‘Sắc giới’ phiên bản không lượt bỏ, hai cô gái trẻ đều làm tổ trên sofa, thảo luận người này đầu quá đen, lông nách quá nồng, thốn thức vì cái đầu quá lùn, nếu không thì có thể chơi được kiểu 69 lại càng vui hơn.

Hiếu Tuyên là con gái một của giáo sư Trịnh đại học B, ba cô là giáo sư nghiên cứu kinh tế, mẹ là giáo sư nghiên cứu quốc học (nền học vấn quốc gia), mục tiêu của Hiếu Tuyên và lĩnh vực nghiên cứu của cha mẹ hoàn toàn khác nhau, theo như cô ấy nói sau này cô ấy dự định sẽ nghiên cứu tính chất của học vấn.

Lúc này, cô phun một hạt nho chính xác bay vào giỏ rác, vẻ mặt hả hê mà sâu lắng, “Người phụ nữ kia vừa lộ lông nách ra là mình đã biết, cô ta cũng chỉ có phẩm chất bình thường mà thôi.”

Lạc Lạc buồn cười, “Chẳng lẽ còn có hai loại phẩm chất bình thường hay sao?”

Hiếu Tuyên gật gù đắc ý khoe chữ, “Người xưa nói: Đàn ông mà không lông là đoạn tuyệt con cái, phụ nữ không lông quý như tiên. Cậu có biết vì sao những họa sĩ phương Tây khi vẽ tranh khỏa thân, toàn thân trên dưới của những người phụ nữ đó đều không có nửa cọng lông hay không? Vì

không chỉ có tổ tiên Viêm Hoàng của chúng ta mà ngay cả toàn bộ người dân trên thế giới đều đã sớm biết rằng phụ nữ không có lông rất quý giá.”

Thấy dáng vẻ trợn mắt há hốc mồm của Lạc Lạc, Hiếu Tuyên càng lộ ra hăng hái, “Trung Quốc bắt đầu từ triều nhà Đường, lấy thân thể của người phụ nữ chia làm tám loại.... Khụ khụ, thôi đi, tám loại đó mình nghĩ cậu không cần nghe đâu, nghe cũng vô ích, cậu được hai người anh trai của cậu bảo vệ rất chặt chẽ, đừng để mình nói mấy câu mà làm ô nhiễm linh hồn thuần khiết của cậu, tránh cho hai ông anh của cậu lại lấy dao rượt mình, lúc đó thì mình chết chắc!”

Lạc Lạc làm sao lại không hiểu kì, cù nách cô nhất quyết không tha, “Bây giờ cậu định nói một nửa giữ một nửa sao? Đừng giả bộ, mau nói ra nhanh lên, nếu không thì thế nào cũng phải hối hận đến mức dì của cậu không thể đến trước thời hạn đâu.”

Hiếu Tuyên bị cù đến nổi kêu khóc xin tha thứ, “Mình nói, mình nói, mình nói còn không được sao? Tám loại kia cậu không cần phải biết tất cả, cậu chỉ cần biết một loại là được rồi, Bạch Ngọc Lão Hồ, đó mới chính là phụ nữ cực phẩm trong cực phẩm đấy!”

Lạc Lạc mở to hai mắt, “Bạch Ngọc Lão Hồ là như thế nào?”

Hiếu Tuyên đắc ý hả hê, vẻ mặt giống như đang dạy bù học sinh yếu kém, “Có nghĩa là phía dưới của người phụ nữ không có một cọng lông nào, trắng giống như bánh bao mới ra lò. Theo sử sách ghi lại, Dương Quý Phi chính là một loại Bạch Ngọc Lão Hồ. Chỉ tiếc là, loại phụ nữ này, trong trăm vạn người khó có một...”(Thiệt là ớn cho hai cái cô này, rảnh rồi ngồi thảo luận gì đâu không).

Lạc Lạc nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên có phần nhăn nhó, “Cậu gạt người đúng không? Phụ nữ như vậy hẳn là phải nhiều vô cùng mới đúng.”

Hiếu Tuyên đang đứng dậy lấy một bịch xộp màu đen dưới sàn lên, trong đó tất cả đều là những đĩa phim văn hóa quốc tế quý giá của cô, theo như lời của cô nói là “Học thuật nghiên cứu tài liệu”, nghe Lạc Lạc nói như vậy thì lườm cô một cái, nhớ lại, đi tới gần rống to, “Không thể nào. Lạc Lạc, cậu đừng nói cho mình biết, cậu là một Bạch Ngọc Lão Hồ trong truyền thuyết kia nha? Mẹ nó! Loại cực phẩm này thế mà lại có thể xuất hiện bên cạnh mình, mau lột quần áo xuống để cho mình xem...”

Một người trốn, một người đuổi, vây bắt quanh sofa âm ỉ một trận.

Ồn ào một hồi, hai cô đều ngã người trên sofa, Trịnh Hiếu Tuyên lập tức bắn người lên như lò xo, ôm gối ôm hình bò sữa vào trong lòng, vẻ mặt nhộn nhạo nói: “Trong đó còn viết, đàn ông, một là phải đen, hai là phải vểnh lên, ba là kiểu tóc. Thế nào bạn trai của mình lại không đạt một trong ba tiêu chuẩn đó chứ? Không có tí sức lực nào! Mình muốn mau đổi một người khác, nếu không thì mình xui xẻo rồi!”

Gần đây Trịnh Hiếu Tuyên mới quen một người bạn trai, theo như lời cô nói, Trần Quân Mặc là dùng để phóng túng, bạn trai là dùng để khai thông.

Lạc lạc nghiêng người trên sofa, nâng mắt liếc nhìn cô một cái, “Cậu đến bên giờ hẵn là vẫn còn chưa phá thân chứ? Hay là món đồ chơi của bạn trai cậu quá ngắn nên không thể với tới lớp màng kia?”

Hiếu Tuyên vò đầu, mái tóc ngắn xõa xuống, che kín trên khuôn mặt tròn tròn khó có một tia đỏ ửng, “Cái này, cái này, tuy anh ấy nhỏ nhưng vẫn đạt tiêu chuẩn rồi.”

Lạc Lạc bật cười một tiếng.

(Tổ quốc của chúng ta là vườn hoa, trong vườn hoa đóa hoa đang tươi đẹp...)

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại của Lạc Lạc vang lên, cô phải mất một chút sức lực mới lấy được điện thoại trong túi sách đang đè dưới thân lên, vẻ mặt có phần không kiên nhẫn, nhưng khóe miệng lại chứa hàm ý cười, “Anh cả!”

Sắp hết giờ làm, hai tay Chung Chấn Thanh vừa đánh bàn phím, vừa kẹp điện thoại ở bên tai nói: “Lạc Lạc, vẫn còn đang ở nhà Trịnh Hiểu Tuyên sao? Có bớt đau bụng chút nào không?”

Mấy ngày nay dì cả của cô tới.

Lạc Lạc vừa như có như không liếc mắt nhìn Trịnh Hiểu Tuyên một cái, vừa dùng ngón tay quần quần móc treo tua bông màu đỏ trên điện thoại, lẩm bẩm nói: “Ừ... Vẫn như vậy.” Tiếng nói mềm mại như giọt nước.

“Vậy lát nữa nhớ về sớm một chút. Băng vệ sinh đặt ở giữa cách một tầng màu hồng trong túi xách, hãy nhớ thay đổi thường xuyên. Tan việc anh sẽ đến đón em.”

Mới vừa cúp điện thoại xong, điện thoại của Chung Chấn Văn lại tới, mỗi lần đều như vậy, hai anh em sinh đôi gọi điện thoại giống như cảm ứng cho nhau vậy, luôn luôn trước sau gọi tới, không phân biệt ai trước ai sau, “Lạc Lạc, đừng chơi muộn quá, hôm nay ba chúng ta ở nhà đấy. Anh còn có bữa tiệc xã giao, đúng giờ anh cả sẽ đến đón em, thuận đường hai người hãy đến siêu thị mua thêm băng vệ sinh, trong nhà dùng gần hết rồi. Nhớ uống nhiều nước, ít ăn đồ lạnh đấy!”

Chưa hết lại còn muốn Trịnh Hiểu Tuyên nhất định phải nghe điện thoại: “Hiểu Tuyên, Lạc Lạc nhà anh rất tùy hứng, phiền em chú ý đến cô ấy một chút, đừng cho cô ấy ăn kem, dưa hấu hay những loại thức ăn gì lạnh nhé!”

Đợi Trịnh Hiểu Tuyên năm lần bảy lượt vỗ ngực cam đoan với Chủ tịch Mao, anh mới bằng lòng cúp điện thoại.

Mới vừa rồi Hiếu Tuyên đang xem âm thanh xoa bóp ừ..ừ..a..a lén lút bấm tắt tiếng, lúc này vừa vội vàng vừa khẩn cấp ấn nút mở.

Lạc Lạc cầm gối ôm ném qua cười cô: “Trịnh Hiếu Tuyên, cậu xem cậu gấp như con khi vậy. Haiz, ai nhìn cậu cũng không thể tưởng tượng được ba mẹ cậu thế mà lại là giáo sư đại học B! Huyết thống mấy đời nho học, làm sao lại có thể sinh ra một bông hoa như cậu? Thật sự là ‘gia môn bất hạnh’!”

Trịnh Hiếu Tuyên làm bậy bị gối ôm ném qua làm rối loạn tóc, gào khóc, “Kiểu tóc mình mới vừa cắt đấy!” Về mặt u oán nói: “Cuộc thi lần này mình đã đứng thứ mười một có được không? Giáo sư Trịnh nhà mình rất vui vẻ! Nếu không có cậu ngăn cản ở phía trước như bức tường thì mình đã tiến thẳng đến thứ hạng thứ mười rồi!”

“Cái gì gọi là gia môn bất hạnh? Còn không phải giống như nhà các người sao, đó là hai ông anh trai thân yêu của cậu, nói thế nào cũng là tấm gương tuổi trẻ nhân tài kiệt xuất lớp trẻ, ngày nào mình lại không ra ra vào vào đại học B, lúc nào lại không thấy hình ảnh hai ông anh của cậu được theo lqđ thật cao trên tầng lớp tinh anh của nhà trường, tại sao đến lượt cậu là em gái, thì cả ngày cứ băng vệ sinh với đau bụng chứ? Khụ, khụ vậy lúc đó không phải nhà họ Chung của cậu mới là gia môn bất hạnh sao?” Suy nghĩ một chút, vẫn là không nhin được, nửa người trên dựa tới gần, ánh mắt là lạ nhìn Lạc Lạc, “Mình nói này, hai người trai này của cậu không phải là...Có khuynh hướng tình yêu cấm kị...chứ hả?”

“Miệng của cậu bớt nói một chút đi coi chừng lòi trĩ bây giờ?” Lạc Lạc đưa tay cầm đại cái gì đó đập cô, bỗng nhiên dừng lại, thu ý cười, nghiêm túc nói: “Cái gì gọi là tình yêu cấm kị? Bọn cũng không phải là anh ruột của mình...”

“Tổ quốc của chúng ta là vườn hoa, trong vườn hoa đóa hoa đang tươi đẹp...”

Điện thoại di động lại vang lên, Lạc Lạc dùng tay chỉ chỉ Trịnh Hiểu Tuyên, ý tứ là “Một lát nữa sẽ tính sổ với cậu!”, sau đó lục tìm di động, nhìn một cái, ngồi dậy nhận, “Alo, chú Lý!”

“Lạc Lạc, ba con bảo con nhanh chóng về nhà một chuyến, con đang ở đâu? Chú bảo lái xe đến đón!” Trong điện thoại giọng nói của chủ nhiệm Lý mang theo giọng điệu ngưng trọng hiểm thấy.

“Con đang ở nhà bạn học làm bài bài tập, không cần chú đến đón, lát nữa hết giờ làm anh cả sẽ đến đón con.” Trong lòng Lạc Lạc xẹt qua một tia bất an, trong đầu suy nghĩ lại xem gần đây có gây rắc rối gì không.

“Vẫn là chú bảo lái xe đến đón đi. Ba con tìm con rất gấp. Con đang ở nhà bạn học nào? Là nhà giáo sư Trịnh sao?”

Cô mang theo túi ra khỏi nhà họ Trịnh, đứng trước cổng đại học B chờ khoảng sáu phút, đã thấy chú Trương lái xe của ba đến rồi.

Ở trên xe nói chuyện điện thoại với hai anh trai, Chung Chấn Thanh và Chung Chấn Văn cũng nhận được điện thoại của chủ nhiệm Lý, đang chạy về nhà. Có chuyện gấp gì mà phải gọi hết ba anh em về? Cảm giác kỳ lạ trong lòng Lạc Lạc lại tăng lên rồi.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Là Con Tự Nguyện (1)

Editor: Trần Thu Lệ

Chung Bang Lập và bà xã Mã Hoa đang ngồi trên ghế sofa màu đen kiểu cũ, chủ nhiệm Lý đứng sau lưng Chung Bang Lập, sắc mặt mọi người đều âm đạm, trên chiếc bàn gỗ cây lê trước mặt đặt hai tách trà Phổ Nhĩ, đang lượn lờ bốc lên hơi nóng.

Ba anh em gần như trước sau về nhà, cách thật xa đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Lạc Lạc.

Lạc Lạc nhảy lên lưng Chấn Văn, đưa tay che mắt anh lại, ồn ào để cho anh hai không thể nhìn chỉ có thể dựa theo gợi ý của cô để đi vào, Chấn Thanh giúp đỡ Lạc Lạc cầm túi sách, vừa cười vừa đỡ lấy eo Lạc Lạc, sợ cô té xuống.

Ba anh em cãi nhau âm ỉ đi vào phòng khách, cảnh tượng ba anh em rất yêu thương nhau.

Nếu đổi lại là trước kia, Chung Bang Lập nhất định hài lòng gật đầu, trong lòng cảm thán một tiếng, lúc trước mình quyết định nhận Lạc Lạc về nuôi là chính xác biết bao nhiêu. Nhưng mà hiện tại, một màn thân thiết chặt chẽ này lại đặc biệt chói mắt, khiến lòng ông cũng tràn đầy khổ sở.

“Ba, mẹ đều ở nhà à?” Chấn Thanh và Chấn Thanh vừa vào cửa đã nhìn thấy sắc mặt của ba mẹ đều không tốt, trong lòng đều e sợ, theo bản năng dừng bước chân lại, e sợ nhất là người ngồi giữa sofa kia, Chung Bang Lập! Nhà họ Chung kế thừa truyền thống giáo dục bằng gậy của Trung Quốc, từ nhỏ bọn anh cũng ăn không ít khổ cực.

Bình thường ở nhà, Lạc Lạc đã quen ồn ào bướng bỉnh vô pháp vô thiên, lúc này nâng mắt nhìn thấy sắc mặt mẹ nuôi Mã Hoa vẫn luôn lạnh nhạt nghiêm túc, điều khác biệt là mọi ngày ba nuôi Chung Bang Lập vừa nhìn thấy cô là cười tí mắt, hôm nay lại ngồi ở đó, sau lưng là một bình gốm Cảnh Thái thật to thời nhà Thanh, đồ trang trí trên bình là hai cành lẵng giác cao chót vót, dựng thẳng trên đầu ông giống như hai cái sừng dài, thoát nhìn rất kỳ lạ. Nhìn lại sắc mặt của ông, đen như muốn nhỏ ra mực, cô chưa từng gặp qua gương mặt nặng nề và tang thương như thế này bao giờ.

Không kìm lại được, miệng cô lớn tiếng la hét, “Nhắc chân, bước về phía trước ba bước...” Liền ngừng lại, từ trên lưng Chấn Văn trượt xuống, rút tay mình trong tay Chấn Thanh ra.

Không ai lên tiếng, Chấn Thanh và Chấn Văn cũng đứng ở đó không dám lộn xộn.

Chung Bang Lập và Mã Hoa nhìn ba đứa con đang đứng ngoài cửa, ánh mắt nặng trĩu, giống như không thấy, không nhận ra vậy, ngay tại lúc ba người bức rức bất an, ông vung tay ý bảo chủ nhiệm Lý đi ra ngoài.

“Ba! Mẹ!” Lạc Lạc chịu không nổi loại không khí này, cô có ý tung tăng chạy tới như một chú linh dương nhỏ, nhẹ nhàng ngồi xuống giữa Chung Bang Lập và Mã Hoa, “Hai người về khi nào vậy ạ? Ôi chao, khát chết con rồi!”

Lúc cô ngồi xuống động tác vô tình đụng phải cánh tay Mã Hoa, Mã Hoa lại nhanh chóng thu cánh tay về, ngồi xa ra một chút.

Lạc Lạc không để bụng, bưng ly trà trước mặt Chung Bang Lập lên “Ừc ực” ngửa cổ uống hết. Còn chưa uống xong, đột nhiên cảm thấy có gì đó, liền dừng lại, nhìn tấm hình đang lẳng lẳng nằm trên bàn.

Cô cầm tấm hình ấy lên, mới chỉ nhìn thoáng qua lại ném lại lên bàn như bị điện giật. Ngày thường, mặt cô vốn trắng như gốm sứ, bây giờ gốm

sứ trắng nhanh chóng đỏ bừng rồi lại biến thành trắng bệch.

Chấn Thanh và Chấn Văn thấy bộ dạng của Lạc Lạc, liếc mắt nhìn nhau, không kìm lại được mà nhấc chân đi đến bàn trà.

“Hai tên nghiệt súc!”

Đột nhiên Chung Bang Lập hét to một tiếng, làm mọi người trong phòng sợ tới mức run lên, trong giọng nói kia như muốn phun ra lửa.

“Còn không mau quỳ xuống cho ta!”

Chấn Thanh và Chấn Văn không rõ nguyên do, nhưng vẫn thành thật đi đến quỳ xuống trước mặt Chung Bang Lập. Hai người đều hơn hai mươi tuổi, vóc dáng cao hơn một mét tám, hiện tại hai người quỳ trước mặt ba như lúc vẫn còn bé.

Tinh thần hai anh em thấp thỏm, trong lòng đều cùng tính toán, nhìn bộ dạng này nhất định là có chuyện gì ghê gớm đã chọc đến bố, hôm nay không thể bỏ qua rồi!

Ánh mắt của hai anh em không hẹn mà cùng nhìn về phía mẹ cầu cứu, hai tay Mã Hoa khoanh lại trước ngực, sắc mặt lại càng nghiêm túc hơn ngày thường, mang theo một cỗ ý lạnh không nói ra lời.

“Ba, đã xảy ra chuyện gì? Mà lại tức giận như vậy?” Chấn Thanh bạo gan hỏi

Chung Bang Lập nắm lấy những tấm hình trên bàn, “Bốp”, ném vào mặt anh, rồi rơi trên mặt đất. “Còn có mặt mũi để hỏi!”

Hai anh em luống cuống tay chân nhặt ảnh chụp lên, nhìn xem một chút đều ngờ ngàng không lên tiếng.

Trong hình, cô gái dựa người vào thân cây, hơi ngửa đầu, một tay ôm lấy cổ một người con trai, mà người con trai ấy đang úp mặt vào trước ngực cô gái. Một cánh tay khác của cô gái đang để trên đầu một người con trai khác, mà người con trai ấy đang quỳ gối dưới thân cô, vùi đầu vào vào váy của cô gái trẻ.

Một hình ảnh dâm mỹ biết bao, cho dù người đàn ông nào nhìn vào thì huyết mạch cũng sẽ sôi sục! Nếu, đây không phải là ảnh chụp do bà xã ông quăng vào mặt ông. Nếu, nhân vật chính trong hình này không phải là con trai và con gái của ông.

Để nhận thấy hình ảnh này đượch chụp vào buổi tối, khuôn mặt của ba người đều không quá rõ ràng, chỉ có thể mơ hồ lqd nhìn ra hình dáng, nhưng ông bà là ai chứ? Là ba mẹ đã sinh ra và nuôi dưỡng bọn họ! Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra bọn họ ngay lập tức, trong hình không phải ông mà là ba đứa con trước mặt này!

Lúc này, không khí trong phòng khách ngưng lại giống như bôi nhựa cao su, chỉ nghe thấy tiếng “Tí tách” của chiếc đồng hồ để bàn và tiếng thờ “Hồng học” dồn dập của Chung Bang Lập.

Thân thể ông run rẩy, dường như tức giận đến mức không biết phải phát tiết như thế nào mới được, bất thành lình đứng dậy, quát ra bên ngoài, “Lấy roi đến đây!”

Cửa mở, chủ nhiệm Lý bước vào, nhìn tình hình trong phòng, muốn nói cái gì đó nhưng vẫn là nhịn xuống, đi đến thiên sảnh lấy roi đưa cho Chung Bang Lập, khom người nói: “Xin Bộ trưởng chú ý thân thể!”

Chung Bang Lập thịnh nộ gân xanh nổi đầy mặt, cao giọng nói: “Tất cả ra ngoài hết, không được cho người nào bước vào!” Chủ nhiệm Lý nhìn tình hình này, biết dù có khuyên gì đi nữa cũng vô dụng, đành phải im lặng xoay người đi ra ngoài.

“Xem các cậu đã gây ra chuyện bê bối gì!”

“Làm sao tôi có thể sinh ra hai tên nghiệt súc như các cậu được chứ!”

“Lạc Lạc là em gái của các cậu, vậy mà các cậu lại xuống tay được!”

...

Đòn roi không có hề có trình tự gì đổ ập xuống hai người đang quỳ trên mặt đất.

Lạc lạc ngậy ngốc ngồi trên ghế sofa, toàn thân cứng ngắc như tượng đá.

Nghe từng tiếng roi giòn tan quất vào da thịt, nghe tiếng Mã Hoa nhìn không, được bố nhào tới lôi kéo, trong lỗ tai ông ông vo ve, tất cả gần ngay trước mắt, lại giống như cách rất xa, dường như đòn roi ấy không chỉ quất lên người hai anh trai mà giống như quất vào trong tim cô vậy.

Tuổi cô còn nhỏ, kết hôn, sinh con sống qua ngày, cô chưa bao giờ nghĩ tới ánh mắt và bàn luận của người đời, giống như con kiến ngậm mình trong hủ mật, hủ lớn mật nhiều như vậy dù sao cũng uống không hết, làm sao nghĩ đến sẽ có một ngày chiếc hủ ấy sẽ bị lật úp.

Trong đầu cô đôi khi cũng mơ hồ hiện lên tình cảnh như hiện tại, nhưng chút mật đường này thật sự quá ngọt nên đã sớm nhấn chìm ý nghĩ của cô, hơn nữa, ba nuôi Chung Bang Lập đối xử với cô rất tốt, ở bên ngoài ông là người trên đỉnh của biết bao nhiêu người, nhưng ở trước mặt cô ông lqđ chưa bao giờ nói nặng một lời nào, rất cưng chiều cô, cách mấy dặm đường dùng cái mũi cũng có thể ngửi được những đòi hỏi lớn nhỏ của cô, gần như là cầu được ước thấy. Cô suy nghĩ, bọn anh là con trai của ông, còn cô là con gái nuôi mà ông yêu thương nhất, mặc dù ba người yêu đương không giống như bình thường, nhưng chỉ cần ông thương bọn họ, cuối cùng cũng sẽ có biện pháp, tất cả sẽ được giải quyết.

Cô ngồi ở chỗ đó, có một suy nghĩ trống rỗng trong đầu, sau đó bị tiếng la khóc của Mã Hoa làm thức tỉnh, ánh mắt đờ đẫn của cô dần dần có tiêu cự, đó là tay của Chấn Văn. Giáo huấn của nhà họ Chung là lúc người nào bị giáo huấn thì tuyệt đối không cho khóc, vì vậy tay của Chung Chấn Văn gắt gao cấu véo đầu gối của mình, móng tay gần như muốn xuyên qua lớp vải quần tây cắm vào da thịt, cô lại hoảng sợ giương mắt nhìn Chấn Thanh, có dấu roi lướt qua lỗ tai của anh, chỗ ấy sưng lên thật cao, vẫn còn đang chảy máu.

Đột nhiên cô cảm thấy khí huyết dâng lên, vội vàng đứng vọt dậy.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Là Con Tự Nguyện (2)

Editor: Trần Thu Lệ

“Ba! Đừng đánh nữa!” Ở trước mặt ba mẹ nuôi cô luôn luôn là một người khôn khéo, lúc này không biết lấy sức lực ở đâu ra, rống to một tiếng.

Một tiếng này vô cùng cao vút, thế cho nên tay Chung Bang Lập cũng ngừng lại.

“Lạc Lạc, con...tuổi con còn quá nhỏ, con hoàn toàn không biết hai anh trai đã làm gì với con!” Chung Bang Lập thở hỗn hển, run rẩy nói.

“Ba, con biết, tất cả những chuyện đó con đều biết!” Thân hình nhỏ nhắn mềm mại của Lạc Lạc hơi run rẩy, nhưng tiếng nói lại tuyệt đối rõ ràng, “Con thích các anh, các anh cũng thích con! Xảy ra những chuyện này đều là do con tự nguyện! Con cũng không biết cái đó gọi là bê bối gì! Ba, xin ba, xin ba hãy đồng ý cho chúng con được ở cùng nhau.”

Chung Bang Lập khiếp sợ không nói ra lời, trước mặt người con gái bướng bỉnh mà gan dạ, mang theo một loại tự tin không hề có đạo lý mà nói, ông đang có một bụng đạo lý muốn dạy dỗ bọn anh, nhưng đối mặt với con gái không biết sự đời này, trong cổ họng ông giống như đang nhét một tảng đá thật lớn, bỗng nhiên làm ông sinh ra cảm giác vô lực.

Một lúc lâu sau, cây roi trong tay ông run rẩy, lại một lần nữa không đầu không đuôi dùng sức đánh lên người bọn anh, “Lạc Lạc còn nhỏ, không hiểu chuyện, còn các anh thì sao hả? Các anh cũng nhỏ sao? Các anh... các anh muốn làm tôi tức chết có phải không?”

“Ba!” Chấn Thanh đau đến toàn thân phát run, không dám tránh né, lại nói tiếp: “Ba, bọn con đối với Lạc Lạc là thật lòng!”

Những lời này khiến Chung Bang Lập tưởng chừng như bản thân ông đang gặp ác mộng, “Anh... anh nói cái gì?”

Trên tai và nửa bên mặt của Chấn Thanh đều chảy máu, nhưng giọng nói lại vang dội và kiên định, “Ba, mẹ bọn con biết chuyện này ‘kinh thế hãi tục’ (đáng sợ), mọi người rất khó chấp nhận. Nhưng mà, bọn con không thể không có Lạc Lạc, Lạc Lạc cũng không thể không có bọn con.”

“Từ nhỏ, ba và mẹ ai bận việc nấy, ngoại trừ công việc hai người chưa từng nhớ rõ còn có hai đứa con trai này. Trong mắt ba và mẹ bọn con là gì? Lúc rảnh rồi thì dùng một quyển sách để thả lỏng? Hay là khi trời lạnh dùng một đôi dép lê để giữ ấm đôi chân? Ngoại trừ cho bọn con ăn uống, cho bọn con đến trường, thì hai người vẫn chưa từng quan tâm gì đến bọn con! Nhiều năm như vậy, bọn con chỉ có mình Lạc Lạc, em ấy cũng chỉ có mình bọn con, vì sao bọn con không thể ở cùng với nhau? Nếu, nếu hai người không thể tiếp nhận chuyện này, như vậy, hiện giờ Chấn Văn và con đã có khả năng chăm sóc cho Lạc Lạc rồi.”

Con trai chỉ mới hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, mặt mũi cũng đã có vẻ kiên nghị và quyết đoán của người đàn ông trưởng thành. Lúc này, Chung Bang Lập và Mã Hoa mới tỉnh ngộ, hai đứa con trai này học tập vô cùng xuất sắc, sau khi tốt nghiệp đại học cũng không có lựa chọn tiếp tục đào tạo chuyên sâu, mà là kiên trì bước vào xã hội sớm, thì ra là bọn họ đã sớm có kế hoạch thật tốt, chờ cánh cứng cáp rồi bất cứ lúc nào cũng có thể mang Lạc Lạc đi.

Phía trước là hai khuôn mặt gần như giống nhau như đúc, ngay cả bọn họ là ba mẹ mà vẫn luôn không phân biệt rõ ràng được, lúc này hai cặp chân mày gợn lên cố chấp và gan dạ cũng đều giống nhau. Giống như là Tiểu Chu bị cuốn vào dòng nước chảy xiết, nghiêng ngả chao đảo chảy về

hướng Nham Thạch, lqd cho dù thịt nát xương tan, cho dù là không chừa một mảnh giáp nào... Anh em mến nhau thì cũng thôi đi, mặc dù nói ra không dễ nghe, vì dù sao thì bọn họ cũng không có quan hệ máu mủ, nhưng đảng này hai anh em lại cùng yêu mến một cô em gái...Việc này khiến Chung Bang Lập ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến, thế mà bọn họ lại nói thản nhiên như vậy!

Hiện giờ trong lòng Chung Bang Lập ‘bách vị tạp trần’(nhiều cảm xúc lẫn lộn), giống như bông chốc đã già đi mười tuổi. Roi trong tay, yếu ớt rơi trên mặt đất.

Đột nhiên Mã Hoa lớn tiếng nói: “Hai anh em các con bị quỷ ám rồi sao? Một đứa con gái hoang thì có gì tốt? Đáng giá để cho các con vì cô ta mà phản bội lại ba mẹ mình sao? Đến nỗi không tiếc rời khỏi căn nhà này? Chúng ta mặc kệ như thế nào, cũng đã sinh ra và nuôi lớn các con, chẳng nhẽ còn kém hơn một đứa con hoang không rõ lai lịch hay sao?”

Đứa con hoang không rõ lai lịch!

Trong lòng Lạc Lạc đau xót. Các anh trai lần lượt cùng nhau lên cao, mỗi năm ba lại thăng chức, đã bao lâu rồi cô không còn nghe người ta nói những lời này rồi hả? Xa xôi như vậy, nhưng lại giống như vẫn còn trong giấc ngủ ở nơi ấy, như rắn độc chờ đợi bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới cắn cô một ngụm.

“Mẹ!”

“Bà xã!”

Ba cha con gần như trăm miệng một lời!

Sợ hãi, trách cứ, bất mãn, nén giận, những biểu tình này lại càng thêm kích động Mã Hoa, trái tim lại đau như thế, đàn ông nhà lqd họ Chung đều là ma quỷ hết sao? Hai mẹ con dã chủng này được tính là gì? Dựa vào cái

gì? Hai người dựa vào cái gì hết lần này đến lần khác đến cướp tất cả của bà!

Bà xoay người, đối mặt với Chung Bang Lập, người phía sau vẫn đang bất mãn, không vui, chán ghét nhú mày trừng bà, đôi lông mày đó, vẫn cứ anh tuấn như lúc còn trẻ vậy, đôi mắt đó, đã bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến người sự quyến rũ dồi dào của người đàn ông này, dáng vẻ ấy vẫn còn sâu trong lòng bà. Mỗi một ngày già đi, dường như chỉ lqđ có một mình bà mà thôi. Giờ phút này, chỉ vì bà nói một câu như thế mà ba người đàn ông nhà họ Chung lại dùng vẻ mặt như thế nhìn bà, giống như bà là kẻ địch của bọn họ vậy, cho dù bà là vợ là mẹ của bọn họ, cho dù bà sống chung với họ hơn nửa đời người, cho dù con nhỏ kia chỉ là một đứa con hoang không rõ lai lịch.

Bà thế nhưng lại vô cùng đố kỵ và oán hận.

Bà hít sâu một hơi, sống lưng cố gắng ưỡn thật thẳng, đầu ngẩng lên thật cao, gằn từng chữ, giống như dùng hết sức lực cả đời chỉ để nói ra một câu vậy, “Chung Bang Lập, ông vẫn còn chưa nhìn ra sao? Đứa con hoang này, mới còn nhỏ như vậy mà đã biết dụ dỗ đàn ông, một lần bò lên giường của hai người đàn ông, nó cũng đê tiện và dâm dăng như người mẹ Thẩm Phong của nó vậy!”

Ngày hôm qua kết thúc như thế nào? Cô trở về phòng ra sao? Một giấc ngủ này cô ngủ rất sâu, cũng không nhớ rõ mọi thứ, chỉ biết cô hiện tại rất mệt mỏi.

Lạc Lạc tỉnh lại, chóng mặt, mắt khô khốc, toàn thân mệt mỏi, xương cốt đau nhức, đầu nặng như sắt, trong cổ họng giống như bị nhét bả rơm, khô khốc ngứa ngứa.

Giống như từ trong địa ngục trở về trần gian, ‘Tam hồn thất phách’(ba hồn bảy vía) đều không còn ở lại chỗ cũ nữa.

Trong phòng u ám, cô cố ý thả bức rèm cửa sổ màu đen xuống, trên giường chỉ có một mình cô, giữa trời mùa hè, vậy mà lại không mở điều hòa trong phòng, cô cuộn thành một cục, hai chân cọ vào nhau. Các anh...

Đau lòng, hoảng loạn, lo sợ không yên, lúc này mới tuôn ra. Giống như đã đến ngày tận thế vậy.

Bên ngoài có chút tiếng động, hình như là trời mưa rồi.

Trời mưa, có thể không đến trường được không? Có thể không cần đối mặt với bất cứ người nào được không?

Cô mạnh mẽ xốc lại tinh thần, vỗ về trán, hạ nhẹ một tiếng, để chân trần đi qua kéo rèm ra, ‘xôn xao’ một tiếng, cảnh sắc bên ngoài thật rực rỡ, từng đám mây trắng trên đang trôi trên trời cao, bên trong sân nhỏ gốc chuối tây phản chiếu ánh sáng trong suốt, khiến cô lóa mắt, mà lại quang đãng.

Đột nhiên tâm trạng của cô cứ thế mà tốt lên.

Một ngày mới nữa lại đến, giống như môn học lo lắng nhất đã thi xong. Chuyện tồi tệ nhất cũng đã xảy ra, còn có gì mà không thể vượt qua nữa? Dù thế nào đi nữa chuyện này sớm muộn gì cũng tới! Ngay cả khi trời có sập thì vẫn còn các anh trai của cô chống đỡ.

Cô tắm rửa, thay một bộ quần áo màu hồng tay lỡ quần đùi đi xuống lầu.

Dưới lầu yên tĩnh, dì Trần đang dọn dẹp bàn ăn cơm, xem ra thời gian bữa sáng đã qua rồi.

Vẫn như mọi khi, cô bước đến cầm cốc sữa tươi lên uống ‘ực ực’ một cái cạn ly, lấy một miếng sandwich nhét vào miệng, mơ hồ hỏi dì Trần, “Ba, mẹ và các anh của con đâu rồi dì?”

“Đều đã đi ra ngoài hết rồi, mới vừa đi. Chấn Thanh và Chấn Văn bảo dì đừng đánh thức con, để cho con ngủ thêm một lát.”

Cô “Vâng” một tiếng, chộp lấy túi xách, nhét sandwich vào miệng đến căn phòng đi ra ngoài, “Con đến trường đây.”

Dì Trần ở phía sau nói với theo, “Bảo Tiểu Lưu đưa con đi!”

Cô đi rất vội vàng, cũng không kêu tài xế Tiểu Lưu đưa đi, ra đến cửa mới nhớ đến hôm nay là chủ nhật, trường học đều nghỉ hết, vậy thì phải đi đâu đây?

Cô chậm bước chân lại, đi tới một đoạn theo hình răng cưa, bất thành lình bước chân lại nhanh hơn.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Rung Động Xa Lạ (1)

Editor: Trần Thu Lệ

Winnie đứng trước bàn làm việc của ông chủ, trong tầm mắt của người đàn ông đang cúi đầu lật xem tài liệu, tốc độ rất nhanh, phần tài liệu nào sau khi ký xong thì được để một bên, phần nào có thắc mắc lại để sang bên cạnh.

Ngón tay anh thon dài có lực, khớp xương đều đặn, móng tay được cắt tỉa thành hình trứng, dưới đáy có một vầng trăng khuyết nhỏ màu trắng, lộ ra khỏe mạnh, sạch sẽ. Tầm mắt hướng lên trên, áo sơ mi màu xanh đậm, phối hợp với chiếc cà vạt màu tím nhạt, mái tóc ngắn màu đen dày đặc gọn gàng, có vài cọng không chịu vào nếp mà buông xuống giữa trán, càng làm nổi bật lên gương mặt có một phần tư huyết thống của nước Anh, lỗ tai của anh to mà mỏng, thịt vành tai cũng rất dày, giống như một cái da bánh đang bao bọc một lớp nhân, khiến người ta muốn cắn một ngụm rồi lại hút ra nước đến kích thích.

Chỉ mới suy nghĩ như vậy, đột nhiên Winnie cảm thấy có một loại tê dại rung động dọc theo xương sống chạy tán loạn từ trên xuống dưới. Ông chủ của cô ta, thành thực chững chạc, anh tuấn nhiều tiền, gia thế sâu không lường được, khí chất bên trong trầm ổn, nhưng cũng không mất đi sự sắc sảo, bất cứ người phụ nữ nào chỉ cần đến gần đều sẽ say mê, mơ tưởng được nhiều hơn.

“Winnie, nếu như không thể đảm nhiệm được phần công việc này, vậy thì mời cô ra ngoài ngay lập tức.”

Đợi cô ta đột nhiên hoàn hồn, mới biết ông chủ đã trầm mặt không biết đã gọi cô ta bao lâu.

Cô ta đỏ mặt tía tai ôm lấy tài liệu, tông cửa mà chạy. Được rồi, vừa rồi cô ta định thêm một câu định ngữ ở phía trước, nếu như ông chủ không hi nộ vô thường như vậy!

Không đợi bóng lưng của cô ta biến mất hẳn, Quý Thiếu Kiệt đã nắm lấy điện trên bàn, “Bộ phận nhân sự sao? Ngày mai tôi lqđ không muốn thấy Winnie đến công ty nữa! Tôi cần một người thư ký tu dưỡng chuyên nghiệp, nếu như lần sau còn xuất hiện những kẻ háo sắc như vậy tại văn phòng của tôi nữa thì các người cũng cùng nhau cút hết đi!”

Để điện thoại xuống, anh đau đầu vỗ trán.

Bên ngoài vang lên một trận ồn ào, hai cánh cửa của phòng làm việc đột nhiên bị người ta đẩy ra mạnh mẽ, khung cửa bắn ngược lên tường, “Ầm” tạo thành một tiếng vang thật lớn.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì cái cô thư ký nhỏ kia đã sớm bị Quý Thiếu Kiệt lãng trì.

Người dẫn đầu đi vào là một cô gái ăn mặc gọn gàng màu hồng, bộ dạng giống như mới vừa tan học, nâng cằm, hai tay vòng lại trước ngực, chữ ‘freedom’ trên túi xách sáng chói ngay khuỷu tay.

Anh áp chế hỏa khí, nửa híp mắt nhìn cô gái trẻ.

“Này, Quý Thiếu Kiệt, Chú Quý, chú còn nhớ tôi không?” Cô gái nói

Anh bất động thanh sắc(không biến sắc) nhìn chăm chú cô gái khoảng chừng mười giây, vẻ mặt trở nên như cười như không, phất phất tay, để cho cô thư ký tay chân luống cuống thiếu chút nữa muốn chui xuống hố kia ra ngoài. Không tệ, cô ta cũng không ngu xuẩn đến nỗi quên đóng cửa lại.

“Em gái của Chung Chấn Văn?”

Anh nhàn hạ tựa lưng vào ghế, đưa tay ra hiệu mời cô ngồi xuống.

“Chính xác! Không tệ, chú cũng không đến nỗi dễ quên.” Lạc Lạc tùy ý ngồi lên chiếc ghế xoay đối diện anh, sau đó dựa lưng vào, lui một đường dài, tiện tay vớt túi xách lên sô pha bên cạnh.

Mục đích đến của cô bé này lộ vẻ ‘hưng sư vấn tội’, nói chuyện không biết trời cao đất dày là gì, đôi mắt to càn rỡ lại càng lộ vẻ bướng bỉnh. Đã biết bao nhiêu năm rồi không có ai dám nói chuyện như thế trước mặt Quý Thiếu Kiệt, anh không biết vì sao lại muốn bật cười, “VẬY..., cô Chung Tĩnh Ngôn, sao cô lại đến đây? Có muốn ông chú này mời cô ăn kem không?”

Lạc Lạc cười lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, vẻ mặt quá mức thành thực nhìn trong mắt của Quý Thiếu Kiệt thật sự có chút buồn cười, cô nói: “Chú Quý, ngày hôm qua chú đã mời tôi nếm một trận roi xào thịt, bây giờ lại mời thêm một bữa kem nữa thì cũng không hẳn là không thể.”

Trong lòng Quý Thiếu Kiệt ngó ra một chút, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tao nhã, thật sự gọi điện thoại, bảo thư ký chuẩn bị một phần Haagen-Dazs(kem) lớn.

“Trước khi kem được đưa tới, có muốn tôi đưa cô đi thăm quan phòng làm việc của tôi một chút không?” Tiếng nói của anh thuần phát, lúc không nói lời nào làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng, nhưng khi anh cười lqđ rộ lên, trong giọng nói lại mang theo một loại giọng điệu tài hoa quý tộc, một chút lười biếng, một chút ngạo mạn, cùng với người đàn ông thô bạo, nghiêm túc mà Lạc Lạc nhìn thấy khi mới đến giống như hai người.

Giọng nói đặc biệt này không hề khiến người ta chán ghét, thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy sinh ra một loại gợi cảm, buông lỏng hơi thở, rất dễ dàng khiến người khác thay đổi cảm xúc theo tâm tình của anh.

Vì thế, không biết như thế nào, vừa mới chứa một bụng đạn chuẩn bị bắn phá, bây giờ Lạc lạc giống như đã bị mê hoặc liền gật đầu một cái.

Văn phòng làm việc này khá lớn, đứng dậy đi theo anh, di chuyển qua một bức tường sách kiểu cách Châu Âu, đằng sau có một khoảng trời riêng, phòng nghỉ ngơi, phòng tư liệu, đầy đủ mọi thứ, trên vách tường còn treo không ít tranh thư họa.

Lạc Lạc không chút để ý đến anh đang giới thiệu từng thứ một, thoáng nhìn qua đồ vật màu đỏ sậm đang để trên bàn bên cạnh giường, đồ vật trong chiếc hộp đang mở lóe lên ánh sáng, Lạc Lạc tò mò đi qua cầm lên nhìn, là một khối ngọc bội long phượng đang đùa giỡn, chất liệu vô cùng nhẵn nhụi. Một con rồng một con phượng dùng chất liệu hoàn toàn nhẹ nhàng, hình dáng chạm trổ phong phú, trông rất sống động, ngoài ra tạo hình chòm râu của Giao Long(rồng) lại càng tinh tế, giống như lắc nhẹ theo gió.

“Khối ngọc này không tệ!” Lạc Lạc nhin không được nói

Quý Thiếu Kiệt thấy cô quan sát tỉ mỉ, giống như tùy ý nói: “Thích thì mượn chơi đi, nhưng mà nhớ đừng đánh mất.”

“Ai mà thèm!” Lạc Lạc nhẹ buông tay, khối ngọc bội bị ném lên giường, mí mắt Quý Thiếu Kiệt nhảy lên một cái, quai hàm xê dịch.

Lạc Lạc vừa nghiêng đầu, đuôi mắt lại chạy tới quầy rượu bên cửa sổ, thật tuyệt vời, cái bàn này lại gần cửa sổ, ngồi ở đây mà nhâm nhi rượu, từ trên tầng năm mười chín quan sát tất cả, nhất định sẽ có quan niệm nghệ thuật khác.

Trong khi nghĩ như vậy, Lạc Lạc không ý thức được bản thân mình đã ngồi xuống từ lúc nào. Không bao lâu sau, một ly thủy tinh có dịch thể màu đỏ được để xuống trước mặt.

“Rượu trái cây, cô gái nhỏ có thể uống một chút.” Quý Thiếu Kiệt đứng thẳng người, một khuỷu tay chống đỡ trên quầy rượu, nghiêng người mỉm cười nói.

Trong giọng nói của anh mang theo một chút dụ dỗ như có như không, “Cô gái nhỏ”, cái từ này ít nhiều gì cũng lấy lòng lqđ Lạc Lạc, hai tay cô nâng ly rượu chân dài lên, dùng đầu lưỡi màu hồng nhạt liếm liếm một chút, có vị ngọt! Ngay sau đó, hơi ngưỡng cổ, khí phách tiêu diệt hết một ly, nghiêng đầu nói: “Đúng lúc đang khát, mùi vị cũng không tệ lắm. So với rượu có ga(rượu hoa quả) thì uống ngon hơn.”

Nói xong, thấy Quý Thiếu Kiệt không có ý muốn lấy cho cô một ly khác, lại đưa cái ly rỗng ra, “Chú, đừng hẹp hòi như vậy, cho tôi một ly nữa đi.”

Quý Thiếu Kiệt nở nụ cười, vẻ mặt dường như mang theo một chút bất đắc dĩ, lại rót thêm cho cô một ly, “Tuy là rượu ngọt, nhưng trẻ con vẫn không nên uống quá nhiều.”

Ông chú này nói cái gì? Một phút trước vẫn còn gọi là “Cô gái nhỏ”, một giây sau đã biến thành “Trẻ con”?

Lạc Lạc mất hứng, “Ừng ực” một ngụm, uống hết một ly. Giận đối trừng mắt nhìn Quý Thiếu Kiệt, “Chú Quý! Đừng quanh co cho tôi ăn viên đạn bọc đường, nói đi, vì sao chú lại chụp ảnh như vậy? Vì sao lại gửi những thứ đó cho ba tôi? Làm như vậy đối với chú có ích lợi gì?”

Đôi mắt của cô to như đôi mắt của chú nai con xinh đẹp, hai hạt trân châu màu đen có loại mềm mại kỳ lạ, giống như sôcôla lqđ đen ngưng kết lại, đôi môi hình củ ấu xinh đẹp, mang theo một loại gợi cảm không hợp với tuổi, khi nói chuyện trong hơi thở vẫn còn mang theo hương vị ngọt ngào của rượu trái cây.

Quý Thiếu Kiệt nhin không được nở nụ cười, giữa lúc muốn mở miệng nói gì đó, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, có thể cô thư ký nhỏ Winnie đã bị ông chủ dọa sợ, nên một người thư ký khác lớn tuổi hơn một chút đẩy cửa bước vào, bưng một hộp kem hương chuối đặt trước mặt Lạc Lạc, “Mời cô dùng ngon miệng.”

“ Xin hỏi Chủ tịch Quý còn dặn dò gì không?” Sau khi nhận được chỉ thị mới xoay người rời đi.

“Được rồi, cô Chung, ăn vỏ bọc đường trước, chờ ăn xong rồi hãy bắn đạn pháo!” Anh cười nói, kéo cánh cửa tủ rượu ra, rót cho mình một ly rượu màu hổ phách, bưng trong tay đong đưa, nhẹ ngửi.

Lạc Lạc do dự một chút, nhưng vẫn lựa chọn cầm thìa lên thử phì phì .

Cô rất khát, trên đường đến đây lại phơi dưới ánh nắng mặt trời, vừa rồi uống hai ly rượu ngọt kia cũng không đủ ướt đầu lưỡi. Huống chi mấy ngày nay các anh lại quản quá nghiêm, cũng để cho cô ăn lạnh, cô đã sớm khó chịu rồi.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Rung Động Xa Lạ (2)

Editor: Trần Thu Lệ

Dù bận nhưng Quý Thiếu Kiệt vẫn ung dung ngồi xuống, cười híp mắt, thỉnh thoảng khẽ nhấp một ngụm rượu trong ly, nhìn cô gái bên cạnh ăn vội vã mà vui vẻ, đầu lưỡi màu hồng nhạt thỉnh thoảng lại cuốn liếm khước môi dưới, thỉnh thoảng múc một muỗng quá lớn, bị lạnh quá chịu không nổi, liền mở miệng ra kêu oa oa.

Ngoài cửa sổ sao hơn hai trăm mét, trời cao rộng rãi, thỉnh thoảng sẽ có đàn chim bay qua, bởi vì không che không chắn, nên ánh mặt trời không kiên nhẫn gì mà xuyên qua cửa sổ chiếu vào người cô gái.

Cô gái mặc bộ quần áo tay ngắn quần ngắn màu hồng nhạt, dưới chân là một đôi tất nhũ nhận và đôi giày thể thao màu trắng, toàn thân có hơn phân nửa lộ ra bên ngoài, làn da trắng nõn trong suốt, trên tầng 59 tia sáng dồi dào, tỏa ra tia sáng rực rỡ như đồ sứ vậy. Từ góc độ của anh, có thể lqd thấy được cô mặc chiếc áo ngực màu trắng đơn thuần kiểu mà các cô gái trẻ vẫn hay dùng, chỉ độn một lớp vải bông cực mỏng, chỗ ấy cũng đã lồi lên độ cong của một khối no đủ, khiến chỗ ấy trở nên căng chặt, hình dáng xinh đẹp, khiến người ta ngứa tay, hận không thể nắm trong tay vân vê một hồi mới được. Di chuyển xuống dưới chiếc quần ngắn, là hai bắp chân dài như ngọc thạch, tùy ý mở rộng dưới quây rượu, bừng sáng tất cả góc tối.

Quý Thiếu Kiệt vẫn tự nhận mình là một người vô cùng bắt bẻ, nhưng trên dưới thân toàn thân của cô gái này, không có một chút xíu vết sẹo va chạm nào, tính cả làn da trên đùi, ngay cả lông tơ cũng không có, nhẵn mịn

giống như không phải người thật, mà là giống như một quả trứng gà đã được bóc vỏ.

Nếu như được xoa nắn quả trứng này... Bỗng dưng bụng dưới của anh căng thẳng, một loại ngây ngô đến cực điểm, mang tất cả rung động vô cùng xa lạ xông đến, anh trơ mắt nhìn xuống nơi nào đó dưới lớp quần Tây đã ngủ say bỗng nhiên thức tỉnh, có lẽ vẫn bỏ yên đấy.

“Tôi có thể hút thuốc được không?”

Đột nhiên anh cất tiếng hỏi, đổi lại tư thế ngồi, tay cũng lấy gói thuốc ra, rồi lấy hộp diêm đặt trên quày rượu.

“Không thể!” Cô gái không chút nghĩ ngợi đã trả lời anh.

Quý Thiếu Kiệt sừng sốt, tay dừng lại ở không trung, bật cười, rồi thu tay lại.

“...Tùy ý đi, tôi cũng không quản chú.” Cô lại lên tiếng, cả khuôn mặt đều chôn vào hộp kem cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Cơ thể anh thoải mái lùi lại phía sau, nửa tựa lưng vào ghế ngồi, chân dài duỗi thẳng. Nhưng cũng không hút thuốc, chỉ cầm hộp thuốc trong tay mà thưởng thức, từng phát từng phát đung vào bắp đùi nhẹ nhàng phát ra tiếng “Lạch cạch”.

Tầm mắt của anh dừng lại phía sau gáy trắng mịn của cô gái buộc tóc đuôi ngựa, nơi đó lộ ra một vòng lông tơ nhỏ, khiến cho người khác cảm giác đặc biệt nghe theo, chỉ là nếp nhăn trên mặt anh hơi xao động lên khi cười, anh biết, con mèo nhỏ bé này, gai khắp người đều dựng lên hết đấy.

“Chú, lấy khăn giấy đến đây giúp tôi!”

Thật sự là nữ vương mà!

Quý Thiếu Kiệt sống gần ba mươi năm, vẫn là lần đầu tiên có cô gái dám liên tiếp dùng loại giọng điệu này nói chuyện với anh.

Anh cũng không tức giận, đứng dậy đi lấy hộp khăn giấy đến đây.

“Khăn ướt đấy chú à, khăn này dính lắm!” Nữ vương bắt đầu kêu gào, anh lại nhắc chân quay trở về cầm lấy khăn ướt đến đây mới tính là xong việc.

Lúc này, có lẽ con mèo nhỏ cũng đã ăn no rồi, sức chiến đấu tăng lên gấp đôi, giá trị sức mạnh như bão tố.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, nghiêm túc đến đáng yêu, “Ông chú à, có phải chú đã yêu tôi rồi không?”

Trong cổ họng anh vừa vang lên tiếng “ộc ộc”, suýt chút nữa bị sặc một ngụm rượu, sau đó bật cười, cười không ngừng đến nỗi cô gái cắn răng bắt đầu nổi cáu, mới chậm rãi mở miệng, “Hả? Thế nào, tôi nên yêu cô sao?”

Lạc Lạc mở to hai mắt, mới vừa cố chấp uống rượu cảm giác bắt đầu say, rồi lại ăn lạnh, nóng lạnh kết hợp với nhau, khiến hai má cô đỏ bừng, “Đương nhiên là không nên! Chú nhiều tuổi như vậy, già như vậy ai mà thèm chứ!”

Mới vừa rồi, Quý Thiếu Kiệt vẫn còn mang theo ý cười trên mặt, đột nhiên giống như bị nhỏ giọt mực tàu, từng tầng đêm tối kéo đến, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Cô gái nhỏ không mấy may biết mỡ đàn ông nào đó cũng có trái tim thủy tinh, vẫn nói tiếp, “Xem chừng chú là người có tiền, bộ dạng... Cũng coi như không tệ, tuy thân hình hơi cao một chút, nhưng hẳn là cũng có phụ nữ thích chứ?”

Điều đó là đương nhiên! Anh lạnh mặt ho nhẹ. Coi như có một ngày anh tàn phế, chỉ cần anh vui vẻ thì cũng có một đồng phụ nữ nhào lên ấy chứ.

Lạc Lạc không rảnh nhìn sắc mặt lúc sáng lúc tối của anh, nói thẳng, “Nếu chú đã không coi trọng tôi, cũng không phải là không có ai thích, vậy thì chú cũng đừng nên quan tâm đến chuyện của tôi và các anh của tôi.

Giống như chú hút thuốc vậy, hút thuốc không phải chuyện tốt, nhưng mặc kệ là chuyện tốt hay chuyện xấu, đều là chuyện của bản thân chú, chỉ cần chú không ý kiến người khác thì người bên cạnh cũng sẽ không quan tâm đến chú. Cũng giống nhau, tôi và các anh tôi có quan hệ với nhau, thì đó cũng là chuyện của chúng tôi. Không ảnh hưởng gì đến chú Quý đây, sau này, xin chú cách xa chúng tôi một chút, chuyện gửi ảnh chụp gì gì đó, lần này coi như xong, đối với chúng tôi cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng hy vọng sau này chú đừng làm những chuyện ngây thơ buồn chán như vậy nữa!”

Quý Thiếu Kiệt nghe xong, cuối cùng cũng hiểu sơ lược một chút, mục đích mà hôm nay cô bé này đến tìm anh là gì. Thì ra cô và các anh của cô vậy mà lại... Đôi mắt anh biến sắc sâu đến không lường được.

“Nếu như tôi nói, tôi hoàn toàn không biết chuyện này thì sao?”

“Đừng giả vờ vô tội, ông chú à! Tối hôm đó, ngoài vườn hoa của bữa tiệc, chỉ có mình chú gặp chúng tôi thôi.” Cô gái ngẩng cao cằm, khinh thường nói.

“Được rồi, coi như tôi nhìn thấy.” Quý Thiếu Kiệt buông tay, “Nhưng thật sự tôi không cần thiết phải làm như vậy. Cô Chung, có tin hay không là tùy cô.”

Anh không hề nói nhiều lời với cô, ra ngoài gọi một cuộc điện thoại rồi tiến vào rất nhanh, “Cô Chung Tĩnh Ngôn, tôi vừa lqd mới nói chuyện với anh trai Chung Chấn Văn của cô, hai mươi phút sau cậu ta sẽ đến đón cô.

Hiện tại, cô có thể ở chỗ này của tôi nghỉ ngơi một chút. Tôi vẫn còn công việc phải xử lý, thứ cho tôi không thể tiếp đãi.”

Dường như anh tức giận, vẻ mặt rất tồi tệ, quai hàm căng thật chặt.

Lạc Lạc mới không cần, từ trước mặt anh sải bước vung vẩy tay đi ra ngoài, “Không cần, bản thân tôi sẽ tự đi.”

Quý Thiếu Kiệt cũng không giữ cô lại, chỉ có điều vẫn là phái lái xe đưa tiễn.

Mới vừa ngồi lên xe Quý Thiếu Kiệt sắp xếp thì nhận được điện thoại của Chung Chấn Văn, nghe thấy bên kia liên tục có tiếng người, hình như đang ở trong bệnh viện, cô sốt ruột hỏi: “Anh hai, anh đang ở bệnh viện sao? Vết thương đã đỡ chút nào chưa? Anh cả có ở cùng với anh không?”

“Lạc Lạc, bọn anh không sao, thoa chút thuốc là được rồi. Sao đột nhiên một mình em lại chạy đến phòng làm việc của Quý Thiếu Kiệt vậy?” Giọng nói vẫn như thường ngày, dịu dàng cứng chiều.

“Không có việc gì, em... em không có lớp, rảnh rồi nhàm chán, đúng lúc đi ngang qua dưới công ty của Quý Thiếu Kiệt, thì muốn xem phòng làm việc của kẻ có tiền có bộ dạng thế nào! Bây giờ lái xe của chú ấy đang đưa em về rồi.” Cô không muốn nhiều lời, sợ anh hai gỡ bỏ tác phong nói dối của Chung Tĩnh Ngôn, vội vàng đổi đề tài, “Anh hai, bây giờ em đi gặp hai người, các anh đang ở bệnh viện nào?”

Lúc này Chấn Văn cũng không quan tâm đến Quý Thiếu Kiệt nữa, anh nhìn Mã Hoa đang ngồi bên cạnh một chút, vội vàng nói, “...Không cần, Lạc Lạc, bọn anh không sao. Em không cần đến đây! Ngoan, nghe anh lqđ hai nói, bây giờ em hãy xuống xe trước đã, tìm một trung tâm mua sắm nào đó vào đi dạo, trăm ngàn lần đừng chạy lung tung, anh sẽ bảo Tiểu Lưu đến đón em. Nhớ kỹ phải cẩn thận khi qua đường nhé.” Tuy lái xe đó là người của Quý Thiếu Kiệt, nhưng suy cho cùng cũng vẫn là người xa lạ.

Lạc Lạc nghe âm thanh tu tu từ đầu bên kia điện thoại, bĩu môi không vui. Đang muốn gọi lại để hỏi kết quả, màn hình điện thoại lại sáng lên, là Trịnh Hiếu Tuyên.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tiếng Hát Làm Người Ta Muốn "Héo"

Editor: Trần Thu Lệ

Đẩy cửa phòng ra, một làn sóng âm thanh rung trời đập vào mặt, khiến da đầu người ta căng thẳng.

Trịnh Hiếu Tuyên và bạn trai A Dương của cô đang ngồi sát vào nhau thì thầm to nhỏ trên ghế sofa, một người con trai khác vóc dáng to lớn đang ôm micro ca hát tình cảm nồng nàn đến khàn cả giọng.

“Oa oa ! Hát không tệ!” Lạc Lạc không biết huýt gió, nhưng lại chu môi bắt chước tiếng huýt gió “Ken két.”

Dẫn trên ánh đèn đủ loại màu sắc đi vào, đưa tay vứt túi tùy ý, tiến tới làm ổ trên ghế sofa, đầu tiên lấy điện thoại nhắn tin lqđ báo cáo hành tung cho Chung Chấn Văn, xong rồi mới ngược mắt quan sát xung quanh, người con trai đang hát mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay đơn giản màu lam, quần Jean, đầu tóc húi cua, lại có thể là Trần Quân Mặc ư!

Trịnh Hiếu Tuyên tạm thời rời khỏi ôm ấp của bạn trai, di chuyển qua chỗ Lạc Lạc đang ngồi kề tai nói nhỏ: “Thân mến, cậu đã tới, mau cứu mình đi! Trên đường bọn mình gặp Trần Quân Mặc, cũng không biết hôm nay cậu ta bị thế nào nữa, ‘người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp’, nhất định muốn bọn mình đi theo đến đây ca hát!”

“Cậu không nói đã có hẹn với mình rồi à?”

“Nói chứ! Mình biết cậu ta và cậu không hợp nhau, nhưng mình càng nói hẹn cậu, cậu ta càng kiên quyết muốn tới! Mình cũng không có cách nào, đành phải thật sự kêu cậu đến đây thôi!”

Lạc Lạc liếc mắt, đứng dậy làm bộ phải đi, “Không nên như vậy chứ Trịnh Hiểu Tuyên! Cậu vì kịch giả tình thật mới bảo mình đến đây chứ mình nhất quyết không nhận tội người thích làm bóng đèn đầu! Mình giống như lính cứu hỏa sao?”

Trịnh Hiểu Tuyên hoảng hốt, vội vàng kéo cô lại cùng với khuôn mặt tươi cười, “Mình nói sai rồi vẫn còn không được sao Lạc Lạc! Tranh thủ mau chóng bắt Trần Quân Mặc đi, ánh mắt ấy của cậu ta như dao, lqd cậu ta là đối tượng thâm mến của mình, cứ tiếp tục như vậy nữa ở trong lòng cậu ta mình không có một chút hình tượng nào, hơn nữa, cậu ta như vậy thì mình và A Dương làm sao có thể thân thiết được chứ? Mình gạt lão Trịnh nhà mình lên đi một lần không dễ dàng đâu!

Lạc Lạc chỉ kém xem thường bằng nửa con mắt, hai người dán chặt vào nhau như keo 502 thế kia mà cô ấy còn bảo không biết làm sao thân thiết được hả?. “Không phải cậu nói người cậu thích nhất là Trần Quân Mặc sao? Xem ra nguyện vọng phóng đấng quan trọng hơn Tuyên phóng đấng rồi!”

Vừa nâng mắt, giống như Trần Quân Mặc biết bọn cô đang nói đến cậu ta vậy, vừa vắn cũng quay đầu nhìn sang, ánh mắt bất ngờ đụng nhau, cậu ta nhíu mày, trên mặt chột vừa vắn kinh ngạc, nhưng lại có phần không được tự nhiên quay lưng đi.

Trong lòng Lạc Lạc chế nhạo, chuyển mắt thoáng nhìn lên màn hình, đang phát bài hát tên “Khoảng cách” mà cô yêu thích, ngay lập tức không hề để ý đến Trịnh Hiểu Tuyên nữa, tiến lên cướp đoạt micro trong tay Trần Quân Mặc.

“Ngay từ đầu, em chỉ tin tưởng, tình cảm chính là điều lớn lao nhất, sau cùng em mệt mỏi thấy rõ, mạnh mẽ nhất chính là số phận... Chưa nói xong điệu dàng chỉ còn lại khoảng cách...”

Bài hát ấy... Chặc chặc! Mấy người thấy cô tự tin ngang ngược cướp đoạt micro, tất cả đều sôi nổi dựng lỗ tai lên nghe, kết quả ánh mắt càng nghe càng mở lớn, cuối cùng chỉ còn tiếng “Cắt” đồng thời vang lên.

Lúc cô hát lên cao độ thì rên như muỗi kêu, lúc cô hát xuống thấp giọng thì khuôn mặt nhỏ nhắn lại rỗng đến đỏ bừng, càng khỏi phải nói thanh âm như một loại u linh mơ hồ, phối hợp với vẻ mặt cô say sưa mê muội...

A Dương nhin không được, “Em gái, anh cho em tiền, xin em đừng hát nữa, đừng lấy mạng của anh! Em mà còn hát nữa anh Dương của em héo mất rồi thì Hiếu Tuyên tìm ai khóc đây!”

Chọc cho Truyện Hiếu Tuyên then thùng đấm anh nói: “Chán ghét.”

Lạc Lạc không vừa ý, ba cô và các anh của cô từ nhỏ đều khen cô hát hay, sao các người này lại chặn ngang vậy chứ?

Cô cắn răng nhìn Trịnh Hiếu Tuyên, Hiếu Tuyên đang vui đầu vào hôm vai A Dương giả bộ chim cú, rõ ràng là không ngồi cùng một thuyền với cô rồi!

Cô xoay người trừng Trần Quân Mặc, “Trần Quân Mặc, cậu nói đi!”

Gương mặt tuấn tú của Trần Quân Mặc giống như bị táo bón, sững sờ từ gạo nghẹn thành bột, một đồng lời nói cay độc vừa vọt tới miệng, nhưng nhìn đôi mắt to đen láy của cô gái đến nháy cũng không nháy đang lqđ trừng cậu ta, mang theo một chút giận dữ, đèn màu xoay tròn trong phòng lần lượt thay đổi chiếu lên khuôn mặt cô, chiếu thẳng đến đôi mắt sáng lung linh ấy, giống như ở đó đang có một tinh linh nhỏ, nháy mắt trong lòng cậu

ta mềm nhũn, cô vẫn chưa bao giờ chăm chú nhìn cậu như vậy, giống như trong mắt cô chỉ còn một mình cậu.”

“Mình cảm thấy cũng không tệ.” Cậu buông tay, “Hơn nữa.... Còn được thông qua.”

Phải dùng rất nhiều dũng khí mới nói ra câu này. Chỉ cần đổi lấy được nụ cười thỏa mãn của cô ấy, Trần Quân Mặc cảm thấy như vậy cũng đáng giá.

Sau đó, A Dương và Trịnh Hiêu Tuyên hát song ca tình nhân, anh anh em em, tình chàng ý thiếp.

Trần Quân Mặc ngồi ở một góc xa xa, khuôn mặt ngay ngắn hướng về màn hình, giống như trên màn hình là một nam một nữ nắm tay nhau cười ngây ngô thật đẹp biết bao nhiêu, nhưng dư quang của đuôi mắt vẫn quét về phía của Lạc Lạc, nhìn cô lười biếng thả lỏng làm tổ trên ghế sofa, một tay chống đầu, tóc đuôi ngựa vung bên mặt, càng lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn, biến thành màu đen, vẻ mặt trắng nõn.... Hoàn toàn khác biệt với vẻ mặt không tự chủ được đến căng thẳng, vẻ mặt của cô có nhiều hứng thú nghe hát, ngớ ngẩn, ngớ ngẩn đến đáng yêu.

“Khụ!” Cậu ta cong môi dưới lại, khụ lại khụ, dáng ngồi thay đổi lại thay đổi, mãi đến khi đôi mắt to của Lạc Lạc hết kiên nhẫn trừng qua, cậu ta mới ngồi gằn một chút, nói: “Chung Tĩnh Ngôn, gần đây cậu có khỏe không?”

“...Cũng không có gì không tốt!” Lạc Lạc suy nghĩ vài giây mới trả lời, ánh mắt một lần nữa trở lại màn hình lớn, khẽ ngâm nga theo nhạc.

Nói ra những lời này, thật ra Trần Quân Mặc đã cố gắng lấy hết dũng khí. Nhưng cuối cùng cô vẫn kiêu ngạo như vậy, không chút để ý, chưa bao giờ để cậu vào trong mắt, không giống như những cô gái khác, lqd mỗi lần thấy cậu là giống như ruồi nhặng đuổi hoài không buông. Nhận thức như

vậy, khiến cậu ta kiêu ngạo nhưng cũng bất đắc dĩ mà bi ai, cảm phần suy nghĩ, có cái gì tốt? Mũi quá tròn môi quá đầy, cũng có bộ dạng của đôi mắt kia là còn được, bên người Trần Quân Mặc cậu loại gái đẹp nào lại chưa thấy qua? So với cô lại càng đẹp hơn nhiều, nhưng động tác của cậu ta đã thả xuống thấp như vậy mà cô không thể cho cậu ta một chút điểm cổ vũ nào sao?

Đột nhiên nảy sinh một cảm giác thất bại thật sâu, bỗng nhiên cậu ta tức giận, không biết là tức cô hay là tức bản thân mình, nghiêm mặt thối tha ngồi ở xa xa. Mà cô, Chung Tĩnh Ngôn lại giống như không có cảm giác vậy, vẫn còn nghe hát, lúc vui vẻ thì môi hồng khê nhếch, hai lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện.

Giống như hứng thú dồi dào, Lạc Lạc lại cướp đoạt micro hát mấy bài, lấy điện thoại ra nhìn đã thấy có mấy cuộc gọi nhỡ, cô ra hiệu với Trịnh Hiểu Tuyên nhắc túi xách lên đi ra ngoài, ra tới cửa còn ngoảnh đầu lại, “Trần Quân Mặc, cậu còn không đi à? Cậu là bóng đèn bao nhiêu Watt(W) vậy?”

“Tôi đang hát!” Trần Quân Mặc vẫn đang đen mặt, tuy lời nói là như thế nhưng người đã sớm ném micro đuổi theo rồi.

Ra khỏi cửa KTV, Trần Quân Mặc gọi cô gái đang đi rất vội vàng ở phía trước, “Này! Chúng ta đi đâu vậy?”

Đúng lúc dừng đèn đỏ, Lạc Lạc dừng bước đứng trên vạch dành cho người đi bộ, xoay người lại, “Trần Quân Mặc, đừng đi theo tôi! Tôi đi đâu không liên quan gì đến cậu.”

Ánh mắt mặt trời màu vàng kim toát từ trên đầu cô, gió nhẹ lướt qua những sợi tóc rơi bên má, đầu cô hơi đong đưa để gãi ngứa, thậm chí còn lười phải duỗi ngón tay ra, giống như những ảnh hưởng này hoàn toàn

không có ý nghĩa đối với cô, “Còn nữa, tôi đã có người mình thích, không phải cậu!”

Trong phút chốc, mặt Trần Quân Mặc sung huyết đỏ bừng, giống như huyết dịch toàn thân đều xông lên mặt. Cậu ta muốn lqd nói chuyện cậu có người trong lòng đâu có liên quan gì tới tôi, cậu ta muốn nói không phải tôi mới là tốt nhất đây, là tôi nên may mắn, nhưng lời trong cổ họng lại giống như bị một mớ bông mạnh mẽ chặn lại.

Lạc Lạc nói xong dĩ nhiên xoay người, cậu ta kích động giữ chặt cổ tay mềm mại không xương kia, buột miệng nói ra: “Anh ta... Làm sao có thể cho cậu hạnh phúc?”

“Đương nhiên sẽ làm cho tôi hạnh phúc!” Lạc Lạc mặc sức cười đến toạc móng heo, hất tay cậu ta ra, “Tạm biệt, Trần Quân Mặc, nhiều nữ sinh đến muốn như vậy, lần sau đừng chỉ bắt một mình tôi!”

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, Lạc Lạc vung túi xách ra sau vai, nhảy nhót chạy qua vạch, giống như phía trước thật sự có hạnh phúc đang đợi cô.

Trần Quân Mặc ngơ ngác đứng ở giao lộ, cảm xúc ngón tay mềm mại trắng mịn vẫn còn, mặt trời chói chang, phôi mặt cậu ta đỏ bừng, hốc mắt cũng hồng hồng.

Thì ra không phải cô không nhìn thấy mà chỉ là cô không thích.(cũng thấy thương anh này quá.)

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn

Editor: Trần Thu Lệ

Qua đường xong, Lạc Lạc cầm điện thoại di động ra gọi lại, “Mẹ, tìm con có việc gì sao?”

Tiếng nói trong điện của Mã Hoa nghe có vẻ vừa ngỡ lại vừa xa cách, “Tôi đang ở quán cà phê đối diện với quán KTV mà cô vừa hát xong. Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Để điện thoại xuống, trong chốc lát Lạc Lạc đã quên hỏi bà làm sao có thể biết cô đang ở đâu, cô nhìn chăm chăm vào bóng dáng của chính mình đang chờ dẫn phản chiếu trên tấm kính thủy tinh của quán bánh ngọt.

Thực ra kể từ lần đầu tiên bà mua điện thoại di động cho cô, cô liền lưu số điện thoại của Mã Hoa, mấy năm nay, điện thoại di động của cô lại đổi hết cái này đến cái khác, mỗi lần cô đều nhớ rõ sẽ chuyển dãy số này sang điện thoại mới, nhưng lại chưa từng thấy nó sáng trên màn hình bao giờ, hôm nay là lần đầu tiên.

Gần thời điểm cơm trưa, nên trong đại sảnh quán cà phê rất ít người, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Mã Hoa ngồi trong góc khuất gần cửa sổ được ngăn cách bởi một bức bình phong điêu khắc hoa, giống như trong lqd ấn tượng thường ngày của cô, lưng thẳng tắp, trang điểm cẩn thận tỉ mỉ, mặc trang phục màu tối, vẻ mặt nghiêm túc thấm sâu vào thân thể biểu hiện của một quan chức cấp cao của chính phủ, giống như thời khắc đang bảo vệ lãnh thổ của tổ quốc, đoan chính và nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Nếu nói trên thế giới này còn có người nào khiến Chung Tình Ngôn sợ hãi nhất, vậy thì người đó nhất định là Mã Hoa.

Từ nhỏ, cô vẫn biết Mã Hoa không thích cô. Nhiều năm như vậy, đối với người mà cô gọi là “Mẹ” này, tình cảm của cô từ phức tạp đến đơn giản, đã từng khao khát, từng chờ đợi, từng cố gắng, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng đến gần. Từ hi vọng đến thất vọng, thẳng đến khi chỉ còn lại thói quen vô cảm.

“Cô mạnh do cô mạnh, lướt nhẹ qua núi Thanh Phong”, lạnh nhạt xa cách giống như người xa lạ, giữa hai người ngầm thừa nhận cách thức ở chung như vậy với nhau.

Nếu bỏ qua ánh mắt thỉnh thoảng lạnh lẽo của Mã Hoa làm sống lưng Lạc Lạc phát rét, thì bà đối xử với cô cũng coi như không tệ, bởi vì Mã Hoa cũng không đến nỗi đánh cô, mà đối với cô chỉ đơn giản là coi như không thấy mà thôi.

Ở nhà họ Chung, ba và hai anh trai gần như nâng niu cô ở trong lòng, không có người gọi là “Mẹ” này, cô vẫn như công chúa mà lớn lên.

Có mấy lần, đã khuya lắm rồi mà các anh trai mới từ phòng của cô đi ra, bị cô sai khiến, hoặc là lấy một bao đồ ăn vặt hay là lấy một quyển truyện tranh, ngay trong khe cửa mở ra, tầm mắt của cô lqd và tầm mắt về trẻ của Mã Hoa bất ngờ gặp nhau, cô sợ tới mức mặt vàng như đất, tim đập như sấm, mà cái người kêu “Mẹ” này chỉ là hờ hững đi qua như cũ, cho dù khi đó quần áo cô không chỉnh tề. Mã Hoa lại có thể coi như không có, chẳng hề quan tâm.

Giờ phút này đứng trước mặt Mã Hoa, thậm chí Lạc lạc tồn tại hi vọng mơ hồ, có lẽ Mã Hoa đã biết rồi nên cũng ngầm đồng ý để cho cô và các anh ở bên nhau.

“Ngồi đi!” Ánh mắt của Mã Hoa khê quẩn trên người cô, chia chia sô pha đối diện, giọng điệu giống đối xử với cấp dưới trong văn phòng của bà vậy.

Sự việc đã đến nước này, lại còn có thể tệ hơn ngày hôm qua hay sao? Nếu các anh trai và cô cùng nhau kiên trì, chẳng lẽ làm ba mẹ còn có thể giết bọn cô sao?

Nghĩ như vậy, trái lại Lạc Lạc vẫn thản nhiên, tỏ vẻ lộn chết không sợ phỏng nước sôi can đảm đi tới. Nếu hôm nay đã tìm tới cô, mặc kệ mẹ nói gì, cô sẽ cố chịu đựng, nói vài câu mềm mại, hẳn là việc này cũng dễ qua đi.

Sau này, cô và các anh quang minh chính đại ở chung với nhau, nhất định sẽ càng thêm hạnh phúc hơn trước kia.

Cô ngồi xuống, nhân viên phục vụ mặc trang phục Tây trang cộng thêm chiếc nơ màu đỏ đi tới, cô gọi một ly nước lọc và một ly nước ép dưa hấu. Nhìn cái ly trước mặt Mã Hoa, cô cười nói: “Mẹ, dạ dày của mẹ không tốt, uống ít cà phê thôi, hay là bảo người ta đổi một ly trà Phổ Nhĩ nhé?”

Im lặng nhìn chăm chăm, ánh mắt lạnh như băng.

Mãi đến khi khóe miệng nhếch lên của Lạc Lạc xấu hổ rơi xuống, nhân viên phục vụ mới biết điều rời khỏi.

Đột nhiên Lạc Lạc hiểu rõ, đây chính là ra oai phủ đầu.

“Tôi thật sự xem thường cô rồi!”

Lạc Lạc mới uống được hơn nửa ly nước trái cây, Mã Hoa mới bắt đầu nói chuyện lần đầu tiên trong khoảng thời gian mười ba năm làm mẹ con.

Lạnh nhạt, trên cao nhìn xuống.

Lạc Lạc nheo mắt, giả chết, tiếp tục uống một chút nước trái cây, ngâm nước trái cây trong miệng từ lạnh đến ấm, rồi mới từ từ nuốt xuống cổ họng.

“Ngày hôm qua nói cô một lần leo lên giường hai người đàn ông, thật đúng là xem thường cô! Ba người đàn ông? Hay là vẫn còn thêm nữa?”

Lạc Lạc ngạc nhiên ngẩng đầu, từ tầm mắt của Mã Hoa, nhìn sang tòa nhà KTV cô vừa mới đi hát xong ở phía đối diện, khi đó cô và Trần Quân Mặc tách ra ngay vạch dành cho người đi bộ, “Mẹ, con nghĩ mẹ hiểu lầm rồi! Trần Quân Mặc chỉ là bạn học của con mà thôi, con và cậu ta không hề thân thuộc.”

Khóe miệng Mã Hoa khơi mào giọng chế nhạo, cầm lấy di động trên bàn bấm sáng lên, đưa cho Lạc Lạc: “Tôi biết cô sẽ nói như vậy. Cũng may, lúc này đúng lúc tôi cầm điện thoại trong tay nên chụp được tấm hình này.”

Trong hình, cậu con trai cao lớn, mạnh mẽ mặc áo sơ mi tay ngắn màu lam đang lôi kéo cổ tay cô gái mặc trang phục màu hồng nhạt, mà cô gái quay đầu, tóc dài bay toán loạn, cười đến xinh đẹp.

“Tấm hình này, tôi đã gửi cùng lúc cho Chung Bang Lập và hai đứa con tốt kia rồi.” Mã Hoa thỏa mãn nhìn sắc mặt Lạc Lạc trắng bệch, đáy mắt có một chút ý cười bắt kẻ thông dâm thành công.

Lạc Lạc không hề lo lắng bị các anh nhìn thấy, nếu bức ảnh như vậy mà có thể ảnh hưởng đến tình cảm của các anh dành lqđ cho cô, vậy thì cô cứ mua miếng đậu hủ về mà đâm đầu vào chết quách cho xong. Cô chỉ không muốn ở trong cảm nhận của Chung Bang Lập, hình ảnh của cô trở nên khó coi, nhất là sau khi xảy chuyện ngày hôm qua.

“Mẹ, nếu mẹ không tin, con có thể kêu người bạn ấy đến đây để đối chứng.” Khớp ngón tay Lạc Lạc nắm chặt điện thoại đến trắng bệch, cắn môi dưới nói.

“Cô vẫn không hiểu sao Chung Tĩnh Ngôn!” Đột nhiên giọng nói của Mã Hoa trở nên sắc bén, sắc như mũi tên nhọn, “Cô với ai, cùng với một người hay mười người tôi cũng không quan tâm. Lúc cô còn ở trong bụng lqđ mẹ tôi đã biết bản tính của cô như sẽ như thế nào rồi, bây giờ chẳng qua chính bản thân cô đã hiện nguyên hình mà thôi. Gửi ảnh cho bọn họ, tôi chỉ hi vọng chồng và con trai của tôi có thể thông suốt, hai mẹ con các người là loại hàng như thế nào!”

“Mẹ!” Lạc Lạc gấp gáp đánh gãy lời Mã Hoa, ánh mắt bối rối tránh né, thân thể bắt đầu run rẩy, “Xin mẹ, đừng nói khó nghe như vậy! Chuyện này không hề liên quan đến người khác!”

“Khó nghe?” Âm thanh của Mã Hoa tràn đầy châm chọc, bắp thịt trên mặt cứng ngắc giống như đánh thịt, “Chung Tĩnh Ngôn, còn cần tôi nói rõ ràng hơn nữa sao? Muốn diễn trò ở trước mặt tôi, cô vẫn còn non nớt lắm.”

Bà giống như đang bình ổn cơn giận của bản thân, bưng ly cà phê trước mặt lên uống một hớp lớn, trong đại sảnh điều hòa mở hơi lạnh, bà đưa hai tay đặt trên ly, hồi lâu cũng chưa hề buông ra, “Chắc cô vẫn chưa biết, Chấn Văn và Chấn Thanh từng có một người em gái, em gái ruột!” Bà cố ý nhấn mạnh thêm chữ “Ruột”.

Lạc lạc nhanh chóng nhìn bà một cái, không dám hỏi tiếp một câu “Bây giờ em gái đang ở đâu?”

“Chỉ có điều”, sau đó Mã Hoa nói tiếp, “Đứa bé ấy đã sớm không còn nữa rồi.”

Trên mặt bàn nước sơn màu cà phê đặt một bình sứ cổ màu đen, ngăn cách bởi một cành hoa Tulip tươi mới được cắm trong bình, Lạc Lạc cẩn thận quan sát Mã Hoa đã gần năm mươi tuổi, tầm mắt của bà có lqđ chút rời rạc, âm thanh mỗi mệ, mang theo một tia tối tăm, giống như đang hăm sâu trong hồi ức, “Nếu em gái ruột của bọn chúng còn sống, hiện tại nó cũng

như cô, sắp mười tám tuổi, nhất định bộ dạng còn xinh đẹp hơn cô, đáng yêu hơn cô...”

Nói xong đột nhiên Mã Hoa nở nụ cười, giống như thật sự có một đứa bé gái như thế đứng trước mặt bà. Vẻ mặt của bà không hề đau khổ như thế, những chuyện cũ này giống như một gốc cây đã sinh trưởng lâu năm lqđ trong thit bà, lâu đến nỗi không còn đau đớn nữa, chỉ là do gai xung quanh thật dài càng ngày càng tăng thêm, quần gốc cây kia hết tầng này đến tầng nọ, thỉnh thoảng nhắc nhở với chủ nhân nó vẫn đang tồn tại.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn (2)

Editor: Trần Thu Lệ

Tim Lạc Lạc mạnh mẽ nhảy vài cái.

“Cô đoán xem, nó bị làm sao?” Ánh mắt bà chăm chọc nhìn Lạc Lạc, không đợi Lạc Lạc trả lời, lại nói tiếp, “Nó là bị người mẹ Thẩm Phong của cô hại chết.”

Lạc Lạc gần như không thể tin vào lỗ tai mình, cả người như rớt vào hầm băng, “Mẹ... Mẹ, mẹ nói cái gì? Điều này sao có thể?”

Mã Hoa cười khẩy không ngừng, “Chung Tĩnh Ngôn, dựa vào cô và cũng xứng gọi tôi là mẹ sao? Ngoại trừ cái họ Chung là do nhà chúng tôi cho cô ra thì cô cũng chỉ là cháu ngoại của người giữ cửa nhà chúng tôi mà thôi! Cô có tư cách gì gọi tôi là mẹ? Chắc hẳn trong lòng cô cũng chưa từng thật sự coi tôi mà mẹ đúng không?”

Lạc Lạc khiếp sợ, đây là lần đầu tiên cô nghe người ta nói đến thân thế của mình.

Cháu ngoại của người giữ cửa! Ngược lại cô vẫn chưa cảm thấy có cái gì mất mặt, so với vở kịch thân thế mà cô đã từng tưởng tượng qua thì không có gì gọi là ghê gớm cả.

Chẳng qua cô chỉ có một tia khổ sở, mấy năm nay, ba và các anh cẩn thận từng li từng tí giấu diếm cô. Thật ra, cô thật sự không để tâm những thứ này, người thân có quan hệ huyết thống, cho đến bây giờ vẫn chưa hề đi tìm cô, có bọn họ mới là nhà của cô, không phải sao?

Mà Mã Hoa nói ra câu “Chưa bao giờ thật sự coi tôi là mẹ”, Lạc Lạc càng thêm lặng lẽ. Không phải cô chưa từng nghĩ đến, nhưng mà không có ai cho cô cơ hội.

Cô dễ dàng tìm được mùi vị hạnh phúc trên người ba, các anh và bạn bè, nhưng suy cho cùng thì trong lòng cũng có một khe hở, là giữ lại cho một người có tên gọi là “Mẹ” này.

Khi lần đầu tiên cô có kinh nguyệt làm đỏ váy, khi trước ngực cô sưng lên hai khối cứng rắn tưởng rằng bị ung thư, khi cô nhận được bức thư tình đầu tiên được kẹp lung tung trong sách, khi đó cô hi vọng “Mẹ” có thể ở bên cạnh mình biết bao nhiêu, chia sẻ nỗi sợ hãi, đau khổ hoặc là vui sướng, chỉ tiếc là người này, vẫn cứ mãi mãi xa cách, lạnh lùng như vậy, một khoảng cách không thể nào đo được.

Mã Hoa nói thích con biết khiêu vũ, cô cần rằng học múa hơn mười năm, vì để có thể giạng thẳng chân mà làm cho chân mình thương tổn gân cốt. Mã Hoa nói con cái học khoa học tự nhiên sẽ làm cho người ta yêu thích hơn, cô từ bỏ môn khoa học xã hội mà cô thích, dùng hoàn toàn thời gian để gặm những cục xương cứng ngắt là toán, lý, hóa.... Tất cả chỉ vì cô muốn lấy lòng “Mẹ”, tới gần “Mẹ”.

Bây giờ cô đã hiểu rõ, thì ra là không phải cô không tốt, mà là do trước khi cô sinh ra đã định trước, đời này cô không bao giờ có được tình yêu thương của người trước mặt này.

“Bởi vì người mẹ kia của cô mà tôi mất đi con gái của mình, Chung Bang Lập lại ngại tôi chưa đủ khổ sở, nhất định phải để cho tôi ngày ngày nhìn tiệt chủng do Thẩm Phong để lại gọi tôi là mẹ! Cô cũng biết, mỗi ngày nhìn thấy cô thắt bím tóc, mặc váy hoa xinh đẹp, tôi đều muốn điên lên rồi! Là cô, đã đoạt hết những thứ vốn nên thuộc về con gái tôi.”

“Thật tốt! Thắm Phong cướp đoạt hết tất cả của tôi, cô lại cướp hết tất cả toàn bộ của con gái tôi! Thật tốt, Thắm Phong, chân mệnh cô rất tốt, nhìn con gái tốt mà cô sinh đi!”

Giọng nói của Mã Hoa càng ngày càng khàn, mang theo cảm xúc mạnh mẽ không có cách nào kiềm chế được, giống như lời nói đã tích góp, ẩn sâu mấy chục năm trong nội tâm, mang theo mảnh vụn dính lqd đầy máu trong đáy lòng, bất chợt phun trào ra. Bà vốn tưởng rằng những lời này, suốt cả đời sẽ bị thối rữa ở trong lòng, nhưng lúc này lại nói thẳng một mạch trước mặt một cô gái... Nếu không thì sao chứ, bà còn có thể nói với ai chứ? Suốt cả một đời, bà là người kiêu ngạo, những chuyện bê bối như vậy, nếu nói ra sẽ đồng nghĩa với giẫm lên bà, người quen sẽ cười bà, Chung Bang Lập lại càng không thể! Chưa tới 0,01 giây ông sẽ quay lưng lại cau mày nói “Lại đang nói bậy!”

Lạc Lạc vốn tưởng rằng mình đã vô cảm, không ôm bất cứ hi vọng gì với việc Mã Hoa keo kiệt tình thương của mẹ, nhưng bà lại liên tiếp nói ra những lời này, trước mặt cô dùng những từ độc ác như vậy, lòng của cô lại vẫn cứ đau như thế, đau hơn cô vẫn tưởng rất nhiều.

Những thứ này vẫn chưa phải là chuyện kích động nhất, lời nói kế tiếp của bà càng khiến cho Lạc Lạc không thể tin vào tai mình.

“Có mẹ như thế thì nhất định sẽ có con như thế ấy, Thắm Phong đê tiện như thế thì cô lại tốt ở đâu? Nhưng Chung Bang Lập lại nâng niu cô trong lòng bàn tay, trong đầu óc xấu xa của ông ấy đang nghĩ gì, tôi lại không biết sao? Ông ấy cho rằng tôi nói xấu bừa bừa bãi Bạch Liên Hoa thánh thiện trong lòng ông ấy.”

“Còn hai đứa con ngốc của tôi, vốn dĩ tôi chỉ là để cho bọn chúng chơi đùa với cô, để cho Chung Bang Lập tự mình phát hiện ra lqd bản tính của mẹ con các người có bao nhiêu dâm tiện(dâm đăng + đê tiện)! Không nghĩ tới, hai tên nhóc ngốc nghếch kia lại đối với cô là thật, vừa rồi ở trong bệnh

viện khiến tôi muốn sống muốn chết, nói cái gì mà giữa các người là tình yêu chân chính!”

“Tôi đã coi thường cô, Chung Tĩnh Ngôn, so với mẹ cô thì cô còn có bản lĩnh hơn! Còn nhỏ như vậy mà đã có thể mê hoặc được hai người đàn ông đến đầu óc choáng váng, đùa giỡn trong lòng bàn tay. Tình yêu? Các người mới bao lớn? Biết cái gì gọi là tình yêu? Ba người trong lúc đó lại có tình yêu sao? Giữa các người chỉ có suy nghĩ thèm muốn và ham muốn chiếm hữu. Huống chi cô vẫn còn với người đàn ông khác...”

....

Lạc Lạc chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, “Tôi chỉ để cho bọn chúng chơi đùa với cô...” Những lời này giống như Kim Cô Chú của Đường Tăng, lần lượt lặp lại xoay tròn trong đầu óc cô.

“Mẹ, mẹ nói là mẹ để cho anh cả và anh hai cùng với con? Con không tin!” Lạc Lạc nhìn chăm chăm miệng Mã Hoa, giống như chỗ ấy là chiếc hộp Pandora*, bất cứ lúc nào cũng có ma quỷ chạy đến.

*Pandora: Sự tích về chiếc hộp Pandora trong Thần thoại Hy Lạp, mọi người sợ gu gồ để biết thêm chi tiết.

Mã Hoa cao cao tại thượng nhìn xuống con gái của tình địch năm đó, khóe mắt đã sụp xuống giờ phút này chỉ tràn ngập ác độc và khinh thường, “Chung Tĩnh Ngôn, cô cho là không có sự ngầm đồng ý của tôi, thì lqđ hai tên nhóc kia dám trắng trợn hàng ngày đều ngủ trên giường cô sao? Cô cho rằng cô dụ dỗ con tôi trên bàn cơm, dùng chân cạ vào đũng quần của bọn chúng, thật coi tôi là một người mẹ bị mù mắt rồi sao? Trên đời này, chỉ có một mình ánh mắt của Chung Bang Lập mới mù quáng mà thôi.”

Hóa ra! Hóa ra Mã Hoa thật sự cái gì cũng biết, nhưng vẫn không vạch trần, cũng không phải bà tự cho là đồng ý hay ngầm cho phép, mà bà chỉ

muốn nhìn có một ngày cô sẽ biến thành trò cười sau khi mọi chuyện bại lộ mà thôi.

“Muốn để cho tôi trơ mắt nhìn con gái Thẩm Phong ở dưới mi mắt mà sống qua những ngày tháng tốt đẹp, trừ khi tôi chết! Chung Bang lập cố ý muốn dẫn cô về, tôi không có cách nào ngăn cản, nhưng mà tôi muốn lqd nhìn con gái của Thẩm tiện nhân từ nhỏ đã bị người ta đùa giỡn, tôi muốn có một ngày sẽ nhìn thấy Chung Bang Lập sẽ tự mình phát hiện ra toàn bộ chuyện này, phát hiện người phụ nữ hoàn mỹ nhất trong cảm nhận của ông ấy cuối cùng là loại mặt hàng gì, con gái của tiện nhân mà ông ấy nâng trong lòng bàn tay, lại là loại mặt hàng nào!”

Miệng Mã Hoa lúc đóng lúc mở, lại vẫn còn đang nói gì đó, nhưng lúc này Lạc Lạc không còn nghe được gì nữa, trong đầu trống rỗng.

Thì ra là thế. Cô tự cho là tình yêu, không phải đã khiến người ta cười to rồi sao? Những lúc cô làm nũng, lúc cô ở trong tay bọn họ giãy giụa bật lên, hình hữu tình trong mắt, tự cho đó là một phần tốt đẹp động lòng người, nhưng mà những lúc ấy các anh của cô đang suy nghĩ gì? Có lẽ là xem cô như một chú hề.

Đủ loại hình ảnh vui vẻ hạnh phúc, lúc này lại như mũi tên nhọn xuyên qua tim!

Lạc Lạc huyết dịch toàn thân như thủy triều gào thét tới rồi lại gào thét rời đi, rõ ràng cả người đang ngồi ở chỗ đó, nhưng lại giống như đang lơ lửng giữa không trung, choáng váng như đang ngồi trên cáp treo cười mây đạp gió, đủ loại cảnh tượng trong mười ba năm qua, tốt đẹp như thế rồi lại xấu xí không chịu nổi...

Không biết qua bao lâu, cô gái tuổi mười tám trong thời kỳ phản nghịch lão đảo đứng lên, ánh nắng bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào mặt cô, trắng bệch đến dọa người.

Cô siết chặt ngón tay, lại cao ngạo nâng cằm, cô nói: “Sớm biết rằng bà muốn xem diễn trò, bà nên nói trước với tôi nha, tôi bảo đảm sẽ diễn tốt hơn hiện tại rồi, tôi đảm bảo sẽ khiến cho bà và con trai của bà thỏa mãn. Tôi thật sự phải cảm ơn bà rồi, so với việc bị vứt ở cô nhi viện tự sinh tự diệt, bà đã làm cho tôi mấy năm nay không cần lo cơm áo, chuyện này còn khiến bà vui vẻ lqđ hơn trả thù sao? Coi như vì diễn trò, thù lao đóng phim này cũng đủ cao nha. Về phần, về phần con của bà, bà để cho bọn họ đùa giỡn tôi, bà làm sao biết được là không phải do tôi đùa giỡn bọn họ? Dẫu sao so với việc những bạn học của tôi phải tốn tiền để tìm vẹt ở bên ngoài, tôi còn phải cảm ơn bà đã làm cho tôi cần tốn tiền mà cũng có đàn ông để chơi đùa, ha ha, nhờ phúc của bà, mùi vị cũng không tệ lắm.”

“Chẳng qua là, bà thân là cán bộ cấp cao vì quốc gia nhiều năm như vậy, hôm nay an ủi vùng bị tai họa, ngày mai quyên tiền từ thiện, sau lưng lại dùng thủ đoạn vô sỉ cực phẩm như vậy để đối phó với một đứa con nít, bà, không cảm thấy mất mặt sao?”

“Bà tốn tâm tư trên người một đứa trẻ ngốc nghếch như tôi nhiều năm như vậy, còn không bằng bà dành chút thời gian đi thẩm mỹ viện sửa soạn lại sắc đẹp, khiến bản thân mình vui vẻ một chút! Bà hỏi tại sao chúng tôi đã cướp tất cả của bà?”

Từ trong túi xách, cô lấy ra một cái gương soi nhỏ, vớt lên bàn đến trước mặt Mã Hoa, gương mặt tuổi trẻ nâng cao hơn một chút, chỉ dùng khước mắt và lỗ mũi nhìn xuống Mã Hoa đang ngây ngốc, “Bà thật sự nên nhìn sự ác độc bên trong những nếp nhăn mặt bà mà xem, nhìn sự bất mãn trong ánh mắt. Toàn thân trên dưới của bà chỉ viết có hai chữ, đó chính là ‘đáng thương’!”

Mã Hoa dùng năm giây để khiếp sợ, dùng một giây đồng hồ đứng lên vung tay.

“Bộp” ! Trên gương mặt bạch ngọc của Lạc Lạc xuất hiện dấu vết hồng hồng của năm ngón tay.

Lạc Lạc đau đầu gần như nổ tung, ánh mắt bốc lửa, nửa bên mặt tê dại. Nhưng vẫn nghiêng đầu như cũ, miệng không dẫn đo: “Đời này bà chỉ có thể dùng sức lực trên người phụ nữ! Thật đúng là đáng thương!”

Mã Hoa thật sự không thể tin vào lỗ tai mình, bà kiêu ngạo hơn nửa cuộc đời, tất cả mọi người bên cạnh đều hâm mộ bà, lqđ nhà mẹ đẻ có quyền có thể, ông xã muốn người có người, muốn quyền có quyền, hai đứa con trai từ nhỏ đã nghe lời lại có tiền đồ, nhưng chỉ là một đứa con gái của tình địch mà bà coi là dơ bẩn và đê tiện nhất lại nói bà đáng thương?

Đời này Mã Hoa chưa từng bị ai đứng trước mặt làm nhục bà như thế này, bà cắn răng lại giơ tay lên một lần nữa, nhưng mà, lần này lại không thể được như mong muốn. Bộ dạng Lạc Lạc đã cao hơn bà, nên cô dễ dàng bắt được tay bà, mạnh mẽ bỏ ra!

Nhìn hình ảnh màu hồng đã đi xa, Mã Hoa suy sụp ngồi trên ghế sofa, trên bàn còn chiếc gương nhỏ bằng đá mà cô gái để lại chột hiện trước mắt bà.

Bà vô ý thức cầm lên, trong gương, là một gương mặt đầy nếp nhăn xếp thành cụm, theo như lời của cô gái ấy, vẻ mặt già nua, bất thường, oán hận. Chẳng bao lâu sau, ở đó cũng xuất hiện một gương mặt xanh miết ngây thơ của thiếu nữ, nhưng thời gian cuộn cuộn như nước lũ đã sớm đi xa.

Bà nhớ lúc còn trẻ đã từng xem qua một bộ tiểu thuyết võ hiệp, “Thiên long bát bộ”, kết quả cuối cùng của Khang Mẫn là chết vì sốc sau khi nhìn thấy ảnh phản chiếu của mình trong gương.(Ai muốn biết thêm chi tiết thì hãy coi thiên long bát bộ nhé!)

Còn bà thì sao? Mã Hoa soi gương nở nụ cười kêu ngạo giống như ngày xưa. Bà đương nhiên sẽ không!

*Lạc Lạc đã sắp bỏ đi rồi đấy, ủng hộ, ủng hộ đi nào!!!

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cần Giúp Một Tay Không ? (1)

Editor: Trần Thu Lệ

Bên ngoài quán cà phê, ánh mặt trời trên cao chiếu xuống, tất cả đều sáng trưng, tiếng người, bóng xe, huyên náo lẫn lộn.

Bị ánh nắng hừng hực chiếu lên, mồ hôi toàn thân cô đều theo lỗ chân lông chảy ra ngoài, kể cả linh hồn.

Trên khoe miệng dường như có máu chảy xuống, trong lỗ mũi cũng vậy, cô ngửa nửa đầu, chỉ biết là không thể ngừng bước chân, không thể để cho người phía sau nhìn ra một tia yếu đuối.

Cũng không biết đi được bao lâu, mãi cho đến khi hai cái đùi nâng không lên nổi nữa, mới dựa vào một thân cây bên đường mà ngồi xuống.

Mới vừa rồi tê dại hết nửa khuôn mặt bây giờ đã bắt đầu đau rát, cơ thể vẫn không thể ức chế được mà run rẩy giống như cây diệp nhỏ trong gió.

Cô ngồi dưới tàng cây, mờ mịt nhìn từng chiếc xe gào thét lướt qua, trong lòng có một loại cảm chán ghét đang xúc bắt đầu khởi động chảy xiết, chán ghét Mã Hoa, cô như con nhện, chán ghét Chung Chấn Thanh và Chung Chấn Văn, bọn họ chính là lưới nhện do Mã Hoa tỉ mỉ dệt nên, mà cô lại càng chán ghét bản thân mình, vẫn cứ vui vẻ và ngu ngốc nhảy vào như thế.

Càng làm cho tim cô đau như lấy dao lóc từng đoạn thịt chính là các anh của cô, cô đã từng cho rằng đó là toàn bộ thế giới, là mặt trời, là mặt đất của mình. Bất kể cảnh vật thay đổi như thế nào, chỉ cần thiên địa không đổi, cô

sẽ bình yên. Mà bây giờ, long trời lở đất... vào lúc mà cô không hề chuẩn bị. Nghĩ cô nằm mộng cũng nghĩ không đến nơi.

Điện thoại di động vang lên, Lạc Lạc vô ý thức cầm lên nhìn, là dãy số của Chung Bang Lập.

Ấn nút nghe, giọng nói của chủ nhiệm Lý truyền đến: “Lạc Lạc, bây giờ ba con đang trên đường đến Bắc Kinh, ông ấy có lời muốn nói với con.”

Điện thoại được giao cho Chung Bang Lập, giọng nói của ba ngăn cách bởi micro truyền đến, nghe qua tràn ngập mệt mỏi, “Lạc Lạc, ba đã suy nghĩ rất nhiều, là ba xin lỗi con, mấy năm nay bận rộn công việc, đối lqđ với các con quan tâm quá ít, cho nên mới... Con còn nhỏ, rất nhiều chuyện đối với con khi còn sống mà nói, cũng không coi là cái gì. Lạc Lạc, con thích nước nào? Nghe ba nói, chọn một trường đại học ra ngoài suy nghĩ một thời gian, đợi đến khi trở về thì sẽ quên hết tất cả. Các con, con, Chấn Văn và Chấn Thanh đều vẫn còn quá trẻ, sau này sẽ tìm được người yêu chân chính của riêng mình.”

“Ba... Tắm hình kia, thật ra thì con không có...” Cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn cứ nhất định giải thích, coi như vì bản thân cô.

“Mẹ con là yêu đến hồ đồ. Ba tin tưởng con là đứa bé ngoan.” Chung Bang Lập không hề do dự nói.

Cuối cùng, Lạc Lạc cũng không nhịn được mà rơi nước mắt. Trong lòng chua xót khó chịu, mấy năm nay, đây là người duy nhất thành tâm đối tốt với cô sao?

“... Nếu như con thích thật lòng, giữa Chấn Văn và Chấn Thanh con có thể lựa chọn một người, trước kia ba cũng từng nghĩ tới... Nếu con lựa chọn như vậy, ba sẽ đưa các con cùng nhau ra nước ngoài, chờ thêm vài năm nữa rồi trở về.”

“Ba! Ba!” Lạc Lạc thì thào gọi từng tiếng từng tiếng một, liều mạng đưa điện thoại đến gần sát lỗ tai, dường như như vậy mới có thể hấp thu được yêu mến và ấm áp nhiều hơn, đau lòng phải giữ không thành tiếng, “Ba, con không cần... Con chỉ muốn đi theo ba, người nào cũng không cần...”

Trong lòng Chung Bang Lập cũng khó chịu, như bị tắt nghẹn ở cuống họng, đó là đứa con ông hiểu mấy chục năm, thậm chí đối với cô còn quan tâm hơn cả con trai ruột, bây giờ lại không thể không tự tay ông đưa cô đi.

“Con gái ngọc, bất kể ở nơi nào, con đều là con gái ngoan của ba...”

“Ba, cô ấy xinh đẹp không?” Cuối cùng cô cũng mở miệng hỏi.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động nhắc đến mẹ ruột của cô, Chung Bang Lập im lặng vài giây, sau đó Lạc Lạc nghe điện thoại được đổi sang tay khác, ông dùng một loại giọng điệu buồn bã nói: “Rất đẹp!”

Cúp điện thoại, trên mặt Lạc Lạc ngửa ngửa, không biết là máu hay là nước mắt.

Điện thoại liên tục vang lên, cô không cần nhìn, chỉ nghe tiếng chuông gọi đến là biết, là Chung Chấn Văn và Chung Chấn Thanh đang thay phiên nhau gọi điện thoại cho cô. Trên màn hình ấy vẫn là cái hình đầu cười, cài đặt tiếng chuông riêng biệt, giờ này khắc này lại biến thành châm chọc lớn nhất thế gian. Đột nhiên cô cầm điện thoại lên, giống như nổi điên quăng xuống đất, rồi nhặt lên, lại quăng đi, mãi cho đến khi di động bị chia năm xẻ bảy mới thôi.

Sau lưng cô, cách một lùm cây xuất hiện mấy người đi bộ, có người dừng chân nhìn cô, cũng có người hỏi, “Cô gái, cô làm sao vậy?”

Cô chỉ là một người ngồi dưới tàng cây, giống như một đứa bé bị mất phương hướng, không tìm thấy đường về nhà.

Cũng không biết khóc bao lâu, cô cũng không biết khóc là cái gì, hơi nước trong cơ thể giống như đã bị vét sạch vậy. Càng về sau, tất cả trong cảm giác chỉ còn lại nỗi sợ hãi khắp nơi, sợ hãi từ nay về sau lại cô đơn.

Bên cạnh một người đến rồi lại đi, dần dần ít dần, đến khi không còn một ai.

Mặt trời xuống thấp, đèn đường sáng lên, cô sững mắt bắt đầu suy nghĩ, mình nên đi nơi nào đây?

Một bóng đen che khuất ánh sáng trên đỉnh đầu cô, một giọng nói đàn ông có chút quen thuộc hỏi cô: “Cần giúp một tay không?”

**

Tài liệu chồng chất như núi, hội nghị vĩnh viễn không dừng lại, buồn tẻ nhạt nhẽo, ăn chơi trác táng.

Tất cả mọi thứ không có gì khác biệt, nhưng rõ ràng lại có cái gì đó không giống rồi.

Quý Thiếu Kiệt ngồi ở “Ngọc Cung*” lớn nhất phòng, một chút màu đỏ trên ngón tay khi sáng khi tối, hai bên người là hai người đẹp dựa sát, một người tóc thẳng như dòng nước, thanh thuần động lòng người, một người tóc quấn đeo hoa tai lớn, gợi cảm quyến rũ.

*Ngọc Cung: một chiếc ghế ngọc hình cung

Tiếng hát, tiếng chạm ly, tiếng trêu chọc, tiếng con xúc xắc dao động, tiếng chơi mạt chược, không dứt bên tai.

Ba ngàn phồn hoa, ca hát trên sân khấu, danh lợi trong cuộc còn nhiều mà gặp dịp thì chơi.

Mặt của anh ẩn trong bóng tối, khẽ nhấp rượu trong ly, suy nghĩ, anh thích nghe những âm thanh phóng đảng như thế này. Ít nhất, còn có nhiều người như vậy cùng với anh, cùng tịch mịch với anh.

Rõ ràng chung quanh náo nhiệt như thế, nhưng tâm tư của anh không biết ra sao, có phần mơ hồ, có loại điên cuồng giấu kín trong lòng muốn xông ra.

Một phòng cả trai lẫn gái, không ít người thỉnh thoảng vụng trộm quan sát sắc mặt Quý Thiếu Kiệt.

Hình như hôm nay tâm trạng của Quý thiếu không tệ, bọn họ cảm thấy được.

Nghĩ như vậy, những cánh tay trắng nõn hay đen sẫm bên cạnh người đàn ông hay phụ nữ bắt đầu mò mẫm càng thêm càn rỡ.

Cách mấy vị trí, một người đàn ông nâng cái bụng bia chen lấn tới, thành khẩn nâng cao ly rượu, vẻ mặt tươi cười, “Chủ tịch Quý thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hai năm qua có Chủ tịch Quý đóng giữ ở thành phố, khiến GDP của thành phố tăng gấp đôi mấy lần, dẫn đến cuộc sống của chúng tôi đều dễ chịu không ít...”

Quý Thiếu Kiệt im lặng tựa lưng vào ghế sofa, đến cả cái ly cũng lười giơ lên, khóe môi nhếch lên tia cười yếu ớt, nhạt nhẽo như không.

Người đàn ông kia cũng không để bụng, có thể có cơ hội ngồi cùng một bàn với tôn thần(người có địa vị cao) đã là chuyện rất có mặt mũi rồi. Người nào cũng biết con người của Quý Thiếu Kiệt, có thể ở thành phố hô phong hoán vũ(kêu mưa gọi gió), nhưng lại rất hỉ nộ vô thường(buồn vui vô cớ). Người ta đặt cho anh biệt hiệu “Quý Kiến Sầu*”, còn có một số người lại lqđ đặt là người trần tục, cũng rất chuẩn xác. Bình thường nhìn cũng là một chàng thiếu gia tuổi không lớn, nhưng lúc giải quyết sự việc lại dùng lòng dạ độc ác, vừa chính vừa tà, quý thần khó lường, không người bình

thường nào có khả năng mò mẫm thấu. Tiếp xúc với anh, lúc nào cũng hồi hộp.

*Quý kiến sầu có nghĩa là quý thấy còn phải buồn.

Chính là biệt hiệu của nhân Thạch Song Anh trong tác phẩm “Thư Kiếm Ân Cừ Lục” (truyện kiếm hiệp của Kim Dung) là một nhân vật rất xấu, võ công cao cường, thiết diện vô tư, nên được giao cho làm Hình đường chủ của Hồng Hoa hội (chuyên lo chuyện hình luật của Hội). Ai bị tội, đưa vào nhìn thấy mặt của hắn là mất vía rồi. Quý còn chán, huống chi người...

“Anh xem bản thiết kế nổi liền quảng trường trong phương án dự thầu lần này...” Mới mở đầu, người đàn ông kia cố gắng nuốt nửa đoạn quanh co, bởi vì anh ta nhìn thấy Quý Thiếu Kiệt đã thu hồi lại tia cười nhạt, ngay tức khắc, anh ta cảm thấy da đầu tê rần, trong lòng sợ hãi, muốn nói mấy lời đã đặt dưới đầu lưỡi nhưng lại không dám bắn ra ngoài một chữ nào.

Người đàn ông kia cũng là nhân vật có tiếng nói trên thương trường, tuổi tác cũng lớn hơn với Quý Thiếu Kiệt không ít, giữa lúc ngưng ngừng không biết xuống đài như thế nào, thì một người bên cạnh kéo lqd ông ta, oán hận nói: “Lão Trương, trước khi tới đây anh không biết hỏi thăm quy tắc của Quý thiếu một chút sao? Lúc ra ngoài chơi đùa khi nào có người thảo luận việc tư? Anh đó nha, mới uống vào vài ly đã không biết cửa điện Diêm Vương đã sớm mở, còn không mau tránh ra bên ngoài cho tỉnh rượu đi...”

Chờ Tổng giám đốc Trương kia đỏ mặt tía tai cười ha ha, khúm núm lui ra, người nọ lại vội vàng nói: “Quý thiếu, anh đừng nóng giận, anh ta mới gặp được tôi ở bên ngoài, cứ nói hết lời muốn vào đây uống một ly, tôi cũng không nghĩ anh ta không có đạo lý như vậy, cứ mù quáng tùy tiện đi lên như thế...”

Quý Thiếu Kiệt nhấp một hớp rượu, cũng không nhìn ta lâu , “Anh được đấy, lần sau lại cho người nào không đàng hoàng đi vào vậy thì anh cũng không cần vào đây, bây giờ là chuyện nhỏ, nhiều người buồn phát chán.”

Người nọ vội vàng đồng ý tránh né một bên, đến cuối cùng cũng không quên đẩy người phụ nữ bên cạnh anh ta một cái, người phụ nữ tóc quăn đeo hoa tai lớn đẩy bộ ngực cao sừng sững lên phía trước, uốn éo lqđ trên cánh tay Quý Thiếu Kiệt, “Lộ Lộ, còn không mau hầu hạ Quý thiếu của chúng ta cho tốt, hôm nay toàn thân trên dưới của Quý thiếu có một chỗ không gật đầu, thì các người lãnh đủ.”

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cần Giúp Một Tay Không? (2)

Editor: Trần Thu Lệ

Cái đó còn phải chờ anh nhiều lời sao? Trước mặt người đàn ông cực phẩm như vậy, khiến cho các cô ngã vào cũng nguyện ý. Hai người phụ nữ đó càng chen lấn về phía người đàn ông thêm một chút, một người nũng nịu mời rượu, một người gấp thức ăn trên bàn đưa qua.

Cửa phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ xinh đẹp vóc dáng cao ráo đi tới, toàn thân mặc chiếc váy hoa màu tím, cổ áo khoét sâu hình chữ V, phía dưới lộ ra hai cái đùi thon dài, xinh đẹp.

Cố Hi nhìn lướt qua mọi người trong phòng, liếc mắt một cái đã nhìn thấy anh... Tuy rằng người đó lúc nào cũng thích ẩn mình trong bóng tối, nhưng trên người anh luôn tỏa mát ra hơi thở vương giả, lúc nào cũng mạnh mẽ khiến người ta không thể bỏ qua.

“Thiếu Kiệt.” Cô nhìn về phía anh cười xinh đẹp, không coi ai ra gì bước qua.

“Chị Cố!”

“Cô Cố!”

Liên tiếp không ít người quen chào hỏi với cô.

Cô gái đeo hoa tai to bên cạnh Quý Thiếu Kiệt tự động di chuyển hai khối đầy đặn trên cánh tay anh, nhường ra một vị trí trống.

Cố Hi cũng không để ý, chân dài lướt qua, ưu nhã ngồi xuống, tự có người vì cô mà rót rượu, cô liên tục uống cạn hai ly, lúc này mới khom lưng cầm lấy hộp thuốc lá trước mặt Quý Thiếu Kiệt, rút ra một điếu, rồi quăng hộp thuốc lá về lại trên bàn, dựa người ra ghế sofa, bên cạnh liền có người đưa mỗi lửa qua, châm lên, hơi nheo mắt hít sâu một hơi, ngón tay xinh đẹp với màu sơn đỏ thắm vênh lên, đôi mắt to quyến rũ xuyên thấu qua sương mù nhìn về Quý Thiếu Kiệt.

“Thật đáng ghét, anh của em ở Thụy Sĩ đã trở lại rồi, ông già bảo em nhất định phải về nhà ăn cơm. Không có cách nào, đi về lộ mặt xong là chạy tới đây ngay đây.” Đây là đang giải thích nguyên nhân tới trễ với Quý Thiếu Kiệt.

Cô vẽ đuôi mắt hơi nhếch lên, mùi nước hoa trên người thơm ngào ngạt, thấm vào ruột gan, cơ thể nữ tính thành thực mang theo nhiệt độ ấm nóng mềm mại ngang nhiên xông qua, nặng nhẹ vừa phải, đờ trên cánh tay người đàn ông là một loại thoải mái vô cùng.

Quý Thiếu Kiệt khẽ nhấp một ngụm rượu, mỉm cười không chút để ý nói: “Cố Giác trở về? Em bảo cậu ta ngày mai gọi điện thoại cho anh, cùng ăn một bữa cơm.”

Cố Hi dùng đuôi mắt xinh đẹp liếc anh, một làn khói xa xa phun lên mặt anh, “Ngày mai anh có thể rút ra chút thời gian sao hả người bạn rận?” Tiếng nói của cô hơi khàn khàn, nghe vào trong tai đàn ông, là một loại vô cùng hấp dẫn.

Khác hoàn toàn với tiếng nói trong trẻo của cô gái Kiều Kiều kia.

Thành thực, phong tình vạn chủng, thông minh biết điều, phụ nữ như vậy mới là vật báu trong mắt đàn ông?

Tầm mắt của Quý Thiếu Kiệt rõ ràng đang đuổi theo một hình ảnh khác, đột nhiên có chút hoảng hốt, buổi chiều hôm đó bỗng nhiên cứng rắn trở

nên không chân thật, chẳng lẽ là giấc mộng Nam Kha*?

*giấc mộng Nam Kha: giấc mơ hảo huyền

Cố Hi nheo mắt, một tay kẹp điếu thuốc, một tay còn lại giống như không để ý từ từ vuốt ve cái cầm nhọn hoắt, động tác như vậy, cô vô cùng hiểu rõ ở trong mắt đàn ông là mê người đến cỡ nào.

Chỉ có điều, bất kể chiêu trò gì mà dùng trên người Quý Thiếu Kiệt thì cũng đều uổng công.

Anh không hề có hứng thú với cô, hay nói cách khác là đối với phụ nữ anh đều không có hứng thú.

Bất kể là loại phụ nữ nào, cô thừa nhận, bọn cô đều rất thất bại.

Buồn cười không? cô là một ngọn núi lửa, chờ đợi bất cứ lúc nào cũng có thể vì đàn ông mà phun trào, mà người đàn ông cô yêu lại là băng sơn, vĩnh viễn không có cách nào để cô đến gần. Khi lửa yêu băng, đó là loại thê thảm cỡ nào? Hai bên tổn hại hoặc là vĩnh viễn chỉ có thể xa xa nhìn nhau?

Cô đang ở trong một chỗ cả trai lẫn gái ồn ào tự giễu cười cười, yên lặng dựa trên thân đàn ông mà hút thuốc.

“Ngày mai đi dạo phố với em trước rồi hãy ăn cơm?” Cô ngẩng đầu, bỗng nhiên cảm thấy hôm nay tòa băng sơn này dường như hơi khang khác, tìm tầm mắt của người nào đó, cô nhìn thấy thế mà lại chính là bộ ngực đang phập phồng lên xuống của mình.

Cô gần như cho rằng bản thân mình hoa mắt rồi. Mặt trời mọc ở hướng Tây rồi sao? Làm sao có thể? Nhưng mà là thật nha, anh...

Đột nhiên cô thấy nóng cả người, không khí trong phòng bao chẹt cao lên mấy độ. Cô rít một hơi thật sâu, phun ra, ném tàn thuốc trong vào gạt

tàn, nâng cao thân thể, kéo đầu Quý Thiếu Kiệt xuống, bắt đầu hôn anh.

Anh cũng không từ chối.

Ngoài dự đoán, anh thế mà bắt đầu hơi hơi đáp lại.

Cô Hi giống như một tên thợ săn, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu con mồi có mái tóc đen cứng rắn trong tay. Cô vuốt ve vành tai con mồi thật chậm, dùng đầu lưỡi từng chút từng chút thăm dò vào trong khoang miệng và răng nanh của anh.

Anh vậy mà cũng không đẩy cô ra như thường ngày. Ngược lại, một lát sau, Cổ Hi cảm giác trước ngực mình căng thẳng, hai khối mềm mại bị bàn tay to lớn bao phủ, giống như đang cảm giác hình dạng ở nơi đó, từ từ vẽ vòng tròn.

“Ừ... A...” Cô phát ra tiếng ngâm từ sâu trong yết hầu, gần như muốn bắt chấp tất cả mà kêu ra rồi.

Không đợi cái tay kia có có kì động tác lui lại nào, cô đè mạnh nó lại, giống như sợ nó đổi ý vậy, vội vàng dẫn dắt nó dạo chơi trên khắp phong cảnh xinh đẹp đã vì nó mà chuẩn bị.

Bất chấp vô số những ánh mắt ở xung quanh, một chân Cổ Hi vén lên, giống như rần giạng chân ở trên người Quý Thiếu Kiệt, trên người cô chỉ mặc váy ngắn, ngắn cách một tầng tất chân và quần lót mỏng manh, cô kinh ngạc phát hiện chỗ đó dưới thân anh lòi ra, anh... Thật sự có thể không?

Tâm tình của cô chưa kịp mừng như điên, giống như bắt được phao cứu sinh, dùng chỗ mềm mại giữa hai chân cách một tầng tơ mỏng nhẹ nhàng ma sát, một bàn tay vội vàng tìm kiếm về chỗ cứng rắn của người đàn ông.

Vừa mới lạc đến chỗ cứng rắn ấy, còn chưa cảm nhận được hình dạng cứng rắn hoàn chỉnh, cô đã bị xốc lên rồi.

“Thiếu Kiệt, em muốn...” Cô nằm trong ngực anh, thở hỗn hển, cảm môi dưới. Cô không thể kiểm soát được chính mình, trong ánh mắt tất cả đều là khát vọng và ủy khuất.

Quý Thiếu Kiệt nhưng lại mặt không chút thay đổi lướt nhẹ qua cô, hai tròng mắt sâu không thấy đáy từ trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt, đùa cợt.

Cố Hi giống như hắt một gáo nước lạnh, đau đớn không chịu nổi.

Cô không biết là, bây giờ đáy mắt của Quý Thiếu Kiệt đang đùa cợt, không phải đối với cô, mà là đối với bản thân anh. Rất rõ ràng, anh có cảm giác với cô bé kia. Chỉ cần nghĩ đến cô, thân thể lại phản ứng không lqđ có cách nào có thể kiềm chế được, nhưng mà đứng trước mặt những người phụ nữ khác, anh lại không có cách nào hứng thú được.

Điện thoại di động vang lên, Quý Thiếu Kiệt không kiên nhẫn bắt máy: “Chuyện gì? Cậu trông chừng cô ấy thật tốt. Tôi sẽ tới đó ngay lập tức.”

Anh đẩy Cố Hi ra, đứng lên sải bước đi ra cửa, trong góc phòng có mấy người lập tức đứng lên đuổi kịp, một số người đang chơi đùa cũng giật mình nhìn qua, có một số người khéo miệng vẫn còn dính tờ bạc ngẩng đầu lên từ trong bộ ngực của phụ nữ, bộ dạng hơi buồn cười.

Quý Thiếu Kiệt bỏ lại một câu với người đi theo phía sau: “Đưa cô Cố về nhà!” Rồi cũng không quay đầu lại mà vội vàng rời đi.

**

Khi anh chạy tới, từ xa xa đã nhìn thấy dưới đèn đường, một cô gái nhỏ đang cúi đầu thật sâu, hai tay ôm đầu gối ngồi trên đường cái hình răng cưa.

Buổi sáng vẫn còn là một nữ vương nhỏ nâng cằm, kiêu ngạo là thế, vậy mà lúc này lại uể oải ngồi ở đó, giống như chán nản vì bị mất của quý.

Cách đó không xa trên một chiếc xe, anh bảo vệ lái xe nhìn thấy ông chủ, vội vàng nhảy xuống chạy tới, “Chu tịch Quý, buổi sáng theo lời dặn dò của anh tôi đã đưa cô Chung đến một quán KTV* cách đây không xa, vừa rồi làm xong công việc đang chuẩn bị về công ty, đi ngang qua đây thì nhìn thấy cô Chung...”

Quý Thiếu Kiệt trằm mặt không hé môi, đứng ở xa xa hút hết nửa điếu thuốc, mới buông tay áo, sải bước đi qua.

“Cần giúp một tay không?” Anh cất giọng trầm thấp hỏi.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nói Thì Có Ích Lợi Gì, Cứ Làm Là Được

Editor: Trần Thu Lệ

“Không được nói cho anh tôi biết! Nếu không tôi sẽ không đi theo chú.”

Cô gái nói với anh câu này trước rồi mới theo anh lên xe, sau đó cuộn mình trên ghế trước ngủ thật say.

Quý Thiếu Kiệt tự mình lái xe, ánh sáng ven đường lúc sáng lúc tối, chiếu lên vẻ mặt của anh cũng mờ mịt không rõ.

Băng qua hơn nửa thành phố, leo nửa ngọn núi, tiến vào một cánh cổng tự động có hoa văn chạm trổ, chiếc xe kiêu ngạo tiến thẳng một mạch đứng ngang trước cửa lớn của biệt thự.

Quý Thiếu Kiệt dập thuốc, quay mặt nhìn cô gái đang ngủ say, hồn nhiên không biết mình đang ở chỗ nào.

Đầu mũi hồng hồng, đôi mắt sưng lên như hai quả đào, cuộn tròn nhỏ nhỏ nằm ở đó.

Chỉ là một cô bé khóc đến mệt.

Có bảo vệ chạy tới mở cửa xe cho anh, anh phất phất tay, ý bảo anh ta tránh ra.

Anh hạ cửa kính xuống, cứ như vậy ở trên xe trước cửa hút hết nửa điếu thuốc, nghe thấy cô gái đang ở trong mộng ho khan vài tiếng, mới ném tàn thuốc ra ngoài thành một đường cong đỏ rực trong trời đêm, xuống xe, đi qua bên kia ôm trọn cô gái vào trong ngực đi lên bậc thang.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, tay cô ôm lấy cổ anh, trọng lượng mềm yếu này, non mềm giống như đang nẩy mầm trong mùa xuân mới, làm trái tim anh hơi đau nhói không sao nói rõ được.

Đi vào phòng khách, dường như đột nhiên bị ánh sáng sáng trưng quấy nhiễu, cô gái trong lòng giơ bàn tay nhỏ che mi mắt lại, khuôn mặt đang ngủ đờ bưng dường như lơ đãng cọ xát lồng ngực anh.

Bất luận là có người phụ nữ bước vào tòa nhà này, hay bước vào đây bằng cách này, trước này đều chưa từng có. Trong mắt mọi người giúp việc đều kinh ngạc đến cực điểm, Quý Thiếu Kiệt trực tiếp ôm cô gái lên phòng ngủ của anh trên lầu hai.

Bật đèn, anh ngồi vào trong ghế sofa, tháo gờ ba viên nút trên cùng của áo trong, hai cánh tay kéo dài vắt trên ghế sofa, hai chân bắt chéo, trên mặt thần sắc khó lường.

Nửa khuôn mặt cô gái vùi trong gối, giống như đang ngủ rất say.

“Thức dậy được chưa? Cô giả bộ không mệt nhưng tôi ôm cô lại rất mệt mỏi đấy!” Giữa một mảnh im lặng, đột nhiên anh mở miệng.

Thật lâu sau, cô gái này mới có động tĩnh, vài tiếng hư hư thực thực, là âm thanh cô lỏ do bụng phát ra.

Quý Thiếu Kiệt không chút khách khí cười khẽ.

Rốt cuộc cô gái nào đó cũng không giả vờ được nữa, cong cong mông, ngồi dậy dụi mắt, “Chú, ở đây chú có đồ ăn không? Tôi đói bụng.”

“Muốn ăn cái gì?” Giọng điệu của anh dịu dàng hơn anh tưởng.

“Tôi muốn ăn sò lê giòn, chân gà mù tạc, cua hấp bơ, còn muốn ăn bánh ngọt hoa quế Khởi tử.” Cô nói thẳng một lèo mấy món, cũng không cần suy

nghĩ nhiều, giống như mấy món ăn này đã vòng vo trong đầu một thời gian rồi.

Quý Thiếu Kiệt đỡ trán, nhíu mày, cô bé này quả thật là đến để gây âm ỉ. Anh ở nước Anh đọc sách, đầu bếp cũng là kiểu Tây. Chỗ nào sẽ làm những món ăn Quảng Đông này?”

Anh gọi đầu bếp đến, “Tùy ý làm một chút đồ ăn, kiểu Trung Quốc là được.”

Lạc Lạc cũng không ngáp, không dụi mắt nữa, vội vàng nhảy xuống giường, nói: “Đừng quên cho nhiều Lạc Tiêu*! Cần thêm cho tôi một hộp kem vị Vani!”

*Lạc Tiêu: tương ớt hiệu Lạc Tiêu

Vị đầu bếp này thế nhưng lại rất vui vẻ đồng ý đi ra ngoài, Quý Thiếu Kiệt cũng không thường xuyên trở về đây, anh ta rất thích có cơ hội được biểu diễn tài nghệ của anh ta.

Trong lúc chờ ăn cơm, Quý Thiếu Kiệt đi tắm nước lạnh một trận, ra khỏi phòng tắm, đứng trên lầu nhìn xuống thấy cô bé này đã ngồi ăn ngẫu nhiên trong phòng ăn rộng lớn dưới lầu một, ăn bất diệc nhạc hồ*.

*Bất diệc nhạc hồ: kinh khủng

Vừa rồi cô buộc miệng nói ra toàn là những món ăn Quảng Đông thanh đạm, bây giờ cũng rất tham ăn cay, trong cơm trong thức ăn đều một tầng hồng hồng, còn không ngừng la hét bảo đầu bếp Tây âu đáng thương tìm tương Lạc Tiêu khắp nơi. Hơn nữa sức ăn rất kinh người, ba món ăn một món canh, lại thêm một đĩa tráng miệng, cô cay đến nước mắt giàn dụa, nhưng lại ăn sạch sẽ, vừa ăn vừa không ngừng nói chuyện, khiến Quản gia, đầu bếp, người giúp việc đứng bên cạnh đều bị cô lừa đến mặt mày hớn hở.

Một tay anh cào mái tóc ướt sũng, một tay chống trên lan can thủy tinh nhìn một hồi, sau đó xoay người trở lại phòng tùy tiện mở một đĩa phim lên xem.

Chờ bộ phim xuất hiện mới biết là phim hài kinh điển nhất của Châu Tinh Trì, Đường Tăng không ngại phiên toái lái nhái, “Con muốn sao? Ngô Không, con có lời muốn nói thì cứ nói nha, con không nói thì là sao ta biết được con muốn gì...”

Anh xem một chút thì nở nụ cười, người này thật sự là dong dài, nếu thật sự muốn, nói thì có ích lợi gì, cứ làm là được.

Khi anh mười bốn tuổi, lúc đó anh vẫn còn ở nước Anh để học tập, xung quanh có rất nhiều bạn học nam bắt đầu thành đôi thành cặp với các bạn học nữ, ba hoa khoác lác làm ra vẻ khoái cảm của việc *bắn tinh*, anh mới chậm rãi phát hiện anh khác biệt với người ta.

Trong nhà chỉ sinh có một mình anh, bốn đời đơn truyền, tổ tiên tám đời cũng chưa từng xuất hiện loại tình huống này. Ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, ba, mẹ tất cả mọi người đều cấp bách đến điên rồi, cả ngày dẫn anh bay tới bay lui, khám bệnh, uống thuốc, lên núi, xuống biển, có khoảng thời gian anh dường như bị ép thành người người thuốc. Nhưng thật sự vẫn là bó tay.

Không có ai biết được vấn đề ở chỗ nào, thân thể anh rất tốt, tất cả đều hết sức bình thường.

Bảo anh uống thuốc anh cũng uống, bảo anh làm các loại kiểm tra anh cũng làm. Nhưng từ trước đến giờ anh vẫn không thừa nhận bản thân mình có bất kỳ tật xấu nào. Ngược lại, vì điều này, từ nhỏ anh có thể quang minh chính đại xem phim A, xem sách H, cùng gái đẹp quần lấy nhau, thật đúng là không có gì không tốt. Những bạn nam khác vì mất tập chí H mà gặp đến độ gờ chân, còn mẹ anh kỳ nào cũng đặt tạp chí “Đàn ông” trên đầu giường

cho anh. Người khác bởi vì yêu mà làm lớn bụng bạn nữ, bị giáo viên và phụ huynh cảnh cáo, còn anh mỗi ngày đều có thể ngang nhiên ôm các loại mỹ nữ gầy, ốm khác nhau để ngủ... Vậy không phối hợp chữa bệnh sao!

Bác sĩ tư nhân nhiều năm phục vụ nhà họ Quý an ủi ông nội nói, nguyên nhân tính chất bệnh lý có thể loại bỏ. Chủ yếu là nguyên nhân tâm lý, việc này cần phải xem duyên phận, nói không chừng một ngày nào đó nhận lấy kích thích ngoài ý muốn, lúc đó bệnh này đột nhiên sẽ tốt lên, trong y học lâm sàng cũng từng có một ca bệnh tương tự.

Nôn! Lý sự bệnh gì mà sinh lý, anh chỉ là cảm thấy không ham muốn mà thôi.

Chỉ có điều có những lời này, anh quang minh chính đại hoang đường, chuyện khác người nào cũng dám làm, anh mở party khóa thân ở nhà, mấy chục người kêu gào, trần truồng lêu lổng trong biệt thự, anh một tay lqd kẹp thuốc, một tay bưng rượu, đi qua những đôi trai gái nguyên thủy nhất đang vận động pít-tông, nhìn xem này, mò mẫn này nọ, hướng dẫn chỉ đạo, bình luận đánh giá, thật sự sung sướng.

Bên ngoài đều đồn đại về anh rất nhiều, nói anh có đôi mắt tinh tường, là công tử phóng đảng đúng chuẩn, có người nói anh thích đàn ông, có người nói anh thích phụ nữ, cũng có người nói anh nam nữ đều xơi, thậm chí nam nữ cũng không ăn, chỉ ăn bản thân.

Thăng đến hai ba năm gần đây, người trong nhà không quản nhiều đến anh nữa, anh thế nhưng lại thu tâm, không phải là điểm đó trong đũng quần bị hư hỏng chứ?

Noi theo cách nói của cụ Freud*, mọi sự vật trên thế gian đều có liên quan đến chuyện gì đó, vậy còn không có cách nào sống đấy.

*Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud, 6 /5/ 1856 – 23/ 9/ 1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông

được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học. Cho đến ngày nay mặc dù lý thuyết về phân tâm học của ông còn gây nhiều tranh cãi và người ta còn đang so sánh hiệu quả của các phương pháp phân tâm học của ông với các phương pháp điều trị khác, nhưng cũng phải thừa nhận rằng ông là một nhà tư tưởng có ảnh hưởng lớn trong thế kỷ 20.

Ngay cả khi Quý Thiếu Kiệt anh đời này không có vũ khí gốc rễ, thì anh vẫn còn có rất nhiều vũ khí khác có thể chinh phục thế giới, giành được khoái cảm. Chẳng hạn như sự nghiệp, như tiền tài, như quyền lực.

Hiện giờ, anh đặt tất cả tâm tư vào sự nghiệp, trên thực tế anh thật sự rất thành công. Bậc cha chú đều tham gia Chính trị, lúc trước dĩ nhiên cũng hi vọng anh sẽ đi cùng đường, dù sao trong Chính trị đã có người, lqd đi đứng trên con đường này cũng sẽ thoải mái và bằng phẳng rất nhiều. Nhưng điều này lại có ý nghĩa gì đâu? Trên con đường đó dù sao vẫn là bóng dáng các bậc cha chú, con trai, cháu trai, riêng chỉ không phải là anh.”

Trên thực tế, năm đó một mình anh chui đầu vào Thượng Hải, cũng không hết sức rõ ràng rốt cuộc điều anh muốn là gì, chính là rất hi vọng có thể chứng minh bản thân, anh cần cảm giác tồn tại độc nhất vô nhị trên thế giới này. Đời này, ít nhất trên một lãnh thổ nào đó, có thể vĩnh viễn để lại dấu vết của Quý Thiếu Kiệt anh.

Cái gì anh cũng đều đã làm, kim loại màu*, khai thác mỏ, bất động sản, cái nào kiếm ra tiền anh sẽ làm cái đó. Anh thông tin nhiều, nhân lực rộng, con đường tự do thoải mái, lại chịu liều mạng, thành công cũng không phải là chuyện gì quá khó.

*Kim loại màu: Gồm bạc, vàng, đồng, kẽm, và nhiều kim loại màu khác. Kim loại màu là kim loại có các màu như màu vàng, màu ghi (bạc), đồng,.... Kim loại màu không có màu đen như kim loại đen.

Anh biết người ta nói gì sau lưng anh, bọn họ đặt cho anh một cái tên quá đỗi tầm thường đó là Quý Kiến sần. Đúng vậy, ngay cả quý thấy anh cũng phải sần? Anh vui vẻ lễ độ đến quần đảo Điều Ngư để làm khách của Chính phủ gặp gỡ khách nước ngoài, anh không vui thì mặt mũi người nào cũng không tiếp, dầu muối không vào, lục thân bất nhận*. Dù sao trên đời này cũng không có cái gì đáng giá để cho anh quan tâm.

*lục thân bất nhận: mất hết tính người(lục thân bao gồm: bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận).

Anh cho rằng, đời này vẫn sẽ cứ như vậy, chỉ ngoại trừ ngẫu nhiên sẽ có một số gọi là tịch mịch gì đó làm người ta chán ghét, những thứ khác đều rất hoàn mỹ.

Lạc Lạc ăn cơm, uống canh xong, lại cùng nói chuyện với đầu bếp và người giúp việc một chút, mới thúc giục Quản gia mấy lần dẫn cô lên lầu.

Cô yên lặng đi theo sau lưng Quản gia, nhặt nhẻo dùng đôi giày giẫm lên bóng người màu vàng nhặt trên sàn gỗ, cảnh tượng này đột nhiên khiến cô nhớ tới mười ba năm trước, khi cô vừa được Chung Bang Lập mang về nhà từ cô nhi viện.

Mãi đến khi Quản gia giúp cô mở cánh cửa màu cà phê ra, gọi một tiếng: “Cậu chủ, cô Chung đến.” Sau đó tránh qua một bên, cô mới từ trong hốt hoảng bình tĩnh trở lại.

Quý Thiếu Kiệt quay đầu, cô gái đang đứng cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, đôi mắt lại rất lớn, lắc lắc bả vai, giống như chú cún nhỏ chạy nhăm vào nhà người ta. Trên người vẫn đang mặc bộ quần áo lúc sáng, chỉ có điều quần áo đã vừa bẩn lại vừa nhăn, tóc đuôi ngựa cũng bị rối tung, nhiều cọng tóc bị rơi ra rớt xuống dưới, càng lộ vẻ thật nhỏ tuổi.

Một cô bé như vậy, sẽ là một phần duyên phận trong cuộc đời anh, sẽ mở ra mặt mã thân thể anh sao? Anh nói không một chút chờ mong chính là

giả.

“Lại đây.” Anh vỗ vỗ sô pha bên cạnh, nói như vậy.

Lạc Lạc hít một hơi thật sâu, vung vẩy tay đi qua, đặt mông ngồi xuống, “Oa, chú à, chú cũng coi phim hài của Châu Tinh Trì sao?”

Trên màn hình LCD tinh thể lỏng lớn nửa bức tường, Châu Tinh Trì chạy trốn đến thở hổn hển, muốn nhìn thấy rõ Bạch Tinh Tinh* chính xác là chết như thế nào, nhưng đảo ngược thời gian lại thì như thế nào? Suy cho cùng thì Bạch Tinh Tinh cũng phải chết, cho dù anh biết rõ kết quả nhưng cũng không có cách nào thay đổi.

*Bạch Tinh Tinh và Chí Tôn Bảo(Châu Tinh Trì): là hai nhân vật trong phim Đại Thoại Tây Du(1995) của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ. Bộ phim này dựa theo tác phẩm Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân. Thực ra, Lưu Trấn Vĩ chỉ mượn Tây Du Ký với Tôn Ngộ Không là nhân vật chính để kể một câu chuyện khác. Bộ phim này gồm có hai phần: Nguyệt Quang Bảo Hợp và Tiên lý kỳ duyên.

Ngay cả như cô cũng vậy, đã sớm biết có kết quả như hôm nay, nhưng năm đó cô vẫn lựa chọn đi theo Chung Bang Lập, nếu không thì sao? Cô nên lựa chọn ở lại Cô nhi viện để bị đói hay cùng tranh giành đồ chơi với những đứa trẻ khác sao? Khi đó, cô chỉ mới là một đứa trẻ năm tuổi, có thể ngăn cản được bản thân mình có một gia đình hấp dẫn sao? Tuy rằng biết rõ kết quả hiện tại, cô vẫn sẽ không ngần ngại mà nhảy vào.

Nhưng mà, nếu ngay từ đầu cô đã biết kết quả này, thì cô sẽ không tin bản thân mình thật sự hạnh phúc như vậy, có thể vẫn luôn giả ngốc cùng Mã Hoa tiếp tục trình diễn, mặc dù đến giờ khắc này, cô cũng không cần phải ngồi trong nhà của một người đàn ông xa lạ, mà giống như không có chuyện gì ở lại trong ngôi nhà đó, cười nói với ba mẹ con nhà bọn họ.

Cô cho rằng thật sự hạnh phúc bao nhiêu thì bị thương sâu bấy nhiêu.

Đã từng nếm qua vị ngọt của đường mật, có thể làm bộ như không nhìn thấy giò bọ trong lọ mật sao?

Cô ngồi xem phim say sưa, đối với Chí Tôn Bảo cười ra nước mắt.

Tính nhẫn nại của Quý Thiếu Kiệt đối với phụ nữ luôn luôn không nhiều lắm, nhưng mà vẫn cùng cô xong cả một cái đĩa, đến khi kết thúc mới trực tiếp lấy điều khiển từ xa nhấn nút tắt tiếng, ở trong phòng đột nhiên yên tĩnh hỏi cô: “Nói cho tôi biết, cô có dự định gì không?”

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lão Tử Vẫn Còn Là Xử Nam (1)

Editor: Trần Thu Lệ

Được lắm, anh không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì mà chỉ hỏi dự định sau này.

Lạc Lạc quay mặt nghiêm túc liếc nhìn người đàn ông một cái, mới phát hiện ngũ quan trên dưới của người đàn ông này đều sâu sắc, nếp gấp giữa hai mi mắt rất sâu, sóng mũi cao mà thẳng, con ngươi vừa thâm sâu lại vừa xa vời, lúc này đã thay đổi bộ Tây trang màu xám thành một chiếc áo thun cổ chữ V, bộ dạng thật hừ nhàn, ngược lại giống như trẻ ra vài tuổi.

Chẳng biết tại sao cô lại nhìn anh chăm chăm trong mấy giây, tùy tay cầm một cái gối dựa trên ghế sofa, nện nện, đặt ở dưới cằm, im lặng một hồi, chắc là do đã ăn no, nên bộ dạng lại lười biếng cuộn mình trên ghế sofa, ngồi ở đó đột nhiên cười cười.

Nụ cười này, hoàn toàn không phải là dáng vẻ thả lỏng, kiêu ngạo trong ấn tượng của Quý Thiếu Kiệt, mà giống như lá cây rơi vào mùa thu, mang theo một chút xa vời, một chút cô đơn.

Bị thương sẽ đau, sẽ khóc, đây mới là bộ dáng của một cô bé 18 tuổi nên có. Nước mắt không phải chỉ có khi ăn tiêu cay hay xem phim mới có thể chảy.

“Chú, tôi có thể trú tạm ở đây một đêm được không?” Thoáng chốc Lạc Lạc đã thu hồi nụ cười, nghiêng đầu hỏi anh, khẽ mím khóe môi, hai má lúm đồng tiền lại hiện ra, bộ dạng xinh đẹp giống như thường ngày.

“Cô chắc chắn tôi sẽ giữ cô lại như vậy sao?” Anh bất động thanh sắc. Không nhin được hù dọa cô, “Cô Chung, nếu như tôi nhớ không lầm, trước đây không lâu cô đã từng cảnh cáo tôi hãy tránh xa cô một chút.”

“Vậy tại sao chú lại xen vào việc của người khác, mang tôi trở về đây làm gì?” Quả nhiên, cô giống như con nhím lập tức đánh trả, mắt to đen láy trừng anh, bướng bỉnh mà mĩa mai, hai tay gắt gao ôm gối vào trong ngực, ở trong mắt người làm ăn, dễ dàng nhìn ra đây là một loại tư thế căng thẳng đề phòng.

“Chú, tôi cũng không phải tự quen thuộc, hiện tại chú đối với tôi mà nói cũng chỉ là một người không quen biết. Đừng tưởng rằng tôi không biết, hôm nay ở trong văn phòng, chú nhìn lén sau lưng tôi, lều trại trong quần còn dựng rất cao.”

Quý Thiếu Kiệt quần bách trong nháy mắt, trong đầu hiện ra hình ảnh ông chú đáng khinh làm ra hành động bất nhã với một cô bé trắng mịn. Cô nhóc này, lúc nào cũng nói chuyện trực tiếp như vậy sao? Thật đúng là... Đồng ngôn vô kị.

Trái lại, bộ dáng cô nhóc không sao cả, “Chỉ có điều, chú à, hiện tại tôi thực sự rất mệt, đầu cũng đau. Bây giờ tôi không có dự định gì, lqd chuyện của ngày mai thì ngày mai hãy nói, tôi mệt mỏi muốn chết, chú à, trước hết chú hãy cho tôi mượn chỗ để ngủ một giấc có được không?”

Trước khi lên lầu, cô nhìn đồng hồ báo giờ trên tường trong phòng khách, đã hơn 11 giờ, mọi khi giờ này cô đã sớm vui mình trong khuỷu tay của các anh mà ngủ say rồi.

Quý Thiếu Kiệt tạm thời không hé răng, ngấm nghĩa điều khiển từ xa trong tay, trên mặt là một nụ cười như có như không ý vị sâu xa.

“Cô bạn nhỏ, tôi cũng không phải là một nhà từ thiện, cô có biết, bọn họ đều gọi tôi là Quý Kiến Sầu không?”

Lạc Lạc cũng không sợ, cô bật cười khúc khích, "Quý Kiến Sầu? Chú à, chú mê phim của Kim Dung nhỉ? Chú nhật tôi về đây, có ý đồ gì tôi cũng đều đồng ý. Chỉ có điều hôm nay thật sự không được, dì cả của tôi đến rồi, hơn nữa cũng rất mệt mỏi. Có chuyện gì đợi ngày mai thức dậy rồi nói có được không?"

Cô vừa nói xong, hai mắt khép hờ, chẳng hề để ý dùng ngón tay gảy gảy hoa văn trên gối ôm, thậm chí vẻ mặt có chút hờ hững.

Không phải cô không hiểu, mà cái gì cô cũng đều biết hết.

Quý Thiếu Kiệt nhin không được nở nụ cười, chỉ có điều anh cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi dễ gạt gẫm, cô vừa ăn đá lại vừa ăn cay, cũng không giống như người có dì cả đến thăm.

Anh nhẹ nhàng nhếch khóe môi, bộ dạng giống như mời người khác tham gia gặp gỡ, "Được, cô bạn nhỏ, đúng lúc chú cũng mệt mỏi, chúng ta cùng nhau ngủ?"

"Không sao cả." Cô thoáng cứng đờ, đứng lên, nắm tay lại đuổi người, "Phòng tắm của chú ở đâu? Giường của chú ở đâu?"

*

Cô dùng tốc độ thật nhanh xối một cái, một thân ướt sũng thò đầu ra hỏi, "Chú à, chú có quần áo cho tôi thay không?"

Mẹ nó! Cô là cố ý sao? Quý Thiếu Kiệt ngồi trên giường, quai hàm xê dịch, khóe miệng rụt rụt. Chưa từng có một khắc nào cảm thấy hai chữ xưng hô "Chú à" này lại làm cho người ta chán ghét như vậy.

Trong phòng, ánh sáng đều được phân phối rất tối, Quý Thiếu Kiệt chỉ để hai bóng đèn lờ mờ ở đầu giường, hai vạt áo ngủ màu đen rộng mở, lộ ra mảng lớn làn da trơn bóng đầy xúc cảm.

Nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, nghĩ đến chỉ có một con cừu non mềm đang ở bên trong tắm rửa sạch sẽ chờ anh hưởng dụng, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên anh sốt ruột, chờ mong với phụ nữ, người lqđ anh em dưới thân đã ngủ say gần ba mươi năm cũng phối hợp mà ngẩng đầu lên thật cao, cứng rắn đến phát đau. Thì ra ham muốn dục vọng là đau đớn như thế này à? Nhưng chỉ có loại đau đớn này cũng đã làm cho người ta cảm thấy hưởng thụ đấy.

Vốn dĩ sẽ chuẩn bị một bụng nhu tình mật ý, nhưng một tiếng gọi này giống như sụp đổ tất cả, làm anh phá hỏng, người anh em này cũng lung lay, thiếu chút nữa là ngã xuống. Làm như Quý Thiếu Kiệt anh là lqđ người dụ dỗ trẻ vị thành niên vậy?... Ách, chỉ có điều hình như cũng không khác nhau là mấy.

Anh cắn răng, màu sắc con người thâm sâu, âm thanh lạnh như băng ngoài dự kiến của Lạc lạc lên, “Không có!”

Dĩ nhiên đây là đáp án. Tất cả đàn ông đều sẽ trả lời như vậy.

Lạc Lạc nhìn ý nghĩ muốn trợn trắng hai mắt xuống. Vào lúc này nóng nảy khó có thể nắm được người đàn ông trước mặt, có rất nhiều động tác sẽ không tự chủ được mà bỏ bớt.

“Này, cho tôi mượn cái quần lót.” Cô do dự vài giây, ra vẻ trấn định nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn lại bắt đầu đỏ lên.

Anh vượt cảm đánh giá cô từ xa, đột nhiên lại bắt đầu cười đến thật tà ác: “Ngày mai dẫn cô ra ngoài mua, hôm nay tốt nhất là cô đừng nên mặc, để khỏi lát nữa còn phải...”

Lạc Lạc buông tha tìm kiếm trợ giúp từ một con sói, bản thân bọc khăn tắm lớn đi ra, “Rầm” một tiếng, kéo cửa tủ treo quần áo, phát hiện chỗ này của anh thế nhưng thật sự không có quần áo phụ nữ.

“Măhc của tôi đi, ngăn thứ ba dọc theo bên trái .” Giọng điệu của người đàn ông mang theo hài hước.

Lạc Lạc đi chân trần giẫm lên thảm trải sàn, những giọt nước trên tóc rơi tí tách, chỉ cảm thấy phía sau lưng bị một đôi mắt nóng hổi thiêu đốt, đột nhiên toàn thân nổi da gà, động tác cực nhanh chọn một chiếc quần lót và một kiểu áo sơ mi bằng bông vải, bỏ chạy về phòng tắm thay.

Nhìn trong gương, vóc dáng của Quý Thiếu Kiệt rất cao, áo sơ mi mặc trên người cô giống như váy ngắn, quần lót màu lam sọc trắng cũng gần giống với chiếc quần ban ngày, hài lòng.

Cô đi thẳng ra ngoài, mí mắt cũng không thèm vén lên, trực tiếp vùi bản thân mình lên chiếc giường mềm mại.

“Cảm phiền, tắt đèn.”

Tắt đèn? Rất nhiều chuyện không liên quan đến đèn cũng có thể làm.

Quý Thiếu Kiệt không lãng phí một phút đồng hồ nào, thân hình cao lớn đi qua, chớp mắt trong khoang mũi tràn đầy hương thơm ngọt ngào, tươi mát mang theo vị sữa, anh vừa lòng hít sâu, làm bộ nắm lấy khăn tắm cô ném một bên lên lau đầu, nhưng lại chỉ chà xát lung tung vài cái, liền lqđ kiểm nén không được, bỏ khăn tắm qua, hô hấp nóng bỏng, sau đó lật thân thể nhỏ bé mà anh ảo tưởng cả ngày qua, ấn vào trong ngực, vuốt ve, làn môi nhanh chóng tìm hai cánh môi đỏ mọng như hai cánh hoa, ngậm chặt, không nặng không nhẹ mút vào, trần trọc lẫn nhau, bàn tay to vén vạt áo T-shirt lên, đi dọc lên theo đường cong uốn lượn non mềm ...

Đột nhiên Lạc Lạc đẩy anh ra, ngồi dậy, giữa gò má còn ướt một mảng, ánh mắt lạnh nhạt dưới ánh đèn đầu giường mờ nhạt, “Xong chưa vậy? Chú à, dì cả của tôi vẫn còn ở đây đấy.”

Trong đêm yên tĩnh vang lên tiếng “Bịch” thật lớn, là anh mò cốc nước thủy tinh ở đầu giường ra sức ném ra.

“Vậy cô trêu chọc tôi làm gì?” Thân thể anh nóng lên, hơi thở không đều đặn, cơ bắp căng thật chặt, vẫn duy trì tư thế nửa chống đỡ ở trên giường, tức giận muốn chết.

Lạc Lạc bị tiếng vang thật lớn này làm cho bản thân nháy dưng, đột nhiên dâng lên cảm giác sợ hãi, lúc này mới nghĩ đến, lqd sao cô có thể ngủ cùng với một người đàn ông xa lạ trên một chiếc giường? Chẳng phải tất cả đàn ông đều ở trong phạm vi nhận thức của cô, anh ta biến thái sao? Anh ta sẽ đánh phụ nữ sao? Lúc nào anh ta cũng cười với cô, nhưng ánh mắt lại sâu không lường được.

Cô sợ tới mức không dám cãi lại, thân thể bắt đầu phát run, lại kiên cường bĩu môi chống đỡ, trong lòng suy nghĩ tôi có trêu chọc anh sao?

“Lúc lên xe cô nên hiểu rõ suy nghĩ của tôi chứ? Lúc ôm cô vào nhà là cô cố ý ôm lấy cổ của tôi đúng không? Chúng ta ngủ chung một giường cô cũng không phản đối chứ?”

Anh nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt không chút thay đổi, âm thanh cũng không cao, lời nói thông thả, nhưng từng câu từng chữ lại khiến người nghe rùng mình.

Ngầm băng lòng ý đồ của anh, thậm chí chủ động quyến rũ anh, lúc này lại giả bộ thánh nữ sao?

Lạc Lạc tức cười. Dừng một chút, cắn môi nói, “Chú à, tôi đã nói rồi, chú dẫn tôi về, có ý đồ gì tôi cũng tán thành, chỉ có điều hôm nay không được. Chú cũng đã mấy chục tuổi rồi, cũng không phải là không có phụ nữ, không cần thiết phải gấp gáp như vậy chứ?”

“Đừng gọi tôi là chú!” Âm thanh của anh đột nhiên cao hơn, giương tay lên, “Oành” là tiếng bị vỡ của vật gì đó bay trên tường.

Trái tim Lạc Lạc co rút lại, linh hồn đã bị tiếng vang thật lớn này dọa bay mất.

Đặc biệt phiền muộn nghe cô nói cái gì lớn tuổi. Gân xanh trên đầu Quý Thiếu Kiệt nổi lên, quai hàm xê dịch, trong lòng thầm nói “Lão tử vẫn còn là xử nam đấy. Đều đã đợi hơn hai ba mươi năm rồi mà có thể không vội sao?”

Dưới tay anh đột nhiên dùng sức, cánh tay dài duỗi ra ôm cô vào trong chần một lần nữa.

Lạc Lạc vừa hoảng sợ vừa tức giận, tay dấm chân đá.

Quý Thiếu Kiệt làm sao có thể bằng lòng buông tha cô, đè hai tay cô lại, cắn răng cười trên người.

Cô liều mạng giãy giụa, thân thể nhỏ bé giống như cá nằm trên thớt, liều mạng xoay tới xoay lui.

Anh bị ngã lộn xuống vì không ngờ cô lại mạnh mẽ đến vậy, bất thành lĩnh bị cô tránh ra, hai bàn tay nhỏ bé điên cuồng đẩy, cào, níu, kéo về phía người anh.

Anh là người đã ăn chơi trong những bụi hoa, lại từng được sự giáo dục thân sĩ ở nước Anh, không muốn đối xử thô lỗ với phụ nữ ở trên giường, nhưng cũng không muốn buông cô ra, chỉ nghĩ đến chuyện kiềm chế tay chân của cô.

Mãi đến khi da đầu anh đau rát, trên mặt có nhiều dấu vết bị cào, tóc bị nhổ một đồng, lỗ tai đỏ bừng, ngũ quan xinh đẹp bị thay đổi hình dáng chật

vật, mới cuối cùng có thể kéo được quần lót của cô như ý nguyện, tách hai cái chân dài mảnh khảnh như đậu hủ non ra.

Một chốc yên tĩnh, ánh đèn như màn che.

Người đàn ông cao lớn đang quỳ gối giữa hai chân cô gái.

*Tưởng tượng đi nào.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lão Tử Vẫn Còn Là Xử Nam Đấy (2)

Editor: Trần Thu Lệ

Lọt vào trong tầm mắt anh là một mảnh đất phì nhiêu màu hồng nhạt, vô cùng sạch sẽ, không có màu đen của bụi rậm, nụ hoa xấu hổ nhô lên cao, giống như một cái bánh bao thịt tươi mới ngon miệng.

Bởi vì hai chân bị anh kéo rộng ra, nên hai mảnh thịt như hai cánh hoa chớm nở, bên trong lộ ra một đường huyền bí đỏ tươi.

Anh nhìn chăm chú, giống như nhìn đồ cúng tế trên bàn thờ, ánh mắt đang nhìn giải đất mang theo một tia thành kính.(ẹc ẹc, có ai nhìn vào chỗ đó mà thành kính ko trời).

Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò thịt nhỏ đang mở ra, thật lâu sau, lòng ngón tay từ từ trượt xuống, vân vê hai cánh hoa, sau khi được vân vê khe hở càng mở rộng, anh nhịn không được duỗi nửa ngón tay tiến vào, ừm! Anh thận nhẹ trong lòng, ấm áp, cắn chặt, như lọt vào Thiên Đường.

Cô gái không chịu nổi, khóc, lại bắt đầu liều mạng khép chặt hai chân, đôi tay nhỏ bé bắt lấy cổ tay anh ngăn cản anh tiếp tục.... Từ trước đến nay các anh trai vẫn chưa bao giờ làm như thế này với cô.

“Ngoan, bảo bối, đừng náo loạn, để anh nhìn một chút...” Anh khàn giọng lần lượt ní non. Anh có thể phát biểu trước mặt vạn người, lúc này lại nghèo từ đến nỗi đành phải nói một câu này.

Lạc Lạc giãy giụa chỉ là đàn ông thôi mà, từ từ kiệt lực, hai tay vô lực phủ trên mi mắt. Có dòng chất lỏng ấm áp chảy ra.

Là chính cô hạ quyết tâm muốn đi ra ngoài không phải sao? Nếu đã không phải là các anh, vậy thì bất kể là ai cũng được. Quản hãn là con chó hay con mèo, quản hãn là Ất, Giáp hay là Bính, quản hãn là Trương Tam hay là Lý Tứ... chỉ ngoại trừ hai người này.

Giữa thời khắc quyết tâm đó, người đàn ông này đã nhặt được cô, vậy thì cứ cho anh cũng được.

Cô quý trọng, bọn chơi đùa.

Bọn họ quý trọng, cô liền coi như vứt bỏ cây chổi.

Nhưng mà vì sao vẫn cứ khó chịu như vậy? Dòng nước mắt này giống như vỡ đê, muốn ngừng cũng không ngừng được. Vốn tưởng rằng buổi chiều đã khốc đủ, ép khô, nhưng tại sao cơ thể này lại hèn như vậy, còn có thể chảy ra nhiều nước mắt như vậy chứ?

Đi cả của cô còn một ngày cuối cùng, lượng ra rất ít, nhưng trên quần lót bị ném trên giường bên cạnh chiếc khăn còn thấy được nhiều điểm đỏ tươi.

“Nhìn đủ chưa?” Giọng nói cứng rắn, tiếng nói nghẹn ngào, hai chân lại muốn khép lại.

Đáng ghét đến tận đỉnh là người đàn ông vẫn không chịu hé răng, nhưng rõ ràng cô có thể cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của anh.

Tự tôn vỡ thành mảnh vụn.

Cô tích góp sức lực toàn thân, đột nhiên nâng chân đạp một cước lên mặt anh.

Quý Thiếu Kiệt đang say mê nghiên cứu từng bộ phận, không ngờ bị đá một cước khiến cái mông phải lau sàn nhà, vẻ mặt thoáng chốc đen thui,

chìm cho ra nước, toàn thân tản mát ra khí lạnh vô hình làm cho người ta sợ hãi.

Bị một cô nhóc “Hếch mũi lên mặt”(giảm đạp), anh đã sống hai ba mươi năm, đái ngộ này cũng thật là tươi mới.

Lạc Lạc thực hiện được một cước, nhưng người đàn ông như vậy lại khiến cô giật thót mình, đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng loài Báo săn xé nát con con mồi dưới móng vuốt trong Thế giới động vật, bên tai còn vang lên lời bộc bạch của Thầy giáo Triệu, Báo săn là cao thủ tìm kiếm con mồi, bọn chúng có thị giác và khứu giác nhạy bén...

Cô không có cách nào không sợ hãi, hai cái chân run run, đáng thương tội nghiệp đi thẳng về mép giường.

Anh cũng không nhào lên xé nát cô, nhưng lại bắt đầu cởi áo ngủ, cởi quần.

“Chú, chú không biết xấu hổ!” Rốt cuộc toàn bộ dũng khí cũng sụp đổ, toàn thân Lạc Lạc không ngừng run rẩy.

Cằm của cô bị một đôi tay như đúc bằng sắt nắm lấy, cô không thể không hoảng sợ mở to cặp mắt đang đóng chặt, trước mắt cô rõ ràng là một cây gậy thật to thật nóng hổi đang đứng thẳng, đỉnh đầu tròn tròn như một quả trứng ngỗng được bóc vỏ, sáng lấp lánh như gôm sứ, trên cây gậy có kích thước như bình nước khoáng đang nổi đầy gân xanh, kích cỡ kinh người, nổi bật lên như những dây kênh rạch, cả cây gậy khổng lồ nhìn như một con rắn độc, tỏ ra vô cùng dữ tợn.(Chị Lạc hình dung hơi bị ghê đấy).

Này... Kích cỡ này, không giống với các anh trai của cô nha!

Trịnh Hiếu Tuyên thật sự không lừa gạt cô!

Cô ấy từng nói, bộ phận dưới thân của một người đàn ông vừa trưởng thành vừa thâm sâu nhất định rất lớn, lúc đó cô còn cười nhạo Trịnh Hiểu Tuyên nghiên cứu nam sắc nhiều quá nên bị tẩu hỏa nhập ma, mới vừa rồi cô cũng cẩn thận quan sát của anh một chút, nhưng không cho là đúng, bây giờ... Hối hận thì đã muộn!

Da đầu Lạc Lạc run lên, hai tay ôm ngực hoảng sợ dán trên tường, nước mắt rơi xuống như chuỗi ngọc bị đứt, “Chú! Bỏ qua cho tôi đi! Cái đó rất lớn, tôi sẽ chết mất...”

Lúc này Quý Thiếu Kiệt như đạn đã lên nòng, làm sao có thể hạ xuống mà không bắn, khàn giọng nói: “Tôi đã nói rồi, không được gọi tôi là chú!”

Từng chữ từng chữ này nghe vào trong tai Lạc Lạc thật sự giống âm thanh của ma quỷ dưới địa ngục, chỉ cảm thấy một dòng chất lỏng ấm nóng trào ra dưới bụng.

Có lẽ trời sinh đàn ông khát máu, một màn máu đỏ thắm giữa hai chân tuyết trắng đập vào mắt, một mùi tanh nhàn nhạt mang theo mùi thơm đặc biệt lạ lùng của cô thâm nhập vào xoang mũi, Quý Thiếu Kiệt liền thấy khí huyết dâng trào, cũng chẳng quan tâm đến cái gì khác, một tay lần nữa tách đùi cô ra, một tay nắm giữ em trai nhà mình nhét vào trong hang động đang ẩm ướt.

Mồ hôi từ trên trán chảy xuống như dòng suối nhỏ, anh thở hồng hộc như trâu(y lời tác giả nha), khó khăn cầm lấy em trai, một lần nhắm thẳng, động thân, cô gái dưới thân đã khóc khàn cổ họng, nhận lệnh không nhúc nhích, nhưng mà...

Đối với Quý Thiếu Kiệt mà nói, chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời của anh không phải vẫn còn sống, nó không cứng rắn không đứng dậy, mà là đã cứng rắn ngãng đầu nhưng lại vào không được.

Đối với Chung Tĩnh Ngôn mà nói, chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời của cô không phải là bị tiêm, mà là vẻ mặt đáng ghét của tên bác sĩ cứ cầm ống tiêm thử tới thử lui, nhưng lại chậm chạp không chích vào bên trong.

Đến hôm đó, nhân viên bảo vệ trực đêm bên ngoài biệt thự nhà họ Quý đều nghe thấy tiếng động, bàn luận sôi nổi, "Quý thiếu của chúng ta cũng thật mạnh nha, nhìn sơ qua tuổi của cô bé này cũng còn nhỏ, chẳng lẽ lại chơi đùa người ta đến tàn tạ rồi."

Rốt cuộc cô gái cũng chịu không nổi, "Chú à, chú đừng có đùa giỡn nữa, làm cho sáng khoái đi!"

Quý Thiếu Kiệt...

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ông Chủ Lớn Yêu Rồi

Editor: Trần Thu Lệ

Buổi sáng thứ hai là thời gian hội nghị thường kỳ cố định hàng tháng của tập đoàn Quý thị, toàn bộ công nhân viên từ tầng giữa đến tầng cao đều tham gia.

Quý Thiếu Kiệt ngồi ngay ngắn trên đỉnh đầu của bàn hội nghị, mấy chục người sắp xếp theo hình chữ nhật, đầu người đông nghịt chính tề đến nỗi giống như những loại trái cây kỳ lạ đặt trong siêu thị.

Anh nhìn một quả nhân viên kỳ lạ đứng lên, mặt mày hớn hở nói công trạng, xu hướng tháng này của tổ anh ta, một quả kỳ lạ khác lại đứng lên, vung tay múa chân nói lần này tổ marketing của anh mở rộng phương án.

Anh thấy được, cũng nghe được, nhưng lại không để một chữ nào ở trong lòng.

Tối hôm qua anh mệt đến tê thắm, còn mệt mỏi hơn việc đánh Golf cộng thêm cưỡi ngựa cả một ngày. Bảy giờ rưỡi sáng, anh vẫn thức dậy như mọi ngày, vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy nắng sớm chiếu vào cô gái nhỏ đang ngủ say trong ngực, cuộn thành một đoàn, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp, yên tĩnh nhu nhược, mềm mại, giống như loài động vật vô hại nào đó.

Đôi mắt khóc đến sưng tấy, lông mi dường như vẫn còn chưa khô nước mắt, cái mũi tròn tròn đáng yêu, đôi môi đỏ mọng bị anh cắn mút sưng phù, đầy xúc cảm. Một bàn tay lấy tư thế không được tự nhiên đặt ở dưới thân, một tay nhỏ mềm mại khác đặt bên má anh.

Anh nhìn cái tay nhỏ bé, trắng nõn, mảnh khảnh như cọng hành, sấp đến gần khế hôn một ngụm, bỗng nhiên cảm thấy cả người choáng váng, bão trướng, nhẹ bỗng, thật giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay lên.

Anh nhẹ nhàng giúp cô vén sợi tóc bị dính bên khóe miệng lên, vừa móc bàn tay nhỏ bé ở dưới thân ra, để nằm ngang.

Xuống giường muốn mặc quần áo, lúc này mới nhớ tới đêm qua, cô nhóc bị anh lăn qua lăn lại đến nỗi nôn ra một giường, cả căn phòng tràn ngập mùi dạ dày và Lạt Tiêu, không có cách nào anh ôm cô chiến đấu liên tục ở nhiều nơi từ phòng khách đến đây.

Tối hôm qua, anh dường như vì cái này làm cho tức giận đấy nhỉ? Lúc này lại nở nụ cười.

Anh cũng không ở lại lâu liền đến công ty, tinh thần phấn chấn, hăng hái, mỗi khi nhìn thấy nhân viên đều gật đầu mỉm cười, khiến cô gái nhỏ trước đại sảnh sợ tới mức thiếu chút nữa làm đổ nước sôi, khiến bộ lqd phận lập kế hoạch quản lý lần lượt bị sai lầm phương án, rồi mới tới cô thư ký nhỏ quay về phía anh háo sắc ba phút.

Nếu sự nghiệp, tiền tài, quyền lợi, là những tảng đá lớn cả đời mà người đàn ông không thể thiếu, vậy thì ở giữa những tảng đá đó luôn có một khe hở nhỏ đang chờ đợi được lấp đầy.

Quý Thiếu Kiệt, anh tin anh đã tìm được người có thể lấp đầy khe hở đó.

Những thứ gọi là tình yêu, anh không tin, cũng không cần. Nhưng bây giờ cô nhóc đang ngủ trên giường của anh, anh quyết định thích cô, đối xử tốt với cô.

Tại sao lại không chứ? Cô có thể cho anh nhiều như vậy, làm anh được lấp đầy, khiến anh hoàn chỉnh, khiến anh thông suốt, cho anh dự vọng, khiến anh vui vẻ, khiến anh xinh đẹp, khiến anh thích.

Anh vẫn như mọi ngày ngồi ở vị trí quan trọng nhất trong phòng hội nghị, nhưng lại lần lượt suy nghĩ viển vông.

Anh không biết bộ dạng lúc này của anh, vô cùng giống như một tên nhóc mới biết yêu lần đầu, từ ánh mắt, cái mũi, lông mày, đều cười tinh xảo đến không thể tách rời ra.

Toàn bộ công nhân viên của tập đoàn Quý thị đều nhìn ông chủ lớn trẻ tuổi của bọn họ, trên khuôn mặt anh tuấn có hai vết cào, nụ cười xinh đẹp nhỏ hơn buổi trưa, hai khóe môi nhếch lên đoán chừng có treo hai quả cân lên cũng không kéo xuống được, giống như cổ phiếu của công ty có xu thế đi lên vậy.

Trong tất cả bọn họ, người lớn tuổi nhất khoảng hơn bốn mươi tuổi, người nhỏ tuổi nhất vừa mới tốt nghiệp đại học, đại đa số mọi người đều đi theo Quý Thiếu Kiệt từ bốn năm trước bắt đầu sự nghiệp, từ lúc tòa nhà này chỉ có chừng hai trăm thước vuông cho thuê, đến bây giờ là cả tòa nhà lớn lqđ phần thịnh ở trung tâm thành phố, năm ngoái vừa mới hoàn toàn đưa ra thị trường, công ty phát triển như buồm căng gió, Nhất nhật thiên lý*, xuôi gió xuôi nước, tập đoàn Quý thị của bọn họ là thần thoại trong giới thương nghiệp, mà người đàn ông anh tuấn cao gầy thoát nhìn rất thích hợp đi làm người mẫu này, chính là quốc vương trong vương quốc thần thoại của bọn họ.

*Nhất nhật thiên lý: Một ngày vạn dặm, có nghĩa là tiến triển cực nhanh.

Anh cũng không phải là loại người chỉ biết hưởng thụ như một đời làm quan ba họ được nhờ, mặc dù đôi khi cũng lấy một ít tin tức từ bậc cha chú để đi đường tắt, nhưng đến khi bắt buộc phải liều mạng, dù có nửa đêm canh ba anh cũng sẽ gọi bọn họ đến công ty, hay là làm một cái hạng mục nào đó liên tục mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ, mà sau khi hạng mục thành công anh sẽ trực tiếp đặt chìa khóa nhà hoặc chìa khóa xe vào

trong phong bì cho bọn họ, ra tay siêu đẳng, luận công ban thưởng, còn nếu như không theo kịp tiết tấu công việc của anh thì trực tiếp bị loại.

Lúc này, ông chủ lớn tồn tại giống như thần ở trong lòng bọn họ rõ ràng tinh thần không tập trung, nhưng thần thái phấn khởi, mỗi tế bào trong cơ thể đều tràn đầy ý cười, loại vẻ mặt này vô cùng hiếm thấy, mấy người nhân viên đều liên tiếp trao đổi ánh mắt, bọn họ quen nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng nghiêm túc, anh điềm tĩnh quyết đoán, anh hỉ nộ vô thường, anh nổi tiếng là không để lộ cảm xúc ra bên ngoài, nhưng chưa từng thấy bộ dạng anh nhộn nhạo như hôm nay.

Ông chủ lớn yêu rồi sao? Như vậy đoán chừng tinh thần bát quái của các nhân viên tầng giữa và tầng cao đều sẽ lên rất cao, tinh thần quần chúng sôi trào.

“Cô ấy đã thức dậy chưa?” Hội nghị kết thúc qua loa, người Quý Thiếu Kiệt vẫn còn trên hành lang liền lấy điện thoại di động ra. Phía sau lưng không xa, có hai lỗ tai đang vênh lên thật cao.

Quản gia Từ kiêm chức người làm vườn rất khó hiểu, bởi vì đây là cuộc gọi thứ tư của ông chủ trong buổi sáng hôm.

“Vẫn chưa thưa ông chủ, phòng cô Chung vẫn không có động tĩnh gì, chắc là đang ngủ.” Tay trái bác Từ cầm kéo cắt nhánh cây, tay phải cầm điện thoại, hai chân khép lại, dáng vẻ cung kính, trong lòng nhớ tới vòi nước tưới cỏ còn chưa đóng.

“Vậy thì hãy để cô ấy ngủ đi. À không, hãy bảo dì Ngô bưng chút cháo và sữa lên, cho cô ấy ăn chút rồi hãy ngủ tiếp. Không không, hay là thôi đi, đừng quấy rầy cô ấy, để cô ấy ngủ tiếp đi.”

--- A Kiều đã tiến vào kim ốc rồi.(Kim ốc tàng Kiều: Nhà Vàng cất người đẹp).

--- ông chủ lớn rất lo lắng cho người đó.

--- tối hôm qua hai người chiến đấu kịch liệt, người đẹp mệt mỏi đến nỗi không xuống giường được rồi.

Năng lực nghe lén và phân tích sự việc của các nhân viên đúng lúc hơn bao giờ hết.

Quý Thiếu Kiệt đã đi tới cửa văn phòng, bất ngờ quay đầu lại, ngạc nhiên, “Phòng làm việc của mấy người cũng ở đây sao?”

Phía sau, mọi người nhanh chóng tán loạn như chim.

Ngồi phía sau bàn làm việc, cô thư ký mới bưng cà phê lên cho anh, cẩn thận từng li từng tí nhìn anh uống một ngụm, không có cau mày hay trách móc, mới yên tâm xoay người, đột nhiên anh gọi cô lại: “Hãy gọi giúp tôi một cuộc điện thoại đến nhà hàng Quảng Đông, đặt món lê giòn sò biển, chân gà mù tạc, cua hấp bơ, bánh ngọt hoa quế Khởi Tử, ừm, bảo bọn họ hãy chưng một chén tổ yến hảo hạng, nhớ kỹ một giờ sau phải đưa đến, không được quá sớm hoặc quá trễ.”

Chờ cô đi ra ngoài, anh lại gọi một cuộc điện thoại nội tuyến cho Steven trợ thủ đắc lực của anh, “Tìm giúp tôi một đầu bếp nấu món Quảng Đông giỏi nhất, càng nhanh càng tốt.”

Anh thả toàn bộ sức nặng của bản thân mình ra ghế dựa.

--- anh chưa từng dùng tâm tình như vậy đối xử với một người nào, cẩn thận tỉ mỉ đến nỗi không biết nên làm thế nào mới tốt với cô.

Thật giống như hồi bé, trong sân có một người bạn nhỏ đưa cho anh viên kẹo.

Khi đó, người trong nhà đều cho rằng anh không nên ăn kẹo quá sớm, ông nội nói con trai đừng nên ăn quá ngọt, nếu không sau này ăn không hết khổ, ba nói ăn ngọt quá sẽ có tính ỷ lại, bà nội nói trẻ con ăn nhiều kẹo thì sẽ không chịu ăn cơm, còn mẹ thì nói ăn kẹo sẽ bị sâu răng, cho nên mãi đến khi năm tuổi anh mới có được viên kẹo đầu tiên từ người bạn ấy.

Lúc đó, anh học theo dáng vẻ của người bạn ấy, bỏ cả viên kẹo vào trong miệng, ngọt, ngọt thấu tim, ngọt đến nỗi anh muốn khóc lên, sau đó thừa dịp không có ai để ý, anh phun kẹo ra, cất vào trong túi mang về nhà, anh muốn lén để nó ở dưới gối, để mỗi buổi tối đều có thể ngậm một chút.

Sau này, viên kẹo đó đã chạy đi đâu mất rồi? Dù sao anh cũng chưa ăn đến miệng, có thể là tan ra, cũng có thể bị bảo mẫu trong nhà lấy đi, anh cũng không nhớ rõ, nhưng cái loại thấp thỏm này, cẩn thận trong lòng, vẫn luôn khó có thể quên. Từ nhỏ đến lớn, điều khiến anh có thể thật sự để tâm không nhiều lắm.

Buổi trưa, anh tự lái xe về, Quần gia thảo áo khoác cho anh, báo cáo nói trong phòng vẫn không có động tĩnh.

Anh nhíu mày, đưa túi đồ ăn cho người làm, chân dài bước “cộc cộc cộc” vài bước đi lên lầu, đẩy cửa phòng khách ra.

Trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi tinh dịch của riêng anh, khóe miệng anh nhếch lên, không biết tại sao anh lại muốn cười.

Trên giường bóng dáng đang cuộn thành một đoàn vẫn không nhúc nhích.

“Dậy đi, ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

Anh đi qua, nhẹ nhàng ngồi xuống ở đầu giường, nhìn đầu tóc đen hỗn độn lộ ra khỏi chăn, không nhìn được xoa nhẹ, khẽ gọi vài tiếng, không

phản ứng một chút nào, lúc này mới có phần nóng nảy, bàn tay vừa sờ vào trong ổ chăn, ôi chao, nóng hổi.

Giật nảy mình, vội vàng sờ lên trán cô, trong lòng âm thầm kêu hồng hét, cô nhóc này rất không có bản lĩnh, làm cả đêm liền phát sốt, xem chừng nhiệt độ còn không thấp.

Gọi dì Ngô đưa nhiệt kế đến, choáng nha, 39,5 độ.

Lạc Lạc được anh đắp khăn lạnh, thoải mái hừ hừ vài tiếng.

Cô biết cô đã phát sốt rồi.

Cũng tốt.

Làm bộ không biết, không suy nghĩ, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Cô nhắm mắt lại, mơ hồ cảm giác có người mớm thuốc, mớm nước, lau mồ hôi, thay quần áo cho cô.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: First Night!

Editor: Trần Thu Lệ

Tác giả có lời muốn nói: *gào thét*: Vừa phải có kinh nghiệm, còn phải có một chỗ, nam chủ như vậy, dễ dàng sao? Dễ dàng sao!

Ngày 11 tháng 3: Sửa một chút. Viết H cái gì chứ, thật sự là muốn cho qua, sửa tới sửa lui, không có cảm giác một chút nào!

Ngày 16 tháng 3: Lại sửa. Vách đá cheo leo đều không thể giả hơn! Bởi vì tiếp nhận cảnh cáo, không thể không đau khổ sửa văn! Mong hãy hiểu cho!

Dán ở trong này xem thử đi!

Cô như lọt vào trong sương mù, đầu óc dường như đang nhớ đến chuyện xưa, tất cả đều là các loại từ từ lớn lên.

Các anh nắm tay cô, kêu ngạo tìm người ăn hiếp cô trong sân, đánh những đứa trẻ khác kêu cha gọi mẹ, phụ huynh liền tố cáo với Chung Bang Lập, trước mặt ông ấy sẽ trả viện phí cho người ta, nhưng sau lưng lại khen bọn họ đánh rất tốt, nên đánh...

Lên tiểu học, cô nghỉ giải lao mười phút cũng muốn chạy đến ban trung học cơ sở, ngồi ở cửa phòng học của các anh gặm bút, bị bụi bút máy làm bẩn đầu ngón tay, chỉ cảm thấy cách gần bọn họ mới yên tâm.

Chấn Văn và Chấn Thanh rất thích chơi bóng rổ, không thích cô quá dính người, mới vừa trờng nhẹ với cô, nước mắt liền rơi xuống, không có

cách nào khác, bọn họ luân phiên chơi bóng, thay phiên nhau giúp cô làm bài tập, đọc truyện tranh...

Mãi cho đến trung học cơ sở, cô cũng không kết bạn với ai, lúc đó yêu nghiệt Trịnh Hiếu Tuyên vẫn là một đóa Phù Vân lớp bên cạnh, cũng không có bất cứ người nào nói cho cô biết chuyện con gái phải trải qua khi lớn lên, khi dậy thì bộ ngực cô trở mã, cô cho rằng bị ung thư, khổ sở muốn chết, các anh lqđ trai chỉ biết các nam sinh đều nói chỗ đó của con gái rất mềm, vừa sờ vào khối tròn tròn cứng rắn của cô cũng bị dù họa đến choáng váng, sốt ruột mang cô đến bệnh viện, bị ông bác sĩ béo mang mắt kính cười đến đỏ mặt xấu hổ...

Kinh nguyệt của cô đến rất trễ, nhưng lần đầu cũng ra rất nhiều, cả mặt quần phía sau đều đỏ, tất cả học sinh nam, nữ trên dưới trong lớp thể dục đều cười cô, cô không hiểu tại sao nhìn thấy cô bị thương mà bọn họ còn cười nhẩn tâm như vậy, cô khóc đi xuyên qua sân tập, xuyên qua lớp học và từng cái hành lang dài, đi tìm các anh ở hệ trung học phổ thông...

Lúc ở trong siêu thị mua này nọ, lúc nào cô cũng ngồi trong shopping cart*, được các anh một người phía trước kéo, một người phía sau đẩy đi.

*Shopping cart: xe đẩy mua hàng trong siêu thị

Ở thư viện, khi cô cần lấy một quyển sách ở trên cao, cô lại ngồi trên vai các anh...

Không có các anh trai, cô nên làm cái gì bây giờ đây?

Nếu không có vỏ trai thì thịt trai sẽ ra sao?

Cô đốt cháy mê mẩn, cũng không biết bản thân đang khóc, chỉ là nước mắt không tiếng động mà chảy, giống như dòng suối nhỏ làm ướt cái gối.

Cô lúc thì như ngâm mình trong nước đá, lúc lại giống như ngâm mình trong nước sôi. Trần trọc không yên, toàn thân đều là mồ hôi.

Quý Thiếu Kiệt ngồi trên sofa trong phòng dùng laptop làm việc, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn dì Ngô bận trước bận sau chăm sóc cô.

Cô lúc thì gọi ba, lúc thì gọi anh, lầu lầu lầm bắm chưa bao giờ ngóat miệng, lúc thì kêu nóng, lúc kêu lạnh, lúc lại kêu khát, cho uống thuốc thì ngại đắng, uống nước thì ngại nóng, dày vò người ta đến không chịu nổi.

Dì Ngô thỉnh thoảng lau mồ hôi cho cô, đút nước, mỗi khi cô gái kêu một tiếng anh trai, vẻ mặt của người ngồi trên ghế sofa lại đen thêm một phần, dì Ngô đứng ở trong phòng chỉ cảm thấy vô cùng lo sợ, tay cũng không biết nên đặt chỗ nào, giống như đang đặt mình vào trong bãi mìn, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tan xương nát thịt.

Đến khi cô gái gọi ba lần thứ hai mươi, anh trai lần thứ một trăm, đột nhiên Quý Thiếu Kiệt thấy chán, không phải chỉ là cảm mạo thôi sao?

Khi nào thì anh đã biết thương người? Bình thường đối xử với những người phụ nữ bên cạnh được mấy phần kiên nhẫn? Những người phụ nữ kia rất thức thời, không dám mù quáng mà trêu chọc anh, muốn giận dữ hay làm nũng đều phải nhìn sắc mặt anh, nhà anh mấy đời chỉ có con một, ngay cả một người chị họ hay em gái họ cũng không có, anh chưa từng gặp qua người nào lại yếu ớt như vậy?

Anh đã quên ban ngày còn quyết định sẽ đối xử với cô gái này thật tốt, quai hàm xê dịch, nhíu mày, bước nhanh qua, xốc chăn lên một cái, lộ ra thân hình trắng như búp măng của cô gái, nhìn tóc cô đầy mồ hôi bết dính trên gương mặt nhỏ nhắn, trái tim lại mềm một chút, giống như bị nguyên rủa, thả thắp cổ họng: “Bảo bối, ngồi dậy hoạt động một phen, ăn chút gì đó đi.”

Trong người Lạc Lạc đột nhiên lạnh lẽo, choáng váng mơ hồ trừng mắt nhìn người phía trước, dường như muốn nhìn cho rõ rốt cuộc là kẻ nào lại đối xử ác với cô như vậy, bị người đàn ông nửa nâng nửa ôm chuẩn bị xuống giường, dì Ngô ở phía sau nhìn thấy rõ ràng, vội vàng chạy tới đỡ người, nơm nớp lo sợ nói: “Thiếu gia, cũng không thể như vậy, cô Chung vẫn chưa hạ sốt, đừng để bị lạnh, vẫn nên nằm lại giường ăn chút cháo đi!”

Quý Thiếu Kiệt bất đắc dĩ đỡ cô nằm lại trên giường, dùng ngón tay chỉ cô nói với dì Ngô, ngoài mạnh trong yếu, “Nhất định phải ăn hết một bát cháo, nếu không ăn hết thì không cho cô ấy nằm xuống.”

Nổi giận ùng ùng đập cửa đi ra ngoài.

**

Buổi tối anh có hẹn bàn công việc với người ta, lúc trở về phòng đã hơn 11 giờ, anh xối một cái rồi mò mẫn lên giường, nhanh chóng ôm cục than nóng như lửa vào trong ngực.

Thực ra lúc còn ngồi trên xe dưới thân đã cứng rần, vừa nhắm mắt lại tất cả đều là hình ảnh cô bé con đang ngủ trên giường.

Đi vào biệt thự, bản thân anh còn phải cố gắng kiềm nén, giả bộ dáng vẻ ung dung như ngày thường, nhưng vừa vào phòng, tới gần cô, nghe thấy mùi hương ngai ngái trên người cô, ngay tức khắc tim liền đập nhanh hơn, huyết dịch toàn thân đều gào thét chảy tới chỗ cứng rần đến phát đau.

“Bảo bối, có tốt hơn chút nào không, hả?” Đôi môi mang theo mùi rượu nhàn nhạt, chuẩn xác bắt lấy vành tai của cô gái.

Lạc Lạc đang ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên trên tai như bị phồng, ấm ướt, trước ngực mềm mại, hai con thỏ trắng tuyết được bàn tay to nắm gọn từ phía sau, bóp, nặn, rồi lại vân vê hai hạt trân châu nhạy cảm trên đỉnh, khẽ đùa bỡn như gậy đàn dương cầm.

“Ừm...” Cô khó chịu vận vẹo, “Anh, anh đừng như vậy, ngủ...”

Thân thể phía sau cương cứng một chút, nhưng rất nhanh lại dán sát vào. Một cây gậy thô sấp gì đó vừa đúng chia vào giữa hai đùi cô, khiến cô không thoải mái.

“Đau đầu, anh đừng đâm em a...” Cô trở tay xuống phía dưới để đẩy cây gậy, đẩy không ra, cô không vui, nên nắm chặt một cái dây qua bên cạnh.

Hơi thở của người phía sau bắt đầu trở nên mạnh hơn, một bàn tay khô ráo lật mặt cô qua, có một cây gậy mát rượi trơn trượt chui vào miệng cô, giống như mùi vị bơ sữa của que kem, cô có chút vui mừng lè lưỡi liếm lấy, quần quanh, mút vào, trong đêm tối yên tĩnh có âm thanh “Hứng khởi”.

Ôm người đàn ông của cô hô hấp dồn dập, nhịp tim mạnh mà có lực, cô hỗn loạn, đắm chìm vào trong hơi thở ôn nhu mà bá đạo, giống như không cần phải suy nghĩ bản thân mình là ai, sau này nên đi đâu, chỉ cần đi theo anh là được rồi.

Đôi tay ấy rất cường hãn, nhưng cũng thật dịu dàng, thân thể cô mềm nhũn được anh ôm, khoan khoái dễ chịu, xao động như sóng nước, làn môi đi theo động tác của anh, theo bản năng truy đuổi dây dưa, xâm nhập mút vào.

Đầu lưỡi này thật mát mẻ nha, đúng mùi vị Hương Thảo cô thích, nhưng nó không để ý cô giữ lại, mà một đường trượt xuống dưới, để lại dấu vết ẩm ướt như rãnh vậy, cuối cùng cũng tìm được khối bánh bao gồ lên trước ngực cô, ngậm chặt, mút, hút, liếm từng ngậm từng ngậm, ăn xong một bên, lại dùng cách thức như vậy để ăn bên còn lại.

Cô nhỏ giọng rên rỉ ừ ừ a a, hai tay vô ý thức đặt trên đầu có mái tóc ngắn, giống như muốn đẩy ra, lại càng giống như muốn dùng sức đè lại.

Quý Thiếu Kiệt cúi đầu, kích động không có cách nào kiềm lại được, cô gái dưới thân như là một vốc nước ấm áp, thơm mát, chậm rãi chảy xuôi, thấm vào da thịt anh, xoa dịu cảm xúc đang khát khô cổ của anh, tinh tế mà mềm mại.

Anh không nhịn được ấn mở đèn bàn, ánh sáng bất ngờ bùng lên làm Lạc Lạc không biết làm sao, vội vàng nhắm mắt lại.

Cô vẫn sốt, lại vừa tỉnh ngủ, toàn thân hồng hồng, như một món ăn ngọt ngào ngon miệng, thu lại vẻ mặt nuông chiều trên người, nhưng khóe mắt đui mù đều là nhu nhược.

Anh dời tầm mắt, đường cong xinh đẹp đập vào mắt, da trắng nõn nà, trơn bóng tròn trịa như viên ngọc, hai hạt châu nhỏ nhỏ trên đỉnh tuyết đã bị anh vân vê đứng thẳng lên, lấp lánh nước, là đóa hoa anh đào màu hồng nhạt.

Có thể hơi lạnh, cô run rẩy đưa tay ý muốn lấy chăn đắp lên mình.

Anh đè cái tay nhỏ bé kia lại thật chặt, say sưa ngắm nhìn thân hình nhỏ bé như Bạch Ngọc, làn môi kìm lòng không đậu thay phiên nhau bao trùm lên hai viên ngọc nhỏ, dùng đầu lưỡi trêu đùa, lặp đi lặp lại nhiều lần, lại một ngậm ngậm vào hơn phân nửa, kéo tới đong đưa thật cao, gặm cắn.

“Ừm a...” Lạc Lạc bị anh gặm có hơi đau, có chút giãy dụa muốn tránh ra, hai tay níu chặt drap giường(khăn trải giường) dưới thân.

Quý Thiếu Kiệt đâu nào chịu đồng ý để cho cô lùi bước, cương quyết chen lách vào giữa hai chân cô: “Bảo bối, ngoan, thả lỏng một chút, hôm nay cho anh vào đi...”

Thực ra hôm qua anh không tiến vào, Lạc Lạc cũng không phối hợp, kích cỡ của bọn họ lại kém nhau quá xa, anh bắn hai lần, nhưng cả hai lần đều ném ở bên ngoài.

Mặc dù mùi vị này cũng rất tuyệt vời, nhưng anh vẫn không có được cảm giác hoàn toàn thỏa mãn, anh càng muốn nhiều hơn.

Trước ngực cắn đau và chỗ mềm mại bị hành hạ đến tê dại, khiến đầu cô vô lực khẽ cọ trên gối, thân thể bất giác cong lên.

Động tác như vậy giống như là nhiệt tình mời gọi. Ánh mắt Quý Thiếu Kiệt trầm xuống, vươn đầu ngón tay kẹp chặt đỉnh non mềm, bóp mãi đến khi cô gái lớn tiếng kêu “A ô ô”, mới đổi thành hai bàn tay bao chặt hai cái, thân dưới dốc sức chen lách vào chuẩn bị, chỉ chừa lại hai vòng tịch tịch ửng đỏ.

Lạc Lạc bị đau bắt đầu đẩy anh, một tay anh nâng chân cô lên, dùng âm thanh mềm mại dụ dỗ cô: “Bảo bối, ngoan, thả lỏng một chút, nới lỏng một chút.”

Lạc Lạc choáng đầu hoa mắt, cảm giác như có một cây gậy bóng loáng, thô cứng đến đáng sợ chia vào cô, ma sát nơi mềm mại của cô không chút thương tiếc nào, mang đến đau đớn khác thường.

Trong lòng cô kháng cự, lại bắt đầu hơi giãy dụa chống lại, đấm từng phát từng phát nhỏ lên lưng người đàn ông, chỉ là không đau một chút nào, so với tối hôm qua, quả thực là giống như những người yêu nhau đang đùa giỡn.

Nhưng Quý Thiếu Kiệt lại buồn bực, cắn răng kìm kẹp cổ tay cô: “Âm ỉ cho ai xem đây? Em trợn mắt lên nhìn xem tôi là ai? Em để cho bọn họ chơi đùa sao lại không cho tôi? Chung Chấn Văn có hơn tôi được chút nào không?”

Trên cổ tay truyền đến đau đớn khiến tinh thần hỗn độn của Lạc Lạc có một chút tỉnh táo, cô bất lực mở to hai mắt, vừa nhìn thấy mặt của người đàn ông, cái mũi đau xót, liền oa oa khóc lớn.

Gần như ngay tại một khắc này, Quý Thiếu Kiệt đã mạnh mẽ vọt vào.

Lạc Lạc nửa tiếng kêu cũng bị mắc kẹt trong cổ họng, cảm vãnh lên, cả đầu đều ngửa về phía sau, giống như con thú nhỏ bị viên đạn xuyên thủng qua.

Quý Thiếu Kiệt được một cảm giác siết chặt hết sức kỳ lạ bao quanh, một bộ phận riêng tư nhất, yếu ớt nhất, mềm mại nhất, mẫn cảm nhất tiến vào một cỗ thân thể khác, chia sẻ và được chia sẻ, xâm nhập và được xâm nhập, co rút lại và kẹp chặt, chiếm giữ và phá hoại, đủ các loại cảm giác, tuyệt vời đến nỗi tung.

Thân thể anh cứng đờ, vẫn không nhúc nhích để hưởng thụ tường tận cái loại cảm giác mất hồn này, ngũ quan đẹp đẽ cố gắng không vụn vẹo, từ trong lồng ngực phát ra tiếng ngậm thở mái.

Lạc Lạc đau đớn đến hai mắt nhắm lệ, khó có thể tin nhìn gương mặt vụn vẹo trên đỉnh đầu, một giọt mồ hôi chảy xuống từ trên khuôn mặt góc cạnh gồ rành của người đàn ông, trượt đến cằm, muốn rớt mà không rớt, khuôn mặt này khiến cho người ta có ảo giác đáng thương.

Thật lâu thật lâu về sau, khi cô nhớ đến lần đầu tiên của mình, cô đã quên rất nhiều chi tiết, lại không biết như thế nào, từ đầu đến cuối chỉ nhớ được mỗi một giọt mồ hôi này.

Hạ thể cứng rắn căng ra dường như vượt quá cực hạn của cô, bá đạo xâm nhập khiến cô không dám di chuyển một chút nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, nỉ non ra tiếng: “Đau chết mất, chú à, bỏ qua cho tôi đi, sẽ hỏng...”

Trong thân thể người đàn ông đang nổi cuồng phong, nghe tiếng kêu đáng thương của bé con, không thể không an ủi hôn lên trán cô, khàn khàn nói: “Sẽ không đâu, bảo bối ngoan, sẽ không hỏng, chú sẽ nhẹ một chút...”

Dưới thân lại bắt đầu di chuyển không chút lưu tình nào, rút ra, vọt vào, cũng không ý thức được anh đã xưng chú theo cô gái.

Điều hòa trong phòng rất mát, nhưng trên đỉnh đầu của Quý Thiếu Kiệt lại đang bốc hơi nóng.

Anh không có cách nào kiềm chế chuẩn xác năm lấy hai luồng đứng thẳng trước ngực cô gái, cái mông gầy mà hữu lực hung hăng ra vào giống như động cơ mô tô được bôi mỡ, bản thân tiến vào trong cơ thể cô gái một lần so với một lần càng sâu hơn.

Quý Thiếu Kiệt mở rộng hai đùi cô, cúi đầu nhìn về phía chỗ hai người đang kết hợp, nơi đó của cô vô cùng non mềm sạch sẽ, anh liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy cái miệng phun ra nuốt vào cây gậy sắt của anh như thế nào, anh nhìn thấy bên dưới cô chảy ra một lượng lớn máu tươi, tưởng rằng dì cả của cô không để yên, màu đỏ tươi này lại càng kích thích anh đỏ mắt, giống như một con sư tử thèm máu, thầm nghĩ muốn xé nát, xâm chiếm, phóng thích.

Trời sinh cô thật sự là báu vật, đêm qua anh đã nhìn thấy, cô chính là nữ Bạch Hồ trong truyền thuyết, anh đã từng gặp qua không ít phụ nữ, nhưng chưa từng thấy được cực phẩm chân chính như thế này, mùi vị trong đó, thích không cách nào diễn tả nổi.

Thật sự là một bảo bối nha!

Anh mong đợi rất lâu, khi cuối cùng anh cũng dùng cây gậy tiến vào chỗ sâu nhất của cô gái, anh gầm nhẹ một tiếng, cảm thấy hồn phách đều bay lên, cuối cùng đứng ở trên đỉnh đầu sinh mệnh.

Lạc Lạc đã kêu không ra tiếng, vẫn duy trì dáng vẻ cần cổ bị lệch ra, mồ hôi chảy toán loạn trên mặt.

Anh luyến tiếc rút hạ thân ra, nặng nề đè ép trên thân thể cô gái mà thờ dốc, cũng không cảm thấy cô gái không ổn. Mà Lạc Lạc cũng không có chút sức lực nào đẩy anh ra, không khí trong phổi dường như bị chen lách hết rồi.

Nhưng chỉ được mười phút sau, anh đã ngóc đầu trở lại, lại đè lên một lần nữa, thuận lợi tiến vào, mạnh mẽ di chuyển.

Lúc này dường như cảm giác được tốt hơn, cô rất nhỏ hẹp, mà anh lại quá lớn, bây giờ đã đủ lượng bôi trơn, anh càng tự do thượng thiên nhập địa.

Anh lật thân thể nhỏ bé của cô lại, để nửa người trên nằm sấp lên gối, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ không đầy một nắm tay, mở rộng hai chân, khiến cổ cô phải nhô lên cao, anh đã thấy người ta làm trong tư thế này trước mặt anh vô số lần, lúc đó chỉ cảm thấy sao người và thú lại giống nhau khiến cho người ta nhìn thấy mà buồn cười, nhưng đến phiên bản thân mình muốn đa dạng, trong đầu lại nghĩ ngay đến tư thế này.

Thay đổi tư thế, Lạc Lạc mới cảm thấy được cái cổ của mình, thoáng trì hoãn được một hơi thở, phía dưới như bị xé toạt ra vậy, yêu thương, trêu chọc, đốt lửa, cô muốn chống đỡ thân thể, gắng gượng mấy lần cũng đều vô lực ngã lại trên giường, eo nhỏ bị người đàn ông trói buộc, chân cũng đã bị bay lên không rồi. Cô bắt đầu khóc khàn cả giọng.

Quý Thiếu Kiệt đang đắm chìm vào thế giới cảm quan(cơ quan cảm giác) của bản thân mình, chẳng quan tâm tới cảm thụ của cô, một cánh tay vắt ngang ở phía dưới cổ cô, khiến nửa người trên của cô nâng lên một chút, như vậy anh liền có thể nhìn thấy rõ ràng hai con thỏ non mềm trước ngực cô lay động kịch liệt như thế nào, chỉ liếc mắt một cái, anh lại cảm thấy cột sống tê rần, thiếu chút nữa đã phun ra, vội vàng rút cây gậy ra, nước nhờn bên trong tràn ra nhễ nhại, rồi lại động thẳng lưng một cái đến lút cán.

Đợi đến khi Quý Thiếu Kiệt phóng thích xong, mới phát hiện cô gái chẳng biết đã hôn mê từ lúc nào.

Anh thỏa mãn ôm cô vào trong ngực, ngủ thật say.

****Hơi bị dài đó nha, cặn sạch máu của ta rồi!!**

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Không Có Cô Ấy, Người Báo Cáo Ai Đây?

Editor: Trần Thu lệ

Giống như mọi khi, đúng giờ thức dậy.

Những tia nắng sớm xuyên qua tấm rèm cửa sổ màu tím, ngoài cửa sổ có những chú chim đang hót riu ra riu rít, tiếng hót véo von, cũng không lộ vẻ tranh cãi âm ỉ mà chỉ cảm thấy rõ ràng êm tai.

Quý Thiếu Kiệt chưa bao giờ cảm thấy cả người mình lại dễ chịu đến như vậy, anh duỗi thẳng thân thể từ các đốt ngón tay đến thắt lưng, quay mặt nhìn người bên cạnh, cô gái quay lưng về phía anh ngủ rất xa, vùi đầu vào giữa hai gối như một chú đà điểu.

Khoảng cách xa như vậy? Đây là khoảng cách anh không cho phép.

Anh duỗi tay ra kéo cô gái lại, hai tay tự do sờ hai khối tròn trước ngực cô, lúc này mới phát hiện toàn thân cô đầy mồ hôi như ngâm trong nước, cơ thể lại nóng như bàn là vậy.

Anh nhíu mày một cái, cảm thấy tối hôm qua đùa có hơi quá rồi. Lúc này tâm trạng còn tốt đẹp, nhất thời trở nên chán nản đứng lên.

Anh xoay người xuống giường, gọi dì Ngô lên, nghĩ nghĩ một chút, lại gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của nhà họ Quý.

Hơn hai mươi phút sau, bác sĩ Vương gần sáu mươi tuổi đã phục vụ cho gia đình anh nhiều năm vội vàng mang theo hộp thuốc được quản gia dẫn vào, nhìn cô gái trên giường, vẻ mặt không khỏi nghi ngờ, “Thiếu Kiệt, đây là...?”

Quý Thiếu Kiệt đang đứng cạnh cửa sổ phien nảo hút thuốc, sợ gió vào nên chỉ dám kéo cửa sổ ra một chút. Anh chỉ về người trên giường nói: “Bác Vương, là bạn gái của con, có lẽ là bị cảm, bác tiêm cho cô ấy hay là cái gì cũng được, để cho cô ấy nhanh khỏe lại.”

Bạn gái? Bác sĩ Vương có chút lăm bằm. Tuy rằng ông đã từng thấy mấy cô gái trên giường, nhưng được Quý Thiếu Kiệt gọi là bạn gái vẫn là lần đầu tiên.

Ông hiểu rõ tình trạng sức khỏe của Quý Thiếu Kiệt. Mặc dù trên danh nghĩa là cháu, nhưng từ nhỏ tính cách của Quý Thiếu Kiệt rất khó chọc. Chuyện của người trẻ tuổi, bác sĩ Vương cũng không dám hỏi nhiều, gật gật đầu, trực tiếp lấy nhiệt kế ra đo nhiệt độ, vừa thấy sốt cao. Cũng không nói nhiều, trong hộp thuốc đã chuẩn bị thuốc, trực tiếp châm kim truyền nước.

Lạc Lạc vốn dĩ đang ở trong trạng thái hôn mê, lúc này bị kim châm cổ tay nhất lên giẫy giụa muốn tránh khỏi, cái miệng nhỏ nhắn bẹp bẹp, bộ dạng muốn khóc, Quý Thiếu Kiệt đang đứng bên cạnh cửa sổ nhìn thấy rõ ràng, anh là bị cô khóc mà sợ, vội vàng xông về phía trước vài bước, giúp cô xoa nhẹ cái mu bàn tay, phân tán lực chú ý của cô, lúc này cô mới yên tĩnh ngủ thật say.

“Các người đi ra ngoài trước đi!” Quý Thiếu Kiệt đảo mắt qua hai bên, ý bảo mấy người quản gia đi ra ngoài, lại nói: “Bác Vương, sẵn tiện nhờ bác kiểm tra phía dưới một chút.”

Bác sĩ Vương cũng nghe ra trong giọng điệu của đứa cháu này có vài phần không được tự nhiên, trong đầu thoáng xoay xoay, mới phản ứng kịp “Phía dưới” trong lời anh nói là chỗ nào.

Ông là bác sĩ lớn tuổi, tất cả mọi người bất kể na, nữ lớn nhỏ đều do ông chăm sóc, lập tức không có ngập ngừng theo lời đi kiểm tra. Trong lòng tất

nhiên là có chút khó hiểu, với tình trạng sức khỏe hiện giờ của cô ấy, làm sao có thể tổn thương đến phía dưới của cô gái nhà người ta?

Nhưng khi ông nhìn thấy chỗ tư mật của cô gái, không khỏi nhú mày, không đồng ý lắc đầu, “Thiếu Kiệt à, đừng chơi lửa quá mức, để ngài thủ trưởng biết được, lại chọc ngài ấy tức giận.”

Quý Thiếu Kiệt bị vẻ mặt nghiêm túc của ông bác sĩ mà phát hoảng, đầu thuốc lá trên ngón tay cũng rớt xuống, dưới sàn gỗ cũng bị thui đen một chút, anh cũng không quan tâm nhiều, vội hỏi: “Nghiêm trọng không? Không hỏng chứ?”

Bác sĩ Vương chậm rãi lấy lọ thuốc nước màu nâu rửa đi rửa lại, sát trùng chỗ đó, mới nói: “Cũng may không có chuyện gì lớn, chỉ là cần phải có một khoảng thời gian để điều dưỡng. Nếu miệng vết thương mà lớn hơn một chút nữa là phải khâu đấy.”

Trong phòng vẫn chưa tản ra mùi vị đàn ông rõ ràng như vậy, người cháu này lại tỏ ra đặc biệt lo lắng cho cô gái, bác sĩ Vương không khỏi ngẩng đầu nâng kính, ngờ vực hỏi: “Thiếu Kiệt à, con.... Thân thể con không có việc gì rồi hả?”

Quý Thiếu Kiệt mơ hồ gật đầu, vội vàng cúi đầu vờ về cô gái bị chất lỏng lạnh lạnh quấy nhiễu, cô giống như bị sợ hãi, còn không có hồi hồn, ngón tay cào loạn trên chăn, anh bắt lấy tay cô, để ở trên môi liên tục hôn xuống, trong lòng chỉ còn lại tràn đầy hối hận, tối hôm qua sao lại lỗ mãng như vậy, đã biết rõ cô bé con là một người yếu ớt biết bao nhiêu.

Lúc này, bác sĩ Vương rõ ràng vô cùng kích động đứng lên, vừa nhắc chân, đánh đổ thuốc khử trùng, đầu gối lại đá vào mép giường, mái tóc hoa râm thưa thớt trên da đầu phần hồng cũng nhảy múa, “Thiếu Kiệt, là thật sao? Rất kì diệu nha! Thật tốt quá! Tôi biết rồi sẽ có một ngày như thế này mà.... Tôi muốn báo tin tức tốt này cho ngài Thủ trưởng ngay lập tức.”

Quý Thiếu Kiệt không kiên nhẫn phất phất tay, “Đừng, bác Vương, bác cũng đừng quan tâm, bản thân con sẽ báo cho ông ấy. Bây giờ bác hãy chữa khỏi bệnh cho cô gái này nhanh một chút, là đã giúp con rồi.”

Không có cô, người báo cáo cái gì chứ?

**

Lạc Lạc liên tục ngủ mê man, giữa trưa có tỉnh lại một lần, đôi môi yếu ớt mấp má nói với Quý Thiếu Kiệt một chữ: “Thuốc!”

Cô mới vừa uống thuốc, hơn nữa lại tỏ ra rất kháng cự với với thuốc, bởi vậy nên chữ nói ra có chút không đầu không đuôi.

Quý Thiếu Kiệt sửng sốt một hồi, mới phản ứng kịp cô nói là thuốc gì, nhất thời buồn cười, rồi lại không biết tức giận từ đâu vọt tới.

Này, “Chung Tĩnh Ngôn, không phải cô không biết kỳ an toàn là gì đấy chứ? Rốt cuộc hai người anh tốt của cô đã dạy những gì? Bây giờ cô ở đây giả bộ với tôi cái gì?”

Anh cảm thấy biểu cảm của cô gái trên giường có chút hoang mang, sau đó dùng ánh mắt khó hiểu nhìn anh một lúc lâu, mới nhắm mắt lại nghiêng đầu qua bên kia ngủ.

Đến buổi chiều, Lạc lạc lại tỉnh dậy lần nữa, lúc đó một mình Quý Thiếu Kiệt ở trong thư phòng ngáy người một lát nên đã sớm tiêu tan, trong lòng cũng cười nhạo bản thân, giận dữ với một cô gái nhỏ làm gì chứ.

Vì thế nhìn cô gái nhỏ ướt đẫm mồ hôi như một con mèo mới vừa tắm qua, sờ sờ đầu cô, cầm lấy khăn lạnh trên tay dì Ngô đặt lên trán, dùng giọng điệu dịu dàng nói, “Bảo bối, muốn ăn gì không?”

Lạc Lạc hơi nghiêng đầu, tránh đi móng vuốt trên đầu, giọng mũi rất nặng, “Tôi muốn ăn mì, còn có bánh kem.”

Hai thứ này chỉ khi nào tới sinh nhật mới dùng khiến Quý Thiếu Kiệt có chút hoài nghi, nhưng nhìn lại bộ dạng của cô, cho rằng chỉ là cô gái nhỏ thích làm nũng, liền tùy ý để cho người đi chuẩn bị.

Một lát sau, dì Ngô bưng thức ăn tới, cô gái chỉ ngồi dậy ăn một ngụm, liền mệt mỏi đặt xuống rồi.

Không bao lâu bánh ngọt cũng được đưa tới, cô gái liền dùng tay dì Ngô ăn một miếng, hai hàng mi thanh tú liền nhắm lại bánh quai chèo, đẩy tay dì Ngô ra.

Quai hàm Quý Thiếu Kiệt xê dịch, nghiến răng cồm cộp, trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh hỏi: “Cảm thấy những thứ đó không hợp khẩu vị sao?”

Dì Ngô cầm cái bánh ngọt đã bị khuyết, đứng ở bên cạnh, cảm thấy không khí trong phòng rất thấp, từ ngày đầu tiên bà vào đây ở đến giờ không khỏi e ngại ông chủ trẻ tuổi này, bây giờ chỉ sợ đến mức run rẩy.

Giọng nói Lạc Lạc khàn khàn, một nửa là do cảm mạo, một nửa là do tối hôm qua kê, “Tôi chỉ ăn bánh ngọt phố Chi Lan, hơn nữa chỉ thích ăn loại quả mâm xôi vị phô mai.”

Vậy là giải thích rồi. Cả đời Quý Thiếu Kiệt, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác thụ sủng nhược kinh, hít sâu, xoay người dặn dò người làm một lần nữa đi mua những món ăn cô thích.

Cô bé này, giỏi nhất là chi phối hỉ nộ của anh.

*

Trận cảm mạo này cứ giăng co đến gần nửa tháng mới tốt lên.

Ngày nào đó, Quý Thiếu Kiệt trở về biệt thự trên núi Glan thật sớm.

Sau giữa trưa, hai hàng cây bạch quả bên đường cành lá dày đặc, cách đó không xa, Quán gia Từ đội chiếc nón lá* thật to đang tưới nước trên bãi cỏ, một cô gái mặc áo T-shirt trắng, ngồi trên bãi cỏ dưới chiếc ô che nắng nhàn nhã đọc sách, bên cạnh cô là những đóa hồng mân cô được mang về từ nước Anh.

Vừa vào mùa hạ, anh bảo lái xe dừng lại, bản thân từ từ thong thả bước qua

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tại Sao Phải Cho Chú Sờ?

Editor: Trần Thu Lệ

Không khí rất nóng, có gió mát thổi trên mặt, mang đến hương thơm ngào ngạt của hoa hồng, lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Từ tối ngày hôm đó, Lạc Lạc vào ngôi biệt thự này, lúc nào cũng bị vây trong trạng thái bị cảm mạo, hôm nay là lần đầu tiên được cho phép ra ngoài hít thở không khí.

Nơi này đứng ở lưng chừng núi, các loài cây cối được gieo trồng đan xen dựa vào núi, điêu khắc tô điểm ở giữa, có chút giống trang viên thu nhỏ của nơi nào đó ở nước Anh, chỉ kém ở trên thảm cỏ lại có nhiều hơn mấy con ngựa.

Cái ông chú đã man đó thật sự rất biết hưởng thụ.

Lạc Lạc đang nhét MP3 trong lỗ tai, cầm lấy đồ uống đông lạnh trên bàn, ngậm ống hút uống một hơi. Liền có một đôi giày da màu trắng hữu nhân đứng ở trước mặt cô.

“Đang xem sách gì vậy?” Giọng điệu mang theo chút lười nhát, rất phù hợp với trang viên này.

Lạc Lạc rử lông mi, thật ra cô nghe thấy được, nhưng không thấy cô đang đeo MP3 sao? Cô làm bộ dáng vẻ như rất nghiêm túc đọc sách, cầm sữa hút ra âm thanh, vô cùng vang dội.

Một bàn tay trắng nõn đưa qua, lấy tai phone của cô đi, lòng ngón tay cọ sát qua viền tai của cô, khô ráo mà lạnh lẽo.

Mặc dù tay rất nhũn nhặn, nhưng người lại cầm thú.

Lạc Lạc vẫn không nâng mắt nhìn anh, hơi chu miệng, nhưng vẫn không tình nguyện đưa sách tới.

Là sách giáo khoa Anh văn trung học.

Quý Thiếu Kiệt liếc một cái, cũng không có dự định trả lại cho cô, ánh mắt dường như trở nên đăm chiêu, “Bốp” một tiếng, thả sách lên chiếc bàn tròn màu trắng.

Theo cặp mắt này nhìn chăm chăm cô thật lâu, Lạc Lạc chỉ cảm thấy tim cũng đập càng lúc càng nhanh, giống như bị nhìn thấu tâm sự vậy, đành phải một ngụm tiếp một ngụm uống sữa, căn ống hút bẹp ra.

Sau giữa trưa, vườn hoa thật yên tĩnh, một con bướm toàn thân lốm đốm đen ở chỗ không xa nhẹ mấp máy đôi cánh.

Cô mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng của Quý Thiếu Kiệt, bởi vì quá dài nên cô đã thắt phần vạt áo lại, dưới thân cũng mặc một cái quần đùi hưu nhàn màu lam của anh, mặc ở trên người cô lại thành quần lqđ lửng, dưới ống quần lộ ra hai bắp chân trắng lóa mắt, độ cong tuyệt đẹp mê người. Dưới chân là một đôi dép lê, mười ngón chân đáng yêu đang sắp hàng chỉnh tề như những hạt bắp, no đủ tươi mới, vừa bấm ra nước.

Những vết xanh xanh tím tím trên đùi bị Quý Thiếu Kiệt in dấu đã biến thành màu vàng nhạt, làn da cô lại trắng, dưới ánh nắng của mặt trời chiếu xuống khiến những dấu vết này càng trở nên ghê người, giống như đang im lặng lên án với Quý Thiếu Kiệt.

Một cô gái mặc quần áo của anh.

Một cô gái có lưu lại dấu vết của anh trên người.

Quý Thiếu Kiệt che giấu thanh sắc, giống như bản thân anh có chỗ chần chờ, rốt cuộc ánh mắt cũng dừng lại trên những hoa văn trước ngực cô gái, bởi vì dáng ngồi của cô gái có chút lười nhát, anh biết rõ ngọt ngào mà vẫn không lộ vẻ, nhưng trên những hình vẽ ấy lại lộ ra hai nhũ tiêm như ẩn như hiện.

Cô nhất định không có mặc đồ lót.

Nhận thức này khiến nơi nào đó của Quý Thiếu Kiệt bắt đầu thức tỉnh, dục vọng trở nên đau đớn.

Hàng lông mi rậm rạp rủ xuống, chỉ lo chột dạ căn ống hút đến nỗi đầy dấu răng, giống như làm như vậy mới có thể chống cự lại tầm mắt mang đầy lửa nóng trên đỉnh đầu.

Cô thật sự không có mặc đồ lót, khi mặc bộ quần áo này vào, không biết đã bị người làm mang đi đâu rồi. Hiện tại mặc cái áo T-shirt này trên người, cũng bởi vì trước ngực có in dấu hoa văn, thật sự không nhìn ra cái gì nên cô liền mặc.

Lại không biết “Nụ sen mới hé lộ đỉnh nhọn” như ẩn như hiện này, hai nhũ tiêm be bé khiến người ta yêu thương, mới là chỗ hấp dẫn người ta nhất.

Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, trong lúc nhất thời cả hai người đều không ai mở miệng, chỉ có những cơn gió nóng sau giữa trưa nghịch ngợm thổi qua bọn họ.

Rốt cuộc, Quý Thiếu Kiệt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, giọng nói u ám, “Lại đây!”

Lạc Lạc nâng mắt nhanh chóng chuyển động một vòng quanh đầu gối của Quý Thiếu Kiệt, âm thanh rầu rĩ, “Tôi không muốn!”

“Lại đây!” Vẫn là hai chữ này, trong giọng nói lại vô hình tăng thêm tính áp bách.

“Tôi không muốn!” Lạc Lạc cắn ống hút, do dự vài giây, vẫn là kiên trì.

Không khí dường như ngưng trệ, toàn thân đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, bên ngoài Lạc Lạc làm như không có việc gì, nhưng thật ra trong lòng giống như có con thỏ đang thăm dò, âm âm nhảy lên rất nhanh.

Cô có chút sợ anh.

Trong lòng vẫn không thừa nhận nhưng hành động lại không nghe theo sự chỉ huy của cô.

Rốt cuộc cô vẫn là không tình nguyện đứng lên, bước tới ngồi trên đùi Quý Thiếu Kiệt.

Quý Thiếu Kiệt hài lòng, một tay phủ lên chiếc eo nhỏ nhắn của cô, một tay lấy đồ uống của cô lại, nhìn cái ống hút bị người nào đó cắn đến đáng thương, ghét bỏ dùng miệng ngậm phun ra ném, trực tiếp giở nắp ra, đưa lên miệng uống một ngụm.

Lúc này Lạc Lạc lại không rảnh rỗi để ý đến anh, cô đang bận rộn đấu tranh với gốc rễ của anh, mất thăng bằng một cái, đỉnh nhọn đang ở trong khe hở mềm mại của cô.

Phiền chết rồi! Xấu xa! Cũng biết ông chú này không có chỗ nào tốt rồi mà.

Cô phiền não dùng sức mài mài trên gốc rễ của anh, giống như đang giận dỗi, mức độ hoạt động chuyển vị trí rất lớn, cả người ngồi trên một cái chân, bị một cái chân to khỏe chống đỡ, dù sao vẫn tốt hơn bị cái gốc rễ của anh chọc vào.

Hai chân của anh rất dài, đầu gối rất cao, như thế này, cô gái liền giống như một con mèo nhỏ đang học trèo cây vậy, hai chân bị treo lơ lửng, tay nhỏ bé chống đỡ trên mặt bàn, cố gắng giữ vững cân bằng cho cơ thể.

Quý Thiếu Kiệt vừa đau lại vừa vui vẻ, bị cô mài qua mài lại, chỗ đó lại càng bưng bưng phẫn chấn.

“Hôm nay đã khỏe hơn nhiều chưa?” Bây giờ ấn tượng của cô nhóc đối với anh không được tốt, anh không hù dọa cô, chỉ có thể nói chuyện, phân tán lực chú ý.

“Uhm!” Lạc Lạc hoàn toàn không muốn để ý đến anh, nhếch môi mơ hồ lên tiếng. Trong lòng chỉ cảm thấy hô hấp nóng rực mà người đàn ông này thổi lên cổ, thật phiền! Hơi thở nam tính như có như không tập kích lên, thật phiền! Dáng vẻ ngồi trên đùi anh như vậy, thật phiền!

“Thật sự khỏe rồi!” Câu hỏi lúc này, nhưng là có điều ngụ ý.

Từ lúc bác sĩ Vương nói cô cần tĩnh dưỡng, nên mấy ngày nay anh vẫn không dám chạm vào cô. Cô nhóc này, quá yếu ớt, nếu làm hỏng mất, anh không có lời.

Mấy ngày nay anh thật sự nhịn không được cảm giác khát khô cổ, chỉ có thể sờ, rất thiếu thốn, người dưới thân lại không nặng không nhẹ, ngày hôm sau vừa nhìn thấy lại bắt đầu huyên náo, thân hình mềm mại bị anh làm cho, anh nhìn cũng không đành lòng, nên không dám nằm chung một giường, mấy ngày nay đều sang phòng khách ngủ.

Lạc Lạc nghe anh chỉ hỏi đi hỏi lại một câu, liền tức giận, có người giúp việc bưng đồ uống lại. Lạc Lạc vừa thấy đồ uống của mình bị người này uống mất, lại càng tức giận, quay đầu hung hăng trừng anh, thở phì phì cầm lấy ly đồ uống mới đưa tới, lại hung hăng từng phát từng phát cắn ống hút này.

Quý Thiếu Kiệt nhìn dáng vẻ yếu ớt của cô nhóc, bị hai con mắt to như nai con quay đầu trừng mình, trái tim không khỏi bị ngứa ngáy, ngón tay thon dài giống như chân, tự động vén vạt áo T-shirt chui vào trong.

“A!” Cô gái không ngờ bị anh nhéo hai luồng no đủ, bị sợ đến mức phun nệm nước ô mai ra ngoài, không ngừng ho khan, bàn tay nhỏ bé vội vàng cách một lớp áo đê cái tay tà ác kia lại.

Khóe miệng Quý Thiếu Kiệt hàm chứa ý cười, một tay vuốt nhẹ phần lưng của cô gái, lấy khăn giấy lau cho cô, một tay kia đầu nào chịu lấy ra, chỉ cúi thân mình xuống, ở bên tai cô thổi một hơi, “Thế nào? Kích động như vậy sao?”

“Chú!” Lạc Lạc càng tức giận, thân mình nhỏ bé ngồi trên đùi anh không ngừng vịn vịn như kẹo kéo, “Chú đi ra ngoài! Mau đi ra!”

“Tôi vẫn chưa tiến vào mà, phải đi ra thế nào?” Anh cố ý xuyên tạc ý của cô.

Cô gái buồn bực đến không chịu được, cũng không quan tâm đến động tác của bàn tay to dưới lớp áo T-shirt, cô không thể không ném mạnh cái ly lên bàn, dùng hai tay túm lấy cánh tay của anh.

Cô nhích tới nhích lui, hai luồng no đủ non mềm như thạch hoa quả liền tự do trượt qua trượt lại giữa ngón tay anh, hai nhũ tiêm nhỏ bé bị anh khuấy động một chút, đã sớm nhạy cảm mà đứng thẳng lên, hai khối trong tròn đáng yêu cứng rắn nằm gọn trong tay anh mỡ tới mỡ lui, giống như miệng chim bồ câu.

Cả trái tim Quý Thiếu Kiệt đều trở nên mềm mại như gió từ từ thổi qua, không để ý đến buồn bực của cô gái một chút nào, để cảm cô đặt trong hóm vai, nhắm mắt lại hưởng thụ giờ khắc này.

Bị cô âm ỉ đến phiên phức liền miễn cưỡng nói, “Chung Tĩnh Ngôn, đừng náo loạn, bác Từ đang nhìn đây.....”

Đúng vậy, bác Từ đang ở bên kia tưới nước, xoay vặn đầu ống nước, miệng ống nước liền phun ra hình cánh quạt.

Lạc Lạc liền không dám di chuyển quá lớn, một số quan niệm của cô đã bị cô nhóc họ Trịnh nào đó hun đúc đến không còn sợ hãi, nhưng trong tiềm thức lúc nào cũng rất quan tâm đến việc đánh giá của người lớn đối với mình, có lẽ là bởi vì từ nhỏ đã không có ba mẹ, lại cảm thấy tất cả người lớn đều có thể quyết định vận mệnh của mình.

Nếu vậy thì Quý Thiếu Kiệt cũng được tính là người lớn sao?

Nhưng anh ta nào có giống như người lớn chứ?

Anh thế nhưng lại rút tay ra, thừa dịp cô không chú ý, liền đưa tay bao phủ lên bàn tay của cô, cầm tay cô không nặng không nhẹ nhào nặn hai khối tròn tròn đang phập phồng của cô, mà ngược lại như là cô đang sờ bản thân mình vậy, cách một lớp vải, cô rõ ràng cảm giác được hai hạt châu nhỏ đang lồi ra trên đỉnh đầu.

Rốt cuộc cô gái cũng đứng vọt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng không biết là do phơi nắng hay là xấu hổ, "Quý Thiếu Kiệt, chú dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy?"

Nói xong câu đó, mới cảm thấy rất tủi thân, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Chú là là gì của tôi?

Tôi thiếu nợ chú sao?

Nếu tôi không đồng ý, dựa vào cái gì để cho chú sờ, cho chú ở trên người tôi khiến tôi không xuống giường được?

“Dựa vào việc tôi tình cờ nhặt được em! Dựa vào việc em trùng hợp ngồi trên xe tôi!”

Quý Thiếu Kiệt nhìn nhả tựa vào trên ghế, hai mí mắt rất sâu nhíu lại dưới ánh mặt trời, con ngươi màu lam lộ ra một chút u ám.

Cô bị những lời này chặn họng, nhất thời không biết nên nói câu gì trả lời anh mới tốt.

Cô nghiêng rãnh nghiêng lợi trừng anh, ánh mắt lại một lần nữa không chịu khống chế nhìn hình dáng cây gậy vừa to vừa dài giữa hai chân anh! Cái đó xấu xí, to lớn dọa người cứ như vậy đột nhiên hiện lên trong đầu cô!

Hừ! Nhất thời tâm hoảng khí loạn! Cứ mạng nha!

Tầm mắt của ông chú này thâm sâu, cười đến mức không có ý tốt, Lạc Lạc không biết làm thế nào đã muốn chạy trốn chết!

Cũng may Quý Thiếu Kiệt vừa mới trộm hương thành công, cũng có chút an ủi mấy ngày đói khát sắp tới nên tâm trạng không tệ.

Anh rất yêu thích kiểu ngại ngùng của cô, nhưng không đồng ý bộ dạng cô nhóc này lúc nào cũng đề phòng anh, liền đề nghị: “Bây giờ thời gian còn sớm, dẫn em đi mua mấy bộ quần áo.”

Lạc Lạc cúi đầu nhìn bộ quần áo không ra gì trên người mình, có chút động lòng. Nhưng lại không chịu thỏa hiệp với người đàn ông này nhanh như vậy.

Bộ dạng rối rắm của cô nhóc làm cho tâm trạng của Quý Thiếu Kiệt phá lệ rất tốt đứng lên.

Anh kéo lấy bàn tay nhỏ bé của cô, dắt cô từ từ đi về phía trước.

Chỉ cần tôi kiên trì vờng tay, mặc dù em sẽ không đồng ý, nhưng chúng ta vẫn sẽ tới gần nhau.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Editor: Trần Thu Lệ

Lạc Lạc chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn trúng một bộ đồ thể thao màu trắng, trực tiếp thay chiếc áo T-shirt thật to của Quý Thiếu Kiệt ra, liền không chịu vào phòng thử quần áo nữa rồi.

Dường như ông chú kia lại hứng thú dạt dào, chỉ cần nhân viên bán hàng giới thiệu, anh liền cầm tới để trên người cô khoa tay múa chân. Ngoại trừ có vài lần ánh mắt của người bán hàng quá tệ, anh lắc đầu, còn những cái khác đều được cho vào trong túi.

Dài, ngắn, ở nhà, hoạt động thể thao, lễ phục, quần con, ngay cả trang phục đánh golf cũng mua, hừ! Làm giống như muốn sống với cô cả đời ấy!

Gặp được ông chú này, nhân viên bán hàng vui vẻ muốn điên rồi.

Các anh thường dẫn cô ra ngoài mua này nọ, chỉ có điều bọn họ tôn trọng ý kiến của cô, chỉ cần cô thích thì nhất định sẽ mua, không thích sẽ không miễn cưỡng cô, cũng không giống ông chú này, giống như nhà giàu mới nổi vậy.

Này, ông chú, chú vừa bán mấy con heo vậy?

Lạc Lạc đại mã kim đao* ngồi trên ghế sofa, vừa xem báo uống cola, vừa thầm oán trong lòng.

*Đại mã kim đao: có nghĩa hào phóng, phong cách lớn.

Nhìn thấy trang phục nữ đã không còn gì để giới thiệu, những ánh mắt của nhân viên bán hàng liền giống như lưỡi liềm “Soàn soạt, soàn soạt, soàn soạt”, tất cả đều tập trung lên người Quý Thiếu Kiệt, “Ông Quý, vóc dáng của ngài còn cao hơn người mẫu, mùa thu tới cửa hàng chúng tôi cho ra hàng loạt trang phục nam rất hợp với ngài! Còn có một số phụ kiện như ghim cài áo, kẹp cravat đều đang rất thịnh hành, ngài cảm thấy thế nào?”

Vóc dáng anh ta rất đẹp? Lạc Lạc nghiêng đầu liếc mắt một cái, cao mà gầy, vai lại rộng, lưng thẳng tắp, tốt nhất là nên đi làm cột đèn đường!

Quý Thiếu Kiệt sợ nhất là ghim cài áo, anh từ nhỏ đã bị những huy hiệu của ông nội và những người bên cạnh ông nội làm cho lóa mắt, vừa nghe thấy tên đồ vật này liền nổi da gà.

Anh đối với trang phục của bản thân ngược lại rất quý trọng, chưa từng lấy loạn như rau cải trắng, chỉ lấy vài món đơn giản.

Có lẽ là đã nghe được Lạc Lạc gọi Quý Thiếu Kiệt là chú, cửa hàng cả một ngày không vào được vài người khách, nên một số nhân viên bán hàng rảnh rỗi liền bắt đầu nịnh nọt như miệng bôi đầy dầu, có một người lớn gan đi lên có đồ nhéo khuôn mặt non mềm của Lạc lạc.

“Ông Quý, cháu gái của ngài thật đáng yêu!”

“Bộ dạng giống như Yamaguchi Momoe* lúc còn trẻ!”

*Yamaguchi Momoe : (Sinh ngày 17 tháng 1 năm 1959) là một người Nhật cựu ca sĩ, diễn viên, và thần tượng có sự nghiệp kéo dài từ năm 1972 đến năm 1980.

“Trời ạ, cái mũi của cháu gái ngài lớn lên thật như giống như thiên hậu thiên phi! Vênh vênh lên như củ tỏi vậy! Thật đáng yêu chết mất!”

.....

Này đến cùng là khen cô hay chê cô vậy?

Lạc Lạc nghe thấy lại có vài phần vui vẻ, nâng mắt vừa nhìn, vẻ mặt của ông chú kia càng nghe lại càng trầm xuống.

Cháu em gái nhà cô! Quý Thiếu Kiệt nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế sofa cười đến vô cùng rực rỡ, miệng đen mặt đen ký tên thật nhanh, túm lấy người nào đó bước đi, ông đây mà còn quay lại cửa hàng này nữa liền nhận các người làm cháu gái.

Vừa ra khỏi cửa hàng, Lạc Lạc liền kêu mệt, giống như quả cân bị lui về sau, không chịu đi tiếp.

“Chúng ta vẫn nên quay trở về thôi, tôi có chuyện muốn nói với chú!” Cô ăn vạ nói.

Quý Thiếu Kiệt liếc nhìn bộ ngực của cô, “Em xác định không đi? Em muốn sau này lúc nào cũng cứ vung qua vung lại như vậy?”

Lúc này, mấy người nhân viên bán hàng vẫn đang dùng ánh mắt lưu luyến không rời vui vẻ tiễn bọn họ, tài xế mang theo túi lớn túi nhỏ nhắm mắt đi theo cách bọn họ một mét, một ông chú mặc một bộ Tây trang màu trắng hừ hừ, anh tuấn cao ngất đứng sừng sững trong chốn thương trường xa hoa người đến người đi, lại nói ra lời nói làm cho người ta cảm phần. Nhất là cái từ “Vung” kia, dùng tương đối tà ác.

Lạc Lạc muốn đấm tường! Nói cái gì vậy? Chú có biết dùng từ không? Tôi là một cô gái tốt!

Quý Thiếu Kiệt hai tay nhét vào túi quần, cười càng tà ác hơn nói, “Tôi không ngại, như thế này lại càng thuận tiện.....”

Thuận tiện cái đầu chú! Lạc Lạc hất tay anh ra, giậm chân oán giận đi về phía trước.

Ông chú này, sao mà nhỏ nhen, đơn thuần là trả thù!

**

Xe ra cô nhóc này thật sự rất mệt mỏi, vô cùng nhanh chóng chọn hai bộ đồ lót màu hồng có in hình hello kitty, những thứ khác xem cũng không muốn xem.

Nhưng lại bị anh cướp đi trên tay, sau đó tức giận ném bộ đồ lót màu đen mà anh đã chọn đi.

“Nhặt lên!” Anh vòng hai tay trước ngực, cố gắng dùng hơi thở cường đại lúc nào dùng ở trước mặt người khác cũng có tác dụng để tạo áp lực, vì bản thân mà tranh thủ lợi ích.

Anh dĩ nhiên muốn nhìn dáng vẻ khi cô mặc những thứ đồ chơi mỏng như cánh ve này trên người, tơ tằm màu đen, da trắng, là yêu mị chọc người ra sao. Mới chỉ tưởng tượng thôi mà đã làm cho toàn thân anh nóng lên, huyết mạch sôi trào.

Anh không phải chưa từng nhìn qua, thậm chí là đã nhìn thấy nhiều nên mất cảm giác, nhưng có thể làm cho Quý Thiếu Kiệt anh mới chỉ nghĩ đến liền có cảm giác, trong biển người mênh mông cũng chỉ có một mình cô nhóc đứng trước mặt này.

Bên cạnh có vô số các loại viền tơ, viền hoa đen, đỏ và khí thế quá mức không được tốt khiến Lạc Lạc khiếp đảm, không muốn để ý đến anh, xoay người đi tới trước một giá hàng cao cỡ một người, lấy tay sờ lưng lqd tung cái quần chữ T một chút, a, cứ một chút vải vóc như vậy phía dưới còn mở một cái lỗ nữa sao? Không bằng kéo hai sợi vải quần lên thân cho rồi. Cũng chỉ có ông chú Quý Thiếu Kiệt mới yêu thích cái kiểu hèn hạ này.

Cô thầm nghĩ liền khinh thường liếc mắt nhìn trộm người nào đó một cái.

Quý Thiếu Kiệt đang cắn quai hàm, liền cười như không cười đi tới, “Được rồi, bảo bối, em không mặc gì cả là đẹp nhất. Chúng ta mua về chỉ để nhìn, không mặc vẫn không được sao?” Anh đứng phía sau gian hàng đủ loại hình thù kì quái hình tam giác và hình tròn rục rờ muôn màu, cố gắng ôm cô nhóc lúc nào cũng giận dỗi vào trong ngực nói nhỏ.

Cô thấp hơn anh rất nhiều, nên từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy được hai hàng lông mi dài mà vênh lên, đột nhiên cảm thấy bảo bối này rất gầy, phía trước cảm có chút trẻ con cũng trở nên nhọn hoắt, mỗi ngày dì Ngô cho cô ăn cái gì vậy? Sau khi trở về, nhất định phải bồi bổ thật tốt.

Lạc Lạc lại bất mãn vắn vẹo trong lòng anh, muốn đẩy anh ra. Chú à, có ai rãnh rỗi mà điều chỉnh tình cảm với chú chứ! Chú có mua hay không, ai thích thì người đó mặc!

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc truyền vào lỗ tai.

Quý Thiếu Kiệt cảm nhận được người trong lòng cứng ngắt một chút, sau đó là toàn thân chấn động, liền nâng mắt nhìn xuyên qua hàng loạt giá hàng.

Đó là một người phụ nữ cao gầy toàn thân mặc chiếc váy đỏ, trong tay cầm một cái ví màu bạc, hơn hai mươi tuổi, bộ dạng không tệ, hơn nữa người đàn ông đang đi bên cạnh cô ta khoảng chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người.

Trái đất này thật đúng là tròn, nhân sinh hà xử bất tương phùng*.

*Nơi cuộc sống không đáp ứng: nó có nghĩa là luôn luôn có một cơ hội để gặp lại nhau sau khi chia tay người nào đó.

**

Chung Chấn Thanh mặc bộ chế phục màu lam của nhân viên chính phủ, thoát nhìn như vừa mới tan tằm, bên ngoài đồng phục chỉ tùy ý khoác một chiếc áo khoác mỏng màu đen, nhưng những thứ này cũng không ảnh hưởng đến ngoại hình xuất sắc của anh một chút nào, ngược lại càng tăng thêm vài phần dụ hoặc, phá lệ tuần lãng suất khí.

Nhân viên bán hàng mỉm cười chào đón, “Cô Phương, món hàng hôm qua cô đặc đã đến, tôi sẽ đi lấy ngay, xin cô hãy chờ một lát, hoặc là cô và chồng của cô nhân tiện có thể xem những món hàng mới khác trong tiệm của chúng tôi.”

Nghe được gọi là “Chồng của cô”, Chung Chấn Thanh nhú mày, chẳng qua cũng chỉ nhú mày mà thôi, đáng phải nghiêm túc giải thích với người không liên quan sao?

Phương Thanh Ngọc cũng sửng sốt một chút, thấy Chung Chấn Thanh vẫn không lên tiếng phủ nhận, không khỏi cười đến mặt mày hớn hờ,... Cùng dạo phố với ba mẹ, đúng lúc gặp được Chung Chấn Thanh dưới lầu, bà Phương lấy cố người già đau thắt lưng, liền cố ý bảo Chung Chấn Thanh theo cô đi lên lấy lễ phục.

Chung Chấn Thanh hiển nhiên là không dự đoán được lễ phục muốn lấy trong miệng hai vị người lớn này bao gồm cả “Đồ lót”. Anh chỉ là tan việc, nhớ lại trà tiên thảo em gái anh thích uống ở đây có bán, nên lái xe đến mua.

....Em gái của anh, Lạc Lạc của anh, bảo bố của anh, có lẽ hôm nay sẽ về chứ?

....Nửa tháng, có lẽ cô ở bên ngoài chơi đùa mệt mỏi, hôm nay sẽ trở về chứ?

....Anh làm sao có thể đánh mất em gái của mình chứ?

Anh ngồi trên chiếc ghế sô pha màu đỏ gần cửa tiệm, tinh thần hoảng hốt, vẫn không để ý đến một người khách khác trong quán..... Thực ra chỉ cần ánh mắt của anh chịu nâng lên, liền có thể thấy được người anh luôn tâm tâm niệm niệm lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên, cô đang đứng cách anh không tới ba bước chân.

Khi có duyên phận, cho dù cô ở cô nhi viện, cũng có thể vượt qua mọi khó khăn dẫn cô đến bên cạnh anh.

Khi duyên phận đã hết, cho dù cô có gần trong gang tấc, anh cũng không nhìn thấy

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Người Đàn Ông Đây Là Của Tôi

Editor: Trần Thu Lệ

Cùng ở chung một chỗ với người đàn ông mình mến mộ nhiều năm, với Phương Thanh Ngọc mà nói đã là chuyện thật lâu trước kia, khi đó anh chỉ mới chín tuổi hay mười tuổi?

Kể từ khi người nhà họ Chung đem về một cô em gái, anh liền bận lau nước mắt nước mũi cho cô ấy, bận đánh những kẻ không hiểu chuyện chê cười em gái anh như khi con, bận cõng em gái anh trên lưng, bận theo em gái đến lớp học múa..... Nhưng tất cả đều không có liên quan đến cô.

Trước khi cái người gọi là em gái xuất hiện, người đàn ông này cũng đã từng yên tĩnh ấm áp ngồi bên cạnh cô như vậy.

Mấy cô nhân viên bán hàng đang đứng ở quầy thu ngân, đang nhìn chăm chăm cô và người đàn ông này với vẻ mặt hâm mộ, anh là đẹp trai quá mức như thế, xuất sắc quá mức, “Chồng của cô!” A, cô không nhịn được cười, như được một bí mật, từ trong đáy lòng ngọt như nở hoa.

Cô ngồi cùng anh trên một chiếc ghế sofa, vốn tưởng bản thân có đầy một bụng muốn nói với anh, nhưng nhất thời lại không biết nói câu nào trước mới tốt, từ nhỏ thế mạnh của cô là nghệ thuật, khiêu vũ, lqđ ca hát cái nào cũng đều là sở trường, hiện tại lại đang làm người dẫn chương trình của một tiết mục ở đài truyền hình, nhưng trước mặt người mình yêu thầm, đại khái là mỗi người đều sẽ biến thành như vậy sao?

Nhìn sườn mặt của anh, rớt cuộc cô cũng lên tiếng, “Gây đây bận rộn lắm sao? Nhìn anh, mấy ngày nay đột nhiên gầy quá.....”

Trong tình cảnh như thế này, khiến lời nói của cô lộ ra một tia vô cùng thân thiết.

Nhưng rất dễ nhận thấy là người đàn ông cũng không nghe thấy lời nói của cô, anh giống như hoàn toàn đang đắm chìm trong thế giới của bản thân.

Phương Thanh Ngọc hơi có một tia xấu hổ, nhưng lập tức nghĩ tới một người có khả năng khiến anh cảm thấy hứng thú mà nói, “Gần đây Lạc Lạc có khỏe không? Cũng sắp phải thi đại học rồi....”

Âm thanh của cô đột nhiên im bặt, bởi vì cô nhắc tới hai chữ Lạc Lạc này, người đàn ông đột nhiên hoàn hồn, khuôn mặt tuấn tú quay mạnh lại, ánh mắt sắc bén, dọa cô nhảy dựng.

Anh vội vàng bắt lấy cánh tay cô, “Lạc Lạc? Cô ấy ở đâu?”

Âm thanh của anh rõ ràng mà đau xót, giống như một người đang đi một hành trình dài đau khổ đột nhiên nhìn thấy nguồn nước, khẩn thiết, không có phong độ, không có lễ phép như vậy.

Có lẽ là nhận thấy bản thân mình nghe lầm, những ngón tay thon dài đang bắt cánh tay cô từ từ co quắp lại, biểu cảm trên mặt giống như cát bị xói mòn, chỉ còn một mảnh đau lòng và mờ mịt.

Chung Chấn Thanh yếu ớt như thế, cứ không phòng ngự như vậy mà xuất hiện trước mặt Phương Thanh Ngọc, không phải là bộ dạng trầm ổn, ôn như trước sau như một, không có chính chu, mệt mỏi giống như chim chóc bị mất nhánh cây để dừng lại, mệt đến nỗi khó che giấu như vậy.

Dưới ánh đèn điện quang bùng nổ trong nháy mắt, Phương Thanh Ngọc đột nhiên hiểu được.

Thì ra là, người đàn ông này, từ trước đến giờ anh không nói chuyện yêu đương, ngay cả tin đồn bạn gái cũng không có, bởi vì người anh yêu chính là Lạc Lạc, em gái của anh.

Cô bị bừng tỉnh này làm cho cả kinh ngạc.

Điều hòa nhiệt độ trong cửa hàng rất thấp, cô chỉ mặc một bộ đồ mỏng manh, chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên lạnh lẽo muốn nổi da gà, sắc mặt cũng tương phản với bộ đồ màu đỏ, tái nhợt không có huyết sắc.

Nhân viên bán hàng cầm bộ đồ lót cô đã đặt đi tới, mời cô mặc thử, cô mới phục hồi tinh thần lại.

“Được, tôi đi thử một chút.” Cô có chút chờ đợi nhận lấy bộ đồ lót màu trắng.

Size B, cúp một nửa, vừa đủ gợi cảm, phía trên màu trắng cô cố ý bảo người ta tạo thêm một viên tơ màu hồng nhạt, bởi vì cô biết Chung Chấn Thanh thích màu trắng và hồng nhạt.

Cô nhìn bản thân mình trong gương, hai bầu ngực trắng nõn, hai chân thon dài, mỗi lần soi gương như vậy, cô tưởng tượng thấy có một ngày mình sẽ đứng như thế này trước mặt Chung Chấn Thanh, ánh mắt của anh dừng lại trên người mình như con bướm, khi đó sẽ kinh diễm biết bao nhiêu.

Nhưng anh lại yêu người khác, mà người đó lại chính là em gái của anh.

Cô vẫn cho rằng anh không có bạn gái, cô vẫn có hi vọng, cô liền đứng bên cạnh anh, chỉ cần anh quay đầu là có thể nhìn thấy.

Nhưng mà, bây giờ cô đã hiểu rõ, cô đã sớm thất bại, thua vào mười ba năm trước.

Cô đã quên thay bộ đồ lót này ra, trực tiếp mặc váy lên liền đi ra khỏi phòng thử đồ, nâng mắt, người đàn ông mặt mày lqđ trong sáng đang ngồi trên ghế sofa vẫn còn ngây người, đầu mày cau lại, ứ đọng, mờ mịt, thậm chí còn có chút tủi thân, giống như đứa nhỏ bị mất đồ chơi mình yêu mến.

Thứ anh mất đi không phải đồ chơi, mà thứ anh mất đi chính là bản thân anh.

Ở một khắc này, Phương Thanh Ngọc nhìn người đàn ông chỉ cách mình mấy thước, đột nhiên tự nói với bản thân mình: Người đàn ông này là của tôi! Tôi nhất định phải giúp anh tìm lại bản thân mình!

Cô lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đi qua ngồi lại trên sofa, yêu kiều lắc lắc cánh tay của Chung Chấn Thanh: “Nghĩ cái gì mà say sưa như vậy?”

“À!” Chung Chấn Thanh phục hồi lại tinh thần, khôi phục lại bộ dạng anh đã từng tu dưỡng tốt, âm thanh lại mang theo mỗi một, “Thanh Ngọc, như thế nào, cảm thấy thích hợp không?”

“Em cảm thấy.... Bộ nội y này thật chặt nga!” Phương Thanh Ngọc xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, một lát lại ngẩng đầu nhanh lqđ chóng liếc Chung Chấn Thanh một cái, nghiêng đầu nửa hờn dỗi nửa trách cứ nói với nhân viên bán hàng đang đứng bên cạnh, “Chặt quá, size này bó buộc tôi không thoải mái.”

“Nhưng mà cô Phương, đây là sản phẩm chúng tôi dựa vào số đo của cô.....”

“Hơn nữa,” Phương Thanh Ngọc đánh gãy lời nói của nhân viên bán hàng, lại muốn nói lại thôi, hai ngón tay xoắn lại trên váy đỏ.

Cô nhìn xung quanh một chút, trong tiệm lúc này cũng không có nhiều khách, chỉ mơ hồ thấy một đôi tình nhân mặc đồ trắng đang ôm nhau sau một loạt giá đồ lót, giống như đang lựa chọn cái gì.

Cô cúi đầu nói, “Hơn nữa, móc cài sau lưng nội y này có chút vấn đề, vừa rồi tôi ở trong phòng thử đồ một mình tôi có cách nào gỡ ra được.”

Những việc riêng của phụ nữ như thế này, khiến Chung Chấn Thanh nhất thời có chút xấu hổ đứng lên.

Phương Thanh Ngọc hơi đỏ mặt nhìn Chung Chấn Thanh bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu than nhỏ, dáng vẻ giống như bị tức giận đến im lặng, rồi lại nhìn Chung Chấn Thanh muốn nói lại thôi.

Trong ấn tượng của Chung Chấn Thanh, cô là một người lúc nào cũng giỏi giang, hiểu chuyện, nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng ,khó xử này của cô Chấn Thanh nhin không được lên tiếng hỏi, “Thanh Ngọc, sao vậy? Cần giúp đỡ gì không?”

Mặt Phương Thanh Ngọc dường như càng đỏ hơn, nghiêng mặt liếc mắt nhìn nhân viên bán hàng một cái, rốt cuộc cũng kéo cổ Chung Chấn thanh xuống thấp một chút, ghé vào tai anh thổi một hơi nói nhỏ: Chấn Thanh, anh có thể giúp em không? Những người bán hàng này tay chân vụng về, anh có thể giúp em gỡ ra không?”

Không đợi Chấn Thanh trả lời, cô lập tức vội vàng dùng hai tay nhốt chặt lỗ tai Chấn Thanh càng nhanh càng tốt, “Trong phòng thử đồ không mở đèn, nên không nhìn thấy gì đâu.”

Chúng Chấn Thanh thất thần, nhất thời có chút không biết làm sao. Dù sao hành động như vậy thật sự quá mức thân mật, cũng không phù hợp với quan hệ của anh và Phương Thanh Ngọc. Phụ nữ da mặt mỏng, anh đè thấp âm thanh cúi xuống khó xử nói bên tai Phương Thanh Ngọc, “Thanh Ngọc, nhân viên bán hàng tương đối có kinh nghiệm, vẫn là bảo các cô ấy giúp em đi.”

Phương Thanh Ngọc không kiên nhẫn nhéo một cái, “Bọn họ? Chỉ chút chuyện đính số đo thôi mà cũng làm không xong, chờ lát nữa còn không

biết sẽ lừa gạt em như thế nào đâu.... Em, em còn không sợ, anh....”

Nhân viên bán hàng nắm tay đứng ngay ngắn ở một bên, trên mặt mỉm cười chuyên nghiệp, cô cũng không nghe thấy đối thoại của bọn họ, nhưng vẫn hiểu rõ nhìn đôi vợ chồng trẻ thì thâm thân mật.

Chung Chấn Thanh không thể không suy nghĩ lại nhú lông mày, không phải là không lúng túng, Phương Thanh Ngọc nhỏ hơn anh một tuổi, xem như hồi nhỏ cũng đã từng nhìn thấy cô mặc quần yếm, cùng với em gái anh cũng không có gì khác nhau.

Anh nhất thời không biết từ chối như thế nào, Phương Thanh Ngọc đã sớm đứng lên, chỉ dặt tay áo của anh, rõ ràng cái gì cũng chưa nói, một đôi mắt vừa mang hàm ý xấu hổ và buồn bực trừng anh, giống như đang nói: “Giúp một chút chuyện mà cũng không chịu?”

Anh đột nhiên bừng tỉnh tinh thần, trong đầu lướt qua bộ dạng Tiểu Lạc lạc mềm mại giận dữ nhìn anh, bên tai dường như nghe thấy cô gọi “Anh!”

Giữa một chút chần chừ đã bị Phương Thanh Ngọc kéo lên, đi vào phòng thử đồ.

**

“Em đoán xem bọn họ đi vào phòng thử đồ làm gì?”

Âm thanh của Quý Thiếu Kiệt rất thấp, khí thở ra liền thổi tới bên tai Lạc Lạc, ngứa ngứa.

Lạc Lạc có chút yên lặng ngứa đầu nhìn anh, giống như người chết đuối, theo bản năng níu chặt vạt áo của anh, như là không có nghe thấy, hoặc như là đáng vẻ nghe thấy được nhưng vẫn chưa đến não mình, thì thào hỏi:

“Chú nói cái gì?”

Lúc này, trong phòng thay đồ không quá xa truyền ra vài tiếng cười duyên, “Ha ha, nhột... Đừng sờ loạn....”

Khóe miệng Quý Thiếu Kiệt gợi lên ý cười, “Nhìn không ra nha, Chung Chấn Thanh lại là người rất có tình thú!”

Lạc Lạc cũng không có lên tiếng, giống như chú chim non bị hoảng sợ, toàn thân đều mềm nhũn, đau thương mà lo lắng, chỉ cần bất cứ lúc nào vang lên tiếng động nhỏ cũng có thể dọa cô ngất đi.

**

Chờ Chung Chấn Thanh và Phương Thanh Ngọc từ phòng thử đồ đi ra, nhân viên bán hàng đứng bên cạnh tiến sát tới hứng thú nói: “Cô Phương và chồng của cô chắc là mới cưới phải không? Tình cảm tốt như vậy, thật sự là làm cho người ta hâm mộ.”

Gương mặt tuấn tú của Chung Chấn Thanh từ trước đến nay luôn trầm ổn, nhã nhặn, lúc này không khỏi lộ ra chút đỏ không được tự nhiên, mồ hôi bốc lên dày đặc trên chóp mũi, vẫn là giải thích nói: “Không, cô hiểu lầm, chúng tôi không phải.....”

Phương Thanh Ngọc vừa sửa sang lại đầu tóc và quần áo có chút hỗn độn vừa quay đầu cười duyên nói: “Ai là vợ chồng với anh ấy chứ? Đần muốn chết!” Tuy là phủ nhận, nhưng trong giọng nói lại vô cùng thân thiết.

Cô đi thẳng tới quầy thu ngân, đưa bộ áo lót bị kẹt cho nhân viên bán hàng nói: “Giúp tôi làm thêm một bộ nữa đi, đừng lo lắng, tôi sẽ thanh toán cả hai bộ. Sau khi hoàn thành thì gọi điện thoại cho tôi.”

Quét thẻ, lại cười hì hì kéo cánh tay Chung Chấn Thanh, “Anh đần, đi thôi, còn phải đi mặc thử lễ phục, ba mẹ em còn đang ở dưới lầu chờ đến sốt ruột rồi.”

Chung Chấn Thanh bị cô gọi là “Anh đần”, đã trở lại bình thường một chút, giống như bản thân mình đang giúp cô em gái nhà bên chút chuyện, liền cười nói, “Em cô nhóc này, cũng may là nhớ mua hai bộ, bằng không người ta lại nói anh kéo hư quần áo của em.”

Hai người vừa cười vừa nói mà đi.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Các Người Không Nhớ Em Sao?

Editor: Trần Thu Lệ

“Thử lễ phục thử áo lót, có lẽ người ta đã sắp kết hôn rồi.” Quý Thiếu Kiệt buông người trong lòng, lui ra một chút, thờ ơ nhìn cô gái, giơ tay chỉ vào hai người đang đi ra cửa, gằn từng tiếng nói: “Em dùng ánh mắt đó để nhìn thì có ích lợi gì? Còn muốn trở lại nhà họ Chung chịu kích thích sao?”

Nói xong lời này, anh mới cảm thấy bản thân mình toát mồ hôi, áo trong lành lạnh dán vào trên lưng, nếu cô cứ như vậy mà lao ra, nếu cô trở lại trong lòng người đàn ông khác, nếu cô rời đến khoảng cách mà ánh mắt anh không thể chạm đến.....

Từ lúc Chung Chấn Thanh vào cửa đến khi anh ta rời đi, tất cả phản ứng của cô đều được anh để vào trong mắt, nếu không phải anh luôn ôm chặt cô, thì cô đã sớm chạy đi ra ngoài rồi.

Đứng xa ra một chút, anh dường như có chút sợ hãi mà nhìn cô. Anh cho rằng cô có thể nói gì đó, thậm chí là sẽ khóc oa oa lên, dù sao cô cũng là một cô gái nhỏ yếu ớt lại bốc đồng như vậy. Nếu thật sự khóc lên, anh nhất định cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà cô lại không nói gì cả. Thân thể nhỏ bé khẽ run, giống như cạn kiệt toàn bộ sức lực sau đó cơ bắp không thể tự điều khiển mà lay động, đôi mắt kia dường như cũng sắp muốn tan chảy như chocolate, lqd nhanh chóng phủ đầy một tầng hơi nước, xao động xao động, nhưng chẳng qua chỉ là im lặng nhìn anh, giống như quá mức hoảng sợ sau đó mới hoàn hồn, còn không có phản ứng kịp người đứng trước mặt mình là ai vậy.

Cô cái gì cũng chưa nói, nhưng anh đã biết đáp án rồi, tạm thời cô không có khả năng trở lại bên cạnh hai anh em nhà họ Chung.

Anh cũng không biết bản thân mình đã thờ phào nhẹ nhõm, bộ dáng cô thất hồn lạc vía như vậy, khiến anh chỉ cảm thấy cả trái tim giống như bị ai gõ một cái, bực bội khó chịu, lời nói ra khỏi miệng lại trở nên lạnh như băng.

“Thế nào! Lúc này người đã ở trước mặt em rồi ngược lại không có can đảm sao? không phải hôm nay em đã mắng bảo vệ vì bọn họ không cho em ra ngoài sao? Không phải em nên ôn tập Anh văn để chuẩn bị trở lại thi sao? Em không đi à? Hay là để tôi gọi anh trai em trở lại?”

Dao động trong mắt cô càng lúc càng to lớn, rớt cuộc nước mắt cũng nhịn không được, nhưng chỉ là cắn chặt môi, quật cường mà oán hận nhìn anh, cuối cùng vẫn không để cho nó rớt xuống.

Anh bị ánh nước trong mắt cô thiêu đốt, trái tim không thể không chế được mà mềm nhũn, có chút đau đớn.

Đau đớn của cô từ khi nào thì bắt đầu trở thành đau đớn của anh? Miệng vết thương của cô, khi nào thì bắt đầu trở thành miệng vết thương của anh?

* * *

Lạc Lạc đã từng tưởng tượng qua rất nhiều loại cảnh tượng gặp lại các anh của mình, mũi chua xót, rơi lệ, ôm ấp, hôn môi! Cô sẽ bò trên lưng, gác ở trên vai hoặc bổ nhào vào trong lòng bọn họ! Cô đồng ý để cho bọn họ hôn mỗi một góc trên thân thể mình! Cô sẽ nói cô sẽ không bao giờ rời xa bọn họ nữa, bọn họ sẽ nói không bao giờ ức hiếp cô, không bao giờ đánh mất cô nữa.

Nghĩ tới rất nhiều loại, nhưng mỗi một loại đều không có đột nhiên và xa lạ như thế này.

Cô nhìn xuyên qua những giá hàng đồ lót, nhìn thấy anh trai ngọc thụ lâm phong đột nhiên đi tới, ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô đó là muốn lao ra, lao ra, ở đó có hạnh phúc của cô.

Cô gần như tham lam nhìn chăm chăm bóng dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhìn không chuyển mắt! Nửa tháng, chưa bao giờ rời khỏi căn nhà đó lâu như vậy, đồng thời chưa bao giờ rời khỏi lqd hai người bọn họ lâu như vậy, lâu đến nỗi nhớ của cô vượt qua cả oán hận, lo âu vượt qua tổn thương. Bản tính của cô vốn không phải là người tuyệt tình như vậy, cô sinh sống ở nhà họ Chung mười ba năm, được bọn họ cưng chiều mười ba năm, mười ba năm tình cảm, làm sao có thể nói buông là buông? Giống như trẻ con phải cai sữa vậy, làm có thể nói cắt đứt là cắt đứt ngay được?

Cô không phải là người bị tổn thương liền trốn đi khóc sụt sùi tự oán trách bản thân mình, mấy ngày nay nằm trên giường, cô đã suy nghĩ cẩn thận, có lẽ ngay từ đầu các anh thật là có mục đích tới gần cô, nhưng mà vậy thì thế nào chứ?

Mấy năm nay, bọn họ yêu thương cô không phải là giả, cưng chiều cô không phải là giả, bọn họ sưởi ấm cô mỗi khi lạnh lẽo, làm bạn với cô mỗi khi cô đơn, khen ngợi cô mỗi khi cô tiến bộ, đốc thúc cô mỗi khi cô lười biếng, bao dung cô mỗi khi cô phạm lỗi, nuông chiều cô.....

Nếu những điều đó đều là giả, như vậy liền để cho bọn họ giả dối cả đời cũng được.

Nếu những điều đó đều là chơi đùa với cô, vậy thì hãy để cho bọn họ chơi đùa cả đời cũng được.

Có liên quan gì đâu? Chỉ cần cô hạnh phúc là được.

Nhưng mà hiện tại thì sao? Cô còn có thể trở lại nhà họ Chung sao? Còn có thể xông lên ôm lấy hạnh phúc của mình sao?

....Sau khi hạnh phúc của cô lại trở thành “Chồng của cô” “Anh đàn” của người khác sao?

.....Sau khi cô tận mắt nhìn thấy hạnh phúc của mình vô cùng thân thiết với người khác như thế sao?

.....Sau khi cô nhìn thấy hạnh phúc của mình cùng một nhà người ta lựa chọn nội y và lễ phục để chuẩn bị kết hôn sao?

Cũng không có gì gọi là khó hiểu! Mẹ nuôi Mã Hoa của cô, tính toán mọi cách lâu như vậy, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cô? Với hận thù của Mã Hoa đối với mẹ ruột cô, làm sao có thể để cho cô trở lại nhà họ Chung một lần nữa chứ? Sau khi ‘vạch trần bộ mặt thật xấu xí’ của cô, anh cả, anh hai sẽ được Mã Hoa lần lượt an bài kết hôn, cô sẽ hoàn toàn trở thành người qua đường với nhà họ Chung! Cô trở về thì phải làm thế nào đây? Tự rước lấy nhục? Trơ mắt nhìn các anh trai trình diễn tiết mục hạnh phúc với người khác?

.... Nhưng mà anh à, anh của em, tại sao nhìn dáng vẻ anh lại vui vẻ như vậy?

.... Anh của em, mấy ngày nay không có Lạc Lạc ở nhà, các anh không lo lắng sao? Hai người các anh không nhớ em giống như em nhớ các anh sao? Các anh không cần Lạc Lạc nữa sao?

Từ lúc bọn vào đến khi bọn họ rời đi, trước sau cũng chỉ mười mấy hai mươi phút, cô trơ mắt nhìn bọn họ rời đi, đau lòng như bị dao cứa, bỗng nhiên lúc đó liền mất đi dũng khí đối mặt một lần nữa.

* * *

Bên trong xe máy điều hòa nhiệt độ mở rất lạnh, nhưng cô vẫn cảm thấy ngọt ngào không thở nổi.

Quý Thiếu Kiệt và cô cùng ngồi ghế sau, cô gái nhỏ vẫn quay mặt hướng ra ngoài cửa sổ, yên tĩnh như mèo con.

Sự yên tĩnh này không phải nghe theo, mà là chống cự không nói gì với người và mọi vật xung quanh.

Cô ở bên cạnh cách anh chẳng qua cũng chỉ một cánh tay, nhưng mà, anh lại hoảng hốt có ảo giác cô đặt mình vào nơi hoang dã.

Cô ấn hạ cửa sổ xuống một nửa để thông gió, gió nóng mãnh liệt đập vào mặt cô, giống như cánh chim bồ câu mềm yếu đang vỗ cánh.

Anh nhìn sườn mặt trắng như tuyết của cô, đầu cô để trên thân xe, trong khi xe chạy lắc lư, thì đầu cô cũng đung tới đung lui.

Anh nhịn không được đưa tay kéo cô lại, ôm cô ngồi trên đùi, xoa nhẹ mái tóc bị gió thổi hỗn loạn, âm thanh ngậm chứa một chút bất đắc dĩ bá đạo, nặng nề khiển trách: “Nghĩ cái gì vậy? Em chỉ cần yên tâm đi theo tôi là được rồi.”

Hàng lông mi dày của cô gái giật giật, không hé răng, đầu thì mềm mại tựa vào người anh. Trên người cô lúc nào cũng mang theo mùi hương ngọt ngào, giống như mùi hương trên người của trẻ em mới sinh.

Là mùi vị này đã làm cho Quý Thiếu Kiệt say đắm.

Anh cầm lấy cái tay nhỏ bé của cô vào trong tay mình, mười ngón tay xen kẽ nhau, lần lượt nắm chặt, lại nới ra, lại nắm chặt, mà cô cũng không cho anh nửa phần phản ứng.

Anh chưa từng nói qua yêu đương, nhưng cô gái nhỏ này đau, anh có cảm ứng.

Một lần cuối cùng, chỉ cho phép em đau lòng vì người khác một lần cuối cùng. Sau đó, bảo bối, em là của anh.

“Bảo bối, trong lòng hãy phấn chấn lên, tôi dẫn em đi ăn món ngon!”
Anh phân phó lái xe quay đầu.

Nhớ tới nơi này cách phố thức ăn “Phẩm Thượng tư gia” cũng không xa, nhất thời hứng khởi, liền lôi kéo Lạc Lạc xuống xe đi bộ, chỉ để cho lái xe đi trước.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tôi Muốn Em!

Editor: Thu Lệ

Xuống xe mới phát hiện bên ngoài thật là nóng, cũng may trời đã gần tối, mặt trời đã sớm thu lại ánh nắng gay gắt, chỉ còn non phân nửa lòng đỏ trứng yếu ớt, hoàng hôn đang dần buông xuống, màn đêm đang dần dần lan rộng ra. Đèn đường đã được phát sáng lên từ lâu, hai bên đường là những cây ngô đồng Pháp cao cao, được một dây màu trắng cực nhanh đánh qua từng cái, thân cây và lá ở trong bầu trời tối liền khảm một vòng lại một vòng trong suốt, thỉnh thoảng bị gió đêm phất qua làm cho lay động, phát ra những âm thanh xào xạc nhẹ nhàng.

Quý Thiếu Kiệt một vạt áo khoác màu trắng trong khuỷu tay, một tay nắm lấy tay của Lạc Lạc, đạp lên lá cây đi trên đường dành cho người đi bộ.

Bị gió đêm thổi qua, nỗi bất mãn trong lòng đã nhạt đi rất nhiều, có lẽ đây chính là sức mạnh của thiên nhiên. Cứ như vậy mà lôi kéo tay cô gái nhỏ, nhàn nhã thong dong đi dưới trời chiều, đột nhiên anh suy nghĩ, thì ra lúc anh nhìn thấy những đôi tình nhân khác cũng đi như thế này, thực ra tự trong đáy lòng cũng thèm muốn sao?

Hết giờ làm, dòng người dòng xe dày đặc như nước chảy, khó có khi Quý Thiếu Kiệt được hưởng thụ loại phố xá sầm uất, hỗn loạn và khói lửa nhân gian như thế này, khóe miệng không nhin được mà ẩn chứa ý cười, chỉ nghĩ đến trong tay mình đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại, đó chính là thỏa mãn.

“Này, chú, tôi đau chân.....” Có người lại sát phong cảnh.

Một chuỗi sạp dê nướng bay tới từng trận khói dày đặc, Quý Thiếu Kiệt bị sặc một cái, lôi kéo cô gái đi nhanh hơn vài bước để tránh đi, mới dụ dỗ người trong ngực: “Ngoan, đừng náo loạn, một lát nữa là đến rồi, em mới vừa bị cảm mạo xong, ngồi trong khí lạnh một thời gian dài không tốt cho thân thể, chúng ta đi dạo bên ngoài một chút, hít thở không khí mới mẻ.”

Giống như là đặc biệt muốn đối đầu với anh, lại một làn khói “Trong lành” nồng nặc thổi tới dày đặc, khiến anh phải lôi cánh tay cô chạy nhanh về phía trước.

Hửm? Kéo không động đậy? Anh cúi đầu liền nhìn thấy, cô gái mở đôi mắt thật to nhìn chăm chăm vào nơi nào đó, giống như một chú thỏ nhỏ nhìn thấy cà rốt, như chú cún nhỏ nhìn thấy cục xương.

Anh cau mày trách móc, “Nhìn lung tung cái gì vậy? Muốn ăn thì lát nữa trở về bảo người ta làm cho em ăn!”

“Nhưng tôi muốn ăn bây giờ.” Lạc Lạc nghiêng đầu nhìn anh, dáng vẻ như không được ăn nhất định sẽ không bỏ qua.

Quý Thiếu Kiệt bất đắc dĩ nhìn bộ dạng tùy hứng của cô, mang chút khiêu khích, đôi mắt to mà đen láy, bộ dạng sa sút, đau thương khi bị vứt bỏ mới vừa rồi đã không cánh mà bay---- chỉ cần cô không rời khỏi anh, cho dù cô có muốn sao trên trời thì anh cũng hái cho cô.

“Chỉ có thể ăn một xiên.....”

“Mười xiên!”

“Một xiên!”

“Ông chủ, cho tôi mười xiên nướng.....” Cô gái hất tay anh ra vội vàng chạy qua.

Ông chủ quán xiên nướng cũng biết có phải là người Tân Cương* không, trên đầu đội một chiếc nón sáu cạnh màu trắng lệch qua một bên, khuôn mặt lõm sâu, sắc mặt vàng như nghệ do bị hun khói lửa nhiều năm, vừa vẩy rất nhiều bột đáng nghi lên những xiên nướng, vừa cuốn đầu lưỡi cao giọng nói: “Muốn ăn thịt xiên nướng?”

Lạc Lạc nhìn chăm chăm giá nướng không chớp mắt, nhìn bàn tay to đầy vết bẩn lạt tới lạt lui xiên thịt nướng, gật đầu lia lịa, “Cho nhiều ớt....”

Quý Thiếu Kiệt đi theo ở phía sau, vẻ mặt không được tốt, “Em được đấy, ít ồn ào lại cho tôi, lần trước nôn đầy ớt trong phòng tôi, bây giờ mùi vị đó vẫn còn chưa có tan hết.....”

Lạc Lạc đưa tay ra hiệu với ông chủ, ý là “Không cần để ý đến anh ta, cứ nghe tôi”, quay người trừng mắt nhìn Quý Thiếu Kiệt, “Cái đó còn không phải do chú dày vò....” Nói đến một nửa, bỗng nhiên cô nhớ tới cái gì đó, lập tức ngậm miệng.

“Tôi dày vò em như thế nào hả?” Anh ngược lại hai tay ôm ngực, cười như không cười nhìn cô. Mặt cô thoáng chốc đỏ đến rỉ máu!

“Hừ!” Cô khẽ gất một tiếng, bĩu môi, chán ghét bản thân mình lúc này lại đỏ mặt, giống như thật sự đang liếc mắt đưa tình với ông chủ này vậy.

“Ai cần chú lo! Tôi cứ thích ăn!” Cô giân dỗi giống như thì thầm với ông chủ: “Ông chủ, thêm cay, tôi muốn thêm cay.”

Bộ dạng cô gái nhỏ đỏ mặt giấu đầu hở đuôi, đúng là đáng yêu, ngang ngược, tươi mới, nháy mắt làm Quý Thiếu Kiệt nhìn ông chủ bắn thiu dờ dáy kia cũng thuận mắt hơn nhiều.

Sau đó, một người đàn ông toàn thân mặc đồ trắng đứng trên đường, cao lớn rắn rỏi mà vững chãi, tay áo hơi hơi cuộn lên, hai tay ôm ngực, chán ghét đứng hơi xa một chút, sợ mùi dầu bắn tung tóe lên người, nhìn cô gái

nhỏ xinh xắn đang cúi thắt lưng, hai bàn tay mỗi bên bên cầm năm xiên thị nướng, làm nhiều việc cùng lúc, ăn vô cùng hăng hái.

Quý Thiếu Kiệt ở bên cạnh nhìn một hồi, vẫn là nhịn không được mà đi qua, cầm khăn tay lau đầu mỡ và tương ớt dính đầy trên má, khẽ trách, “Em là một cô gái, có thể có một chút hình tượng được không?”

Trong miệng cô đầy thịt, bị cay đến nước mắt lưng tròng không ngừng hít hà, khuôn mặt chỉ lo tránh khỏi chiếc khăn đang lau.

Anh nhìn thấy liền nhíu mày, vẻ mặt bắt đầu từ từ đen lại, ngừng động tác lau lại, chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Nhìn cô nhếch nhác! Nhìn cô tuôn nước mắt như suối trào! Nhìn cô ở bên cạnh mình lại nghĩ đến người khác.

Cô ăn đến chảy nước mắt, nếu có các anh ở đây, bọn họ một người đứng bên trái, một người đứng bên phải, một người cầm nước khoáng, một người cầm khăn giấy ướt, có khi còn cầm cả kem cô thích ăn.

Bọn họ nói “Lạc Lạc, ăn từ từ kéo sặc, coi chừng nghẹn...”

Bọn họ nói “Lạc Lạc, uống miếng nước, đừng ăn nhiều quá, lát nữa về nhà lại không ăn được cơm....”

“Tôi muốn uống nước!” Hai mắt cô đăm nước mắt mơ hồ nhìn Quý Thiếu Kiệt.

“Không có nước.” Quý Thiếu Kiệt nhíu mày.

“Tôi muốn uống nước! Tôi nói tôi muốn uống nước!” Cô cố chấp nhìn anh, lẹp đi lẹp lại nói, đôi mắt mở thật to, chấy cũng không nháy, nhưng những giọt nước mắt lại bộp bộp rơi xuống đất.

“Em àm ỉ cái gì? Trên giữa đường này có chỗ nào bán nước?” Quý Thiếu Kiệt đau đầu nhìn cô, rồi lại nhìn xung quanh, quán thịt xiên nướng cũng không bán nước.

“Tôi muốn uống nước!”

“Chú không nghe thấy sao? Tôi muốn uống nước!”

“Không có nước sao chú lại để cho tôi ăn thịt xiên nướng? Chú không biết tôi ăn thịt xiên nướng nhất định phải uống nước sao?”

Cô gái đột nhiên ném toàn bộ thịt xiên còn lại xuống đất, gào khóc thật to. Cô tùy hứng, rất không hiểu chuyện, lqđ lôi kéo tay áo Quý Thiếu Kiệt, toàn nước mắt nước mũi đều chảy ra, dán đầy trên mặt, mỗi một tiếng khóc đến khàn cả giọng, giống như chịu đựng rất nhiều oan ức.

Mấy người qua lại khó hiểu nhìn bọn họ, một người đàn ông giống như người mẫu, một cô gái giống như búp bê sứ, nhất định có chuyện xưa! Một người rảnh rỗi liền bắt đầu tốp năm tốp ba vây quanh bọn họ.

Ông chủ bán thịt dê nướng cũng không giả bộ cuốn đầu lưỡi---- không phải ông không muốn cuốn, thật sự là ông không thể giả bộ lời nói quá dài, chỉ có thể nói thẳng: “Hắc hắc, tôi nói này chàng trai, sao cậu lại chọc cô gái nhỏ khóc vậy? Tôi để cho cậu mua hai mươi xiên không phải mua mười xiên, cậu mua hơn hai mươi xiên không phải đã không có chuyện gì rồi sao? Nào, nào cậu mua đủ hai mươi xiên tôi sẽ tặng cậu hai xiên nữa! Mau đi cô gái nhà người ta cho tốt.....”

Quý Thiếu Kiệt cẩn thận nhìn tay áo màu trắng bị cô nắm dính đầy dầu mỡ và tương ớt, trên trán toát mồ hôi, mấy chục lqđ tuổi đời còn chưa bao giờ bị làm khi cho người ta nhìn. Anh có thể nói anh mua nổi một cửa hàng nước giờ phút này lại không thể biến ra một bình nước sao?

Nhưng mà cô nhóc này khóc thật thê thảm, thở không ra hơi, giống như có chút điên rồ, tay chân anh luống cuống lau nước mắt nước mũi không ngừng chảy ra cho cô, cô lại di chuyển từ tay áo lên vạt áo, cô thấp anh cao, cô treo ngược trên bờ vai anh không dùng rung lắc.

Đám người vây xem nghị luận âm ỉ, từ nghi ngờ anh ăn con gái nhà người ta sạch sành sanh rồi bỏ chạy, nghi ngờ anh thiếu tiền con gái nhà người ta, nghi ngờ anh bắt cóc mẹ của cô gái đến bắt cóc ba của cô gái.

Lúc nào cô cũng có cách tra tấn anh, lúc nào cũng có biện pháp khảo nghiệm tính nhẫn nại của anh.

Cô giống như đứa nhỏ khóc lóc om sòm đòi mua đồ chơi, chỉ còn kém lăn lộn trên mặt đất, mà anh lại giống như một người cha đàn độn vô trách nhiệm.

Cuối cùng anh cũng nổi giận, luồng tay dưới nách cô, dễ dàng nhắc cô treo lơ lửng giữa trời, cúi đầu ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn bị bay đến đờ au của cô lại, ngậm mút.

Thì ra hôn cũng có muôn vàn mùi vị, ví như mùi vị cay lúc này, thấm ướt cả đầu lưỡi.

Thì ra trái tim cũng có muôn vàn đau đớn, ví như đau thương lúc này, thấu vào xương tủy.

Lạc Lạc le lưỡi ra thở dốc giống như một chú chó nhỏ, cô là cay thật, đầu lưỡi đều đã tê dại, ròn rã diễn ra một vòng, khóc rống quá lớn, dường như khí cung cấp không đủ, đang lúc cảm thấy choáng váng, bỗng nhiên trời đất xoay tròn, người bị nâng lên, được ôm trong lòng ngực cứng cáp sau đó là môi bị mút chặt, đầu lưỡi trơn tuột không đầu không đuôi tiến vào, có dòng chất lỏng mát rượi tiến vào giữa môi.

“Oẹ!” Cô trở mặt ba giây, xấu hổ đẩy anh ra, nhảy xuống đất, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, lắp bắp nói: “Ai, ai muốn uống nước miếng của chú chứ?” Nhưng đầu lưỡi được an ủi qua đang lưu luyến dòng nước mát rượi ở răng và môi.

Quý Thiếu Kiệt rũ mắt nhìn cô, vô tội nói: “Nhưng tôi chỉ có cái này.”

Anh nâng mặt cô lên, giọng nói trầm thấp mà rõ ràng, “Chung Tĩnh Ngôn, bảo bố đừng khóc, sau này đừng khóc nữa! Được không?”

Biểu cảm trên mặt anh là, yêu thương sao?

Trong nháy mắt Lạc Lạc bị mê hoặc, xấu hổ lui ra, ủy khuất, kinh hoàng, bất an, sợ hãi, ào ào kéo đến từ các góc trong thân thể, cô biết người đàn ông này có bản lĩnh làm cho người ta đi theo anh, nhưng cô vẫn không tự chủ được mà rơi vào cặp mắt thâm thúy mang chút màu xanh tối của anh.

“Bọn họ không cần tôi nữa.” Cô đáng thương, khóc không tiếng động, chỉ có nước mắt phốc phốc rơi xuống.

“Tôi cần em! Em hãy đi theo tôi!” Anh dùng ngón tay cái lần lượt gáy nhẹ trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Tôi cũng không có nhà...” Cô nghẹn ngào, nấc cục.

“Cô gái ngốc, sau này em hãy nhớ kỹ, có tôi thì có nhà!”

Trái tim của anh như bị ai nhéo, bị tuyệt vọng trong mắt cô gái làm rung động, lại cảm thấy ấm áp và yên tĩnh kỳ lạ. Anh không hiểu tình yêu, giờ phút này lại thấy không hề nóng nảy, chỉ thầm nghĩ phải che chở cô gái nhỏ yếu ớt như tơ này vào trong ngực.

Anh vén mái tóc của cô bị mồ hôi làm ướt ra hai bên, bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn khóc đến đỏ rục, trên nửa bên mặt còn có dấu vết đã lau

nước mũi, nhưng đối với anh lại chỉ cảm thấy rất đẹp và đáng yêu ---- chỉ cần thuộc về anh, thì cái gì cũng tốt đẹp.

Lôi kéo một hồi, anh cúi người lại lần nữa bao phủ lên cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn đang hé mở.

Lạc Lạc cả kinh đến nỗi quên khóc, trong đầu hỗn độn, cô tự nhận bản thân mình cũng là một người liều lĩnh, nhưng cô chưa từng gặp qua người nào điên cuồng như vậy, giữa ban ngày ban mặt, người qua kẻ lại đông đúc vây quanh, anh cứ như vậy mà hôn lên, đã vậy còn đưa vào quá mức, cả đầu lưỡi trơn trượt ẩm ướt duỗi vào, xâm nhập lật chuyển khuấy đảo, vương víu như tảo biển, mút đầu lưỡi cô như muốn tan chảy ra rồi

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cô Là Ma Túy!

Editor: Trần Thu Lệ

Đầu năm nay, việc hôn môi và phóng uế tùy tiện vẫn còn chưa có phổ biến, đám người vây xem màn kịch vui này hóa đá trong vài giây, sau đó là bùng nổ ra một trận lại một ồn ào.

Có một anh chàng trẻ tuổi, trên vai đeo một chiếc túi đựng máy vi tính nhìn không ra màu sắc, một tay xách cặp lồng đựng cơm, một tay vừa mới ăn thịt dê nướng xong cầm tăm chỉ vào Quý Thiếu Kiệt nói: “Này, anh ta, anh ta, anh ta! Người này tôi đã nhìn thấy! Hôm nay trên bản tin tài chính và kinh tế, không phải anh ta vừa ký thỏa thuận hợp tác với công ty điền sản Vạn K, để ý thiên kim tiểu thư ông tổng điền sản Vạn K hay sao? Vậy lúc này lại đang hôn ai chứ? Không được, tôi tôi tôi di động đâu.....”

Anh ta vừa mới nói xong, có mấy người trong đám đông cũng liền tỉnh ngộ lại, tranh nhau tìm di động tìm di động, đào máy ảnh đào máy ảnh.

Lạc Lạc còn chưa có lấy lại tinh thần đâu, đột nhiên môi trống rỗng, liền bị kéo lão đảo, không hề báo trước mà bị kéo chạy về phía trước.....

Còn những người đang cầm điện thoại và máy ảnh trong tay đang giơ lên cũng đã không tìm được tiêu điểm, người ta đã sớm chạy mất chỉ còn lại hai bóng dáng màu trắng.

Chạy một hồi, Lạc Lạc bỗng nhiên dừng lại, hai tay dùng sức tách ra, tách không được liền ngồi phịch xuống.

“Chú à, không chạy nữa có được không?”

“Không chạy để chờ được lên báo à?” Anh khẽ trách, kéo cô về phía trước.

“Cũng đâu có ai quen biết tôi, tôi không chạy!” Cô ăn vạ, cố ý muốn nhìn bộ dạng quần bách của anh.

“Được rồi. Vậy thì hãy để cho bọn họ đến chụp ảnh đi, ngày mai lên báo để các anh trai em đến đưa em về!” Anh cũng dừng bước chân, ra vẻ chán ghét nhìn cô.

“Tôi chạy không được....” Cô lập tức thay đổi chiến lược, đáng thương nói: “Giày mới cọ sát vào chân, tôi đau chân....” Cô nói xong, liền “Bộp bộp” đá bay giày, lộ ra hai cái chân trần không mang tất, những đầu ngón chân non mềm chà chà trên đất.

Quai hàm Quý Thiếu Kiệt xê dịch, nhìn cặp chân nhỏ trắng nõn thật sự bị cọ sát đến đỏ, trái tim liền mềm mại, ánh mắt nhìn lướt về phía sau, anh chàng mang túi đựng vi tính đang đuổi theo, “Này, tôi nhớ ra rồi, anh anh anh họ Quý...”

**

Quý Thiếu Kiệt một tay xách giày, một tay nâng đỡ hông cô để phòng cô trượt xuống.

Cô gái mềm mại nằm úp sấp trên lưng anh, có lẽ đã ngủ rồi, hơi thở ấm áp đều đặn nhẹ phả vào gáy anh, hai viên thịt mềm mại trước ngực ép lên lưng và thấm vào tim của anh.

Anh vác cô nàng của mình trên lưng đứng ở bên đường chờ lái xe đến đón.

Hoàng hôn bắt đầu khép lại, dọc đường xe tới xe lui, gió đêm thổi vào người cuối cùng có cảm giác mát, nhưng Quý Thiếu Kiệt chỉ cảm thấy khô

nóng từ trong mỗi một lỗ chân lông tỏa ra ngoài, tim đập thành thịch.

Đến cơm cũng không kịp ăn, chỉ dọn dờ gói lại đem về, không muốn chờ một khắc nào, lúc này chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để đưa thân hình mềm mại trên lưng này về nhà... đặt lên giường.

Cuối cùng xe cũng tới, chú Cường vội vàng bước xuống, vươn hai tay ra muốn tiếp nhận cô gái trên lưng ông chủ, lại không biết ông chủ có nguyện ý hay không.

Anh dùng cằm ra hiệu chú Cường mở cửa phía sau, tự mình cẩn thận thả cô gái vào trong xe, anh rất cao, Lạc Lạc bị thả vào không khỏi bị đụng trúng đầu, nên “A” một tiếng thật dài.

Anh chán nản, động tác lại càng thêm cẩn thận.

Chú Cường không giúp được gì, muốn giúp đỡ cầm giày cũng bị ông chủ từ chối rồi.

“Trở về biệt thự Cách Lan!” Anh cũng lên xe theo, dọn dờ ngăn gọn.

Chú Cường cung kính trả lời, cũng không có tắt máy xe trực tiếp thả lỏng phanh, đạp chân ga, phóng đi như tên bắn. Ông chủ không nói gì, nhưng mấy năm nay đi theo ông chủ, chú Cường cảm nhận được ông chủ đang vô cùng gấp gáp.

Bởi vì phải mua này nọ cho cô, anh đã cố ý đi loại xe có bảy chỗ ngồi, nên trong xe rất rộng rãi.

Anh ấn một công tắc trong tay, một vách ngăn màu đen liền khép lại, ngăn cách với tài xế ngồi ghế trước.

Phía sau xe chỉ còn lại anh và cô.

Bên trong xe rất yên tĩnh, những cơn gió lạnh chầm chầm thổi trên đỉnh đầu anh, anh gần như có thể nghe thấy tiếng máu chảy ồ ồ trong thân thể mình.

Có lẽ là vừa mới bị kích thích trong tiệm đồ lót, sau lại vừa khóc vừa ầm ĩ rất mãnh liệt, dày vò như vậy nhưng cô vẫn không tỉnh lại, chỉ tìm vị trí thoải mái trong lòng anh, thở ra một hơi thật dài, trong miệng lẩm bẩm rồi tiếp tục ngủ.

Ngủ không phòng vệ một chút nào như vậy, nằm ngang trên đùi Quý Thiếu Kiệt.

Mùi thơm ngai ngái của cơ thể cô lại bắt đầu tập kích lên người anh.

Thân thể nhỏ mềm mại này chính là ma túy, vừa chạm vào liền nghiện ngay. Muốn dừng mà không dừng được.

Xương quai xanh của cô rất đẹp, bộ đồ thể thao mới mua trên người là kiểu áo ba lỗ, kiểu dáng rất đơn giản, vừa vặn lộ ra bờ vai mảnh khảnh trắng nõn của cô, đôi gò bồng đảo nhô lên hai nhũ tiêm vừa vặn được chất liệu vải màu trắng bao lấy, theo hô hấp của cô lúc lên lúc xuống, giống như đang cất giấu hai chú chim bồ câu ngủ say, là đang im lặng chờ đợi ai đây?

Hai mắt anh sáng như đuốc, nhìn chăm chăm vào đôi gò bồng đảo đang nhấp nhô, cuối cùng cũng không kiềm chế được thở dốc, tiếng trước lại dồn dập hơn tiếng sau, anh rõ ràng có thể cảm nhận được tình cảm nóng nảy của mình, nhưng lại không có cách nào khống chế được.

Ngón tay thon dài gần như là gấp đến không thể chờ, giống như một tên nhóc mới biết yêu lần đầu, vội vàng nắm lấy nơi mềm mại ấy, toàn bộ đều nắm trong lòng bàn tay, xoa nắn.

Ngay chỗ cổ áo thể thao màu trắng có mấy viên nút màu hồng nhạt, anh khẽ run rẩy bắt đầu tháo ra, lại đưa ra sau lưng cô mở móc khóa áo ngực.

Cô mới vừa bị cảm mạo xong, sợ cô cảm lạnh nên không dám vén quần áo cô lên. Vì vậy, anh chỉ nhẹ nhàng lấy ra nửa bầu ngực từ cổ áo, bầu ngực xinh xắn vênh lên trong tầm mắt của anh, trắng nõn như tuyết, ngọt ngào cao nhất, tươi mới như quả đào mật, trên đỉnh là một viên trân châu màu hồng nhạt.

Rốt cuộc tay anh cũng không khống chế nổi lại nắm lấy một lần nữa, kích cỡ này của cô làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn trái ngược, to mà mềm mại, một tay anh gần như không thể nắm hết, giống như lqd là có một mình một sinh mạng vậy. Mềm mềm quyến rũ khẽ run, dán vào trong lòng bàn tay anh, như là có thể mặc ngược đãi nàng dâu nuôi từ nhỏ, uất ức lại mở ro hai mắt mong đợi, nó nói, đến đây đi, đều là của anh....

Bàn tay sẫm màu của anh và trắng như tuyết của cô hình thành thị giác tương phản vô cùng mạnh mẽ, anh bày ra năm ngón tay, hơi hơi dùng sức nắm lấy, khiến nó từ một chiếc bánh bao mượt mà biến thành gò núi cao vút, rồi buông ra, gò núi lại trở về thành bánh bao, anh hết sức nắm thả, chỗ ấy liền biến thành một bồn sữa, lay động từng vòng trong mắt anh, khiến lòng anh ngứa ngứa.

Mãi đến khi cơn ngứa này lan tràn tới toàn thân, cũng không còn cách nào nhẫn nại nữa, anh cúi đầu ngậm chặt viên phấn hồng nhọn hoắt này, dùng môi nhấp đi nhấp lại, rồi lại đưa cả bầu ngực vào trong miệng, dùng sức mút, thật muốn mút sữa từ bên trong ra miệng mình. Hồi lâu, cổ ngứa vô danh này thoáng bình phục, mới từ từ chuyển sang mút dịu dàng.

Chỗ ngồi tái xế phía trước và phía sau chỉ cách nhau một tầng rèm vải mỏng manh, anh không biết tiếng “Chặc Chặc” trong miệng anh có truyền ra hay không. nhưng dự vọng của anh bắt đầu như lửa cháy, không có cách nào khống chế.

Không biết mút như vậy bao lâu, hạt châu nhỏ bé vốn dĩ mềm mại lại trở nên căng đầy giữa răng và môi của anh, thật cứng rắn, anh rõ ràng cảm

nhận được, giống như đứa nhỏ được đồ chơi mới, không những chỉ mút vào mà còn bắt đầu trêu chọc, cắn cắn, khi buông miệng ra, hơi thở của anh liền phun lên bầu ngực trắng nõn nà, hạt châu nhọn hoắt lớn gấp bội, dính đầy nước miếng của anh, biến thành sẫm màu.

Màu sắc kiều mị này, khiến anh than thở từ tận đáy lòng, trong con người thâm sâu, cất giấu dục vọng đang dâng trào.

Anh không cam lòng cúi đầu tiếp tục đùa giỡn hạt châu non mềm nhọn hoắt trên đỉnh, mà một bàn tay đã luồn vào cổ áo cô, móc phần tốt đẹp còn lại của cô ra.

Một khi đã nếm qua mỹ vị(thức ăn ngon) thì không có cách nào tự kềm chế, đôi mắt thâm sâu của anh chăm chú nhìn vào bầu ngực của cô, một đôi đào mật ngay ngắn chinh tề bày ra nơi cổ áo, được anh trêu chọc qua rõ ràng đã có sự khác biệt, dính đầy nước sáng bóng, mà một bên chưa bị lqd anh mút qua, giống như hạt đậu vừa mới nảy mầm, rụt rè e thẹn, nhỏ rất nhiều, bờ môi của anh không khỏi thương tiếc mà dè dặt, ngậm chặt hạt nửa mềm nửa cứng còn lại, ngón tay thon dài hữu lực cũng không chịu buông tha bên kia, kẹp lấy hạt đậu dính đầy nước, không ngừng vôn vôn.

Cuối cùng Lạc Lạc cũng bị đánh thức, ngực vừa đau vừa tê dại, giống như bị vô số con kiến nhỏ xen lẫn nhau mà cắn, toàn thân mềm yếu không còn chút sức lực, cô hoang mang mở to hai mắt, muốn biết rõ đây là tình huống gì.

Đây là cái tình huống gì?

Quần áo của cô ngay ngắn chinh tề, nhưng chỉ riêng hai bầu vú bị móc ra, liền đặt ngay cổ áo chật hẹp, ôm lấy một đường rãnh thật sâu, đầu tóc ngắn của đàn ông đang úp sấp ở chỗ đó, mút nhũ tiêm nhỏ bé của cô.

“Chú....!” Miệng của cô vừa mới mở, kháng nghị liền bị che lại.

“Tài xế đang ngồi ở phía trước, em muốn để cho ông ấy nghe thấy sao?”
Người này nằm ở bên tai cô phun khí nóng.

“Chú! Chú buông tôi ra!” Giọng nói của cô vừa mềm mại do mới tỉnh ngủ và xấu hổ, đê thấp, nhưng lại vùng vẫy không chịu thua một chút nào.

“Bảo bối, để tôi thưởng thức một chút!” Một tay anh bắt được hai đàng vùng vẫy của cô, tay còn lại trêu chọc nhũ tiêm, làm cho cả người cô phát run, đau xót quay tới quay lui, trốn tránh, nhũ tiêm nhỏ bé ở trong lòng bàn tay anh trượt tới trượt lui như một chú cá nhỏ, nhưng lại không thể nào trốn thoát được.

Anh bị cô di chuyển khiến phía dưới phát đau, tay liền không biết nặng nhẹ, tưởng tượng như bóc lột cả bầu ngực non mềm của cô ra vậy, đó là một loại khát khô cổ như nước cuồn cuộn tuôn ra từ sâu trong thân thể, mãnh liệt dâng trào tới tứ chi, thật sự muốn vò nát vật nhỏ trong tay này tan thành nước để nuốt vào trong bụng mới có thể giải khát.

Cái miệng nhỏ nhắn bẹp ra, cầm lấy tay anh, là bộ dạng muốn khóc cho anh xem.

Anh chỉ có thể dừng lại, ngồi thẳng người mạnh mẽ ấn đầu cô vào trong ngực, thở hổn hển, “Được rồi, được rồi, xuyt! Anh không làm nữa! Bảo bối ngoan, chúng ta về nhà!”

Chỉ trong chốc lát, lại đẩy cô ra xa một chút, không kèm chế được mà vùi đầu vào trong khe rãnh thật sâu, vùi vào nơi có hương thơm tươi mát.

Cho dù cả một đời lún sâu vào, không thể hô hấp.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào? (1)

Editor: Thu Lệ

Xe chạy như tên bắn trong màn đêm rất nhanh đã tiến vào biệt thự Cách Lan.

Cô còn đang tức giận, vào nhà liền vút anh sang một bên, trực tiếp chạy thẳng vào phòng bếp, “Dì Ngô, có gì ăn không? Con đói bụng!”

Đói bụng thì tìm dì Ngô đòi ăn, nhàm chán thì tìm quản gia đòi MP3 và sách, trong nửa tháng này cô thế nhưng đã qua lại vô cùng quen thuộc với mấy người giúp việc trong biệt thự.

Quý Thiếu Kiệt vừa nghe điện thoại, vừa đi theo sau lưng.

“Trong xe có đồ ăn đóng gói đem về, em hãy rửa tay trước rồi ngồi chờ một lát.” Anh ngừng điện thoại bên tai nói một câu, sau đó lại tiếp tục dằn dò gì đó trong điện thoại, đi tới chỗ cầu thang, quay người lại nói với cô, “Ăn cơm xong thì trở về phòng của tôi!”

Lạc Lạc bĩu môi, đúng lúc anh nhìn thấy, nhú mào, “Em có nghe rõ không?”

Cô vênh cái mông nhỏ nhắn lên một chút liền tiến vào phòng khách.

Nghe chú mới lạ đấy.

Lạc Lạc le lưỡi với bóng lưng đang lên lầu của anh.

Anh vừa đi mất, cô liền sống, cho cá ăn, rồi lại tưới nước cho chậu hoa lan trong nhà.

Làm cho bác Từ quản gia gấp đến độ xoay quanh ở phía sau.

“Tiểu thư, cá này đã no quá rồi, còn cho ăn nữa nó sẽ no chết mất...”

“Tiểu thư, hoa lan này không thể tưới nước nữa, hôm sau hãy tưới...”

Đợi cô tưới ào ào xong hai ca nước, mới vỗ vỗ tay xoay người rời đi, bác quản gia ở phía sau vẻ mặt như đưa đám lẩm bẩm, “Nuôi lan một ngày, công tưới nước ba năm, tiểu thư, lần này cô đã hại chết tôi rồi...”

Đáng lẽ Lạc Lạc còn lo lắng lúc ăn cơm người nào đó lại đến đây làm phiền cô, nhưng cuối cùng anh vẫn không xuống lầu, liên tục nhốt mình trong thư phòng, Quản gia đi gõ cửa kêu một lần rồi không dám thúc dục nữa.

Không xuống cũng tốt. Lạc Lạc cũng không muốn ăn, rất nhanh đã ăn xong liền chạy vào phòng khách, đóng cửa sổ, khóa cửa chính.

Đang cầm một quyển sách tùy ý lật tới lật lui, liền nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng xe ô tô, cô rảnh rỗi buồn chán, nên đi qua vén rèm cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, một chiếc xe màu trắng bạc đang đứng trước cửa biệt thự, một người đàn ông tóc xoăn mặc Tây trang từ trên xe bước xuống, ôm một chồng văn kiện vội vàng đi vào biệt thự, nhìn bộ dạng anh ta chắc là nhân viên của công ty.

Lạc Lạc bĩu môi, tốt nhất là bận đến mai luôn đi.

Chỉ có điều hơn mười phút sau, lại nghe tiếng ô tô khởi động, vội vàng đứng dậy xem.

Chỉ thấy người nào đó đang đi ra, từ góc độ của cô nhìn xuống, mỏng manh dưới đèn đường, càng lúc càng cảm thấy anh thon dài cao ngất, lúc này đã thay đổi một bộ Tây trang hừ nhàn mới màu đen, càng lộ ra vẻ khí thế phi phàm, bộ dạng giống như đối với tất cả đều lqđ nắm chắc trong lòng bàn tay, người nhân viên tóc xoăn kia cúi đầu đi theo phía sau cách anh một bước, đang thấp giọng nói gì đó, chú Cương tài xế đã sớm lái chiếc xe thương vụ màu đen mà anh thường dùng đứng trước biệt thự, đang đứng bên cạnh xe xoay người mở cửa cho anh.

Người nào đó đã nhắc một chân vào trong xe, lại ngẩng đầu lên, giống như lơ đãng liếc mắt nhìn lên lầu một cái, ánh sao chớp lên, Lạc Lạc sợ tới mức nhanh chóng buông rèm cửa sổ ra, tim đập thành thịch, căng thẳng giống như ăn trộm vậy.

Đã trễ thế này còn đi ra ngoài, chắc là sẽ không về đây chứ? Hoặc là nếu có trở về cũng mệt mỏi như heo rồi, không có tinh lực đến làm phiền cô.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại kiểm tra cửa sổ một lần nữa, bắt đầu yên tâm tắm bồn.

Nhưng mà, khi cô tắm xong bước ra, đứng trong phòng tắm trống rỗng mà xa lạ, cô đơn và bàng hoàng, ngay từ dưới sàn, đến trong khe cửa sổ, từ nơi nhìn thấy đến nơi không nhìn thấy, như từng sợ tở rót vào mỗi một chỗ trong da thịt, cô ôm chặt hai vai, nước mặt lại không chút kiên kị mà chảy xuống.

* * *

Đêm khuya, khi Quý Thiếu Kiệt đứng bên giường trong phòng khách, liền thấy một cô gái mặc áo ngủ màu trắng, đang ngủ như trẻ con.

Chiếc giường này nằm gần cửa sổ, nửa tấm rèm cửa sổ bị kéo ra, ánh trăng như bạc yên tĩnh chiếu xuống thân thể cô gái.

Ở giữa giường, cô cuộn thành một đoàn, bàn tay nắm thành quyền đặt trên môi, trên mặt vẫn còn dấu vết phản chiếu của nước mắt, tư thế ngủ giống như tư thế của em bé trong bụng mẹ, là một loại tư thế vô cùng yếu ớt và không nơi nương tựa.

Nhưng mà, anh rõ ràng nhớ được, cô rất hạnh phúc.

Ở trong văn phòng của Chung Chấn Văn, cô không coi ai ra gì mà nhai kẹo cao su trong miệng, trong hội trường vũ hội, cô thẳng thừng từ chối những người đàn ông không vừa mắt đến mời cô nhảy, cho lqd đến ở trong phòng làm việc của anh, cô kiêu ngạo ương ngạnh yêu cầu anh không được xen vào việc của người khác, tất cả những biểu hiện của cô giống như một đứa nhỏ được chiều chuộng đến vô pháp vô thiên.

Nhưng mà, giờ phút này, cô lại ngủ với tư thế bàng hoàng và bất an như vậy, không hề giống như những gì anh đã tưởng tượng.

Trong đầu anh xoay quanh những tài liệu mà trợ lý Steven vừa mới đưa cho anh lúc tối: Không biết cha ruột là ai, mẹ ruột họ Thẩm sau khi sinh cô ra được một năm thì qua đời vì bệnh, được tổ chức xã hội đưa vào cô nhi viện, đến khi năm tuổi thì được Chung Bang Lập nhận nuôi, nữ danh là Lạc Lạc, sau đó nhà họ Chung gọi là Chung Tĩnh Ngôn. Tiểu học và sơ trung(THCS) đều tốt nghiệp với thành tích đứng trong top 10, sau đó đi học trong trường trung học trọng điểm, vẫn liên tục giữ vững thành tích trong top 10, ba tháng trước đã thi xong bằng PET S5* và TOEFL**, nửa tháng trước nhận được một số ảnh chụp nặc danh, từ đó trốn khỏi nhà họ Chung.

*PETS5: là kỳ thi cấp độ thứ nhì trong các kỳ thi tiếng Anh dành cho người nói các thứ tiếng khác là ngôn ngữ chính của Cambridge.

**TOEFL: (được đọc là toe-full hoặc toffle), viết tắt của Test Of English as a Foreign Language, là bài thi được tiêu chuẩn hóa nhằm đánh giá khả năng thông thạo của người học và người sử dụng tiếng Anh (Mỹ).

Anh cũng không biết rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì, dù có biết hay không cũng không sao cả, chỉ cần giờ phút này cô ở trên giường của anh là được.

Anh cũng không khó đoán được vì sao cô lại thi GRE* sớm như vậy, tình yêu ba người, so với tưởng tượng của cô gái nhỏ thì càng phiến toái hơn nhiều. Mà trước khi cô đối mặt với tất cả phiến toái này, theo bản năng cô đã chuẩn bị tốt đường lui cho bản thân và tình yêu của mình.

* GRE: The Graduate Record Examination là bài kiểm tra tiêu chuẩn được sử dụng trong việc xét điều kiện nhập học sau đại học (Master hoặc PhD) ở các chuyên ngành khoa học tự nhiên và khoa học xã hội (trừ Y, Dược, Luật) tại Mỹ. Chứng chỉ GRE được sử dụng để so sánh và đánh giá thành tích học tập của các thí sinh sau đại học bên cạnh bảng điểm đại học và các chứng chỉ liên quan khác.

Có lẽ, so với tưởng tượng của anh, cô gái này còn yếu ớt hơn rất nhiều.

Anh bưng cằm đứng ở chỗ cũ nhìn một hồi, ánh trắng sáng như thế, đáng vẻ như thế, cô gái như thế, làm trái tim anh tự dưng lâm vào một loại mềm mại. Không liên quan đến dự vọng.

Lúc này, cô gái khẽ nhú mày, đầu ngón tay non mịn nín chặt chặn mỏng, “Chú, đừng..... anh... anh ơi cứu em.....” Cô hơi co quắp, nói mớ.

Là đang diễn tiết mục quan binh bắt bọn cướp trong mộng sao?

Như vậy anh nhất định là diễn nhân vật phản diện rồi hả?

Anh không khỏi cười khố. Lần trước ở trên giường, thật sự đã đùa cô nhóc này sợ hãi rồi.

Nếu cô nhóc này là món quà ông trời đã ban tặng cho anh, thì anh cần gì phải nóng lòng nhất thời chứ?

Anh cố gắng thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng đi qua, ngồi xuống ở mép giường, nệm hơi sụp xuống một góc, như trái tim của anh vậy.

Anh duỗi ngón tay, vén tấm chăn trên người cô lên một chút, từ từ tuột xuống đến cạnh chân cô.

Làn da cô vốn hồng hào như trân châu, được ánh trăng chiếu rọi, nổi lên một tầng óng ánh nhàn nhạt, càng thêm mê người, phía dưới váy ngủ màu trắng đáng yêu là bả vai mỏng manh, uốn cong đến thắt lưng lại lồm xuống, nhỏ bé mềm mại không thể tin nổi, cặp lông mày xinh đẹp vênh lên, đường cong nhô lên cao, chậm rãi kéo dài tới đôi chân thon dài nhỏ nhắn mềm mại, anh không kìm lòng được mà đưa tay khẽ vuốt ve đôi chân chân đáng yêu.

Cô giống như tỉnh ngủ mà lay động, trong miệng khe khẽ rì rầm vài tiếng, ở trên giường hơi ma sát, thân thể thoáng mở ra một chút, với dáng vẻ mời mọc.

Anh hôn dọc một đường từ dưới bắp chân đi lên, nhắm mắt lại, nhẹ ngửi hương vị của cô, ngây ngô, thơm ngọt, giống như một loại trái cây vừa mới chín muồi, bao hàm có thể dự đoán thơm ngọt ngon miệng.

Cuối cùng, nụ hôn của anh dừng lại trên đầu vai cô, xúc môi mềm mại một mảnh, như đang hôn lên cánh hoa hồng đang nở rộ, lại như một loại sữa vừa mới nhập khẩu, miệng anh khẽ uống, dịu dàng ấm áp.

Ánh mắt anh đi xuống, váy ngủ trước ngực cô mở ra một khe hở nhỏ theo tư thế ngủ, một mảnh da thịt nhỏ trắng như tuyết lác qua lác lại, hôm nay vết ứ đọng đỏ sậm và dấu răng xanh tím bị anh d.đ;l/q.d làm ra, nhìn thấy mà ghê người. Anh không đành lòng tiếp tục hành hạ, chỉ cách một tầng quần áo, đầu lưỡi di chuyển nhẹ nhàng, mắt thấy những dấu vết ẩm ướt, đỉnh nhọn lạng yên đứng thẳng, lộ ra một chút ướt át mềm mại.

Trong lòng anh, lửa bắt đầu cháy hừng hực, toàn thân đau đớn chỉ muốn tới gần cô không có cách nào khống chế được.

Anh nằm bên cạnh cô, môi tiếp tục trêu đùa cách một lớp quần áo, tay lại duỗi đi xuống, vén váy ngủ bằng bông lên, tìm kiếm đáy quần lót nhỏ bé của cô, quỳn rữ đường viền tơ lên, đầu ngón tay tham tiến vào mảnh đất nho nhỏ, ấm áp, mềm mại non nớt, trơn bóng, mang chút âm ướt

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào?(2)

Editor: Thu Lệ

Lần này dĩ nhiên là quậy cô tỉnh dậy.

Cô dường như cả kinh, đột nhiên bật người dậy, “Chú! Sao chú lại ở trong này? Rõ ràng tôi đã khóa cửa, chú... vào bằng cách nào?” Cô quay tới quay lui nhìn cửa lớn và cửa sổ.

Quý Thiếu Kiệt ung dung tiếp tục nằm nghiêng, nhìn bộ dạng hoang mang lo lắng của cô có chút thú vị, làm anh không khỏi thấy buồn cười, giọng nói khẽ trêu chọc, “Bảo bối, em không biết còn có một loại gọi là chìa khóa sao?”

Cô cắn môi hung tợn trừng anh, vì mới ngủ dậy mà mái tóc hơi rối tung chia chia ra, làm như anh là phần tử phạm pháp xông vào cấm địa vậy.

Anh khẽ nhếch khóe môi, vô tội duỗi thẳng tay chân nằm ngửa ra giường, “Đây chính là nhà tôi, vì sao tôi không thể vào?”

Đơn giản, anh đã uy hiếp trúng điểm yếu của cô.

Trong lòng cô đều hiểu rõ và để ý hơn ai khác, cô chỉ là một người ở nhờ nhà này mà thôi. Tuy rằng người này nói rất d,đ,l,q,đ dễ nghe, cái gì mà chỗ nào có anh thì đó là nhà cô? Nhưng mà, làm sao có thể! Cô là gì của anh chứ? Suy cho cùng thì cô chỉ là một người bị đuổi đi và bị vứt bỏ nhiều lần, là một cô gái mồ côi...là một cô gái cố gắng lảng tránh mười ba năm.

Đúng vậy, cô như vậy ở chỗ của anh, được coi là gì đây?

Chẳng lẽ là vì giống như bị anh đột nhiên xông tới muốn làm gì thì làm sao?

Nhưng mà! Nhưng mà, cô nên đi nơi nào? Mấy ngày hôm trước, cảm thấy bản thân đã suy nghĩ rõ ràng, muốn trở lại nhà họ Chung một lần nữa, nhưng một tia lửa nhỏ vừa mới bắt đầu bốc cháy, hôm nay đã hoàn toàn bị dập tắt trong cửa hàng nội y rồi.

Cô còn có thể đi đâu được? Ai có thể đến nói cho cô biết không? Lòng của cô bị một câu nói vô tình của anh làm cho níu chặt, đau đớn.

Cuối cùng, Quý Thiếu Kiệt cũng không đành lòng nhìn bộ dạng thất thần uể oải của cô, lập tức ngồi dậy, miễn cưỡng duỗi ngón tay xoa xoa mái tóc rối của cô: “Bảo bối, cơm tối đã ăn no chưa?”

Đột nhiên anh hỏi lời này, Lạc lạc né tránh ngón tay của anh, xoay đầu đi, không để ý đến anh.

Lỡ tai lại nghe vang lên thấy tiếng bước chân, trong góc phòng truyền đến giọng nói của anh, “Dì Ngô nói cơm tối em ăn rất ít, bảo bối, tôi mời em ăn bánh ngọt.”

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, đúng lúc này, những mũi nhọn nhỏ sáng lên, lúc đầu là một cây, sau đó càng nhiều hơn.

Cô ngơ ngác nhìn đốm sáng này, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, quên luôn tức giận.

Cô đang thấy cái gì đây?

Một chiếc bánh ngọt ba tầng hạ xuống, trên cùng là những ngọn nến được cắm theo thứ tự.

Dưới ánh trăng, lúc này cô mới chú ý tới, người đàn ông đang mặc một thân Tây trang màu đen, áo sơ mi trắng, thắt một chiếc caravat, giống như một thân sĩ hơi khom thân thể, đang tự mình châm nến.

Lúc này, cô mới giật mình nhìn thấy, trong không khí tất cả đều là hương bị ngọt ngào, mùi hoa, mùi bánh ngọt, mùi rượu.

Chẳng biết từ lúc nào, trên sàn đã rải đầy cánh hoa hồng, mà trên một mảnh đỏ sậm xa xỉ, người đàn ông thon dài cao ngất, mỉm cười mà đứng.

“Vừa rồi chú đi ra ngoài... chính là để mua những thứ này?”

Cô có chút lơ mờ phát giác ra, theo bản năng cào loạn mái tóc trên đầu, cho dù cô đang ở trong mộng, thì những hình ảnh này cũng không nên xuất hiện, nếu như thật sự cô đang ở trong mộng, thì vai nam chính tuyệt đối không phải là anh.

“... Đúng vậy. Có thích không?” Thật ra vừa rồi anh ra ngoài còn có chuyện khác.

Suy cho cùng anh vẫn xem nhẹ mối quan hệ của nhà họ Chung ở thành phố này.

Hiện tại, Chung Bang Lập đang nhậm chức ở thủ đô, nhìn tình thế rất có khả năng còn có thể lên trên, Mã Hoa và Chung Chấn Thanh đã có chức vị quan trọng trong chính phủ ở đây, có thể là có l'q/d điều dẫn đo, con gái nuôi mất tích, nhà họ Chung cũng không công khai báo cảnh sát, mà là vận dụng nhân cảnh sát tìm khắp ngõ ngách trong thành phố. Lục Trí Lưu trong cục cảnh sát vừa mới gọi điện thoại cho anh, nửa tháng trước có người nhìn thấy, bằng số xe của anh đã đón Chung Tĩnh Ngôn đi, mà hôm nay lại mơ hồ nhìn thấy anh dắt theo một cô gái xuất hiện ở khu phố xá náo nhiệt.

Anh không thể không ra ngoài nói với Lưu Cục Trí một tiếng.

Trên đường trở về, xuyên qua cửa sổ xe nhìn thấy tiệm bánh ngọt ven đường, đột nhiên nhớ tới, trên phần đầu trong tư liệu có để ngày sinh của cô.... Hóa ra, sau ngày anh chiếm cô, thế mà thật sự là sinh nhật của cô, khó trách trong lúc bệnh mơ mơ hồ hồ, còn muốn ăn bánh ngọt và mì.

Cô không nguyện chia sẻ chuyện sinh nhật với anh, điều này khiến lòng anh khó chịu đến kỳ lạ.

Cô với anh, nhất định là một phần sinh mạng quan trọng nhất, là một người quan trọng nhất, anh với cô lại không phải.

Anh lập tức bảo lái xe quay đầu, đến phố Chi Lan.

Lạc Lạc sững sờ nhìn người đàn ông này, trong phòng không mở đèn, trên đất giống như vừa mới có một trận mưa hoa hồng, ánh trăng chiếu trên bọn chúng yên tĩnh mà mãnh liệt, chỉ cách cô hai thước, người đàn ông này nửa ẩn trong ánh sáng mờ lung cười với cô: “Lại đây, bảo bối, chúng ta cùng nhau cắt bánh ngọt.”

Cô vẫn không làm rõ đây là tình huống gì, có chút ngờ ngác ngồi trên giường.

Đón nhận ánh mắt của cô, anh cười cười đi tới, dắt tay cô dưới giường: “Có nhìn thấy hoa hồng này rất quen mắt không?”

Cô mặc chiếc váy màu trắng, tóc rối loạn, chân trần giẫm lên những cánh hoa hồng mềm mại mang theo hơi ấm, tay cô được dắt trong bàn tay khô ráo mà rộng rãi của anh, thật sự cúi đầu nhìn những cánh hoa đó, giống như chuyện này thật sự rất có ý nghĩa, sau đó nhịn không được thì thào, “Ngày mai bác Từ sẽ khóc chết....”

Anh lôi kéo cô, cười đến thật đánh đòn, “Tôi mới là người khóc đấy, tay của tôi đã bị những cành hoa quý quái này châm thành cái rây rồi....”

Cô nhìn hai tay anh duỗi ra trước mặt, quả nhiên là có nhiều vết chấm đỏ.

“Nhưng mà, lúc nào chú lại.....?” Nhìn những thứ đột nhiên xuất hiện này, cô vẫn không hiểu sao bản thân mình chỉ mới ngủ một giấc liền giống như thay đổi cả căn phòng.

Thoạt nhìn chú ấy cũng không phải là một người có lòng nhẫn nại và lãng mạn.

“Trong lúc công chúa đang ngủ say, hoàng tử đã làm ma pháp...” Anh vẫn nói những lời trêu chọc. Cô không biết, chỉ cần anh muốn, chỉ cần anh bằng lòng, anh có thể làm bất cứ chuyện gì đến mức tốt nhất.

Anh thật sự giống như dùng ma pháp, vỗ tay một cái phát ra tiếng “bốp”, duỗi tay ra, từ bên cạnh trên bàn trang điểm lấy ra một chuỗi vòng cổ thật to, đeo lên cổ cho Lạc Lạc.

Cô cúi đầu, mùi thơm ngào ngạt của hoa hồng xông vào mũi, đó là một chuỗi những nụ hoa hồng chưa nở chế tạo thành, cô dùng ngón tay mơn trớn từng cái, không nhiều không ít, vừa đúng mười tám đóa.

“Em đeo lên thật đẹp!” Từ trong giọng điệu của anh, cô nghe ra được khen ngợi từ tận đáy lòng.

Cũng phải, ánh trắng, váy trắng, tóc đen, dây chuyền hoa hồng đỏ, cô gái ngây thơ đáng yêu, có thể không đẹp được sao?

Thế là cô được ôm trong lòng anh.

Vòng tay ôm ấp này, mang theo hơi thở xa lạ của người đàn ông, có chút cứng rắn, nhưng lại đúng lúc có một chút ấm áp mà cô khát vọng nhất.

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt to như nai con lạc đường cố gắng mở thật to, muốn nhìn gương mặt trước mắt này rõ ràng hơn một chút, nhưng mà, có ngón tay đưa qua, che khuất ánh mắt của cô, tiện thể lau đi nước mắt chưa khô của cô.

“Bảo bối, đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ...” Anh không có nói tiếp, giống nói trầm thấp giống như thở dài.

Anh sẽ say mê, bản thân anh sẽ bị lạc mất.

“Chúc mừng sinh nhật trẻ!” Anh khẽ hôn lên mí mắt cô, giọng nói đàn ông thành thực vang lên.

Một đêm này, cô mười tám tuổi trốn trong lòng một người đàn ông mà cô có chút sợ hãi và kháng cự, lại thấy tốt hơn một mình cô cô đơn dùng nhiệt độ cơ thể của bản thân để sưởi ấm.

Bàn chân nhỏ của cô nhẹ nhàng giẫm lên những cánh hoa trên sàn, phát ra âm thanh sột soạt rất nhỏ.

“Giẫm lên chân tôi, cẩn thận có gai.” Anh vòng tay ôm cô, ấm giọng nhắc nhở.

Cô theo lời giẫm lên giày da của anh, tựa đầu vào trong ngực mang theo mùi hương thơm mát.

Không có âm nhạc, anh khẽ hát một khúc nhạc, cô lắng tai nghe, cảm thấy có chút quen tai, nhưng lại không nhớ ra, đây là bài hát trong vũ hội lần đó, bọn họ đã từng cùng nhau nhảy bài này.

Sau đó, giống như cảm thấy hai người kề nhau còn chưa đủ gần, cô được trực tiếp bế lên, Lạc Lạc dùng hai chân vòng chặt thắt lưng hẹp mà có lực của anh.

Có lẽ, một góc ánh trăng này đã tiêu diệt khoảng cách giữa cô và anh, trái tim cô yếu ớt mà mê man, đang được vỗ về từng chút một.

Đã có người nào từng nói qua, anh có đôi mắt dài tràn đầy hấp dẫn chưa?

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Bánh Ngọt Phải Ăn Như Thế Nào? (3)

Khi cô cảm thấy hơi tỉnh táo, có mùi vị cay nồng mát rượi của rượu lưu luyến giữa môi và răng của bọn họ.

Cái hôn này, tỏ ra dịu dàng mà quý trọng, không hề giống với những nụ hôn trước, chỉ làm cho cô cảm thấy bá đạo và chiếm hữu.

“Ừm...” Cô vẫn là tránh ra, thở nhẹ, quay đầu đi chỗ khác.

Mà đùi cô vẫn còn quấn trên thắt lưng của anh, bàn tay nhỏ bé đặt trên vai anh.

Một tay anh nâng cô, một tay vặn cầm cô lại, vũ điệu dưới chân vẫn không ngừng, giọng nói đàn ông thành thực đặc biệt trầm thấp, “Bảo bối, em sợ tôi?”

Nhắc đến vấn đề này, theo bản năng cô muốn lảng tránh, có chút khó chịu lại quay mặt đi tránh khỏi bàn tay của anh.

Anh cũng không chấp nhận, ngón tay thon dài giữ chặt cầm cô lại, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve lúm đồng tiền trên mặt cô, “Có người nào đã từng nói qua cho em biết, em thật ngây thơ chưa?”

Cô không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, nhanh chóng nâng mắt nhìn anh một cái, rồi lại cụp mi xuống, không phục lắm bắm một câu gì đó.

“Ha ha!” Nhìn bộ dạng vênh môi của cô, làm Quý Thiếu Kiệt khẽ nở nụ cười.

Lúc này, bọn họ nhảy đến bên cửa sổ, anh đặt lưng cô dựa vào cửa sổ, ánh trăng hoàn toàn bao phủ bọn họ giống như một lớp phấn nền cao quý nhất trên thế gian, nhìn anh như gấm sứ Như Ngọc mà trang điểm, anh đưa tay ra, hai tay nâng mặt cô lên, ánh mắt tựa như d,đ.l/q;d có sức nặng, giống như muốn đi thẳng vào trong lòng cô, “Em có từng nghĩ tới, giữa em và các anh trai của em thật sự là... tình yêu sao?” Khi nói đến hai chữ tình yêu này, anh dừng vài giây, hai từ này phát ra từ miệng của anh, có vẻ không lưu loát, thậm chí còn có chút buồn cười.

“Em có từng nghĩ tới, thật ra em chỉ là lệ thuộc vào bọn họ, hoặc là lấy cách thức tình yêu thân mật để sống chung với bọn họ, em mới có cảm giác an toàn?”

Anh nói xong rất chậm, dẫn đo cân nhắc từng chữ, khi nói chuyện vẫn luôn nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô gái dưới ánh trăng.

Lạc Lạc bị hai bàn tay khô ráo của anh nâng mặt, bắt buộc nhìn vào ánh mắt màu xanh của anh, đầu tiên là không được tự nhiên, người đàn ông này, ở trước mặt cô lúc nào cũng cường thế như vậy, l'q:d hơn nữa vẻ mặt lúc nào cũng như một con sói xám lớn, giống như bất cứ lúc nào đều sẽ nghĩ cách ăn luôn cô, nhưng mà, dần dần, những lời này và ánh mắt của anh cùng nhau ngấm vào thân thể cô, dần dần cô có chút sợ sệt, giữa cô và các anh, “Chỉ là bởi vì lệ thuộc vào và cảm giác oan toàn?”

Cô chưa từng bao giờ nghĩ tới chuyện đó, hoặc là hoài nghi tình cảm giữa cô và các anh trong suốt thời gian qua.

Từ ‘yêu’ trong nhận thức của cô, các anh là là chuyện duy nhất cô có thể nghĩ đến.

“Ba người, làm sao có thể có tình yêu chân chính?” Mà anh, ngay sau đó nói như vậy.

Lạc Lạc nhất thời ngây dại, hoảng hốt nhớ lại, ngày đó mẹ nuôi Mã Hoa cũng đã từng nói qua những lời này, bà nói: “Trong các người có tình yêu sao? Giữa các người chỉ có tham niệm và ham muốn chiếm hữu.”

“Không! Chú, tôi không muốn nghe!” Cô vội vàng ngắt lời Quý Thiệu Kiệt, mạnh mẽ nghiêng mặt đi, da thịt cô cọ xát bàn tay anh, lưu lại cảm giác mịn màng.

Đầu cô đau nhức âm ỷ. Ngẫu nhiên nhìn thấy ở cửa hàng đồ lót, bây giờ là , lời nói này, những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày nay, hoàn toàn phá vỡ mười mấy năm yên bình sống trên đời của cô.

Chẳng lẽ, thực sự các anh chỉ trêu đùa cô thôi sao? Mà cô, bây giờ thế nhưng cũng muốn thừa nhận các anh đối với cô không phải là tình yêu?

Cô cắn môi, đột nhiên cảm thấy tất cả những việc này đều thật vớ vẩn.

Những điều hôm nay cô nhìn thấy, nghe được, hiện giờ lấy tư thế như vậy ở trong căn phòng này, tất cả đều thật vớ vẩn.

...

Lúc này, không phải cô sẽ nằm trên giường lớn trong phòng mình, ngủ say trong lòng các anh sao? Giống như trước kia, ngày nào cũng thế, cô gối đầu trên cánh tay anh cả, chân gác lên bụng anh hai không chút khách khí nào.

Cô hạ thả tay xuống, dùng sức véo tay mình một cái, nhưng mà, đau đớn là thật, ánh trắng là thật, mùi hoa hồng cũng là thật... tất cả những thứ này, thật sự vớ vẩn như thế. Chân thật đến nỗi cô không thể không đối mặt.

Mặt cô vẫn còn ở trong lòng bàn tay anh, vẫn cứ giữ chặt như thế, hít sâu một hơi, lại nói tiếp: “Chú, tôi cảm thấy chúng ta nên nói chuyện một chút.”

Quý Thiếu Kiệt nhìn mặt cô, không bỏ qua một chút biểu cảm nào trên mặt cô, bao gồm cả giãy giụa, buồn rầu và mờ mịt mới vừa nãy của cô. Mà lúc này, bộ dạng nghiêm túc cẩn thận của cô lại khiến anh cười ra tiếng, “Được, bảo bối, chúng ta nói chuyện.”

Cô gắng sức tránh anh, duỗi thẳng mũi chân xuống sàn, “Buông tôi ra, chú như vậy... Làm sao chúng ta có thể nói chuyện?”

“Như vậy... là như thế nào?” Anh hỏi lại một lần nữa, đổi lấy một ánh mắt hung tợn của cô gái.

Anh cứ vậy mà như cười như không nhìn cô, trong mắt lóe lên một tia xấu xa, anh ác ý ưỡn thắt lưng, nơi đó có một cây gậy cứng rắn mà cô hết sức xem nhẹ đang đâm vào bụng cô.

Anh nhìn cô gái khó chịu di chuyển lên trên, bàn tay nhỏ bé níu chặt quần áo trên vai anh, phí công muốn tránh ra, anh liền cười trầm thấp, có lòng tốt nói với cô: “Được rồi, bảo bối, chúng ta sẽ nói chuyện.”

Từ trên người anh trượt xuống, đứng cách xa anh một chút, bỗng chốc cầm lấy một cành hoa hồng, loại bỏ từ cánh từng cánh một, mãi đến khi chỉ còn lại một nụ hoa, mới ngẩng mặt lên xoắn xoắn tay nói: “Chú, vì sao hôm nay tôi ở lại chỗ này, lúc trước chú cũng đã biết, chính là vì những tấm hình đó.”

“Vì chú gửi những bức ảnh đó đến, cho nên mới tạo thành kết quả tôi không có nhà để về.”

Thật ra không có những tấm hình đó, Mã Hoa cũng sẽ không bỏ qua cho cô, cô biết, nhưng mà nếu những bức ảnh đó đến trễ một chút, thì bộ dạng của cô sẽ lớn hơn một chút, có khả năng tự lập, cô sẽ thi lên đại học, khi đó, có phải sẽ khác hơn một chút? Mà sẽ không chật vật như bây giờ.

Cô cố gắng bình tĩnh trình bày rõ nguyên nhân quan hệ lúc đó, “Đúng, chúng ta lên giường, tôi... cũng không trách chú. Theo như lời chú đã nói, ngày tôi lên xe của chú thì tôi đã dự đoán được sẽ d.đ/l:q/đ xảy ra chuyện như vậy, cho nên, chuyện lên giường có thể nói là do tôi tự nguyện. Nhưng mà, một lần tự nguyện đó cũng không có nghĩa sau này mỗi lần tôi đều sẽ tự nguyện. Chú không có quyền mỗi lần đều đối xử như vậy với tôi...! Điều này làm tôi vô cùng chán ghét!”

“Nếu bởi vì do chú gây ra, mới khiến tôi không có nhà để về, như vậy, không phải chú nên gánh một phần trách nhiệm sao?”

Anh lười nhác nghiêng người dựa vừa cửa sổ mà cô vừa mới ngồi, khoe miệng vẫn giữ nụ cười xấu xa, buông tay, “Em muốn tôi chịu trách nhiệm với em như thế nào? Tôi đã lấy thân báo đáp rồi còn chưa đủ sao? Em cảm thấy bồi thường thật một lần vẫn chưa đủ? Hay là tôi lại bồi thường thêm mấy lần nữa?”

Cô nhìn ông chú không biết xấu hổ giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, này, không cần khí tiết cũng phải có cái giới hạn của khoe khoang chứ!

“Để tôi ở lại chỗ này! Để tôi tiếp tục đi học!” Cô thở ra một hơi, nói thẳng.

Nói xong giống như cảm thấy vẫn chưa đủ, “Sau này, tôi không hi vọng chú đột nhiên xuất hiện trong phòng tôi nữa. Chờ tôi thi lên đại học, dĩ nhiên tôi sẽ chuyển ra ngoài sống. Học phí, tiền sinh hoạt, tôi có thể xin học bổng và hỗ trợ vay vốn học tập để trả lại cho chú, có lẽ chú không biết, thành tích của tôi không tệ.”

“Điều chú phải làm, đó là giúp tôi tìm một ngôi trường, rồi cung cấp tiền sinh hoạt cho tôi mấy tháng trước, chỉ có vậy thôi. Chú, với tài lực của chú, những chuyện con con này chắc không có vấn đề gì chứ?”

Khi nghe cô nói những lời này, khoe miệng Quý Thiếu Kiệt không biết đã sụp xuống từ lúc nào.

“Tại sao nhi? Tôi không làm được nhiều chuyện nha, vì sao tôi phải nuôi không em, trông chờ vào việc không biết đến khi nào em mới trả tiền cho tôi? Cũng chỉ bởi vì những tấm ảnh chết tiệt đó?”

Anh vẫn đứng ở đó với tư thế như lúc nãy, Lạc lạc lại cảm thấy người đó giống như bộ phận của máy lạnh, khí lạnh từ trên người anh toát ra vèo vèo, đóng băng quanh thân cô đều nổi da gà, ngay cả giọng nói của người đó cũng lộ vẻ bi thương.

Trong không khí đầy mùi hương thơm mát như trước, có mấy ngọn nến trên chiếc bánh ngọt trong góc tường đã cháy xong, chỉ còn những chân nến nhỏ bé điêu khắc tinh xảo đang ở đó, những ngọn nến còn lại cũng bắt đầu lùn xuống.

Cô dựa vào chút dũng cảm duy nhất này nói xong, giống như quật cường mà không sao cả đứng tại chỗ, nhưng trên thực tế lòng cô đang rất căng thẳng, giống như là đang đợi người ta tuyên án.

Nếu chú ấy không đồng ý thì sao? Ra khỏi cửa này, cô không có cách nào biết được những chuyện gì đang đợi cô phía trước. Cô không có người thân, cũng không có bạn bè nào, sau khi lên trung học, chỉ quen biết một mình Trịnh Hiểu Tuyên, nhưng Trịnh Hiểu Tuyên làm sao có khả năng giúp cô?

Hay là cô nên đi tìm ba nuôi Chung Bang lập? Dù sao, ông ấy là người yêu thương cô như vậy, nhưng mà, từ khi cô bước vào nhà họ Chung, tất cả cô đều để trong mắt, mấy năm nay, ba nuôi và mẹ nuôi l,q/d vẫn luôn chia phòng mà ngủ. Trước kia cô không hiểu, chỉ nhìn thấy mỗi khi ba nuôi về nhau phía sau nụ cười ấy là vẻ mặt cô đơn. Mà bây giờ, cô đã biết, thì ra

vách tường ngăn giữa bọn họ chính là cô và mẹ ruột cô. Như vậy, cô còn có thể trở về sao? Trở về tiếp tục làm cái gai trong mắt bọn họ sao?

Cô được ăn cả ngã về không* nói ra tất cả những lời này, bây giờ, đứng trước ánh mắt lạnh lùng của Quý Thiếu Kiệt, trái tim bắt đầu hoảng loạn. Hóa ra, cô mười tám tuổi và cô của năm tuổi không có gì khác nhau, đều là hai bàn tay trắng như nhau.

*Được ăn cả ngã về không: liều lĩnh, dốc toàn bộ sức lực...

Nếu thật muốn nói có gì khác biệt, đó là mấy năm nay cô đã được nuông chiều, so với lúc năm tuổi thì bây giờ cô càng yếu ớt hơn. Cảm xúc không nói rõ nổi lên trong lòng, cô bỗng nhiên rất muốn khóc lớn một hồi.

“Nhưng mà, rõ ràng chú thích tôi!” Dưới tình thế cấp bách, cô thốt ra như vậy.

“Tôi chỉ thích em ở trên giường tôi! Chứ không thích để em đi học!” Anh nói càng thêm lạnh.

“Chính chú đã từng nói, chỗ nào có chú thì chỗ đó là nhà tôi.” Cô chưa từng bị kẻ nào đối xử lạnh lùng như vậy, những năm gần đây, cô được nhà họ Chung bảo vệ thật sự quá tốt. Lúc này, chỉ cảm thấy toàn bộ máu và hồ thẹn tuôn hết lên mặt. Gần như là bất chấp tất cả lớn tiếng nói, nắm tay nắm lại thật chặt.

“Nói như vậy điều kiện trước tiên em là phụ nữ của tôi!” Anh dùng giọng điệu đùa cợt nói xong câu đó, liền đứng lên, từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra, bắt đầu bấm số điện thoại.

Lạc Lạc cảm nhận được gì đó, nhin không được hỏi: “Chú, chú làm gì? Gọi điện thoại cho ai?”

Anh không nhìn cô, mặt trầm xuống chuyên chú bấm số điện thoại, “Đương nhiên là gọi cho người anh tốt Chung Chấn Văn của em. Để cậu ta đến đón em về!”

Lạc Lạc cấp tốc vọt qua, cướp đoạt di động của anh, “Không được! Không được gọi!”

Anh giơ cao tay lên, với thân thể của Lạc Lạc làm sao có thể với tới được, phí công vây quanh anh bật tới bật lui.

Nhảy không được, không khỏi lôi kéo tay áo Quý Thiếu Kiệt khóc hu hu.

Quý Thiếu Kiệt lạnh lùng nhìn bộ dạng hoa lê đẫm mưa đáng yêu của cô nhóc, tất cả dáng vẻ phong độ, thân sĩ dịu dàng, lãng mạn vừa rồi đều không thấy đâu, giống như đã thay đổi thành người khác.

“Chú, đừng gọi điện thoại, hu hu, cầu xin chú.” Cô ngửa mặt lên, nước mắt lưu chuyển trong vành mắt.

“Vậy sao có ngoan không?”

Cô vội vàng gật đầu qua loa, “Tôi sẽ ngoan!”

“Ng ngoan thì cởi sạch quần áo!” Anh đẩy tay cô ra, bưng cằm ngồi trên mép giường.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Lớn Tốt Hơn Nhỏ!

Cô lẻ loi đứng trước cửa sổ dưới ánh trăng, lại khóc hu hu lên. Lúc này, cái kính không có, yếu ớt mạnh mẽ cũng không.

“Vì sao còn chưa cởi?” Người đàn ông xấu xa này đứng dậy như ác ma, giọng nói lạnh lẽo mà mang chút đùa cợt trong một không gian vắng vẻ càng trở nên rõ ràng, nặng nề ép tới khiến Lạc Lạc thở không nổi.

“Tôi không thể, chú, tôi sợ, chú, cái đó của chú quá lớn, làm tôi rất đau!” Cô nức nở rầu rĩ, đây chính là nói thật, nhớ lại một màn lúc trước, tốc độ như muốn gãy cổ, nhanh đến nỗi như muốn xé rách thân dưới thành hai nửa, đến nay vẫn còn khiến cô nhớ lại mà rùng mình.

Quý Thiếu Kiệt nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, từ đầu tóc đến mũi chân đều ẩn giấu tố cáo với anh, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Lời nói này của cô, đến cùng là âm ỉ thế nào? Là ý nói anh quá lớn nên làm việc không tốt?

Ai có thể hiểu anh tích tụ gần ba mươi năm như nước lũ dâng lên cao bao nhiêu không? Có thể hiểu mực khi nước cao như vậy đột nhiên gặp được một cánh cửa có thể tiết ra, là mạnh mẽ chảy xiết đổ ra biển không còn trở lại thế nào không? Mà bây giờ, ai có thể hiểu anh là d;đ/l'q/đ một tên hòa thượng xuống núi gặp được con hổ, mới ăn một miếng thịt, vừa nếm được mùi vị mất hồn liền nghĩ tới nửa tháng sốt ruột, khó nhin như thế nào, hận không thể lúc nào cũng được ăn. Bây giờ, thân thể bé nhỏ mềm mại, thơm mát đang ở trước mắt chỉ hận không thể giải quyết ngay tại chỗ, ăn sạch sành sanh đến cặn bã cũng không còn.

Cô thế nhưng dám hoài nghi kỹ thuật của Quý Thiếu Kiệt anh không tốt? Mẹ nó! Khi anh ở trong một đồng thịt người để cho người ta chỉ bảo kỹ thuật, cô vẫn còn đang mặc quần yếm đấy.

Anh thả âm thanh dịu dàng, “Lại đây!”

Cô lần lượt kéo dài, khó chịu kỳ quặc đi qua, đến khi cách anh một cánh tay, liền cúi đầu đứng lại.

“Qua tới bên này!” Anh còn nói, âm thanh không giống lạnh nhạt vô tình như lúc nãy, nhưng rõ ràng lại hàm chứa cảm xúc nào đó, cũng làm cô gái đang đứng sợ hãi khẽ run.

Nhưng cuối cùng cô vẫn phải đi qua.

Khi cô kì kéo mè nheo đến gần, đứng ở giữa hai hai đầu gối của anh, mái tóc đen rối tung che nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, uất ức nước mắt lại lạch cạch rơi xuống. Ở trong đêm khuya, những viên Thủy châu này rơi xuống như có sức nặng, gần như có thể nghe thấy âm thanh rơi rơi khắp nơi.

Quý Thiếu Kiệt dùng hai đầu gối hơi hơi kẹp lấy thân thể của cô, cô đứng, anh ngồi, khuôn mặt của hai người d'đ/l/đ bọn họ gần như cùng một độ cao, anh giơ tay lên, vì cô gái nhẹ lau đi nước mắt, không còn bộ dạng lạnh lẽo như vừa rồi, “Đồ ngốc, làm sao có thể, đàn càng lớn mới tốt đấy! Chú... Sẽ cẩn thận một chút, bảo đảm không làm em đau!”

Miễn là dễ dàng cô như thế này, xin cô, anh liền không kiềm lòng được và gọi chú theo cô vậy.

Vừa rồi bị anh đối xử thô bạo như vậy, bây giờ lại nói dịu dàng như thế này, Lạc Lạc chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm uất ức, nước mắt đức đoạn như hạt châu. Trong lòng thầm nói, lớn thì có gì mà tốt? Khiến cho người ta đau muốn chết. Không lớn không nhỏ vỗ tay tán thưởng. Tôi khinh, cái này của chú, không có mới là tốt nhất.

Cô khóc đến đau lòng, mồ hôi nóng liền tuôn ra, mồ hôi của cô không giống người khác, mùi vị nóng hổi này cũng chính là mùi thịt có độc, mồ hôi càng nhiều mùi vị càng nồng nhiệt, chui thẳng vào d'đ/l'q/d trong khoang mũi của người nào đó, đối với một người mà nói, đó chính là xuân dược(thuốc kích thích) tốt nhất trên đời, mỗi một chỗ trong chân lông đều bốc hơi quyến rũ ra bên ngoài.

Khí nóng trong lòng anh cũng bốc hơi tăng vọt ra ngoài, hơi thở bắt đầu hỗn loạn, tiếng sau còn trầm trọng hơn tiếng trước.

Cô khóc thút thít cho đến khi nấc cục, Quý Thiếu Kiệt, không thể không đi ra ngoài. Chốc lát lại cầm hộp sữa tươi trở về, đưa vào tay cho cô.

Cô vừa sờ, lạnh, lại vứt đi.

Quý Thiếu Kiệt không biết đầu đuôi, chỉ tưởng cô vẫn còn đùa giỡn tính tình nóng nảy, quát: “Còn không mau uống vào một chút, còn chưa có làm gì em, mà đã khóc đến thở không nổi rồi.”

Lạc Lạc bị anh quát một cái, cầm lấy hộp sữa mếu máo, “Anh cả nói, buổi tối tôi uống sữa lạnh sẽ bị tiêu chảy.” Nói xong rồi dường như sợ dáng vẻ của anh, do dự một chút vẫn là cầm hộp sữa đưa vào miệng.

Quý Thiếu Kiệt vội vàng cướp đoạt hộp sữa, trong lòng nhất thời cũng không biết thế nào, chua xót, căng đầy không có mùi vị, vẫn là trách mắng: “Không thể uống còn uống. Không phải là cố tình gây chuyện sao.”

Lại xoay người đi ra ngoài, Lạc Lạc nghe thấy anh ở trong hành lang lớn tiếng gọi dì Ngô, bảo dì đem đến một hộp sữa ấm.

Anh lại trở về ngồi trên giường, cầm lấy hai tay cô, dùng đầu gối kẹp cô, “Chỉ cần em ngoan ngoãn, nghe lời tôi nói, tôi có thể không hung dữ, có thể đối xử tốt với em. Em muốn tiếp tục đi học, tôi cũng đồng ý, chẳng qua điều kiện trước tiên là em phải ở lại bên cạnh tôi.”

Trong lòng Lạc Lạc không khỏi hoảng loạn, từ chối không chút nghĩ ngợi, tránh né ánh mắt của anh, “Người tôi thích là các anh của tôi. Tôi và chú... Là không thể nào.”

“Ở trong mắt tôi, không có gì là không thể!” Giọng điệu của Quý Thiếu Kiệt đùa cợt mà chắc chắn, lực nắm tay cô cũng vô ý tăng thêm vài phần.

Khi anh nói những lời này, giọng điệu cũng không lớn, toàn bộ mặt mày đều không ngăn được khí thế bức người, mũi nhọn cao thẳng, khóe miệng nhếch lên một chút.

Lạc Lạc bị anh gắt gao nắm tay, đứng giữa hai đầu gối, lớp quần áo lạnh lạnh cọ xát căng chân trần trụi, trong lòng vừa kinh vừa sợ, giống như bị người này nắm hết bảy phần, không thể động đậy.

Một lát sau, dì Ngô gõ cửa tiến vào, đưa sữa nóng tới tay Lạc Lạc.

Lạc Lạc thấy dì Ngô đã hơn nửa đêm rồi mà vẫn còn mặc quần áo ngay ngắn, chỉnh tề bước vào, không khỏi áy náy, không muốn để bà nhìn thấy bộ dạng nước mắt lã chã của mình, đành phải cúi đầu ấp úng nói cảm ơn.

Trước đây, cô thường có thói quen uống sữa tươi nửa đêm, nửa tháng này ở nhà họ Quý đã cắt đứt mất thói quen này một thời gian, lúc này nhận sữa xong liền uống hai ba ngụm đã hết. Uống đến vội vàng nên có hơi bị sặc.

Quý Thiếu Kiệt nhìn thấy chẳng qua chỉ hừ lạnh, “Tôi nói em có thể yên tĩnh một chút được không? Cứ nhất định không làm cho người ta bớt lo như vậy sao?” Nói xong, vẫn là đưa tay vỗ nhẹ lưng cho cô.

Khó khăn lắm mới đỡ ho được một chút, trong miệng vẫn còn một ít sữa đọng ngây ngây, liền muốn uống chút nước cho sạch miệng, nhưng lại không muốn Quý Thiếu Kiệt gọi dì Ngô đến, nên đành phải chịu đựng,

trong lòng lại khẽ đau, nếu như là các anh, chỉ cần cô động cọng lông mày liền biết cô đang nghĩ gì rồi.

Quý Thiệu Kiệt đâu nào biết những thứ này, thấy cô không còn ho nữa, tay liền tuột xuống theo đường cong sống lưng, một cây cột sống gầy teo, thắt lưng mềm yếu, rồi đến cặp mông tròn trịa vểnh lên. Lửa trong lòng bị cọ xát lại nóng lên.

Nhịn nửa tháng, lúc này sẽ không để bản thân mềm lòng nữa.

Tay đặt ở nơi đó, nhưng lại không chịu cầm lấy, năm ngón tay mở ra, vỗ vào hai khối tròn tròn rắn chắc, bỗng chốc dùng sức nhào nặn.

Cô gái chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên trầm xuống, liền ngồi ở trên chân anh, bị hoảng sợ, hộp sữa không trên tay rơi xuống đất, phát ra tiếng vang nhỏ.

Lạc Lạc bị tính tình thay đổi thất thường của anh dọa sợ, lúc vui có thể nâng cô lên đến trời, lúc buồn lại tuyệt tình như ma quỷ, lại bị anh bao bọc ngồi trong lòng anh như vậy, cũng không dám lộn xộn, vừa sợ động một cái phản ứng của anh sẽ càng kịch liệt.

Nhưng cô không động, anh cũng sẽ không động sao?

Đôi môi nóng bỏng của anh đã sát đến, ngậm vành tai cô, nếm từng chút từng chút, đầu lưỡi nóng ấm lần lượt đảo qua vành tai cô...

“A a...” Cô bị nhột nên rụt bả vai lại, “Chú, tôi sợ! Xin chú, đừng!”

“Đừng sợ! Bảo bối, chú, chú thương em! Chỉ cần làm vài lần, em liền biết to lớn sẽ tốt như thế nào!” Mồ hôi của anh cũng toát ra, ôm chặt cô, vùi đầu vào giữa cổ cô, lúc ngửi một chút, lúc lại cắn một chút. Chiếc cằm hừng hực cọ xát da thịt mềm mại của cô, một chút râu mới mọc cọ vào khiến cô vừa ngứa lại vừa đau.

Anh ấn cô ngồi trên giường, đứng lên, lấy tốc độ cực nhanh của ông nội năm đó, cởi thắt lưng và quần ra, cây gậy to đã sớm kêu gào vội vã nhảy ra.

Lúc này, bọn họ đã đổi tư thế, cô ngồi, anh đứng.

Lạc Lạc chăm chú quan sát, cây gậy to lớn ấy chia thẳng vào chóp mũi của cô, hơi nóng lượn lờ, lửa nóng kinh người, oa một tiếng, cô lại sợ tới mức khóc lên.

Phía trên anh vẫn mặc áo ngay ngắn, chỉnh tề, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lên đài đọc diễn văn, mà Tây trang phía dưới, một cây gậy thô dài có kích thước to lớn như cánh tay trẻ con từ l.q,d trong vạt áo sơ mi chui ra ngoài, bên ngoài nổi đầy gân xanh đang ngẩng cao đầu, dáng vẻ to lớn nổi giận bừng bừng phần chấn trái ngược với khuôn mặt tuấn tú lịch sự, cô gái sợ hãi, toàn bộ cảm giác bên trong chỉ còn lại sợ hãi.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Người Bạn Nhỏ, Em Ướt

Quý Thiếu Kiệt nhỏ giọng dụ dỗ cô, “Ngoan, bảo bối ngoan, ngoan, bảo bối ngoan...” Anh hoàn toàn không biết dụ dỗ người ta như thế nào, chỉ đơn giản lầm bầm và lặp lại những từ này, những nụ hôn dày đặc lại rơi xuống.

Có lẽ con người trước khi nhận lấy tổn thương, trong tiềm thức sẽ lựa chọn bảo vệ bản thân, lúc này Lạc Lạc cũng đành phải như vậy, dùng lực đẩy anh ra, nhảy qua một bên đứng sát tường, mở to hai mắt, “Chú, chú hãy gọi điện thoại cho anh tôi đi! Tôi phải về nhà...”

So với việc ở đây chịu tra tấn thân thể hay về nhà họ Chung chịu tra tấn tinh thần, cô theo bản năng lựa chọn cái thứ hai, tạm thời thoát trước rồi nói.

Doạ cô sợ hãi không chỉ có cây gậy cường tráng thẳng tắp gì đó, mà còn vẻ mặt của anh nữa, tưởng chừng như anh muốn ăn cô.

Quý Thiếu Kiệt ngã lộn bị những lời nói này của cô tức giận đến nở nụ cười, cứ như vậy mà xấu xa nhìn cô, đuôi mắt khiêu khích, giống như đang nói: “Em cảm thấy tôi sẽ làm như vậy sao?” Tay không ngừng chút nào, dứt khoát cởi áo khoác ra, lại cởi áo sơ mi, mãi đến khi cả người trần truồng đứng ngạo nghễ dưới ánh trăng.

Khi anh mặc quần áo, nhìn qua rất gầy, giống như một cái giá treo quần áo, giờ phút này cởi ra, cả người vẫn là thon dài cân xứng như vậy, làn da răn chắc mà chặt chẽ, hai bắp đùi thật dài, so với phụ nữ, đường nét trôi chảy còn đẹp hơn, nhưng lại lộ ra một sức mạnh sôi sục, làn da dưới ánh trăng không nhìn ra màu sắc, chỉ cảm thấy toàn thân anh d'đ/l'q/d đều sáng lên, ở trên một mảnh chói sáng đó, chỉ có một chỗ là u tối, một chòm lông

màu đen mềm như nhung kéo dài xuống từ trên rốn, tới dưới bụng tập trung thành một lùm màu đen tươi tốt, bóng bẩy, mà bên trong chòm lông này, là một gốc nấm to lớn đang kiêu ngạo gật đầu với cô.

Lúc này, cây nấm đã nâng lên cao hơn chín mươi độ, nổi đầy gân xanh, tím, đầu nấm tròn tròn tiết ra chất lỏng trong suốt, làm cho đầu nấm này nhìn qua rất bóng bẩy, giống như không có ý tốt chảy nước miếng.

Lạc Lạc trợn mắt há hốc mồm mà đứng, tay nhỏ bé bươi móc phía sau tường, động tác cởi áo của anh liền một mạch đã xong, lại có thể tao nhã, ung dung, lần trước khi anh cởi trống trơn, cô đang bị sốt mơ mơ màng màng, chưa từng nhìn kỹ bao giờ, lúc này anh không hề d'đ/l/d che đậy đứng ở nơi đó, dáng người này, làm Lạc Lạc nhớ đến chuyện cô và Trịnh Hiểu Tuyên trốn ở trong nhà cô xem anh giáo dục, đảo quốc Nhật Bản còn chưa tính, thậm chí so sánh với những mỹ nam Âu Mỹ tuyển chọn ra, dáng người của anh cũng không kém nửa điểm, ngược lại, bởi vì chân thật, nhìn gần gũi như vậy, thật sự là có cảm giác muốn phun máu mũi.

Tim của cô càng đập càng nhanh, cảm thấy chỗ đó của anh còn chói mắt hơn cả ánh trăng, trắng bóng, khiến cho cô không dám nhìn thẳng, ánh mắt không tự chủ được liền phòng tránh mở ra.

Quý Thiếu Kiệt vừa lòng nhìn cô gái chột loé lên ánh mắt đánh giá trên người anh.

Trực tiếp cường bức, hạ gục cô.

Dùng kỹ xảo chinh phục, sau đó hạ gục.

Trong hai lựa chọn đó, cho dù nơi nào đó trong thân thể Quý Thiếu Kiệt trăm phần trăm kêu gào dùng phương thức trực tiếp, nhưng lí trí và kiêu ngạo của Quý Thiếu Kiệt đã nói cho anh biết phải lựa chọn cách sau, cô là đối tượng anh phải chinh phục! Anh muốn cô an phận ở bên cạnh anh.

Anh cứ như vậy mà không được tự nhiên dùng ba chân đi qua, không để ý đến cô hoảng sợ giẫm đạp giầy giụa, bá đạo bế ngang cô lên, thả trên giường, kéo mềm tơ tằm che phủ từ đầu đến chân cho cả hai.

Anh dùng tứ chi vững vàng quán quanh cô, ngay tại lúc Lạc Lạc cho rằng anh sẽ lập tức làm ra chuyện xấu vô cùng bi thảm, anh lại nói ra một câu không thể tưởng tượng nổi, “Xuyt! Yên lặng một chút, chúng ta không làm gì cả, ngoan, chú kể chuyện xưa cho em nghe.”

Lạc Lạc bị câu “Kể chuyện xưa” của anh làm cho kinh hãi trong nháy mắt, cho rằng lỗi tai mình có vấn đề, đâu nào chịu tin, cả người lại bị anh bao bọc như con nhộng, hai tay hai chân bị kẹp lấy, chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài tấm chăn, loạn chuyển tròn xoe.

“Muốn nghe chuyện xưa hay là muốn làm chuyện khác? Muốn nghe thù đừng có lộn xộn!” Quý Thiếu Kiệt bị cô quay tới quay lui, đụng phải cây gậy giữa háng ngã trái ngã phải đau mấy lần, nếu là lúc bình thường đã sớm muốn nổi bão, lúc này tính tình không thể không kiên nhẫn dụ dỗ.

Tuy rằng đây là một chuyện tương đối làm người ta khó hiểu, nhưng dưới tình huống như vậy, dĩ nhiên là nghe chú kể chuyện xưa, dù sao vẫn tốt hơn so với vị bị ông chú này ăn tươi nuốt sống, hơn nữa nghe giọng điệu của chú, giống như chuyện xưa này có vẻ rất lợi hại.

Ngay cả miệng của Lạc Lạc cũng bị anh dùng chăn che lại, chỉ có nháy đôi mắt đen nhánh, ừ ừ vài tiếng.

Quý Thiếu Kiệt nghe tiếng hừ nhẹ nhàng của cô, nhin không được cúi đầu hôn lên mi mắt cô, bị cô nghiêng đầu sang chỗ khác trốn tránh, trên mi mắt nơi đã từng bị đôi môi cọ xát qua có một cảm giác vừa ẩm ướt vừa ngứa.

Làm sao anh có thể kể chuyện xưa cho người khác?

Ho nhẹ mấy tiếng, moi hết ruột gan nhớ lại khi còn nhỏ ông bà nội đã từng kể những câu chuyện cổ tích để dỗ em bé, “Ngày xưa, trên núi có một ngôi chùa, trong chùa...”

Cái trán của anh liền bị cái trán đối diện đụng một cái thật mạnh.

Anh lại nói: “Ngày xưa, từ trong kẽ đá bỗng nhiên xuất hiện một con khi...”

Cái trán lại bị đụng một cái nữa. Tiện thể tặng thêm một tiếng hừ lạnh và ánh mắt khinh bỉ.

Được rồi, những chuyện xưa để nghe đều chạy đi đâu hết rồi hả? Những câu chuyện ngắn trên bàn rượu, anh nghe xong chỉ cười cười rồi quên đi, lúc này thế nhưng lại không nghĩ ra một l'q/d chút nào. Bởi vì ôm rất chặt, cây gậy phía dưới của anh đã thân thể cách một lớp váy ngủ của cô chống đỡ, vừa đau lại vừa thích, thế nhưng anh lại có thể chịu đựng ở đây kể những câu chuyện xưa không có dinh dưỡng cho cô nghe?

Nhưng nếu không kể chuyện xưa thì anh thật sự không biết nên làm như thế nào để cô nàng đồng ý yên tĩnh nằm trong lòng anh, anh còn nhớ khi còn nhỏ ba mẹ anh cũng làm như thế này để cho anh ngoan ngoãn.

Vì thế anh không hiểu, “Vì sao đụng tôi? Câu chuyện Tôn Hầu Tử không hay sao?”

Lạc Lạc được anh buông lỏng chặn ra, mới tức giận nói: “Chú à, những chuyện như thế chỉ con nít mới nghe thôi có được không? Tôi đã lớn rồi!”

Quý Thiếu Kiệt, “Đây rõ ràng là chuyện người lớn, làm sao con nít có thể hiểu được?”

Anh nhìn ánh mắt cô, bắt đầu quái lạ nói: “Tôn Hầu Tử nói: ‘Tẩu tẩu, ta ở bên trong tẩu rồi.’”

Thiết Phiến công chú nói: “Thúc thúc, người mau đi ra a a a...”

Tôn Hầu Tử nói: “Tẩu tẩu, ta muốn ra ngoài, tẩu hãy mở ra.”

Thiết Phiến công chú: “A.....”

Lạc Lạc:

Thật sự là người không bình thường xem cái gì cũng đều không bình thường sao? Thì ra cuộc đối thoại này còn có ý nghĩa sâu xa như vậy sao?

Mà những thứ này cũng không làm cho người ta ngạc nhiên, ông chú này lúc thì đóng giả Tôn Ngộ Không lúc lại giả Thiết Phiến công chúa mới làm cho người ta mở rộng tầm mắt.... Chú ấy thật đúng là Quý Kiến Sầu, sống không kiên ky!

Quý Thiếu Kiệt có chút bội phục mình, vậy, chuyện xưa này có chút dinh dưỡng nào không? Xem ra những nhân viên ở công ty anh viết văn thật sự quá kém cỏi rồi!

Cứ như vậy, anh bắt đầu phát huy sức tưởng tượng không bờ không bến, kể chuyện xưa cho cô gái nghe:

“Cái đó của người bạn da đen kia mới gọi là to, chú từng tận mắt nhìn thấy, hai cái đó của người da đen cũng ở cùng nhau, thô hơn thắt lưng của con gái châu Á, nhưng bọn họ vẫn cứ thích cùng nhau nằm trên một cô gái, cô gái này bị trước sau phân công nhau tiến vào, xong việc chỉ cần lót một ít khăn giấy trong đáy quần lót, liền cầm tiền chạy lấy người.”

Lạc Lạc: “Vậy lúc đó chú đang làm gì?”

Quý Thiếu Kiệt: “Tôi đưa khăn giấy cho cô gái châu Á đó...”

...

Trong màn đêm yên tĩnh, giọng nói của anh như âm thanh phát ra từ đàn vi-ô-lông, trầm thấp, lười nhác, mang theo một chút vồ về như có như không, như dáng vẻ cô nhìn thấy lúc ở văn phòng của anh, là một ông chú mời cô ăn kem. Mấy ngày qua, trái tim không d/đ/l'q/d ngừng nhận lấy khiếp sợ, được một chút trấn an kì lạ, cô vẫn luôn là một cô gái yếu ớt và miễn cảm, cô có thể cảm thấy được cây gậy to cứng rắn của anh ở trong chân đang chia bên hông cô, cô dĩ nhiên biết điều này có nghĩa là gì, nhưng anh vẫn không trực tiếp nhào lên, mà lại cố gắng nhẫn nhịn kể chuyện xưa cho cô nghe.... So với những lời ngon tiếng ngọt thì anh đối xử với cô như vậy vẫn tốt hơn.

Tay anh cũng không an phận, thỉnh thoảng giống như vô ý lướt qua ngực cô, hoặc là lưu luyến vuốt ve cái mông đang vênh cao của cô, khi cô đang chuẩn bị tức giận vì động tác của anh, thì anh lại trượt vào vùng miễn cảm bên cạnh.

Mấy lần tiếp theo, cô thể nhưng lại từ từ thả lỏng, thậm chí cảm thấy bàn tay đó mang theo sức lực dụ dỗ, ngựa ngựa làm người ta thấy thoải mái.

“Em có biết vì sao Charles lại yêu thương Camilla không?”

“Hả?” Lạc Lạc hơi buồn ngủ hừ nhẹ. Chẳng lẽ bởi vì bọn họ cũng có tiếng nói chung sao?

“Là vì, nghe nói Camilla thật sự là nữ Bạch Hồ. Người phụ nữ như vậy, khi ở bên ngoài mạnh mẽ, thủ đoạn, bên trong công phu trên giường rất cao, làm cho người ta mất hồn, là bảo vật quý báu hiếm có trong số những người phụ nữ, cho dù dáng vẻ bên ngoài của Công nương Diana rất đẹp, nhưng làm sao có thể so sánh được với Camilla?”

Nói tới đây, anh nâng một chân Lạc Lạc lên, tay còn lại nhẹ vuốt chỗ mềm mại giữa hai chân cô, trêu chọc, “Giống như người bạn nhỏ Chung Tĩnh Ngôn của chú vậy, là một bảo bối tốt.”

Lạc Lạc bị anh đột nhiên nhẹ vượt nơi đó, cả người không khỏi run lên, muốn đưa tay ngăn cản, nhưng tay còn nhanh hơn cô đẩy quần lót ra, nhanh nhẹn chui vào, quẹt chỗ đó một cái, thì thầm thổi khí bên tai cô: “Người bạn nhỏ, em ướt rồi...”

Thân thể của cô vẫn luôn mãi cảm lạ thường, từ lúc anh liên tiếp cố ý lướt qua nơi đó, liền bất tri bất giác(không ý thức) có cảm giác.

Lúc này, bị anh nói ra như vậy, không khỏi cắn môi, hung hăng trừng anh, nhưng ngay cả chính cô cũng cảm thấy lúc này ánh mắt chẳng những không có lực sát thương, mà còn giống như mang theo một chút...

Dưới ánh trăng, hai mắt của cô đen láy, trong suốt như nước xuân, trong đôi mắt nũng nịu giận hờn ấy, càng tăng thêm vẻ yêu mị, anh mỉm cười, như một người câu cá giỏi, biết khi nào nên thả thì thả, khi nào nên thu thì thu.

Anh khẽ quẹt chút ẩm ướt trên đầu ngón tay lên mặt cô, mang đến một trận trơn trơn lạnh lạnh, cúi đầu thở dài đọc: “Ngọc nữ vô mao tươi đẹp như hoa đào, Băng Cơ Ngọc Cốt như tiên. Mùi thơm Ngọc thể làm cho người ta say mê, ngọc hộ đẹp như Phù Dung hoa.”(Chỗ này anh Kiệt làm thơ nên mình để nguyên gốc nhé!)

Trên mặt Lạc Lạc vẫn còn dấu vết ẩm ướt, giữa lúc đang xấu hổ, liền thấy anh đưa ngón tay mình lên môi nhẹ mút, bên tai lại nghe anh đọc thơ như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên một chút, thân thể đột nhiên lại bắt đầu khô nóng.

Anh không để cho cô trốn tránh, ngón tay lại nhanh chóng chen vào giữa hai chân đang kẹp chặt của cô lần nữa, ở trong một mảnh ẩm áp, dễ dàng chạm được hạt châu vừa mềm vừa cứng ngắc.

Vật nhỏ gây yếu này làm anh mừng như điên, người bạn nhỏ này thật mãi cảm nha!

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tiểu Bạch Thỏ Đấu Với Thợ Săn

Anh cũng không hành động thiếu suy nghĩ, không muốn dọa con cá nhỏ hoảng sợ dễ dàng chạy mất.

Ngón tay anh chỉ lướt qua rồi ngừng lại, chẳng qua chỉ lưu lại trên hạt châu đó khoảng hai ba giây, ngón tay thon dài liền chui ra khỏi quần lót của cô. Tiếp tục dịu dàng vuốt ve thân thể cô như lông vũ, như gió nhẹ, bắt được ngón tay non nớt của cô, đưa lên miệng ngậm mút, dùng lửa nóng trong khoang miệng bao vây, đầu lưỡi mềm mại câu liếm, nhẹ nhàng vừa đúng.

Cuối cùng, khi làn môi không cúi xuống, anh lại tiếp tục nói một số chuyện xưa như có như không, giọng nam từ tính ông ông, vang vọng trong căn phòng tràn ngập hương hoa giữa đêm khuya, xen lẫn, khuếch đại, cuối cùng trở thành một ca ái muội, đặc biệt mang theo ý tứ hàm xúc mê hoặc trái tim người khác.

Khi ngón tay anh tiến vào thăm dò chỗ riêng tư một lần nữa, mang theo cảm giác mềm mại không có cách nào nói rõ, nước nhờn róc rách ướt sũng đầu ngón tay, anh khẽ vuốt một cái, liền nhanh chóng rút về như trước, lại làm bộ lơ đãng cọ xát qua đỉnh đầu của khe hở, không l'q/d có bất ngờ gì xảy ra, hạt châu nhỏ non mềm trở nên lớn hơn một chút, tuyệt mỹ này làm cho tim người ta đập rộn lên, khiến anh không đành lòng rút lui ngay lập tức, lại gia tăng xoa bóp mấy cái ở nơi đó, ngón tay anh lúc thì trêu chọc bên phải, lúc lại trêu chọc bên trái khiến hạt châu trở nên cứng rắn, cô gái nhỏ lại kẹp chân một lần nữa, phát ra tiếng kháng nghị “Ừ ừ ừm” yêu kiều.

Người bạn nhỏ, kêu thật dễ nghe... Kêu nữa đi, chú thích nghe!” Anh bị những tiếng ngậm yếu ớt này làm cho toàn thân không khỏi run lên, chẳng quan tâm đến chuyện xưa đang nói một nửa, miệng hơi mở, liền ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn của cô, cắn lấy toàn bộ hai mảnh môi hình trái tim vào giữa răng, hứng khởi nhấm nháp.

Môi của cô bị anh cắn lấy, nhưng hàm răng vẫn khép chặt, anh cũng không nóng lòng, đầu lưỡi quét từng viên một trên hàm răng, cuối cùng, cô chịu không nổi người ta cọ xát như vậy, muốn mở d'đ/l/q'd miệng mắng anh, nhưng đầu lưỡi của anh đã nhân cơ hội này cạy mở hàm răng mà duỗi vào, lần lượt nhấm nháp từng tấc, nước miếng của hai người đều không khống chế nổi, hòa tan vào nhau rồi lại hút trở lại.

Lạc Lạc bị anh hôn đến cái miệng nhỏ nhắn muốn khép lại mà cũng khép không được, hai tay chống đỡ trên vai anh, trong đầu lại trống không.

Cô không thể không thừa nhận, kỹ hôn của người này rất cao, trong đầu cô như đang thiếu dưỡng khí(O₂), thần trí(tinh thần và trí tuệ) không theo kịp.

Thân thể anh vô cùng nóng, nhưng đôi môi lại lạnh lẽo, hơi thở ấm áp mà thơm tho - - đúng lúc là chỗ an ủi mà cô đang cần gấp.

Đầu lưỡi này như đang chui vào chỗ không người, đâm chọc mọi thứ trong khoang miệng cô, câu quần, phát ra tiếng “Chặc chặc”, cô nghe vào trong tai chỉ cảm thấy da đầu run lên, nửa người đã mềm nhũn.

Khắp người bị lửa đốt khô nóng, chuyện này cũng không xa lạ gì với Lạc Lạc, từ nhỏ thân thể cô đã đặc biệt bị các anh trai dễ dàng làm cho động tình, khao khát vuốt ve, khao khát dồn nén, khao khát xoa nắn, khao khát một số gì đó mà bản thân cô cũng không biết cần phải thổ lộ mới có thể an ủi.

Nửa người trên của cô bị anh giam cầm chặt chẽ, nước miếng như những sợi chỉ bện chảy ra từ khóe miệng, nghẹn ngào, phía dưới lại rõ ràng cảm giác được ngón tay của anh, vẫn luôn không buông tha cho hạt châu của cô, khẽ gảy, vuốt ve...a... Đó chính là chỗ mẫn cảm nhất của cô.

Trước kia, tuổi còn nhỏ, mỗi lần các anh đều yêu thương chăm sóc chỗ đó, hoàn toàn không dám giở thủ đoạn, các anh nghĩ từ từ sẽ đến, khai phá Lạc Lạc nhỏ bé của bọn họ từng chút từng chút một.

Chỗ ấy là điểm dừng chân cuối cùng của thần kinh xúc giác, cô trời sinh lại đặc biệt mẫn cảm, bình thường mỗi lần bị quần hơi chật bao lấy, liền không chịu nổi, huống chi, lúc này, hạt châu nhỏ đáng thương lại bị người đàn ông điên cuồng này vừa vôn vê vừa nhéo, bất lực càng trở nên lớn hơn, càng nhéo càng cứng rắn, trong đầu cô như đang có một dây cung, kéo căng theo từng động tác tay của anh, giữa đùi từng dòng suối nhỏ không thể khống chế được mà trào ra.

Cuối cùng, sợi dây cung này gần như sắp đứt đoạn rồi! Thân thể mềm mại nhỏ bé này của cô thật sự không tiếp nhận trâu chọc như vậy nữa, cô run rẩy, chân nhỏ bé giẫm đạp trên giường, nâng mông lên, bất lực muốn tránh ra.

Ngón tay của Quý Thiếu Kiệt vẫn nâng như cũ, không nhúc nhích, cho dù hạt châu nhỏ này bị chủ nhân của nó mang theo, phí công lắc tới lắc lui, nhưng bản thân cũng không biết là đang trốn tránh hay là nghênh đón, cứ từng chút từng chút chạm vào đầu ngón tay anh.

Anh gần như là kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, ánh mắt mê ly, vẻ mặt bị tình dục bao phủ, rất giống với đóa hoa hồng mang theo sương đêm mà anh vừa mới gặp trong vườn hoa.

Lúc này, anh lại bất động, giống như một tấm lưới đã chuẩn bị tốt của thợ săn, chỉ chờ cô nhảy vào.

Mà cô là Tiểu Bạch Thỏ ngọc ngà, không có suy nghĩ mà chỉ biết trốn tránh, nhưng lại vô tình càng lún càng sâu vào tấm lưới.

Lúc này, cô uể oải mà yếu ớt, dự vọng từ từ khống chế tất cả trong đầu, giữa môi, truyền ra tiếng ngâm tinh tế mà mềm mại, thân mình nhỏ bé vô ý thức khẽ cọ lên người anh.

Anh gây ra tất cả những chuyện này, nhưng bản thân lại chỉ lo cúi đầu cười, nhìn cô trầm mê trong dự vọng.

Mãi cho đến khi cô sắp nỉ non ra tiếng, anh mới ưu nhã xoay người, quỳ gối giữa hai chân cô, tấm chăn tơ tằm bị anh xốc lên, im lặng nhảy xuống đất.

Anh thả nhẹ động tác, sợ hù dọa cực căng, chiếc quần lót trắng tuyền được nhẹ nhàng cởi ra.

Dưới ánh trăng, đôi chân cô trắng như ngọc, bộ phận hình chữ Y trên bắp đùi bày ra hết sức rõ ràng, bao bọc lấy một cái bánh bao nhỏ tròn trịa, trắng tươi đặc biệt chọc người, anh đưa tay phủ lên, múp míp, con mềm, xúc cảm làm anh than thở.

“Đừng, đừng, đừng chạm vào chỗ đó...” Ánh mắt như lửa của anh khiến thần trí tan rã của cô trở lại không ít, bắt đầu yếu điệu cầu xin anh.

Anh biết cô đang nói ngược, anh càng chạm vào chỗ đó cô sẽ càng cảm thấy được thoải mái.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh, nước cam lộ ẩn núp trong cánh hoa chảy ra càng nhiều. Mới vừa rồi, hạt châu nhỏ được anh yêu thương, là viên thịt lớn nhất mà anh đã từng gặp qua, d/đ'l/q/d tròn tròn đứng thẳng, ở trong một đường cong trơn trượt, bóng loáng, đặc biệt cao vút, chọc người yêu thương, hành hạ.

Không kiềm chế được, anh đi tới gần, dùng môi ngậm chặt nó.

Lạc Lạc khẽ kêu một tiếng, co rúm lại một chút, bàn tay nhỏ bé bắt được bả vai của anh, “Không được! Chỗ đó không được! Chú tránh ra!”

Anh đâu nào chịu đồng ý với cô, không ngừng dùng đầu lưỡi phẩy, trêu chọc, mút ra tiếng.

Cô chống đỡ, nhưng càng nhiều chất lỏng chảy ra đầm đìa, cô cảm thấy tuyệt vọng, từng đợt sóng trào ập đến.

Cuối cùng, dòng nước cam lộ này cũng dời đi lực chú ý của anh, anh từ từ xuống phía dưới, ngậm chặt cánh hoa, dùng răng cắn nhẹ, cọ xát, mút vào, sau đó cuốn lấy đầu lưỡi, thít chặt... Tham tiến vào bên trong, lại nhanh chóng lùi về, có dòng nước ngai ngái chảy vào trong miệng anh, giống như Ngọc dịch quỳnh tương,* anh hưng phấn uống vào.(๑๐...)

*Ngọc dịch quỳnh tương: có nghĩa là bùn được làm bằng ngọc bích, trong thần thoại và truyền thuyết cổ đại uống nó có thể trở thành bất tử.

Màn H tạm dừng, chương sau tiếp tục.... ...

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nhớ Răng Cọp

Chỗ ấy là nguồn suối ngọt ngào, mật dịch ào ạt, mùi vị nóng bỏng của thiếu nữ, xen lẫn mùi vị ngai ngái của riêng cô, đó là thuốc giải mà cũng là thuốc độc của anh.

Cô gái bị anh mút đến nổi kêu “A ừm ừm”, xoay vặn, bắt lực muốn khép chặt chân lại, nhưng cô kẹp chặt chỉ có thể là đầu tóc đen của anh.

Không biết mút bao lâu, anh mới thở hỗn hển ngẩng mặt lên, trên cằm dính đầy mật dịch sáng lấp lánh, đôi mắt thâm thúy trở nên như giông bão sắp tới trên mặt biển, u ám, nguy hiểm, không thể nắm lấy.

Thân thể cô gái bị anh mút đến xụi lơ, từ từ khép hờ hai mắt, rên rỉ khe khẽ, bắt lực mở hai chân.

Đó là tư thế mặc anh cần anh cứ lấy.

Anh nhìn về phía giữa hai đùi cô, viên ngọc châu màu đỏ đã biến thành dài nhỏ như đầu ngón tay của trẻ con, cứng đầu cứng cổ, dính đầy mật dịch, lại mơ hồ chuyển động, tựa như cùng tần suất với cây gậy to lớn của anh.

Anh lại cảm thấy bảo bối, cô gái có được hạt châu như vậy, thậm chí là nữ bạch hổ trong cực phẩm.

Anh khinh bỉ dùng lời lẽ đi ca ngợi một lần nữa, đi thăm hỏi lớp màng mỏng, đi biểu thị công khai chủ quyền của anh.

Anh là may mắn mắn như thế, làm sao có thể nhạt được bảo bối quý giá như vậy chứ?

“A a, chú, đừng hút, rất tê đấy...” Lạc Lạc hồn nhiên hừ liên tục, trong giọng nói đã mang theo khóc nước nỡ.

Ông chú này, không phải là tưởng thân thể cô dễ mẫn cảm chịu khuất phục, sau đó sẽ khuất phục anh đấy chứ?

Không! Cô cứ không đấy! Cô lén lút véo đùi mình, muốn ngăn cản từng lớp sóng tê ngứa, thậm chí còn muốn nhắc chân đạp người nào đó.

Nhưng mà, khoái cảm mạnh mẽ đập vào mặt.

“A!...” Cô thét chói tai, bị bao bọc ném lên đám mây. Cảm giác không trọng lượng trong nháy mắt khiến cô đầu choáng mắt hoa.

Một lượng lớn mật dịch bất ngờ không phòng bị mà bắn ra, Quý Thiếu Kiệt theo bản năng há mồm tiếp được, tham lam ngậm chặt đầu nguồn uống từng hớp.

Không đợi cô bình tĩnh hoàn toàn, một ngón tay thon dài của anh bắt đầu thăm dò vào hang động quý báu, khuấy đảo rất kỹ xảo, dễ dàng tìm kiếm đến một chỗ thô ráp, gấp khúc lòng ngón tay, nhẹ nhàng tăng lực...

“A không... A... A...” Lạc Lạc còn chưa hạ xuống từ chỗ cao, đã bị đưa lên một tầng cao hơn nữa.

Trời cao mây rộng, trăm chim đua hót, cô biến thành gió, hóa thành mưa, chỉ riêng cô bị mất chính mình!

Quý Thiếu Kiệt lại vùi đầu vào nguồn suối đang phun nước một lần nữa, giống như đứa nhỏ đang gào khóc đòi ăn sữa vậy.

Không biết qua bao lâu, ý thức của Lạc Lạc mới từ từ hạ xuống. Vẫn trong không khí ngọt ngào mùi hoa hồng, ánh trăng như nước, một bàn tay lần lượt dịu dàng vân vê hai hạt phấn tiêm, kéo dài khoái cảm của cô.

Cô nhẹ giọng làm nũng một tiếng thật dài, có chút ngượng ngùng nghiêng đầu tránh qua.

Chỗ non mềm giữa hai chân, có một đầu tròn nhẵn bóng đang đang vội vã trượt lên trượt xuống, vận sức chờ phát động.

Cô biết cái này là gì, “Đừng! Tôi không muốn!” Cô cắn môi, từ chối, miễn cưỡng chống thân mình rụt rụt về phía đầu giường.

“Cho tôi, bảo bối, cho tôi. Còn không cho tôi đi vào nữa, nó sẽ hỏng mất...” Quý Thiếu Kiệt kiềm chế, giọng nói khàn khàn mà thắm đầy dục vọng, trên thân hình gầy mà mạnh mẽ tất cả đều là mồ hôi.

Anh ép sát qua, cúi người, dùng đôi môi mát rượi hôn lên nước mắt trên khóe mi của cô, thì thầm bên tai cô, “Bảo bối, em không thể ích kỷ như vậy, bản thân vui sướng lại cho chú vui sướng...”

Hôn hấp nóng rực phun vào trong lỗ tai cô, làm cô ngứa trong lòng như nhũn ra.

Lạc Lạc vẫn từ chối, “Không được!”

Suy nghĩ một chút, tìm lý do: “Chú, lông của chú nhiều lắm...”

Khóe miệng Quý Thiếu Kiệt giật giật, dỗ cô: “Đàn ông nhiều lông mới có cá tính, nếu không thì... Lần sau chú sẽ sửa một chút...”

“Cái đó phía dưới của chú quá lớn, có thể gọt ngắn một chút sao?”

Quý Thiếu Kiệt: “...” Em tưởng lão tử làm bằng bút chì hả?

Anh đã tính toán rõ ràng, bảo bối này, bản thân thích lật trời thì đã rút lui.

Tính nhẫn nại của anh đã bị bào mòn không còn thừa lại bao nhiêu, phía dưới đã căng đến nổ tung rồi.

Anh nghiêm mặt, nhìn cô không nói một lời, khi cô bắt đầu bất an không yên, duỗi ngón tay lồi kéo hai nụ hoa vẫn còn đang sưng của cô, lại véo hạt châu phía dưới không thể nhận thêm bất cứ tra tấn nào nữa.

“A a a...” Cô kêu đau, anh là cố ý.

“Chú, chú là trứng thối!” Cô run rẩy thân mình, nước mắt lưng tròng lên án. Nếu bị anh chơi đùa một lần nữa cô sẽ chết mất.

Bảo bối quý báu nói như vậy, làm anh mềm lòng, nhưng mà, ai tới nói cho anh, bắt người anh em ăn chay mấy chục năm thật vất vả mới được ăn mặn của anh bây giờ phải làm sao?

“Bảo bối, em... Lấy tay...” Cuối cùng anh thỏa hiệp.

Lấy tay hả? Cô sẽ nha. Chỉ có điều, không đồng ý mà thôi.

“Hừ!” Anh đen mặt, lại làm bộ tóm lấy hai nhũ tiêm trên ngực cô.

“Được rồi, được rồi!” Cô hoảng sợ thở gấp né tránh, không tình nguyện ngồi dậy.

Cả người vô lực, cô cầm một cái gối lót ở dưới thân dựa vào, nghiêng nghiêng liếc anh một cái.

Quý Thiếu Kiệt giống như chỉ nhổ răng cọp, vội vàng quỳ gối lên giường.

Cây gậy màu tím xấu xí, run lên từng hồi, mưu tính hấp dẫn lực chú ý của cô, trong lòng cô hoảng sợ, nhưng ánh mắt của ông chú này ép tới chết người, cô bĩu môi, run rẩy vươn tay nhỏ bé, “Lên mặt cái gì? Ai thích nhìn mi chứ?”

Mới vừa chạm vào, cô giống như bị bỏng rụt tay lại một chút, nhưng dưới sự thúc dục của anh, vẫn là tiếp tục lấy tay nhẹ nhàng nắm giữ, rất nóng, cứng rắn, to lớn.

Huyết thái dương của Quý Thiếu Kiệt nhảy thành thạch, lý trí biến mất hoàn toàn, ngoại trừ chỗ này, toàn thân đều mềm nhũn, không dùng được chút lực nào.

Đôi bàn tay của cô, mang theo ma lực, mềm mại, nhỏ bé, anh cứ như vậy mà giao nơi mềm yếu nhất cho cô, tùy cô muốn làm gì thì làm.

Lạc Lạc dùng một bàn tay, trên dưới không yên lòng, âm thầm phi nhổ nó to đến đáng sợ như vậy, đáng vẻ rất d/d'l/q'd đáng sợ, cô lơ đãng nhìn trên con mắt nhỏ tiết ra chất dịch dính dính, chỉ cảm thấy trong tay cầm không hết vòng to lớn càng ngày càng nóng, quạt lên quạt lên, thật lớn nha, rõ ràng anh đang ở trên đỉnh dục vọng rồi.

Trái tim cô không khỏi mềm mại, người đàn ông này, không ai bì nổi, lãnh khốc bá đạo, nhưng anh như vậy, lại khoan dung cô...

Coi như học theo Lôi Phong làm chuyện tốt đi! Cô dùng mấy phần nghiêm túc, đổi một tay thành hai tay, run run bao chặt, nhưng vẫn không vừa lòng, dường như nơi đó cảm ứng được tâm ý của cô, càng thêm căng to, khiến cô có cảm giác như có cùng nhịp đập với trái tim mình.

Lúc này, cô cũng không mặc váy ngủ ngay lập tức, mà để thân thể trần truồng, tùy ý tắm mình dưới ánh trăng, giống như một ông chủ lớn hào phóng, mặc cho người ta thưởng thức toàn thân quý báu.

Thân thể nhỏ bé vừa mới qua cao triều nên đầy mồ hôi, hai đầu nhũ tiêm kiêu ngạo đứng thẳng trên đỉnh, thậm chí một giọt mồ hôi còn chảy xuống, liền treo tại ngay trên nhũ tiêm non mềm, lóe lên ánh sáng dụ người, phập phồng theo hô hấp, lung lay sắp rớt, làm cho trái tim người ta ngứa ngáy đến không chịu được.

Anh miệng đắng lưỡi khô, không chút nghĩ ngợi liền lau giọt mồ hôi này đi, nhưng cô lại hừ khẽ, gạt tay ra, lão đại không vừa ý.

Tay anh ngừng giữa không trung, cũng không muốn chấp nhận với cô, cô nhóc này phá hư cảm giác vui sướng đang chuẩn bị ngóc đầu lên của người anh em, chỉ đành kiềm chế lại, sau đó nắm chặt eo cô... Muốn nhận được vui vẻ từ trên người cô, nhất định phải vì cô mà thỏa hiệp, cho dù chỉ được bằng hai tay của cô.

Trong không khí, hơi thở gấp gáp của anh càng ngày càng rõ ràng, thỉnh thoảng còn bật ra những tiếng ngậm đè nén trầm thấp, âm thanh thế nhưng vô cùng có cá tính, cô nhin không được lén lút liếc anh một cái, đúng lúc anh cũng đang nhìn cô.

--- cô khép hờ mí mắt, mang theo một chút trong sáng hồn nhiên, dáng vẻ rất giống một con mèo nhỏ được ăn uống no đủ, đang nhàm chán tiến hành vận động nhẹ nhàng sau bữa ăn.

--- mà khi anh đang vùi lấp trong tình dục, dáng vẻ nhất định cứ như vậy: Hai mắt thâm thúy, lãnh khốc trở nên mê ly, đôi môi khẽ nhếch, cả khuôn mặt gợi cảm gần như yêu nghiệt. Khoan d'đ/l/d ngực gầy mà mạnh mẽ mãnh liệt kiềm chế phập phồng, ở trong mắt Lạc Lạc, thế nhưng lại trở thành hơi thở đáng thương.

Cô đột nhiên nới lỏng tay, muốn tránh né thân mật như vậy với anh, “Chú, tôi mệt mỏi...” Cô uất ức hừ.

“Ngoan, bảo bối, một lát nữa là tốt rồi...”

“Không được, tay tôi rất mỏi...” Cô không để mình bị đẩy vòng vòng.

“Được! Vậy thì đổi chỗ đi!” Anh nhanh chóng tiếp lời, không ăn chỗ này, còn có một chỗ khác.

Lạc Lạc ngẩng đầu, khuôn mặt quét qua bộ lông đăm đăm, trước mặt, bụi cỏ dày đặc mãnh liệt tản ra mùi thơm cơ thể đàn ông, đó là người đàn ông thành thực, sạch sẽ có một không hai, mà giờ phút này cây gậy to lớn đang đỏ da thắm thịt, hưng phấn chia thẳng vào đôi môi trái tim của cô.

Oe! Lạc Lạc hoảng sợ lui về phía sau, chú đừng mơ!

Cô không thể không dùng tay cầm lấy một lần nữa, tức giận chà xát.

Cũng may, rất nhanh, khi ngón tay cô lơ đãng đụng vào hai viên bi trong túi phía dưới, anh liền một tay ấn cô trong ngực.

Cô còn chưa biết rõ tại sao lại như thế, cao triều của anh đã nhanh chóng bùng nổ.

Dịch thể đậm đặc bắn lên bụng cô, nóng hổi. Cảm giác giống như đậu tương đổ từ trên cao xuống chân.

Trong một khắc đó, dường như anh người được hưởng vị số mệnh.

Mọi thứ sẽ giống như cao triều, không để cho chạy trốn, không cho lảng tránh, không thể giữ lại?

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lạc Lạc đi bên cạnh anh, vẻ mặt oán giận.

Cô vẫn không hiểu, vì sao ông chú đi làm, cô lại phải đi theo?

Hơn nữa, còn phải mặc như thế này? Áo dài quần dài, đeo mắt kính, mũ nôi(xem ảnh minh họa bên dưới), chẳng lẽ bên ngoài là mùa Hạ mà công ty chú ấy bước vào mùa đông trước sao?

Ngày hôm qua chơi đùa rất muộn, buổi sáng cô lại không chịu rời giường, thật vất vả mới kéo cô dậy, đến chuyện mặc quần áo, quần quýt phản kháng hơn một tiếng đồng hồ.

“Cũng không phải đến trường, vì sao phải thức dậy sớm như vậy?”

“Cũng không phải ngôi sao lớn mà sợ người ta nhận ra, vì sao trời nóng mà phải mặc như thế này?”

Tối hôm qua, Quý Thiếu Kiệt được thỏa mãn, tâm trạng rất tốt, trên người là bộ bộ Tây trang màu đen, tương xứng với áo trong màu đen, phối hợp với caravat màu tím hoa văn tối, dáng người có vẻ thon dài, ưu nhã thỏa đáng, lại xứng với khuôn mặt cuồng ngạo và có vài phần lười nhác, thật sự như một Vương giả không ai bì nổi.

“Bên ngoài mặt trời rất to, nghe lời, mặc quần áo cho tốt. Hôm nay, chú muốn lấy được một mảnh đất rất quan trọng, em đi theo tôi.”

Về phần vì sao cô nhất định phải đi theo, mãi đến khi vào thang máy cô mới chợt hiểu ra.

Đọc theo đường đi, Quý Thiếu Kiệt đều nghe điện thoại, bước vào cao ốc, trợ lý, thư ký và mười mấy người đang chờ sẵn ở cửa đại sảnh, nhìn thấy bọn họ chào đón, cung kính đồng thanh hô: “Chào Đồng sự trưởng Quý!”

Lạc Lạc nhìn thấy người đàn ông tóc xoăn tối hôm qua, nghe người khác gọi anh ấy là Steven, trực tiếp cầm tư liệu đi tới, “Đồng sự trưởng Quý, ngài đã không kịp tham gia hội nghị phân tích, đây là toàn bộ báo cáo phân tích chung của mảnh đất, còn có báo cáo phân tích điều tra hiện trường, ngài hãy xem qua trước.”

Quý Thiệu Kiệt đưa một tay nhận lấy tài liệu, một tay còn lại nắm lấy tay Lạc Lạc.

Vì thế mấy người đó đều dùng ánh mắt tò mò lén lút nhìn trộm - - xôn xao, Đồng sự trưởng đang kim ốc tàng Kiều sao? Vậy... Cũng không phải là quá nhỏ đấy chứ? Nhìn qua giống như là học sinh trung học, không, vóc dáng giống như đại học, hơn nữa là sắp tốt nghiệp.

Lạc Lạc cũng không quan tâm, tùy ý cho anh nắm, được một người tinh anh mang giày Tây, trong mắt lộ ra tinh quang vây quanh một mạch đi nhanh, vào thang máy, Quý Thiệu Kiệt mới buông cô ra, cầm tài liệu lật chuyển, bên trong thang máy kiểu cách Châu Âu tất cả đều là âm thanh lật giấy sột soạt của anh, không một tiếng người nói chuyện.

Khi Steven nhìn thấy Quý Thiệu Kiệt nhìn chăm chăm một trang giấy hơn qua giây, cất giọng nói lo lắng: “Đồng sự trưởng Quý, lần này cạnh tranh vô cùng quyết liệt, những ông chủ lớn trong thủ đô đều thò tay vào kiểm ăn.”

Quý Thiệu Kiệt nâng môi cười, trả lại tài liệu cho anh, hai tay cầm vào túi quần, “Là của tôi, ai cũng không thể cướp được! Hơn nữa, hôm nay tôi còn mang theo thần khí đấy!”

Nói tới đây, anh nghiêng thân mình tới trước, cả khuôn mặt che phủ trước mặt Lạc Lạc, như cười như không, “Có phải không hả?”

Lạc Lạc đang thất thần sau mắt kính, bỗng chốc bị anh hỏi như vậy, chán ghét dùng đầu ngón tay chỉ trên ngực đẩy anh ra, nhìn bộ dạng cười đến đáng đánh đòn của anh – cô đột nhiên tỉnh l/q'd ngộ, tối hôm qua anh kể chuyện xưa trên giường, vì sao Camilla mạnh hơn Diana... Thì ra bởi vì cô cũng là Bạch Hồ, ‘vượng(thịnh vượng) phu chiêu tài’, cho nên hôm nay mới thế nào cũng phải đưa cô theo?

Ánh mắt của nhóm người tinh anh bên cạnh trở nên ý vị thâm trường vùng lên, “Thần khí? Xem ra là có liên quan đến cô Kiều này nha!”

Lạc Lạc mới không để ý đến chuyện làm ăn của anh, hơn nữa, nếu thật sự có chuyện này, vượng cũng là vượng cho chồng cô, anh là gì của cô? Dựa vào cái gì phải vượng anh? Thật đúng là dát vàng lên mặt. Chuyện này có được tính là chiếm tiện nghi của cô không?

Nghĩ đến đây, cô nổi lên ý xấu, mặt không biến sắc, giả bộ hai tay ôm ngực, duỗi tay trái qua bên phải, độc ác véo cánh tay của anh.

Khóe miệng Quý Thiếu Kiệt đột nhiên run rẩy, đúng lúc này Steven lại nói: “Mạnh mẽ chẳng qua cũng chỉ là bọn rắn độc, mấy năm nay tập đoàn Quý thị của chúng ta cũng không phải là kẻ mặt trắng(ý chỉ mềm yếu, nhu nhược) mà muốn làm gì thì làm!”

“Ha ha ha... Đây là đương nhiên...” Quý Thiếu Kiệt cười đến thật vui vẻ. Mấy người khác cũng phụ họa cười rộ lên.

Thang máy ‘ding’ một tiếng dừng lại, mọi người bấm nút, chờ Quý Thiếu Kiệt đi ra, anh vẫn như cũ kéo tay Lạc lạc đi ra ngoài.

Lạc Lạc vừa đi, một tay vừa mở ra dưới cằm Quý Thiếu Kiệt, “Cho tôi!”

Quý Thiếu Kiệt đang nghe thư ký giới thiệu văn tắt tình huống đấu giá sắp bắt đầu, biết cô muốn cái gì, cũng không quay đầu lại lấy điện thoại ra đưa cho cô, mặc cho cô cúi đầu tập trung chơi trò chơi, đồng thời đánh gãy lời nói của thư ký, quay đầu nói với người đi theo phía sau, “Đi mua một chiếc máy chơi game mới nhất lại đây, màn hình lớn một chút.”

Lại quay đầu nghe thư ký tiếp tục: “Lần này, hạng mục bán đấu giá là mảnh đất cũ nhất thành phố hiện nay, có rất nhiều dân tộc thiểu số cư ngụ ở nơi đó, áp lực phá bỏ và rời đi rất lớn, nếu giá nhà mỗi mét vuông cao hơn 8800 tệ, như vậy muốn được lợi nhuận kinh tế lâu dài, chúng ta chỉ có thể lựa chọn rút khỏi...”

Khi bọn họ đi vào đại sảnh bán đấu giá, hội trường đã trang bị đèn đuốc lộng lẫ, người người di chuyển, nhiều phóng viên truyền thông cầm máy ảnh, máy quay phim giơ lên cao, đi theo bước chân d'đ/l]q/d của bọn họ, rất nhiều đèn flash càng không ngừng hiện lên ken két hai bên trái phải Quý Thiếu Kiệt, không khó để nhìn ra, địa vị của anh trong cuộc đấu giá này hết sức quan trọng.

Lạc Lạc đã sớm được anh thu xếp, cùng với một cô thư ký lớn tuổi một chút đi vào từ cửa hông, cảnh tượng xung quanh Quý Thiếu Kiệt rất mạnh mẽ, các cô lặng lẽ đi đến góc khuất dành riêng cho khách quý ngồi xuống, thật không có người nào chú ý đến các cô.

Cảnh tượng khẩn trương, sôi nổi rộng lớn này, Lạc Lạc thật sự chưa từng gặp qua.

Cô nhìn xuyên qua mắt kính, nơi nơi đều là những gương mặt xa lạ hả lòng hả dạ, hăng như đánh tiết gà, trên hành lang cũng không rộng lớn, thân hình ông chú thon dài, cao ngất như ngọc thụ lâm phong, tỏa ra hơi thở không thua kém gì minh tinh trên thảm đỏ, luôn mang theo nụ cười lười nhác mà ngạo mạn, men theo hơi hương quen thuộc gật đầu với người song hành, đi tới chỗ các cô đang được bao vây.

Cô cảm thấy trong hội trường, trên mặt tất cả những người này đều viết rõ dựa dẫm và dục vọng, ngược lại còn không thuận mắt bằng ông chú kia, tùy ý nhìn mấy lần, liền cúi đầu tiếp tục chơi di động.

... đúng vậy, cô cũng không nhìn thấy, phía sau góc bên phải hội trường, anh trai Chung Chấn Văn của cô, cũng là hàng ngũ khách quý được mời đến tham gia cuộc đấu giá lần này.

Hôm nay, Lạc Lạc mười tám tuổi và Chung Chấn Văn hai mươi bốn tuổi đều chỉ là khán giả, trong mắt bọn họ là một bóng mơ hồ nhưng không biết, bọn họ không hề hứng thú với với lợi ích to lớn của cuộc đấu giá này, một người từng trải qua ngành bất động sản, mà còn là người nhớ thương em gái mất tích có vẻ thất hồn lạc phách, không yên lòng.

Bọn họ hoàn toàn không thể biết trước, vài năm sau, bọn họ lấy chiến trường không có khói thuốc súng này, va chạm ra tia lửa, rung động lòng người ra sao.

Sau khi đoàn người ngồi xuống, Quý Thiếu Kiệt nhìn chung quanh, thấy Lạc Lạc ngồi rất xa, cầm di động chơi đùa quên trời đất, không khỏi nhíu mày, cũng chỉ có thể tùy ý cô.

Một lát sau, cuộc đấu giá chính thức bắt đầu.

Đột nhiên Lạc Lạc thấy hội trường yên tĩnh, không khỏi tập trung nhìn chăm chú, một chuỗi giới thiệu từ trong miệng người dẫn chương trình bật ra, cô giống như đang nghe thiên thư*, chỉ có thể nghe từ những tiếng kinh hô phát ra từ những người xung quanh, hiểu được giá càng ngày càng tăng.

*Thiên thư: văn chương khó đọc khó hiểu.

Đến phần sau, người tham gia giơ bảng hiệu càng ngày càng ít, khoảng cách kê giá cũng càng ngày càng dài. Rất nhiều người đều đã lật úp biển đấu giá trên bàn, vặn chai nước khoáng vừa uống vừa xem náo nhiệt.

Phần đầu, Quý Thiếu Kiệt vẫn luôn thành thơi, Lạc Lạc đang có chút không hiểu, liền nhìn thấy người đàn ông tóc xoăn nói nhỏ với anh câu gì đó, anh khẽ gật đầu, lần đầu tiên Steven đã giơ bảng đấu giá lên: “Mười một triệu!”

Cả hội trường đều ồ lên, tầm mắt đều tập trung về phía bọn họ.

Trong một chỗ ngồi riêng cách bọn họ không xa, truyền đến một câu nói rất cao:

“Mười một triệu năm trăm ngàn!”

“Mười hai triệu năm trăm ngàn!”

“Mười hai triệu năm trăm ngàn, ôi nữ thần của tôi!”

Lạc Lạc nghe không hiểu những chữ số phía sau đại biểu hàm ý sâu xa gì, cô thư ký bên cạnh ôm máy vi tính gõ như bay, thì thầm: “Chúa ơi, giá của tòa nhà đã lên đến 1,2 vạn một mét vuông ... Điên rồi! Điên rồi! Hôm nay tất cả mọi người đều điên rồi!”

Lạc Lạc đang muốn nhìn xem anh sẽ đối đáp như thế nào, điện thoại trong tay liền vang lên, cô nhìn thoáng qua màn hình, lại lườm anh một cái, nhận điện thoại: “Alo?”

“Còn tăng thêm nữa không?”

Thêm hay không thêm làm sao mà cô biết được chứ! Tại sao phải hỏi cô? Thật đúng là xem cô như thần khí rồi.

Cô dùng ngón tay khẽ gõ lưng di động, âm thanh này truyền vào tai như là tiếng tim đập của người nào hai đầu điện thoại.

Lạc Lạc không quan tâm thời thế, nhưng cô thường xuyên nghe ba nuôi và các anh thảo luận với nhau, cũng biết tình hình kinh tế năm nay không

thể so với năm ngoái, thậm chí giá cả nhà đất còn có xu thế hạ xuống.

“Có dám tăng lên mười lăm tỷ không?” Cô chỉ là thuận miệng nói, mục đích là hù dọa anh... Ai bảo anh hỏi, biết rõ cô không hiểu gì hết, mà lại hỏi cô như vậy.

Bên kia điện thoại, người nào đó im lặng, không nghe thấy hô hấp.

Đúng lúc này, đối phương đã tăng giá lên mười hai triệu tám trăm ngàn, người dẫn chương trình rõ ràng rất hưng phấn: “Mười hai triệu tám trăm ngàn, lần thứ nhất!”

“Mười hai triệu tám trăm ngàn, lần thứ hai!...”

“Mười lăm tỷ!” Quý thị giơ bảng.

Cả hội trường xôn xao lần nữa!

Đầu lông mày của Lạc Lạc nháy dựng. Cô không ngờ anh lại nghe cô mù quáng như vậy!

Điện thoại vẫn chưa cúp, đầu kia truyền đến tiếng cười trầm thấp: “Người bạn nhỏ, tôi nghe em!”

Mười lăm tỷ, cũng không giống như đã từng nghe thấy ở bên ngoài, chỉ là một dãy số lạnh như băng. Lạc Lạc không có nhận thức với tiền bạc, cũng biết một chuỗi dãy số này đại biểu cho cái gì.

Hội nghị đấu giá kết thúc, tập đoàn Quý thị với việc tốt không nhường ai lấy giá đất mười lăm tỷ, trở thành người mua cuối cùng.

Mọi người nối đuôi nhau đi ra ngoài, thảo luận sôi nổi, thậm chí đã nghĩ tiêu đề trước một ngày thay cho báo chí: “Quý thị vừa ra tay, ai dám tranh giành!” “Lấy tính mạng người thân ra chơi đùa, Quý Kiến Sầu vừa vì tài sản tặng thêm một nét bút Phong Ma...”

Đa số mọi người đều lấy kết quả hôm nay làm trò cười, chờ xem Quý Thiếu Kiệt lấy củ khoai lang nóng này sẽ có kết quả thế nào,

Nhưng mà, ngoại trừ Thượng Đế, ai có thể đoán trước được, mấy năm sau, ngành Bất động sản của Trung Quốc bắt đầu nổi lên, chỉ cần là người ở chỗ đó, đều trở thành phong thủy bảo địa*.

*Phong thủy bảo địa: Có nghĩa phong thủy là một nơi tốt, sống ở đây, thế giúp cho người ta phát triển mạnh tài sản.

Hôm nay chỉ là một khu long xà hỗn tạp, cũ nát nhất thành phố, mấy năm sau sẽ trở thành cao ốc Lâm Lập, người bình thường khó cầu được một góc, giá lật ngược lên cao làm cho người ta than thở, tiết nuối. Cũng trong ngày hôm, chỉ có một số ít người biết trò đùa khôi hài này, thế nhưng mấy năm sau đã giúp cho Quý Thiếu Kiệt hô phong hoán vũ không ngành bất động sản.

Đoàn người Quý Thiếu Kiệt đi đến hậu trường tiến hành thủ tục liên quan, Lạc Lạc đứng ở chỗ cũ cắn ngón tay, vẫn còn chưa hoàn hồn từ trong kinh ngạc.

Tuy rằng trong phương diện nào đó, ông chú này thật sự xấu xa một chút, nhưng cũng không đến nỗi phá hủy khuynh gia bại sản. Cô chỉ tùy tiện nói một câu như vậy, sẽ không hại chết chú ấy chứ? Sẽ không chứ? Ông chú quái gở vừa hư hỏng vừa hung dữ, lát nữa hồi phục lại tinh thần sẽ giết chết cô chứ? Sẽ không chứ?

**

Chung Chấn Văn dẫn theo thư ký Vivian vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, điện thoại trong vẫn chưa ngừng, “Ba, bây giờ con sẽ đi ngay lập tức... Anh ta đến hậu trường làm thủ tục, chắc cũng nhanh thôi... Cảnh trưởng Cam đã ở đó rồi sao? Dạ, vậy con sẽ đi thẳng đến đó...”

Người trong hội đi ra cửa chính rất đông, anh lựa chọn đi ra ngoài bằng cửa hông, trong nháy mắt khi anh cúi đầu nói chuyện điện thoại, có một người ngồi ngay góc bên trái cạnh lối đi ra, là cô gái nhỏ đeo mắt kính đã làm sai chuyện không ngừng cắn ngón tay giống như hồi nhỏ, anh có nhìn thấy không?

**

“Chú, nếu, tôi chỉ nói là nếu, vừa rồi chú lấy cái đó hơi dặt một chút, tôi chỉ nói dặt một chút, chú sẽ thế nào?” Sau một hồi rối rắm, Lạc Lạc ngồi trên xe Quý Thiếu Kiệt trở về công ty vẫn là nhịn không được mà mở miệng hỏi.

Cao Lãnh ngồi ở ghế đầu coi như không nghe thấy.

Quý Thiếu Kiệt cùng ngồi với cô ở ghế sau, tay trái luôn cầm lấy tay phải của cô. Nghe vậy, liếc mắt, suy nghĩ sâu xa, “ Như vậy sao? Hình như là có dặt một chút nha? Bây giờ tôi mới phát hiện, thật sự không nên nghe em nói! Bây giờ phải làm sao? Người bạn nhỏ, từ bây giờ tôi thiếu ngân hàng một đồng nợ, tất cả đều là bởi vì em, em định sẽ chịu trách nhiệm như thế nào?”

Lạc Lạc không biết là anh nói thật hay giả, bởi vì anh là người lúc nào cũng vừa chính vừa tà, không nắm lấy được, bạn cho là anh đang đùa, không chừng là đang nói thật, ngay sau đó cũng không l'q/d dám lộn xộn, suy nghĩ một chút, ấp úng nói: “Chú, chú là người lớn như vậy, còn nghe một đứa trẻ như tôi nói bậy! Đó chính là chỉ số thông minh của chú có vấn đề! Đừng trách lên người tôi!”

“Ha ha!” Quý Thiếu Kiệt không nhịn được mà cười ha hả, vội vàng cầm lấy cả đôi tay cô qua, cô cũng không thể không bị anh kéo lên người anh, chỉ nghe thấy người nào đó nói bên tai cô: “Đừng căng thẳng, cùng lắm thì em lấy thịt để đền bù!”

“Oẹ!” Lỗ tai Lạc Lạc hơi đỏ lên, ngồi thẳng người, muốn rút tay về, lại bị anh túm được rất nhanh.

Cũng may điện thoại anh vang lên, Lạc Lạc nhân cơ hội rút tay về, di chuyển đến sát cửa sổ, cách xa anh một chút.

“Ừ... Tôi biết rồi. Cô hãy đưa bọn họ đến phòng hội nghị chờ một chút, lát nữa tôi sẽ đến.” Anh nói vắn tắt xong liền cúp máy.

Lạc Lạc đột nhiên cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của anh sau khi nghe xong điện thoại dửng trên người mình, càng thêm nhìn ra ngoài cửa sổ không để ý đến anh.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tiểu Yêu Tinh Say Rượu

Thân thể và nhịp tim của anh vì gần cô mà rung động, chỉ có cô mới có thể khiến anh hoàn chỉnh, đời này kiếp này, cô nhất định chỉ có thể là của anh.

Chỉ là duyên phận giống như đùa giỡn anh nhiều năm.

Những năm gần đây, khi thân thể anh cô đơn chờ đợi đến thời khắc kia, người duy nhất có thể khiến anh chịu chờ đợi, lại vui vẻ uyển chuyển trong lòng người khác.

Chỉ cần nghĩ như vậy, là anh lại cảm thấy như có con rắn độc đang phun nọc vào lòng anh.

Anh cũng không hoàn toàn xác định, đây là cảm giác gì, nhưng cảm giác này rất khó chịu và chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời gần ba mươi năm của anh.

Bất kể như thế nào, Chung Tĩnh Ngôn, anh tuyệt đối sẽ không để cô trở lại bên cạnh người đàn ông khác, cho dù là một phút hay một giây cũng không được.

Anh chuyển mắt về phòng nghỉ phía sau giá sách, có lẽ bị âm thanh đập bàn vừa rồi dọa sợ, nên hai cô gái bên trong đồng thời giương mắt có chút hoảng sợ nhìn anh.

“Quý đồng, hình như cô Chung uống không ít rượu... Ăn ba phần kem, còn ăm ỉ đòi ăn nữa, tôi không dám cho cô ấy...” Thư ký La, hơn bốn mươi tuổi vô cùng giỏi giang đang nhẹ nhàng phủ tay lên lưng cô gái nhỏ.

Anh đi qua, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái hồng hồng, lông mày hồng hồng, ngay cả lỗ tai cũng hồng, lúc này nghiêng đầu nâng tay chỉ ảnh, “Chú, chú à, hức, chú tới rất đúng lúc! Sao chú vẫn keo kiệt như vậy? Lần trước... Uống rượu, hức, lần này lại không chịu cho tôi ăn... kem...”

..... ngay cả đầu ngón tay nhỏ nhỏ chỉ vào anh cũng hồng hồng.

Anh không khỏi nhíu chặt lông mày, nắm lấy đầu ngón tay non mềm đang chỉ, thả vào lòng bàn tay vân vê hai cái, “Sao lại thế này, ai cho phép em uống nhiều rượu như vậy? Em bị cảm mới đỡ được có mấy ngày!” Anh nhìn quầy rượu một cái, không ngoài dự liệu, bốn cái bình d'đ/l.q;d không ngã trái ngã phải, cô nhận thức rất chuẩn, lần trước cho cô uống một tý rượu trái cây Pháp tươi mới được vận chuyển bằng máy bay, hôm nay đã bị cô uống sạch rồi.

Anh đưa tay ra hiệu cho thư ký La, thư ký La nhanh chóng dọn dẹp chút lộn xộn không ra hình dáng gì trên mặt bàn, sau đó biết điều đi ra ngoài.

Quý Thiếu Kiệt gọi cô lại, vừa cẩn thận dọn dò một phen, “Tuy rằng vừa rồi chúng ta đi lên bằng thang máy chuyên dụng, nhưng vẫn phải đề phòng có người nhìn thấy... Đợi lát nữa có thể cảnh sát sẽ tìm nhân viên tìm hiểu tình hình....”

“Chú, mau lên, cho tôi một phần kem nữa!” Lạc Lạc không kiên nhẫn lôi tay áo của anh, vừa dùng đầu húc vào sau lưng Quý Thiếu Kiệt giống như bò húc, ầm ã dữ dội, không chịu bỏ qua một chút nào.

Anh không để ý đến cô, chỉ là khóa chặt cô vào trong ngực, không cho cô lộn xộn, vẫn cứ dọn dò từng việc một với thư ký cho xong, nhìn cô đi ra ngoài, cũng nghe được tiếng đóng cửa của phòng làm việc, mới hơi hơi nới lỏng người trong lòng ra.

Dùng ánh mắt lại trên mặt cô, cảm xúc lý trí, phân minh rõ ràng khi đối mặt với cấp dưới từ từ hạ xuống, trở nên u ám lạnh lẽo.

Anh dùng ánh mắt như vậy bao phủ cô, Lạc Lạc bị bắt giữa đầu chịu đựng, dường như anh đang nghiên cứu mỗi một chỗ rất nhỏ trên mặt cô, vẻ mặt khó lường, tuy Lạc Lạc đang say đến mơ mơ màng màng, nhưng vẫn cảm giác được một chút hàn ý vô danh như cũ.

“Thả, thả tôi ra, chú! Chú làm tôi đau rồi!” Cô đâu phải là người chịu ngoan ngoãn, quay tới quay lui, muốn tránh khỏi. Rồi lại trơ mặt ra cười, tóm lấy vạt áo của anh ngửi ngửi như một chú l/qld chó nhỏ: “Chú, chú à, trên người chú rất tốt... Thơm quá à. Ngửi rất tốt! Anh... Các anh của tôi đều không dùng nước hoa, bọn họ nói tôi bị dị ứng với nước hoa...”

Quý Thiếu Kiệt vừa nghe, không kịp tức giận, biết có chuyện không ổn, cô nhóc này, chẳng lẽ là yêu tinh đến dày vò anh à?

Lập tức vén tay áo cô lên! Đây!

Anh cắn răng, tức giận đến nổi ném cánh tay cô ra!

Thật sự bị tức chết rồi. Về sau dùng kêu cô người bạn nhỏ, mà phải đổi lại gọi cô Tiểu Tổ Tông! Tiểu Cô Nãi Nãi!

Chỉ thấy cả cánh tay tuyết trắng đều trở nên đỏ rực, từng mụn nước lớn lớn nhỏ nhỏ chen chúc nhau.

Anh cũng lạ, bình thường rất ít khi dùng mấy thứ đồ chơi nước hoa này, tự nhiên hôm nay trong lòng đặc ý quá mức nên muốn làm màu một chút, say nay tiện tay lấy một chai phun lên.

Lần này thì tốt rồi, Tiểu Tổ Tông này bị dị ứng với nước hoa cũng không chịu nói sớm, do anh dùng ít, lúc mới bắt đầu cũng không có gì lớn,

lúc này vừa uống rượu, vừa ăn kem, với thể chất mềm yếu như nước của cô, không dị ứng mới lạ đấy.

Anh vỗ trán. Bây giờ đưa cô ra cửa tuyệt đối là không được, chỉ có thể đè ép lửa giận gọi điện thoại cho thư ký La đi mua thuốc.

Oán hận liếc cô gái nhỏ, cô đã say đến ngã trái ngã phải, lúc thì cào mặt, một hồi lại gãi cổ, làn da say rượu hồng hồng bị cào đến nổi xuất hiện dấu vết trắng trắng.

Anh vội vàng kéo hai tay của cô lại, không để cô gãi lung tung, trách móc: “Bị dị ứng với nước hoa cũng không chịu nói sớm! Lát nữa cào bị thương! Rồi lại đây khóc! Kiểm chuyện để cho tôi dọn dẹp!”

Cô bị kìm nén đến đáng thương, trực tiếp cọ chỗ ngứa lên góc bàn, đáng vẻ kỳ lạ này làm anh vừa tức giận lại vừa buồn cười, đành phải giúp cô gỡ nút thắt quần áo, sau đó lấy lòng ngón tay xoa xoa chỗ ngứa.

Làn da cô ngay cả một vết sẹo nhỏ cũng không có, anh cũng không muốn trên tay cô lưu lại bất kỳ vết thương nào.

Bọn họ có thể làm được, anh tuyệt đối cũng có thể làm được. Mà còn tốt hơn nữa kia.

“Thật thoải mái! Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này nữa!” Con mèo nhỏ say rượu thoải mái híp mắt, mềm mại dựa vào người anh, vừa xoay bả vai, vừa dẩu mông lên.

Anh vội vàng đẩy cô ra một chút, sợ mùi nước hoa lại xông cô, suy nghĩ một chút, đành phải cởi áo khoác, sau đó thành thạo cởi quần áo cô ra.

Cánh tay củ sen trắng như tuyết thay đổi thành đỏ rùng rục như củ cà rốt, cởi hết ra mới nhìn thấy trên người cô thật sự rất đáng sợ, nhìn một đồng mụn nước màu đỏ, chắc là rất ngứa đây.

Anh vừa đau vừa giận, đẩy cô nằm ra nhuyển tháp*, “Còn không mau nằm xuống, nhìn chán ốm.”

[*]nhuyển tháp: là một cái giường nhỏ, có lót một lớp nệm đơn giản.

Cô vốn dĩ đã say khướt, đứng cũng không đứng vững, bị anh đẩy nên lảo đảo một cái, thân thể liền muốn té trên mặt đất, tay anh dài, vôi vàng kéo vào trong ngực, bế ngang cô lên đi tới thả lên nhuyển tháp.

“Tuy rằng mùi vị của rượu trái cây này ngọt, nhưng dù sao rượu này cũng đến mười độ, em uống một hơi đến bốn bình, làm sao có thể không say? Không có người trông chừng một lát em liền tìm việc cho tôi! Tôi nói trước, lát nữa không được nôn trong phòng làm việc của tôi...”

Chưa nói hết câu, cô gái nhỏ liền vịn mép giường nôn mấy cái.

Không có vật gì trong tay, trong tình thế cấp bách, anh kéo thêm một phần giường nhỏ khác có lót thảm màu trắng ra, cô nôn đến nỗi khuôn mặt hết đỏ rồi trắng, hết trắng rồi lại đỏ, nhưng cuối cùng vẫn không ra được cái gì, khó chịu nấc cục.

Anh nh bộ dạng khó chịu đến đáng thương của cô, trái tim đâu còn cứng rắn được nữa, vỗ vỗ lưng của cô một chút, nhẹ giọng nói: “Muốn nôn thì nôn ra, nôn xong liền thoải mái.”

Nhưng cô vẫn nôn không ra, lại bị anh không nặng không nhẹ vỗ lưng đến nỗi ho khan, uể oải suy nghĩ cười, “Chú à, anh tôi nói, vỗ vào lưng không có tác dụng, phải vỗ vào bụng rỗng cơ, vỗ vào lưng của tôi...”

Đôi con người chợt lóe, tay ở giữa không trung tạm ngừng vài giây, vẫn là thay đổi nhẹ vỗ vào bụng cô.

Cô tốt hơn được một chút, tiện thể lăn một vòng, lật người trên giường, đưa nửa mặt về trước, hồng hộc phun rượu ra.

Ngón tay cô mềm yếu phủ lên ngực, lắc qua lắc lại áo ngực.

Anh đưa tay giúp cô cởi áo ngực, kiểu áo ngực có vòng thép mới mua, ngay chỗ tiếp xúc với làn da tạo ra hai dấu vòng màu đỏ, vây quanh hai dấu vết này, dày đặc những mụn nước đến dọa người.

Ngón tay lạnh lẽo của anh chiều ý con mèo nhỏ đang say rượu, cô cầm ngón tay anh đặt lên chỗ ngứa, miệng vội vàng nôn nóng ừ ừ.

Anh nhẹ nhàng dùng lòng ngón tay không ngừng vuốt ve, an ủi cô, “Lát nữa thư ký La sẽ đưa thuốc đến. Cố gắng nhịn chút, rất nhanh sẽ không ngứa nữa.”

Con mèo nhỏ đang say đâu nào nghe anh nói gì, được anh vuốt nhẹ, thoải mái rên hừ hừ.

Trong văn phòng được mở điều hòa không khí, sau khi cởi hết quần áo, tiếp xúc với không khí lạnh lạnh, cô cảm thấy thoải mái rất nhiều. Cảm giác say liền áp đi cảm giác ngứa, bỗng nhiên xoay người lăn xuống giường, cười hì hì, “Nào, nào, nào, tôi hát cho chú nghe, tôi hát bài...”

“Đừng càn quấy, ngoan ngoãn nằm xuống!” Trên gương mặt anh tuần của anh bắt đầu u ám.

“Tôi hát rất tốt, rất êm tai nha, ba tôi và anh tôi thường, thường khen tôi.”

Cô nói xong, liền hoa chân múa tay vui sướng, huênh hoang hát: “..... Thì ra yêu là tự do buông thả, chớ nên lo lắng làm gì, yêu không có thông mình hay không...”

Lúc này, trên người cô trơn nhẵn, chỉ mặc duy nhất một chiếc quần lót màu trắng, tóc đen thả thành đờ trang trí.

Làn da màu hồng, tóc đen, quần lót màu trắng, ba loại màu sắc đơn giản, tạo thành một tiểu yêu tinh say khướt.

Hai con thỏ non mềm cao ngất trước ngực, vui vẻ nhảy nháy, khiến tim người nào đó đập rộn lên, Quý Thiếu Kiệt nhìn đến trầm mặc, bây giờ đến cả màu sắc của đôi mắt cũng tối xuống.

Thế nhưng cô lại không vừa lòng, vừa nhấc chân đã nhảy lên giường, đứng không vững, ngã quỵ trong lòng Quý Thiếu Kiệt, được ôm trọn trong lòng.

Một tay anh vừa vịn đặt lên con thỏ non mềm của cô - - nhũ tiêm nặn ra giữa kẽ tay như tinh bột, một tay đỡ eo cô, ôn hương, nhuyễn ngọc, báu vật nhỏ.

Cô ngồi ở chỗ đó, chỉ cần anh tới gần cô, adrenalin* liền tăng vọt, bây giờ cô nằm trong lòng anh như vậy, tốt đẹp không thể diễn tả, anh có thể không bị trêu chọc sao? Người anh em phía dưới của anh giống như thấy thru trường, đứng dậy! Nghiêm! Cúi chào!!! Làm liền một mạch!

Con mèo nhỏ này lại không an phận, mấy lần muốn đứng lên, đứng trên giữa chiếc giường êm màu xanh đậm, chống nạnh, xoa chân, “Muốn chân trần, ca hát trên tàng cây, rất nhiều chuyện đều được thu nhỏ lại...”

“Người xem ở dưới khán đài, xin hãy hát cùng với tôi...” Cô chỉ vào mặt anh gọi rất có phong cách ---- nếu xem nhẹ những chấm đỏ vô cùng thâm thắm.

Cô vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không có cảm giác mình đang lỏa lồ một chút nào.

Cô thật sự say, như cô tự nhiên như vậy, là vì từ nhỏ đã chơi đùa với các anh thành quen rồi.

Dáng vẻ cô ngây thơ, chân thành lại vô cùng kiều mị, rõ ràng là được người ta nuông chiều thời gian dài mà ra.

Quý Thiếu Kiệt nhớ tới lúc này, hai anh em song sinh vừa mới ngồi đối diện anh, ánh mắt của bọn họ, giống như nhìn phòng làm việc của anh đều mang theo lưu luyến, đơn giản là vì ngày bị mất tích, cô em gái của bọn họ đã tới đây.

Anh cười lạnh trong lòng, bảo bối này ngay từ lúc còn nhỏ đã là của anh, bị cái thứ có tên gọi là duyên phận gửi nuôi ở nhà họ Chung bọn họ mà thôi, mà bọn họ lại nuôi dưỡng đến trên giường?

Bảo bối của anh không hiểu chuyện, mấy người nhà họ Chung bọn họ cũng không hiểu chuyện sao?

Tiểu yêu tinh còn đứng ở trên giường quay tới quay lui, đóng vai một ngôi sao nào đó, kỹ thuật nhảy của cô cũng không được tốt lắm, thậm chí còn không được nhịp nhàng, nhưng ngôi sao này anh đã từng gặp qua, làm gì có nửa điểm bì kịp với vẻ đáng yêu và ngây thơ của bảo bối nhà anh chứ?

Anh cứ như vậy mà nhìn cô gái đang say nhảy múa, trong lòng suy nghĩ, hai anh em nhà họ Chung, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Bên cạnh quầy rượu có một chiếc tủ lạnh cỡ nhỏ, là phương tiện chứa rượu bình thường anh hay dùng.

Anh đứng dậy, lấy nửa thùng nước đá đến!

“Chú ơi đến đây, giúp tôi bớt ngứa.”

Tuy Lạc Lạc đang say, nhưng trong tiềm thức vẫn cảm thấy từ ‘chú’ này không có gì tốt.

Cô nháy cũng mệt mỏi, hai chân mềm yếu vô lực, tự mình ngồi xuống qua loa, lúc này cũng không sợ, chỉ vào mũi Quý Thiếu Kiệt, khôi phục gương mặt nữ vương điệu ngoa: “Chú, chú à, chú dám khẳng định chú không có ý xấu? Chú không muốn già, lúc nào cũng muốn, muốn ăn thịt người? Tôi, tôi nhìn thấy là chán ghét!”

Quý Thiếu Kiệt kéo con mèo say đang lằm bằm vào trong ngực, dùng bao tay chung dụng màu đen, cầm một viên đá từ từ trượt lên người cô: “Cô nhóc không có lương tâm, chú giúp em bớt ngứa, em không cần sao?”

Lúc bắt đầu, Lạc Lạc còn đá đập lung tung mấy cái, dần dần liền ngoan ngoãn không cử động nữa.

Cục đá này trượt đến đâu, chỗ đó liền thoải mái, lạnh lẽo, tê dại, bình tĩnh, từng cái thông thả an ủi những chấm đỏ này.

Anh có ý xấu, cầm đá vẽ vòng quanh bầu ngực, hạt châu nhỏ màu hồng đã sớm bị kích thích mà đứng lên, nửa mềm nửa cứng ngắt, mang theo một chút thích thú, cầu xin.

Cô bắt đầu phát ra tiếng ngậm tinh tế, cũng không biết lúc này bản thân mình đang rên, không phải là do đang ngứa hay là say rượu, mà là do trong thân thể có loại nôn nóng và khát vọng nào đó.

Mà anh, cả người dường như đều bị cô gái nhỏ đang say này làm cho đầu óc chuyển choáng, buộc lại, dán lên giữa không trung, dường như cô đang dùng âm thanh nức nở như mèo kêu này, nhẹ nhàng quất anh... thân thể anh, thật sự cảm thấy đau đớn, thắt chặt cứng ngắt.

Cuối cùng, anh bằng lòng nhẹ nhàng di chuyển viên đá này lên hai viên ngọc châu, cô nặng nề mà làm nũng một tiếng, bắt đầu run rẩy, cong eo lên, chủ động đón lấy, vùi đầu cọ vào ngực anh.

Bởi vì thay đổi tư thế, hai khối nặng trĩch rơi xuống, anh nhìn xuống từ trên cao, thật sự giống như quả đào mật chín mùi, mềm mại chỉ còn chờ anh đến hái.

Anh dùng tay, cách một tầng bao tay màu đen, cảm thụ quả đào mật trong lòng bàn tay, không có cảm xúc, chỉ có sức nặng, anh nhẹ nhàng ném một cái, quả đào mật liền nảy lên cho anh xem. Anh thay đổi bên khác, cảnh tượng vẫn yêu mị và tươi đẹp như cũ.

Cô say đến trời đất mị mị, dường như cảm thấy chơi như vậy rất vui, cuối cùng bám vào vai anh, mơ màng lộ ra nụ cười, hai núm đồng tiền hai bên má lúc ẩn lúc hiện.

Tất cả những thứ này, đều là của anh! Bầu ngực, toàn thân và cả nụ cười ấy nữa!

Trong lòng anh đột nhiên khó chịu... Cảm động. Chính là bầu ngực này, con người này, nụ cười này, không nhiều không ít, vừa khéo lấp đầy hàng ghế trống trong lòng anh.

Anh cần phải chiếm cô, mỗi ngày đều phải ở trong lòng anh, để cho anh yêu thương, để cho anh chỉ huy.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lúc này, ba cha con nhà họ Chung và cảnh sát đang ở trong phòng hội nghị ngay phía đối diện.

Nếu bọn họ biết bảo bối mà bọn họ muốn tìm hiện giờ đang cầu xin dưới thân anh thì sẽ như thế nào? Có phải rất thú vị không?

Một lát sau, thư ký La gõ cửa tiến vào, những chấm đỏ trên người cô phải nhanh chóng bôi thuốc, mà bên kia, cảnh trưởng Cam sẽ tìm anh bất cứ lúc nào, vì vậy, không có nhiều thời gian cho anh lãng phí.

Anh nhất quyết cởi chiếc quần lót của cô ra, nơi đó cất giấu hai cánh hoa mập mập, non mềm, vẫn yên tĩnh mềm mại như vậy, run rẩy, trong mắt anh, là đáng vẻ lúc nào cũng ngoan ngoãn chờ đợi.

Anh mặc áo trong màu đen, quần Tây dài, cái gì cũng chưa động, chỉ là kéo khóa quần ra, giải phóng con quái vật đã sớm kêu gào, sưng to lên.

“Ngồi lên...” Anh nhẹ nhàng mời mọc bên tai cô.

“Chú... Sao cây gậy này dài đến hai cái vậy... Không, là một mớ, một mớ...” Cô mơ mơ màng màng than thở, ngón trở nhỏ nhắn như cọng hành run run nhắm nhiều lần mới đâm vào giữa con quái vật lớn, áp đảo, lại buông tay, con quái vật này lại bật về chỗ cũ, giống như con lật đật.

“Nóng quá...” Cô thì thầm, nhanh chóng thu tay lại, không chịu động nữa, cảm thấy cái đó thật xấu xa, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không chịu mở ra, không thèm liếc một cái.

Anh bị động tác vô ý của cô làm cho muốn điên rồi, hơi thở thô ráp, trực tiếp cế cô ngồi lên đùi mình, tách hai chân nhỏ nhắn của cô ra...

“A! Đừng động vào chỗ đó của tôi...” Cô kịch liệt kêu lên, ngưỡng cằm nhọn, giãy dụa muốn tránh thoát, tay đập loạn trên đầu vai anh.

Anh bị hành hạ đến mồ hôi đầy đầu, không được, không vào được! Bảo bối này hoàn toàn chưa đủ ướm át, hơn nữa, cô nhỏ như vậy...

Cánh hoa của cô nhỏ bé, non mềm không thể tưởng tượng nổi, cây gậy to lớn của anh cọ xát ở nơi đó, đáng thương chảy nước miếng, nhưng lại không thể ăn vào miệng.

Anh thả cô xuống giường một lần nữa, cầm lấy một viên đá, viên thịt nhỏ này của cô vừa mới sợ hãi ló đầu ra, hoàn toàn không thể thừa nhận khuấy động quá mức trực tiếp mạnh mẽ như vậy.

Chỉ cần anh nguyện ý, anh có rất nhiều cách lấy lòng bảo bối của anh.

Anh ngậm đá trong miệng, dạo qua một vòng, phun ra, lại dùng khoang miệng lạnh lẽo mát, liếm viên thịt nhỏ.

Kích thích mãnh liệt như vậy, đối với thân thể non nớt của cô mà nói, thật sự là khó thừa nhận.

Cô bị dọa đến nảy lên, đẩy đầu anh loạn xạ.

Anh bật cười, phản ứng ngây ngô của bảo bối cũng khiến anh nhìn rất vui mắt, điều này chứng tỏ, bảo bối nhỏ sẽ do anh từ từ khám phá.

Cô lần nữa được anh ôm trong ngực, mỏng manh như trẻ con, anh phủ tay lên lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve, chờ cô bình tĩnh, mới cầm gối mềm lên, để cô ngồi dựa vào, hai chân vì anh mà rộng mở.

Có lẽ lo lắng cô đã ăn nhiều kem, nên đã bảo thư ký La chuẩn bị nước ấm và khăn ấm cho cô đắp bụng, anh sờ cái ly một chút, nước vừa ấm.

Anh nhấp một ngụm nhỏ, liền trực tiếp phun lên viên thịt nhỏ giữa đùi cô, sau đó dùng khoang miệng ấm áp phủ lên.

“A ừm ừm...” Cô gái bị anh dùng kỹ xảo cao siêu như vậy, kích thích toàn thân cứng ngắc, không biết phải làm như thế nào cho phải, ngay cả phản ứng run rẩy cũng đều không nhận được.

Kết quả là tại sao lại gia tăng cảm thụ nóng lạnh? Viên thịt nhỏ cực kỳ vô tội bị hai tầng nóng lạnh luân phiên đối đãi, là Địa ngục trong Thiên đường hay Thiên đường trong Địa ngục?

Trong đầu cô càng thêm hỗn độn, choáng váng hoàn toàn không tìm ra phương hướng. Chỉ có thể để mặc cho anh dẫn dắt, mù quáng mà đi theo anh, anh bảo cô đến nơi nào, cô liền đi đến đó.

Anh nhìn cô trầm luân trong đục vọng, anh nói thầm trong lòng, bảo bối, đi theo tôi, chúng ta sống cùng nhau.

Cuối cùng, anh dịu dàng mà bá bạo chén lách vào cô.

“Ừm...” Anh phát ra tiếng rên trầm thấp, ... anh và cô khác nhau, anh có thể hoàn toàn xác định, nơi đó chính là Thiên đường.

Lạc Lạc được anh chống đỡ thân thể đứng lên, bụng dưới hô hấp thần tốc, liều mạng lui lại, dị vật chen lách, cô sắp bị xé rách mất rồi.

“Đi ra ngoài... Đi ra ngoài!” Cô hỗn loạn lắc đầu, tóc đen như màn.

Bị đâm thủng đau đớn, giống như tia chớp, nhắm thẳng vào hỗn độn của cô, một lần nữa đầu óc cô có chút tỉnh táo.

Ngay tại vài dây này, cô nhìn thấy rõ ràng người chôn sâu trong cơ thể cô là ai.

Ánh mắt cô hồng hồng, nhìn anh, từ từ nhắm mắt lại, không dám mở ra, hi vọng đây chỉ là ảo giác. Nhưng mà, chờ ánh mắt cô nâng lên một lần nữa, không có từ chối, không có giãy dụa, mà chỉ có ẩm ướt, có tuyệt vọng, lộ ra vài phần cam chịu số phận.

Ánh mắt của cô lướt qua anh, nhìn về phía sau lưng anh. Bên ngoài bức tường thủy tinh to lớn, là bầu trời trong vắt mà xa xôi.

Anh bị nỗi tuyệt vọng trên mặt cô làm rung động, nơi nào đó trong lòng như vỡ vụn không có mùi vị.

Nhưng mà cô đang ở trong lòng anh không phải sao? Nếu không đồng ý, anh cũng sẽ không thể buông ra.

Anh tạm thời không dám di chuyển, cái đầu tròn to lớn bị mắc kẹt không trong không ngoài ngay khe cửa nho nhỏ. Cô rụt lại quá nhanh, anh hoàn toàn không hạ được quyết tâm xông vào bên trong.

Anh hôn vành tai cô, hôn xương quai xanh của cô, hôn đầu vai cô, rồi ngậm nơi đáy ã của cô.

Cuối cùng cô cũng thoáng thả lỏng một chút, mắt to lại lần nữa nặng nề thất thần, chìm vào u tối và trống rỗng.

Anh đè hai vai cô, ấn cô ngồi xuống, anh dùng cây gậy đã sớm gấp không thể chờ hướng lên nghênh đón - - cuối cùng cô để anh đi vào, như là vào chốn ão nguyên, sau cổng vào chật hẹp, là Thiên đường kỳ diệu rộng mở.

“Ừm...” Hai người cùng lúc phát ra tiếng ngậm. Một tiếng hàm chứa ãu đón khi thân thể bị căng ãu, một tiếng hàm chứa bị tắc nghẽn, chật hẹp bao

vây.

Anh bắt đầu từ từ di chuyển, chú ý đến biểu cảm của cô, trên mặt cô vốn dĩ chỉ đỏ ửng, lúc này lại càng như muốn nhỏ ra máu, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, hồng hào hơi sưng, liên tục hô hấp d'đ/l'q;d bằng miệng nên làm cho hai cánh môi trái tim hơi bị khô, anh cúi đầu, dùng đầu lưỡi quét nhẹ, đưa nước bọt của mình qua, lại giữ ở đó, mãi cho đến khi cô nuốt nước bọt anh đưa vào họng, anh mới bằng lòng lui ra.

---- “Em là của tôi!”

---- “Em chỉ có thể là của tôi!”

---- “Em phải là của tôi!”

---- “Chỉ cần là tôi đưa cho em thì em nhất định phải nhận!”

Anh lần lượt nói bên tai cô, phía trên nói một câu, phía dưới liền nhấp vào trong một chút.

Cô giống như mảnh lá cây giữa bão táp, máy móc phiêu diêu theo phương hướng của gió.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, đã có cảm giác tê tê ngứa ngứa, từ chỗ hai người giao hợp từ từ mở rộng ra, trong lúc cô mơ mơ hồ hồ, hình như cảm thấy thân thể mình đang ngâm mình trong nước ấm, được dòng nước nhẹ nhàng vuốt ve. Bản thân cô không còn kháng cự lại nữa, mà thả lỏng ra thừa nhận, vô ý thức rên rỉ ưm ưm a a theo tiết tấu của anh, giống như khóc mà không phải khóc nước nở nghẹn ngào.

----- “Rốt cuộc em đã sử dụng ma pháp gì?”

----- “Là ai phái em tới?”

----- “Em là của ai? Nói cho tôi biết, em là ai?”

----- “Là ai đang ở bên trong em? Há?”

----- “Bảo bối, có thích tôi làm như vậy không hả.....”

Anh hỏi hết câu này đến câu khác.

Lời nói của anh vừa nhiều lại vừa dông dài, một chữ Lạc Lạc cũng không nghe được, cô chỉ đang cảm thấy bản thân mình lúc chìm lúc nổi, hoàn toàn đuối kịp tiết tấu của anh. Cô lần nữa lâm vào hỗn độn, càng sâu càng hỗn độn. Thậm chí không biết anh đang gì với mình, chỉ là nhẹ bỗng, như đang lơ lửng giữa đám mây trên bầu trời.

Đây mới chỉ là lần thứ hai anh chân chính tiến vào thân thể cô, làm sao có thể chịu đựng được dáng vẻ quyến rũ như vậy của cô, đã sớm bị kích thích đến muốn vỡ tung, mới có mấy chục cái đã sớm ném cho cô.

Anh buông thả cảm giác của bản thân, cũng không trói buộc, bởi vì anh nhìn thấy hai đầu nhũ tiêm non mềm trước ngực đang sưng lên, viên thịt nhỏ chỗ kết hợp đã sớm bị bộ lông của anh cọ sát mà to lên giống như ngón tay trẻ con, mấy chỗ không thể nhìn thấy hơi hơi dao động, lập tức muốn động vào.

Anh nhìn chăm chăm hai con thỏ nhỏ đang phập phồng lên xuống, hung hăng nhấp thêm vài cái, dường như muốn xuyên hai linh hồn lại với nhau, cuối cùng, hai người đồng thời bị ném đến chỗ cao nhất.

Bất kể là trái tim bọn họ có xa bao nhiêu, ít nhất hiện giờ thân thể đang rất gần.

Cô hoàn toàn mất đi ý thức, mềm nhũn như một vũng nước, dán lên người anh.

Anh vùi đầu làm tổ trên vai cô, bình ổn chính mình, sau đó bắt đầu yêu thương hôn lên mỗi góc trên trán cô, lấy khăn ướt lau đi chất dịch màu

trắng còn sót lại, dùng tấm thảm mỏng bao cô lại, để cô nằm ngang trên giường.

“Anh... Các người đang làm gì?” Anh nghe được giọng nói kinh ngạc không tính là xa lạ của phụ nữ.

Anh nhú mày, quay lưng lại, gia tăng tốc độ chinh đốn bản thân mình.

Trên chiếc quần Tây màu đen, rõ ràng có vết nước thật to. Anh cầm lấy áo khoác mặc vào.

“Ai cho cô vào?” Giọng nói của anh đã sớm không còn mờ mịt như vừa rồi nữa, mà trở nên vô cùng lạnh lẽo. Vừa cài nút áo, vừa nhìn cô gái nhỏ ở trên giường một cái, xác định cô được bao bọc rất tốt, mới không nhanh không chậm chuyển tầm mắt lên người đã lên tiếng.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cố Hi kinh ngạc nhìn tất cả đang diễn ra trước mắt, cô dường như không nhận được mà cấu bản thân mình một cái, xem bản thân mình có phải đang mộng du hay không?

Người đàn ông này đã chinh đốn lại quần áo, lúc này cô nhìn thoáng qua con chim lớn đã được anh kín kẽ thu vào trong lồng sắt.

Lúc này, anh đứng bên cạnh giường nhỏ, vừa lạnh nhạt vừa chán ghét nhìn cô, rất hiển nhiên, cô chính là vị khách không mời mà đến, quấy rầy đến anh, làm anh không vui.

Dường như tất cả mọi người bên cạnh anh đều sợ anh, bao gồm cả cô. Anh rất ít khi tức giận lên giọng, nhưng chỉ cần một ánh mắt cũng đủ khiến toàn thân người ta rét run.

“Em... Em đi ngang qua, tiện... Tiện thể đến gặp anh. Thư... Thư ký La không có ở bên ngoài, cho nên em mới vào được.... Em đã gõ cửa nhưng không có ai trả lời...”

Không biết tại sao, cô ngược lại biến thành lắp bắp, ngôn từ không thể diễn tả thành câu rõ ràng.

Chẳng lẽ anh không thiếu cô một lời giải thích sao?

Nhưng mà, hiện giờ còn cần phải giải thích sao? Sự thật đã bày ra trước mắt, người đàn ông này, anh có thể làm chỉ là không thể làm với cô! Anh phóng khoáng trong ngàn bụi hoa nhưng chưa từng để phiến là nào dính vào người, chỉ vì anh chưa gặp được bụi hoa anh ưng ý mà thôi!

Mất mát như vậy, so với việc anh thật sự không thể giao hợp càng khiến cô đau lòng hơn.

Nhà họ Quý và nhà họ Cố là quan hệ nhiều đời, từ nhỏ Cố Hi đã được giáo dục theo kiểu Tây Âu, có thể nói đã trải qua vô số người đàn ông, dáng dấp cô xinh đẹp, từ nhỏ đã trở tình nhân trong mộng của rất nhiều người con trai, nhưng người có thể cướp đi ánh mắt cô chỉ có mình Quý Thiếu Kiệt, anh cứ như thế mà hấp dẫn cô, bóng dáng cao ngất và gương mặt cuồng ngạo lạnh lùng, từ thật lâu thật lâu trước kia, đã tiến vào chiếm giữ thật sâu trong lòng cô.

Nhưng nhiều năm như vậy, anh đối với cô lúc nào cũng không nóng không lạnh, không xa không gần, khiến cho lòng tự trọng của cô khó có thể chịu được. Cô cũng từng có ý định buông tay, dù sao, cô cũng hiểu rõ bản thân mình, cô không giống như người bình thường, cô thích nhiệt liệt đốt cháy, mặc kệ là bỏng bản thân mình hay là bỏng người khác. Nhưng mà, người đàn ông này, anh dường như không cháy, cho dù cô có cởi hết quần áo uốn éo trước mặt anh, anh cũng sẽ không vì vậy mà nóng lên.

Anh là người hỉ nộ vô thường, thậm chí đối với cô cũng không tốt, nhưng anh vẫn có sức quyến rũ, bình thường cô rời đi chẳng qua chỉ có mấy tháng đã không nhịn được liền tìm trăm ngàn lý do trở lại bên cạnh anh, tới gần anh, ngốc nghếch im lặng, giả bộ chính bản thân mình không thèm để ý.

Cô không thể nào xuống tay với anh, nhưng mà, ngay cả Cố Hi cô cũng không phải là người xuống tay, vậy không phải người khác sẽ càng không thể xuống tay sao?

Cô vẫn cứ cho rằng, một ngày nào đó, lúc anh mệt mỏi, anh nhất định sẽ dừng lại trên thân thể cô, cũng chỉ có thể dừng lại trên người cô.

Ánh mắt Cố Hi rơi vào trên giường nhỏ, cô gái kia nhìn qua rất nhỏ tuổi đang ngủ yên ổn, lộ ra mái tóc màu đen như gỗ mun, cô tận mắt nhìn thấy, vừa rồi cô ấy được Quý Thiếu Kiệt cẩn thận từng li từng tí ôm lên giường, cô tận mắt nhìn thấy anh dịch góc chăn cho cô ấy, gạt tóc mái ra, giống như đối xử với vật báu dễ vỡ.

Tấm thảm màu xanh lam của giường nhỏ, nổi bật lên khuôn mặt ửng hồng không bình thường của cô gái hết sức rõ ràng, cô dĩ nhiên có thể nhìn ra, vừa rồi cô bé này đã trải qua yêu thương của người đàn ông ra sao.

“Đi ra ngoài! Sau này, không có sự cho phép của tôi, không được tùy tiện vào phòng làm việc của tôi.” Anh vẫn lạnh nhạt như cũ, đi thẳng đến quầy rượu đổ nước đá uống.

Vẻ mặt lạnh nhạt và làm như không có chuyện cuối cùng cũng chọc giận Cố Hi, chẳng lẽ, nhưng năm gần đây, anh thật sự không biết tâm ý của cô? Cho dù là một chút tình cảm cũng không có, anh không phải nên cho cô một câu an ủi sao?

“Em kém cô ấy ở điểm nào?” Cô hít sâu một hơi, khôi phục lại dáng vẻ đã từng cao ngạo và tao nhã, thân hình cao gầy đầy đặn vốn dĩ đang đứng ngay vách tường giá sách chuyển tới lối vào, ánh mắt to quyến rũ xé lên nhìn Quý Thiếu Kiệt.

“Cô không kém, chẳng qua tôi chỉ không thích mà thôi!” Anh nói trực tiếp mà tàn khốc.

Cố Hi đã quên, từ trước đến nay anh chưa bao giờ là người đàn ông sẽ an ủi phụ nữ.

Trước mặt người phụ nữ khác, lại từ chối cô thẳng thừng như vậy! Thật giống như cô là chó cái không có ai cần vậy.

Trong lòng cô đau khổ, chưa từng có một giây phút nào như bây giờ, cảm thấy người đàn ông này thật đáng giận khiến người ta muốn hủy diệt anh đi.

Cô đứng ở đó, cảm thấy toàn thân lạnh buốt, đầu đau như muốn nứt ra, cấp bách cần một thứ gì đó để khiến cô trấn định lại.

Cô mở túi xách, run rẩy lấy ra một gói thuốc, nhưng lại không tìm thấy hộp quẹt, những thứ vụn vặt bên trong rơi đầy trên đất.

“Bỏ đi!” Người đàn ông vẫn không nhìn cô, chỉ là nhìn ra ngoài cửa sổ, tự nhiên uống nước đá.

Đôi tay đang lật đống chuyển tay bỗng nhiên dừng lại.

“Bỏ cái gì? Từ bỏ anh?” Cô cười lạnh.

Quý Thiếu Kiệt không lên tiếng, vẫn không nhìn cô như cũ, hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh biết? Anh luôn luôn biết? Anh biết tất cả nhưng lại nhìn em rơi vào?” Vẻ mặt cô lộ vẻ sâu thẳm, đứng không nổi nên dựa vào vách tường, từ từ mệt nhọc, tứ chi như mang theo gánh nặng ngàn cân.

Cuối cùng anh cũng xoay người lại, đồng ý liếc mắt nhìn cô một cái, cô quẩn quýt vào ánh mắt của anh, vội vàng tìm kiếm, trong đó, cho dù không có tình yêu cũng sẽ có một tia thương chứ?

“Tôi đã từng bảo Cố Giác gọi điện thoại vượt biển khuyên cô, vẫn luôn để cô cung cấp tiền cho Dương Tam, tôi tìm người khiến cậu ta biến mất trước mặt cô...” Anh nhìn cố, nói đến vô cùng thông thả, người phụ nữ kiêu ngạo này, chưa từng thất bại trên tình trường, không chiếm được anh, liền giống như bị ma nhập, “Là do bản thân cô, không có cách nào không chế được bản thân...”

“Tất cả đều vì anh!” Cố Hi đánh gãy lời nói của anh, cắn môi dưới, nước mắt tràn ra. Cô trời xinh rất xinh đẹp, sống mũi cao, mắt to, khiến đôi mắt càng thêm diễm lệ, không có mấy người đàn ông có thể chống cự được, “Không có anh, em sẽ như vậy sao? Em sẽ cô đơn lạnh lẽo, nhàm chán mà kết bạn với ma quỷ?”

“Cô dớn? Tỉnh lại đi Cố Hi!” Anh nhàn nhã dựa lưng vào quầy rượu, hai chân tùy ý bắt chéo, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vô cùng nóng, mà ánh mắt của anh lại lạnh lẽo như rãnh, “Trong người đã từng lên giường với cô, hãy cẩn thận chọn một người, sinh sống qua ngày cho tốt! Rời khỏi tôi! Rời khỏi trò chơi ma quỷ này đi!” Anh không nhìn cô nữa, xoay người sang chỗ khác, để lại cho cô một bóng lưng cao gầy.

Đầu óc Cố Hi oanh một tiếng nổ tung.

Thì ra anh vẫn luôn biết mấy chuyện đó. Cô cho rằng có thể giấu diếm được anh.

Nhưng mà, anh để ý đến chuyện của cô như vậy, quan tâm cô như vậy, phải chăng chứng tỏ, anh đối với cô, có lẽ là yêu?

“Thiếu Kiệt, em sai rồi, em biết, anh yêu em! Đúng vậy, em quá không biết quý trọng... Nhiều năm như vậy, chắc anh cũng đã biết tình cảm của em đối với anh. Nhưng anh vẫn luôn không chịu để ý đến em... Em chỉ có thể... Em với bọn họ đều chỉ là... Gặp dịp thì chơi! Anh... Hãy tha thứ cho em...” Cô đến bên cạnh Quý Thiếu Kiệt, kéo anh xoay người, giọng nói mang theo ghen ngào.

“Anh hãy nhìn em... Hãy nhìn cho thật kỹ!”

“Em có điểm nào không thể so với tiểu quỷ trên giường kia? Cô ấy ngoại trừ trẻ tuổi thì có điểm nào mạnh hơn em?”

Quý Thiếu Kiệt nghe thấy âm thanh quần áo khẽ bong ra từng mảng, lập tức quay đầu, giữa chặt tay Cố Hi, nghiêm nghị nói: “Đủ rồi, Cố Hi! Đừng để tôi thấy bộ dạng này của cô ở đây! Đừng để tôi đuổi cô ra ngoài!”

Tuy rằng cô hám sâu vào trong hố sâu ma quỷ đó, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ mặt xinh đẹp của cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy tơ tằm màu tím có đeo thắt lưng, chỉ cần nhẹ nhàng lôi kéo, liền lộ ra bầu ngực no đủ bên trong đường cong áo ngực cùng màu, sóng lớn mãnh liệt, thậm chí quả dâu tây lớn trên đỉnh đầu như ẩn như hiện.

Cô giống như thanh sắc được ngâm vào dung dịch axit oxalic, tẩy sạch bụi trần, tỏa ra mùi hương thơm ngát, không nóng không nguội, vừa vịn đưa vào miệng.

Chẳng lẽ đáng vẻ cô không xinh đẹp bằng tiểu quý chưa nảy trên giường kia sao? Thân hình không thể so với con nhóc ấy?

Nhưng mà, Quý Thiếu Kiệt nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, liền quát bảo cô dừng lại.

Cô không cam lòng, dùng sức kéo tay anh ấn vào chỗ mềm mại, giọng nói khàn khàn mang theo hấp dẫn và gấp gáp, “Thiếu Kiệt, có phải anh ghét bỏ em...”

Đầu nhũ tiêm của cô ngọt ngào lộ ra ngoài, màu đỏ sậm cũng rất lớn, lộ ra vẻ phong tình thực nữ. Nhưng mà, tất cả những thứ này, đối với Quý Thiếu Kiệt mà nói, cùng với những tập tài liệu cũng không có gì khác nhau.

“Không liên quan đến cái này!” Ánh mắt màu xanh mang dòng máu nước Anh không biểu lộ tình cảm, hất tay ra không chút lưu luyến, “Tôi chỉ là không có cảm với cô!”

Cố Hi nghiệm đã tiến vào tâm mạch, trăm ngàn lý do vẫn không ra chỉ là cào xé, bắt đầu cắn nuốt, lúc này lí trí của cô đã quăng ra sau ót, đột nhiên cô chạy tới bên giường, xốc tấm thảm mỏng trên người Lạc Lạc lên: “Em ngược lại muốn nhìn xem, rốt cuộc tiểu yêu tinh này có chỗ nào làm cho anh có cảm giác...”

Lúc Quý Thiếu Kiệt đuổi qua giữ chặt cô lại, dụng cụ che kín chấm đỏ trên người cô đã lộ ra ngoài không khí.

“Ha ha, Thiếu Kiệt, thì ra khẩu vị của anh lại kỳ lạ như vậy.....” Cô ngạc nhiên người.

Nhưng một nụ cười còn chưa xong, trên mặt đã trúng một cái tát.

Giọng nói của người đàn ông này càng làm người ta sợ hơn cái tát: “Nhớ kỹ, sau này cách xa cô ấy một chút. Cô ấy không phải là người cô có thể chạm vào. Nếu không, chuyện của cô tôi sẽ không giấu diếm trước mặt chú Cố nữa.”

Anh quăng cái tát lên mặt cô nhẩn tâm như thế, nhưng ánh mắt anh dừng trên người tiểu yêu tinh này lại triền miên như thế, nhìn thấy cô bị lạnh co rúm lại một chút, hai bắp chân dài nhỏ hơi hơi áp sát cọ vào nhau, anh liền nhanh chóng phủ tấm thảm lên.

Anh giống như thay đổi thành người khác, đó là Quý Thiếu Kiệt mà Cố Hi chưa từng nhìn thấy.

Cố Hi ngây dại, nhưng mà bất chấp cái tát vẫn còn nóng bừng trên mặt, càng khiến cho cô lo lắng đó là, nếu ba cô biết được chuyện cô bị nghiệm, sẽ chặt đứt đường kinh tế của cô, như vậy làm sao cô có thể tiếp tục tự do vui sướng?

“Cốc cốc!”

Bên ngoài phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa, thư ký La không chờ anh chỉ thị, liền vội vàng đẩy cửa đi vào, đứng ngay chỗ bức tường giá sách nhập khẩu gấp gấp báo cáo: “Quý đồng! Người nhà họ Chung đang chờ ngoài cửa, nhất định muốn tiến vào.”

Thân hình ba cha con nhà họ Chung đều cao hơn một mét tám, lúc này giống như ba vị thần giữ cửa, cầm tay vào túi quần đứng trước cửa phòng làm việc của Quý Thiếu Kiệt, không rời nửa bước.

Cảnh trưởng Cam gấp gáp đến độ vò đầu bức tai, khó khăn lắm ông mới vất vả chiếm lĩnh nhiều năm, chỉ đợi một chút mà trên mặt ông xuất hiện nhiều biểu cảm khác nhau ‘sốt ruột, bất đắc dĩ, uể oải’.

“Bộ trưởng Chung, tôi thấy chúng ta vẫn nên đến phòng hội nghị chờ Quý đồng đi!” Ông đánh bạo khuyên mấy lần, tuy rằng biết nhất định sẽ vô dụng, nhưng vẫn phải làm bộ một chút, nếu không lát nữa thật sự xảy ra chuyện, ông không biết nói thế nào trước mặt Quý Thiếu Kiệt.

Lần này, Chung Bang Lập đi giả quyết việc tư nên không công kha thân phận, ông mặc áo sơ mi tay dài màu lam, chỉ cần đứng ở đó đã tự sinh ra uy nghi, lại nghiêm túc khẽ trừng mắt, cảnh trưởng Cam nháy mắt liền ủ rũ rồi.

Chủ nhiệm lý trong phòng làm việc của Chung Bang Lập cũng đi cùng phía trước, thấy thế đi lên kéo cảnh trưởng Cam qua một bên, không nặng không nhẹ nói: “Cảnh trưởng Cam, cô Chung Tĩnh Ngôn là hòn ngọc quý trên tay Bộ trưởng Chung, bây giờ đã mất tích hơn nửa tháng, thế mà cục cảnh sát các người vẫn chưa tìm được người, nếu truy cứu các người không làm tròn nhiệm vụ...”

Cảnh trưởng Cam sợ tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh, “Vâng! Đúng vậy! Vẫn mong bộ trưởng Chung và chủ nhiệm Lý thông cảm cho sức lực của chúng tôi không đủ, thiết bị và kỹ thuật điều tra còn tương đối lạc hậu....”

“Vừa rồi, chúng tôi thông qua nhân viên điều tra được, buổi sáng hôm nay có một người có thân hình rất giống với cô Chung đã cùng với Quý Thiếu Kiệt vào trong căn phòng làm việc này, hơn nữa thư ký còn mua kem đưa vào mấy lần, điểm này hoàn toàn phù hợp với món ăn yêu thích của cô Chung. Cho tới bây giờ, cũng chưa có người nào nhìn thấy cô Chung rời đi. Như vậy, bây giờ rất khả năng người vẫn còn ở bên trong phòng làm việc này.”

“Manh mối quan trọng như vậy, ông còn ở đây quấy rầy, cảnh trưởng Cam, mời ông nhanh chóng điều chỉnh thái độ phá án của ông, nếu không...”

Cảnh trưởng Cam bị dọa đến nhũn chân, liên tục lau mồ hôi xung văng, ông cũng là người cảnh sát đã thành tinh, thế nào lại không hiểu đạo lý này, ông chỉ sợ Quý Thiếu Kiệt sẽ ra tay với ông thôi!

Phía bên kia, toàn thân cơ bắp của Chung Chấn Văn và Chung Chấn Thanh đều căng thẳng, nháy cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm vào cửa, chỉ sợ một con ruồi bên trong lọt ra mà không thể nhìn thấy. Hai anh em bọn họ tâm ý tương thông, đều có thể cảm nhận được âm thanh trái tim hai người đang nhảy ‘thình thịch’.

Lạc Lạc của bọn họ, rất có khả năng chỉ cách bọn họ qua một cánh cửa.

Nếu không phải bị ba ngăn cản mấy lần và nể mặt nhà họ Quý, bọn họ đã sớm phá cửa mà xông vào rồi.

Bên ngoài nhìn Chung Bang Lập bình tĩnh, trầm ổn nhưng thật ra trong lòng ông cũng mãnh liệt dậy sóng, đứa bé này, là ông yêu thương ở trong lòng. Nếu như không tìm thấy, ông phải nói như thế nào với Thẩm Phong?

Thời gian dường như trôi qua rất chậm, ngay tại lúc Chấn Văn và Chấn Thanh hết kiên nhẫn, định đi lên gõ cửa thì bỗng nhiên cửa mở, Quý Thiếu Kiệt bước ra.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 41

“Bộ trưởng Chung, sao không ở trong phòng họp ngồi một chút?” Trên mặt anh lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Cậu Quý, không ngại cho chúng tôi vào văn phòng cậu ngồi một lát chứ?” Về mặt Chung Bang Lập không được tốt lắm, nhìn mặt mũi nhà họ Quý, vẫn đang tiếp tục khách sáo theo anh đánh thái cực.

“À, chuyện này thật sự không được tiện cho lắm. Phòng làm việc của tôi nhất định rất lộn xộn...” Quý Thiếu Kiệt vẫn thành thoi, hai tay cầm trong túi quần, giọng điệu tà nịnh hết sức lỏng lẻo, ý nghĩa này là ‘Về phần lộn xộn như thế nào, tất cả đàn ông đều hiểu’.

Chấn Văn và Chấn Thanh đâu nào còn giữ vững bình thản, cho dù Quý Thiếu Kiệt làm càn ở trước mặt ba mình như thế nào, người bị ‘Loạn’ này rất có khả năng chính là miếng thịt trong lòng bọn d'đ/l[q'd họ, chỉ cần nghĩ tới khả năng này có thể xảy ra, trái tim của Chấn Văn và Chấn Thanh giống như muốn vỡ ra, tên Quý Thiếu Kiệt này, anh ta thế nhưng chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Hai anh em sinh đôi tâm ý tương thông, không hện mà cùng một trái một phải trực tiếp xông lên, lấy tư thế tấn công, phòng thủ phối hợp ăn ý trên sân bóng rổ, một người trực tiếp ôm lấy Quý Thiếu Kiệt, người còn lại xông thẳng vào cửa.

Chung Bang Lập đứng không xa, chỉ có điều, nhìn ông cũng không có ý định ngăn cản, nuôi hai đứa con trai, chẳng lẽ chỉ để trang trí thôi sao?

Cảnh trưởng Cam thấy vậy, cả trái tim như muốn vọt lên cổ họng, thăm nghĩ hồng bét, hai tên nhóc này đúng là thanh niên nông nổi, muốn liều chết, chỉ sợ ngay cả cha của bọn họ cũng không ngăn được, e rằng thiếu gia nhà họ Quý phải ăn mệt rồi.

Dĩ nhiên chủ nhiệm Lý cũng ngồi yên, chỉ đề phòng Cảnh trưởng Cam muốn tiến lên giúp đỡ mà thôi.

Khu vực phòng làm việc của Quý Thiếu Kiệt tương đối độc lập, chỉ có một mình Steven và hai ba nhân viên nữ đang đi lại làm việc nhìn thấy ở khoảng cách khá xa, đều đưa tay che miệng nuốt tiếng kinh hô vào trong miệng, đại Boss như thiên thần trong lòng bọn họ bị hai anh chàng siêu cấp đẹp trai cùng nhau đánh đập.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh.

Chỉ thấy, Quý Thiếu Kiệt nhìn thoáng qua cao mà gầy có xu thế nảy lên, đùi phải hạ xuống xuyên qua giữa hai chân Chấn Văn, mở eo, đẩy nghiêng qua bên phải, tay trái cũng dễ dàng lao về phía Chấn Thanh...

Toàn bộ động tác gọn gàng nhanh chóng, hành động liên tục, tràn đầy khí phách, tất cả mọi người đứng xem đều choáng váng, ngay cả Cảnh trưởng Cam là người luyện võ cũng không khép cầm lại được.

Chấn Văn bị đẩy một cái ngã ra, Chấn Thanh cũng bị ngăn cản, buộc phải phải lui về.

Ai cũng không nghĩ tới, đại thiếu gia nhà họ Quý nhìn qua da mịn thịt mềm thế mà lại có thể ra chiêu thức ấy.

Những nhân viên nữ đứng bên cạnh thất thần vài giây, sau đó đều vì ông chủ lớn mà vỗ tay lên, ánh mắt lấp lánh bay loạn xạ, trong tòa văn phòng chỉ có tinh anh, ngay cả âm thanh trầm trồ khen ngợi cũng có vẻ rất cao

cấp, âm thanh trong cổ họng chẳng những không ngừng mà còn tiếp tục tăng lên, giống như một đám chuột trắng nhỏ rất đói.

Trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần của hai anh em Chấn Thanh đã sụp đổ, hãy thử nghĩ mà xem, em gái nhà mình đi lạc, cha mẹ cần phải nên thế nào, huống chi, đối với bọn họ Lạc Lạc tuyệt đối không dừng lại ở tình thân, cô gái nhỏ ấy, là như châu như bảo của bọn họ, tồn tại như máu như thịt.

Nếu không phải cho rằng Lạc Lạc mất tích có liên quan đến Quý Thiếu Kiệt, bọn họ sẽ không dễ dàng tìm tới cửa, mà Chung Bang Lập cũng sẽ không tự mình dẫn đầu.

Hiện tại, Quý Thiếu Kiệt khẩn trương che chở cánh cửa kia như vậy, bọn họ gần như đã kết luận, em gái của bọn họ nhất định đang ở sau cánh cửa kia. Chuyện này sao không khiến hai anh em phát điên lên được chứ? Dưới tình thế cấp bách, hai người lại đồng tâm hiệp lực, cùng nhau tấn công về phía Quý Thiếu Kiệt.

Từ nhỏ, thể chất của Quý Thiếu Kiệt đã yếu ớt, trong nhà lại chỉ có một mình anh là gốc rễ, bởi vậy, từ nhỏ đã bị ông nội bắt luyện võ, không phải là Taekwondo hay Judo thịnh hành mà là loại võ cường thân kiện thể truyền thống Trung Quốc: Trần Thức Thái Cực quyền*, cho đến sau này, bởi vì hứng thú, anh lại luyện tập thêm Tiệt Quyền đạo của Lý Tiểu Long.

[*]:là tên gọi của trường phái Thái cực quyền của dòng họ Trần, được quyền sư nổi tiếng Trung Hoa, Trần Vương Đình sáng tạo vào giai đoạn Minh mạt Thanh sơ và được các thế hệ con cháu trong dòng họ trau chuốt, tinh luyện qua nhiều thế hệ.

Dĩ nhiên, anh sẽ không nói cho người khác biết, hồi nhỏ anh ấu trĩ đứng múa Thái Cực giữa một đám cụ ông cụ bà, là cay đắng, bức bách cỡ nào.

Lúc này, còn chưa chờ hai anh em gần người, Quý Thiếu Kiệt đã dùng dáng đứng tiêu chuẩn của Tiệt Quyền đạo, chân trước đóng cùng gót chân sau thành một đường thẳng, mạnh mẽ gác lên trước sườn, tay phải chém ra lần nữa.

Một bên thẳng do có chiêu có thức, một bên thẳng do khí huyết sôi trào, hai người giống như trên, lại vô cùng có ăn ý, trong khoảng thời gian ngắn, ba người thế nhưng đánh nhau thành đoàn. Vậy mà, người có liên quan mật thiết là Lạc Lạc lại đang say rượu, ngủ bất tỉnh nhân sự, bên ngoài, ba người đàn ông cực phẩm, thế nhưng vì cô mà giống như thanh niên đường phố, ra tay quá nặng.

Chung Bang Lập trợn mắt nhìn màn đánh nhau này kinh động đến nhân viên của Quý Nhân chạy đến càng ngày càng nhiều, thân phận của ông hiện giờ hết sức nhạy cảm, không khỏi sốt ruột trong lòng, nếu bây giờ ông đi mở cửa ra thì không có người nào dám ngăn cản, nhưng cứ như vậy lại không tránh khỏi rất mất thân phận. Ngay lập tức, ông liếc mắt nhìn Chủ nhiệm Lý một cái.

Chủ nhiệm Lý đương nhiên hiểu ý, nhắc chân chạy đến cửa phòng làm việc của Quý Thiếu Kiệt.

Quý Thiếu Kiệt đã sớm để ý đến bên này, trong lúc vung quyền nháy mắt với Steven đang đứng bên cạnh, Steven tóc quăn cũng bị dáng vẻ này của ông chủ dọa cho ngây người, đứng nhìn trong lòng đã sớm ngứa ngáy, lúc này vừa thấy ánh mắt, lập tức xoắn tay áo nghênh đón Chủ nhiệm Lý hơn bốn mươi tuổi.

Mắt thấy một đôi này cũng muốn khai chiến.

Đúng lúc này.... ..

“Còn không dừng tay cho ta!” Giọng nói như chuông đồng.

Trong lúc mọi người đang xem cuộc đánh nhau khó mà hòa giải như say như dại, bị một câu nói chấn động như sấm sét hù dọa, ngay lập tức ngừng tay.

Chỉ thấy, những nhân viên của Quý Nhân đang vây xem ào ào nhường ra một con đường, một ông lão đang bước ra từ thang máy chuyên dụng của Đồng sự trưởng, vóc người cao gần 1m9, đầu tóc húi cua trắng như tuyết, đã là một ông cụ hơn tám mươi tuổi, nhưng sắc mặt vẫn rất hồng nhuận, tinh thần có vẻ rất khở mạnh, cộng thêm thân hình cao lớn, cả người giống như cánh cửa lớn di động. Bên trái là một người lính cần vụ, bên phải là một người thư ký, ba người đang đi thẳng về phía bên này.

Người này, người khác không biết nhưng Chung Bang Lập lại không xa lạ. Đây cũng không phải là một người dễ chọc, có thể nói là người khó đối phó nhất nhà họ Quý.

“Tư lệnh Quý!” Chung Bang Lập kiên trì đi tới chào hỏi.

Ông cụ Quý nhìn xuống một vòng người từ trên cao, tầm mắt dừng lại trên đầu Chung Bang Lập, từ trong lỗ mũi “Ừ” một tiếng, nói: “Là Tiểu Chung à, nghe nói hiện giờ đã lên bộ trưởng rồi hả? Tiền đồ vô lượng nhỉ!”

Dù là Chung Bang Lập cũng cảm thấy rợn tóc gáy. Xung quanh đều có quần chúng vây xem, thân phận của Chung Bang Lập không tiện công khai, cũng may ông cụ chưa nói là bộ trưởng gì, người nghe cũng không hiểu.

Bên này, ông đang cân nhắc nên trả lời như thế nào, bên kia ông cụ đã tìm đúng người, bước tới bên cạnh Quý Thiếu Kiệt, dùng nón kê-pi* đập “Bốp Bốp” lên người cháu trai, “Tên nhóc thối tha này! Ở công ty mình đánh nhau, còn ra thể thống gì!” Đây là câu thứ hai của ông cụ.

[*]: xem hình mi họa

Quý Thiếu Kiệt là người không sợ trời không sợ đất nhưng lúc này cái cứng sẽ bị nóng rát da đầu, nên không dám lên tiếng.

“Còn bị người ta đánh thành ra đức hạnh này! Mặt mũi nhà họ Quý của ông đây bị anh làm mất hết rồi!” Đây là câu thứ ba.

Lúc này, hốc mắt của Quý Thiếu Kiệt bị một mảng xanh đen, áo khoác Tây trang lỏng lẻo muốn rơi ra, chỗ khóa kéo quần Tây bị ẩm ướt mơ hồ chưa khô, đâu nào còn có dáng vẻ gọn gàng của Quý Thiếu Kiệt ngày thường. Ở trước mặt mọi người, chỉ cúi đầu từ từ cài áo khoác lên.

“Tử Thích Văn, cậu đưa người của Bộ trưởng Chung đến phòng họp của thiếu gia ngồi một lát, à, Tiểu Chung, tôi nhớ cậu đã từng du học bên Pháp nên chắc thích uống cà phê, Tử Thích Văn, nhớ pha cho Bộ trưởng Chung một bình cà phê tốt nhất của Quý Thiếu Kiệt. Tiểu Chung, tuy rằng ta lớn tuổi nhưng chắc không nhớ nhầm chứ? Cậu thích uống cái này!” Ông tự nói xong, lại nắm lấy đầu của Quý Thiếu Kiệt, bị Quý Thiếu Kiệt tránh né, “Xú tiểu tử, anh theo ta lại đây.” Tuy rằng không ở trên địa bàn của mình, ông cụ Quý cũng quen tính ra lên cho mọi người.

Thư ký Lỗ bên cạnh ông cụ Quý vội đi ra làm người giải hòa, “Có chuyện gì thì ngồi xuống rồi nói, đừng không phải đạo tiếp khách?” Khi nói chuyện đã đi đến bên cạnh Chung Bang Lập, thấp giọng nói: “Bộ trưởng Chung, hiện tại Tư lệnh của chúng tôi đã lớn tuổi, tính cách kiểm d;đ/l;q;d chế không được tốt, đã đắc tội nhiều, hiện giờ bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, chuyện này tản ra đối với tất cả mọi người đều không tốt, có việc gì chúng ta ngồi xuống rồi cùng bàn bạc, hôm khác tôi và ba của Quý Thiếu Kiệt nhất định sẽ tự mình đến cửa bồi lễ.”

Chung Bang Lập dĩ nhiên là thuận theo bậc thang đi xuống, nhưng không quên nhìn hai con trai một cái, Chấn Thanh vội nói, “Ba, người đi đi. Con và Chấn Văn cùng ở lại đây chờ.”

Lúc này, cả bản thân Chấn Văn và Chấn Thanh cũng chật vật không chịu nổi, trên mặt sưng sưng hồng hồng, khóe miệng rướm máu, quần áo không chỉnh tề, thái độ ngọc phụ lâm phong trong sáng đã bị Quý Thiếu Kiệt đá bay đi đâu mất rồi.

Sau khi ông cụ Quý phát xong hiệu lệnh, trực tiếp đi mở cửa phòng làm việc của Quý Thiếu Kiệt ra.

Lúc này, văn phòng của Quý Thiếu Kiệt giống như là cô dâu mới vậy, là chỗ đặc biệt thần bí. Đa số mọi người cũng đều không biết bên trong chứa đựng thần tiên gì, không ít người đều duỗi thẳng cổ nhìn vào trong qua khe cửa.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bảo Vật Quốc Gia Tới!

“Đây chính là cô nhóc anh nói trong điện thoại?”

Hình thể ông cụ Quý cứng như thép cắm trên một cái bọc lớn, vang dội hỏi. Hiện giờ thân thể ông cụ không có bệnh gì lớn, chỉ là lỗi tai của ông cụ tiếng vang của súng gây chấn động nên hơi có chút lãng tai, âm thanh nói ra giống như sấm sét vang dội.

Sao Quý Thiếu Kiệt lại cảm thấy trong ánh mắt ông cụ nhìn anh lại bao gồm cả đồng tình chứ?

Anh mất hứng, “Ông nội, chẳng lẽ người thật sự không biết là bà nội, có chút rất...” Anh vươn bàn tay sừng sừng lên cao, so chiều cao và độ rộng.

“Nói bậy!” Ông cụ không chút do dự cho cháu nội quả bom dữ dội. “Anh biết cái gì? Cái này gọi là khỏe mạnh! Không có bà nội khỏe mạnh thì lấy đâu ra anh! Chỉ là thân thể của con bé Hi tốt hơn cô gái nhỏ này một chút...”

“Ông nội...” Cố Hi đứng một bên, nhân cơ hội bĩu môi làm nũng. Lúc Quý Thiếu Kiệt đi xuất ra công phu kiệt xuất, cô ta đã giải nghiệm, lúc này, gờ tay nhắc chân đã khôi phục phong tình và quyến rũ như ngày thường, toàn bộ tinh khí đã trở lại. Một tiếng ông nội này, từ bên trong ập úng phun ra uất ức, hờn dỗi, u oán hỗn hợp thành hương vị phức tạp, khiến thư ký La vẫn luôn cúi đầu đứng một bên không thể không cảm thấy khâm phục sâu sắc.

Cố Hi không có việc gì thường qua lại nhà họ Quý, bên cạnh Quý Thiếu Kiệt không đối phụ nữ cũng chỉ có một mình cô, ông cụ vẫn luôn nghĩ cô

và cháu nội cố gắng có thể thành, bởi vậy bình thường đối xử với cô cũng có vài phần khác biệt.

Nhưng lúc này, ánh mắt sắc bén của ông cụ không thèm liếc nhìn cô một cái, mà là phóng trên người cô gái nhỏ ngọt ngào đang ngủ say sưa trên giường nhỏ..... Ánh mắt ông cụ vẫn chưa từng rời khỏi.

Cô nhóc kia, ở trong mắt ông, ngay cả băng đạn 54 bình thường nhỏ như vậy mà cũng không bằng, có thể bỏ được mấy viên đạn? Vậy mà trong điện thoại, cháu nội ông còn nói không phải cô thì không cần, không phải cô thì không cưới!

Cháu nội của ai người đó biết, tên nhóc này, đốn mặt thì đốn mặt, nhưng lớn như vậy còn chưa từng nghiêm túc nói qua coi trọng cô gái nhà ai như vậy.

Thân thể của tên nhóc này, nhiều năm như vậy, xem biết bao nhiêu bác sĩ cũng không có ai nói ra được bài bản. Lần này, khó có được nó bằng lòng tự mình gọi điện thoại, mời ông đến đây cứu người, cô nhóc này, tuyệt đối không phải là người bình thường.

“Anh thật sự đã hạ quyết tâm rồi hả?” Ông cụ muốn xác định lại một lần nữa, “Tình thế hiện tại của Chung Bang Lập không tệ, ông cụ nhà cậu ấy vẫn luôn chống lưng cho cậu ấy đấy. Ta vào chỉ để hỏi anh câu trả lời chắc chắn, nếu anh chỉ muốn đùa giỡn với cô gái nhỏ nhà người ta, ta chẳng bỏ công lôi kéo tình cảm với nhà họ Chung, nhưng cũng không đáng để đả tặc tội với cậu ta, sớm nghĩ cách ổn thỏa để người ta đưa cô gái này về. Nếu đổi lại là ai, để lạc cô con gái đã nuôi dưỡng hơn mười năm cũng đều khó chịu cả.”

Quý Thiếu Kiệt vòng hai tay trước ngực, mắt nháy cũng không nháy nhìn cô gái đang ngủ say trên giường nhỏ, ánh mắt trân trọng như đinh đóng cột, giống như thề nguyện nói, “Người con đã định rồi.”

Dáng vẻ của anh vẫn lộ ra chật vật, tóc dựng thẳng toán loạn, hốc mắt lộ ra xanh đen, mấy người vây quanh giường, ông cụ Quý, Cố Hi, thư ký La, đều nhìn anh, anh nghĩ cũng không nghĩ đã nói dứt khoát rồi.

Dáng vẻ anh đứng ở nơi đó, nghiêm cẩn mà cố chấp, ông cụ Quý vô tình nhớ tới, hồi nhỏ anh đã đánh mất một viên kẹo, nói là bà vú ăn vụng của anh, anh vừa khóc vừa ầm ĩ, lăn lộn trên mặt đất, bảo bà vú phải đền cho anh. Bà vú bị ép buộc không còn cách nào, lấy viên kẹo mới cho anh, nhưng anh vẫn cứ nhất định muốn viên kẹo cũ.

Chỉ cần là anh nhận định, anh nhất định phải lấy được tới tay.

Cố Hi cũng bị những lời này của anh làm cho ngây dại, anh là người cuồng ngạo, không ai kiềm chế được như vậy, mấy năm nay, bên người oanh oanh yến yến khi nào thiếu? Cô cho rằng anh chỉ đang giận lấy, giận đối với cô, giận đối với đám người bên ngoài. Nhưng vạn lần không nghĩ tới, lần này anh thế nhưng lại nghiêm cẩn như vậy.

Thậm chí ngay cả thư ký La cũng thật không ngờ, mấy năm nay, cô đi theo bên cạnh anh không hiếm khi thấy ông chủ nhà mình phóng đặng, đi theo bên vực cũng không phải lần một lần hai, lần này, cô cho rằng cũng chỉ là phóng đặng mà thôi...

“Anh có suy nghĩ như vậy là tốt! Nhóc con, lần này chính anh cầu xin ông nội giúp anh, nhưng đừng nghĩ có lần sau... Đã quyết định thì phải đối xử tốt với cô gái nhà người ta.”

Nhận được câu trả thuyết phục do Quý Thiếu Kiệt không chút do dự khẳng định lần thứ hai, ông cụ Quý vừa lòng gật gật đầu, xoay người nói với Cố Hi: “Bé Hi, tên nhóc Thiếu Kiệt này, ông vẫn cho là con và nó có thể thành đôi, nhưng bây giờ con cũng nghe rồi đấy, hiện giờ đã hết hi vọng vì nó đã nhận định cô gái nhỏ này rồi. Người do nó chọn, là đúng hay sai, ta làm ông nội cũng không thể miễn cưỡng.”

“Ta nghe nói con cũng có bạn trai, về sau, nghe ông nội nói một câu, đừng tới lui với tên nhóc này nữa, đừng ngốc nghếch theo nó mù quáng.” Ông cụ Quý vẫn luôn để chuyện cô làm “Cháu dâu”. Làm sao có thể không nắm giữ tình hình của cô một rõ hai ràng được?

Cả khuôn mặt Cố Hi đỏ bừng, nhất thời không nói nên lời. Thì ra, chuyện cô cho rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng tất cả mọi người đều biết hết sao?

Khi ba cha con nhà họ Chung và Cảnh trường Cam đẩy cửa đi vào, trong văn phòng to lớn, thư ký La đứng ở một bên châm trà, một cô gái ngồi ở phía sau bàn làm việc, mắt to, sống mũi cao, rất xinh đẹp nhưng tuyệt đối không phải là Chung Tĩnh Ngôn.

“Tiểu Chung, cậu xem, ta nói trong này không có cô gái nhỏ nhà cậu chứ?”

Ông cụ Quý đứng sau cánh cửa, cầm lấy bình trà nhỏ màu nâu do lính cần vụ đưa qua uống một ngụm, nói với Chung Bang Lập.

“Chuyện quan trọng như vậy, tên nhóc thối nhà ta còn hồ đồ, nói cái gì bị cậu tìm tới cửa, thật sự rất mất mặt, không chịu cho người ta mở cửa. Trong lòng ta thầm nói, Bộ trưởng Chung là người có uy tín danh dự, không có chứng cứ rõ ràng, làm sao có thể lỗ mãng tìm tới cửa được d'đ/l'q;d chứ? Trong nhà bộ trưởng đã lạc mất con gái, đây chính là chuyện lớn, chuyện gấp, không thể nào vui đùa, nếu không bị người ta mắng thối đầu, các người hãy mau nhìn xem...” Ba cha con Chung Bang Lập đâu nào còn có thể lắng nghe ông cụ dông dài, nhìn Cố Hi mặc áo sơ mi của nam, ngồi ngay ngắn phía sau bàn làm việc, tràn ngập nhiệt huyết sôi trào và cấp bách, trên ngực còn ôm bình nước đá, bỗng chốc nguội lạnh, trái tim của bọn họ đập nhanh như vậy, nhưng mà bảo bối của bọn họ thế nhưng lại không có ở trong này!

“Ba, chỗ này còn có một cánh cửa...” Chấn Thanh không cam lòng nhìn xung quanh căn phòng làm việc này, phát hiện tường giá sách còn che đậy một cánh cửa cùng màu ở phía sau, không kịp chờ ba mình trả lời đã nhanh chóng bước lên, muốn đi qua đấy cửa.

“Chân Thanh, dừng lại!” Chung Bang Lập suy sụp quát bảo ngưng lại.

Ông cụ Quý chắc chắn mở cửa cho bọn họ đi vào nhìn như vậy, cánh cửa phòng nghỉ vẫn còn mở ra, chưa khép chặt, có thể thấy được bọn họ đã sớm chuẩn tốt mọi chuyện, được rồi, Lạc Lạc thật sự không có ở nơi này.

Ông nhìn kỹ người phụ nữ phía sau bàn làm việc, cái bàn rộng rãi, nhìn không ra vóc dáng, chỉ có điều, tầm vóc thật là có vài phần tương tự với Lạc Lạc, quần áo cũng giống với những gì người nhân viên kia đã nói...

Ông áp chế thất vọng trong lòng bằng mọi cách, hướng về phía ông cụ Quý, không kiêu ngạo không tự ti nói: “Tư lệnh Quý, là chúng tôi đường đột quấy rầy rồi. Cũng mong lão thủ trưởng thông cảm cho tôi sốt ruột tìm con. Hôm khác tôi nhất định sẽ tới cửa bồi tội với lão thủ trưởng.”

“Đâu phải, đâu phải! Tiểu Chung, cậu quá khách khí rồi. Đợi đến khi cậu tìm được con gái rồi, nhất định phải dẫn cô ấy đến nhà của ta chơi...”

Ông cụ Quý nhắc tới trong cổ họng, cả trái tim mới từ từ buông xuống, ông là lão hồ ly, lúc này còn có thể giải quyết như thế nào mới tốt, chỉ có thể khách khí pha trò.

“Thiếu Kiệt, không có người của bộ trưởng Chung chỉ muốn tìm thì cứ việc nói thẳng, đã ra sức từ chối thì thôi đi, còn đánh nhau với hai cậu thiếu gia của bộ trưởng Chung... Anh còn đứng ở đó làm gì? Tên nhóc thối tha! Còn không mau đến xin lỗi bộ trưởng Chung?”

**

Khi Lạc Lạc tỉnh lại, một phòng sáng trưng.

Cô nhìn thoáng qua trần nhà, ngọn đèn vô cùng chói mắt. Không nhận được rên lên một tiếng, đầu còn đau xót.

Màu rượu đỏ ửng, cảm giác bị căng đầy, trong veo, choáng váng, bị ngửa, bị xông lên đám mây...

Hàng loạt những hình ảnh lộn xộn ùa về trong đầu.

Lúc này, phía dưới thân thể giống như còn lưu lại một chỗ trống to lớn, đó là loại cảm giác bị một cây gậy to lớn chiếm hết sau đó rút ra để lại.

Qua mấy phút, cô mở to mắt lần thứ hai.

“A... A!” Cô không nhận được lên tiếng thét chói tai!

Đây là... Chuyện gì vậy?

Ở cạnh cô, xung quanh cô vây quanh đầu người.

Có lớn tuổi, trung niên, còn có... Người nước ngoài?

Ai có thể nói cho cô biết, cô đây là xuyên không hả?

Cuối cùng, có người đẩy một vòng đầu người ra chen vào, ôm lấy cô.

“Bà nội, ông ngoại, bà ngoại, ba, mẹ các người đừng như vậy có được không?” Quý Thiếu Kiệt trừng mắt với những người xung quanh.

“Tôi nói này, các người hãy tản ra trước đi, đừng hù dọa cô gái nhỏ nhà người ta.” Ông cụ Quý ngồi bên ngoài vòng, cầm bình trà nhỏ lên uống, phả lệ thành thơi mở miệng.

Ông đã được xem đủ, bây giờ đến lượt ông chê cười người khác.

“Ngôn Ngôn đúng không? Ta là bà ngoại của Thiếu Kiệt...”

“Ta là bà nội của Thiếu Kiệt...”

“Ta là mẹ nó...”

Đầu người không những không tản ra, mà người phía sau nối tiếp người phía trước bắt đầu tự giới thiệu...

Lạc Lạc ngậy ra như phồng, nhìn nhóm người kỳ lạ này, cuối cùng ý thức được bọn họ là thần thánh phương nào đồng thời nhin không được lại lên tiếng hét chói tai!

Tiện đà vùi đầu vào trong lòng bàn tay, xoay qua, trước ngực Quý Thiếu Kiệt, người duy nhất có thể cho cô cảm giác an toàn vào lúc này, nghiêng rãnh nhỏ giọng: “Có thể mời bọn họ ra ngoài trước không? Hình như tôi không mặc quần áo...”

Chờ đến khi chính thức gặp lại người nhà họ Quý, là vào buổi tối.

Vẫn ở biệt thự Glan.

Ngôi biệt thự này được trang hoàng lộng lẫy và xa hoa theo phong cách châu Âu, nhưng vật dụng trong nhà được trang trí đều có nồng đậm tình cảm Trung Quốc, hai kiểu phong cách khác nhau không lộ vẻ mâu thuẫn chút nào, ngược lại hòa hợp với nhau một cách kỳ lạ, mạnh mẽ đánh sâu vào thị giác.

Lạc Lạc mặc chiếc váy màu hồng, có chút không yên ngồi bên cạnh Quý Thiếu Kiệt, yên lặng đưa thức ăn do dì Ngô làm vào trong miệng.

Bên cạnh bàn ăn chiếc bàn ăn thật dài, sáu bảy ánh mắt sáng ngời, còn sáng hơn cả bóng đèn chùm treo trên đỉnh đầu.

Hơn nữa, cô không cần thận phát hiện, người nhà họ Quý, bao gồm cả hai người phụ nữ của nhà họ Quý, bà ngoại của Quý Thiếu Kiệt, tất cả đều rất cao, cô vốn dĩ cũng không tính là quá lùn, nhưng ngồi ở chỗ này giống như đang lạc vào đất nước không lồ.

Này, quý vị, đừng nhìn tôi có được không! Tôi nuốt cơm không trôi rồi đây này! Không thấy áp lực tâm lý rất lớn sao! Ở trong lòng cô điên cuồng gào thét!

Đến bây giờ cô vẫn còn có chút mơ hồ, không biết tại sao đang ở trong văn phòng của Quý Thiếu Kiệt uống chút rượu, ngủ một giấc, tỉnh lại đã trở về nơi này, vẫn ở trong tấm chăn bọc về.

Những chấm đỏ trên người được xoa thuốc, đã hoàn toàn lặn xuống, ngoại trừ toàn thân có mùi thuốc rất nhẹ, thậm chí đều không nhìn ra dấu vết từng dị ứng.

Giọng nói của ông nội Quý vang như tiếng chuông, chấn động khiến màng tai cô ông ông. “Các người đừng nhìn, để đứa nhỏ yên tâm ăn bữa cơm có được không? Nhìn đứa nhỏ gầy như vậy, chặc, còn chưa bằng trọng lượng của một viên đạn.” Ông cu Quý thật thích dùng viên đạn, đạn pháo, so sánh tất cả sức nặng của súng ống.

“Đúng vậy, đúng vậy, rất gầy, nhỏ giống như một đóa hoa Tử Đinh Hương vậy...” Mẹ Quý Thiếu Kiệt dùng đũa gấp một miếng sườn kho tào vào trong đĩa trước mặt Lạc Lạc. Bà ngoại trừ nhiệt tình làm việc công ích, khi rảnh rồi thích nhất được trồng hoa nuôi cỏ.

“Bánh trôi gạo nếp này ăn rất ngon, bé con, con ăn cái này...” Bà ngoại Quý Thiếu Kiệt, bà cụ tài hoa sáng suốt, cũng vội vã gấp đồ ăn vào trong đĩa cho Lạc Lạc. Bà cụ trắng trẻo mập mập này thích đan áo len, nếu bà nói Lạc Lạc giống như một cây kim may đồ.... Lạc Lạc nhất định sẽ kêu to, này, tốt xấu gì tôi cũng có đường cong!

Sau khi ba Quý Thiếu Kiệt nhận được tin tức, vừa mới từ Bắc Kinh bay thẳng về đây, ông và ông ngoại của Quý Thiếu Kiệt cùng nhau kinh doanh, vẫn luôn mỉm cười ngồi đó, tuy ánh mắt không suông sã như mấy người phụ nữ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, bọn họ cũng ít khi được phần chần và vui vẻ.

Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại. Mấy đời nhà họ Quý đều vượng tài nhưng không vượng người. Ông nội Quý là một người lạnh lùng, chú út cũng là một người lạnh lùng, nhớ lại nói người ngoài đến sẽ d'đ/l'q/d niệm kinh, mẹ Quý có có nửa huyết thống của nước Anh, cái này nên thông suốt, không nào ngờ, đến Quý Thiếu Kiệt cũng là một người cô đơn lạnh lùng, hơn nữa rất có khả năng nối tiếp theo người lớn ngay cả lạnh lùng cũng không giữ được, lần này, nghe nói cô gái nhỏ này có thể trị được tốt xấu của Quý Thiếu Kiệt, cả một đám người giống như nhặt được báu vật quốc gia vậy.

Báu vật quốc gia? Lạc Lạc lại cảm thấy bản thân giống như con khỉ trong vườn bách thú, đang bị những du khách vô lương tranh nhau cho thức ăn hơn đây.

Cô đưa mắt trừng Quý Thiếu Kiệt, ông chú giả vờ câm điếc, bản thân chỉ biết hết sức thản nhiên, hết sức tao nhã lo ăn cơm.

Được rồi, có chút không biết làm sao, chỉ có điều tình cảm không thể từ chối. Cô đành phải cúi đầu đối phó với núi nhỏ đồ ăn trước mặt.

Cảm thấy bản thân ăn rất lâu rất lâu, gần như là nửa thế kỉ, nhưng kim đồng hồ trên tường nói cho cô biết chỉ mới qua có mười phút.

Mà núi đồ ăn trước mặt không ngừng chùng chất, cô không thể không giương mắt lên từ trong chén, nhỏ giọng nói: “Cái đó, tôi đã gần no rồi...”

“Không được! Nhất định phải ăn hết!” Tất cả mọi người đều trầm miệng một lời.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Quà Tặng Kết Hôn!

“Mọi người ăn từ từ, con no rồi!” Trước khi cô sắp no chết, ông chú kia đột nhiên lấy khăn ăn không nhanh không chậm lau khóe miệng, bỏ qua một bên, sau đó đứng dậy. “Ăn chậm như vậy thì đừng ăn nữa, theo anh lên lầu!”

Lạc Lạc đang dùng ánh mắt rủ lòng thương như một chú cún nhỏ nhìn anh, nghe được đại xá. Miệng cũng không lau, nhanh chóng ném đôi đũa và chiếc thìa, lóng ngóng hừ ha một câu với mọi người, liền vui vẻ theo ông chú lên lầu.

“Khoan đã!”

Người lên tiếng chính là ông ngoại của Quý Thiếu Kiệt, đó là một ông cụ được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn qua mới hơn sáu mươi tuổi, giọng nói nghe qua hòa ái mà không mất uy nghiêm.

“Hai đứa con đều chờ ở phòng khách đi, bọn ta cơm nước xong có chuyện muốn nói.”

“Vâng, ông ngoại!” Quý Thiếu Kiệt trả lời giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Lạc Lạc trừng lớn hai mắt, đột nhiên cô phát hiện, thì ra Quý Thiếu Kiệt cũng có lúc nghe lời như vậy.

Quý Thiếu Kiệt dẫn đầu đi ra phòng khách, cô đứng ở nơi đó, nhìn nhóm người lớn, rồi lại nhìn ông chú một chút, xác định vừa rồi ông ngoại

nói câu “Hai đứa con” cũng bao gồm cả cô, đành phải đuổi theo sau lưng ông chú.

“Này, lát nữa bọn họ muốn nói gì hả?” Trên miệng cô như dính phải cây đinh, đứng ngồi không yên, cứ xê qua xê lại trên ghế sofa.

“Làm sao anh biết được.” Quý Thiếu Kiệt lấy đi ly sữa lạnh thứ hai trên tay cô, chính xác vút vào thùng rác, cầm lấy cây tăm xiên một miếng táo nhét vào tay cô, mặt lại tiếp tục không chút thay đổi xem tin tức trên tivi.

“Nhưng mà... Những lời bọn họ muốn nói đâu có quan hệ gì với tôi chứ, tôi... Bọn họ không biết tôi, tôi cũng không biết bọn họ.”

Lạc Lạc bị ném mất ly đá, nhưng cũng không bùng tức giận, cô ghét nhất là ăn táo, trực tiếp quăng lên bàn trà.

Cô như vậy, ở trong nhà ông chú, nhưng lại cùng với anh... Cô buồn rầu cắn móng tay.

Có phải mắng cô không? Có phải sẽ đuổi cô đi không? Nhưng nhìn sơ qua hình như bọn họ không chán ghét cô....

Hai móng tay của cô rất nhanh đã bị cắn trụi, trong lúc vô tình nhìn thấy một hình ảnh được dừng lại vài giây, oa, nhìn hơi quen nha...

Cô nhìn nhìn tivi, lại chần chờ nhìn ba của người nào đó trên bàn cơm, oa, thì ra là ông ấy...

Nguy rồi, nhận vật chính trị nghiêm túc như vậy, cô có vì phạm vào vấn đề tác phong mà bị bắt lại không?

“Đoán mò lung tung cái gì đấy!” Bên cạnh, một bàn tay thon dài trắng nõn bỗng nhiên đưa qua, giải cứu ngón tay đã bị cô cắn trụi móng ra khỏi miệng, trực tiếp bắt vào trong tay anh không thả ra.

Một cảnh này bị tất cả mọi người nhìn thấy, nhất định sẽ đuổi cô ra ngoài nhanh hơn? Cô nháy mắt ra hiệu dùng sức thoát ra.

Một người thoát ra ngoài, một người không chịu buông, trong lúc đang độ sức, Lạc Lạc bỗng thấy trên mặt nóng bừng, liếc mắt một cái, tất cả người lớn đã ăn cơm xong, đang ngồi ở xung quanh nhìn bọn họ cười tùm tùm.

Đừng dù dọa người ta như vậy chứ!

Cô bị dọa nên nhẹ buông tay, liền bịch một cái, té xuống khỏi sô pha.

... .. cái mông bị ném xuống lau sàn nhà, xấu hổ chết đi được. Ông chú xấu xa! Khi các cùng chơi đùa với cô, lúc nào cũng bảo vệ cô, chỉ sợ cô ngã.

Cô trừng to hai mắt, nhưng, có người còn lên tiếng nhanh hơn cô.

“Thiếu Kiệt, sao con lại như thế? Làm người ta ngã rồi này!” Mẹ Quý vội vàng chạy tới, đỡ cô dậy, lên tiếng kể lể.

Quý Thiếu Kiệt liếc mắt nhìn Lạc Lạc một cái, rất nhanh đã quay lại trên ti vi, ý này có nghĩa là “Cũng không phải không sao đó sao”, sau đó tiếp tục căn quả táo của mình.

“Ngôn Ngôn, không sao chứ? Không sao chứ...” Bà nội Quý và bà ngoại cũng đi lại, đỡ cô dậy, mấy cái miệng cùng nhau nã pháo về phía Quý Thiếu Kiệt.

“Người lớn như vậy rồi mà còn không biết nặng nhẹ...”

“Làm người ta ngã hỏng rồi xem chúng ta thu thập con thế nào...”

Quý Thiếu Kiệt xoa xoa lỗ tai, hừ một tiếng, chuyển sang ngồi bên một chiếc ghế khác, nhường lại vị trí của mình cho mấy người phụ nữ, ý này có

nghĩa là không chấp nhất với các người.

Thực ra, bị ngã một chút cũng không thấy đau, nhưng nhìn ông chú bị mấy người này giáo huấn như vậy, trong lòng cảm thấy rất tốt, chỉ có điều, bị ba người sáu tay cùng nhau xoa xoa mông cảm thấy rất quái dị nha.

Mặt cô đỏ giống như quả táo trên bàn, có chút không biết làm sao, đột nhiên Quý Thiếu Kiệt chuyển đề tài, “Ông ngoại, chuẩn bị cho con một khoản tiền.”

Dì Ngô đang cầm lá trà lên, ông ngoại Quý dùng cái muỗng màu trắng bằng sứ múc một chút ra ngoài, đặt trên một tờ giấy màu trắng, tỉ mỉ quan sát hình thái của lá trà, lại đưa đến gần chóp mũi d'đ'l/q]d ngửi nhẹ, sau đó mới bảo dì Ngô đun lên, rồi yên lặng rót nước sôi vào, thoáng một cái trong bình thủy tinh đã sáng long lanh, hoàn toàn làm lá trà nhanh chóng nở ra, dáng vẻ giãn ra trong nước đều có thể xuyên thấu rõ ràng qua bình thủy tinh, ngay tức khắc mùi hương thơm ngát của trà tỏa ra bốn phía, “Lần này cần bao nhiêu?”

Lạc Lạc đã từng nhìn thấy ba nuôi cũng làm như vậy, biết là trước khi thưởng trà, uống trà đầu tiên phải thưởng thức màu sắc, hương và hình dáng của lá trà trước.

“Không nhiều lắm, khoảng mười lăm tỷ!” Quý Thiếu Kiệt cũng thành thoi đáp, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi màn hình ti vi. Lạc Lạc có thể hiểu được nguyên nhân anh ngoan ngoãn như vậy rồi.

“Tên nhóc xấu xa này, đang cho ông diễn tuồng gì vậy? Mới mở miệng chính là con số lớn vậy à?” Lòng mày ông ngoại không động, nhưng ly thủy tinh trong tay lại nện lên bàn cái cạch.

“Chuyện này cũng đừng trách con, trách cô ấy!” Quý Thiếu Kiệt cầm điều khiển ti vi trong vừo chinh hết kênh nọ đến kênh kia, lại bấm qua kênh

dự báo thời tiết, “Lần trước đề cập với mọi một mảnh đất, sáng hôm con đã đấu giá được, tất cả giá tiền đều nghe theo cô ấy.”

“Hả? Việc này... Đó là...” Lạc Lạc bị dọa đến liên tục xoa tay, lại không biết giải thích từ đâu.

“Ừm, là Ngôn Ngôn quyết định à!” Ông ngoại ngược lại cười tùm tùm, thổi đi mấy lá trà trôi nổi trên mặt nước trong ly trà, uống một hớp, “Đó đúng là một mảnh đất tốt, chỉ là vấn đề liên quan đến phá bỏ và di dời các hộ dân tộc thiểu số, tương đối khó giải quyết. Chuyện này phải xem bố con, nếu nó bằng lòng ra mặt giúp con, muốn nghĩ cách, ngược lại không phải không có khả năng. Bên kia con cứ xử lý thủ tục ổn thỏa, đưa tài liệu cho ông nhìn xem.”

Không đợi ba Quý Thiếu Kiệt tỏ thái độ, mẹ Quý kéo tay Lạc Lạc, ôn hòa nói: “Cách này có thể suy nghĩ, coi như tặng quà kết hôn cho Thiếu Kiệt và Ngôn Ngôn đi!”

“Quà! Tặng! Kết! Hôn!”

Bốn chữ này như sấm sét đánh xuống khiến Lạc Lạc thành cọc gỗ.

Còn bị nướng đen nửa đoạn.

“Ngôn Ngôn, con yên tâm, tuy rằng Thiếu Kiệt hay nghịch ngợm, gây sự, nhưng lòng dạ nó không xấu, có chúng ta ở đây, nó tuyệt đối không dám ăn hiếp con...”

“Ngôn Ngôn, sau này chúng ta chính là người nhà của con, con đừng khách khí với chúng ta...”

Lạc Lạc nằm trên giường, nhắm hai mắt lại, trong lỗ tai còn nghe thấy mẹ Quý và bà ngoại Quý vừa hành lý do dì Ngô thu xếp cho cô, vừa không ngừng thao thao bất tuyệt.

Tất cả, đều giống như đang nằm mơ vậy.

Cô nhin không được chui đầu ra khỏi chăn, nhìn đến chỗ bàn trang điểm, một đồng quà tặng chất cao như núi.

Có lẽ nhìn thấy dáng vẻ của cô, bà ngoại Quý vừa cầm một cái quần lót của cô phẩn chấn gấp lại, vừa vui vẻ nói, “Ngôn Ngôn à, lần này tới đây rất vội vàng, chúng ta không mang theo quà tặng gì đặc biệt, chờ lần sau bà ngoại nhất định sẽ tặng quà tốt hơn...”

Không phải nằm mơ. Cô nằm lại trong chăn, một lần nữa nhắm mắt lại.

Ngày mai, cô phải qua nước Anh để học tiếp.

Rời khỏi nơi này, rời khỏi thành phố này, rời khỏi ông chú quái dị lúc lạnh lúc nóng, rời khỏi... Ba nuôi và các anh.

Cô không hiểu, các vị trưởng bối của Quý Thiếu Kiệt, thậm chí là ông chú này, vì sao đột nhiên quyết định đưa cô ra nước ngoài học tập.

“Con sẽ không kết hôn với chú Thiếu Kiệt!” Còn nhớ, lúc đó giọng nói của cô không mấy vang dội, nhưng từng chữ kiên quyết, rơi xuống có âm thanh.

Kết hôn, hai chữ này, chỉ cần nhắc tới đều làm cô thấy buồn cười không có nhẫn nại muốn nghe. Cô và các anh gần như chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, làm sao có thể.... Với ông chú này...

Nhưng mà, thái độ của cô rất kiên quyết, cố hết sức phủi sạch quan hệ với ông chú, bọn họ vẫn cứ nguyên ý làm như vậy.

Thật ra, kết quả của chuyện ra nước ngoài này, cô đã sớm có dự cảm, chỉ có điều, nhưng chưa từng nghĩ đến mình sẽ đi dưới hoàn cảnh thảm đạm và đau lòng như thế này, cảnh tượng ra nước ngoài trong đầu cô là chuẩn bị vì hạnh của cô và các anh.

Tuy rằng cô đơn thuần, nhưng không ngốc, ba người không đúng với phong tục, cô không phải hoàn toàn không biết. Chỉ là, cho tới nay, cô buông thả bản thân đơn thuần, ba người nên đi con đường l'q.d như thế nào, cô cảm thấy các anh đã sớm tính toán hết rồi, hoàn toàn không cần cô quan tâm.

Có lẽ, chính vì nguyên nhân vì bản thân cô quá mức buông thả để bản thân đơn thuần và không rành thế sự, khi Mã Hoa nói chuyện này với cô, khi thấy anh cả thân mật với người khác ở cửa hàng đồ lót, lúc đó vì thấy hạnh phúc đột nhiên bị đánh nát, cô mới trở tay không kịp như vậy, yếu ớt không giống chính cô. Kiêu ngạo đó, tùy tiện đó, mỏng manh giống như vỏ trứng gà, chỉ cần gõ một cái, liền bị vỡ.

Giống như hiện tại, do bà ngoại Quý Thiếu Kiệt đi cùng, đột nhiên bay đi nước Anh, cách xa các anh ngàn dặm, tạm thời để cho cô an tâm hạnh phúc hơn là làm cho người ta tổn thương tinh thần và phiền muộn. Từ thế giới bên ngoài, sẽ đun nấu cô, phải chăng như vậy, cô mới có thể trở nên kiên cường, cứng rắn, không dễ vỡ nữa.

Nhưng mà, lòng của cô, làm sao không thấy tiếc nuối? Rõ ràng là dọc đường đi đã được chuẩn bị tốt, đã có cảm giác một cước đạp không trọng lượng, thân thể và linh hồn đều lơ mơ không chân thực như vậy.

Nhưng mà, với hoàn cảnh trước mắt của cô mà nói, không có kết quả nào tốt hơn như bây giờ, không phải sao? Sở hữu, lưu luyến, sợ chạm nỗi đau, bị tổn thương, yêu, hận, ghét cay ghét đắng... Tất cả, đều muốn bỏ xuống. Mà sau này, những điều tốt hay xấu đều đang chờ đợi cô.

Nhiều năm về sau, hình ảnh của buổi tối ngày hôm nay vẫn luôn khắc sâu trong đầu Lạc Lạc. Trưởng bối nhà họ Quý ngồi vây quanh trên ghế sofa, ôn hòa hỏi quyết định của cô, vì cô mà tính toán. Trong lúc cô như con chim non hoảng sợ không có nhà để về, đã cho cô sự ấm áp.

Cho dù, cuộc sống về sau này của cô, từng có rất nhiều chuyện phấn khích, nhưng mà chuyện ngày hôm nay, là ngày thay đổi vận mệnh của cô, tuyệt đối đáng giá để cô ghi nhớ.

Quý Thiếu Kiệt đã lớn rất nhiều năm, trong nhà vẫn không sinh thêm người con nào, không dễ dàng gì mới xuất hiện một cô gái nhỏ đáng yêu, người lớn nhà họ Quý khó tránh khỏi tràn lan các loại tình cảm, đối xử tốt với cô khiến người ta bất an. Đêm nay, cô còn không kịp lo lắng, các bà không để ý đến vẻ mặt đen như mực của Quý Thiếu Kiệt, cướp đoạt cô đi mất.

Cô nghĩ, cô vẫn còn rất may mắn.

Khi cô một tuổi, cô nhi viện nhận nuôi cô, khi cô năm tuổi, Chung Bang Lập cho cô một gia đình, hiện tại, khi cô mười tám tuổi, nhà họ Quý để cho cô bắt đầu một đoạn hành trình hoàn toàn mới...

Đời người, lúc nào cũng biến đổi thất thường như thế này, nhưng mà, dù sao cũng không đến mức khiến cô không có đường để đi.

“Cái đó...” Cô thật sự không biết xưng hô như thế nào với bà ngoại và mẹ của Quý Thiếu Kiệt, lúc nào cô cũng gọi Quý Thiếu Kiệt là chú..... “Hai người nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, để ngày mai con kiểm tra lại là được rồi.”

Mẹ Quý cầm một hộp thuốc cảm mạo bỏ vào trong ngăn kéo của va li, cũng đứng thẳng nói: “Cũng được, nếu còn thiếu cái gì qua bên đó mua là được rồi. Sáng ngày mai máy bay cất cánh, vẫn nên để đứa nhỏ ngủ sớm một chút.”

Ban ngày cô đã ngủ rất nhiều, lúc này trần trọc không yên, khó có thể đi vào giấc ngủ, nhưng không biết từ lúc nào, ý thức mơ hồ, vẫn là đang ngủ, trong lúc đó hô hấp của cô, tất cả đều gọi các anh của mình, “Anh... Anh...”

Em phải rời đi, rời khỏi các anh, các anh có biết không? Các anh, có từng đi tìm Lạc Lạc không? Các anh có lo lắng cho em không...

Trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, cô nhớ lại một bài thơ của Tagore, lẽ khách, bạn nhất định phải đi sao? Đêm nay yên tĩnh, bóng tối ngủ mê trên nhánh cây. Trên ban công đèn đuốc sáng trưng, có rất nhiều đóa hoa Ly tươi mới, ánh mắt tuổi trẻ vẫn còn tỉnh táo...

Cô phải cô đơn bước trên một hành trình ngắn.

Trong lúc ngủ mơ màng, cô giống như con nai, chạy băng băng trong khu rừng dày đặc u tối để tưởng niệm.

Đầu lông mày nhẹ chau lại, tiếng nói mộng mị nỉ non.

Một bàn tay, dạo chơi trên người cô.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: Thu Lệ

“Bảo bối, tỉnh chưa...” Giọng nói đàn ông thật thấp, mang theo từ tính.

“Tôi... Chú...” Cô hoang mang nhìn gương mặt đàn ông góc cạnh trước mắt, cảm thấy vẫn còn đang ở trong mộng.

Cô đáng yêu, biểu cảm mơ màng làm anh cong khóe môi, “Em... Ở trên giường anh, anh... Ở trên người em.” Anh học theo giọng điệu trêu chọc cô, dùng đầu ngón tay trêu chọc chiếc cằm nhọn của cô, giống như đang trêu chọc một đứa trẻ sơ sinh vậy.

Đôi mắt to của cô liên tục chớp mấy cái, lông mềm như nhung, lông mi dày xòe ra, vô cùng buồn rầu ngược mắt nhìn ra cửa, giống như nơi đó bất cứ lúc nào cũng có người sẽ tới cứu cô.

“Đừng nhìn, người bạn nhỏ, đêm nay em là của một mình anh!” Anh khí định thần nhàn nhìn cô, một cánh tay đưa lên gối đầu, một tay khác nắm lấy những sợi tóc đen của cô phân tán trên gối, nhìn bọn nó chảy xuống giữa kẽ tay như cát, “Ngày mai em phải đi Anh, mấy người bọn họ mới không có chuyện không thức thối như vậy.”

Ý này có nghĩa là, con dê béo nhỏ à, đêm nay em trốn không thoát đâu, hãy em anh xơi em như thế nào đi. Chưng ăn? Nấu ăn? Hay là kho tàu rồi ăn?

Anh là một ấm thực gia đẳng cấp, đồng thời cũng là một đầu bếp đỉnh cao. Anh tự tay rắc gia vị, sau khi chuẩn bị xong tất cả, tự thưởng cho mình

một bữa ăn ngon.

Trên người anh, là mùi hương thơm ngát của sữa tắm hoa chanh, cô rất quen thuộc, bởi vì lúc này trên thân thể cô cũng tỏa ra mùi hương tương tự. Mùi hương giống nhau này, làm giữa hai người phảng phất có một loại thân mật vô hình, làm người ta không tự chủ được mà buông phòng bị xuống.

Mà đáy mắt anh gợn sóng là mấy ngày qua, mỗi ngày cô đều phải ôn tập nhiều lần, rõ ràng rành, anh cũng không che giấu.

Anh cứ như vậy mà nhìn trần trụi, cô không tự chủ được rùng mình, không nói gì, có chút ngốc như đầu gỗ, gương mặt lớn cỡ bàn tay dưới ánh sáng của đèn bàn lộ vẻ tái nhợt, không có biểu cảm, giống như một gương mặt khuất phục trước vận mệnh.

Ngón tay anh lại bắt đầu chạy trên người cô, dường như cũng không xác định rõ mục đích, giống như theo anh đi l;q/d dạo sau vườn hoa nhà anh, từ từ lững thững mà đi, cánh tay của cô, xương quai xanh, bên hông, xương bánh chè.... Nơi nào anh đi qua đều khiến cô nổi lên một lớp da gà.

“Hôm nay không phải chú đã... Làm rồi sao?” Cô tương đối mất một chút sức lực mới tìm lại giọng nói của mình, ánh mắt nhát gan như loài chim, chỉ dừng lại trên mặt anh một chút, sau đó lại nhanh chóng dời qua chiếc mền tơ màu đỏ sậm.

Chỗ mền tơ ấy, phồng lên hình dáng của hai người, anh làm bật nên cô bé bóng, cô làm nổi bật nên anh cao lớn.

“Ồ, không phải em uống say sao? Làm sao có thể biết được anh có làm hay không? Chẳng lẽ người bạn nhỏ của anh giả bộ, cố ý dụ dỗ anh?”

Anh làm ra dáng vẻ ngạc nhiên, ánh mắt màu xanh thâm thúy, hơi nheo lại, giống như đối với chuyện bị cô quyến rũ là vô cùng uất ức vậy.

“Ai quyến rũ chú? Tôi...” Lời của cô đột nhiên dừng lại, trái tim mạnh mẽ hăng hái...

Giờ phút này, ngón tay nhàn rỗi của anh đang leo lên đỉnh của khối mềm mại, khe chọc từng bước một, mắt thấy sẽ đến đỉnh nhọn nhỏ.... ..

Cô đã quên phải nói gì tiếp theo, toàn bộ thần kinh đều tập trung cảm nhận đầu ngón tay anh, gần như là nín thở chờ đợi đầu nhũ tiêm được hỏi hang.....

Ngón tay thon dài ấm này dường như nghe được tiếng lòng của cô, chỉ đánh nửa vòng trên đỉnh màu hồng nhỏ bé, sau đó lại bình tĩnh bò xuống dốc.

“... Sao... Sao tôi có thể quyến rũ chú!” Cô không biết nên thất vọng hay là thở phào nhẹ nhõm. Bộ ngực nhỏ rõ ràng đứng lên lại bắt đầu phập phồng.

Anh nhạy cảm bắt được tâm tình nào đó của cô, vô cùng đáng ghét cong khóe môi lên.

Cô bị nụ cười trên cột nơi khóe mắt làm cho phát bực, mặc dù thân thể nhỏ bé vừa mới bị đánh thức đến xụi lơ, nhưng vẫn nỗ lực tránh sang bên cạnh, né tránh ngón tay đáng ghét ấy, cùng với hô hấp nóng bỏng của anh.

“Chú, chú đừng như vậy... Mỗi lần đều như vậy. Tôi không phải người.... Mà chú có thể tùy tiện...” Cô vô cùng phiền muộn.

Anh và cô, đã từng làm chuyện riêng tư nhất, thân thể cô đã bị anh triệt để chiếm lĩnh, anh lại cường thế bá đạo như vậy, thậm chí là hung dữ, nắm lấy không buông, cô thật sự không biết phải từ chối như thế nào.

Ở trong nhà anh, ở trên giường anh, trong đêm khuya như vậy.

Mọi người trong căn nhà này, hầu như đều cho rằng bọn họ ở chung trên một chiếc giường là chuyện đương nhiên.

Đến nỗi cô... Cô phải thừa nhận, hai lần trước, anh mang cho cô cảm giác vui vẻ, cũng là chưa bao giờ có.

Nhưng mà, sao đáy lòng cô lại mâu thuẫn loại quan hệ này như vậy?

Không phải cô bảo thủ, mà là cô hiểu rõ bản thân mình không yêu người đàn ông này, mà lại cùng với người không yêu làm chuyện này thì tính là chứ? Cùng anh lên giường, chỉ để trao đổi cuộc sống ổn định thôi sao?

Đẳng thức khó này khiến cô ghét cay ghét đắng, mâu thuẫn. Trái tim cô đơn thuần không thể thừa nhận đẳng thức khó như vậy.

Trên gương mặt cô, sầu lo đan xen, rối rắm, không từ bỏ.

“Đừng nghĩ nhiều quá, bé ngốc.” Quý Thiếu Kiệt dường như hiểu rõ đáy lòng cô, anh dùng giọng điệu đã quen phát huy dụ dỗ, chậm rãi nói, “Anh thích em, mà em, thân thể của em, nó cũng thích anh. d]đ/l'q;d Đưa em đi Anh, chỉ là vì anh muốn, anh tự nguyện. Em cô nhóc này, đừng nghĩ đến những chuyện phức tạp. Em hãy nhìn nó đi, đơn giản hơn em nhiều...”

Cô nhìn theo hướng chỉ của ngón tay anh, chỗ đó, một viên thịt nhỏ bé cứng rắn, nhô lên thật cao, đẩy chiếc váy ngủ mỏng lên...

A... Mặt cô đỏ lên, hoảng loạn đưa đẩy chiếc áo ngực bị kéo lên cao che đậy chỗ đó lại.

Mà anh nở nụ cười, vô cùng đáng giận. Thậm chí cũng không tính toán buông tha cô, xốc chân lên, đưa tay qua, cô giống như con thỏ nhỏ, hai lỗ tai to bị anh nắm lấy liền ngoan ngoãn, vẻ mặt đỏ ửng, mỏng manh vô lực, không thể động đậy.

Mà biểu cảm rối rắm, buồn rầu này của cô chuyện Quý Thiếu Kiệt không thích nhìn thấy, anh chỉ muốn giấu cô dưới thân, nghe âm thanh rên rỉ lúc cô động tình, nhìn hai gò má cô đỏ ửng, dùng ánh mắt mê ly nhìn anh chăm chú, đi theo tiết tấu luật động của anh, chỉ có lúc ấy, đối với anh cô mới khuất phục, chỉ thuộc về anh, trong thân thể, trong lòng, chỉ có một mình anh.

Nhưng cô dễ dàng bị tổn thương như vậy, non nớt mềm yếu, làm lòng anh thấy hơi phiền chán, cũng hơi đau, chỉ có thể tiếp tục dụ dỗ, “Bảo bối, đừng suy nghĩ nhiều quá, nó thích anh, đây là l.q'd chuyện rất tuyệt vời. Chúng ta hãy cùng nhau hưởng thụ. Chúng ta không cần phải chống cự lại trái tim của chính mình... Hãy lắng nghe trái tim em đang đập, nó bằng lòng...” Anh biến thành một huấn luyện viên nhẫn nại, con ngựa cái nhỏ này, sớm muộn gì cũng sẽ khuất phục.

Giọng nói của anh như có ma pháp, ở một chỗ không nơi nương tựa trong đêm khuya, cô không thể nào phản kháng.

Tim, vang lên những tiếng tât tât bóc bóc rất nhỏ, chính cô cũng không biết, là đang khép lại như Thủy Tiên hay là nở rộ như U Lan.

Anh phát hiện cô mềm đi, dễ dàng lột sạch áo ngủ của cô đi. Giống như một quả vải tươi mới vừa được lột bỏ lớp vỏ bên ngoài, còn phần thịt bên trong, trắng bóng, trơn nhẵn, mềm dẻo, đầm đậm đáng yêu. Anh chỉ cần nhìn thôi cũng biết hương vị trong đó nhất định rất ngon. Mà anh, có thời gian cả đêm để từ từ nhấm nháp.

Anh đột nhiên cảm thấy không đủ, nhìn không đủ! Thường thức không đủ! Yêu thương không đủ! Cô gái nhỏ này, anh chưa kịp nếm thử liền muốn đi đến chỗ anh không thể nhìn thấy liếc mắt một cái.

Anh đột nhiên đứng dậy, đi mở hết tất cả đèn trong phòng, sau đó đứng bên cạnh chốt mở xa xa, không kiêng nề gì mà nhìn cô chăm chú.

Cô giống như bệnh nhân trong phòng mổ, được hoàn toàn bại lại dưới ánh sáng phong phú. Lại giống như cống phẩm trên dàn tế, chờ đợi không biết sẽ bị cắn xé vào lúc nào.

Ánh đèn sáng trưng khiến Lạc Lạc từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bừng của người đàn ông này, giống như mũi khoan đang khoan lên người cô. Thân thể trần trụi, anh rất biết cách nói chuyện có thể làm cô vút hết lòng tự tôn.

Khi cô bắt đầu bất an cuộn tròn lại, cuối cùng anh cũng chịu đến gần, đứng tại mép giường, tầm mắt như ngọn đuốc lại liều lĩnh tàn sát bữa bãi.

Anh nhẹ nhàng tách đùi cô ra, lòng bàn chân trái và phải khuyu xuống song song nhau giống như ếch.

Trên tấm khăn trải giường màu đỏ sậm, cô gái trẻ nhắm chặt hai mắt, trong miệng đang mút ngón tay cái của mình giống như trẻ con, tóc đen như màn, thân thể trắng nõn, chỉ có đôi môi hồng, hai điểm trước ngực hồng và khe hở bên dưới cũng hồng.

Những chỗ hồng này sao có thể không làm anh nổi điên mà đi thương thức từng cái cho được?

Thân thể anh đã sớm cứng rắn đứng thẳng, nhưng anh không chế được, tự nói với bản thân mình, đừng nóng vội.....

Anh đi thẳng tới đôi môi đỏ mọng đang khẽ nhếch lên của cô, mãnh liệt kéo lưỡi cô ra, mút đến tê dại, lại chuyển nước bọt của mình qua, mạnh mẽ buộc cô nuốt vào.

Sau đó, anh liên tiếp di chuyển xuống, đi tới hai điểm hồng hồng trước ngực, nhìn bên trái một chút, rồi lại nhìn bên phải một hồi, phả hơi thở nóng hồi lên hai khối tròn tròn vừa mới phát dục nảy nở rất tốt.

Giống như là vì tránh đi con hổ rình mồi là anh, cả người Lạc Lạc ngửa về phía sau, nhưng, trong lúc vô tình lại càng thêm dán sát hai điểm non mềm này vào mặt anh, là kiểu tư thế mặc anh thường thức, không nói gì chờ mong anh ghé chơi.

Trong khi đó, hai tay anh xuyên vào giữa lưng cô và tấp khấn trái giường, cố định cô lại, từ từ há miệng, ngậm một bên phần hồng cứng rắn vào trong miệng.

“Ừm... A.... Không tự chủ được, Lạc Lạc nhả ngón tay cái vẫn luôn ngậm trong miệng ra, đôi tay ôm lấy cổ Quý Thiếu Kiệt, khiến ngực cô khó khăn lắm mới phát dục tốt, càng đưa sâu vào trong miệng anh.

Môi với răng, giữa mềm có cứng, giữa cứng có cảm giác mềm kỳ diệu, làm giữa mũi Quý Thiếu Kiệt cũng phát ra tiếng ngậm nga. Đó là tiếng ca ngợi không có gì tốt hơn với cô nhóc này.

Bỗng nhiên anh dùng đầu lưỡi xoay tròn liếm mát, rồi lại dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn nuốt, làm hai điểm hồng hồng ban đầu còn rất nhỏ đã sớm thành hai viên ngọc bóng loáng đứng thẳng lên.

Anh lại không thỏa mãn khi mới chỉ chăm sóc hai viên ngọc này, mà tiếp tục đi xuống, đưa đầu ưỡi thấm ướt vào trong lỗ rốn của cô, đột nhiên xoay chuyển một vòng bên trong.

“Ừm... A...” Lạc Lạc run rẩy hừ một tiếng.

Thân thể cô ngửa ra sau thành một độ cong cao nhất, khiến hai khối tròn tròn rung động trong không khí, run rẩy một hồi làm trái tim người ta lăn tăn gợn sóng.

A, hình như khu vực nhỏ bé đáng yêu này là một chỗ mẫn cảm của cô. Quý Thiếu Kiệt cảm thấy hứng thú tăng thêm lực quét ở nơi đó, thì ra trên

thân thể cô còn có một chỗ tốt như vậy, anh vừa mới phát hiện ra điều này, trong lòng tràn ngập giác muốn nhanh chóng thăm dò.

Cô bị anh liếm khiến cả người vô lực, tất cả tư thế được anh sắp xếp lúc trước đã bị rối loạn, hai bàn chân nhỏ càn rỡ leo lên vai anh giẫm đạp lung tung.

Dưới ánh mắt trần trụi của anh, khe hở màu hồng phía dưới của cô càng thêm rộng mở.

Anh không tự chủ được mà chuyển mắt xuống, muốn nhìn nơi giấu kín đó thật cẩn thận.

Càng đi xuống, mùi hương đặc trưng của cô càng dày đặc, tanh tanh, mang theo hương vị ngọt ngào của sữa.

Nơi đó, giống như một con bướm màu đỏ, đã có đôi cánh đầy đặn, đang run lẩy bẩy bên khe suối đang chảy róc rách.

Anh yêu tha thiết vẻ đẹp tà mị nơi đó, yêu tha thiết mùi hương nóng hổi nơi đó, yêu tha thiết sức sống mạnh mẽ ở nơi đó.

Anh không nhịn được, duỗi đầu lưỡi, liếm hai cánh bướm đang hở ra.

“Ừm!” Cô gái lo lắng rên nhỏ.

Thế nhưng anh lại giống như lấy được mệnh lệnh, càng tăng thêm lực liếm mút, hưng phấn phát ra tiếng.

Cô dùng gót chân tròn trịa đánh vào lưng anh, không cần! Không cần, không muốn! Cô gọi!

Nghe vào trong tai anh, lại giống như thúc giục anh gia tăng tốc độ.

Anh cảm thấy thân thể của cô căng thẳng, khó nhin giã dựa, bàn chân cũng dần dần yên tĩnh, bắt đầu nghên đón cái gì đó giáng xuống...

Cô nhóc ích kỷ này, chờ cô được đầy đủ thích thú sẽ không còn để ý đến anh nữa.

Lần trước anh đã làm rồi, có một bài học ghi nhớ, lúc này, anh đột nhiên ngừng lại.

Cô bị buộc phải nâng con người nặng nề lên, nhìn thấy ông chú đã đứng thẳng lên, thân thể anh, tuy hơi gầy nhưng lại mạnh mẽ hữu lực, cơ bụng sáu múi và một con chuột nhỏ giống như đang hoạt động. Ánh mắt của cô chỉ dừng lại một chỗ,... Trịnh Hiếu Tuyên đã từng nói, cái gì đó giống như cái voi con voi chắc là đang hình dung kiểu đàn ông này chứ gì?

Anh nhìn thấy ánh mắt cô không tự chủ được vừa kinh vừa sợ, bắt đầu ức hiếp thân thể cô, nâng cầm cô lên, thở gấp nói: “Gọi tên anh, mau, gọi cho anh nghe!”

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Thu Lệ

Lúc này, khuôn mặt tuần tú trắng nõn, nhuộm đục vọng của anh dần đỏ lên, con người cực nóng điên cuồng, giống như một đốm lửa đang cháy trên đồng hoang, trần trụi nhìn cô chăm chăm, giống như nhìn con cừu non đang được nấu chín.

Trong mắt anh có tình cảm quá mức mãnh liệt, cô không có cách nào đáp lại, lại càng không dám đối diện với anh, cô có một loại dự cảm, đó là vô cùng sợ hãi lốc xoáy, một khi bị cuốn vào, cô sẽ vạn kiếp bất phục! Tên của anh, tên của anh, cô không có cách nào thoải mái phun ra, giống như, nói ra mấy chữ này thì trong quan hệ của bọn họ sẽ gặp chuyện khác nhau.

Cô tránh thoát kiềm chế trên cằm, tránh đi ánh mắt của anh, ngón tay cái lại vô tình đưa lên miệng, đó là động tác thiếu hụt cảm giác an toàn theo bản năng.

Hô hấp của cô, vẫn còn hỗn loạn, bụng của cô, vẫn đang căng ra, cánh bướm đầy đặn của cô, vẫn còn hơi hơi hé mở. Thân thể của cô vẫn tiếp tục khát vọng anh, nhưng mà, tình cảm của cô lại không bằng lòng đáp lại anh một chút nào.

Anh không nói rõ được tư vị trong lòng mình là gì. Anh là người kiêu ngạo mà cường thế như vậy, làm sao có thể cầu xin tình cảm với một cô gái nhỏ? Anh chỉ có thể không quan tâm giữ lấy, mặc kệ cô nghĩ như thế nào, anh chỉ cần xác định, suốt đời này anh sẽ không buông cô ra!

Trong lúc cô đang phân tâm, anh tách đùi cô ra vọt vào.

Tuy rằng, vừa rồi cô đã đủ ướm át, nhưng mà, cô nhỏ như vậy, ngay cả một ngón tay nhỏ của anh cũng khó có thể tiếp nhận, huống chi là một cây gậy lớn như vậy.

“A.... Chú hãy từ từ... Chậm một chút chậm một chút..... Để tôi từ từ.....” Cô đúng là vẫn còn bị anh làm cho bi thương la lên.

Cô nửa chống đỡ đứng thân thể, rũ mắt nhìn xuống phía dưới chiếc bụng trơn nhẵn, một cây gậy đang tiến vào từng tắc từng tắc một vào trong thân thể cô.

Cô có một loại ảo giác, cây gậy này, vẫn đẩy mãi, đẩy mãi, rồi lại xuất hiện trong miệng cô.

Cô sợ hãi, nhưng giờ phút này, Quý Thiết Kiệt ốc còn không mang nổi mình ốc, anh bị kẹp đến mức muốn đứt lìa, chỗ đó rõ ràng là một mảnh non mềm, lại có thể thắt anh đau muốn chết, rõ ràng là một chỗ không có lực nhất, lại có thể khiến hút khiến anh vừa nhột vừa tê.

Thì ra, làm tình chính là trao đổi hai vật thể yếu ớt nhất cho nhau sao? Trong đêm tối không sắp xếp phòng vệ, giao cho đối phương, giao chỗ vất vả che lấp trước mọi người cho đối phương.

Thế giới nam nữ, rốt cuộc là sức mạnh như thế nào, làm cho bọn họ hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau như vậy?

Lúc anh rốt cuộc cảm thấy tìm được ngọn nguồn, giống như người đi trong bóng tối tìm được ánh sáng, anh mừng như điên, đối với mảng ánh sáng này mạnh mẽ tiến lên, tiến lên!

Cô bị sức lực mạnh mẽ va chạm, hai đóa hồng vân thủy nộn trước ngực kịch liệt kích động, chọc anh muốn dùng tay tới bắt lấy, nhưng hai khối đầy đặn nhỏ bé này, chúng nó lại lần lượt nghịch ngợm né tránh khỏi bàn tay

của anh, tự do nhảy trong không khí, vui vẻ, điên cuồng... Đó là điệu nhảy động vào lòng người nhất thế gian, khiến anh nhìn vui vẻ thoải mái.

Giờ này khắc này, anh cảm thấy trong thân thể đang sản sinh ra một khối năng lượng vô tận, khối năng lượng này, có thể chinh phục hết tất cả, có thể mở mang bờ cõi, có thể tranh giành Văn Đỉnh(Cướp đoạt ngôi báu), cùng với lực lượng vốn có của anh, cả hai cùng hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, chỉ có sức mạnh hoàn chinh như vậy, mới gọi là đàn ông, mới gọi là giống đực.

Mà sức mạnh này, là do cô gái nhỏ này, là thân thể của cô ban tặng cho anh. Cô nhất định đã được sắp đặt ở đó, chỉ có thể chờ anh tìm thấy.

Anh mê muội hưởng thụ cảm giác được lấp đầy năng lượng, hồi sinh, tỏa sáng, vô tận, có thể lên trời xuống đất.

Biên độ động tác dưới thân anh càng lúc càng lớn, “Bạch! Bạch! Bạch!” Tiết tấu đơn giản mà đơn điệu, chỉ là tiếng động thông thường, nhưng lúc này anh lại muốn.

Anh thật sự rất dùng sức, “Đâm chết tôi đi! Chú, chú đâm chết tôi đi!” Thân thể non nớt của cô gái thật sự không chịu nổi, gào khóc, hai đùi non mềm đá loạn xạ trong không trung.

Nhưng mà, đến khi cuối cùng cô không đá nữa, chân vô lực buông xuống, thân thể bị bắt buộc thừa nhận, vui vẻ này lại như bão tố thổi qua, cô bị ném lên đỉnh núi.

Anh mờ hôi đầm đìa, cô cũng vậy.

Trên chiếc drap giường đỏ sậm bừa bộn, các loại nước không rõ động thành từng mảng.

Anh thoáng bình tình thờ dốc, ôm cô gái thờ mong manh vào phòng tắm.

Hai người đều hưởng thụ, lẳng lẳng ngâm mình trong bồn tắm, để nước ấm xoa nhẹ hai thân thể kiệt sức của hai người.

Anh ôm cô, cô liền mềm nhũn dựa vào người anh.

Anh cầm khăn lông, bao phủ lên tóc cô, nhẹ nhàng vốc nước ấm lên thân thể đang ở ngoài không khí của cô.

Cảm giác chăm sóc như vậy, không tệ nha. Quý Thiếu Kiệt thỏa mãn than thờ, khẽ nâng cô gái dậy, nhẹ nhàng rửa sạch chỗ đã phun ra dịch trắng.

Lại nổi lên tính toán.

Anh lấy tấm khăn lông làm đệm lót, đề phòng cô trượt chân, đỡ cô ngồi trên mép bồn tắm xa hoa.

Cô bị ép buộc đâu nào còn có nửa phần sức lực, chỉ có thể mặc anh đùa nghịch.

Anh tách đùi cô ra, dùng ngón tay dạo chơi đến nơi trơn bóng như con nít giữa hai chân cô.

“Bảo bối nhỏ, đây là chỗ em cho ra nước tiểu, là chỗ em...”

“Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!”

Cô biết anh muốn nói gì, đỏ mặt khép hai chân lại, không được tự nhiên muốn tránh ra đứng dậy. Nhưng anh đâu nào chịu, một bàn tay chia hai nơi, giọng nói tà tà: “Người bạn nhỏ? Có muốn làm chút gì không? Tiểu một chút hay là...”

“Đừng! Chú biến thái!” Lạc Lạc hoảng sợ, bắt đầu dùng sức lung tung đẩy tay anh.

Anh cũng không giống như đang nói đùa.

Anh tăng lực trên bụng cô, duỗi hai đầu ngón tay đi vào trong cơ thể cô.

“A...” Cô rất cuộc nhẹn không sợ hãi biến sắc. Cô mới không cần làm chuyện xấu như vậy trước mặt người này đâu.

Nhưng cô đã quên anh tuyệt đối là người muốn thì nhất định phải đạt được mới thôi.

Mà lúc này, điều anh muốn được đó chính là nước tiểu của cô.

Anh bị đôi tay tà ác tấn công, mà dòng nước mát xa cuộn cuộn bắt đầu khởi động đã ám chỉ điều gì đó cho cô, cảm giác từng trận tấn công đang đến gần.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, kịch liệt giãy dụa.

Nhưng tay anh vẫn cố chấp tà ác chơi đùa trên người cô.

“A!”

Cuối cùng, một dòng chất lỏng trong suốt vội vàng ủa ra. Đằm đìa thoải thích.

Sau cảm giác được phóng thích, giống như cao triều. Đôi mắt cô mê ly mà đen, mặt cho phía dưới phun nước, lại bất lực lần nữa.

Anh phải chiếm được, mê muội vươn ngón tay thon dài, nhìn dòng nước hình cung gấp rút bắn trong lòng bàn tay anh, xuyên qua từ giữa khe hở.

Cô mới ra một nửa liền buộc bản thân dừng lại, cắn chặt răng, bụng nhanh chóng hít vào. Xấu hổ giận dữ đưa chân đạp lên người đàn ông vô cùng đáng ghét, khiến bọt nước bắn tung tóe.

“Còn nữa không, bảo bối?” Anh thật sự là quá xấu, còn hỏi.

Ngón tay lại càng di chuyển, vân vê ngay miệng nước chảy, sức lực này, giống như đang khuyến khích cô.

“Chú, tôi chán ghét chú... Tôi chán ghét chú.... A... A... Chán ghét chú!”

Cuối cùng, cô nức nở, lại phun ra một dòng chất lỏng.

Mùi hơi ngai ngái, trộn lẫn với mùi vị độc nhất của cô, tràn đầy trong khoan mũi anh.

Anh không nhìn được cúi mặt xuống hít sâu một hơi. Rất kỳ lạ, mùi vị trên người cô, bất luận là sau khi tắm, sau khi toát mồ hôi, thậm chí là như bây giờ, hấp dẫn anh không gì có thể sánh bằng.

Anh thật sự rất yêu thân thể của cô, vô cùng yêu từng loại dịch thể trên người cô: Mồ hôi, nước bọt, nước mắt, hoa dịch, thậm chí là máu.

Nơi đó, sau khi nước suối chảy xong rồi, cả chỗ nhỏ bó đó đều trơn bóng, đặt biệt lộ vẻ trong sáng thuần khiết.

Cuối cùng một giọt lưu lại, treo trên cánh hoa, mắt thấy sẽ nhỏ xuống.

Anh cúi đầu, dùng môi tiếp được nó.

“Đừng mà...” Cô đạp loạn hai chân, đẩy đầu anh ra.

Anh liếm mỗi một tắc của nơi ấy, thậm chí dùng đầu lưỡi chọc vào bên trong, tham lam muốn vét sạch thân thể cô.

“Một chút nữa, bảo bối, một chút nữa thôi.”

Ông vua của đế quốc thương mại mà người thường bên ngoài không thể với tới đang quỳ gối giữa hai chân cô, cầu xin cô bố thí.

Anh quỳ thẳng dậy, cây cự vật xấu xa đã sớm run rẩy đứng dậy, anh có ý xấu, cầm cây gậy thô to dọa người như ông tiêm này, kéo đến đến phía sau của phần đuôi cánh bướm, rồi từ từ chen lên phía trước, tách hai cánh bướm ra.

Lạc Lạc hít sâu một hơi, môi hé mở, nín thở chờ đợi cảm giác bị căng ra đến mức tận cùng, nhưng, anh chỉ nhẹ nhàng l'q,d ma sát ở trên bụng cánh bướm, sau đó kéo lại, rồi từ từ chen lấn. Động tác lúc vào lúc ra khiến cho thần kinh cả người Lạc Lạc buộc chặt, thân thể trắng như tuyết cứng ngắt gần như co rút.

Quý Thiếu Kiệt nhìn phản ứng của cô, trêu đùa đã đủ, cuối cùng cũng từ từ tiến vào cô.

Trong phòng tắm, hơi nước xông đầy trời, nhiệt độ không khí vừa vặn. Anh không mạnh mẽ, điên cuồng như lúc nãy nữa, à đặc biệt dịu dàng di động, ngón tay bện rộn chăm sóc những nơi mẫn cảm của cô, nhìn những chỗ phấn hồng trên người cô biến thành đỏ thắm.

“Chú, tôi rất ngứa, ngứa,... Ngứa quá.... Tôi sắp bị chú giết chết rồi...” Tình đến chỗ sâu, cô a a kêu lên. Tuần hoàn theo bản năng của con người, nào đâu biết rằng bản thân đã kêu những gì.

“Không được gọi anh là chú, hãy gọi tên của anh! Quý Thiếu Kiệt! Mau gọi....!” Anh vẫn không nhịn được mà buộc cô như vậy.

Cô bị anh làm cho muốn điên rồi, chỉ có thể làm theo anh, “Quý Thiếu Kiệt! A.... Quý Thiếu Kiệt!”

“Nói là em là của Quý Thiếu Kiệt!”

“Tôi là của Quý Thiếu Kiệt!”

... ..

Sau khi cao triều qua đi, giống như đang ở giữa ngày nóng bức đột nhiên nhảy vào bể bơi mát rượi.

Một lần nữa được ôm về trên giường, anh kéo drap giường bắn xuống, tùy tiện trải một tấm mới lên. Cô gần như có thể cảm giác được trong thân thể mình, tràn đầy chất lỏng của anh, từ sóng triều phía trước, cho đến cổ họng, nắm giữ tất cả tứ chi của cô.

Cô vô cùng mệt mỏi, ngủ thiếp đi.

Tắt đèn, Quý Thiếu Kiệt còn thì thầm trong bóng tối:

Em là của anh, anh mặc kệ em đi đến nơi nào, em chỉ có thể là của anh!
Của một mình Quý Thiếu Kiệt.

Đi qua bên đó, không thể ở cùng một chỗ với bọn quý da trắng, không thể ở cùng một chỗ với người da đỏ Đài Loan hay Hồng Kông, à đúng rồi còn người da đen nữa, em có biết, bọn họ rất xấu xí, thân thể nhỏ bé này của em, nghĩ cũng đừng nghĩ.

... ..

Ba Quý và ông ngoại Quý đều trở lại làm việc, ông nội Quý, mẹ Quý và Quý Thiếu Kiệt cùng tiễn Lạc Lạc và bà ngoại Quý ra sân bay.

Đọc theo đường đi, Lạc Lạc đều không buồn hé răng, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người lớn chỉ cho rằng buổi tối vợ chồng son vận động quá độ, đều chăm sóc không ầm ĩ đến cô.

Trong sân bay, người đến người đi tấp nập, trái tim Lạc Lạc đột nhiên bắt đầu phát đau, cái loại nội tâm đau triệt để.

“Tôi muốn gọi một cuộc điện thoại.” Cô giữ chặt tay Quý Thiếu Kiệt, vô cùng gấp gáp.

“Không được! Em nghĩ cũng đừng nghĩ!” Quý Thiếu Kiệt suy sụp hạ mặt, từ chối không chút nghĩ ngợi. Anh đương nhiên biết rõ cô muốn gọi cho ai.

“Tôi muốn gọi điện thoại! Tôi nhất định phải gọi! Chú, chú hãy để tôi gọi điện thoại!” Cô khóc. Nếu cứ như vậy mà rời đi, ba và các anh sẽ không tìm thấy cô...

Cô nhất định phải nói với bọn họ một câu.

“Nếu chú không để cho tôi gọi, qua bên kia tôi cũng nhất định sẽ gọi!”

Khi mặt Quý Thiếu Kiệt suy sụp hạ xuống dưới, không có dục vọng che mặt, cả người anh càng trở nên đáng sợ như thế.

“Em cứ việc thử xem đi Chung Tĩnh Ngôn!” Anh lạnh lùng nói: “Nếu em dám liên lạc với bọn họ, em hãy xem tôi sẽ trừng phạt em như thế nào! Xem tôi sẽ trừng phạt hai người anh tốt của em như thế nào!”

Ngày đó, nhìn ba Quý trên ti vi, trừng phạt cô và người nhà họ Chung, chỉ cần anh muốn, nhất định có thể làm được.

Lạc Lạc trắng bệch nghiêm mặt, cố gắng đưa ánh mắt đi cầu cứu người lớn, nhưng mà, bọn họ đối xử tốt với cô như vậy, lúc này đều lần lượt quay đầu đi nơi khác.

Bộ dáng tuyệt vọng của cô làm Quý Thiếu Kiệt hơi mềm lòng, “Em yên tâm qua bên đó đi. Về phía mấy người bên cha nuôi em, tôi sẽ báo tin bình an cho bọn họ.”

“Chú đồng ý, đây là chú đồng ý với tôi đấy!” Cô bắt lấy tay anh nói năng loạn xạ, giống như bắt lấy cộng rơm cứu mạng.

Bọn họ vẫn cùng vào phòng chờ với Lạc Lạc và bà ngoại Quý.

Lạc Lạc đứng ở cửa đăng ký, lần lượt thì thào. “Chú đã đồng ý, chú đã đồng ý rồi!”

Trên máy bay, thành phố mơ hồ từ từ bay ra khỏi tầm mắt, các anh của cô, cách cô càng lúc càng xa...

Trên mặt nóng hổi, cô duỗi ngón tay lau đi, là nước mắt. Máy bay ẩn trong đám mây, nước mắt của cô, lơ lửng giữa không trung.

Mẹ nó, Quý Thiếu Kiệt, chú cận bã đủ chưa?

Bốn năm sau, chú hãy xem người bạn nhỏ Chung Tĩnh Ngôn của chúng tôi sẽ xoay người rục rờ như thế nào! Ông chú cận bã, hãy lo bảo vệ cúc hoa cho tốt nga!!!!

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Editor: Thu Lệ

Với Chấn Thanh và Chấn Văn:

Bốn năm cứ như vậy giống như những kẻ đào ngũ lén trốn đi.

Người qua đường đều còn mặc áo tù nhân một năm rồi.

Mặt trời còn xanh lá

Chiếu sáng thành thị xi-măng đúc thành kim loại.

Chúng ta đã đánh mất một viên mầm mống Phong tín tử.

Phải chăng nó đã bị cắt đi đỉnh chóp.

Chỉ còn lại hình xác bên ngoài có bụi màu đen của địa cầu.

Chúng ta không tin

Nó vẫn cứ còn sống

Chúng ta bắt đầu ra cửa vào chạng vạng.

Khối Phong tín tử này có màu trắng như đóa hoa

Chúng ta lặng lẽ đi tới

Cho bụi rơi xuống ngã tư đường

Thêm một điểm còn sống với nhan sắc.

Quán này có tên gọi là quán cà phê Thời gian, vẫn yên tĩnh như bốn năm trước, chỉ lác đác mấy bàn có khách ngồi.

Bên trong, đang phát một ca khúc gần đây rất được lưu hành, tí tách tí tách tí tách, ban đêm cô đơn nói chuyện cùng ai, tí tách tí tách tí tách, đau lòng hoen lệ ai tới lau, tí tách tí tách tí tách, chỉ lý lại tâm tình thật tốt mới xuất phát, tí tách tí tách tí tách, còn có người nhớ thương đến em....

Ánh mặt trời mùa Đông chiếu vào người đàn ông ngồi gần cửa sổ. Người đàn ông năm nào bây giờ ước chừng đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc một thân Tây trang màu đen, áo sơ mi màu lam sọc, tóc ngắn lão luyện, cả người có vẻ gọn gàng sạch sẽ, đã trở thành một người đàn ông thành thực ổn trọng, lại tràn đầy suất khí và tuấn lãng của đàn ông, đúng là rực rỡ nhất mọi thời đại.

Giờ phút này, anh đang chăm chú nhìn máy tính xách tay.

Cửa lớn phòng cà phê bị đẩy ra, thổi vào một cơn gió lạnh, có tiếng bước chân đi về phía anh.

Anh đang tính bưng ly cà phê, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên nhìn, “Đến rồi à?” Chỉ tùy ý hỏi một câu rồi tiếp tục cúi đầu.

“Ừ!” Chấn Thanh đặt cặp tài liệu và chìa khóa xe lên bàn, cởi áo bành tô và bao tay, vẫy tay với nhân viên phục vụ gọi cà phê.

Bên trong áo bành tô, cũng gần giống như là áo sơ mi màu lam và Tây trang đen, hai anh em có tướng mạo giống nhau, khí chất giống nhau, mỗi ngày bọn họ không cùng nhau ra cửa, nhưng vô tình lại ăn mặc giống nhau, ngay cả chính bọn họ cũng không biết mà tập mãi thành thói quen.

“Hạng mục hồ Tùng Thạch của em như thế nào rồi? Đã xác định phương án thiết kế chưa?”

Chấn Thanh ngồi xuống, hai bắp chân dài duỗi thẳng, từ từ mở cúc áo Tây trang và cúc tay áo sơ mi.

“Bây giờ em đang xem phương án đây, xem chừng tỷ số dung tích vượt mức, nếu không cũng chỉ có thể giảm bớt diện tích bộ phận công cộng...”

Chấn Văn chuyển màn hình máy tính qua một chút, chỉ cho Chấn Thanh xem.

Chấn Thanh cẩn thận kéo chuột, “Hiện giờ, tỉ số dung tích trong thành phố vẫn nằm được, vẫn nên ép một số bộ phận công cộng đi, chỗ này, còn có chỗ này nữa, đều có thể di chuyển...”

Chấn Văn vừa nói vừa đánh dấu trên từng bộ phận.

Lúc này, một cô nhân viên nữ bưng cà phê đến: “Anh Thanh, đây là latte anh muốn, vị hương thảo.”

Chấn Thanh gật đầu mỉm cười với cô phục vụ.

Cô phục vụ này cũng không lập tức đi ngay, mà ôm khay nói với Chấn Văn, “Anh Văn, em xin nhờ anh một chuyện...”

Chấn Thanh tùy ý liếc mắt từ mép ly cà phê nhìn cô gái một cái, rất trẻ tuổi, dáng vẻ thanh tú, diễm đạm đáng yêu, lúc này trong mắt còn có một chút hờn dỗi...

Nghe Chấn Văn nói với anh, “Chấn Thanh, chỗ của anh có thể xấp xếp cho một người vào làm không? Trước hết cứ làm những việc vặt vãnh cũng được...”

Chấn Thanh đã sớm tiếp tục nhìn máy tính, đầu cũng không ngẩng lên, “Xin lỗi, hiện giờ trong cơ quan đã đầy người, chỉ đành phải chờ sau này hãy nói.”

Đợi cô bé kia thất vọng rời đi, Chấn Thanh dùng chuột lại, cũng không hỏi là ai, chỉ giống như lơ đãng nói: “... .. Đừng tự tìm phiền phức.”

Chấn Thanh khẽ ừ, hỏi: “Công việc giao tiếp của anh hôm nay thế nào? Có gặp rắc rối gì không?”

“Cũng được.”

Như vậy, những lời hai anh em nên nói đều đã nói xong rồi.

Chấn Thanh đẩy máy tính ra, nhấp một ngụm cà phê nóng, ngón tay thon dài đặt trên viền cốc, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Đầu mùa đông, gió rất lớn, có ánh nắng chiều nhưng vẫn không ấm, lạnh buốt, có vẻ giống như tuyết sắp rơi.

Quán KTV đã đóng cửa hai năm trước, chỉ để lại một hộp đèn càn ngày càn u ám, cùng với mấy cánh cửa sổ trống rỗng.

Đây là nơi mà cô em gái bảo bối của anh đã từng hát trong ngày bị mất tích.

Mà nơi này, một ngày bốn năm trước, em gái anh đã từng ngồi ở vị trí này, uống một ly dưa dẫu để lạnh.

Từ góc độ này nhìn ra, em gái anh nhất định cũng đã từng như vậy, nhìn qua đường kẻ vạch dành cho người đi bộ, nhìn đèn xanh đèn đỏ, nhìn cây ngô đồng cao lớn bên cạnh cột đèn.

Cô đã đi đâu? Mấy năm nay, hai anh em bọn họ gần như lật tung tất cả các xó xỉnh trong thành phố này, nhưng mà, cô gái mà bọn họ âu yếm,

giống như đã biến mất trên thế giới này vậy.

Bao nhiêu lần, bọn họ bị ác mộng làm tỉnh lại, trong mơ, em gái của bọn họ mỗi một tiếng đều gọi anh anh...

Cô mềm mại như vậy, vừa nghịch ngợm lại vừa tùy hứng, lúc nào cũng âm ỉ muốn ăn kem, đi được vài bước sẽ đòi bọn anh công, mất hứng thì chơi xấu, trừng mắt gọi tên đầy đủ của bọn họ.

Trước đó một ngày, em gái của bọn họ đã dũng cảm nói, con thích các anh, các anh cũng thích con! Mấy chuyện này đều do bản thân con tự nguyện!

Lần cuối cùng Chấn Văn nói chuyện điện thoại với cô, trong điện thoại, cô âm ỉ muốn đi bệnh viện tìm bọn họ.

Cô gửi đến một tin nhắn, nói cùng hát karaoke với Trịnh Hiếu Tuyên, để cho bọn họ khỏi lảng.

Bọn họ đi tìm rất nhiều người

Người lái xe Tiểu Lưu trong nhà cũng nói không đến đón tiểu thư.

Lái xe của Quý Thiếu Kiệt nói đưa cô đến cửa KTV.

Trịnh Hiếu Tuyên nói hát được một lúc thì cô và Trần Quân Mặc cùng nhau rời đi.

Cậu ba nhà họ Trần nói bọn họ chia tay ở chỗ đường kẻ vạch cho người đi bộ.

Người bán hàng trong tiệm bánh ngọt nói cô đã từng đứng ở đó soi gương.

Nhân viên tạp vụ của quán cà phê Thời Gian nói nhìn thấy cô bị một người phụ nữ lớn tuổi đánh một bạt tai, xong rồi chạy ra ngoài.....

Cuối cùng, bọn anh tìm được Quý Thiếu Kiệt, cũng từng đưa anh ta vào đối tượng tình nghi lớn nhất, âm thầm theo dõi thời gian dài, nhưng cuối cùng vẫn không có phát hiện gì.

Cô em gái bọn họ nâng trong lòng, nuông chiều mười mấy năm, rốt cuộc đã đi đâu?

Mấy năm nay, bọn họ sẽ bỗng nhiên quay đầu ở đầu đường, sẽ tìm kiếm giữa dòng người, dòng xe theo bản năng, trong đó, có phải đang cất giấu em gái của bọn họ?

Bọn họ lo sợ suy nghĩ, chỉ cần lơ là một cái là cô em gái bé bỏng của bọn họ sẽ bị tổn thương.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bọn họ đã không còn cùng nhau nhắc đến nữa, nhưng mà, không nhắc tới không có nghĩa là đã quên, mà một loại nhớ nhung sâu sắc.

Năm đầu tiên khi em gái mất tích, bọn họ nghĩ, nếu như có thể tìm được em gái về, bọn họ nhất định sẽ mang cô đi ngay lập tức, đi đến nơi không có ai quen biết, bọn họ có tay có chân, hai người nhất định có thể chăm sóc tốt cho em gái.

Năm thứ hai, bọn họ nghĩ, nếu có thể tìm được em gái về, bọn họ bằng lòng trở lại vị trí anh trai, giao Lạc Lạc cho ba mình chăm sóc, chỉ cần, bọn họ có thể nhìn thấy cô bên cạnh, sống vui vẻ là được rồi.

Năm thứ ba, bọn họ nghĩ, nếu ông trời thương xót, đời này có thể để cho bọn họ liếc mắt một cái nhìn thấy cô em gái bé bỏng, biết cô còn sống, biết cô sống thật tốt, không sợ chỉ nhìn thấy một chút, thật sự, chỉ cần liếc mắt một cái là được rồi.

Nhưng mà, cuối cùng ông trời vẫn trừng phạt bọn họ.

Hơn một ngàn đêm này, bọn họ làm thế nào để sống được? Ngay cả chính bọn họ cũng đã quên mất.

Bọn họ giống như hau miếng vỏ trai, mất đi thịt trai, chính là không có trái tim.

Không có trái tim, nhưng bọn họ vẫn cùng nhau sống.

Con người thật sự là loại động vật khó hiểu, mặc dù không có tay, không có chân thậm chí là không có trái tim như bọn họ, nhưng vẫn có thể còn sống. Còn sống, không biết tim ở đâu, chờ đợi tin tức càng ngày càng xa vời.

Hai năm trước, hai người bọn họ cùng sắp xếp thời gian.

Hai anh em vẫn luôn ước hẹn, cùng nhau yên lặng uống một cốc cà phê, ngẫu nhiên ăn thứ gì đó đơn giản, đơn giản tán gẫu một số công việc, hoặc là không nói gì cả, chỉ là im lặng ngồi đó, nhìn cảnh tượng nào đó, mỉm cười hoặc đau đớn.

Hôm nay, bọn họ vẫn làm theo ước hẹn như mọi ngày, sau khi cùng nhau tan sở hơn một giờ, liền hẹn nhau rời đi.

Chấn Thanh vừa mới được thăng chức làm Phó thị trưởng, được phân công quản lý đất đai tài nguyên và nhà cửa, trước đó, anh đã từng phụ trách văn hóa và những chuyện liên quan đến truyền hình một thời gian. Hôm nay, có một trường đại học thiết kế thời trang quốc tế muốn tổ chức so tài ở thành phố, ban tổ chức đặt biệt mời anh tham gia.

Vốn dĩ không muốn đi, dù sao để người mới phụ trách đi vẫn thích hợp hơn, nhưng anh mới làm Phó thị trưởng, công việc vẫn đang trong thời kì cần giao tiếp, bỏ qua tất cả những chuyện trước kia, hình như cũng có chút

vội vàng. Nghĩ như vậy, tuy rằng đã từ chối ban tổ chức, anh đang chuẩn bị lấy thân phận cá nhân, đi đến cuộc thi đấu.

“Cùng đi không? Trang phục thi đấu lần này khá nổi tiếng trên trường quốc tế, những nhà thiết kế hàng đầu thế giới đều đến chọn nhân tài.”

“Không được, em phải đến siêu thị một chuyến, sữa trong nhà đã hết hạn rồi.” Chấn Văn nói

Hai anh em bọn họ đã chuyển ra khỏi nhà họ Chung từ lâu, nhưng trong tủ lạnh của chỗ ở mới chưa bao giờ thiếu sữa mà em gái thích uống và bánh ngọt em gái thích ăn. Có lẽ có một ngày, kỳ tích xuất hiện, em gái của bọn họ sẽ trở về thì sao?

Tạm biệt Chấn Thanh, Chấn Văn tự mình lái xe đến siêu thị.

Trong thành phố lúc nào cũng chật ních người, nhưng cô đơn không suy nghĩ đến chuyện khác nào ngoài chuyện này. Trong khoảng thời gian chờ đèn đỏ, anh đưa tay ra ngoài cửa sổ, nhìn gió lạnh xuyên qua kẽ ngón tay, rơi rớt dày đặc, mây tía mập mờ, những gương mặt xa lạ đi qua như chảy.

Anh đứng trước một thùng đựng hàng, không chút để ý những người đi qua, cầm lấy một hộp sô-cô-la lên xem ngày sản xuất.

Sau lưng anh có hai cậu con trai trẻ tuổi, vẫn luôn xì xào bàn tán.

“Oa, đáng người cô gái này thật kỳ lạ nha, lần đầu tiên mình nhìn thấy người có chân, thắt lưng và hông gộp lại thành giọt nước, giống y như truyện tranh vậy. Chậc chậc, mình muốn chụp lại, sau đó phóng to ra treo trên tường trong phòng mình.” Chấn Văn thật sự nghe được mấy tiếng chụp ảnh của di động. Không khỏi âm thầm lắc đầu, bọn nhỏ này thật là!

“Mình cá phía trước của cô ấy cũng rất lớn, cậu tin không? Không có một đôi ngực cỡ G thì không thể xứng với cái hông thế này.” Một cậu con

trai khác nói, giống như đang nuốt nước miếng.

“Cá cái gì mà cá, cậu có dám tới bắt chuyện không? Hình như cô gái tóc vàng có vẻ hung nha.”

“Đi thì đi, mình sợ cô ấy cắn mình sao!” Cậu vừa nói xong liền cất bước đi tới.

Chấn Văn có chút buồn cười, không khỏi tùy ý liếc mắt nhìn về phía sau.

Trước giá hàng vật dụng thường ngày, hai cô gái đang đứng lựa chọn gì đó.

Mặt bên của cô gái tóc vàng đối diện với anh, có thể nhìn ra vẻ đẹp của khuôn mặt, chỉ có điều lông mày rậm mà xéch lên, nhìn dáng vẻ cô ấy cảm thấy có chút hung dữ.

Ở bên cạnh cô, một cô gái để tóc ngắn màu đen đang đưa lưng về phía anh, cúi đầu nghiêm túc xem gì đó. Có lẽ khoảng 1m65, áo bành tô màu nâu nhạt vắt trên khuỷu tay, áo T-shirt tay lửng màu xanh nhạt, bên dưới là quần jeans bó sát người, để lộ ra bên ngoài cánh tay nhỏ và mắt cá chân, đều trắng như tuyết.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Nghe Nói Phòng Trộm Như Vậ Đó!

Editor: Thu Lệ

Thắt lưng giọt nước chính là thân hình như rắn nước, nhỏ, mềm, dẻo, ba chữ biểu hiện đến cực hạn, hai cái mông bên dưới lớp quần jeans nhô lên như hai ngọn núi, săn chắc vểnh cao, giống như trái cây hoang dại trên vách đá, làm người ta thèm thường nuốt nước bọt.

Chẳng trách làm cho người ta mơ tưởng hảo huyền.

Bạn nam sinh đó chạy tới, không biết đã nói gì với cô gái tóc ngắn, cô gái đó ngẩng đầu, rất nhanh lại cúi xuống, làm như không để ý tới, nhưng cô gái tóc vàng bên cạnh, lại bắt đầu hung dữ vắn eo, giống như sắp nổi bão, bạn nam sinh đó chỉ có thể tức giận rời đi, chưa đi được mấy bước, lại đột nhiên cầm lấy di động, xoay người lại chụp cô gái tóc ngắn thêm mấy tấm hình rồi co cẳng chạy, ngược lại làm hai cô gái ngơ ngác nhìn nhau, trở tay không kịp.

Bạn nam sinh đó rất nhanh đã chạy về, lôi kéo người bạn của mình trốn vào bên trong giá hàng, ló đầu xem không có ai đuổi theo, hưng phấn nói: “Ôi mẹ nó, ngực nhất định là cup G, nhất định là cup G, dáng vẻ cũng thật đáng yêu. Mình chụp ảnh xong rồi in ra, hai đứa mình mỗi người một tấm....”

Chấn Văn nghe thấy mà buồn cười, không khỏi quay đầu lại liếc nhìn bóng lưng cô gái tóc ngắn một cái, nếu Lạc Lạc còn ở đây... Lạc Lạc của anh, dáng người nhất định cũng sẽ tốt như cô gái này.

Anh thả sô-cô-la nhãn hiệu Tùng Lộ, lại đi chọn sữa tươi và bánh mì, không nhanh không chậm đi đến bãi đỗ xe.

Nhưng mà, đi tới đi lui, anh thấy có chỗ càng ngày càng không thích hợp.

Bóng lưng của cô gái tóc ngắn đó, vẫn luôn lúc ẩn lúc hiện trước mắt anh, một cảm giác quen thuộc khó hiểu ập đến.

Bóng lưng đó, bóng lưng đó.....

Anh đã đi tới cửa xe, lại không kịp buông những túi hàng trong tay, trong lòng luôn có giọng nói thúc giục, anh hãy quay lại xem, quay lại xem...

Đã lâu rồi tim anh không còn đập nhanh như vậy, đợi anh chạy về trước giá hàng vật dụng thường ngày, thì đâu nào còn bóng dáng của cô gái ấy?

Anh ôm ngực thở hổn hển y như một tên ngốc, chạy từ phía trước đến phía sau, tìm khắp từng gian hàng trong siêu thị, nhưng đâu nào nhìn thấy người?

Anh đứng ngay lối ra của quầy thu ngân, thất vọng buồn bã, trong khoan ngực cảm nhận sâu sắc, điềm báo kỳ lạ nhưng lại muốn khóc.

Anh nhìn thấy hai cậu nam sinh đang đứng xếp hàng chờ thanh toán không xa, vội vàng bước qua, “Có thể cho tôi mượn điện thoại di động của hai cậu được không?”

“Vì sao phải cho anh mượn? Một cậu nam sinh nghiêng đầu, dùng ánh mắt đánh giá bệnh nhân thần kinh nhìn anh.

“Cô gái mà các cậu vừa mới chụp hình, rất giống với cô em gái bị mất tích của tôi, có thể cho tôi nhìn ảnh mà các cậu đã chụp được không?”

“Anh trai, anh đã nhìn trúng cô ấy rồi phải không?” Cậu nam sinh lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Anh không muốn tốn nước miếng nữa, trực tiếp lấy ra mấy nhân dân tệ, “Hôm nay các cậu đã mua gì tôi sẽ tính hết.....”

Lúc anh lấy di động qua, khoảng khắc nhìn thấy bức ảnh đó, như bị điện giật, cả người đều trống rỗng.

“Ngôn Ngôn yêu quý, mình nghĩ chúng ta nên nhanh lên một chút. Còn chậm nữa thì sẽ không kịp mất.”

Chung Tĩnh Ngôn cầm sô-cô-la Tùng Lộ vừa mới mua ở siêu thị, không ngừng lột bỏ giấy đóng gói màu vàng, ném từng hạt vào trong miệng, gần như là bị Sa Lệ kéo về phía trước.

Sa Lệ là người bạn tốt cô quen được ở nước Anh, cũng là người ở thành phố, lần này hai người cùng nhau quay về tham dự cuộc thi thiết kế thời trang của các trường đại học quốc tế.

Bốn năm, đây là lần đầu tiên cô trở về.

Thành phố này thay đổi rất nhiều, thiếu chút nữa cô đã không tìm thấy sô-cô-la Tùng Lộ mà cô thích ăn.

“Cậu xác định không muốn nói chuyện cậu về nước cho Quý đồng biết?” Ở trên taxi, Sa Lệ vẫn chưa từ bỏ ý định liên tục truy hỏi.

“Không cần, dù sao tối hôm nay, sau khi cuộc thi kết thúc, sáng sớm ngày mai phải đi rồi. Nói cho chú ấy biết, chú ấy lại đông dài...” Chung Tĩnh Ngôn mỉm cười nói.

Cô cũng không nói cho Sa Lệ biết, Quý Thiếu Kiệt hoàn toàn không có khả năng đồng ý cho cô về nước. Nếu để chú ấy biết, nói không chừng tối nay đã bị đưa về rồi.

Cô quay đầu, nằm úp sấp trên cửa sổ xe, nhìn phong cảnh ở bên ngoài không ngừng thụt lùi về phía sau, không để ý đến kháng nghị của Sa Lệ mà ấn kính cửa sổ xuống, tham lam hít thở không khí l;q,d tươi mới lạnh và khô ráo, tất cả đều vừa quen thuộc vừa xa lạ, đường Kim Chung, đường Ái Quốc, quẹo một cái, chính là phố Chi Lan, nơi ấy có bánh phở mai cô thích ăn.... Nhiều năm trôi qua như vậy, cửa tiệm này chắc đã đóng cửa rồi?

Cô mang theo cảm giác kỳ lạ và căng thẳng, tất cả đều xem qua từng cái, mỗi khi nhìn thấy những cửa hàng, trường học vẫn còn trong trí nhớ, thậm chí là quầy hàng bán truyện tranh của ông cụ, trong lòng sẽ buông lỏng một chút, giống như, thành phố này vẫn không vứt bỏ cô.

Cô vô cùng hưng phấn, chỉ cho Sa Lệ xem, “Nhìn này, trường tiểu học của mình ở trên đó, bảo vệ cửa rất hung dữ, sẽ mắng con nít.....”

“Phía trước này là tiệm bánh ngọt, hai lớp sữa và một cây...”

“Lần trước, không phải Quý đồng đã đặt biệt tặng bánh hai lớp sữa qua cho cậu sao?”

“Chú ấy không chuyển qua thì làm sao có thể ăn tươi mới như vậy được....”

Dọc đường, cô nói nói cười cười với Sa Lệ, rõ ràng rất vui vẻ nhưng trong lòng trước sau vẫn bao phủ nhàn nhạt ưu thương.

Trong thành phố này, mỗi một chỗ nhớ lại đều có bóng dáng của ba người....

Mấy năm qua, không biết các anh đã trở nên như thế nào rồi?

Nghĩ đến các anh, tròng mắt cô không khỏi trở nên ươn ướt, lần này về nước ngăn ngủi, nếu, có thể để cho cô gặp các anh và ba nuôi một chút..... Lần này về gặp, cô cũng không có kế hoạch về thăm nhà họ Chung, nhưng mà, trong tiềm thức vẫn cứ chờ mong xuất hiện kỳ tích nào đó.

Lúc các cô chạy về, cuộc thi sẽ nhanh chóng bắt đầu, giáo viên dẫn đội thấy các cô trở về mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, không kịp trách hành vi trộm đi chơi của các cô, nhanh chóng bảo bọn họ chuẩn bị những công việc có liên quan.

Lúc đầu, Chung Tĩnh Ngôn qua nước Anh, đầu tiên là học ngôn ngữ một năm, sau đó, nghe theo sắp xếp của người lớn nhà họ Quý, lựa chọn học kinh doanh, cũng may đại học ở Anh chỉ cần ba năm, so với đại học trong nước cũng không khác nhau lắm.

Lần này tham gia cuộc thi, đơn giản chỉ là vì ngoài ý muốn mà thôi, bởi vì thường ngày chịu ảnh hưởng của bà ngoại Quý và Sa Lệ, tiếp xúc với tin tức thời trang tương đối nhiều, lần này cùng gửi bản thiết kế cho đơn vị tổ chức với Sa Lệ, vậy mà có thể đi thẳng đến chung kết.

Tác phẩm dự thi của cô là một loạt trang phục dạ hội, lấy tên “Chuyện cũ như ký” làm chủ đề, mỗi một bộ trang phục đều thiết kế như những tác phẩm kinh niên, lấy màu vàng tối, đất đỏ cùng sắc điệu làm chủ đạo, tràn ngập phong cách hoài niệm.

Trang phục dự thi cô đã sớm sửa lại thật tốt, người mẫu cũng đã mặc thử, ngược lại là lúc này, trên người cô mặc một chiếc váy dài xòe ô, cô lấy linh cảm thiết kế dựa trên xương cá, qua quá trình chỉnh sửa, nửa người trên là kiểu cup ngực, không sử dụng vải dệt, chỉ dùng gấm điều khắc bện lại, phía dưới thân váy xòe tung, khâu lấy chiffon, viền tơ, đóa hoa, giảm vẻ đẹp đẽ quý giá của phu nhân, nhẹ nhàng tăng cường kiểu tình yêu mơ mộng của thiếu nữ.

Có lẽ, sau khi xem qua chiếc váy công chúa xinh đẹp tuyệt thế như vậy, mỗi cô gái đều sẽ hi vọng có được một chiếc váy mỹ lệ như vậy, tuy rằng mặc vào rất phiền phức, nhưng hôm nay là một người thế lên sân khấu phát biểu cảm nghĩ, cô hi vọng bản thân sẽ mặc nó bước lên vũ đài.

Mất một sức lực lớn mới buộc lại đoạn sa tanh, có bạn học đi tới nhìn lại, nói giáo viên dẫn đội mời cô qua bên đó.

Cô nâng làn váy thật to như cả bồn hoa đang nở rộ, xuyên qua một đoạn cũng không rộng lắm tiêu sái nói, không ngừng xin lỗi bạn học đi tới đi lui.

Chờ cô đi qua một cánh cửa đang khép chặt, tay cô đột nhiên bị người ta giữ chặt.

Tiếng thét chói tai của cô bị người ta bịt chặt trong miệng, nửa cánh tay áo màu đen mang khuy áo màu vàng sáng lấp lánh, từ trong cửa vờn ra, không hề báo động trước kéo cô vào trong phòng.

Cô vừa đánh vừa đá, hai mắt trừng lớn, sau khi nhìn thấy người trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cả trái tim vẫn đang đập thình thịch.

Chính là... Quý Thiếu Kiệt.

Người đàn ông ấn cô lên cửa, trên khuôn mặt tuấn tú không nhìn ra hi nộ.

Cô vẫn chưa hết hoảng sợ, hai người vẫn duy trì tư thế kỳ lạ, cứ như vậy mà nhìn nhau nửa phút.

Đây là một căn phòng trống rỗng, bình thường hẳn là để đó không dùng tới, chỉ dựa vào hai chiếc ghế sofa cũ trong góc tường, một chùm đèn trần chiếu thẳng xuống đỉnh đầu Quý Thiếu Kiệt, cặp mắt màu xanh da trời đặt biệt thâm thúy trốn trong bóng tối, tình thế không rõ.

Nhưng cô biết nhất định anh đang tức giận.

Bàn tay lạnh lẽo của anh vẫn bị miệng cô như cũ, cô bắt đầu đẩy anh, giọng nói rầu rĩ phát ra, “Này, đột nhiên chú xuất hiện là muốn hù chết tôi sao?”

“Làm ơn hãy tránh ra, chú làm hư váy của tôi!”

Người nào đó vẫn xiết cầm bất động, nhưng mấy năm nay, Chung Tĩnh Ngôn đã biết cách đối phó anh như thế nào..... Cô vươn đầu lưỡi liếm mấy cái vào lòng bàn tay anh.

Anh giống như bị điện giật, nhanh chóng rời lỏng tay, mặt lạnh lui lại vài bước, ho khan mấy tiếng, mang theo cảm giác mất mát nói: “Hiện giờ em cũng biết được cảm giác bị người ta làm giật mình?”

Từ trước đến giờ, anh không phải là người có tính khí tốt, mặt lạnh xuống thật đúng là dọa người, “Chung Tĩnh Ngôn, lá gan của em càng ngày càng lớn nhỉ!”

Chung Tĩnh Ngôn biết, anh đang ám chỉ chuyện chưa có sự đồng ý của anh mà cô đã về nước một mình trước.

“Tôi chỉ ngoan ngoãn đi theo giáo viên dẫn đội mà thôi, tuyệt đối không chạy đâu xa, sau khi cuộc thi kết thúc, sáng mai sẽ đi ngay! Không tin chú có thể hỏi Sa Lê.” Cô trái lại cười hì hì, dựa người vào trên cửa, mép váy như những áng mây quét qua ống quần Tây trang của anh. “Chú cứ coi như tôi đang đi du lịch ở một thành phố xa lạ là được rồi.”

Cô cũng không hỏi anh làm sao biết được chuyện này. Bởi vì cô biết, nếu cô có 100 cách trốn tránh thì anh nhất định sẽ có 1000 cách tìm được cô.

Mấy năm nay, anh đối xử với cô rất tốt, có thể nói, anh nâng niu cô trong lòng bàn tay, cưng chiều đến tận trời, chỉ cần là cô muốn, anh nhất định sẽ thỏa mãn cô. Nhưng, điều kiện để được anh cưng chiều như vậy là, cô chỉ có thể ở trong lòng bàn tay anh, cô biết, đây là cực hạn của anh.

“Anh đã cho phép chưa? Vì sao không nói với anh mà đã tự quyết định?” Ánh mắt anh thâm trầm, khí thế bức người.

Bốn năm trôi qua, người đàn ông này, trên người anh thu lại cuồng ngạo, tăng thêm thận trọng vững vàng, khí thế vương giả càng thêm bức người, chỉ là tính khí vẫn thối như vậy.

Tôi biết bản thân mình đang làm cái gì.” Chung Tĩnh Ngôn thản nhiên không sợ nhìn anh, con người trong veo, “Tôi chỉ muốn làm chút chuyện bản thân mình thích. Chú không thể hạn chế tôi.”

Đã lâu rồi anh chưa từng hung dữ như vậy với cô, mà cô, cũng rất lâu rồi chưa từng trực tiếp phản kháng anh như vậy.

Con mắt cô chưa bao giờ thay đổi, vẫn giống như viên sô-cô-la sắp hòa tan, chưa từng đọng lại, cũng sắp trượt lên, còn có tự tôn và kiêu ngạo của cô.

Anh thế nhưng lại nhất thời bị cô làm cho không nói ra lời.

Lúc này, điện thoại trong ngực anh vang lên, anh vừa âm u nhìn cô chăm chăm, vừa đưa tay nghe điện thoại.

“.... Cậu ta sẽ không tới? Cậu xác định.....”

Sau khi cúp máy, thần sắc của anh hơi dịu lại, “Bây giờ quay về Anh ngay cho anh!”

“Tôi sẽ không về.” Cô nắm lấy váy, ánh mắt cố chấp mà quật cường, “Tôi đồng ý với chú, sáng sớm ngày mai sẽ về ngay với trường học, nhưng mà, tôi phải tham gia xong cuộc thi này đã.”

Anh vuốt vuốt mi tâm, thoát nhìn rất buồn rầu, cô quật cường mà có tự chủ như vậy, càng ngày càng làm anh vô lực. Anh không thể không thừa nhận, cô đã trưởng thành rồi.

“Được rồi!” Bởi vì cuộc điện thoại vừa rồi, cuối cùng anh quyết định thỏa hiệp. “Xong việc bên này lập tức theo anh về nhà, ngày mai tự anh đưa em qua.”

Hai từ “Về nhà!” này, anh nói ra rất tự nhiên, mà chính Chung Tĩnh Ngôn cũng không cảm thấy chói tai cỡ nào.

Quý Thiếu Kiệt là người đàn ông bá đạo, bốn năm nay, cho dù cô kháng cự, cho dù cô không đồng ý, nhưng mà, anh vẫn từng chút, từng chút một thâm nhập vào cuộc sống của cô. Không biết bắt đầu từ lúc nào, nhà của anh, Chung Tĩnh Ngôn đã không còn từ chối mà cho rằng đó là nhà cô rồi.

Nhưng mà, hiện giờ cô đang ở trên thành phố đã sinh ra và nuôi dưỡng cô, ở trong này, cô còn có một ngôi nhà khác.

Cô nhất thời có chút sững sờ, trong lòng nơi nào đó không hiểu bị hai từ này nín chặt.

Dường như nhìn ra sự khác thường của cô, Quý Thiếu Kiệt chuyển sang đề tài khác, “Ngôn Ngôn, hôm nay em rất đẹp.”

Đúng vậy, Chung Tĩnh Ngôn mặc bộ váy này vào, mỹ lệ giống như thiên nga trắng.

Trong mắt anh không tiếc tán thưởng đã làm cho cô thả lỏng, cô kiêu ngạo đi đến giữa phòng, dạo qua một vòng, cằm nâng cao, chỉ dùng khoe

mắt nhìn anh, “Tôi có giống công chúa không?”

Anh nở nụ cười, lúc này, trong ánh mắt chỉ còn lại có sủng nịch, “Đâu chỉ giống, em chính là công chúa nhỏ của anh.”

Vẻ mặt anh có chút uể oải, mệt mỏi, mà lại mang theo một chút trêu tức không nói rõ, ngược lại khiến cho anh tăng thêm sức quyến rũ lười nhác đáng giận.

Thật ra, mỗi lần anh nói “Em chỉ là của anh....” như vậy, trong lòng Chung Tĩnh Ngôn đều muốn phản bác ngay lập tức, nhưng mấy năm nay, cô có bao giờ thẳng được một lần? Phản bác vô dụng, mà khi cô không tranh chấp nữa, dường như cũng bắt đầu thói quen.

Quý Thiếu Kiệt thâm sâu nhìn cô gái nhỏ, không bỏ qua một chút rồi rằm ngay đáy mắt của cô, khóe môi anh tìm lòng không đậu mà gợi lên ý cười.

Giờ phút này, Chung Tĩnh Ngôn đứng ở nơi đó, một thân váy sau khi thay đổi thành váy đuôi cá, làm nổi bật lên thắt lưng đặt biệt nhỏ và đôi chân dài, vô cùng giống cô công chúa châu Âu ở thế kỉ mười tám chạy trốn sang đất nước nào đó.

Quý Thiếu Kiệt lẳng lẳng nhìn cô một hồi, ánh mắt đó càng ngày càng mãnh liệt.

Chung Tĩnh Ngôn bị anh nhìn như vậy, tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Tuy rằng mỗi ngày đều không chỉ liên lạc qua điện thoại, nhưng mà, lần này chắc cũng gần một tháng rồi anh bề bộn công việc chưa bay qua thăm cô, đây là khoảng thời gian hai người tách ra lâu nhất trong vòng bốn năm qua.

Anh bước từng bước một đến gần cô, mà cô cũng nhìn anh đến gần, không tránh né nữa, trong đôi mắt to đen rõ ràng hàm chứa một chút dịu dàng khó phân biệt....

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cuộc Thi

Editor: Thu Lệ

Trong căn phòng trống rỗng, dưới ánh đèn nửa bụi nửa sáng.

Thân hình cao gầy của anh che phủ trên đỉnh đầu cô, mâu quang như nước, như cười như không, một tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh, một tay vén những sợi tóc ngắn của cô.

Với hơi thở duy nhất của Quý Thiếu Kiệt đập vào mặt, Chung Tĩnh Ngôn choáng váng trong nháy mắt, mùi vị thuốc là nhân nhạt, xen lẫn với mùi hương sữa tắm anh vẫn thường dùng, mùi nước cạo râu, có lẽ còn có mùi vị mồ hôi, rất thanh, rất đậm, rất Quý Thiếu Kiệt.

Hơi thở này, vừa lạnh lại vừa nồng nhiệt, không giống với bất kỳ một mùi hương nào Chung Tĩnh Ngôn đã từng ngửi qua, rất khó hình dung ra cảm nhận này với người khác, khiến cho cô trực tiếp liên tưởng đến cảm giác khi bọn họ quần quít, quay cuồng trên giường.

Có người nói, vân tay là nguồn gốc của bạn ở cục cảnh sát, hiểu nhau là nguồn gốc tình yêu của bạn.

Giữa anh và cô không tồn tại tình yêu, cũng có lẽ anh chỉ là một người đặc biệt nam tính, về điểm này, Chung Tĩnh Ngôn cũng không suy nghĩ sâu, thế nhưng không thể nghi ngờ, hương vị trên người anh sẽ khiến cô mất phương hướng.

Giờ khắc này, cô vô cùng nhớ đến bộ phim “Phụ nữ không xấu!” của Từ Khắc, với pheromone, có thể ảnh hưởng đến thần kinh con người, sinh ra

cảm giác đặc biệt hưng phấn, tương tự như tình yêu.

Khi cô mù mờ ngỡ ngàng suy nghĩ lung tung, cô đã hơi hơi ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt lại.

Cô cho rằng anh sẽ ôm cô vào lòng, sau đó hôn lên môi, sau đó sẽ vuốt ve, sau đó.....

Giống như anh vẫn thường làm vậy.

Dù sao hơn một tháng tạm xa nhau, ngay cả chính cô cũng bắt đầu có chút nhớ nhung, không, không phải là nhớ nhung anh, mà là nhớ nhung đến thân hình có thể làm cho cô vui vẻ, nhớ đến cảm giác ma sát của làn da với làn da trong lúc đó.

Nhưng, cái mà cô đang đợi chỉ dừng lại trên mi mắt.

Một đôi môi ấm mà ẩm ướt khẽ chạm vào, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhìn đôi mắt cô gái bỗng nhiên mở ra, Quý Thiếu Kiệt bật cười, “Sao hả, công chúa nhỏ của anh, làm em thất vọng à?”

Cô đẩy anh ra một chút, vỗ về đầu tóc quá lê ngắn ngắn, “Đương nhiên là không rồi, thật vui vẻ khi chú không làm phấn trang điểm của tôi bị hư.”

Anh lại lôi cô vào trong ngực, lần này, là một nụ hôn kéo dài rơi trên môi cô.

Nụ hôn này, cũng không kịch liệt cùng xâm nhập, mà như là mang theo an ủi, lần lượt quét nhẹ cánh môi hồng nhuận của cô, thật lâu sau anh mới buông cô ra, vẻ mặt đặc ý như nắm tất cả mọi thứ trong tay, “Người bạn nhỏ, nước miếng của em nhiều lắm, anh thật sợ hôn một hồi sẽ làm ướt nhẹp chiếc váy xinh đẹp của em...”

Sắc mặt Chung Tĩnh Ngôn đỏ thắm, theo bản năng lau lau khóe môi, đẩy anh ra, “Tôi, tôi muốn đi ra ngoài, giáo viên đang tìm tôi.”

Quý Thiếu Kiệt khẽ nâng đồng hồ, “Còn 8 phút nữa mới chính thức bắt đầu, tác phẩm của em xếp vị trí thứ ba, chúng ta còn có thể ngốc thêm năm phút nữa rồi đi ra ngoài cũng không muộn.”

“Chú không bận việc gì sao?”

“Em đột nhiên chạy về như vậy, cảm thấy anh còn có thể làm việc sao?” Anh ôm chặt cô vào trong lòng, cảm đặt trên đỉnh đầu cô, mười ngón tay quấy rầy cô.

Giờ khắc này, không khí thậm chí có thể nói làm ấm áp.

“Lạnh không?” Anh nhéo từng cái khớp ngón tay của cô, khi nói chuyện, từ trong ngực truyền đến tiếng ồm ồm.

“Không lạnh, hơi ẩm tràn đầy.” Cô dựa vào anh, cảm thấy cảm giác căng thẳng trước khi lên sân khấu giảm bớt rất nhiều. Không thể phủ nhận, mấy năm nay, cô sở hữu cảm giác an toàn đến từ chính anh.

“Cảm thấy South Downs* như thế nào?” Hôm kia, trong điện thoại cô từng nói đã đến miền nam nước Anh một chuyến.

[*]: vườn quốc gia South Downs tại miền nam nước Anh. Đây là vườn quốc gia mới được thành lập và hoạt động đầy đủ từ ngày 1 tháng 4 năm 2011.

“Rất đẹp!” Vừa nói đến đây tinh thần cô liền hăng hái, đáy mắt sáng long lanh, “Tôi và Sa Lệ vừa sưởi ấm vừa uống rượu Mịch Nha, ăn bánh táo, rất tuyệt. Lần sau tôi vẫn còn muốn đi nữa.” Bởi vì Lâm Ngữ Đường thường nói câu “Lý tưởng lớn nhất của cuộc sống, chính là sống một cuộc

sống nông thôn ở nước Anh”, nên những lúc Chung Tĩnh Ngôn không bận học thường chạy đến những vùng nông thôn ở nước Anh.

Quý Thiếu Kiệt bộ dạng của cô không khỏi nở nụ cười, “Được, lần sau chúng ta cùng đi, anh dẫn em đi cưỡi ngựa.” Mấy năm nay, mi tâm của anh đã mờ hồ có nếp nhăn, nhưng nhìn cô lại vẫn giống như một đứa bé không lớn. Anh lại lần nữa lôi cô vào trong ngực, dán lỗ tai cô lên chỗ trái tim mình.

“Bọn tôi còn học tiếng địa phương với người dân bản xứ.” Lực chú ý của Chung Tĩnh Ngôn vẫn luôn đặt ở đề tài này.

“Ừm, vậy em đã học được gì rồi?” Quý Thiếu Kiệt lại không chút để ý, ngón tay vuốt ve bả vai trần trụi của cô, khẽ hít mùi hương quen thuộc trong lòng.

“Tôi bảo họ dạy tôi nói thạo*ngươi!”(Chỗ này mình ko rõ lắm, ai biết thì chỉ mình nhé!) Chung Tĩnh Ngôn thử dùng lời nói quê mùa nói lại lần nữa, “Thao*ngươi!”

Tiếng Anh của anh rất rõ ràng, lúc này, ngay cả giọng nói ở vùng nông thôn phía Nam đều nói rất giỏi, chắc chắn cũng đã đến đó gốc một thời gian rồi.

Chung Tĩnh Ngôn ngửa đầu, nhìn hình khẩu hình miệng của anh khi phát âm, rồi đọc lại theo anh, “Thao*ngươi.”

“Thao* ngươi!” Anh nghiêm túc dạy cô.

“Thao* ngươi!” Cô đọc theo.

Nói một hồi liên thay đổi mùi vị, dải băng gấm thêu hoa quần quanh bộ ngực Chung Tĩnh Ngôn không biết đã bị anh lột bỏ một đường nhỏ từ lúc nào, đầu nhũ hình cánh hoa từ trong khe hở thò ra.

Cô giữ chặt cánh tay đang gây rối loạn, đỏ mặt, “Đừng... Tôi phải đi rồi.”

Lúc này, vang lên tiếng gõ cửa, có người gọi tên tiếng Anh của cô, “Em ở bên trong sao?”

Là người dẫn đội của cô, giáo viên Bailey – một người phụ nữ trung niên nghiêm túc mà bảo thủ.

Chung Tĩnh Ngôn cũng không hy vọng ngay tại mấy phút trước cuộc thi, để giáo viên phát hiện dáng vẻ một mình để trần phía trên mờ ám với đàn ông ở trong phòng, cô đưa tay ra hiệu ‘không được lên tiếng’ với Quý Thiếu Kiệt, vội vàng nhét bộ ngực vào lại trong lễ phục.

Nhưng càng vội lại càng loạn, hai khối đầy đặn dễ dàng lấy ra, giờ nhét trở vào trừ khi dùng băng găm quấn quanh một lần nữa.

Anh cũng đưa tay giúp cô, mười ngón tay thon dài, nhưng lại linh hoạt hơn cô nhiều.

Cô rõ ràng không động, giơ hai tay lên, để cho Quý Thiếu Kiệt vì cô mà sửa lại, chỉ dùng hơi thở để nói, “Nhanh! Nhanh!”

“Vâng thưa cô, xin chờ một chút, em ở bên trong ạ!” Cô cao giọng nói với người đang đứng ngoài cửa.

Nhưng mà không còn kịp nữa, cô đã nghe thấy tiếng chuyển động của tay nắm cửa.

Cái khó ló cái khôn, cô kéo Quý Thiếu Kiệt ngồi xổm xuống, xoa tung váy phủ lên người anh.

“Cũng may bọn họ không nhìn nhầm, em thật sự ở đây.” Cô giáo Bailey hơi mập đi tới nói, “Thứ tự lên sân khấu của em ở vị trí thứ ba, tôi đến xem

em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Cô Bailey....” Cô nháy nháy mắt, hai tay vòng trên ngực, “Bởi vì em có chút căng thẳng, muốn bản thân... bình tĩnh một chút.” Cô tạm dừng một chút, bởi vì có một đôi tay đang bò lên mắt cá chân cô, căng chân và vẫn đang tiếp tục bò lên trên.

“Hít vào, thở ra, em phải học được thả lỏng.” Vị giáo viên này rất có kiên nhẫn, thậm chí còn làm mẫu cho cô xem.

“Tốt, hít nào.....” Cặp lông mày của cô bị một đôi tay ấm áp bắt được, không nặng không nhẹ vuốt ve, “Thở ra.....”

“Em làm rất tốt.” Cô Bailey hài lòng gật đầu, “Vậy thuyết minh tác phẩm và cảm nghĩ của em đã chuẩn bị xong chưa?”

Lúc này, ngón tay giữa của bàn tay kia đã từ khe đùi đã bò tới chính giữa..... “A!” Cô thở nhẹ một hơi, tất cả thần kinh đang tập trung về một chỗ, cái tay đó đang.... Chơi đùa chỗ riêng tư của cô.

Cô giáo dẫn đội khó hiểu nhìn mặt mũi đỏ bừng của học sinh nữ Trung Quốc trước mắt, “Bạn học, tôi cảm thấy em quá mức căng thẳng rồi....”

“Thật xin lỗi!” Cô chật vật níu chặt làn váy, hai chân như nhũn ra, thân thể thật sự đứng không vững, cô vẫn chưa bao giờ thử cảm giác đáng sợ khi ở trước mặt người lạ này.

“Em... Em sẽ điều chỉnh tinh thần thật tốt!” Cô run rẩy nói: “Cô Bailey, em muốn... em muốn ở một mình, có thể chứ?”

“Lễ phục của em rất xinh đẹp!” Cuối cùng cô Bailey cũng xoay người đi ra ngoài.

Chung Tĩnh Ngôn thở hổn hển, thân thể cứng ngắc thúc giục người nào đó nhanh chóng đi ra.

Quý Thiếu Kiệt đứng lên, sửa sang lại mái tóc có chút hỗn loạn, tà mị liếm liếm khoé môi, đặc biệt vô tội oán giận, “Chung Tĩnh Ngôn, em có biết hiện tại giá trị con người của anh là bao nhiêu không? Còn dám để anh trốn dưới váy em, hửm?”

“Chú...” Chung Tĩnh Ngôn không nói gì trừng anh, biểu tình của người đàn ông này, thế nhưng lại mang theo tính trẻ con hiểm thấy, cô thật sự nên tức giận, bên trong lại có cảm giác ngứa ngứa và trống rỗng khó hiểu.

Cô hung hăng cắn môi, giữa lúc cô đang nghĩ nên phản bác anh như thế nào, người đàn ông đột nhiên dựa qua, cúi người nói bên tai cô, “Cầu chúc em đêm nay thành công! Công chúa của anh!”

Trên cổ chợt lạnh, cúi đầu, một vòng cổ Lam Bảo Thạch vô cùng lộng lẫy, đẹp đẽ, quý giá treo trên cổ cô, rất giống với giọt nước mắt đã mất đi của công chúa. Vô cùng xứng đôi với lễ phục trên người cô, cho thấy anh đã sớm chuẩn bị từ trước.

Người đàn ông này, luôn biết đưa quà tặng đúng thời điểm, khiến cho cô không biết phải từ chối như thế nào.

“Em càng xinh đẹp, anh sẽ càng vui vẻ.” Anh khẽ hôn gáy cô, lười nhác mim cười. Ẩn ý là, cô không cần có gánh nặng tâm lý, anh tiêu tiền để bản thân được vui vẻ. “Nhớ kỹ, em không giành được giải l/q'd thưởng anh cũng không quan tâm, nếu tham gia chuyện này có thể khiến em vui vẻ, vậy thì cứ tham gia là được rồi.”

Cô ôm ngực, “Nhưng tôi vẫn có chút căng thẳng, sẽ nói chuyện với rất nhiều người....”

“Không sao, em cứ coi tất cả mọi người dưới khán đài không tồn tại, chuẩn bị tối lời thoại, giống như chỉ nói cho một mình anh nghe, anh sẽ ngồi dưới khán đài.” Anh mỉm cười, ngồi xõm xuống sửa sang lại váy cho cô, đứng dậy kéo cửa, đưa cô đi ra ngoài.

Kết quả, tối hôm đó, Chung Tĩnh Ngôn vô cùng thành công.

Tác phẩm của cô, đạt được giải nhì, đối với những người đồng cấp thì phải vô cùng chuyên nghiệp mới có thể đạt được thành tích tốt như vậy.

Tối hôm đó, cô đã phát biểu cảm nghĩ của bản thân.

Cô mặc lễ phục hoa lệ đứng giữa sàn catwalk hình chữ T, viên Lam Bảo Thạch bóng loáng giữa cổ, khuôn mặt cô không phải là đẹp nhất, nhưng cô đứng ở nơi đó, cả người tản ra hơi thở kiêu mị, vòng eo không bằng một nắm tay, nhìn những người dưới khán đài bình tĩnh nói: “Tôi xin cảm ơn người đã mang đến cho tôi linh cảm thiết kế, bất kể bọn họ còn trẻ hay già đi, giống như một chiếc lá cây kẹt vào trong sách, có lẽ bị năm tháng nhuộm dần biến thành khô héo, không còn nhan sắc và vinh quang như ngày đó nữa, nhưng ở trong lòng tôi, bọn họ là nơi tốt đẹp để cho tôi nhớ lại, mỗi một ngày đều vẫn đang vui vẻ tiếp tục sống, tôi sẽ vĩnh viễn quý trọng.”

Có người dạy cô, coi tất cả mọi người dưới khán đài như không tồn tại, muốn lời nói chỉ nói cho một mình anh nghe. Nhưng mà, lời nói này, cô cũng nói cho các anh đã bốn năm không gặp nghe.

Sau khi kết quả cuộc thi được công bố, cô ở phía cánh gà gọi điện cho Quý Thiếu Kiệt, “Vì sao những thứ tôi thích như ca hát, khiêu vũ,... vẫn luôn làm không tốt, nhưng những chuyện tôi chỉ tùy tiện tốn công sức thì ngược có được thành tích tốt?” Cô vừa hưng phấn lại vừa tiếc nuối.

Cô biết anh đang ngồi ở hàng ghế thứ nhất dưới khán đài, trong điện thoại anh tạm dừng nửa khắc, giọng nói nghe qua có chút kỳ lạ, “Mặc kệ

kết quả là đúng hay sai, là thành công hay thất bại, chỉ cần bản thân thích là được rồi.” Em vui vẻ mới là điều duy nhất anh muốn nhìn thấy.

---- chiếm em như vậy, mặc kệ là đúng hay sai, anh thích là được rồi.

Buổi tối, nhiệt độ chợt hạ xuống, trong không khí rét lạnh, Chung Tĩnh Ngôn mặc chiếc áo bành tô màu nâu nhạt, đứng ở bậc thang trong bóng tối. Bởi vì cô còn mang giày cao gót, nên không chịu đi đến bãi đậu xe.

“Cứ chờ ở đây đừng đi lung tung, anh lập tức lái xe đến ngay.” Quý Thiếu Kiệt nói, mới đi được hai bước, lại quay về sửa lại cổ áo bành tô cho cô rồi mới yên tâm rời đi.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Thu Lệ

Trên thực tế, Quý Thiếu Kiệt gần như là chạy đi, đến khi anh lấy xe trở về, thời gian trước sau chỉ tốn có ba phút, nhưng lúc anh đóng cửa xe, sải bước đến nơi cô gái anh đã từng sửa lại cổ áo đứng, thì trái tim anh bắt đầu hoảng loạn, người vừa mới đứng chỗ này, cô đã đi đâu?

Trong lòng có một dự cảm xấu xảy ra, anh cố lựa chọn đi ngoài trước khi kết thúc, lúc này, anh nhìn quanh mọi nơi, đêm đông ở cửa khách sạn chỉ có ít người vội vã đi qua.

Tim anh đập điên cuồng, trong lòng bàn tay tất cả đều mồ hôi lạnh, lấy điện thoại di động ra, mới nhớ tới túi xách của cô là anh cầm lấy đặt trên xe, di động và ví tiền đều ở bên trong.

Anh đứng ở nơi đó, suy sụp buông tay xuống, trong đầu oanh một tiếng, cô gái của anh, chỉ trong ba phút ngắn ngủi đã không thấy đâu nữa.

Tự trách, chán nản, sợ hãi, hoảng loạn, chuyện này khiến Quý Thiếu Kiệt - một người có đầy kinh nghiệm trên thương trường gần như không khống chế được.

Tại sao lại để cô lại một mình?

Vì sao hôm nay không để lái xe cầm lái?

Là chính cô chạy mất hay có người mang đi?

Từng dấu chấm hỏi lần lượt xuất hiện khiến đầu anh phát đau, bị gió lạnh thổi qua, anh mới có chút tỉnh táo lại, lấy điện thoại ra, “Steven, cậu lập tức liên lạc giúp tôi xem đêm nay ở khách sạn Hán Đường, nơi tổ chức cuộc thi thiết kế thời trang của các trường đại học quốc tế...”

Mười lăm phút sau, Quý Thiếu Kiệt và Steven cùng nhau ngồi trong phòng theo dõi của khách sạn Hán Đường.

Steven không đành lòng nhìn sắc mặt từ xanh đến trắng của ông chủ mình nữa rồi. Bên cạnh còn có mấy người chịu trách nhiệm chạy tới chạy lui – chủ nhiệm Lã, quản lý trực ban khách sạn cùng với hai người nhân viên trong phòng giám sát, tất cả đều không dám thở mạnh.

Màn hình chính đang không ngừng thay đổi, trực viên điều tra hơn mười phút sau trước bậc thềm khách sạn xảy ra một màn kia, một người đàn ông cao lớn trẻ tuổi mạnh mẽ kéo một cô gái mặc áo bành tô đang đứng trong bóng tối lên một chiếc Audi rồi từ từ chạy mất...

Quý Thiếu Kiệt nín thở tập trung suy nghĩ, cẩn thận nhận ra, thì ra... Đúng là cậu ta!

Tức giận mạnh mẽ dâng lên. Năm tay nắm một cái “Bốp” lên bàn, mặt trầm xuống bước nhanh ra ngoài.

“Quý đồng, cái đó...” Một nhân viên trong đó không nhịn được mở miệng, “Vài phút trước, cũng có người yêu cầu xem đoạn băng theo dõi này...”

“Là ai?”

Quý Thiếu Kiệt bỗng dừng xoay người, ánh mắt chim Ưng.

Người lên tiếng bị ánh mắt nhìn chăm chú rùng mình một cái, ngập ngừng, nhất thời không nói ra lời.

Chủ nhiệm Lã gấp đến độ chỉ kém giờ chân, ánh mắt trừng như muốn rớt ra ngoài, “Các cậu còn không mau nói, đích thân Quý đồng của tập đoàn Quý Nhân đang đứng trước mặt, các cậu lại không nói chuyện cho rõ ràng! Không muốn làm nữa có phải không?”

Hai người này bị chủ nhiệm Lã văng cho một mặt nước miếng, nháy mắt nhìn về phía người đàn ông cao gầy âm trầm ở cửa: “Là Phó thị trưởng Chung.”

Steven từ trong lồng ngực lấy ra ba phong bì, chia nhau đặt trước mặt ba người. Quý Thiếu Kiệt đã bước đi ra ngoài cửa, giờ điện thoại trong tay lên, “Cục trưởng Trần, tôi là Quý Thiếu Kiệt, gần đây cậu ba nhà ông làm việc tương đối lên giọng nha...”

Mấy người trong phòng giám sát đứng dậy nhìn mặt nhau, hai người trước sau đều cùng nhìn một đoạn băng theo dõi, cũng vội đến vội đi, bọn họ đều không thể tin được hai mắt mình, thế nhưng chỉ trong vòng nửa giờ, có thể liên tục nhìn thấy hai nhân vật bình thường chỉ có thể nhìn thấy trên tivi.

Ngồi trên xe chạy như bay, Quý Thiếu Kiệt thoáng yên tâm, ít nhất cô không bị tên người xấu nào bắt cóc. Nhưng mà, chưa yên tâm được một giây, trái tim anh liền níu chặt lại, không thể nghi ngờ, lúc này Chung Chấn Thanh cũng biết cô ở chỗ nào, hơn nữa, đã nhìn thấy những hành động của anh.

Từ đầu đến cuối, người thật sự khiến anh lo lắng là hai anh em nhà họ Chung.

Nếu như cô bị bọn họ tìm được, như vậy chẳng khác nào thả cá về biển, sao cô thể đồng ý trở lại bên cạnh anh? Mấy năm nay, cô lệ thuộc vào anh, đã từng cười với anh, nhưng mà anh biết rõ, lòng của cô, cuối cùng vẫn chưa hoàn toàn thuộc về anh.

Lòng anh như lửa đốt, không, anh tuyệt đối không thể để cho hai anh em bọn họ tìm được cô.

Trong một điểm dừng chân trên đường cao tốc, một chiếc Audi TT vẫn còn chưa tắt máy đang đậu.

Chung Tĩnh Ngôn đang ngồi bên cạnh tài xế, tức giận nhìn chăm chăm người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi, “Trần Quân Mặc, rốt cuộc cậu muốn làm gì? Tại sao ép buộc đưa tôi đến đây?”

“Cậu còn nhớ rõ tên của mình à?” Trần Quân Mặc cười hì hì, ánh đèn của những chiếc xe đang không ngừng đi qua đi lại chiếu vào, ánh mắt của anh có vẻ vô cùng đen bóng.

“Tôi nhớ cậu, giống như tôi nhớ đến một ông chú bán báo, hoặc bức tượng điêu khắc bên cạnh bể phun nước trong trường học vậy, điều này không có gì ngạc nhiên.” Chung Tĩnh Ngôn lạnh lùng nói, “Tôi lặp lại lần nữa, mời cậu nhanh đưa tôi về.”

Trần Quân Mặc bị giọng điệu lạnh như băng của cô làm cho không được tự nhiên sờ sờ cái mũi, mũi anh thẳng mà nhọn, trong mắt những người phụ nữ khác, lúc nào cũng thật gợi cảm.

“Chung Tĩnh Ngôn, tôi đưa cậu đến đây đương nhiên là có lý do. Mấy năm nay rốt cuộc cậu đã đi đâu? Đột nhiên không thấy cậu nữa, người cuối cùng ở với chung với cậu là tôi, cậu có biết đã mang đến cho tôi rất nhiều phiền phức không? Nào là cảnh sát, nào là người nhà cậu, đều muốn sang bằng nhà tôi, cậu không biết cậu thiếu tôi một lời giải thích à?”

Chung Tĩnh Ngôn phụng nhịu, vẫn lạnh lùng như cũ, “Trần Quân Mặc, nhiều năm như vậy, cậu không có chút tiến bộ nào sao? Tôi đã sớm nói rồi, tôi đi đâu, làm chuyện gì, đều không có liên quan gì đến cậu.”

“Nếu bởi vì tôi đột nhiên biến mất, đã mang đến phiền phức cho cậu thì tôi thật xin lỗi cậu nhưng tôi không cảm thấy nhất thiết phải giải thích với cậu, càng không nhất thiết phải bị cậu kéo tới đây.”

Cô vẫn cứ thẳng thắn và hiêu ngạo như vậy, ngay cả đôi mắt to vẫn sáng và mỹ lệ như vậy.

Trong lòng Trần Quân Mặc mơ hồ dâng lên một loại ghe tuông, anh cũng không thừa nhận loại cảm giác đó gọi là bi ai.

Tôi nay anh cùng bạn gái tham gia cuộc thi thiết kế thời trang, vậy mà lại nhìn thấy cô đang đứng trên đài chữ T, anh hoàn toàn sợ ngây người, có mấy, đại não anh trống không, trước sau trái phải ai nấy đều nhìn người đẹp, trên đài chữ T, người mẫu đứng thành một hàng, nhưng ở giữa một mảnh la hét ầm ĩ, chỉ thừa một mình cô, không có cách nào khống chế bám theo cô, nhìn thấy cô đứng một mình, liền lôi cô lên xe.

Giống như bốn năm trước, anh ngốc nghếch đứng ở cửa trường học chuyên chờ bắt cô đi trễ vậy.

Bộ dạng anh thông minh, đẹp trai, thành tích học tập tốt, từ nhỏ đến lớn, gần như chưa bao giờ thất bại, chuyện mình muốn không có chuyện không lấy được tới tay, chỉ ngoại trừ một trường hợp, đó chính là Chung Tĩnh Ngôn, anh không chịu thừa nhận bản thân mình thất bại, nhưng mà, là một người lớn lên từ trong hủ mật, suy cho cùng vẫn không phục. Bốn năm nay, anh thi đậu vào một trường không tệ, qua lại với không ít bạn gái, hiện tại đang có một đơn vị sự nghiệp không tệ - viện kiểm tra thực tập, hơn nữa hoàn toàn có thể suy ra, nhờ ông già Đông Phong nhà, anh sẽ có một tương lai tương đối không tồi.

Anh cho là anh đã sớm quên mất cô. Dù sao, đã qua bốn năm, mà giữa bọn họ, thời gian nói chuyện với nhau chưa bao giờ cao hơn bốn giờ.

Như cô gái xin đẹp như vậy vậy quanh anh, anh thật sự nên sớm quên cô.

Nhưng mà, có một số việc chính là kỳ lạ như vậy, trong “Họa bì”, Vương Sinh nói với Bội Dung: “Là người không tin ta! Người không tin ta có thể chống cự hấp dẫn!” Khi hấn phản ứng có chút lạc hậu, trong lòng hấn âm âm nổ tung, giữa ánh sáng rữ rữ là màu trắng chói mắt.

Hấn kháng cự sự hấp dẫn của Tiểu Nhu như vậy là vì chứng minh ý chí của hấn hay là bởi vì trong lòng hấn chỉ có Bội Dung?”

Mà anh, nhìn thấy cô liền không khống chế được mình, thậm chí còn làm ra chuyện kéo cô lên xe – chuyện này vốn không nên xảy ra trên người anh, chuyện không thể tưởng tượng nổi, là bởi vì thật thích cô hay là chứng minh anh chưa bao giờ thất bại hay sao? Hay là vì chuyện anh đã làm bốn năm trước?

Anh không thể nghĩ sâu hơn.

Nhìn thấy cô, muốn đến gần cô, muốn nhìn cô thật tốt, muốn trò chuyện với cô, không muốn để cô dễ dàng rời đi, vì thế, không để ý đến phản kháng của cô, mang cô đến đây. Anh gần như làm theo bản năng mà thôi.

Sự kiện đó... Đúng vậy, mấy năm trước, sóng gió của những bức ảnh, chính anh đã gợi ra ngoài.

Anh là một đứa trẻ ngoan. Tất cả mọi người đều nói như vậy, nhưng mà, anh là người tốt mà lại làm hại người mình thích mất tích rồi.

Anh vẫn luôn nói với chính mình: Trong lúc đó anh em bọn họ loạn luân, căn bản chính là không đúng! Anh làm việc của anh! Cô mất tích hoàn toàn không liên quan đến anh. Sau khi nói quá nhiều lần, chính anh cũng tin không thể chỉ trích hành vi của bản thân mình, vì thế, anh quăng chuyện

ảnh chụp ra sau ót, không thêm nghĩ nữa, cho dù trong lúc vô ý nhớ tới, cũng chỉ là bĩu môi, tuổi còn nhỏ, loạn luân đâu rồi,...

Cho tới bây giờ, anh vẫn không có cách nào nói sự thật này ra, nói ra cô sẽ hận anh chết sao? “Tôi... Tôi chỉ là, chỉ là muốn biết mấy năm nay cậu sống có tốt không...” Anh chua xót nói: “Xem như bạn học cũ, ân cần hỏi thăm cậu một chút cũng không được sao?”

Chung Tĩnh Ngôn đẩy đẩy cửa xe, nhưng cửa xe đã bị anh khóa lại rồi, cô cố gắng bình tĩnh tâm trạng để nói chuyện với người đàn ông này: “Tôi rất tốt. Hiện tại cậu đã biết rồi? Mời cậu đưa tôi trở về, hoặc là cậu thả tôi xuống, tôi sẽ tự nghĩ cách trở về. Cậu có biết, đột nhiên không thấy tôi..... Chú ấy sẽ lo lắng.”

“Mấy năm nay cậu đều ở chung một chỗ với Quý Thiếu Kiệt của tập đoàn Quý Nhân? Cậu... Cậu tình nguyện làm người tình cho anh ta, cũng không chịu....” Trần Quân Mặc đột nhiên oán hận xông tới, không nhịn được chất vấn, “Tôi có điểm nào kém anh ta hả? Anh ta lớn tuổi hơn cậu nhiều như vậy, trừ việc anh ta có tiền hơn mình thì anh còn có gì nữa? Cậu có biết danh tiếng của anh ta có bao nhiêu hoa không?”

Chung Tĩnh Ngôn đột nhiên ngẩn ra, Quý Thiếu Kiệt đào hoa...

Anh đối với cô rất tốt, thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô vô điều kiện, hàng tháng bay qua thăm cô ít nhất hai lần, thế cho nên cô đều không nghĩ đến anh còn có bạn gái hay là tình nhân hay không... Thì anh anh ở trong nước... Anh vẫn có nơi phồn hoa của anh?

Cô xem nhẹ cảm giác không tốt kỳ lạ vội ùa lên trong lòng, chuyện này, không phải cũng không liên quan gì đến cô sao?

Trần Quân Mặc thế nhưng không xem nhẹ ánh mắt thất thần của cô, giờ phút này, dưới bóng đèn mờ mờ của đường cao tốc, anh nháy cũng không nháy nhìn bộ dạng của cô, làn da trắng tuyết, ánh mắt to mà đen, đôi môi

hình trái tim phúng phính, no đủ mà hấp dẫn, bởi vì thất thần mà khẽ nhếch, làm cho người ta nhìn không được sinh ra dục vọng muốn hôn môi và vồ về.

Đây là chuyện dù anh có nằm mơ giữa ban ngày cũng không dám suy nghĩ, dù có ban ngày cũng chỉ thấy đáng về.

Trước khi anh ý thức được bản thân mình đang làm gì, thì nụ hôn của anh liền rơi xuống.

Cực kì lâu sau, Trần Quân còn nhớ rõ nụ hôn đó, đã từng vô số lần trở về chỗ.

Trên thực tế không thể gọi là hôn, cánh môi chỉ đụng 0,1 giây. Hai bờ môi trái tim này, dày mềm thơn phức như vậy, thậm chí anh còn nhạy cảm bắt được phía trên kia bởi vì căng thẳng mà đột nhiên nổi dậy.

Hiển nhiên, động tác quá mức đột nhiên của anh đã khiến cô gái sợ, chỉ để lại cho anh 0,1 giây tốt đẹp, liền xoay mặt đi, liều mạng chống đỡ, giờ ngón tay lên thiếu chút nữa đâm vào mắt anh.

Trần Quân Mặc ngửa đầu ra sau, hai tay chặt vật bám vào chỗ tựa lưng của ghế ngồi, lúc đó, anh hoàn toàn không ý thức được, gần một năm sau, anh vì nụ hôn này mà trả giá lớn như thế nào.

Có vài thứ, nháy mắt đó là vĩnh hằng, vừa hôn lầm một cái chính là cả đời.

“Tôi thích cậu, Chung Tĩnh Ngôn, cậu hãy làm bạn gái của tôi đi! Anh ta, bọn họ cũng không thật lòng đối xử tốt với cậu, cậu sẽ không hạnh phúc.”

Trần Quân Mặc cố gắng giải thích, có lẽ là ở cùng với một cô gái mình thích nhiều năm trong một không gian nhỏ hẹp như vậy, nên dưng khí tăng

lên gấp bội, lời nói ra gần như cầu xin, “Đi theo tôi đi! Đi theo tôi! Chỉ có tôi mới thích hợp với cậu nhất. Tôi nhất định sẽ đối tốt với cậu.”

Chung Tĩnh Ngôn tựa sát lưng trên tấm thủy tinh cửa sổ xe, vẫn còn chưa hết hồn, hai mắt tròn tròn mở to, giống như nai con bị thợ săn đuổi bắt, thân thể cố gắng hết sức lui đến vị trí cách xa Trần Quân Mặc nhất, âm cuối run run: “Hạnh phúc hay không hạnh phúc, đó là chuyện giữa tôi và chú ấy, Trần Quân Mặc, tôi chưa từng thích cậu. Bây giờ không, tương lai cũng sẽ không thể. Cậu, cậu hãy để tôi đi đi.”

Chung Tĩnh Ngôn như vậy, ngoan cố không thể nói lý, cả người giống như con nhím, làm Trần Quân Mặc không thể mở miệng.

Theo ý anh, lại rất rõ ràng một đạo lý, cô gái này, chính cô không nghĩ ra, nhưng lại cũng từ chối nghe.

Trước kia, cô còn ở chung một chỗ với hai anh em nhà họ Chung, vậy muốn lấy lý do hiểu vì cô còn nhỏ, không hiểu chuyện, hiện tại lại ở cùng với Quý Thiếu Kiệt - một tên đàn ông đào hoa, cam tâm bị anh ta chơi đùa. Vậy thì gọi là gì? Trước hết không nói đến loạn luân, danh tiếng hoang đường của Quý Thiếu Kiệt đã sớm truyền đi khắp nơi, tuy rằng mấy năm gần đây đã thu lại rất nhiều, nhưng chớ sao có thể thay đổi được?

Mà anh, gia thế trong sạch, trẻ tuổi đẹp trai, tiền đồ vô lượng, một người như anh lại không chọn, mà đắm mình cùng một chỗ với những tà môn ngoại đạo!

Cô là ma quỷ gì?

"Tôi chưa từng thích cậu, hiện tại không, tương lai cũng sẽ không!" Cô là cô gái không biết tự trọng như vậy, mà dựa vào cái gì lại nói anh như vậy?

Trong đầu anh giống như thổi qua từng cơn gió lốc, tất cả đều rối loạn, bên trong xe điều hòa thổi ra hơi ấm, làm cả khuôn mặt anh đỏ bừng.

Cô đang sai! Cô đang đi trên một con đường sai lầm! Anh cần phải kéo cô trở lại! Cô cần anh giải cứu!

Những ý niệm này giống như nọc độc cắn nuốt thần kinh anh.

Cô gái bị những tia máu đỏ trong mắt anh làm sợ hãi, trên đường cao tốc hẻo lánh, trong buồng xe hẹp hòi, sức lực của phụ nữ cách xa đàn ông.

“Trần Quân Mặc, cậu bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần đừng xấn bậy! Nếu không tôi... Cậu có biết Quý Thiếu Kiệt lợi hại biết bao nhiêu không, chú ấy sẽ không bỏ qua cho cậu.” Cô thả nhẹ giọng nói, cố gắng làm cho anh bình tĩnh, nhưng cô vẫn liên tục cảnh cáo không được lơ đãng.

Cô càng yếu đuối lại càng kích thích dự vọng chinh phục của đàn ông. Hơn nữa, cô thể nhưng lại lấy người đàn ông khác đến uy hiếp anh! Trần Quân Mặc hoàn toàn đỏ mắt.

So sánh với bốn năm trước, người con gái trước mặt này đã hoàn toàn thoát đi vẻ ngây ngô, có đường cong phập phồng mượt mà tất cả đàn ông mơ ước, đó là từ chỗ sâu nhất của dây núi trong lòng anh, làm anh muốn chinh phục.

Anh không khống chế được tâm ma, rốt cuộc xông đến.

Chung Chấn Thanh lái xe, Chấn Văn ngồi bên cạnh.

Không người nào nói chuyện, không khí bên trong xe ngưng kết lại, cả thở dốc cũng đè nén, nhưng tiếng tim đập lại vang như vậy.

Buổi tối, khi người chủ trì đưa danh sách sắp xếp trang phục cuộc thi cho Chấn Thanh, anh tùy ý nhìn một chút liền chú ý đến vị trí thứ ba, có một cô gái đến từ nước Anh, tên là Quý Ngôn. Trong lòng anh yên lặng đọc lại hai chữ này, Quý Ngôn, Ngôn, Chung Tĩnh Ngôn, là chữ Ngôn đó của em gái anh.

Khóe môi anh không khỏi gợi lên một nụ cười, giống như chỉ cần lập đi lập lại cái tên đó, trong lòng anh sẽ ấm lên một chút.

Anh định đến cho có mặt rồi rời đi, những quan chức bên cạnh không ngừng nói các lời khen tặng với anh, làm người ta chán ghét. Mà ở phía đối diện anh, bên cạnh đài chữ T khác, một người đàn ông cao gầy, khí thế bất phàm đang ngồi, thần sắc giống như bề ngỗ hết thảy, trong lòng anh hừ lạnh, đồng thời cũng là người ta chán ghét. Anh tưởng, chỉ cần xem tác phẩm của cô gái Quý Ngôn này rồi sẽ đi.

Chờ đến khi cuối cùng cô gái này cũng đứng trên sân khấu, ngọn đèn rất sáng, anh chỉ cảm giác được trên người cô gái này phát ra hơi thở kiêu mị, bên cạnh vang lên tiếng nuốt nước miếng vang dội của tên bụng bự, thì thào nói, chắc chắc, cô gái này, chắc chắc... Về phần chắc là cái gì, tất cả đàn ông đều biết.

Trong lòng anh khinh thường, tùy ý nheo mắt lại, khi khuôn mặt của cô gái trở nên rõ ràng trong tầm mắt anh...

Anh giống như nghe thấy nơi nào đó trong đáy lòng sụp đổ ầm ầm.

Cô gái xoay người xuống đài, liền biến mất, thức giấc mộng của anh...

Anh kích động đứng lên, lại bị những người như khu trưởng, chủ nhiệm giữ chặt lại, bọn họ thay phiên nhau nói, “Phó thị trưởng Chung, ngài đi đâu vậy? Xem xong rồi hãy đi...”

Anh càng sốt ruột lại càng bị kéo chặt, những người đó chỉ sợ đắc tội anh, đợi anh cuối cùng phải dùng một tiếng rống to luống cuống kết thúc hỗn loạn, vội vàng đuối qua, chỉ thấy xa xa em gái của anh bị một chàng trai trẻ mạnh mẽ túm lên xe...

Anh gần như lao đảo xông vào phòng giám sát, trực tiếp đưa thẻ xác minh thân phận. Sau đó điện thoại cho Cảnh trưởng Cam nay đã lên Cục trưởng Cam, cung cấp biển số xe người bắt cóc, mới lên đường đuối theo.

Vài phút trước anh đã gặp Chấn Thanh, nghe Chấn Văn nói ở siêu thị cũng gặp em gái, hai anh em mới chấm dứt cảm giác đặt mình vào trong mộng không chân thực.

Lạc Lạc nhỏ của bọn họ, cục cưng bé nhỏ được bọn anh nuông chiều. Bảo bối non mềm thật sự xuất hiện rồi.

Con người đúng là một loài động vật có lòng tham.

Lúc trước, bọn họ nghĩ, đời này chỉ cần có thể được nhìn thấy em gái một lần, biết cô sống tốt liền không mong gì hơn.

Nhưng mà, lúc nhìn thấy người bọn họ mới biết được, chỉ nhìn một cái làm sao đủ, cục cưng bé nhỏ đó, bọn họ nhất định phải che đậy trong ngực, ôm vào trong ngực, nâng trong lòng bàn tay.

Chấn Thanh cảm hận đánh mất quyền, bắt đầu mở loa, tiếng còi chói tai cắt ngang qua bầu trời đêm, giống như tiếng gào thét sốt ruột.

Mà cùng lúc đó, sau lưng bọn họ cách đó không xa, cũng truyền đến một loạt tiếng còi dài, giống như đang phối hợp với bọn họ, tiếng còi này đặt biệt thể lương kéo dài một tiếng, giống như đầy ắp cảnh cáo cấp bách nào đó.

Xe chạy nhanh như bay, cuối cùng chiếc xe Audi màu quýt cũng rơi vào trong tầm mắt, càng ngày càng gần.

Gần như khi Chấn Thanh và Chấn Văn ngừng xe, đồng thời một chiếc Aston Martin one – 77 màu cũng kết một tiếng, kêu ngạo dừng lại trước xe bọn họ.

Toàn thân Quý Thiếu Kiệt mặc bộ Tây trang màu đen hư nhàn, từ trên xe bước xuống, lạnh lùng liếc mắt nhìn hai anh em bọn một cái.

Chấn Thanh và Chấn Văn trợn mắt nhìn, tràn ngập thù hận rõ ràng viết ở đáy mắt.

Lúc này không rảnh nhiều lời, ba người cùng nhau nhanh chóng chạy về phía chiếc Audi.

Ba khuôn mặt từ ba góc độ khác nhau gần như đồng thời xuất hiện ở ngoài cửa kính xe, bên trong xe, Trần Quân Mặc bắt hai tay Chung Tĩnh Ngôn, đè cô trên ghế ngồi không thể động đậy.

Tóc cô hỗn độn, quần áo bị vén lên trên eo, hơi thở yếu ớt.

Tình cảnh như vậy, sao có thể không khiến người ta nổi điên?

Trần Quân Mặc đột nhiên bị người ta lôi ra làm cho tỉnh lại, rút lại tâm ma.

Chung Tĩnh Ngôn vô lực nằm trên ghế ngồi, từ góc độ của cô, cái thứ nhất rơi vào mi mắt cô chính là Quý Thiếu Kiệt, ánh mắt đen lay láy của cô giống như bắt được cộng rơm cứu mạng, yếu ớt nói một câu: Quý Thiếu Kiệt cứu tôi.

Người cô kêu, là Quý Thiếu Kiệt.

Chung Tĩnh Ngôn mơ màng hồn độn, nhìn cửa sổ bị người ta đập bể, Trần Quân Mặc bị kéo đi ra ngoài. Cô được ôm trong hai lồng ngực ấm áp vẫn đang còn run nhè nhẹ.

Cô mở to hai mắt, sững sờ nhìn người đang ôm cô, từ từ đưa tay, sờ cánh tay bọn họ, ấm, sờ sờ mặt bọn họ, ấm.

Có một dòng chất lỏng ấm nóng nhỏ trên mặt cô. Cô lấy tay chà nhẹ, không chỉ có ấm mà còn ướt.

Như vậy là thật? Không phải mơ?

Thật sao, là các anh của cô sao?

Cô quay đầu bên trái, anh cả! Lại quay đầu sang bên phải, anh hai!

Giọng cô run rẩy, thử thăm dò kêu nhỏ. Nghe người khác nói, nếu nói mơ quá lớn, sẽ làm mộng tỉnh lại.

Chấn Thanh Chấn Văn chảy nước mắt, một trái một phải nắm tay em gái, đặt lên mặt bọn họ, lần lượt ma sát, khẽ hôn, cảm thụ dư vị non mềm ấm áp đã lâu. Ngay cả khi Chung Bang Lập và Mã Hoa đều không phân biệt được hai anh em bọn họ, nhưng chỉ có một người, chưa bao giờ nhận sai bọn họ.

Đầu mùa đông gió đêm thổi trên mặt, cực lạnh.

Steven từ trên chiếc xe phía sau bước xuống, đang trừng trị Trần Quân Mặc, nắm tay nện lên người vang lên tiếng bụp bụp, phối hợp với tiếng rú thảm thiết, hết sức kinh người.

Quý Thiếu Kiệt buông hai tay, yên nhìn ba người đang ôm nhau ở bên kia.

Anh không thể không thừa nhận, thì ra, hình ảnh ba người cùng ôm nhau, thế nhưng thật sự có thể thuần khiết mà tự nhiên như vậy.

Ở chung quanh họ, giống như đã hình thành một cái kết giới, người ngoài không thể xâm nhập, trong mắt bọn họ, đã hoàn toàn không tiếp nhận thêm bất cứ người nao nữa.

Lúc này anh, bao gồm cả Steven và Trần Quân Mặc đều cô đơn lẻ loi không khác gì những bóng đèn đường.

“Chúng ta về nhà! Lạc Lạc, chúng ta về nhà!” Chấn Thanh ôm em gái lên, Chấn Văn cởi áo khoác xuống, đắp lên người em gái, lại dùng hai tay bao bọc hai chân đã lạc mất giày của em gái, không coi ai ra gì cùng nhau đi đến chiếc xe Volkswagen.

Khi qua người và Quý Thiếu Kiệt lướt qua nhau, Quý Thiếu Kiệt rút cuộc kéo một tay cô gái.

“Chung Tĩnh Ngôn, đừng đi!” Anh nói. Ngay cả chính anh cũng cảm thấy lời nói ra miệng lại vô lực như thế.

Nhưng mà, anh cần phải nói, cho dù, anh đã biết trước kết quả rồi.

Hình lúc này Chung Tĩnh Ngôn mới nhớ tới còn có một người là anh, ở trong lòng anh trai hơi quay đầu.

Người đó mặc đồ đen hòa hợp với bóng đêm, ánh sáng sau lưng không nhìn rõ ánh mắt anh, nhưng dung mạo đó đúng là cô đơn nói không nên lời.

“Chung Tĩnh Ngôn, đừng đi!” Anh vẫn nói. Đây là người không ai bì nổi, trong giọng nói, đã bắt tri bắt giác mang theo ba phần cầu xin.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Anh Em Gặp Lại!

Edit: Thu Lệ

Nhưng mà, hoàn toàn không có ai để ý đến anh. Cho dù là khinh bỉ cười nhạo hay từ chối chửi rủa.

Ba anh em bọn họ, chỉ hơi dừng lại một tí liền tiếp tục đi về phía trước. Giống như, ngay cả khi liếc mắt nhìn anh một cái cũng cảm thấy lãng phí thời gian, giống như, Quý Thiếu Kiệt anh ngay cả tư cách của một con chó cản đường cũng không có.

Còn có chuyện nào khiến người ta phẫn nộ, khiến người ta bi ai như chuyện này sao?

Sắc mặt anh chưa bao giờ dữ tợn, đáng sợ như vậy, thái dương nổi gân xanh, quả đấm bóp thật chặt. Thậm chí anh đã suy nghĩ đến góc độ xuống tay tốt nhất, là trước tiên nên xuống tay với tên nhóc đang ôm người hay là tên nhóc cầm áo.

Nhưng mà, suy cho cùng, nắm đấm của anh dần dần nới lỏng ra, cảm giác vô lực giống như mất máu quá nhiều dẫn đến thiếu oxy, chiếm lấy anh, áp đảo anh.

Trước kết giới vô hình của ba anh em bọn họ, anh có vẻ dư thừa, có vẻ buồn cười, có vẻ không biết lượng sức mình như thế đấy.

Bọn họ là màu sắc rực rỡ, mà anh lại là trắng bệch. Bọn họ là tươi sống, mà anh lại là héo úa. Bọn họ là náo nhiệt, mà anh lại trống rỗng.

Từng cơn gió lạnh thổi qua, đèn đường mờ nhạt, vóc người anh cao gầy, mỏng manh trong đêm đông xào xạc đến nỗi ngay cả bóng dáng cũng không có.

Nhưng mà, anh nên làm cái gì bây giờ? Cô gái đó đang bị ôm đi, cô không phải một mảnh đất hay một khu mỏ, lần này không cướp được thì còn có lần sau. Anh không thể làm như trên thương trường được, nhúu nhúu mà, buông tay phất đầu bước đi, anh không thể cứ như vậy mà để cô trở lại bên cạnh hai anh em bọn họ.

Cô là của riêng mình anh. Cho dù anh có lỗi với cô.

Đáy lòng đột nhiên sinh ra hận, hận ông trời, giờ phút này lại khiến anh bất lực như thế. Hận cô, thế nhưng lại dám làm cho anh trở nên ti tiện như thế.

Sớm biết có hôm nay, lúc trước cần gì phải để cho anh gặp.

“Chung Tĩnh Ngôn!” Giọng nói anh nghiêng răng nghiến lợi xuyên thấu trời đêm: “Em, lại đây cho anh!”

Trên đường cao tốc yên tĩnh, giọng nói của anh vang dội đáng sợ. Hai tay Chung Tĩnh Ngôn ôm cổ Chấn Thanh, mềm yếu làm tổ trong lòng anh trai, bị tiếng rống này làm cho trái tim hoảng sợ phản xạ co rút lại một chút, cô níu chặt cổ áo anh trai, từ trên bờ vai anh trai nhìn lại, không biết thế nào, cô nhớ tới lúc còn ở nước Anh luôn ở cùng với bà ngoại Quý, nhớ tới mẹ Quý hàng tháng đều tới thăm cô, bà nội Quý, nhớ tới Quý Thiếu Kiệt ôm cô vào lòng nói lần sau dẫn em đi cưỡi ngựa...

Dưới chân hai anh em giống như đang bị bóng, gần như là chạy trốn, kéo ra cửa sau của khoang xe, cẩn thận ôm em gái vào, lúc này, bọn họ nghe thấy giọng nói yếu ớt của em gái truyền đến: “Anh, em muốn đi nói với chú ấy tiếng gặp lại.”

Quý Thiếu Kiệt đứng bên cạnh hàng rào bảo vệ phủ đầy bụi ven đường, đưa lưng về phía làn xe, thỉnh thoảng có một chiếc xe đi ngang qua, ánh sáng đèn xe từ xa đến gần chiếu lên thân hình cao gầy thành một vòng vầng sáng từ yếu đến mạnh cuối cùng lại biến thành yếu, khuôn mặt của anh ẩn trong bóng đêm, biểu cảm mơ hồ, chỉ thấy được đường cong nửa bên cằm đang căng thẳng.

Chung Tĩnh Ngôn bị hơi thở đáng sợ trước sau như một của anh áp bức, cúi đầu, buồn buồn nói: “Tôi... Tôi sẽ gọi điện cho trường học để xin phép nghỉ.”

Cô không chịu để cho anh nhìn vào ánh mắt cô, phải chăng chứng tỏ, cô đối với anh không phải hoàn toàn không có cảm giác?

Đúng vậy, Chung Tĩnh Ngôn là áy náy, cho dù, cô không biết áy náy này của cô từ đâu mà đến. Đó là anh của cô, cô cùng anh trai về nhà, không phải là đạo lý hiển nhiên à? Nhưng anh thâm trầm, quái gở nhìn cô như vậy, thế nhưng khiến cho cô không dám ngẩng đầu, trong lòng sợ hãi.

“Ngôn Ngôn...” Giọng điệu của Quý Thiếu Kiệt rất bình tĩnh, “Nói với anh, em có mấy con mắt?”

Cô không hiểu vì sao đột nhiên lại nói cái này, có lẽ vì một chút áy náy khó hiểu, cô phá lệ thuận theo nói: “Hai con.”

“Em có mấy cái lỗ tai?”

“Hai cái.”

“Em có mấy cánh tay? Mấy bàn chân? Mấy là phổi? Mấy trái thận? Em có bao nhiêu cái răng?”

Vừa mới bắt đầu, cô không rõ ý anh muốn nói là gì, dần dần, cô có chút hiểu rõ rồi.

“Ngôn Ngôn, em đã trưởng thành, không phải là cô gái không biết gì như hồi nhỏ, em cần phải hiểu rõ, ba người các em sẽ không thể hạnh phúc lâu dài. Thân thể của chúng ta, chính là một thế giới nhỏ, tất cả, đều có đôi có cặp tìm kiếm cân bằng, từ khi bắt đầu có loài người, đã định trước như thế rồi, bất luận là loại tình cảm gì, đến cuối cùng cũng chỉ có thể còn lại hai người.”

Một chiếc xe container nặng nề chạy qua, dưới đèn xe, sắc mặt Chung Tĩnh Ngôn lại trắng bệch như vậy, gió đêm đông lạnh lẽo nhanh chóng bao phủ áo khoác của anh trai, mà phía trên, có hơi thở quen thuộc của anh trai khiến cho cô an tâm. Cô suy nghĩ một chút, mái tóc ngang trán rớt xuống, che khuất đi ánh mắt đen sẫm của cô, “Nhưng mà, chúng ta chỉ có một cái miệng, một trái tim, vậy đâu nhất định nói trước chúng ta phải cô đơn tới già đúng không? Chú Quý, tôi biết, chú... đối xử rất tốt với tôi, tôi rất cảm ơn mấy năm qua chú đã chăm sóc tôi. Chúng ta... Chú nói đúng, tôi trưởng thành, bản thân tôi biết mình muốn gì... Tôi nhất định phải ở cùng với các anh của tôi... Chú...”

Cô tamh dừng, căn môi dưới, giống như là đang cẩn thận suy nghĩ tìm từ: “Chú tốt, Trần Quân Mặc cũng tốt, tôi không cần các người đến nói với tôi cái gì là đúng hay sai. Tôi nhớ được, đêm nãy chú đã từng nói, chỉ cần bản thân tôi thích là được rồi, bất kể là đúng hay sai, bất kể kết quả.”

Cô thật sự đã trưởng thành, nhanh mồm nhanh miệng, nhưng lại lấy lời của anh đến phản bác anh.

Ánh mắt Quý Thiếu Kiệt trở nên hung ác nham hiểm, nói thêm gì đi nữa cũng không có ý nghĩa, anh không còn cách nào thả lỏng kiêu ngạo bám sinh lên mặt đất mặc cho người ta giẫm đạp nữa. Cho dù là người anh yêu nhất, cũng không được khinh thường như vậy.

Hai tay anh cắm vào trong túi quần, từ trên cao nhìn xuống cô gái:
“Chung Tĩnh Ngôn, em có biết không? Cố đôi khi tôi thật muốn xé em thành từng mảnh nhỏ, xem xem rốt cuộc trong tim em đang chứa những gì...”

Dừng một chút, anh kề sát vào tai cô, giọng điệu làm người ta không rét mà run, “Em có thể đi cùng bọn họ, nhưng tuyệt đối không thể cùng bọn họ lên giường! Em bây giờ là người của anh, trong bốn năm qua, làm em gào khóc, người làm em tuôn ra nước, là Quý Thiếu Kiệt anh! Không có sự cho phép của anh, em tuyệt đối không thể lên giường với bất kì người nào!”

Như vậy, đã là cực hạn của anh rồi.

Chung Tĩnh Ngôn lui lại một bước, cả khuôn mặt đỏ bừng. Vừa mới bị Trần Quân Mặc xúc phạm, khiến cô cực kỳ phản cảm với những lời ô ngôn uế ngữ (ngôn ngữ xấu).

“Đó là chuyện của tôi. Chỉ cần tôi nguyện ý, ai cũng không thể xen vào.”

Cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, nói xong liền quay đầu chạy về phía các anh mình.

“Chung Tĩnh Ngôn, em sẽ hối hận! Đi theo bọn họ, một ngày nào đó em sẽ hối hận!” Người nói lên những lời này, chính là Trần Quân Mặc đang quỳ rạp trên mặt đất.

Sẽ hối hận sao? Ai biết được... Ít nhất, giờ này khắc này, anh em gặp lại sau nhiều năm là chuyện hạnh phúc nhất.

Chấn Thanh lái xe nhanh như bay, Chấn Văn ôm em gái thật chặt vào trong ngực, đùi cô cuộn tròn trước ngực, chân trần giẫm lên bụng anh.

Cô trưởng thành nên cao hơn, trong lòng anh đã muốn không ôm hết được rồi.

Chấn Văn lần lượt vuốt ve tứ chi em gái, hận không thể đưa thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô trở về lúc năm tuổi, như vậy, anh liền có thể đem hoàn toàn túm cô lại từ đầu đến chân ngay chỗ trái tim, thậm chí anh hi vọng mình giống như một con chuột túi, có một chiếc túi tùy thân, có thể cất cô gái nhỏ này ở trong túi, chỉ cần cúi đầu một cái là có thể thấy được, đưa tay là có thể sờ tới, sẽ không bao giờ đánh mất cô nữa, sẽ không bao giờ để cho cô chạy mất nữa.

Lạc Lạc bị bao bọc quá chặt, cũng muốn không thở được, nhưng chỉ là không nở đẩy ra, chỉ có tiếng rên rĩ ừ ừ a a từ trong lồng ngực được nặn ra.

Quá nhiều lời muốn nói, ngược lại cả đống chỉ chen chúc tại cổ họng, một câu cũng nói không ra được. Bọn họ, chỉ là ôm nhau thật chặt, mặt cùng ma sát với mặt, cổ giao nhau.

"Lạc Lạc. Lạc Lạc tốt. Lạc Lạc yêu dấu.Lạc Lạc bảo bối." Những lời cần nói ra Chấn Văn kích động đến không biết nói cái gì cho phải. Cuối cùng, chỉ hóa thành một câu: "Lạc Lạc à, đừng nghe mẹ nói, bọn anh đối với em không phải."

Lạc Lạc gật đầu lung tung, đầu ửng tới ửng lui trên người anh, cái gì cũng không muốn nghe, chỉ muốn tìm được vị trí cách anh gần nhất.

Đã lâu không thân mật, lần nữa có được mừng như điên, làm không khí bên trong xe như muốn nổ tung. Sẽ không có gì hạnh phúc hơn giờ phút này.

Tim Chấn Văn đập nhanh như vậy, cả khoang xe đều là tiếng “Thình thịch” vọng lại.

Mà chính là tim đập nhanh, mặc dù Chấn Thanh đang ngồi phía trước lái xe, cũng là cảm động lây.

Hai anh em sinh đôi cùng trứng, làn sóng điện vô hình đưa bọn họ quấn quít nhau, người này yêu người kia cũng yêu, người này đau người kia cũng đau. Vậy nên liền có hai lần yêu và hai lần đau.

Một đường bão táp, ngay cả Chấn Thanh vẫn luôn tuân theo luật pháp cũng vượt đèn đỏ.

"Anh, Chúng ta đang về nhà sao?" Chung Tĩnh Ngôn miễn cưỡng từ trong lòng Chấn Văn mở miệng thăm dò.

Hai anh em biết cô đang lo lắng cái gì, Chấn Thanh nói: "Không, Lạc Lạc, chúng ta về nhà của chính mình."

Lạc Lạc liền không có hỏi nữa. Có các anh ở đây.

Mới vừa dừng xe ở nhà để xe xong, Chấn Thanh liền giành bước tới chỗ ngồi phía sau, nhận lấy em gái ôm vào trong ngực, đôi môi hồng đến vừa đúng, đầu anh bắt đầu choáng váng hôn lên.

Trong thang máy, chân hai anh em đều mềm nhũn, gần như đứng không vững, ba người cũng không biết ai đỡ ai, người nào dựa vào người nào, tựa như đang đi trên mây, vui mừng đến thoát lực.

Lạc Lạc bị kẹp ở giữa, vào một căn phòng, ba phòng ngủ một phòng khách, lắp đặt thiết bị rất đơn giản ấm áp, cô không còn kịp nhìn kỹ nữa, liền bị đặt ở trên ghế sa lon.

Toàn bộ đèn cũng được mở lên, mở hết máy sưởi, rốt cuộc ba người cũng đứng an toàn giữa thế giới sáng ngời.

Thật ra thì, bọn họ cũng không biết, dọc theo đường đi mặt của bọn họ đều hơi căng chặt, mang theo điểm thấp thỏm, nhưng bây giờ, bọn họ tham lam nhìn nhau, nhìn, đột nhiên, liền cười.

Thật tốt, bảo bối của bọn họ trưởng thành, dáng vẻ cô thật xinh đẹp, đúng không?

Thật tốt, các anh của cô, thời gian đã mài dũa bọn họ thành những người đàn ông thành thực, chững chạc, năm tháng gần không để lại dấu vết gì trên người bọn họ, trừ phong cách, tất cả bọn họ đều chưa từng thay đổi.

Thật tốt mà!

Bốn năm rồi, ba người bọn họ đều rất tốt, điều này làm bọn họ thấy giống như trùng sinh kiếp sau.

Lúc mới bắt đầu, bọn họ chỉ là nhìn nhau mỉm cười, sau lại, biến thành cười to, cười đến té trên người lẫn nhau. Sau đó, lại giống như hồi nhỏ bọn họ vẫn thường làm, ba cái đầu sát vào nhau tạo thành một cái vòng tròn, ngón tay ở phía sau nắm chặt, sáu con mắt kề nhau, hơi thở cùng nghe thấy, bởi vì cố gắng hiểu rõ đối phương, cho nên, bọn họ cũng chông chất nâng tầng tầng nếp nhăn trên trán.

Cười đủ rồi, nhìn đủ rồi, các anh ôm em gái đi lên giường, lột quần áo của cô ra, không kịp chờ đợi gần như là hung tợn nhào tới.

Lửa nóng của đôi môi, cuồng loạn hôn, vội vàng, loạn xạ rơi vào trên người cô, cho đến, bọn họ tìm được hai luồng tuyết mềm đó.

Giống như một lữ khách đang rất khát, giống như đứa bé bị lạc. Bọn họ dùng một tay đè cô, một tay khác chia ra chen vào hai gò cao này, kể cả bầu ngực cũng ngậm hết vào trong miệng, nôn nóng nắm kéo, hưng phấn khát uống, khoảng chừng hơn 20 phút.

Do Lạc Lạc chóng mặt chịu đựng, biến thành hơi giãy giụa, đến cuối cùng rốt cuộc đau đến la lên: "Anh, đau nha."

"Anh anh, anh thương nha."

Nước mắt chảy lung tung.

Bao nhiêu lần, khi cô cô đơn đứng ở đất khách quê người, quanh mình đều là khuôn mặt xa lạ, bao nhiêu lần, khi cô tìm kiếm thành phố quen thuộc trong chương trình dự báo thời tiết, Khi đó, cô thầm gọi trong lòng , chẳng qua cũng chỉ là một câu như vậy!

Ngoài cửa sổ, chẳng biết mưa nhỏ từ lúc nào, lưa thưa róc rách lay động đánh vào trên thủy tinh, bên ngoài yên tĩnh tịch mịch như vậy nhưng bên trong nhà cực kỳ ấm áp.

Dần dần, bọn họ ngừng hút cần trên bầu ngực như con thú nhỏ, có một luồng nhiệt nóng bỏng vấy vào chỗ bị cắn.

Trên đôi gò bồng đảo mềm mềm, mượt mà tràn đầy dấu răng. Đầu đỉnh nhọn dính đầy nước miếng của bọn anh, sáng lóng lánh, nước ươn ướt, đã sưng to lên.

So với trong trí nhớ của bọn họ càng thêm hoàn mỹ.

Em gái của bọn họ, bảo bối nhỏ của bọn họ, đang nằm ở dưới người bọn họ, chân thực chảy nước mắt như thế.

Làn da đó, là mềm mại, môi trái tim này, là nóng bỏng, một đôi gò bồng đảo nhớ thương, đứng vững thật cao.

"Lạc Lạc, bọn anh muốn uống sữa, bọn anh muốn ăn."

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Anh Em Chung Sống

Edit: Thu Lệ

Lúc này, Chung Tĩnh Ngôn toàn thân trần truồng, giống như con nít.

Toàn thân cô da thịt khít khao, trắng nõn, bộ ngực non mềm hình như đã lớn hơn rất nhiều, tụ thành như hai đống tuyết lớn, ngạo nghễ ưỡn lên mê người, eo thon không đầy một nắm tay, cặp mông mướt mà đầy đặn, hai cái chân dài bạch ngọc cong lên, đầu gối tựa vào nhau, nhưng nơi giữa đùi non nốt không có lông lúc này lại lạnh run lộ ra một chút đầu mối, một thân thể hoàn mỹ như vậy, dâm * mị mà lại thánh thiện, tuyệt đối đủ để phá hủy bất kỳ một người đàn ông nào trên thế gian.

Bốn năm trước, hai tay cô đã tự dưng bộ ngực sữa vẫn còn đang trở mã của mình vô số lần, run rẩy mà đưa vào trong miệng các anh, cảm thấy thoải mãn, nhìn bọn họ giống như những con thú nhỏ đang bú bình, eo bàn tay (Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ) nâng ngực cô, mút đến tạo ra tiếng, tham lam đến đáng yêu.

Cô sẽ lần lượt vuốt đuôi tóc bọn họ, giống như bà mẹ trẻ nhỏ giọng an ủi, từ từ ăn, đừng giành, bên trái là anh cả, bên phải là anh hai

Giống như những gì đã từng trải qua, bọn họ là món đồ chơi của cô, cô cũng là món đồ chơi của bọn họ. Người lớn chỉ lo bận bịu những việc mà bọn họ không hiểu, thế giới của bọn họ chỉ có lẫn nhau, gấn bó làm bạn.

Khi còn bé, cô chỉ là một đứa bé trong cô nhi viện, nhỏ gầy khô héo, nước mũi chưa từng rời khỏi lỗ mũi, bị những đứa bé lớn hơn ăn hiếp có chút dờ dẫm.

Cô cho là, cách hàng rào rỉ sắt, nhìn thấy những cô gái nhỏ mặc váy bông bông xinh đẹp ăn kem đủ mọi màu sắc trên đường đều là thiên sứ. Chỉ có thiên sứ, mới xứng đáng có quyền lợi như vậy.

Đến khi có một ngày, Chung Bang Lập hòa ái dễ gần đã đem đến một chiếc váy hoa mà so với những cái cô thấy trước đây còn xinh đẹp hơn rất nhiều mặc vào cho cô, Chấn Thanh vừa gọn gàng lại vừa anh tuấn đưa cho cô một cây kem toả ra khí lạnh, cô thần thờ ngây người, không dám đưa tay đón, chỉ nghiêng đầu tìm kiếm đồng bạn nhỏ gầy kéo nước mũi giống cô. Cô nghĩ cô đã chết sao rồi sao? Nghe người ta nói, đứa trẻ ngoan khi chết đi sẽ được lên Thiên đường làm thiên sứ, chỉ có thiên sứ mới có thể mặc váy như thế, ăn kem như vậy.

Thật là hết sức may mắn, cô không tìm được bất kỳ một đồng bạn nào, người khác vẫn còn ở nhân gian, mà cô thế nhưng vào Thiên đường.

Có một ngày, nửa đêm cô muốn đi tiểu một chút, khi đó, trong nhà vẫn còn chưa lắp đặt thiết bị đầy đủ, chỉ ở lầu một có một toilet, lúc ấy cô còn nhỏ nên không biết dùng bồn cầu cho lắm, không cẩn thận vẩy nước tiểu dọc theo bồn cầu, đúng lúc này Mã Hoa đẩy cửa đi vào, bà khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt vô cùng ác độc và hận thù nhìn chăm chăm vào thân hình nho nhỏ của cô, nói, "Mày thật làm cho tao ghê tởm! Sao mày không chết luôn đi! Cút ngay!"

Ánh mắt đó, giống như rắn độc, những lời đó, con người thật sự có thể nói ra sao?

Cô bị sợ đến nửa người cũng đã tê rần, dán lưng lên bức tường gạch men sứ lạnh lẽo, không dám làm một cử động nhỏ nào, thật sự rất sợ bà đuổi cô ra khỏi Thiên đường.

Mã Hoa không đuổi cô ra khỏi Thiên đường, nhưng lại xách cô như xách con chó nhỏ, giơ tay lên nắm gáy ném cô ra ngoài cửa toilet.

Cô không dám khóc, nhưng nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rớt xuống chiếc váy ngủ Tiểu Trư màu hồng, ở chỗ rẽ cầu thang, cô gặp được Chấn Thanh, đôi mắt đắm lệ trong sương mù, cô ngẩng đầu lên nói, anh, em rất sợ. Em có thể đến giường anh ngủ không?

Chung Bang Lập thường xuyên không ở nhà, cô càng ngày càng hơn dính anh trai hơn, chỉ cần một khắc không thấy bóng dáng của bọn họ, lại cảm thấy khủng hoảng, ánh mắt giống như rắn độc ấy cứ cuốn lấy làm cô thở không nổi.

Đúng vậy, khi đó, Chung Tĩnh Ngôn rất ưa thích nghe bọn họ nói như vậy, "Lạc Lạc, bọn anh muốn ăn sữa của em."

Nàng vẫn luôn cảm thấy, chỉ có thể lấy bộ phận tư mật nhất kiêu ngạo nhất đưa cho bọn họ, để cho bọn họ ngậm hút, bao quanh, trông coi, nàng mới có thể an toàn sống ở trong thiên đường. Cô nguyện ý cho ra tất cả những gì của cô, chỉ cần bọn họ thích, chỉ cần bọn họ cần, thì lấy đi. Chỉ có như vậy, cô mới có thể báo đáp phần may mắn này.

"Bọn anh muốn ăn sữa, này bọn anh muốn ăn sữa!" Lúc này, tuy rằng sự nghiệp của các anh đã thành công, nhưng ở trước mặt cô, vẫn đơn thuần giống như hai đứa bé lớn xác, bọn họ dụi dụi nhìn cô, dụi dụi từng lần một yêu cầu.

Cũng không sắc * tình, cũng không giả tạo, cùng với không liên quan.

Chỉ là muốn càng thêm chia sẻ thân mật, càng thêm chặt chẽ có được. Bọn họ muốn mau sớm trở về đến những ngày trước kia, giống như bọn họ chưa từng chia xa.

Máy sưởi mở hơi lớn, khiến chóp mũi Chung Tĩnh Ngôn thấm ra mồ hôi hột. Ánh mắt của các anh không hề ngăn cản nhìn tới trước cô, mà cô cũng không hề ngăn cản khi bị bọn anh nhìn.

Nhưng mà, không biết có phải do cách xa nhau lâu rồi không thấy hay không, cô thế nhưng lại cảm thấy xấu hổ dưới ánh mắt của các anh. Rõ ràng, bốn năm trước, cô cảm thấy bản thân mình từ nhỏ đã để lộ ở trước mặt bọn họ. Rõ ràng, khi đó, cô vui mừng vì có thể làm như vậy mà.

Chẳng lẽ, thời gian, thật sự thay đổi cái gì?

Cô thử thăm dò chụm hai chân lại, ôm chặt hai cánh tay, những chỗ màu hồng đó, những chỗ thẹn với mở ra, cô cũng cảm thấy nên thu lại trước mặt các anh, giấu đi.

Nhưng mà, ánh mắt của các anh, lại thản nhiên nồng đậm như vậy, trước mặt ánh mắt trong suốt đó, cô tự ti mặc cảm, càng cảm thấy khó chịu.

Bọn họ là anh trai, là từ nhỏ cùng cô lớn lên, khi cô đá dầm thậm chí là đến kì kinh nguyệt, đều bị bọn nhìn thấy hết cả.

Sao cô lại có thể che mình lại!

Cô vì bản thân mình đột nhiên xảy ra lòng xấu hổ mà cảm thấy hổ thẹn!

Chẳng lẽ cô không phải nên yêu tăng gấp bội để báo đáp các anh sao?

Nghĩ như vậy, cô rớt cuống run rẩy, nửa quỳ đứng dậy, mái tóc ngắn rối bù dí dỏm nửa rũ xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn cùng với sắc mặt đỏ ửng mất tự nhiên.

Hai con thỏ thành thực xinh đẹp đứng thẳng, phía trên đã hiện đầy nước miếng và dấu răng, đang hơi thấy đau, nhưng cô không thể không dùng hai tay của mình tất cả nâng một con, hướng phía trước đưa ra.

Ánh mắt của Chấn Thanh và Chấn Văn cũng không rời khỏi mặt cô, chỉ đồng thời tiến tới, há mồm ngậm đỉnh nhọn nửa mềm nửa cứng ngắc của cô, nhẹ nhàng hút, từ từ bú, liên tiếp không ngừng, tận tình thưởng thức.

Cô không dám nhìn môi các anh đang di chuyển như thế nào trên ngực cô, khuôn mặt đỏ bừng giống như tôm luộc, bởi vì lực hút của bọn họ lớn mà khe cau lông mày lại.

"Em muốn ăn bên đó, anh hãy qua bên này đi." Chấn Văn nói với Chấn Thanh, đáy mắt lộ ra vui vẻ và ngây thơ y hệt trẻ con.

Chung Tĩnh Ngôn không chịu đựng được nữa, ngã ngồi trên giường một cái, hai con thỏ đầy đặn trắng như tuyết giống như đèn lồng bị gió lớn lay động không ngừng chói sáng.

"Anh, em" Cảm giác khó hiểu trong lòng càng ngày càng rõ ràng, nhưng mà, cô thật sự không biết nên làm thế nào để từ chối, "Chỗ đó của em rất đau." Cô cúi đầu, lần đầu tiên nói dối trước mặt các anh.

Em gái đau! Là bọn anh quá nóng lòng. Các buồng tha hai con thỏ của cô, ngược lại đặt cô quỳ sát ở trên giường.

Tim cô đập vô cùng gấp gáp, trên mặt từng cơn phát sốt, nhưng mà, lúc này, hình như từ chối là loại tội không thể tha thứ được, cô chỉ có thể cho phép bọn họ lấy.

Chấn Văn và Chấn Thanh nhìn nơi đó của cô, cùng so sánh với bốn năm trước, cũng không có thay đổi quá lớn. Cả cái mông giống như quả lê lớn bồ đôi, thịt lê trắng như tuyết, ở giữa là hạt nhỏ màu đen.

Mà hạt này có đường vân có khe rãnh, phía trên, lỗ đít nhỏ màu nhạt khấn trương mút lấy, ngay sau đó, là đôi thịt nhỏ chặt chẽ khép lại, chỉ vền vẹn còn lại một đường đỏ tươi.

Du bạch, phấn hồng, tổ hợp thành Thăng Cảnh đẹp nhất thế gian.

Đó là độc cả đời bọn họ, trúng, chính là cả đời.

Chung Tĩnh Ngôn nằm ở trên giường, cô biết các anh đang nhìn chăm chăm vào nơi đó, quá lâu, lâu đến nỗi cô bắt đầu sợ, lỗ đít nhỏ lo lắng ngọạ nguyệt. Tư thế như vậy với nàng mà nói không phải lần đầu tiên, nhưng ở trước mặt bọn họ xuất hiện "Khẩn trương" cũng là lần đầu tiên.

Nhưng, giờ khắc này, có đôi môi dịu dàng rơi xuống, khẽ liếm cánh hoa cúc, hoàn toàn bao trùm nếp nhăn của cô, mút khẽ.

Mùi vị, tuyệt vời làm cho người ta sợ hãi, tà ác giống như ngày cuối cùng lại tới.

Cô giống như bị phỏng, mông chột co rụt lại về phía trước, giùng giảng lật người, lại bị anh cả bắt được ôm vào trong lòng, "Lạc Lạc ngoan, đừng sợ, là anh."

Hô hấp nóng rực phun trên viền tai nàng, cô lại cảm thấy xa lạ, muốn tránh khỏi dục vọng mãnh liệt đang bao quanh thân cô đến phát run.

"Đừng. Anh, em không muốn như vậy. Em, em mệt quá, em không thoải mái." Cô khó khăn nói, trong đôi mắt to thể nhưng tràn ngập hốt hoảng và hoảng sợ.

Chấn Văn lo lắng nằm sấp qua, sờ sờ cái trán của cô, lại sờ sờ của mình, không bị sốt mà.

Đó chính là mệt mỏi, mới vừa bị tên nhóc hư hỏng Trần Quân Mặc làm cho kinh sợ. Em gái của bọn anh, thói quen vẫn không thay đổi, mỗi lần mệt mỏi sẽ phải ngủ, một chút cũng không thể chống đỡ.

Chấn Văn và Chấn Thanh sờ sờ phía dưới đã vừa cứng vừa vênh lên, nhưng vẫn hiểu dụ dỗ cô, "Vậy thì ngủ đi. Đi ngủ sớm một chút, chúng ta còn có rất nhiều thời gian."

Bọn họ ôm cô đi vào phòng tắm, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, ôm cô ra ngoài, để lại một người, thay phiên tắm.

Cô cũng thật sự mệt mỏi, bay đường dài, khẩn trương thi đấu, bị Trần Quân Mặc bắt đi, gặp lại các anh, Quý Thiếu Kiệt.

Cô ở trong lòng bọn họ ngủ rất nhanh, nhưng lại ngủ không được yên giấc, nửa đêm tỉnh lại nhiều lần, mỗi lần cũng có thể cảm nhận được các anh một trái một phải nhìn cô chăm chú, giống như nhìn hoài không đủ vậy.

Cô thật sự rất mệt mỏi, mơ mơ màng màng cười với bọn họ, hai chân tùy tiện tách ra theo thói quen, gác trên bụng ấm áp của bọn họ, tiếp tục ngủ.

Cô mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ, cô thể như thấy được ba mẹ mà cô chưa từng thấy mặt, Cô vẫn còn nhỏ rất nhỏ, đó là người có khuôn mặt mơ hồ, dắt tay cô, chạy khắp trời khắp đất trong đồng ruộng, có lẽ là mùa xuân, có nhiều hoa dại nở đầy màu sắc khác nhau, khắp nơi đều là hương thơm ngào ngạt, biển hoa rực rỡ huy hoàng, làn gió ấm áp lay động tóc cô, cô cười khanh khách, nói, ba mẹ, hai người dắt tay con, con mới sẽ không bị vứt bỏ.

Cuối cùng cô vẫn phải ngã nhào trên đất, cây cỏ mềm mại đỡ lấy sức nặng của thân thể cô, tuyệt không đau một chút nào, cô muốn ba mẹ cười nói, nhìn xem, Lạc Lạc của chúng ta rất kiên cường nha, té ngã cũng không khóc, nhưng mà, đợi nàng bò dậy, lại không thấy được hai bóng dáng đó đâu.

Khi tỉnh lại, trong đầu cô trống rỗng, đúng hơn một mảnh mờ mịt, tại sao cô lại mơ thấy ba mẹ? Trừ khi ở trong cô nhi viện ra, đã thật lâu thật lâu rồi cô không mơ thấy bọn họ. Cô giơ tay lên, sờ sờ khóe mắt, ở chỗ ấy tìm được một chút dấu vết trong mơ.

Trời đã sáng choang, ngày hôm qua bọn họ quá hưng phấn, thậm chí còn quên kéo rèm cửa sổ lên.

Tầm mắt của cô từ ngoài cửa sổ màu xanh trắng có chút phát xám là bầu trời, chuyển tới hai khuôn mặt tuần lãng đang ngủ bên gối.

A, là các anh đấy. Cô trở lại bên cạnh các anh. Cô cảm thấy, sau khi nhìn thấy ác mộng, sẽ không có gì so sánh được với các anh làm cho cô cảm thấy an tâm hơn.

Đầu các anh một trái một phải chống đỡ trong ổ vai của cô, lấy tay cô áp dưới mặt bọn họ, giống như sợ cô tỉnh lại sẽ chạy trốn.

Chung Tĩnh Ngôn mất một chút sức lực, mới không đánh thức bọn họ, chân không xuống giường.

Cô nghĩ trước tiên phải tìm bộ quần áo để mặc.

Kéo hai cánh cửa tủ treo quần áo lớn ra, bên trong quần áo được sắp xếp rất chỉnh tề, từ màu đậm tới màu sáng. Tủ quần áo này chắc là của anh Chấn Thanh, anh hai tương đối lộn xộn hơn một chút.

Cô khẽ mỉm cười, lại kéo tủ quần áo một người khác ra, đập vào mắt là một hộp tủ màu hồng.

Cô từ từ đẩy qua, váy màu hồng, đồ thể thao, áo ngủ, cô lại kéo những ô nhỏ đó ra, không ngoài dự đoán, đồ lót màu hồng, kẹp tóc nhỏ màu hồng nhạt. Các anh xem cô như đứa bé, mua màu hồng mà cô thích nhất cho cô.

Cô tùy tiện lấy một chiếc áo đơn giản khoác lên người, lơ đãng, cô sờ tới cần cổ lạnh lẽo, đó là dây chuyền Quý Thiếu Kiệt tặng mà cô không gỡ xuống.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chuyện Nên Tới Cũng Phải Tới, Trốn Không Được!

Editor: Thu Lệ

Người đàn ông đó, vừa bá đạo lại vừa keo kiệt như vậy, ở nước Anh chỉ vì cô được bạn học nam tỏ tình, liền ép người ta nghỉ học chuyển đi, ngày hôm qua, chú ấy nhất định tức chết.

Nhưng mà, nàng vốn chính là của các anh mà. Chú ấy thích tức giận thì cứ để chú ấy tức đi.

Cô nâng mắt quan sát bày biện trong phòng, thì ra gần như giống nhau như đúc với căn phòng lúc trước của anh cả.

Trên tường, treo tấm hình phóng đại của cô, là cô mười bảy tuổi năm ấy, đã là cô gái nhỏ, trên mặt cười ra hai vòng xoáy của lúm đồng tiền, mang theo vài phần vô tội hồn nhiên, nụ cười này, thật sự là phát ra từ chỗ sâu nhất trong lòng, làm mọi người nhìn thấy sẽ nhin không được mà cùng nâng khoé miệng.

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng đi ra ngoài, bày biện phòng khách đơn giản thanh thoát, rất sạch sẽ, không giống như chỗ ở của hai anh chàng độc thân một chút nào, nhìn ra được thường có người đến dọn dẹp.

Trên bàn trà màu đen an tĩnh để một khung hình. Cô tiện tay cầm khung hình đó lên, có lẽ là lúc cô khoảng bảy, tám tuổi gì đó, ngồi trong kiệu hoa do các anh dùng tay nối lại, ánh mắt tập trung, cười đến nguyên cái hình đều thiếu hai cái răng cửa. Anh cả và anh đều cắt đầu tóc dưa hấu Thái Lang đáng yêu, hơi ngược đầu nhìn cô, hình như cô còn nghe bọn họ khẩn trương nói, nắm chắc, nắm chắc á..., cẩn thận té xuống.

Trong ngăn kéo của bàn trà, còn có tập ảnh của cô, vui vẻ cười to, gào mà khóc lớn lên, tức giận, làm mặt quỷ, có người một nhà, hơn nữa là một người theo cô, quá nhiều, cô nhớ, có một đoạn thời gian cô thích nhất là chiếm lấy máy chụp hình, mặc kệ là ai chụp hình, cũng phải đi chen vào một chân, hơn nữa nhất định phải chiếm vị trí ở giữa nhất, giống như nếu không như vậy, thì bản thân cô không phải là người được coi trọng nhất.

Ngoại trừ hình ra, ở trong ngăn kéo còn có chút đồ vật cũ. Cô nhìn thấy một con vịt nhỏ màu vàng bằng nhựa mà khi còn bé cô vẫn hay chơi, mấy nơ con bướm cũ, một cái quạt lông vũ công chúa màu hồng, trọn bộ truyện tranh của Miyazaki

Các anh sẽ vừa ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, vừa cầm con vịt nhỏ của cô, nghe tiếng "Cạc cạc" đơn điệu này.

Cô cầm thanh quạt lông vũ đó, đi tới đi lui trong phòng như người bị mộng du, khi cô đẩy cánh cửa của một căn phòng khác ra, trong nháy mắt giật mình, các anh đã chuyển cả căn phòng trước kia của cô qua đây rồi sao? Tất cả lại trở về vào cái ngày cô rời đi, váy ngủ xốc xếch ném lên giường, cửa tủ quần áo kéo mở rộng ra, cô đã từng chọn một bộ đồ thể thao màu hồng để thay, cô có hai cái dây buộc tóc cùng màu, một cái thuần sắc không có trang sức, một cái mang hình con mèo nhỏ, cô chọn cái không có trang sức, còn cái mang hình con mèo bị ném treo trên lược.

Cô đi tới toilet, nơi đó, thậm chí ngay cả bàn chải đánh răng cũng bị ném cong vẹo trên bồn rửa tay như ngày cô rời đi.

Tất cả, đều giống như cô chỉ đi học, buổi tối sẽ trở lại vậy.

Nước mắt của cô cũng không ngăn nổi nữa rồi, lách tách lách tách nhỏ xuống sàn nhà, phòng như vậy, các anh mang tâm trạng thế nào khi sắp xếp lại căn phòng này? Lại lấy tâm trạng gì, khi mỗi ngày nhìn căn phòng trong bốn năm qua, chờ đến ngày nào đó cô sẽ trở về.

Suy nghĩ lại, lúc đầu cô có bao nhiêu ngây thơ, chỉ dựa vào những lời nói từ một phía của Mã Hoa, liền chạy đi xa như vậy, khiến các anh khó khăn trải qua nhiều năm như vậy.

Nhưng cũng chỉ có chính cô biết, lúc đó cô sợ hãi người mình thương yêu nhất đuổi cô ra khỏi Thiên đường biết bao nhiêu. Cô nghĩ, nếu như cô chỉ là tạm thời tránh ra, không cho bọn họ cơ hội xua đuổi, như vậy cô còn có thể sống ở trong thiên đường chứ? Có lẽ có một ngày nào đó, cô sẽ có cơ hội trở về.

Không biết từ khi nào, các anh đã đứng ở sau lưng cô, ôm cô vào trong ngực. Cô dứt khoát mở rộng hai cánh tay ôm hai người, chui vào trong lòng bọn họ lớn tiếng khóc lên.

"Thật xin lỗi."

Thật xin lỗi, không nên đột nhiên biến mất như vậy, không nên để cho các anh lo lắng, không nên hoài nghi tình cảm của các anh, thật xin lỗi, em đã không còn là cô gái tròn mười tám tuổi thuần khiết mà các anh yêu thương mong đợi.

"Người phải xin lỗi là bọn anh." Chiếc hộp Pandora chứa ma quỷ, lúc đầu là do bọn anh bỏ ma quỷ vào, sao có thể trách người khác mở ra?

Cũng may, trời cao thương tình, không để cho bọn họ mất đi thứ trân quý nhất — trên thế giới cũng chính là người mà bọn họ yêu thương nhất.

"Cô gái ngốc, có rửa mặt không? Đừng có dấy nước mắt nước mũi lên áo ngủ của anh." Không biết qua bao lâu, Chấn Thanh kéo cô gái nhỏ đang khóc sướt mướt ra, nâng mặt cô lên cẩn thận nhìn kỹ. Chung Tĩnh Ngôn bật cười một tiếng, càn cọ mặt lên áo của bọn anh nhiều hơn.

Chấn Văn đẩy cô đến phòng rửa mặt, nặn kem đánh răng cho cô, vắt khăn nóng. Tất cả, thật giống như trở lại bốn năm trước, chưa từng thay đổi.

Khi Chấn Văn đang nấu bữa ăn sáng, Chấn Thanh chải đầu cho cô thì vang lên tiếng gõ cửa.

"Nhất định là ba, tối hôm qua đã nói với ông ấy em trở lại, ông ấy đã đáp chuyển ngay sớm nhất để trở về."

Chung Tĩnh Ngôn chạy tới mở cửa, quả nhiên là Chung Bang Lập.

Cách biệt trong nhiều năm qua, cha và con gái gặp lại nhau, tất nhiên là có một phen thổn thức.

Người một nhà ngồi vây quanh trên ghế sofa, tiếng Chung Tĩnh Ngôn líu ríu giòn ton, lúc thì cướp lấy miếng kiwi trong tay Chấn Văn, một lát lại đút quả nho cho ba ăn.

Đã lâu rồi không được thoải mái mà cười to như vậy, trên mặt mỗi người đều tràn đầy hạnh phúc. Đó là một loại sáng ngời, làm cho trái tim bản cũng sẽ rung động hạnh phúc, —— đây mới là cảm giác gia đình, cho dù người nhà họ Quý có đối xử với Chung Tĩnh Ngôn tốt hơn nữa, thì cái nhà này, mới là khát vọng lớn nhất mà cô muốn có.

Vui vẻ và hạnh phúc này, cả căn phòng hình cũng không chứa nổi nữa mà phải bay ra cả bầu trời xanh thẳm.

Từ quán cà phê ra ngoài, con ngồi bên lề đường, bị Quý Thiếu Kiệt thấy, nên đã mang con về nhà chú ấy.

Cái gì? Các người đến phòng làm việc của chú ấy tìm con, chính là ngày* tháng*? Khi đó con đang ở bên trong của phòng làm việc nha.

Mỗi năm con đều bảo Quý Thiếu Kiệt nhắn tin cho báo bình an, chú ấy lại chưa từng nói với mọi người sao?

Lạc Lạc nhà chúng ta chạy đến nước Anh?

Chúng ta cũng đoán được, hàng năm Lạc Lạc nhà chúng ta đều đạt được học bổng xuất sắc.

Lần này tham gia thiết kế thời trang tranh được giải nhì, Lạc Lạc thật giỏi nha.

Lạc Lạc đúng là niềm kiêu hãnh của cả nhà chúng ta.

"Ding dong." Chuông cửa đột nhiên vang lên lần nữa.

Sẽ là ai chứ? Chung Tĩnh Ngôn không bỏ ánh mắt đột nhiên tối sầm của ba và các anh, trong lòng mơ hồ đã đoán được, nên tới trốn không được.

"Có thể là mẹ, đừng sợ. Có bọn anh ở đây." Chấn Thanh nắm lấy tay Lạc Lạc trong lòng bàn tay mình.

Tiến vào quả nhiên là Mã Hoa. Vẻ mặt của bà vẫn chưa từng thay đổi, vẫn cứ nghiêm túc và lạnh thấu xương như vậy, nhưng trang phục toàn thân biến hóa rất lớn, tóc quăn nóng bỏng, tóc được nhuộm thành màu đỏ rượu thịnh hành, trên mặt nếp nhăn không ít, nhưng thoa một lớp phấn rất dày, cả khuôn mặt trắng đến dọa người, đã vậy lại thêm màu đỏ chót của son môi, Làm người ta nhớ tới thi thể được hóa trang sau khi chết, ai nhìn thấy cũng sẽ rùng mình một cái.

Lúc Mã Hoa tiến vào, chồng, con trai đều đang ở đây, ở giữa lại nhiều thêm một cô gái trẻ tuổi, bà tập trung nhìn kĩ, không khỏi bật cười.

"Thật sao, tôi nói tại sao lâu như thế lại không mở cửa đây. Thì ra cũng trốn ở chỗ này, cùng chơi đùa với tiểu yêu tinh!"

"Lão Mã!" Chung Bang Lập đứng lên, trằm mặt quát, tiến lên kéo bà, "Đi, chúng ta đi về trước."

"Trở về? Các người còn nhớ rõ cái nhà kia sao? Hiện giờ con nhỏ yêu tình này đã trở lại, các người càng luyện tiếc trở về chứ?" Mã Hoa lạnh lùng cười một tiếng, mở tay Chung Bang Lập ra, đi thẳng tới ghế sa lon ngồi xuống, khoanh tay, lỗ mũi giơ lên thật cao, liếc xéo Chung Tĩnh Ngôn, "Cô trở về làm gì? Mấy năm nay ở bên ngoài bị người ta chơi đã, bây giờ lại chạy trở về tìm con trai tôi sao? Hay là." Bà nâng mí mắt lên, dùng ánh mắt vàng đục của mình đảo quanh chồng và con trai, châm chọc: "Hay các người chơi không đủ, cùng nhau tìm tiểu yêu tinh này trở về để cùng chơi?"

Lần này, không riêng gì Chung Bang Lập, ngay cả Chấn Thanh và Chấn Văn đều tức giận đến cả người phát run, cùng đi tới kéo bà.

Chung Tĩnh Ngôn cắn chặt môi, trên mặt không thấy một chút máu nào.

Mẹ nuôi Mã Hoa của cô. Không nghĩ tới, thế nhưng biến thành cái bộ dáng này.

"Sao hả, tôi đâu có nói sai, nhìn các người xem, chồng không giống chồng, con trai không giống con trai. Tôi vào đây các người có chào tôi một tiếng sao? Lần đó tới không phải ước gì tôi đi nhanh đi? Mấy năm này, không phải các người đều hận chết tôi sao? Bây giờ cô ta đã trở lại, càng thêm không cần tôi, các người liền cùng làm một chỗ luôn đi." Rất nhiều lời nói khó nghe hơn nữa từ trong miệng Mã Hoa phát ra.

Giữa lúc hỗn loạn, lôi kéo, "Đing đong." Chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Mấy người đều thở hỗn hển, không ai động đậy, nhưng cánh cửa đã tự mở ra.

Đầu tiên là một túi trái cây tươi đi vào cửa, sau đó, Phương Thanh Ngọc dịu dàng khéo léo mỉm cười bước vào , trong tay còn cầm bữa ăn sáng và tờ báo, vừa nhìn thấy trong nhà có rất nhiều người, có chút kinh ngạc mà cười nói, "A, con còn tưởng rằng chỉ có mỗi Chấn Thanh ở nhà đấy."

Lúc này, cô ta đã nhìn thấy Chung Tĩnh Ngôn đang ngồi ở trên ghế sa lon, vẻ mặt cười khanh khách thoáng chốc trở nên cứng đờ.

Ngừng vài giây, mới lấy lại tinh thần, đầu tiên là chào hỏi Chung Bang Lập đang ngồi giữa ghế sa lon, sau đó đi tới đặt thứ gì đó trong tay lên bàn trà, ngồi xuống bên cạnh Mã Hoa, kéo cánh tay của bà ngọt ngào kêu một tiếng "Dì Mã", cuối cùng mới cười nói với Chung Tĩnh Ngôn, "Lạc Lạc trở về lúc nào? Thật sự là quá tốt." Nói xong, tức giận liếc mắt nhìn Chấn Thanh một cái, ngọt ngào trách, "Sao không nói sớm cho em biết một tiếng, để em chuẩn bị một ít quà tặng. Có phải không Lạc Lạc?"

Một câu cuối cùng còn nâng âm cuối lên, vẫn là giọng điệu của trẻ con vài năm trước.

Chung Tĩnh Ngôn yên lặng ngồi ở chỗ đó, không lên tiếng, cô thật sự cười không nổi. Sao mình lại quên cô ta chứ? Cô ta có chìa khoá của căn nhà này, chẳng lẽ cô ta đã cùng với anh cả.

Chấn Thanh xoa mi tâm, trên mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi ngồi trở lại trên ghế sa lon, "Lạc Lạc mới vừa về tối hôm qua, anh chưa kịp nói cho em biết."

Lúc này, sắc mặt của mọi người nhà họ Chung đều không tốt, Phương Thanh Ngọc sao có thể không nhìn ra.

Cô ta đứng lên, cười nói, "Vẫn còn chưa ăn bữa ăn sáng phải không? Con gọi điện thoại phòng làm việc của Chấn Thanh, thư ký nói hôm nay anh ấy xin nghỉ, con nghĩ chắc anh ấy đang ở nhà thôi, nên cũng không mua nhiều đồ ăn sáng lắm. Trước hết mọi người cứ lấp đờ bao tử cái đã, con vào

phòng bếp xem một chút, nấu thêm món gì nữa. Lạc Lạc, em muốn ăn cái gì hả? Chị Thanh Ngọc sẽ làm cho em ăn."

Lạc Lạc lắc đầu một cái, đối mặt với dáng vẻ nữ chủ nhân của Phương Thanh Ngọc, cô thật sự không biết nói gì cho phải.

Trong lúc vô tình, ánh mắt của cô rơi vào tờ báo mà Phương Thanh Ngọc để trên bàn trà, nơi đó, một mẫu tin tức hấp dẫn lực chú ý của nàng.

"Khách sạn Hán Đường chọc giận Quý Kiến Sầu, trong một đêm bị dán giấy niêm phong!"

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Chú Quý Muốn Kiểm Tra

Editor: Thu Lệ

Ngày hôm qua vẫn còn là nơi tranh tài náo nhiệt, chỉ trong một đêm, thế nhưng đã bị niêm phong rồi.

Tờ báo nhắm thẳng vào hoài nghi khách sạn Hán Đường đả tội với tập đoàn Quý Nhân, mới có thể bị tai họa bất ngờ này.

Chung Tĩnh Ngôn Tâm rét lạnh trong lòng, với sự hiểu biết của cô về Thiếu Kiệt, đây rõ ràng là người nào đó đã dùng khách sạn Hán Đường làm nơi trú ẩn đấy.

Chấn Văn đuổi theo ánh mắt của Chung Tĩnh Ngôn, cầm tờ báo lên xem, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đưa cho Chấn Thanh, Chấn Thanh nhìn xong lại đưa cho Chung Bang Lập.

Ở trong mắt những người đàn ông, hành động như vậy, hiển nhiên tuyệt đối không chỉ đơn giản là trú ẩn như vậy, đây chính là trần trụi tuyên chiến.

Sắc mặt Chung Bang Lập khó chịu, trầm tư một lát, chậm rãi nói, "Người đàn ông tên Quý Thiếu Kiệt này, mấy năm nay thế lực càng ngày càng mạnh, hiện giờ cha cậu ta cũng giống như mặt trời ban trưa, cùng giao tiếp với ba không ít, nếu như cậu ta có chừng có mực, tốt nhất chúng ta ít chọc đến cậu ta đi. Bây giờ Lạc Lạc cũng đã trở về rồi, mấy năm nay, tuy cậu ta gạt chúng ta âm thầm mang đi Lạc Lạc đi, nhưng đối xử với Lạc Lạc cũng coi như không tệ, chưa từng bạc đãi Lạc Lạc. Chúng ta không cần lấy sinh mạng và tiền đồ đánh cược với cậu ta."

Chấn Thanh và Chấn Văn liếc nhau một cái, dĩ nhiên tâm ý tương thông lẫn nhau, Lạc Lạc bị bắt cóc, với bọn anh mà nói, vấn đề hiển nhiên không phải là bạc đãi hay không mà đó là mối hận cướp vợ, Quý Thiếu Kiệt, bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh ta.

Cùng ăn ý với các anh nhiều năm, khiến Chung Tĩnh Ngôn nhạy cảm bắt được hàm nghĩa trong ánh mắt của bọn họ, cô lôi kéo tay Chấn Văn, "Đừng. Chú ấy đối xử với em rất tốt."

Nói ra khỏi miệng, mới giật mình những lời này hình như khiến sắc mặt của các anh càng thêm âm đạm.

Mã Hoa ở bên cạnh châm chọc mà cười nói, "Thì ra là chạy theo Đông Sự Trưởng của tập đoàn Quý Nhân à? Cũng thật biết chọn người, anh ta thế nhưng là người chơi có tiếng."

"Bà im miệng cho tôi!" Chung Bang Lập không thể nhịn được nữa khẽ quát một tiếng, ông không muốn ở trước mặt bọn trẻ lại nói ra những lời nói khó nghe, nhưng lúc này, thật sự không thể nhịn được nữa, "Lão Mã, bà cũng là bán bộ nhà nước kì cựu nhiều năm rồi, bây giờ mặc dù đã về hưu, nhưng tôi cũng xin bà hãy chú ý hình tượng của mình."

"Hình tượng?" Mã Hoa cười khúc khích, nâng bàn tay sơn móng đỏ chót lên che miệng, cười đến cuối cùng, trong tiếng cười đó lại hàm chứa mấy phần thâm lương mỏng manh, "Có ai không biết, nhà tôi già có trẻ có, sớm đã bị yêu tinh không biết xấu hổ câu hồn chạy mất? Mấy chục năm trước tôi đã không có hình tượng, có chồng chẳng khác nào chưa có chồng, có con trai chẳng khác nào không có con trai."

Chung Bang Lập tức giận đến toàn thân phát run, run giọng nói, "Hồ đồ! Mấy chục năm rồi, còn càn quấy như vậy!"

Chung Tĩnh Ngôn đáy mắt tối đen, đôi môi tái nhợt như bị mất máu. Rốt cuộc mẹ cô có lỗi gì? Mà sau khi chết rồi vẫn bị người phụ nữ này mắng

mấy chục năm.

Mã Hoa như vậy, không thể nghi ngờ là ghê tởm, rồi lại làm cho người ta cảm thấy thật đáng buồn. Chung Tĩnh Ngôn cũng không phải là người bị người ta chỉ vào mũi mắng mà không nói lại, nhưng lúc này lại không có ý muốn phản bác chút nào.

Hiển nhiên, trạng thái tinh thần của Mã Hoa đã có chút lệch khỏi quỹ đạo của người thường. Đối lại trước kia, bất kể trong lòng bà có oán hận thế nào, cũng sẽ không bao giờ lộ ra vẻ mặt xấu xí như vậy trước mặt ba cha con nhà họ Chung.

Chấn Thanh và Chấn Văn cùng nhau nhìn Lạc Lạc, đều bất đắc dĩ. Bọn họ biết em gái dễ nóng tính, thật sợ cô nóng giận đối nghịch với mẹ mình. Nhưng dù sao Mã Hoa cũng là mẹ của bọn anh.

Chung Tĩnh Ngôn đã không còn cô gái nhỏ xúc động không biết Đông Nam Tây Bắc như bốn năm trước nữa rồi, cô hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói, ". Người hãy yên tâm đi, lần nay con chỉ về vài ngày, sẽ trở về Anh ngay lập tức. Bên kia con còn hơn hai tháng nữa mới tốt nghiệp." Hôm nay, cô cũng không biết nên xưng hô như thế nào với người phụ nữ này, một tiếng dì cảm thấy quái dị, một tiếng mẹ, cô thật sự không kêu ra miệng.

Chấn Văn khẩn trương nắm chặt tay cô, "Lạc Lạc, em còn muốn đi sao?"

"Lạc Lạc, hay là đừng đi. Tạm thời xin nghỉ học một thời gian đi, chờ sau này bọn anh cùng đưa em đi."

Chung Tĩnh Ngôn khẽ mỉm cười, tất nhiên cô biết bọn họ lo lắng cái gì, nhưng trong giọng nói của cô tất cả đều là kiên trì: "Không, em nhất định muốn học cho xong."

Đọc xong sách, học giỏi bản lĩnh, cô mới có thể càng thêm ung dung đứng ở dưới bầu trời, nghe rõ âm thanh từ chỗ sâu nhất trong lòng mình.

Nét mặt kiên định không được xía vào của cô, lúc này, ba người đàn ông nhà họ Chung mới giật mình, cô gái nhỏ bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay, đã khác biệt với năm đó biết bao nhiêu.

Lúc này, Phương Thanh Ngọc từ trong phòng bếp đi ra, đứng sau lưng Chấn Thanh, tay thì tùy ý khoác lên trên vai anh, cười nói, "Trong nhà cũng không có thức ăn gì, nếu không buổi trưa chúng ta hãy ra ngoài ăn đi? Thuận tiện tẩy trần cho Lạc Lạc" Bộ dạng lời nói của cô ta hoàn toàn giống như một thành viên trong nhà này rồi.

Ánh mắt của Chung Bang Lập rơi vào trên người Phương Thanh Ngọc, cũng có điều suy nghĩ.

Mấy năm nay, mọi chuyện của ông đều trôi chảy, chỉ có tâm tích của Lạc Lạc là tâm bệnh lớn nhất của ông. Hiện Lạc Lạc đã bình yên trở về, không thể nghi ngờ là ông vô cùng vui mừng. Nhưng theo cô trở về, chuyện cũ trước kia cũng theo nhau mà tới, hai đứa con trai của ông và cô.

Nỗi lòng của các con, mấy năm nay ông nhìn ở trong mắt, ông tin tưởng bọn họ đối với Lạc Lạc là thật tâm, nhưng mà, vấn đề là ở đây, hai người bọn họ đồng thời yêu một, hơn nữa nhất định phải sinh hoạt chung một chỗ, đây là một chuyện lệch lạc cỡ nào chứ.

Nếu như bọn họ kiên trì đi con đường này, có thể đoán được con đường của chúng nó sẽ nhấp nhô cỡ nào. Làm một người cha, ông không thể nào cho phép bọn họ như vậy.

Cô gái Phương Thanh Ngọc này cũng có thể xem như ông đã nhìn cô lớn lên, bàn về thân thế tướng mạo, rất xứng đôi với Chấn Thanh, điều đáng quý chính là, nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn một mực yên lặng ở bên cạnh Chấn Thanh, không vội vàng không lạnh nhạt, tâm tư của cô, ngay cả ông

cũng có thể nhìn ra, cô gái này lại chưa từng nói rõ với con trai mình, đúng thật là một cô gái tốt. Tiền đồ chính trị của Chấn Thanh còn vô cùng cao xa, bất kể là trong tổ chức hay trong mắt quần chúng, anh đều cần một gia đình ổn định. Nếu như anh có thể cùng với sự giúp đỡ một cách chu đáo của gia đình Phương Thanh Ngọc, thì đó chính là chuyện tốt nhất.

Hơn nữa, điều sớm làm ông lo lắng chính là, hiện giờ Chấn Thanh mới vừa lên chức Phó Thị Trưởng, chủ quản bất động sản, mà mấy năm gần đây Chấn Văn cũng rất có liên quan đến ngành nghề bất động sản, điều này tuyệt đối có ảnh hưởng đến Chấn Thanh, ngay cả tính mạng chính trị của ông cũng bị ảnh hưởng, phạm vi quyền lợi trực hệ của bọn họ trong ngành nghề này, rất dễ dàng bị người có dụng tâm khác lợi dụng.

Ông ngồi ở chỗ đó, chỉ là nhẹ nhàng nhấp một miếng trà, nhưng gần như là trong nháy mắt này, ông đã quyết định được chủ ý, Chấn Thanh và Phương Thanh Ngọc kết hợp lại, cho Chấn Văn mang theo Lạc Lạc ra nước ngoài sống, địa điểm liền chọn ở Singapore, cách gần đó, khi ông nhớ bọn chúng, bất cứ lúc nào cũng có thể đến thăm.

Đứng ở góc độ của một người cha, ông cho rằng, đối với ba đứa trẻ mà nói, sắp xếp như vậy là cách tốt nhất.

Nghĩ đến đây, ông hoà ái nói với Phương Thanh Ngọc, “Thanh Ngọc à, con xem rồi làm thôi. Hai nhà chúng ta quen thuộc như vậy, chuyện gì trong nhà nhi đều không dối gạt con. Dì Mã con gần đây thân thể không tốt, con có thời gian phải chăm sóc Chấn Thanh và Chấn Văn nhiều một chút.”

Phương Thanh Ngọc tất nhiên dịu dàng cười một tiếng, liên tục không ngừng đồng ý.

*

Chung Tĩnh Ngôn không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp được Quý Thiếu Kiệt.

"Tối hôm qua làm mấy lần?" Có một người đàn ông hỏi cô.

Lúc đó cô đang đứng ở toilet nữ của một nhà hàng tư nhân để rửa tay, thành linh bị giọng nói lạnh lẽo mà quen thuộc làm sợ hết hồn.

Vừa ngẩng đầu, trong gương, người đàn ông cao gầy đang đứng ở bồn rửa tay sát bên, cúi đầu không nhanh không chậm rửa tay, con mắt cũng không còn nhìn nàng.

Cô trấn định nhìn cửa một chút, xác định nơi này là toilet nữ không sai.

"Ba lần? Hay năm lần?" Thấy cô không trả lời, người nọ giống như lưỡi biếng tùy ý cười cười, không coi ai ra gì cầm Thu Lệ/d'đ/l]q;d khăn lông khô lên lau tay, ngay cả khe hở cũng lau từng chút một. Nhưng, khi lau đến ngón tay cuối cùng, giống như là không không chế được sức lực, "bốp" một tiếng, ném khăn lông ẩm ướt về lại trên khay gỗ đựng khăn.

Trên mặt vẫn đang cười, ánh mắt màu xanh mang chút thâm thúy, lại rõ ràng lạnh lẽo tịch mịch.

Anh lộ ra giọng điệu hưng sư vấn tội của một người chồng bắt kẻ thông dâm, Chung Tĩnh Ngôn cũng cầm khăn lông lau tay, giọng điệu nhàn nhạt nhợt nói, "Bấy lần chứ? Hay là tám lần?"

Lời còn chưa dứt, đã rơi vào trong lòng ngực cứng ngắt, hơi thở chỉ thuộc về Quý Thiếu Kiệt xông vào mũi. Cái cột mảnh khảnh của cô bị người ta hung hăng nắm chặt, buộc phải ngược nhìn anh.

"Buông tôi ra!" Cô khó khăn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng.

Nhưng, không chỉ có phía trên tay không buông ra, ngược lại có một bàn tay khác thô lỗ đưa vào bên trong váy của cô.

Chung Tĩnh Ngôn không ngờ đến ngay cả ở chỗ công cộng mà anh vẫn ngang nhiên làm vậy như vậy, không khỏi luống cuống, ra sức đập lưng tung, mơ hồ nói, "Ba tôi và anh tôi đang ở bên ngoài đấy."

"Vậy thì như thế nào? Thăm quan không mất tiền." Quý Thiếu Kiệt nhìn xuống cô, ánh mắt màu xanh dương lạnh lẽo chết người nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, ngón tay bên dưới không chút lưu tình, đẩy quần lót của cô ra, trực tiếp chen vào bên trong khe —— nơi đó vô cùng khô ráo.

"Quý Thiếu Kiệt!" Chỗ riêng tư non mềm lại bị hành động vô lễ như vậy xâm nhập vào, ma sát ra đau đớn khác thường, Chung Tĩnh Ngôn tức giận dùng chân đá anh, "Sao chú không chết luôn đi!"

Vẻ mặt người đàn ông hơi chậm chạp, nếu như lấy ra một tay chất nhầy, anh sẽ tức điên.

Anh tạm thời buông cô ra. "Ngồi lên, cởi quần đi." Anh đưa ngón tay lên lỗ mũi, nghe thấy mùi vị của nó, ánh mắt không chớp nhìn chăm chú vào trên mặt nàng.

Người đàn ông trước mắt này mặc một chiếc áo T-shirt dài tay màu xanh dương, quần dài màu vàng nhạt, nhìn qua là một người đàn ông ưu nhã lịch sự phẩm vị bất phàm, đứng ở trong toilet nữ, vừa ngửi mùi dịch thể của cô, vừa bảo cô cởi.... quần?

Cô sớm đoán được anh sẽ không bỏ qua cô, nhưng cũng không nhận được cảm thấy thế giới này quá mức hoang đường.

"Em yên tâm, bên ngoài có người coi chừng." Giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Quý Thiếu Kiệt thả tay xuống, ngược lại lấy vòng eo mềm mại của cô, giống như ôm búp bê đặt cô trên bồn rửa tay.

". Không nhìn thấy tôi, các anh sẽ đi tìm."

Cô ngồi trên bồn rửa tay, mắt miễn cưỡng mới có thể ngang hàng với anh, căn môi trùng anh, bàn tay nhỏ bé cố gắng chống đỡ giữa cô và anh, giống hệt như khi còn bé bị người khi dễ liền mang anh trai ra dọa đối phương.

"Ha ha, vậy thì thật là tốt, để cho bọn họ xem một chút, em bị anh làm trôi nổi trên mặt nước như thế nào!" Anh gần như là nghiêng răng nghiêng lợi, mi tâm kịch liệt nhảy lên, "Một đêm làm bảy tám lần mà vẫn chưa khiến em ra nước sao? Vô dụng như vậy, phải nên học tập một chút."

Chung Tĩnh Ngôn nghe anh nói xong cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Khi còn bé bị người khác ăn hiếp, đầu tiên các anh nhất định giúp cô đánh trả. Lúc này, cô đã đi ra ngoài một hồi lâu, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô gần như có thể tưởng tượng được anh trai đã đi trên hành lang, lập tức sẽ tìm được đến đây, mà bọn họ thấy dáng vẻ của cô và Quý Thiếu Kiệt, sẽ phản ứng như thế nào?

Những năm này, cô ở bên cạnh Quý Thiếu Kiệt, cố ý cũng tốt vô ý cũng được, ít nhiều gì cũng biết một chút thủ đoạn của anh. Nếu như nổi lên xung đột chính diện, coi như vứt bỏ trên khuynh hướng tình cảm, cô lại càng lo lắng cho anh trai hơn.

Cô dặt tay áo của anh, giọng nói mang theo một tia buồn bã thành khẩn, ". Chúng ta không nên ở chỗ này." Cô không muốn chọc giận anh thêm nữa.

Quý Thiếu Kiệt lạnh lẽo nói, "Thế nào? Sợ bị anh trai tốt của em nhìn thấy mà đau lòng?"

Cô biết lúc này trong lòng anh đang tức giận, làm sao có thể không tức giận cho được? Ngay cả khi anh biết cô và bạn học nam nói nhiều một câu cũng đã buồn bực thật lâu rồi, huống chi cô đi theo các anh về nhà.

Chung Tĩnh Ngôn nâng cao cánh tay, ôm lấy cổ anh, thuận tiện vùi đầu vào trong ngực anh, hạ giọng lầu bầu, "Váy đã bị nước trên mặt bàn làm ướt, thật khó chịu."

Quả nhiên thân thể của anh liền mềm nhũn một chút. Chung Tĩnh Ngôn biết người đàn này thích nhất là dáng vẻ này của cô — chỉ cần cô chịu mềm mại, nói chuyện với anh thật tốt, đến gần anh, làm ít động tác trên người anh, anh liền hết cách với cô.

"Ngày hôm qua tôi và anh trai không có." Không biết tại sao, anh mềm xuống, cô thể nhưng lại chịu giải thích cho anh nghe. Giọng nói ngọt ngào, mềm mại từ trong ngực anh phát ra, buồn buồn.

Quý Thiếu Kiệt kéo nửa khoe miệng cười cười, "Làm hay không làm, phải kiểm tra mới biết."

Chung Tĩnh Ngôn cả kinh, chợt từ trong ngực anh ngẩng đầu, kiểm tra. ?

"Trừ phi, trong lòng của em có quỷ, không dám cho anh xem?" Anh cười như không cười nhìn gần cô.

Thật là đủ rồi. Chung Tĩnh Ngôn đẩy người đàn ông cuồng tự đại này ra, "Bịch" nhảy xuống bồn rửa tay đi tới cửa, tại sao tôi phải cho chú kiểm tra?

Nhưng, còn chưa đi hai bước liền bị người ta kéo lại, ngã vào trong vòng ngực cứng rắn, Quý Thiếu Kiệt nắm cằm của cô, "Em đang sợ cái gì? Còn chưa bắt đầu mà đã muốn trốn?"

Chung Tĩnh Ngôn quật cường tránh ra, dừng lại hai giây, ngẩng đầu, bộ mặt nghiêm túc nói, "Người tôi thích anh trai tôi, tôi cùng bọn họ. Là nhất định phải ở chung với nhau."

Những lời này, bốn năm trước cô đã từng nói, bốn năm qua, cô cũng vẫn luôn nói, có đôi khi là ở trước mặt anh, có đôi khi là trong lòng mình.

Cô là người yêu hận rõ ràng, đối với tình cảm cho tới bây giờ vẫn luôn thẳng thẳng, mấy năm qua này, chưa bao giờ vì được Quý Thiếu Kiệt chăm sóc mà không vững dạ.

"Nhưng tại sao trong mắt em lại viết lên hai chữ do dự?"

"Làm sao có thể." Cô sợ hết hồn, trong lòng sinh ra hoảng loạn nào đó khi bị người ta nhìn thấu.

Chẳng lẽ bốn năm nay, thỉnh thoảng cô từng có hơi dao động một chút cũng bị anh nhìn thấy sao? Sự chán ghét và kháng cự khi nhìn thấy Mã Hoa và Phương Thanh Ngọc, cũng đều biểu hiện ra sao?

Khi cô vẫn còn đang thất thần, Quý Thiếu Kiệt lần nữa ôm cô lên bồn rửa tay, không nói một lời, tách hai cặp chân cô ra, cuốn váy lên tới ngang hông.

Cô cuối cùng cũng hồi hồn, bắt tay anh lại, "Không được! Anh trai sẽ đến, tôi không muốn bọn họ thấy."

Trong mắt cô tất cả đều là cầu xin, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của cô, Quý Thiếu Kiệt trầm mặc mấy giây, đi tới cửa phân phó mấy câu, lại quay trở lại. Không hề báo động trước mà ôm cô vào bên trong một gian cách vách.

Ngồi trên nắp bồn cầu lạnh lẽo, chiếc quần tất màu đen mặc trên người bị cởi tới bắp chân, Chung Tĩnh Ngôn cả kinh thất sắc, "Chú. Chú muốn làm gì?"

Người đàn ông đứng ở giữa hai chân cô, mặt không chút thay đổi, chỉ là mở chân của cô ra, ánh mắt vội vàng dò vào giữa đùi cô.

Nơi đó, cánh hoa non phấn đang lẳng lẳng ngủ say, bởi vì không có lông, càng lộ vẻ đầy đặn.

Không có chút sừng đỏ nào, sạch sẽ chọc cho người ta yêu mến.

Anh duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng vạch hai cánh hoa mềm mại ra hai bên, Chung Tình Ngôn không nhịn được kinh hô một tiếng, nắm chặt bờ vai của anh, thật sự rất sợ anh đưa ngón tay vào, thế nhưng anh lại chỉ hời hợt đẩy miệng cánh hoa ra, nhìn một chút, liền khép lại.

Đáng thương cho hai cánh hoa mềm mại này, bị anh trêu chọc như vậy, phát ra một tiếng vang nhỏ, vô cùng rõ ràng trong căn phòng nho nhỏ yên tĩnh này, cực kì âm mị.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thứ Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chú Quý Tiếp Tục Kiểm Tra

Bên trong cô non mềm như thế nào, không có ai hiểu rõ bằng Quý Thiếu Kiệt. Bình thường, thừa nhận anh lần thứ nhất, hai bên cánh bướm này sẽ sưng lên thật dày, bị anh làm cho thời gian hơi dài một chút, gần như muốn xuống giường cũng khó khăn.

Như vậy, ngày hôm qua, chỉ là trình diễn tiết mục anh em nhìn nhau đôi mắt đắm lệt, cầm tay tâm sự? Thân là một người đàn ông, anh hiểu rất rõ về sự quyến rũ của thân thể cô gái của mình, như vậy, như vậy là ngày hôm qua Chung Tình Ngôn đã nghe lọt tai lời anh nói?

Anh cười lạnh một tiếng, vẻ mặt lại hòa hoãn rất nhiều.

"Chú kiểm tra đủ chưa?" Ánh mắt Chung Tình Ngôn ướm nhẹp, bị anh đối xử bằng phương thức này, cô cảm thấy khuất nhục(áp bức + lăng nhục) bội phần, giọng nói xấu hổ mang theo tố cáo.

Thật ra thì, cô chỉ cần la to, là có thể thoát khỏi được vòng tay của anh, nhưng tại sao chân của cô lại không nhúc nhích? Tại sao cô chỉ là bất đắc dĩ, giống như vật phẩm riêng tư cho người ta mượn vừa mới được trả về, bị lòng nghi ngờ nặng nề của chủ nhân lật tới lật lui kiểm tra vậy, nửa tiếng cũng không dám thốt?

Cô đẩy anh ra, khi trong mắt anh như có ngọn lửa đang thiêu đốt, đứng lên, phòng miệng, vệt vàng kéo chiếc quần lót nhỏ xíu lên trên.

Lúc này, cô xoa tung mái tóc ngắn vẩy quanh trên chiếc khăn gấm màu hồng, mặc cùng với chiếc áo lông mỏng cùng màu, váy kẻ ô vuông, chiếc ủng ngắn màu đen, xứng với màu đen của đôi vớ dài.

Bắp đùi trắng, vớ màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng, cặp mông căng tròn lúc vểnh lên lúc hạ xuống, lại vểnh lên hạ xuống, rõ ràng chỉ là động tác xách quần đơn giản, ánh mắt long lanh nửa trờng nửa không trờng, nửa cáu nửa không cáu, cũng là một phen quyến rũ không nói nên lời. Hoặç mê người, mềm mại không chịu đợc.

Mắt thấy nơi miếng thịt nhỏ sẽ bị bao lại, Quý Thiếu Kiệt mở cánh tay dài ra, ôm cô vào trong ngực, hơi thở nóng hổi phả lên hai bên má cô: "Bảo bối, nhớ kỹ lời anh nói..., em là người phụ nữ của Quý Thiếu Kiệt anh, ngoại trừ anh ra, không đợc lên giường với bất cứ người nào cả."

Bên trên vừa nói chuyện, bên dưới, cách một tầng vải, anh phủ bàn tay lên nắm thịt nóng hôi hổi, vân vê nhiều lần. Vừa làm, vừa cuối đầu nói: "Bảo bối ngoan, cùng anh trở về đi thôi, hửm? Đừng chọc anh tức giận. Không phải em rất thích nước Anh sao? Chờ anh hết bận chuyện bên này, nhiều nhất là một hai năm, chúng ta liền qua bên đó định cư."

Giọng nói của anh trầm thấp, mang theo giọng điệu đặc biệt lười biếng dụ dỗ.

Đôi mắt to đen nhánh của Chung Tĩnh Ngôn rõ ràng đã tràn đầy hơi nước, nhưng bên tai bị anh thổi khí nóng như vậy, lại đột nhiên bị anh xoa nắn chỗ mẫn cảm nhất, trong lúc bất chợt liền quên d'đ/l'q.d mất bản thân mình muốn nói cái gì —— cô nên phản bác, cô chưa bao giờ thừa nhận mình là người phụ nữ của Quý Thiếu Kiệt.

Đầu cô bị ôm chặt trong ngực anh, nơi đó, phía dưới lớp áo T-shirt màu xanh đậm, có đỉnh nhọn nhỏ không thấy đợc nổi lên, đang cọ trên mặt cô, cô oán hận đưa răng lại cắn —— Ahhh, người nọ bị cắn phải.. không nhịn đợc kêu nhỏ ra tiếng, giống như là trờng phạt cô, tay vừa trượt một cái liền chen vào trong khe hở nhỏ của cô.

Chung Tĩnh Ngôn nghe được tiếng rên khê đó, cực kỳ hả giận, lại vùi đầu tiếp tục cắn đĩnh nhọn đang nổi lên cái thứ hai, cái thứ ba, ah, có cái gì đó không đúng, đĩnh nhọn này nhỏ cứng rắn giống như cục đá vậy, đau răng đấy.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng của Quý Thiếu Kiệt di chuyển trên mặt cô, mỗi một tắc di chuyển, liền nhiều một phần khát vọng.

Trong bụng mềm nhũn. Mặc kệ trong lòng cô nghĩ như thế nào, bốn năm qua, cô là do anh chăm sóc, thân thể của cô sớm thành thói quen anh.

Kìm lòng không được, cô khê giang rộng chân ra, mặc cho cái tay đang tự do ra vào chỗ riêng tư ấy.

Về phương diện này, kỹ xảo của anh vẫn rất cao, người thấy mùi vị quen thuộc của anh, bị anh ôm thật chặt vào trong ngực, bị anh vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ, nơi nào đó trong lòng đã bắt đầu hòa tan.

Chỗ của bọn họ, là một nhà hàng nổi tiếng với các món ăn gia đình trong thành này, vị trí vắng vẻ, bình thường cũng không lộ ra bên ngoài, chỉ tiếp đón số quan chức cao cấp và thương nhân quen biết.

Cả phòng toilet cũng không lớn, chỉ thiết hai phòng sát nhau, lúc này tất nhiên không có một người. Dường hương thơm thiên nhiên, trong cảnh vật ưu nhã trung lộ vẻ xa hoa khiêm nhường.

Căn phòng nhỏ kế bên cũng không lớn, đại khái khoảng hai mét vuông, bốn phía đều khảm kính đen, tự dưng lộ ra một loại mập mờ, làm người ta vừa không thấy rõ nguyên cố, lại lộ ra chút nguyên cố.

Lúc này, hai người đã hơn tháng không gặp, ở trong một không gian thu hẹp này, chỉ là vuốt ve như vậy, bị nắn bóp, lại giống như củi khô. Lửa mạnh, trong cơ thể hai người cũng phập phồng khát vọng.

Hơi thở Quý Thiếu Kiệt bắt đầu nặng nề, sức lực dưới tay cũng bắt đầu nặng. Nơi đó của cô vốn dĩ miễn cảm hơn người bình thường, lại thêm không có lông. Anh thả chậm tốc độ, chỉ trực tiếp chà trên d'đ/l'q.d bánh bao nhỏ non mềm của cô, anh có thể cảm giác, viên ngọc châu nhỏ ở giữa ngón tay anh nhanh chóng cứng lại.

"A. A." Cô không nhận được run rẩy phát ra một tiếng ngâm, mềm mại dựa vào người anh, hai chân vô lực.

Âm thanh này, mềm mại yêu kiều, nghe vào trong tai Quý Thiếu Kiệt, giống như thúc giục tình cảm.

Quý Thiếu Kiệt vốn là một tên Quỷ Kiến Sầu, là người ngang ngược, có bao giờ lo lắng cho người khác, tình cảnh này, ở một nơi đặc biệt, bất cứ lúc nào cũng có người đi qua, ngược lại cảm thấy vô cùng kích thích.

Ngón tay của anh dờ lên trên, phủ lên hai hai khối tuyết mềm mại.

"A!" Cô cau mày, nơi đó, ngày hôm qua bị các anh.

Anh tưởng rằng cô lo lắng, khàn giọng nói, "Anh đã bảo người bên ngoài tránh đi rồi, có người tới đây em cứ nói đau bụng."

Trong lúc nói chuyện tay vẫn không ngừng, áo len mỏng và nội y bên trong của Chung Tĩnh Ngôn đều bị vén lên, hai con thỏ non mềm trong nháy mắt được giải phóng ra ngoài, trắng, vô cùng săn chắc, hơi lay động trong không khí lạnh lẽo, vẽ ra đường cong động lòng người, trong không khí nháy mắt tràn ngập hương thơm ngọt ngào.

Hai người, hai đôi mắt, đồng thời ngây dại.

Hai con thỏ trắng tròn, lúc này xanh xanh sưng tấy, vừa nhìn đã biết từng bị người ta hung hăng yêu thương..

Da của của cô vốn dĩ rất non, chỉ cần va chạm nhẹ cũng bị bầm tím, lúc này, phía trên kia rõ ràng dấu vết chứng tỏ bọn họ đã từng chịu phạt lễ rửa tội cuồng nhiệt như thế nào.

Độ ẩm trong ngăn phòng bỗng nhiên lạnh như băng. Lệ khí đáng sợ nháy mắt bay lên khuếch trương.

Chung Tĩnh Ngôn nhanh chóng giương mắt nhìn về phía Quý Thiếu Kiệt, trong nháy mắt này, cô lại nhìn thấy trong mắt anh như có một tia đau đớn phản bội xẹt qua.

Lòng của cô, đột nhiên bị rối loạn.

Rốt cuộc cô để cho mình lọt vào trong hỗn loạn như thế nào?

Cô rõ ràng không thương anh, nhưng vì cái gì, nhìn thấy đau đớn của anh, lòng của cô lại cũng chua xót, đau đớn, co rút đến khó chịu?

Cô co rúm lại ôm chặt mình, cố gắng kéo áo lông xuống.

Tay của người đàn ông cũng đã duỗi tới, lạnh lẽo, suông sã tứ phía, vân vân, xoa bóp hai khối đầy đặn nhếch nhác, chà đạp không hề thương tiếc, giống như chỉ bóp để cho cô khổ sở mà thôi, tra forum leequydoon tấn nơi đó thành các hình dáng không thể chịu nổi, nhìn hai khối hồng hào bởi vì máu không tan mà biến sắc, cắn răng, cười lạnh: "Điên rồi sao, đến tôi cũng không nỡ chơi đùa như vậy. Bọn họ đã chơi đùa cô như thế nào hả? Chính là như vậy sao? Hả ~?"

Chung Tĩnh Ngôn bị anh nói xong đỏ bừng cả khuôn mặt, toàn thân nóng đến phát sốt, động tác của anh thô lỗ vô tình đến cỡ nào, nhưng mà, nhưng Chung Tĩnh Ngôn lại có cảm giác thương tiếc và áy náy đang không ngừng dâng lên trong ngực. Trong lòng lại vừa thấy ảo não, tại sao cô phải như vậy?

Cô nửa ngược đầu, đứng không vững, chỗ non mềm cao nhất, cứ như vậy bị anh nắm lấy, cô đau đến không phát ra được âm thanh nào, đáng sợ hơn là cứ bị người đàn ông này thô lỗ, tàn nhẫn như thế. Đối xử tàn bạo, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy được kèm theo đau đớn kịch liệt là khoái cảm mơ hồ. Người đàn ông này, anh thật sự quá đáng sợ, thủ pháp xoa bóp của anh vô cùng xảo diệu, thỉnh thoảng tàn bạo vô tình, thỉnh thoảng lại dịu dàng đa tình.

Lúc mạnh lúc yếu, khiến này kích thích khó tả này trong lúc vô hình tăng cường gấp mấy lần. Ở hỗn hợp tình dục đau khổ này, Chung Tĩnh Ngôn lần nữa hiểu được một sự thật: thân thể của cô, chẳng biết từ lúc nào đã hoàn toàn thần phục với Quý Thiếu Kiệt, dù anh thoáng chạm vào bằng đầu ngón tay út, đều sẽ nảy sinh hiệu ứng bươm bươm trên người cô.

"Buông tôi ra. Tôi không phải phụ nữ của chú, tôi nói rồi người tôi thích chính là các anh, a a." Hai mắt cô có chút choáng váng, run rẩy, dứt quãng nói.

Khi cô nói ra cái từ "Thích các anh" này, anh hung hăng nắm lấy đỉnh nhọn của cô, đôi mắt màu xanh dương hung tợn nhìn chăm chăm về mặt của cô, giống như muốn dùng ánh mắt hung hăng cấu xé, cắn nuốt cô.

Anh nắm lấy nơi đó, kéo dài mười giây đồng hồ sau đó đột nhiên buông ra, dẫn đến đỉnh nhọn này nháy mắt bị tụ máu và sưng lên. Anh thoáng dời con mắt thường thức kiệt tác của mình: viên thịt kia sau khi bị anh hung hăng giày xéo đã to lên gấp đôi, từ màu hồng tươi non cũng biến thành đỏ thẫm, cùng so sánh với đỉnh nhọn vẫn còn hồng nhạt khác, càng thêm tôn lên nó diễm đạm đáng yêu.

Anh lắc đầu một cái, khẽ chặc chặc một tiếng, sau đó tiếp tục động tác tương tự, lần nữa dùng sức. Mà bên kia, anh lại không rảnh để ý, thật giống như bên kia tồn tại đơn giản chỉ là vì trợ giúp cho bên này quần bách.

Chung Tĩnh Ngôn được anh nuông chiều, cho dù lúc ban đầu khi sống chung cô không được tự nhiên, không cam lòng, khi cô đối nghịch với anh, thì khi làm chuyện này anh vẫn chưa bao giờ đối xử vô tình với cô như vậy. Nhưng lúc này, cô thật sự rất sợ, viên thịt kia non mềm như hạt sen mới sinh, thật sợ anh sẽ bóp vỡ.

Cô liên tục bắt tay anh, nhưng lại bị anh vô tình hất ra, không nhìn được khóc ồ lên.

Nhưng mà, trong cảm giác đau đớn khi bị làm nhục như vậy, viên thịt nhỏ bé này lại nhạy cảm hơn thường ngày, càng thêm cảm nhận rõ ràng từng trận tê dại.

"Quý Thiếu Kiệt, tôi hận chú, hu hu tôi hận chú." Cô nhìn anh nói.

Anh nghe thấy một chữ hận này, lập tức ngừng lại, trong mắt thoáng qua ánh sáng khát máu. "Chung Tĩnh Ngôn, có yêu mới có hận, tôi, chỉ mong em có thể hận tôi."

Cô đứng lúc nhìn ánh mắt của anh, nơi đó, có ánh sáng gì đó lóe lên mà cô nhìn không hiểu.

Lúc này, giọng nói của Chấn Thanh ở ngoài cửa toilet vang lên: "Lạc Lạc, em có ở bên trong không?"

Chung Tĩnh Ngôn cả kinh, không, cô tuyệt đối không thể để anh trai nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của cô.

Người đàn ông như ác ma này lại nở nụ cười, giống như điều anh chờ đợi chính là giờ khắc này.

Anh nhú mày, ý bảo cô nói chuyện.

"Anh, em ở đây." Cô hoảng sợ, lên giọng nói.

"Tại sao lâu như thế? Cần gì không?"

"Không cần, anh, em. Sẽ nhanh thôi, anh hãy về trước chờ em."

"Anh sẽ chờ ở đây, em đừng gấp gáp."

Anh trai mới gặp lại sẽ chờ ở bên ngoài, cách xa nhau hai cánh cửa, mà lúc này, người đàn ông đáng ghét này đang ngồi trên bồn cầu, ôm cô vào lòng.

Quần lót lần nữa bị tuột xuống, vừa cởi xuống, bên kia liền treo trên chiếc ủng ngắn của cô.

Hai tay anh chen vào, cô cong gối, gần như kéo hai chân cô thành 180°.

"Chú, buông tôi ra!" Cô thật sự nóng nảy, dùng lực đánh anh, nhưng mà lại như đánh vào bức tường sắt.

"Thế nào? Anh trai tới, gấp đến độ đi tiểu cũng không rơi " Anh ác ý nói. "Nào, đến đây chú cho đi tiểu."

Lúc này, cô ngồi trên cánh tay anh như trẻ con, tư thế cũng không giống như cho đứa trẻ đi tiểu?

Trong tấm kính màu đen bên cạnh, phản chiếu ra một hình ảnh mơ hồ, anh cố ý mở rộng hai chân cô ra, nghiêng người, soi gương, giống như hướng về phía máy quay phim vậy.

Cô vừa xấu hổ lại vừa tức giận, xoay người càng thêm dùng sức đấm anh.

"Lớn thêm chút nữa, để cho anh trai em đi vào xem một chút."
Anh nói như vậy. Trong nháy mắt, động tác của Chung Tĩnh Ngôn không dám càn rỡ nữa. Đáng ghét, người này quá đáng ghét, từ trước đến giờ anh luôn có cách chế trụ cô.

"Thả tôi xuống, mau thả tôi xuống." Cô vừa khó chịu vừa khẩn trương.
"Nếu như chú còn như vậy, lần sau tôi sẽ không gặp lại chú nữa."

Anh đâu nào chịu để ý đến cô, thấy với không thấy, trong lòng anh, cũng không do cô quyết định. Anh biết bọn họ không làm, nhưng mà, chẳng lẽ chỉ làm ở phía trên nên được tha thứ sao?

Anh đưa một tay qua, nhắc hai chân của cô lên, để lộ chỗ riêng tư phần hông của cô ra bên ngoài.

Một cái tay khác đưa ra, nhìn về phía kính đen, đẩy hai cánh bướm của cô ra, khe hở thần bí ẩn nấp quá chặt chẽ.

Hắn tùy tiện động một chút, thì nơi đó đã chảy ra nước tràn lan rồi.

Trong lòng xông lên cảm giác thỏa mãn nhàn nhạt, thân thể của cô, hiểu anh, đối với anh phản ứng kịch liệt.

Anh cắn lên viền tai của cô, cô vừa vặn nhìn lại, bốn mắt giao nhau, vốn là tức giận, vốn là khẩn trương, vốn là chuẩn bị chiếm đoạt, vốn là đau đớn, trong chốc lát lại lạ lẫm, ở trong biển mắt lẫn nhau lại tìm được một chút khác biệt, nhớ nhung, nhu tình đang mở rộng. Nhưng tàn bạo hình như cũng không chịu dễ dàng lui ra, trong mắt của Quý Thiếu Kiệt, tức giận và dụ dỗ đang đan dệt sức quyết liệt.

Chốc lát, anh cúi đầu, ngậm đôi môi trái tim của cô. Khi đang khuấy đảo răng và môi của cô nói ra lời nói gần như thở dài, "Bảo bối, nếu như có thể lựa chọn, anh cũng không muốn làm cho khổ sở như vậy."

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Toilet Kịch Tình

"Nếu như có thể lựa chọn, anh cũng không muốn làm cho em khổ sở."

Chung Tĩnh Ngôn mơ hồ không nghe rõ lời anh nói, nhưng mà, giọng nói của anh và ánh sáng trong ánh mắt có một chút khác biệt gì đó, khiến cho lòng của Chung Tĩnh Ngôn bỗng nhiên trở nên mềm mại, mềm mại đến chua xót, không biết vì sao, giống như muốn rơi nước mắt.

Anh mạnh mẽ hôn cô, không kéo lưỡi cô qua mút như trong quá khứ, mà ngược lại là nhét đầu lưỡi to của anh qua, lấp đầy miệng cô, hung ác dầy dụa, thăm dò sâu vào trong cổ họng, giống như muốn đưa thẳng bản thân mình vào trong lòng cô, nịnh cô, yêu cầu thể nghiệm, an ủi và thương yêu.

Anh hôn trầm lặng khác thường, nhưng nụ cái hôn này, lại rõ ràng mang theo một mùi vị khổ sở.

Cổ họng cô muốn nôn, cực kỳ khó chịu, bị anh lấp kín chặt chẽ như vậy, gần như không cách nào hô hấp.

Khẽ nâng đôi mắt nhuộm nước, cô kinh ngạc phát hiện, người đàn ông này, anh thế nhưng nhắm hai mắt lại.

Là cô hoảng hốt sao? Những khi hôn cô, khi cùng cô làm, thậm chí là trong một khắc cao trào, cho tới bây giờ anh đều không chịu nhắm mắt lại.

Anh luôn thích trơ mắt nhìn cô run rẩy dưới thân mình.

Cặp mắt kia, lúc nào cũng giống như có thể nắm tất cả trong tay, cao cao tại thượng, không ai bì nổi, không bao giờ yếu thế, để cô sinh thì sinh, để cô

chết thì chết, nhưng mà, giờ khắc này, Quý Thiếu Kiệt nhắm mắt lại có vẻ Mềm yếu như thế.

Thế giới đột nhiên cực kỳ an tĩnh, chỉ còn lại đôi mắt nhắm lại này.

Lòng của Chung Tĩnh Ngôn, đau đớn không cách nào giải thích được, nước mắt tràn mi.

Bởi vì trên người cô có lưu lại dấu vết của người khác nên anh mới khổ sở sao?

Nước mắt mặn chát chảy vào miệng của hai người, Quý Thiếu Kiệt thoáng ngừng, Chung Tĩnh Ngôn lại bắt đầu từ từ đáp lại, lần đầu tiên, chủ động ngậm hút đầu lưỡi thô mềm anh đưa qua, thử dùng làn môi bao bọc, dùng đầu lưỡi liếm liếm.

Phản ứng của cô làm anh mở mắt, hai người đối diện nhau trong khoảng cách gần như vậy, ánh mắt giằng co.

Tại sao có người mở mắt, lại có thể dấu diếm được tâm tình? Cô nhìn không hiểu anh, cảm giác vừa rồi giống như yếu đuối.

Cô chỉ có thể lẳng lặng thể nghiệm mùi vị của anh. Thì ra là, anh ấm áp như thế, mang theo một ít trong sạch vừa phải.

"Em khóc?" Anh thoáng rời khỏi môi của cô, đã sớm khôi phục vương giả cao ngạo.

"Không có, không có." Cô phủ nhận, nhưng tâm tình đều viết ở trên mặt, cô còn không hiểu được che giấu.

Anh hôn lên nước mắt trên mặt cô, giống như hiểu rõ cô, "Đừng khóc, cô bé ngốc." Giọng nói anh trầm thấp đậm đà, giống như thở dài, "Anh nên

làm như thế nào với em đây? Lúc nào thì, em mới có thể chân chính lớn lên, hiểu được tình thân khác nhau."

Ngực bị một cây búa nhỏ vô hình đánh trúng. Tình thân. Không phải mỗi ngày mọi người đều nói thân ái à, chẳng lẽ tình thân không phải cũng giống vậy sao?

Đầu nhỏ của cô vẫn còn ở u mê, ánh sáng trước mắt trở nên tối đen, bóng dáng của anh im hơi lặng tiếng chụp xuống, lần nữa hôn lên môi cô.

Dần dần, khi trong ánh mắt anh, cô lần nữa nhắm mắt lại, cái gì cũng không nghĩ, bắt đầu mơ hồ than nhẹ.

Đôi chân mềm mại của cô lộ ngoài không khí trong thời gian dài, làm cô cảm thấy lo lắng và xao động, trong ngực và bụng có cảm giác gì đó dần dần tăng lên, vừa giống như trống không lại vừa giống như đau nhói.

Từ góc độ của anh nhìn sang, cô ngửa cần cổ trắng mịn lắc lắc, nước miếng trong suốt uốn lượn chảy xuống, hai con d'đ/l'q.d thỏ non mềm trẻ tuổi vênh lên, giống như chứa đầy nước, tràn đầy sẵn chặt, phập phồng kịch liệt, chỉ đợi hai ngón tay anh bóp một cái, sẽ lập tức có cái gì đó phun ra.

Hai cái đường cong bắp chân đẹp đẽ được bao bọc trong tất chân màu đen, vô lực treo ở trên khuỷu tay, anh có thể suy ra, bên trong hai đôi ủng ngắn, những ngón chân mềm mại như hạt bắp đã co lại.

Dù ở thời điểm nào, thân thể của cô cũng xinh đẹp rung động lòng người, vòng eo rất nhỏ, ngực và mông lại rất lớn, giống như đồ sứ quý báu nào đó, xinh đẹp, dễ vỡ.

Bốn năm rồi, thân thể này, anh đã chiêm cứ vô số lần, hết lần này đến lần khác lại càng thêm mê luyện.

Ánh mắt của anh dời lên kính đen trên tường, nơi đó, chỗ riêng tư nhẵn bóng của cô gái, không hề phòng bị mà mở rộng ra, giờ phút này, bởi vì động tình, mà giống như cánh bướm, đã bắt đầu ngọ nguậy khe mở ra.

Vô cùng xin đẹp và me hoặc lòng người, đời này anh nhìn mãi cũng không ngán.

Anh hứng khởi trêu chọc trêu chọc dục vọng, đưa hai ngón tay thon dài ra, đẩy hai cánh bướm mỏng manh ra hai bên, cái miệng nhỏ ẩn núp của cánh bướm đáng thương hít hít, hai ngón tay anh căng lớn, lại căng lớn thêm chút nữa, miệng bướm rốt cuộc bị lật toét ra rồi, giống như cái miệng nhỏ của em bé không có răng gào khóc kêu lên, vội vàng muốn nuốt cái gì đó vào.

Hai ngón tay căng lớn lại nhanh chóng lùi về, hai cánh bướm không ngừng khép mở, trong không khí truyền đến tiếng "Tách tách" mang theo nước lay động.

Chung Tĩnh Ngôn cảm giác phía dưới của mình giống như hộp gió(hình ảnh minh họa) đang mở ra, không ngừng có không khí tràn vào trong, đáng vẻ giống như đang ngồi trong phòng trống, trừ gió, hai bàn tay trắng, thì tất cả đều trống không, hận không thể lập tức có cái gì đó lấp vào.

Cô cọ xát trên đầu vai anh, không nói gì thúc giục.

Giờ phút này, cô đã quên người nào đang đứng ở ngoài cửa, quên bản thân mình đang ở chỗ nào. Quý Thiếu Kiệt nhìn cảnh tượng do một tay mình chế tạo nên, ngón tay chính xác nhấn vào bên trên forum le.quy/don cái khe hạt châu hồng hồng diễm diễm, —— anh hiểu rất rõ sự hưng phấn của cô ở điểm nào, nhìn xem, chỉ cần vâng vâng một cái, hạt châu này liền sưng lớn, hai cánh bướm sống này mở ra đến mức lớn nhất, lại vâng thêm thêm tí nữa —— "Ừm ~." Cô liền nâng cao thân thể nhỏ bé kêu thành tiếng.

Tiếng ngâm mềm mại của cô, lại không giống người khác, âm cuối kéo ra thật dài, chừng vài giây, cực kỳ giống với con mèo nhỏ có móng vuốt nhọn, quấy nhiễu tâm can người ta ngứa ngáy.

Chung Chấn Văn đứng bên ngoài hai cánh cửa, mà anh cùng với cô, nhốt trong một toilet chật hẹp. Tình cảnh này, càng tăng thêm hứng thú.

Đầu ngón tay anh di chuyển xuống phía dưới, trượt thẳng vào trong cánh bướm đã sớm ướt nhẹp của cô, quá nhiều nước, chia hoa rã liễu*, thấm đẫm ngón tay trơn bóng. Với kỹ xảo như đang trình diễn Chương 2: ‘Trò chơi của sóng’ trong tác phẩm ‘Biển cả’ của Debussy, ấn vào từng phát từng phát, rồi lại như không có quy luật, có lúc ấn vào trên miệng cánh bướm, có lúc lại ấn vào trên cánh bướm, có khi lại ấn vào bên trên hạt châu, quả thật so với cù lét còn dày vò người ta hơn.

[*]: thành ngữ mô tả một tư thế người phụ nữ đi bộ đẹp.

Đó là nơi hẳn cảm biết bao nhiêu chứ, làm sao có thể vượt qua được trêu chọc cao siêu như vậy? Huống chi, nơi đó đã hơn tháng không có ai ghé thăm, chân của Chung Tĩnh Ngôn cũng thẳng băng rồi, vòng eo nhỏ ưỡn ra một cái, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, nước miếng chảy tràn khắp nơi, dòng điện tê dại xông thẳng ra từng lỗ chân lông.

Hai cánh bướm khép mở lặp đi lặp lại, đã sớm ử ra mật hoa ngọt ngào tinh khiết nhất trong thân thể cô, chỉ đợi người may mắn đến thưởng thức. Nhưng đầu ngón tay nóng ấm của anh lại ngừng lại. Ở bên tai cô, thấp giọng hỏi: "Thích không?"

Quả thật muốn giết chết cô mà, thế nhưng anh vẫn còn nói nhảm.

Chung Tĩnh Ngôn gấp gáp không thể chờ nâng mông lên, tay nhỏ bé trực tiếp sờ soạn khóa quần của anh, kéo ra, lột quần lột xuống, gần như nín thở chờ đợi cảm giác cắn chặt tràn đầy, nhưng mà lại —— không đụng tới cây gậy cứng rắn khổng lồ mà cô muốn bung ra.

Cô nghi ngờ nhìn vào đôi mắt của anh, nơi đó, cảm xúc cô nhìn không hiểu bắt đầu khởi động.

"Em thích, đúng không?" Anh lần nữa thấp giọng hỏi.

Ánh mắt của anh, vẫn bá đạo trước sau như một không thể xuyên thủng, nhưng mà, cặp mắt xanh thăm thăm của anh, như màn trời gió mưa tiến đến phía trước, tại sao mang theo vẻ đau thương không thể nghịch chuyển.

Cô đột nhiên cứng lại. Có mấy giây không thể hô hấp, rõ ràng thân thể đang trong thời khắc hưng phấn nhất, lại đồng thời dâng lên bi thương không giải thích được.

"Cô bé ngọc của anh, người bây giờ em yêu là anh, đến khi nào em mới bằng lòng thừa nhận?" Giọng nói trầm thấp của anh giống như thôi miên.

"Không."

Anh quá tự cho là đúng rồi! Cô liền phủ nhận theo bản năng!

Thế nhưng anh lại kịp thời dùng tay ngăn cản cô.

Tay anh cực nhanh tiến vào trong thân thể cô, chính xác tìm được vật thô ráp nhô ra, dùng sức.

Giống như nhận được cái búng tay của nhà ảo thuật, trong nháy mắt cô cười khanh khách, đối với cự vật dưới thân, ngón tay của anh tồn tại càng thêm tà ác, nó lại nâng lên, biến đổi góc độ hành hạ.

Chung Tĩnh Ngôn cắn cổ áo của anh, mắt cũng thẳng, toàn bộ cảm giác chỉ tập vào hai ngón tay này.

Anh chợt ngừng lại, "Lúc nào thì, em mới có thể hiểu, ai là người thân của em, ai là người em yêu?"

Cô có 0. 01 giây hồi hồn, thế nhưng anh lại bắt đầu bình tĩnh tăng lực, giống như chơi trò chơi 123 người đầu gối, quy tắc do anh định. Cô không thể chọn, chỉ có thể lần nữa bị lạc, ngã vào trong huyền tượng do anh tạo.

Tiếng nước chảy tách tách, vang lên càng ngày càng dày đặc, tách tách tách.

Đột nhiên toàn thân cô căng thẳng, khoảng khắc tốt đẹp nhất rốt cuộc lại tới, sáng chói như cô mong đợi.

Thật lâu sau, khi cô trở lại vị trí cũ trên bả vai anh, ánh mắt anh như lưới, dịu dàng bảo bọc cô.

Cô hậu tri hậu giác ý thức được anh khác thường, tay nhỏ bé thăm dò xuống đựng vào, nơi đó cứng rắn, nhưng vì sao.

Cô trở tay bám vào sau gáy rắn chắc của anh, chỉ lấy móng mềm mại vịn vẹo uốn éo ở nơi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn còn đỏ, sóng mắt giàn giụa.

"Nhóc con, còn chưa ăn no? Em hãy tự đến đi, nó mệt mỏi."

Vẻ mặt của anh cười như không cười, dĩ nhiên sẽ không nói cho cô biết, từ khi biết tin cô trở về nước, anh liền vội vàng làm việc, nghĩ muốn ở cùng cô, cho đến tối hôm qua, anh giữ dưới lầu nhà họ Chung cả đêm, cho đến bây giờ vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng.

Một lần cuối cùng đi! Chung Tĩnh Ngôn nghĩ, điên cuồng một lần cuối cùng, cho anh đầy đủ nhất. Về sau, sẽ không dây dưa với anh như vậy nữa.

Ôm tâm tình phức tạp, cô xoay người, nửa bước qua trên người của anh, bàn tay nhỏ bé run rẩy cây vật cứng này dậy, —— mặc kệ có qua bao nhiêu lần, nó khổng lồ, lực lượng của nó, vẫn làm người ta giật mình và khủng hoảng.

Căn môi, cô nhẹ nằm lên, nó bắt đầu giống như là nửa ngủ nửa tỉnh, bị cô nắm chặt, lập tức liền có phản ứng, giống như một con chim lớn thức giấc, xúc cảm cực kì lạ thường. Cô nháy mắt, hơi đỏ mặt nhẹ nhàng tuột xuống, chim lớn bị đánh thức, nổi giận, gân xanh trời lên.

Cô vừa hoảng sợ, vừa đỡ đầu chim lớn, đưa vào thân.

A.

A.

Hai người đồng thời rên rỉ ra tiếng.

Đây là cảm giác gì? Giống như trở về nơi Viễn Cổ, thế gian chỉ có hai người bọn họ, mỗi một tấc da trên thân thể đều tại vì chỗ hấp dẫn trí mạng đó gào thét.

Xuất phát từ bản năng tự bảo vệ mình, cây gậy cường tráng dọa người chỉ vào một nửa, cô liền không dám ngồi xuống nữa, nhưng chỉ có như vậy, đã tưởng đến muốn nổ tung rồi.

"Bảo bối ngoan, ngồi xuống, nhanh!" Anh nắm vai cô, thở hỗn hển ra lệnh.

Chung Tĩnh Ngôn không nhịn được ngửa đầu, phát ra tiếng nước nở nghẹn ngào thật nhỏ. Cô không dám cứ như vậy mà ngồi xuống,

"Lạc Lạc, em làm sao rồi hả?" Chung Chấn Văn ở bên ngoài đợi có chút nóng nảy, không nhịn được gõ cửa hỏi.

Gần như đồng thời, cô bị anh mạnh mẽ đè xuống.

Quá sâu! Đỉnh đầu chim tròn lớn tiến thẳng vào trong miệng bướm yếu ớt.

"Ngôn Ngôn, em chỉ có thể là của anh. Em phải là của anh." Cây chà tiến thẳng vào khu cấm non mềm khó có thể tưởng tượng, Quý Thiếu Kiệt gầm nhẹ.

Người đàn ông sáng khoái ngắt trời, Chung Tĩnh Ngôn lại đau đến nói không ra lời, đầu chống đỡ trên trán anh hít thở không khí.

Anh một khắc cũng không chờ được nữa rồi, hai cánh tay nâng chân của cô lên, nâng cô động. Cô lại đè xuống bờ vai của anh run lấy bầy. Bắp đùi di chuyển về phía trước, bản thân cố gắng —— lần này, là cô muốn cho anh.

Anh mừng rỡ do cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nơi đó của cô, cánh bướm nhỏ này, bị anh chen vào nên phải lật mở ra ngoài, như muốn bay lên.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bất Đắc Dĩ Thỏa Hiệp

Cũng may, bởi vì mới vừa kích tình xong nên bên trong vẫn còn ướt sũng, cô từ từ thích ứng, nâng lên, hạ xuống, khó khăn chuyển động.

Vẫn không quên quay mặt ra bên ngoài nói, "Anh, em. Không thoải mái, anh hãy chờ một chút."

Cô là một cô gái nói dối xấu xa. Nhưng cảm giác như vậy không phải tăng thêm kích thích sao?

Hai tay Quý Thiếu Kiệt hai tay tùy ý để bên người, lộ ra hình dáng không thềm đếm xỉa.

Cô muốn động liền tùy cô, anh không đếm xỉa đến, chỉ là thiết tha mà nhìn ngực lớn, eo mảnh, mông tròn của cô, nặng trĩu lay động, tất cả đều mịn màng, ấm áp, bí ẩn, ở trước mặt anh nhìn không sót một cái nào. Chỉ cần anh mong muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể nắm lấy mà thưởng thức.

Thân thể nhỏ bé này chính là tuổi trẻ mà tốt đẹp, vụng về, lại sinh động, anh như uống rượu nguyên chất, tâm túy thần mê. Mà phần sinh động này, dĩ nhiên bản thân cô gái không biết, chỉ có người yêu cô, dùng dục vọng, nhiệt tình, mới thưởng thức đầy đủ.

Anh cảm thấy cô chuyên tâm lấy lòng, bình thường là người có thói quen được phục vụ, lúc này, mồ hôi thấm hai bên tóc mai, sắc mặt ẩm ướt, trong suốt thăm thấu, hai bàn tay nhỏ bé đặt trên vai anh, kiễng mũi chân, cố gắng nâng thân thể lên, rồi rơi xuống, nhưng lại không dám thực sự ngồi xuống, xách theo nửa sức lực, hư hư, nhàn nhạt, có mấy lần, ngồi quá cạn,

cây gậy to lớn của anh trượt ra ngoài, nghe tiếng rên rỉ của anh, mặt của cô càng đỏ hơn, đưa bàn tay nhỏ bé run rẩy đỡ lại rồi tiếp tục ngồi lên.

Mà một khi cô ngồi xuống, cánh bướm này liền mở ra, cô nâng lên, cánh bướm này liền khép lại, khép khép mở mở, vỗ cánh muốn bay.

Nơi đó đã trở nên đỏ tươi, bình thường vốn đã rất chật hẹp, bởi vì tư thế khó khăn này, càng thêm xoắn chặt đến chết, anh bị kẹp chặt vừa đau vừa thoải mái, đau cũng vui vẻ, hơi híp mắt, đau khổ giữa thiên đường và địa ngục.

Như vậy, với anh, rõ ràng là đang dày vò, thậm chí còn đau khổ hơn hưởng thụ, nhưng, anh cố tình không động, anh muốn nhìn cô biểu diễn hết những gì anh đã dạy trong bốn năm.

Đúng như anh dự đoán, rất nhanh, cô gái liền kiệt lực, tốc độ càng ngày càng chậm, hai gối run rẩy, yêu kiều hỗn hển, mồ hôi hột túa ra làm ướt áo lông mỏng.

Nhìn cô yếu đuối vô lực, anh không nhịn được “Bốp” một cái, đánh vào bầu ngực non mềm của cô. "Nhanh lên một chút!" Anh nói.

Cô "A" run lấy bầy một chút, toàn thân căng thẳng, phía dưới co lại — anh quả thật cũng bị kẹp chặt đến phun ra rồi.

Cô liếc anh một cái, đôi môi đỏ mọng nhẹ vênh lên, cố gắng gia tốc, nhưng cũng chỉ động được vài chục cái, liền lực bất tòng tâm.

Anh thâm trầm cười nhẹ, đột nhiên vươn tay, giữ hai chân chống đỡ trên đất, đưa ra, khép lại — sức nặng toàn thân cô thật sự ngồi trên cây gậy to lớn, "Phạch" vừa vang lên, không khí đều bị loại bỏ, đầu chim to lớn lần nữa chui sâu vào trong tử cung.

Cô không thể, đau muốn chết rồi, lý trí còn sót lại khiến cô dám tiếng thét ra tiếng, chỉ có thể bỏ bốn ngón tay vào trong miệng, nước mắt đầy mặt, kêu hu hu như một con thú nhỏ.

Mà Quý Thiếu Kiệt, sáng khoái không nói nên lời cho đầu chim truyền khắp toàn thân, bắp thịt anh nháy mắt căng thẳng, vè mặt từ thanh thảo bỗng chốc trở nên khó nhìn, anh suýt nữa bị cô kẹp đến giờ tay đầu hàng.

Cổ nén cảm giác tê dại xông thẳng lên óc, một tay anh nhấc cao hai chân của cô, một tay tiếp tục nắm lấy vòng eo của cô, cứ như vậy mà xoay qua.

Chung Tĩnh Ngôn còn không biết chuyện gì xảy ra, đầu óc choáng váng, liền đã biến thành từ thế đưa lưng về phía anh, giống như một cái cối xay, bị chủ nhân đẩy mạnh một cái sẽ xoay quanh vòng nghiền nát tất cả, dịch sữa màu trắng bị cọ sát ra ngoài.

Vô cùng chua xót! Vô cùng căng đầy! Cô ngã ngửa ra hõm vai của anh, cọ sát vào người anh, cô đã bị cọ sát đến xuyên qua rồi.

Đau đớn biến mất, tê dại đột kích.

Người đàn ông này, anh thật sự quá biết dày vò cô.

Anh biến bị động thành chủ động, năm móng của cô thả cánh hoa xuống cây gậy gầy gò ưỡn lên, sức lực cuồng mãnh, đầu của con chim lớn, hết cái này đến cái khác nặng nề đụng vào nơi tận cùng của hoa kính, khiến Chung Tĩnh Ngôn mềm thành một vũng nước, một bãi bùn.

Hơn một tháng qua, chỗ đó của anh bị cô ghét bỏ, cây cối tươi tốt lại bắt đầu sinh ra, mới vừa toát đầu ra, chính là lúc đâm người, cô bị nhập vào tận gốc nhiều lần như vậy, từng sợi lông tơ đâm vào mặt cánh hoa thủy nộn đang bị sưng to lên, hơn nữa, có mấy lần còn đâm vào chỗ non mềm nhô ra trong khe—— trời ạ, vừa đau vừa nhột, nước sữa chảy xuống từng giọt, cô thật sự sắp bị anh hành hạ chết rồi.

Mà người nào đó dường như còn ngại chưa đủ kích thích, động tác hung ác không ngừng, lại vừa duỗi tay ra, dính dịch sữa của cô, ngón tay thay phiên nhau lấy □.

Lần này, cô không giãy giụa nữa, ánh mắt tạm thời quên đi tất cả, ngoan ngoãn vùi ở trong ngực anh, cắn cổ áo anh, giống như bị anh nắm sinh mệnh, không còn đường để đi, chỉ có thể đi về phía anh là nguồn sáng duy nhất.

Anh mạnh mẽ điên cuồng như vậy, giống như đang đánh trứng, không đánh cô vỡ nát, không đánh cô ra nước, là tuyệt đối không chịu chịu để yên .

Cô chỉ có thể dùng cảm mở rộng chân ra nghênh đón, đến đây đi, đến đây đi, Đó là số mệnh của cô.

Cùng nhau đến cao trào, là đường ra duy nhất của anh và cô, yêu dịch phun ra đầm đìa chảy xuống theo cây gậy thô chắc.

Bọn họ xụi lơ, đóng cảnh ôm nhau, cùng hô cùng hấp, cảm thụ nhịp tim như sấm của nhau.

Lúc này, có người mở cửa đi vào toilet bên cạnh.

Anh vẫn còn ở trong cơ thể cô, nghe bên cạnh truyền đến tiếng nước chảy xuyt xuyt của phụ nữ, Chung Tĩnh Ngôn tinh nghịch dùng chỗ đó kẹp anh.

Cảm giác chỗ đó của anh lại có khuynh hướng cứng lên, đợi người nọ vừa đi, Chung Tĩnh Ngôn vội vàng đứng lên, lại đứng không vững, khó khăn vịn vào cánh cửa —— vật kia cứ như vậy dễ dàng thoát khỏi cô, cô cảm thấy thân thể lập tức trống không một cách khó hiểu.

"Gấp cái gì!" Anh đỡ cô, để cho cô nằm sấp trên ván cửa, giang rộng ra chân, lấy khăn giấy chùi giữa đùi cô.

Nhìn nơi đó của cô đã sưng lên thật cao, cánh hoa cũng không thể khép lại được, mơ hồ còn có lưu lại hình dáng của anh, anh trực tiếp lấy quần lót của cô đi, bỏ vào trong túi quần của mình. "Đừng mặc cái này nữa, sẽ cọ sát."

Cô tìm anh chặn lại, anh không chịu cho, cô cũng để tùy anh, thật sự, cô cũng đau.

Không kịp đợi anh giúp mình dọn dẹp xong, Chung Tĩnh Ngôn vội vàng kéo áo, "Tôi đi trước, chú chờ chút rồi hãy đi."

Anh không nhanh không chậm sửa sang lại bản thân, thân hình cao gầy cúi đầu, "Chung Tĩnh Ngôn, em đang làm cái gì vậy? Quan hệ của chúng ta là gì? Chẳng lẽ em nghĩ là quan hệ vụng trộm sao?"

"Tôi." Chung Tĩnh Ngôn ngậm ngẫn cả người.

"Cùng tôi đi ra ngoài!" Anh cài xong dây lưng, lại vuốt lại mái tóc rối tung của cô.

"Không!" Cô lắc đầu, sợ hãi, "Không được, anh tôi đang ở bên ngoài." Cô không thể tổn thương anh trai như vậy được.

"Chúng ta chia tay! Chú Quý! Sau này.... Tôi sẽ không làm như vậy với chú nữa! Cũng xin chú, về sau đừng tới tìm tôi nữa." Giống như là sợ bị anh kéo, cô nhanh chóng mở cửa ra, nhưng... vẫn trốn không thoát, eo bị anh nắm được, "Chung Tĩnh Ngôn, trong mắt em tôi chỉ giống như một chiếc khăn lau dùng xong thì ném? Em cảm thấy tôi giống vậy sao?" Anh lạnh lùng nhìn cô.

Máu của cô đọng lại, cô hiểu rõ anh là một người đàn ông kiêu ngạo cỡ nào, mới vừa rồi, kịch liệt như vậy nhưng anh vẫn không chạm vào bộ ngực của cô. Nhưng mà, cô có thể làm gì?

Cô không thể tổn thương anh trai, chỉ có thể đối với anh như vậy.

"Chú Quý..." Cô lấy tốc độ cực nhanh nói, "Chú nói đúng, tình thân phải tách ra. Mấy năm nay chú chăm sóc tôi, đối với tôi mà nói giống như người thân, tôi cảm kích chú, còn nữa, bà ngoại, bà nội, ông ngoại, ông nội. Bọn họ, đều giống như người thân của tôi, ta cũng rất cảm kích bọn họ. Nhưng mà, anh trai của tôi, là người tôi yêu, từ lúc tôi được nhà họ Chung nuôi dưỡng, ước nguyện lớn nhất của tôi chính là mãi mãi được sống cùng bọn họ. Bốn năm trước chúng tôi có chút hiểu lầm, nhưng bây giờ bọn họ vẫn yêu tôi, tôi muốn trở lại bên cạnh họ." Cô hạ mi mắt, một mạch nói xong những lời này, không mang theo ngập ngừng, giống như phía sau đang có con dã thú đuổi theo, chỉ cần dừng lại, lời nói ra khỏi miệng sẽ chuyển điệu.

"Chung Tĩnh Ngôn, em biết mình buồn cười bao nhiêu không? Lấn lộn đầu đuôi!"

Quý Thiếu Kiệt không muốn cho cô thêm thời gian chơi trò chơi ngây thơ, kéo cổ tay đi ra bên ngoài.

"Buông tôi ra!" Chung Tĩnh Ngôn gấp đến độ không biết làm sao, cắn một cái lên tay anh.

Anh nhìn dấu răng gần rỉ máu trên mu bàn tay mình, ánh mắt sững sờ mà lạnh lẽo, "Em là cô ngốc."

"Có phải ngốc hay không, chỉ có bản thân tôi mới biết."

Trong phòng rửa tay không lớn, rõ ràng đang đóng kín cửa, hơi ấm vừa đủ, nhưng lại giống như có gió lạnh từ bên ngoài tràn vào, nhẹ nhàng mà

bất đắc dĩ như vậy.

Khoảnh khắc đó, cô rõ ràng nghe thấy anh thở dài.

**

Hốt hoảng cùng Chấn Văn trở lại bàn cơm, Chung Bang Lập ân cần hỏi, "Sao lại đi lâu như vậy? Không thoải mái sao?"

Cô khẩn trương sờ sờ mặt của mình, "Không có, không có gì, ba, chỉ là đau bụng, bây giờ đã đỡ lắm rồi."

Mọi người lý giải phản ứng của cô là do mới về nước, chưa thích ứng với khí hậu ở đây, lại lần nữa giúp cô gọi mấy món ăn nóng.

Cô làm bộ ăn như hổ đói, trêu chọc Chung Bang Lập và các anh vui vẻ.

Mã Hoa vẫn nói những lời lạnh nhạt như cũ, còn Phương Thanh Ngọc vẫn cố gắng biểu hiện giữa cô ta và Chấn Thanh rất thân thiết.

Nhưng mà, người trước mắt đều đã biến hóa rồi, chỉ có chính bản thân cô biết, trong đầu của cô, vẫn hiện ra khuôn mặt của người đó.

Vừa rồi nóng lòng rời đi, hoàn toàn không nhìn kỹ vẻ mặt của người đó, giờ phút này, cô đã tránh ra được như mong muốn, an toàn trên bàn ăn, bên cạnh những gương mặt mà cô đã khát vọng bốn năm qua.

Nhưng mà, tại sao, người mình mong muốn đã ở ngay trước mặt, vậy nhưng cô vẫn nghĩ đến người mà cô tránh né đó.

Cô ngồi ở chỗ đó, quần lót vẫn còn ở trong túi quần của anh.

Phía dưới cánh hoa sừng lên lợi hại, cô chỉ có thể khẽ tách hai chân ra ra, ở giữa cánh hoa, giống như còn để lại một chỗ trống rất dài.

Cũng giống như người đó, trong bốn năm qua, ở trên thân thể cô, trong lòng cô, lưu lại dấu vết không cách nào bỏ qua.

Trong lòng cô vẫn lẩn quẩn lời nói cuối cùng của người đó, "Đợi đến ngày em tốt nghiệp, tư cách suy tính độc lập chính xác. Tới lúc đó, em hãy quyết định ai là người em yêu, ai là người thân của em."

Cô nghĩ tới lời giao hẹn của bọn họ, "Chờ em độc lập rồi, em sẽ quyết ở cùng với ai, trước đó, anh sẽ không gặp mặt em, nhưng mà, em không được để các anh trai em đụng vào người em."

Lúc ấy, mang theo một chút qua loa, cô gật đầu đồng ý, lập tức như chạy trốn ra khỏi toilet.

Đến bây giờ cô vẫn có chút không thể tin được, cô thế nhưng lại để người tự phụ kiêu ngạo cao cao tại thượng như vậy ở lại một mình trong toilet nữ.

Đúng vậy, không riêng gì cô không thể tin được.

Ngay cả chính bản thân Quý Thiếu Kiệt cũng không thể tin được, nếu như đặt ở quá khứ, anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô, nhất định sẽ lôi kéo cô cùng đi ra ngoài, để cho anh trai của cô nhìn một chút, trong lúc cậu ta ở bên ngoài chờ, thì Quý Thiếu Kiệt anh cũng đang bên trong dày vò em gái cậu ta.

Khi anh thành công ở trong quy luật, thì đây là phương thức đoạt lấy cô hữu hiệu mà trực tiếp nhất.

Thế nhưng anh lại để cho cô chạy ra ngoài, một mình ở lại chỗ này, nghe cô gấp gấp mở cửa vang lên tiếng sập thật to.

Chỉ có yêu một người, mới có thể vì cô mà nhượng bộ, đặt cảm thụ của cô ở vị trí thứ nhất, mà tất cả, tự ái, kiêu ngạo của bản thân chỉ có thể hèn

mụn núp ở phía sau.

Thì ra là, anh đã yêu cô, ngay cả khi chính bản thân anh cũng không biết.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tranh Chấp

Trước hôm nay, đối với cô bé Chung Tĩnh Ngôn này, Phương Thanh Ngọc không thể nói thích, cũng chưa nói tới ghét.

Phương Thanh Ngọc nhỏ hơn Chấn Thanh một tuổi, hơn Chung Tĩnh Ngôn bốn tuổi, tuy rằng cùng lớn lên trong một đại viện, nhưng từ nhỏ đến lớn, đi học, bạn chơi, cũng không thân thiết gì. Ngoài việc nghe nói cô là cô nhi được nhà họ Chung nuôi dưỡng, đã từng có một khoảng thời gian rất tò mò về cô ra, cô ta gần như không hề để ý đến cô gái này.

Điều duy nhất liên quan đến các cô đó chính là Chấn Thanh.

Mỗi lần đi tìm Chấn Thanh, cũng sẽ thấy cô đi theo như một cái đuôi, dính chặt lấy hai anh trai mình. Hơn nữa, mỗi một lần đều dùng ánh mắt tràn đầy thù địch nhìn cô ta chăm chăm, giống như cô ta đang mơ ước tài sản riêng của cô vậy.

Rất khó có người nào sẽ thích ánh mắt như vậy. Nhưng mà, Phương Thanh Ngọc vẫn cho rằng đây chẳng qua là một cô em gái khá đặc biệt mà thôi, không hề quá để ở trong lòng.

Có một lần, cô ta và mấy người bạn nữ cùng tuổi trong sân tụ chung một chỗ cười cười nói nói, bàn tán khen ngợi bài múa cô vừa mới học được.

Lúc này, có người nhìn thấy Chung Tĩnh Ngôn xa xa đứng ở bên cạnh, mặc một chiếc váy hoa tuyết màu trắng rất xinh đẹp, vừa mút kẹo que, vừa hâm mộ nhìn họ.

"Ồ, cháu ngoại của người giữ cửa, cũng muốn học khiêu vũ đấy!"

"Mình đã thấy cô ta khiêu vũ, thẳng tắp giống như một con khi, ha ha, khó coi chết đi được."

"Mình nghe dì Mã nói chuyện với mẹ mình, sớm muộn gì cũng để cô ta đến từ đâu thì về lại chỗ đó, trước sau gì cô ta cũng trở về cô nhi viện của cô ta."

Có lẽ bản tính con người vốn dĩ ác độc, một cô bé mồ côi, lại mặc những loại quần áo xinh đẹp làm cho những cô gái thiên chi kiêu tử như cô ta cũng phải đỏ mắt, các cô gái nhỏ rồi rít dùng biểu tình cười nhạt để biểu đạt mà chẳng thêm quan tâm.

Khi đó, cô ta nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Chung Tĩnh Ngôn nhanh chóng trắng bệch như tờ giấy, ảm đạm đến một chút huyết sắc cũng không có.

Trước khi bọn họ phát hiện ra điều khác thường, Chung Tĩnh Ngôn đột nhiên ném cây kẹo que về phía cô gái tên là Hồng Hồng đã nói để cho cô đến từ đâu thì về lại chỗ đó, sau đó, vọt lên giống như một con sư tử nhỏ tức giận.

Lúc ấy, cô ta vừa vặn đứng ở giữa Hồng Hồng và Chung Tĩnh Ngôn, chỉ cảm thấy một luồng sát khí thổi qua bên người, đợi đến khi hồi hồn, Chung Tĩnh Ngôn đâm đầu vào bụng Hồng Hồng, d'đ/l'q;đ giống như đang phát điên, không đầu không đuôi xé quần áo của cô ấy, cắn cổ tay và tất cả vùng da lộ ra bên ngoài, thậm chí còn nhảy cao bầu mặt, kéo tóc của cô ấy.

Khi đó, cô mới sáu bảy tuổi đúng không? Mà Hồng Hồng mười một tuổi đã cao hơn cô một cái đầu.

Họ đều là ăn sung mặc sướng lớn lên trong đại viện, đã bao nhờ nhìn thấy đứa bé nào đã man như vậy?

Cô điên cuồng dã man giống như không muốn sống vậy, dùng hết tất cả hơi sức trên người, giống như đang bảo vệ vật trân quý nhất, vừa bấu vừa đánh, cô bé tên là Hồng Hồng bị cô đánh đến ~Thu Lệ~/q'd nổi tóc tai bù xù, gào khóc thảm thiết, miệng của cô vẫn còn chặt chẽ cắn cánh tay của Hồng Hồng, bất kể Hồng Hồng có giãy giụa thế nào cô cũng không nhả ra, cho đến người lớn hai bên gia đình nghe được kêu khóc chạy tới, kéo các cô ra, Hồng Hồng đã bị cắn như muốn rớt thịt ra, máu tươi chảy dài.

Một màn đó, cô ta vẫn còn khắc sâu ấn tượng, không riêng cô ta, mà tất cả những đứa bé trong đại viện, từ đó về sau đều dùng ánh mắt nhìn Tiểu Quái Vật để nhìn Chung Tĩnh Ngôn, bất kể là bằng tuổi hay không bằng tuổi, trừ Chấn Thanh và Chấn Văn ra thì không còn người nào chơi cùng với cô nữa.

Bốn năm gần đây, cô ta vẫn cho là Chung Tĩnh Ngôn cứ như vậy mà biến mất, giống như cô đột nhiên xuất hiện vậy. Có lẽ, cô gái kia chỉ là trời cao cố ý phái xuống, gây ra một số chướng ngại cho tình yêu của cô ta, cô ta cảm thấy không ngại, chỉ cần Chấn Thanh vẫn còn ở bên cạnh cô ta, cô ta nghĩ, giống như cô gái kia sớm muộn cũng sẽ đến từ đâu thì về lại nơi đó vậy, Chấn Thanh của cô ta, sớm muộn gì cũng là của cô ta.

Mấy năm qua, ngày từng ngày cô ta thâm nhập vào cuộc sống của Chấn Thanh, chăm sóc anh, khích lệ anh, anh đối xử với cô ta không tệ, thậm chí ngay chìa khóa nhà cũng chịu giao cho cô ta nên cô ta nghĩ, chỉ là cần thời gian mà thôi, tình yêu của cô ta đang trải qua khảo nghiệm.

Nhưng mà, Chung Tĩnh Ngôn lại đột nhiên trở lại.

Trong nháy mắt nhìn thấy cô gái đó, cô ta khiếp sợ, sau đó là thật sự sợ hãi, bởi vì, cô ta phát hiện, bản thân cô ta hoàn toàn không nắm chắc trong bốn năm qua Chấn Thanh đã yêu cô ta hay chưa!

Lúc này, cô ta không cách nào khống chế được ánh mắt của mình, nghiêng về phía đối diện, Chấn Thanh đang gỡ sạch xương cá, rồi để vào trong chén cho cô gái, bên kia Chấn Văn đã sớm gắp một viên thịt, chỉ chờ cô gái ăn xong cá, liền đút vào trong miệng cho cô —— hai anh em giống như đang đút cho em bé ăn cơm vậy, cứng chiều cô giống như khi còn bé, canh chừng từng ánh mắt của cô, xem như là một món đồ sứ yếu ớt dễ vỡ.

Ánh sáng bên trong phòng hết sức đầy đủ, cô gái đó, mái tóc ngắn màu nâu, làn da trắng muốt sáng long lanh, vẻ mặt nuông chiều, thỉnh thoảng lại cúi mặt xuống, ngàn vạn phong tình.

Đã sớm không còn là cô gái với mái tóc vàng hoe, nước mũi rất dài, gương nanh múa vuốt ban đầu nữa rồi. Mà bây giờ, cô như một nàng công chúa được cưng chiều trong cung điện, như một con búp bê không ăn khói lửa nhân gian.

Nhưng búp bê này chỉ là một đứa con gái nuôi không rõ lai lịch.

Mà cô ta là công chúa xuất thân trong một gia đình cán bộ cao cấp vừa có tiếng vừa có miếng lại bị người ta bỏ rơi.

Cô ta nhìn chung quanh, Chung Bang Lập, thậm chí là Mã Hoa, cũng đã tập mãi thành thói quen với những chuyện đang diễn ra trước mắt, bởi vì từ nhỏ đến lớn, anh em bọn họ đều chung sống với nhau như vậy.

Cô ta rất muốn bật cười, chỉ có một mình cô ta cảm thấy hình ảnh như vậy rất tức cười thôi sao? Nhưng mà, càng nhiều hơn nữa là bị ai xông tới, cô ta cảm thấy bản thân mình dư thừa, thậm chí không biết nên làm những gì mới có thể xoay chuyển tình yêu của mình.

Cô ta nâng mắt nhìn chằm chằm Chấn Thanh, người đàn ông trầm ổn anh tuấn đó, đang cười nói riu rít với em gái của mình, lúc nào thì mới có thể nhìn cô ta?

Đột nhiên cô ta có một có một suy nghĩ hoang đường, chẳng lẽ hai anh em sinh đôi nhà họ Chung đồng thời yêu cô em gái này?

Cái ý nghĩ này, khiến mồ hôi lạnh sau lưng cô ta chảy ròng ròng, cảnh tượng trước mắt cũng cực kỳ chói mắt.

Giúp Chấn Thanh đổ thêm một ít canh nóng vào chén, cô ta dịu dàng nói, "Đừng chỉ quan tâm tới Lạc Lạc, anh cũng ăn chút đi. Bây giờ cô ấy đã trưởng thành, cũng là cô gái lớn, biết chăm sóc mình."

"Anh ăn đủ rồi. Cám ơn!" Chấn Thanh khách khí cười cười với cô ta, rồi lại xoay người đi, chỉ để lại cho cô ta một bóng lưng.

"Em đã ăn xong rồi, vẫn là món ăn ở trong nước là ngon nhất. "Lạc Lạc đẩy chén đĩa trước mặt ra, đáng yêu ưỡn bụng lên tựa vào ghế dựa cao thở dài một tiếng.

"Súc miệng chút." Chấn Văn đoán chừng cô quả thật ăn cũng không tẻ lắm, đổ Thiết Quan Âm cho cô.

"Không cần, em muốn uống nước trái cây."

"Nghe lời! Nước trái cây quá ngọt, sau khi ăn xong phải uống trà xanh." Chấn Văn đưa trà tới bên miệng cô, lại đưa nước trái cây ra xa một chút.

Chung Tĩnh Ngôn chỉ đành phải nhẹ vãnh miệng uống hai hớp trà trên tay Chấn Văn.

Chung Bang Lập thấy sắc mặt Phương Thanh Ngọc không được tốt, cười nói, "Thanh Ngọc, lát nữa về cùng với nhà chú luôn nhé?"

"Không, chú Chung, buổi chiều con còn phải chạy về đài truyền hình để đi làm. Chấn Thanh, hôm nay anh không đi làm sẽ không sao chứ? Mới vừa

nhậm chức, có phải vẫn nên cẩn thận một chút mới được?" Phương Thanh ngọc cố gắng mỉm cười hỏi.

"Bên đó anh đã xin nghỉ phép rồi, hôm nay thoả mái ở cùng Lạc Lạc."

Mã Hoa đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Thật đúng là một người anh trai tốt 'nhị thập tứ hiếu'! Lúc nào thì cũng xin phép nghỉ một ngày ở cùng mẹ anh? Hay là ở cùng nhau rồi lại cùng leo lên giường!"

Lời vừa nói ra, trong lòng Phương Thanh Ngọc đột nhiên lộp bộp một chút, cái gì cũng hiểu, suy đoán thế nhưng trở thành sự thật.

Sắc mặt Chung Bang Lập hết đỏ rồi lại đen, quát lên một tiếng lớn, "Bà nói bậy bạ cái gì vậy? Bà." Lời còn chưa dứt đã tức giận đến giữa mặt lên.

Mọi người lập tức bị sợ đến luống cuống tay chân, cùng vây lên phía trước, vừa ấn vào huyết nhân trung(giữa mũi và miệng), vừa đắp khăn lông.

Chấn Thanh lấy điện thoại gọi cho chủ nhiệm Lý, mới vừa nối máy, Chung Bang Lập đã tỉnh dậy rồi, nhìn Phương Thanh Ngọc than thở, "Thanh Ngọc, mấy năm nay tinh thần dì Mã con không được tốt lắm, những điều bà ấy nói con đừng để trong lòng."

Mã Hoa đứng cách hơn một mét, cười lạnh, "Việc xấu trong nhà không giấu được nên đã sắp xếp cho tôi trở thành bệnh nhân tâm thần rồi hả?"

Phương Thanh Ngọc vội đề mu bàn tay Chung Bang Lập lại, cười lớn nói, "Chú Chung, chú yên tâm, con biết mà."

Chung Bang Lập ngồi dậy từ trên người Chấn Văn, nhận ly nước trà Chung Tĩnh Ngôn đưa tới uống một hớp, dừng một chút, ngược mắt nhìn Phương Thanh Ngọc gật đầu, "Đứa bé ngoan, mấy d'đ/l'q;đ năm này chúng những người cùng thế hệ với tui chú, đa số đều đã có con cháu lượn quanh

đầu gối. Bao nhiêu năm qua con và Chấn Thanh cũng được coi là thanh mai trúc mã, con lại đối xử với Chấn Thanh rất tốt, chú đều để trong mắt, nếu như con bằng lòng, ngày mai chú liền tìm ba con nói chuyện này một chút."

Ông vừa nói ra lời này, mọi người đều sửng sốt, không ngờ ông đột nhiên đưa ra quyết định này.

Trong phòng bao nhất thời vô cùng an tĩnh, chỉ còn lại tiếng động cơ rì rì của máy sưởi, giống như một con rắn độc đang ẩn nấp chỗ nào đấy.

"Ba!" Thân thể Chung Chấn Thanh cứng ngắc, khó khăn mở miệng, "Con và Thanh Ngọc chỉ là bạn bè, ba đừng ghép lung tung như thế, nếu truyền ra ngoài sẽ không tốt cho Thanh Ngọc."

Trong lòng Phương Thanh Ngọc đau xót, biết là một chuyện, bị anh nói thẳng ra trước mặt mọi người như vậy, vẫn là không chịu nổi xót xa, cúi đầu, "Chú Chung, chú hiểu lắm."

"Không cần phải nói nhiều như vậy. Chấn Thanh, ngày mai con cùng ba đến nhà viện trưởng Phương đi." Chung Bang Lập mệt mỏi giơ tay lên, ngắt lời cô ta, "Chúng ta đi thôi. Tôi mệt mỏi rồi!"

Đêm dài lắm mộng, dưới tình huống ba anh em gặp lại, chung sống nhiều hơn một ngày ông liền sợ hãi thêm một ngày, ông đang sợ sẽ xảy ra chuyện bất cứ lúc nào. Đứng ở lập trường của một người cha, ông không thể không giải quyết dứt khoát. Lời nói vừa rồi của Mã Hoa, làm ông sợ hết hồn hết vía, ở quan trường nhiều năm, lực sát thương của gièm pha lớm biết bao nhiêu, ông hiểu rất rõ.

"Không! Con sẽ không đi!" Chấn Thanh đã là người trưởng thành, thậm chí là lãnh đạo thành phố, anh nhú mày thật chặt, nhưng lời nói lại rất có khí phách, đặt biệt rõ ràng trong phòng bao, "Ba, mẹ hiểu rất rõ con đang nói gì, đời này, con không bao giờ thay đổi lựa chọn."

"Anh có biết anh đang nói gì không? Anh đã từng suy nghĩ cho tiền đồ của anh chưa? Có suy nghĩ đến cảm nhận của ba mẹ anh không? Chẳng lẽ anh cứ nhất định phải đi tới đáy của con đường đen tối hay sao?" Chung Bang Lập chỉ vào mũi của anh, giận đến trước mắt biến thành màu đen, đôi môi phát run.

"Con không có lựa chọn khác, nếu như nhất định ép buộc con chọn, con thà chết còn hơn." Thân hình Chấn Thanh thẳng tắp, giọng nói trầm ổn bình tĩnh, cũng không phập phồng bao nhiêu, nhưng sức lực truyền ra lại đánh thẳng vào màn nhĩ người nghe, giống như anh đang chắc chắn năm nay GDP toàn thành phố sẽ đạt tới mức bao nhiêu trong buổi họp nhậm chức vậy, làm cho người ta không thể chất vấn.

Tất cả lại trở về bốn năm trước, ba anh em bướng bỉnh, quỳ gối trong phòng khách nhà họ Chung, kiên định nói bất kể như thế nào ba người bọn họ đều muốn ở cùng nhau.

Thay đổi, chỉ là thời gian và địa điểm mà thôi.

Chung Tĩnh Ngôn dờ dằng đứng sau lưng Chung Bang Lập, cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Cô là người khởi nguồn nên tranh luận, nhưng mà, giờ phút này, cô không biết phải nói những gì.

Dù sao đi nữa cô đã không còn là cô gái nhỏ không rành việc đời ở trong tháp ngà của bốn năm trước nữa, chuyện xảy ra hôm nay, cô đã sớm có dự cảm sẽ đối mặt, chỉ là, sẽ không biết lại nhanh như vậy.

Cô vừa mới trở về nước, mới vừa được đoàn tụ cùng các anh và ba nuôi, không thể để cho cô ấm áp thêm được mấy ngày sao?

Giữa lúc mọi người còn đang khiếp sợ vì câu nói 'Con thà chết còn hơn' của Chấn Thanh, liền có một tiếng gió rít gào, một bóng người vọt mạnh

tới, Mã Hoa đã vung chưởng lên mặt Chung Tĩnh Ngôn.

"Bốp!" Một âm thanh thanh thúy vang lên, giống như một cái trong quán cà phê đó của bốn năm trước.

Chung Tĩnh Ngôn bị đánh đến lùi lại một bước, gương mặt mê mại của cô nhanh chóng sừng lên hẳn rõ năm dấu tay.

"Mẹ làm gì thế?" Chấn Văn và Chấn Thanh cùng nhau xông về phía trước một bước, một trái một phải kéo cánh tay Mã Hoa lại, vừa đau vừa giận, bộ dáng kia, như muốn ăn thịt người.

"Thế nào, các anh muốn đánh tôi sao? Đánh đi!" Mã Hoa miệt thị nhìn con trai của mình, "Vì một con tiểu tiện nhân như vậy, các anh lại muốn chết muốn sống, đã nhiều năm như vậy, vẫn là không có một chút tiền đồ! Tôi phải đuổi cô ta đi, có cô ta ở đây, các anh cũng sẽ nổi điên, chỉ khi nào cô ta đi, các anh mới có thể bình thường."

"Đủ rồi!" Mở miệng là Chung Tĩnh Ngôn, môi của cô có chút tái nhợt, lông mi giương nhẹ, con ngươi tĩnh mịch, năm dấu tay trên gương sừng đỏ phờ bầy dưới ánh đèn sáng ngời, nhìn thấy mà ghê.

Cô bình tĩnh khoác lên cánh tay Chung Bang Lập, "Ba, chúng ta đi thôi, con muốn về nhà."

Cô muốn nhà, là nơi bình thản, ấm áp, an toàn, có thể vì cô mà che gió che mưa.

Mà không phải, giống như giờ phút này, cãi vã, chua ngoa, rồi ren, làm người ta hít thở không thông.

Đi tới cửa, một chiếc xe Aston Martin one-77 phong tao đang phách lối đặt ngang tại nơi đó.

Tài xế kéo cửa ra, một người đàn ông bị vây quanh, đang chuẩn bị lên xe.

Anh mặc một bộ áo T-shirt màu lam, quần dài màu vàng nhạt, cao gầy, tinh khiết, có vẻ ưu nhã lại cao quý, điên cuồng mà cao ngạo.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Không Cần Chú Lo

Giống như có cảm ứng tương thông, người đàn ông cao gầy gàn như đã bước vào bên trong xe, lại bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía ngưỡng cửa một cái.

Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua mấy người vừa mới đi ra, dừng lại trên mặt Chung Tĩnh Ngôn, sau đó, xoay người lại, bước nhanh tới.

"Chung Tĩnh Ngôn, trên mặt em xảy ra chuyện gì vậy? Ai đánh em?" Quý Thiếu Kiệt đứng lại, toàn thân mang theo hơi thở lạnh lẽo, cau mày hỏi.

Khi Chung Tĩnh Ngôn nhìn thấy anh, đã theo bản năng xoay mặt qua, chỉ sợ anh sẽ thêm chuyện.

Nhưng mà anh lại thật sự đi tới, căn quai hàm hỏi cô, cô lại không nhận được chớp mũi có chút ê ẩm, —— loại tâm tình này giống như khi đứa bé bị ăn hiếp nhìn thấy người lớn, đau đớn và ảm ức trong nháy mắt khuếch đại.

Cô đưa tay vén mái tóc ngắn phủ lên dấu tay hồng hồng trên mặt, lông mi thật dài khẽ run, nhẹ giọng lầu bầu một câu, "Không có gì, không cần chú lo."

"Là ai đánh?" Quý Thiếu Kiệt vừa trầm giọng hỏi. Lần này ánh mắt anh không còn nhìn chăm chăm Chung Tĩnh Ngôn nữa, mà là quét qua mặt của từng người khác.

Không ai lên tiếng, chỉ có Mã Hoa hừ một tiếng.

Như vậy thì chính là bà ta rồi. Cũng chỉ có có thể là bà ta.

Ánh mắt Quý Thiếu Kiệt trở nên nham hiểm và độc ác, áp bức cực mạnh trên mặt Mã Hoa. Trong tròng mắt màu xanh của anh đã loại bỏ màu vàng của người phương Đông, như vậy càng giống như là ánh mắt của loài báo săn nguy hiểm.

Anh là người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nói lớn cũng không phải là rất lớn, nhưng mà, ánh mắt đó, bao gồm cả Chung Bang Lập là người đã gặp không biết bao nhiêu sóng gió ở thủ đô, cũng cảm thấy rùng mình, giống như một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì đó đáng sợ không thể biết trước được.

Mã Hoa lại ưỡn ngực cười lạnh nói, "Tôi đã nuôi cô ta lớn như vậy, dạy dỗ một chút cũng không được sao?"

Trước cửa quán riêng tư, đoàn người đều là có uy tín danh dự, nhân vật công chúng có lai lịch không nhỏ, đứng ở cửa rất làm người khác chú ý.

Cũng may vị trí nơi này vắng vẻ, trước cửa không có mấy người qua lại, nếu không, so với minh tinh chuyện này còn hiểm lạ hơn.

Trong lòng Chung Bang Lập thầm nói không ổn, Mã Hoa không nhìn thấy sự việc xảy ra mấy năm trước ở công ty Quý Thiếu Kiệt, thế nhưng ông lại nhìn rõ ràng, cả nhà họ Quý, đều không phải dễ chọc, thu/lệ'l[q/d ông lập tức tiến lên một bước, ngăn cản trước người Mã Hoa, "Cháu trai Quý, giữa người nhà chú có chút hiểu lầm, đây là chuyện nhà, cũng không nhọc đến cháu trai lo lắng."

Quý Thiếu Kiệt chậm rãi quét mắt nhìn Chung Bang Lập một cái, bàn về quan chức, hiển nhiên Chung Bang Lập đứng ở trên anh, nhưng bàn về thực lực tổng hợp, Quý Thiếu Kiệt anh còn chưa để bắt người nào của nhà họ Chung vào trong mắt.

Nhưng, Chung Bang Lập vẫn luôn đối xử với Chung Tĩnh Ngôn rất tốt, dù sao cũng nuôi dưỡng Chung Tĩnh Ngôn nên người, anh và Chung Bang Lập nhìn nhau mấy giây, lạnh giọng nói, "Chuyện nhà bất bình, làm sao bình quốc sự? Bộ trưởng Chung thân là rường cột nước nhà, không lẽ ngay cả người bên cạnh cũng quản không được sao?" Khi nói đến người bên cạnh, ánh mắt của anh chuyển thành bén nhọn, bắn lên người Mã Hoa, "Nếu không, tôi chỉ có thể xin viện trưởng Mã thay mặt đứng ra trông nom thôi."

Anh đang nói viện trưởng Mã, chính là cha của Mã Hoa, Mã Hoa sờ dĩ cả vú lấp miệng em(vênh váo hung hăng), cũng bởi vì có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, thậm chí năm đó cũng nhờ ông cụ thu xếp, Chung Bang Lập mới có thể thuận lợi vào thủ đô.

Nói xong, Quý Thiếu Kiệt tiến lên, nắm lấy cánh tay Chung Tĩnh Ngôn, giọng nói lộ ra nghiêm nghị, "Đi theo anh!"

Tay của anh nặng như vậy, bóp Chung Tĩnh Ngôn đau không thể đè nén, nước mắt cũng thiếu chút nữa chảy ra, nhưng Chung Tĩnh Ngôn lại quật cường lắc đầu một cái, gạt đi bóng dáng mơ hồ của anh ra khỏi tầm mắt.

Cũng gần như ngay lúc đó, anh em nhà họ Chung một trái một phải bắt lấy cánh tay Chung Tĩnh Ngôn, trợn mắt nhìn Quý Thiếu Kiệt, trảm miệng một lời, "Anh thả tay ra! Anh muốn làm gì?"

"Làm gì? Hai người không có bản lĩnh bảo vệ tốt cho cô ấy, thì để tôi bảo vệ!"

Trên mặt Chấn Thanh và Chấn Văn đỏ lên, vào giờ phút này, làm sao có thể buông tay yếu thế. "Đây là chuyện nhà chúng tôi, chúng tôi tự xử lý, anh đừng quan tâm!"

"Đừng lấy chuyện nhà ra nói chuyện. Chung Tĩnh Ngôn bây giờ là bạn gái của Quý Thiếu Kiệt tôi, cô ấy là người kẻ khác muốn đánh thì có thể

đánh sao?"

Ba cánh tay, từ góc độ khác nhau, không để lôi kéo cánh tay mịn màng một bước.

Ba người đàn ông không giống nhau về số tuổi, nhưng lại anh tuấn và xuất sắc như nhau.

Phong cách khác biệt, nhưng lại cố chấp không chịu lui bước như nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt và khí thế của bọn họ giao chiến trong không khí, hơn nữa dường như có thể nghe tiếng răng rắc của tia lửa bạo liệt nổ tung.

Mắt thấy tình cảnh ba người đánh nhau của bốn năm trước sẽ tái hiện.

Khi sắp giương cung bạt kiếm, cách đó không xa, mấy chiếc xe hơi màu đen nổi đuôi mà đến, dừng ở cửa, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Ở giữa là một chiếc xe Bentley dài màu đen, sau khi dừng lại hẳn, tài xế cung kính bước xuống mở cửa bên trái ra, từ trong xe, một người đàn ông trung niên khoảng chừng bốn mươi năm mươi d/đ'l/q;d tuổi bước xuống, sau đó là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, cùng nhau đi về phía cửa nhà hàng, sau đó mấy người đàn ông cao lớn mặc Tây trang màu đen cũng bước xuống từ những chiếc xe khác, kính cẩn đi theo phía sau bọn họ.

Buổi trưa, ánh mặt trời mùa đông vừa đúng, ấm áp chiếu lên thân hình người này, đi đầu là người đàn ông trung niên, mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản có hoa văn tối màu vô cùng tinh tế, áo khoác ngoài màu tro, mặc dù tóc mai hai bên xuất hiện bạc trắng, đã có chút tuổi, nhưng nhìn qua dáng vẻ vẫn rất tự nhiên, tác phong nhanh nhẹn, phong cách cực kỳ cao quý, phong cách của người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh cũng không tầm thường.

Khí thế bọn họ phi phàm, lộ vẻ không phải người thường, ngay cả Chung Bang Lập và Quý Thiếu Kiệt cũng không thể không liếc mắt.

Khi đi qua bên cạnh họ thì ánh mắt của vị mỹ phụ(phụ nữ xinh đẹp) trung kia đột nhiên sâu sắc nhìn Chung Tĩnh Ngôn một cái, nhẹ ô một tiếng, rút cánh tay ra khỏi ngực người đàn ông, nhẹ nói, "Trí Viễn, anh chờ em một chút."

Bà dừng lại, mỉm cười nhìn Chung Tĩnh Ngôn, "Xin lỗi đã làm phiền, cô gái này, ngày hôm qua đã tham gia cuộc tranh tài thiết kế thời trang của các trường đại học quốc tế?"

Chung Tĩnh Ngôn đang bị ba người kia lôi kéo cổ tay đến phát đau, không rảnh để ý bà ta, chỉ là gật đầu một cái.

"Ha ha, vậy thì tốt quá. Là cô Quý hả?" Mỹ phụ vỗ tay mà cười, "Tôi rất thích tác phẩm dự thi ngày hôm qua của cô, sau cuộc tranh tài vốn định hẹn cô nói chuyện, nhưng cô lại rời đi trước, thật không nghĩ tới có thể gặp cô ở đây."

Lúc này, Chung Bang Lập bên cạnh đột nhiên tiếng, "Trí Viễn! Là Lôi Trí Viễn sao?"

Người đàn ông trung niên kia vẫn đứng ở bên cạnh, vẻ mặt cao quý mà xa cách, nghe tiếng giương mắt nhìn, liền giật mình, "Bang Lập!"

"Thật là anh, Trí Viễn!"

"Thoáng một cái đã hơn hai mươi năm, không ngờ sinh thời còn có thể gặp nhau!"

Hai người kích động bắt tay nhau.

Đây chính là Lôi Trí Viễn, hiện đang là người đứng đầu của gia tộc Lôi thị.

Gia tộc Lôi thị có gia thế uyên lâu, có thể ngược dòng tới triều Minh, tài lực vô cùng hùng hậu, xưa nay làm việc khiêm tốn, thần bí, nghe nói hiện tại phần lớn sản nghiệp của gia tộc đã dời ra nước ngoài, trên thế giới có khoảng 500 công ty mạnh bị Lôi thị nắm giữ một số cổ phần quan trọng. Rất nhiều người chỉ biết ăn mặc, sử dụng nhưng lại không biết tên ông chủ lớn sau lưng rất nhiều thứ ăn mặc đồ dùng đều là Lôi thị.

"Các người hãy buông tay ra!" Lúc này, tiếng nói mềm mại đê thấp của cô gái cắt đứt màn gặp lại của hai người bạn già.

Lôi Trí Viễn nghe tiếng khẽ nhìn chăm chú, bên kia, ba người đàn ông, đang dùng ánh mắt đấu sức, nắm thật chặt cổ tay của một cô gái không chịu thả.

Nhìn dáng dấp, giống như là cuộc tranh giành người tình giữa những người trẻ tuổi.

Mặc dù vừa rồi bạn gái ông cùng trò chuyện với cô gái đó nhưng ông, vẫn không chú ý đến, lúc này, ánh mắt lướt qua khuôn mặt cô gái, toàn thân bỗng dưng khẽ run lên một chút, ngược lại hỏi Chung Bang Lập, "Bọn họ là?"

Chung Bang Lập nhanh chóng giới thiệu với ông, "Hai người này chính là khuyến tử, Chấn Thanh, Chấn Văn, đây là con gái của tôi, Tĩnh Ngôn. Vị kia, là Đồng sự trưởng của tập đoàn Quý Nhân – Quý Thiếu Kiệt. "

"Con gái anh?" Con mắt sắc của Lôi Trí Viễn khẽ gợn sóng, nhìn chăm chăm trên mặt Chung Tĩnh Ngôn.

Lúc này vị mỹ phụ kia cười nói, "Trí Viễn, nếu cố nhân gặp lại, em cũng đang muốn cùng nhờ cô Chung một chút, không bằng chúng ta tìm chỗ ngồi

xuống?"

Ngoại trừ chuyện có liên quan đến em gái thì tương đối kinh thế hãi tục một chút, từ nhỏ Chấn Thanh và Chấn Văn đều là người theo nề nếp, không muốn thất lễ trước mặt bạn bè của cha mình, mặc dù vô cùng không tình nguyện, nhưng mà vẫn buông lỏng Chung Tĩnh Ngôn ra, chào hỏi Lô Trí Viễn.

Mà quý Thiếu Kiệt, anh là ai chứ? Là Quý Kiến Sầu. Mặc dù tên tuổi Lô Trí Viễn vừa lọt vào tai đã biết lai lịch của đối phương, nhưng anh đâu thèm để ý những thứ đó, tay dùng sức, kéo Chung Tĩnh Ngôn đến lão đảo một cái, ngã vào trong ngực anh.

Ánh mắt anh em nhà họ Chung như muốn phóng hỏa, Chung Tĩnh Ngôn bị cứng rần ôm như vậy, cũng là không tình nguyện giây giụa.

Anh chỉ cúi đầu nói một câu bên tai Chung Tĩnh Ngôn, Chung Tĩnh Ngôn liền đàng hoàng.

Giọng nói đó cực thấp, người khác không nghe được, nhưng lọt vào tai Chung Tĩnh Ngôn không sót một chữ, "Đừng động, cẩn thận váy."

Dưới váy cô không có gì, quần lót đã ở trong túi quần người ta rồi, gò má đỏ rùng rục, hung hăng nhìn chăm chăm người nào đó, làm sao còn dám nhích tới nhích lui?

"Bộ trưởng Chung, tôi phải dẫn Chung Tĩnh Ngôn đi, nếu không, khó đảm bảo ngày nào đó lại bị người ta khi dễ." Quý Thiếu Kiệt cứng rần vô lễ thông báo xong với người đối diện, liền muốn ôm lấy Chung Tĩnh Ngôn xoay người đi.

"Không được!" Dưới tình thế cấp bách, Chấn Thanh và Chấn Văn một người kéo cánh tay Quý Thiếu Kiệt, một trực tiếp ngăn lại đường đi.

Chung Bang Lập tức giận nói, "Thiếu Kiệt, tôi tôn kính cha cậu và Tư lệnh Quý, bốn năm trước cậu giấu diếm chúng tôi đưa Lạc Lạc đi, tôi đã không truy cứu, nhưng bây giờ, dựa vào cái gì cậu lại muốn đưa con gái tôi đi?"

"Dựa vào bốn năm qua Chung Tĩnh Ngôn ở chung một chỗ với tôi, không bị bất kỳ uất ức nào!" Quý Thiếu Kiệt cương quyết nói.

Ba cha con nhà họ Chung nhất thời tức cười. Đúng vậy, ở cùng với một người ngoài như anh ta lại chưa từng bị uất ức gì, mà mới vừa về nhà, bọn họ lại để cho Lạc Lạc bị một cái tát.

Lôi Trí Viễn thờ ơ nhìn một màn này, đột nhiên nói, "Xin lỗi đã quấy rầy, tôi không biết giữa các người xảy ra chuyện gì, chỉ là, đi hay không đi, sao không nghe ý kiến của bản thân Chung Tĩnh Ngôn một chút?"

Giọng điệu của Lôi Trí Viễn lạnh nhạt cao nhã, nhưng lại có một phần uy nhiếp vô hình, Quý Thiếu Kiệt và Chấn Thanh Chấn Văn lại hoàn toàn bình tĩnh, không hề lên tiếng nữa.

Tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Chung Tĩnh Ngôn.

Chung Tĩnh Ngôn cảm giác ngón tay ôm trên người nắm thật chặt, hình như muốn nói, "Đừng do dự, đi theo anh!"

Cô ngẩng đầu, nhìn vào trong đôi mắt màu xanh dương, giống như bốn năm qua, cũng không lộ vẻ hết sức nhiệt tình, lại kiên định, cường thế, đối với cô vĩnh viễn mang theo một chút sức lực dụ dỗ, giống như đi theo anh, liền cái gì cũng không cần nghĩ, tất cả đều có anh sắp xếp.

Vậy mà, dưới ánh mặt trời mùa đông, ánh mắt của các anh, lo lắng như vậy, mơ hồ hàm chứa mong đợi nhất định, đó mới là giấc mơ cô ôm ấp bốn năm qua không phải sao?

Không cần lựa chọn.

Thật ra thì, Quý Thiếu Kiệt cũng có thể biết lựa chọn của cô.

Cô tránh ra lồng ngực của Quý Thiếu Kiệt, tuy rằng cổ tay vẫn bị Quý Thiếu Kiệt lôi kéo nhưng đáp án đã viết trong mắt, "Tôi không đi. Tôi.
. Phải về nhà."

Cô phải về nhà! Nhà, cái chữ ấm áp đó, nhiều năm như vậy, đã trở thành chấp niệm của cô.

Từ nhỏ đến lớn, điều cô muốn điều cô cần, cũng chỉ là một chữ này.

Đây là lần thứ hai cô từ chối anh như vậy, lần thứ hai khi lựa giữa anh và hai anh em nhà họ Chung.

Quý Thiếu Kiệt nhìn cô, qua hồi lâu, mới lên tiếng, giọng nói trầm thấp nhỏ giọng, lộ ra bất đắc dĩ, "Em xác định?"

"Tôi xác định."

Cô cắn môi dưới, muốn rút cánh tay từ giữa ngón tay anh ra, nhưng sức lực của anh rất lớn, không chịu buông, cô tách ra từng ngón, dứt khoát mà dùng lực.

Khi cô tách đến ngón tay cuối cùng, anh đột nhiên buông lỏng sức lực, âm thầm buông cô ra.

Ánh mặt trời vừa đúng, nhưng thời tiết vẫn rét lạnh, anh chỉ mặc một chiếc áo T-shirt dài tay, nhưng đầu ngón tay ấm áp, nâng cằm của cô lên, nhẹ nhàng đẩy cánh môi cô đang cắn chặt, thả cánh hoa bị cô cắn đầy máu răng ra ngoài, "Nhớ đối xử tử tế với bản thân, có anh, không cần uất ức!"

Anh lui về phía sau, xoay người rời đi.

"Nhớ những gì em đã đồng ý với anh đấy." Trước khi xoay người, anh đã nói như vậy.

Chấn Văn Chấn Thanh kéo Chung Tĩnh Ngôn về, một trái một phải, nửa ôm cô vào trong ngực, trong mắt người ngoài, đây là tư thế bình thường khi anh trai bảo vệ em gái. Anh em bọn họ nhìn nhau một cái, chỉ có bọn họ biết, vô trai và thịt trai, lại hợp lại với nhau.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cầu Hôn

Ngoài cửa sổ bầu trời đêm sâu thẳm như dải lụa màu đen, không có trăng sáng, chỉ có một số chấm nhỏ mỏng như bạc vụn kim cương.

Trời nổi gió, nhánh cây bị thổi làm lay động vù vù.

Tin tức khí tượng nói ngày hôm sau có khả năng tuyết sẽ rơi.

Chung Tĩnh Ngôn sợ lạnh, cho nên trong trời đông thích tuyết, nghe nói lúc tuyết rơi thì ấm, khi tuyết tan mới lạnh. Cô nghĩ, trước khi tuyết tan sẽ trở về Anh quốc, cũng không phải là chuyện gì khó.

Cô mặc một bộ áo ngủ tay dài màu xanh dương bằng bông, mặc dù không khí bên trong nhà rất ấm áp, nhưng cô nằm ở trên giường, vẫn bọc bản thân mình thành nhộng, như vậy, nghe tiếng gió vù vù bên ngoài, sẽ cảm giác mình đặc biệt hạnh phúc.

Lúc Chấn Thanh Chấn Văn từ ban công tiến vào, cách cửa sổ, đã nhìn thấy em gái mơ hồ nằm ở trên giường, chỉ lộ ra đầu tóc ngắn màu nâu, cùng với một đôi mắt to trắng đen rõ ràng.

Vẫn giống như trước kia, sợ lạnh, sợ tối, sợ cô đơn, thích nghe Rock and roll, thích náo nhiệt.

Hôm nay, bọn họ chính mắt thấy được, hơi thở mập mờ khó nói nên lời lưu chuyển giữa cô và Quý Thiếu Kiệt, giọng điệu nói chuyện giữa bọn họ, ánh mắt mập mờ như vậy, đó là giữa những người yêu nhau mới có.

Hơi thở như vậy, làm bọn anh đau đớn, ghen tỵ, lo lắng.

Mà giờ khắc này, cô gái kia lẳng lẳng nằm ở trên giường, giống như thu cánh chim nhỏ, ban ngày nghịch ngợm và không an phận, cuối cùng khi đêm tối buông xuống thì mệt mỏi về tổ.

Sớm đoán được bọn họ sẽ đến, Lạc Lạc mỉm cười nhìn bọn họ đẩy cửa vào, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, mắt to đen nhánh, môi trái tim màu đỏ. —— thật giống như không có gì cả thay đổi, l; q; d khi cô cười như vậy, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, chính là Tiểu Lạc Lạc từ nhỏ bọn anh đã che đậy trong ngực, là cô nhóc tâm tâm tín nhiệm và ỷ lại vào bọn anh.

Chỉ có đối với bọn họ, cô mới có thể lộ ra nụ cười thân mật như vậy.

Bọn anh rất cần cô đáp lại, cô gái mềm mại đáng yêu này, cho dù là một nụ cười bình thường như vậy, cũng giống như là gió xuân thổi vào trong lòng của bọn anh, làm bọn anh mềm mại ấm áp trong nháy mắt.

Bởi vì Chung Bang Lập yêu cầu, từ lúc sau khi ra khỏi quán ăn tư nhân, liền dẫn theo Lạc Lạc trở về nhà cũ họ Chung, buổi tối dĩ nhiên là ngủ lại ở chỗ này.

Điều ba lo lắng, sao anh em bọn họ lại không biết?

Chỉ là, tình cảm giống như búp hoa trên cành, thời tiết đến, nên nở rộ thì có muốn cản cũng không cản được, thời tiết không tới, cho dù có chờ đợi thúc giục như thế nào đi nữa, cuối cùng cũng công dã tràng.

Ban công đó, là bọn anh đã quen leo từ khi còn nhỏ, cửa thông với ban công, cũng như bốn năm trước, Lạc Lạc đều giữ lại cho bọn anh.

—— không có gì thay đổi chứ? Tất cả, đều giống như trước đây đây.

Ba anh em bọn họ đều sánh dàn hàng năm trên chiếc giường không được lớn cho lắm, Lạc Lạc lật người, dạng chân bắt lên lưng Chấn Văn, như có

như không giúp anh đỡ lưng, thỉnh thoảng lại dùng gót chân sau gõ mấy cái vào ót và hõm vai của anh.

Nếu như anh kháng nghị, cô liền oán trách nói da của anh quá dày, lấy tay bóp không được, chỉ có thể dùng chân.

Cuối cùng, Chấn Thanh tìm được kiếm cắt móng tay trong ngăn tủ, mặc dù bị phủ một lớp bụi, nhưng anh nhận ra được, đúng là cái mà bọn anh vẫn thường dùng trước đây.

Anh cầm kiếm, ôm Lạc Lạc để ghế sa lon, giúp cô cắt bỏ móng tay, xong rồi lại cắt bỏ móng chân.

"Đừng lộn xộn, một hồi cắt vào thịt cũng đừng khóc."

"Anh đừng cắt trụi quá, chữa lại cho em một chút nha, em muốn đi làm sơn móng tay, ngắn quá rất khó coi."

"Lạc Lạc của chúng ta cứ để như vậy nhìn đẹp nhất, hồng hồng, nhìn qua rất khỏe mạnh, đừng bôi lung tung, nhìn một chút liền choáng váng."

"Nhưng những cô gái khác đều làm, sáng lấp lánh nhìn rất đẹp."

"Đó là bởi vì móng tay của bọn họ nhìn không đẹp bằng Lạc Lạc, không có cách nào mới đi làm."

Lạc Lạc vừa tùy anh cắt, vừa quệt mồm, nhìn ngón tay trắng nõn đẹp mắt của anh đang rà qua rà lại trên chân mình.

Gian phòng này giữ lại quá nhiều hồi ức của bọn họ, giống như giờ phút này, tốt đẹp, yên tĩnh, ấm áp, chính là hương vị làm bọn họ quen thuộc mà an tâm.

Bọn họ giống như đứng ở thời gian cuối cùng của hơn một ngàn ngày đêm, tất cả chỉ là tìm một cái vòng tròn, lại trở về điểm khởi đầu.

Hô hấp của bọn anh rất nhẹ, nhẹ có chút cố ý, giống như đang sợ đã quấy rầy cái gì.

Ngoài cửa sổ, là ban công, ở ngoài ban công, là bầu trời đen nhánh, giống như một bàn tay khổng lồ, khi sau lưng bọn anh mở ra, những tổ hợp ánh sao này, là đường cong lòng bàn tay không cách nào biết trước được.

Chấn Văn cũng đi sang ngồi trên ghế sa lon, thả Lạc Lạc nằm gối đầu lên đầu anh, vén mái tóc ngắn lên, khẽ vuốt gương mặt của cô, "Còn đau không?"

"Không đau." Mặt cô hơi nghiêng thấp xuống, ánh mắt lóe lên.

Da cô non mềm, mà Mã Hoa lại dùng sức rất lớn, trên mặt cô bây giờ vẫn còn sưng đỏ.

Bọn họ, cuối cùng vẫn là sai lầm rồi, có lẽ là lỗi khi chậm một bước, có lẽ là lỗi tại ngay từ đầu nên ngăn cản Lạc Lạc ở chung một chỗ với mẹ, —— bọn họ biết rất rõ ràng ban đầu bởi vì nguyên nhân gì mà Lạc Lạc mới ra đi.

"Lạc Lạc, có trách mẹ không? Hay là trách bọn anh không bảo vệ tốt cho em?" Chấn Văn nhẹ nhàng vuốt ve khối sưng đỏ đó, ánh mắt âm thầm ửng hồng.

"Không có." Chung Tĩnh Ngôn nghe ra cảm xúc trong giọng nói của anh, ấn ngón tay anh lên má, ngược lại an ủi anh, "Hiện giờ thân thể mẹ không tốt, em cũng không phải là đứa bé, làm sao có thể so đo với bà."

"Mấy năm nay, bọn anh dọn ra ngoài ở, ba thường xuyên không ở nhà, một mình bà. Tính tình thay đổi rất lớn." Chấn Văn dừng một chút, tiếp tục nói, "Lạc Lạc, năm đó, thật sự bà đối xử với em chưa đủ tốt, nhưng mà, dù sao bà ấy cũng là mẹ của chúng ta, em, có thể tha thứ cho bà không?"

Bây giờ ấy đối xử với em cũng không tốt như vậy. Lạc Lạc chán nản. Chỉ là, nếu cô quyết định muốn tiếp tục cuộc sống trong căn nhà này, cô hi vọng trong nhà chỉ có tiếng cười, không có tiếng khóc, chỉ có nhẹ nhõm, không có nặng nề.

"Dạ, em sẽ không để ý nữa." Cô ở trong lòng bàn tay Chấn Văn gật đầu, nhẹ nói. Chỉ mong bà ấy cũng có thể bỏ qua cho em.

Lúc này, có tiếng rù rù của điện thoại vang lên.

Chấn Thanh tìm được điện thoại di động, liếc mắt nhìn màn ảnh, do dự một chút, nhận: "Thanh Ngọc."

Là Phương Thanh ngọc, cô ta gọi tới hỏi có cần cô ta dẫn Lạc Lạc ra ngoài đi dạo phố hay không?

". Không cần, hai ngày nay anh và Chấn Văn sẽ thay phiên xin nghỉ ở cùng em ấy."

Trước khi cúp điện thoại, Chấn Thanh không nhịn được nói, "Thanh Ngọc, về sau em." Anh muốn nói gì đó, nhưng nhìn Lạc Lạc một cái, cuối cùng vẫn trầm mặc, "Được rồi, không có việc gì. Cám ơn em."

Thật ra thì, Chung Chấn Thanh biết Phương Thanh Ngọc rất tốt với anh, trước đó anh cũng đã từng ám chỉ qua, anh với cô ta là không thể nào, trong lòng anh đã có người khác. Buổi trưa hôm nay đã nói rõ suy nghĩ của mình, Phương Thanh Ngọc là một cô gái tốt, anh không muốn một lần hai lượt tổn thương cô ta. Từ nhỏ cô ta đều đối với anh tốt như vậy, có lẽ, cô ta chỉ xem anh là một người bạn tốt hoặc anh trai thôi.

Chấn Thanh cúp điện thoại, không tự chủ được nhìn mặt của Lạc Lạc, thậm chí anh còn hy vọng có thể tìm được một chút dấu vết ghen tuông trên mặt Lạc Lạc.

Tại sao trẻ như thế còn có thể gọi cho anh?

Cô ta có ý đồ gì với anh?

Đổi lại trước kia, cô nhất định sẽ phải nhảy bật lên như vậy, phòng miệng lên kháng nghị.

Vậy mà, hiện tại, cô chỉ là an tĩnh nằm ở nơi đó, lông mi thật dài sụp xuống, cũng không nhảy dựng lên, thậm chí mắt cũng không giơ.

Chấn Thanh đột nhiên cảm thấy trong lòng bắt đầu sợ, đó là một loại vô lực, khủng hoảng không nắm bắt được, giống như trong tay nắm chặt một nắm cát, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó chạy mất.

Anh nhìn Chấn Văn, đúng vậy, ánh mắt của Chấn Văn, trước giờ cũng là ánh mắt của anh, anh nhìn trong mắt Chấn Văn, không chỉ có thấy được khủng hoảng, còn chứng kiến khẩn trương, lo lắng, khổ sở.

Giờ khắc này, những tuyệt vọng trong bốn năm qua, đột nhiên giống như quay trở lại rồi.

"Lạc Lạc, để anh ôm em một cái!" Thấp giọng lẩm bẩm, anh đột nhiên quỳ gối trước người Lạc Lạc, ôm lấy cô thật chặt vào trong ngực.

Thật sự rất sợ mất đi, chỉ có như vậy, mới có thể rõ ràng cảm nhận được, Lạc Lạc thuộc về bọn họ.

Đột nhiên bị anh trai ôm chặt như vậy, Chung Tĩnh Ngôn gần như sắp không thở được. Nhưng hô hấp của anh ấy lại rút thế kia, nóng bỏng, hình như đang thổ lộ tâm tình gì đó mà cô không biết, cô không giãy giụa, để mặc cho anh ôm, sau đó lại có thêm Chấn Văn, ba người dùng tư thế kỳ lạ để ôm nhau, lộ vẻ đau đớn làm người ta hít thở không thông.

Hồi lâu, bọn họ buông cô ra, những nụ hôn dày đặc rơi xuống mặt cô, "Lạc Lạc, chúng ta kết hôn đi!"

Cô đang nằm ngửa trên đầu gối Chấn Văn tinh tế thờ dốc, nghe hai từ "Kết hôn" này, đột ngột rồi lại tự nhiên, trong lòng chấn động mạnh một cái, ngược mắt nhìn vào hai cặp mắt quen thuộc trên đỉnh đầu, nơi đó, nhiều loại tâm tình kích động, lo lắng, đau đớn, cuồng nhiệt, mong đợi, tịch mịch.
.....

Đau đớn mãnh liệt đánh vào trong yết hầu của cô.

Với tâm trí bây giờ của cô, dĩ nhiên biết, hôn nhân ba người, là điều không thể tưởng tượng nổi cỡ nào.

Chấn Thanh và Chấn Văn thấy được chần chờ và mờ mịt trong mắt cô, —— nhưng trước kia, cô chỉ biết toàn tâm tin tưởng, bất kể bọn họ nói gì, cô đều sẽ nói được.

Bọn họ đỡ cô dậy, để cô ngồi ở trên ghế sa lon, cứ như vậy quỳ gối dưới chân cô, một trái một phải, nắm lấy tay cô, giọng nói dịu dàng mà thành kính, "Lạc Lạc, bọn anh nhất định sẽ cho em một hôn lễ khó quên nhất. Em sẽ mặc lễ phục kiểu Trung Quốc, đội chiếc khăn voan đỏ thắm, bọn anh sẽ dắt tay của em, cùng nhau báỉ thiên địa, ba người chúng ta, cả đời ở chung một chỗ, không bao giờ tách ra."

"Bốn năm trước, khi bọn anh được tháng lương đầu tiên, đã mua nhẫn rồi, chuẩn bị sẽ tặng cho em khi em bước vào tuổi mười tám." Chấn thanh móc sợi dây chuyền vẫn luôn đeo trên cổ, mở dây chuyền ra, thế nhưng lại có ba chiếc nhẫn, anh gỡ hai chiếc đưa cho Chung Tĩnh Ngôn, "Tình vững hơn vàng."

Chung Tĩnh Ngôn đã hoàn toàn sợ ngây người, cô máy móc nhận lấy nhẫn vàng, hoa vàng đơn giản tinh xảo, phía trên mỗi chiếc đều có khắc chữ

“Lạc”, không cần đoán, những chiếc trong tay bọn họ, nhất định có khắc chữ "Chấn".

"Nhưng mà, anh em. Lúc em mười tám tuổi, đã sớm cho."
Cho người khác, người đó, là Quý Thiếu Kiệt.

Trong chớp nhoáng này, ánh mắt màu xanh dương của ông chú lúc thì lạnh lùng, lúc lại dịu dàng, đột nhiên hiện ra.

Trên người anh, có hương vị cô mê luyến, anh thích Cafe đen, lúc nào cũng hết ly này đến ly khác, anh thích giam cầm cô ở trên giường, chỉ cần ngăn ngợ cả ngày, anh thích gì cũng do anh làm chủ, t.l.'q.d nhưng cuối cùng lại vì cô mà thoả hiệp, anh bá đạo ngạo mạn như vậy, nhưng mỗi năm vào sinh nhật cô đều vì cô mà tự tay hái hoa hồng,

"Lạc Lạc, bọn anh thích chính là em, yêu là em, những thứ khác, bọn anh sẽ không để ý." Các anh nắm lấy tay của cô.

Nước mắt đột nhiên tràn ra hốc mắt, Chung Tĩnh Ngôn khóc vì không biết gì.

Nhưng mà, cô rất rõ ràng, điều đang xảy ra hiện giờ, cô đã từng chờ đợi, từng ảo tưởng.

Từ lúc còn rất nhỏ, nguyện vọng của cô, chính là gả cho hai người bọn họ, "Ba người, cả đời ở chung một chỗ, vĩnh viễn không xa rời nhau."

Trong một buổi tối bình thường, bọn họ đều mặc áo ngủ, bọn họ cầu hôn với cô.

Nhưng đây không phải là tình trạng thân mật nhất, tự nhiên nhất giữa anh em bọn họ sao?

Cô nắm lấy hai chiếc nhẫn vàng mang theo chút nhiệt độ, nắm thật chặt, lại nói ra, lại nắm chặt, nắm đến bàn tay cũng đau đớn.

Cô không có lý do gì từ chối, đúng không? Đây chính là điều từ trước đến giờ cô vẫn muốn, đúng không?

Cô run rẩy vươn tay, giúp anh cả Chấn Thanh đeo vào một chiếc có chữ “Lạc”, giúp anh anh Chấn Văn đeo vào một chiếc có chữ “Lạc” , lại run rẩy đưa ra ngón tay của mình, để các anh giúp cô đeo chiếc nhẫn có chữ “Chấn” vào.

Tay của bọn họ cùng nhau đưa ra, song song trong không khí, đó là một dấu tay hạnh phúc, đúng không?

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện Về Anh Trai

Bắt đầu từ lúc nào, em gái trở thành người yêu?

Khi mười tuổi, trong nhà xuất hiện thêm một cô nhóc với hai dòng nước mũi xanh um, khuôn mặt nhỏ bé khô ráo nước da rất tốt, trong khe móng tay có chứa đất dơ bẩn, ánh mắt lúc nào cũng nhút nhát không dám nhìn người khác, thỉnh thoảng khi cô ấy nhìn bạn, bạn sẽ phát hiện, mắt của cô ấy giống như hai viên thủy tinh, là một đứa trẻ đặc biệt có tròng mắt màu xanh.

Ba nói, về sau cô ấy chính là em gái của bọn anh.

Em gái là một món đồ chơi mới rất tốt.

Khi ba mẹ vắng nhà, bọn họ làm bài tập, đánh cờ, sau đó, trêu chọc món đồ chơi mới.

Cô ở phòng khách ngồi ngắm xem ti vi, bọn anh len lén nhả sing-gum lên mái vàng thừa thớt của cô.

Khi cô vẽ tranh bọn họ sẽ bôi thuốc màu lên váy mới của cô, váy trắng biến thành váy hồng.

Khi tắm rửa cho cô, bọn họ sẽ vung nước ra khắp nơi, nhét xà bông đầy vào móng cô. Mỗi lần bảo mẫu đi tìm mẹ oán trách, mẹ đều sẽ mắng cô khiến cô khóc thút thít.

.

Đối với món đồ chơi mới đột nhiên xuất hiện này, từ khi vừa bắt đầu bọn anh cũng không bài xích, thậm chí là rất vui mừng, chỉ là có một số bé trai trời sinh tính tình thích giở trò đùa quái đản.

Có một ngày vào buổi tối, Chấn Thanh xuống lầu đi toilet, ở chỗ rẽ cầu thang gặp được cô nhóc đó với đôi mắt đẫm lệ mờ mờ, cô nói, anh, em có thể lên giường các anh ngủ không?

Chấn Văn cũng đang ở trong phòng của anh. Đêm hôm đó, là lần đầu tiên ba anh em bọn họ cùng nằm trên một chiếc giường lớn.

Thân thể cô mềm mà nhỏ như vậy, kiên trì muốn nằm ở giữa bọn họ.

Nửa đêm, bọn họ bị tiếng khóc của cô đánh thức, đầu cô đầy mồ hôi, giống như là gặp ác mộng, khóc đến khiếp đảm, đè nén, tiếng nước nở nghẹn ngào nhỏ nhỏ phát ra từ trong cổ họng, bị không khí đọng phải bề tan thành.

Ngón tay của cô bắt lấy vạt áo của bọn anh, giống như là sợ bị cự tuyệt, không dám nắm quá nhiều, chỉ nắm một góc nhỏ, nhưng lại nắm chặt như vậy, giống như là nắm cộng rơm cứu mạng.

"Ba, mẹ." Cô ở trong mộng mơ hồ không rõ bi thương.

Bọn họ lay cô tỉnh, vỗ nhẹ lưng cô như một nam tử hán nhỏ.

Cô tỉnh lại từ trong ác mộng, mờ mờ nhìn chung quanh, sau đó, lập tức chui đầu vào trong ngực của bọn anh, dùng tứ chi nhỏ mà nắm ôm bọn họ thật chặt, dùng làn da ướt át mềm mại dán vào mặt và ngón tay của bọn anh.

Cô giống như vừa được bọn anh cứu từ bên vách núi về, mang theo tuyệt vọng sợ hãi.

"Anh ơi, em sợ! Ôm chặt em, em sợ!" Cô nhỏ giọng nỉ non.

Có lẽ, ban đêm, thật sẽ cho tâm người ta trở nên mềm mại.

Có lẽ, bản thân loài người chính là động vật sống thành đàn, có khát vọng bẩm sinh đối với làn da.

Năm ấy bọn họ chỉ có mười tuổi. Cũng tại khoảng khắc trong đêm đó, lần đầu tiên hiểu được cái gì gọi là thương tiếc.

Bọn họ ôm chặt vật nhỏ mềm mại chảy đầy nước mắt, ba người, cứ như vậy ôm nhau sau khi gặp ác mộng tỉnh lại trong đêm tối.

Bọn họ nghĩ, về sau không bao giờ khi dễ em ấy nữa, Bọn họ không cần nàng tái sợ hãi.

Có một ngày, đột nhiên em ấy đánh một cô gái tên là Hồng Hồng lớn tuổi hơn mình trong đại việc, hỏi cô tại sao, nhưng cô lại không nói gì cả, chỉ là khóc.

Từ đó về sau, em ấy càng ngày càng dính bọn họ hơn, ngay cả đi nhà vệ sinh cũng muốn bọn họ đứng bên ngoài, lúc nào cũng nói sợ.

Lên tiểu học rồi, giờ giải lao mười phút giữa buổi cô cũng muốn chạy đến lớp bọn họ, ngồi ở trước cửa phòng học, cắn bút máy làm dơ đầu ngón tay, khiến cho cái miệng nhỏ và mũi nhỏ đen thùi lù.

Có một đoạn thời gian, bọn họ si mê chơi bóng rổ, ngại em gái quá dính người, nhưng mà, khi vừa mới trợn mắt với cô, cô liền muốn chảy nước mắt, không có biện pháp, bọn họ thay phiên chơi bóng, thay phiên cùng cô làm bài tập và đọc truyện tranh.

Cô vẫn luôn là một đứa bé cô độc, trừ bọn họ ra, chưa bao giờ có người bạn nào. Chỉ có những lúc bọn họ cùng đi chung với nhau, cô mới thích nói, thích cười đáng yêu, thích làm nũng.

Bọn họ nhìn cô, giống như đóa hoa bị thiếu dinh dưỡng được tưới nước mưa, ngày từng ngày lớn lên, từ từ ẩm ướt lớn lên, tóc đen bóng, làn da non

mềm như trẻ con, chỉ có một đôi mắt là vẫn trong suốt giống như khi còn bé như vậy, giống như con nai trong rừng rậm, ngày đêm hấp thu tinh hoa, mang theo sáng bóng bẫm sinh.

Em gái của bọn anh, thật là một cô em gái càng nhìn càng đáng yêu đấy.

Có một ngày, bọn họ đang chơi bóng rổ, em gái ngồi bên cạnh giúp bọn họ trông túi sách.

Có một nam sinh cùng chơi bóng nói, "Này! Chung Chấn Thanh, cô gái ngồi bên đó là em gái của cậu à? Đáng đấp không tệ nha! Cô ấy tên là gì? Có bạn trai chưa?"

Bọn họ nhìn về phía cô gái mà bạn nam sinh kia chỉ, kinh ngạc phát hiện, em gái của bọn anh ngồi ở chỗ đó, tóc dài xõa trên vai y hệt tảo biển, gương mặt hồng phấn phấn như quả táo, thấy bọn họ nhìn sang, liền vung tay lên quơ quơ với bọn họ, nụ cười ngọt ngào này làm tất cả cô gái đang ngồi chung quanh chán nản thất sắc.

Thì ra là, em gái không chỉ có đáng yêu, hơn nữa trong mắt các nam sinh khác, vẫn còn rất xinh đẹp.

"Em ấy còn nhỏ đấy, các cậu không được đánh chú ý lên người em ấy." Bọn họ giơ quả đấm, thị uy với bạn nam sinh kia, đuổi cậu ta chạy.

Đêm hôm đó, em gái không ăn cơm chiều, núp ở trong phòng khóc.

Hỏi tới hỏi lui, cô đều không chịu nói ra nguyên nhân.

Cho đến nửa đêm, tắt đèn, cô để cho bọn họ vói ngón tay chạm vào trong áo ngủ.

Không nhớ rõ đã bao lâu, em gái không hề để bọn họ giúp em ấy tắm nữa.

Trong thế giới của con trai choai choai, thật sự có quá nhiều thứ hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

Bọn họ chẳng hề để ý đưa bàn tay vào, cho là nơi đó vẫn bằng phẳng như khi cô con bé, lại không nghĩ rằng, nơi đó, lại có cánh hoa hồng tươi mới mang theo hơi ấm của làn da, có hai con thỏ nhỏ run rẩy nhô ra, vùi lấp bí mật ngượng ngùng.

Bọn họ sợ hết hồn, trong lòng của những cô cậu thiếu niên, bắt đầu đập “Bịch, bịch, bịch” gấp gáp trong đêm tối!

Khi đó bọn họ đã biết, dưới ngón tay của bọn họ là bầu ngực của cô gái, là tất cả khu cấm của cô gái.

Nhưng mà, lại như bị ma ám, ngón tay mọc rễ, không nhúc nhích bao phủ nơi nào, không dám động, cũng không không rời đi.

"Em mắc bệnh rất nghiêm trọng? Có đúng không?" Em gái mang theo tiếng khóc nước nở hỏi.

Cô là đơn thuần như vậy, đối với thân thể hoàn toàn không hiểu rõ, không có ai nói với cô, mỗi cô gái nhỏ đều sẽ trải qua quá trình này.

"Làm sao lại như vậy? Em xem trên ti vi, còn có những chị gái, những người di xinh đẹp xung quanh chúng ta, bọn họ đều có mà." Bọn họ an ủi cô.

"Nhưng mà, nơi đó không phải lớn lên mới biến ra sao?" Cô thế nhưng cho là, tất cả bầu ngực của cô gái đều là đột nhiên mọc ra trong một đêm.

"Cô bé ngốc, Giống như em sẽ từ từ lớn lên vậy, nơi này, cũng là từ từ lớn lên." Chính bọn anh cũng cái hiểu cái không, nhưng vẫn an ủi cô như người lớn.

"Nhưng mà, tại sao nó lại cứng rắn như vậy, giống như tảng đá, vừa đụng sẽ rất đau." Em gái nắm ngón tay của bọn anh, nhẹ nhàng ấn, vỗ vào hai con thỏ của mình, trong đêm tối, cô hoang mang nháy mắt.

Lòng bàn tay của bọn anh, sớm thấm ra mồ hôi, nóng bỏng, ươn ướt, chỉ dám dùng đầu ngón tay khô ráo sờ nhẹ chỗ thần kỳ đó, mềm mại, cứng cáp, đường cong phập phồng, cảm xúc trong mềm có cứng, —— cùng với bọn họ hoàn toàn khác nhau.

Một khi ngón tay bắt đầu chơi đùa, liền không dừng lại được nữa.

Ngay cái nho nhỏ dưới áo ngủ, Chấn Văn đụng phải ngón tay của Chấn Thanh, một khắc đó, bọn họ thất kinh, văng ra như điện giật, giống như làm chuyện xấu bị người ta phát hiện, trên mặt đáng xấu hổ nóng lên như phát sốt.

Bọn họ rụt thân thể lại cứng ngắc thành một đoàn, cố gắng không để cho bản thân mình tiếp xúc được bất kỳ vật thể nào.

Nhưng mà, hô hấp và nhịp tim của bọn anh, trong đêm tối, vang dội như vậy, liên tiếp, giống như có thợ săn bao vây chặn đánh bọn họ.

Hồi lâu, giống như qua một thế kỷ, có lẽ chỉ là mấy phút, em gái đã phát ra tiếng hít thở đều đều, giống như là nghe theo chỉ dẫn của số mệnh trong chỗ u minh, không biết người nào bắt đầu trước, ngón tay của bọn anh, ở trong bóng tối trầm mặc trao đổi chỗ chơi đùa.

Đêm hôm đó, hai tên thiếu niên mất ngủ.

Ở giữa bọn họ, chính là thiếu nữ đã hoàn toàn khác với cô gái nhỏ trong nhận thức của bọn họ đang ngủ say.

Cô có hai con thỏ cứng rắn như quả hạch và mềm giống như nước trái cây.

Hơi thở của cô ngọt ngào.

Da của cô mềm mại.

Tóc của cô rất dài.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh em bọn họ trốn học, bọn họ đưa cô đến bệnh viện, bác sĩ mập mạp đeo mắt kính nghe xong sự lo lắng của bọn họ, cười đến nỗi bọn họ đỏ mặt xấu hổ.

"Thường xuyên tự mình xoa bóp lớn tương đối nhanh, nhớ không để cho người khác đụng vào." Trước khi bọn họ chạy ra khỏi phòng mạch này, vị bác sĩ mập đó đã dặn dò.

Sau đó, bọn họ tận tâm chăm sóc em gái, nơi thần bí kia nhô ra, từng đêm, khi bọn họ làm cho đoá hoa xinh đẹp nhất thế gian nở ra.

Có một ngày, bọn họ đều ở trên lớp số học, em gái đột nhiên đi tới, cách khung cửa sổ, cô khóc đến đau lòng như vậy.

"Anh ơi, anh ơi." Giáo viên đang dạy, cô liều mạng gọi từng tiếng.

Bọn họ không biết xảy ra chuyện lớn gì, vội vàng chạy ra trong ánh mắt kinh ngạc của bạn học và giáo viên.

Em gái đứng ở dưới cửa, trên hành lang gió phất lên mái tóc đen của cô, chiếc váy màu trắng bị cuộn lên, trên váy, là một mảng hồng hồng.

Sau lưng cô là bầu trời cao xa xanh thẳm.

Bọn họ vội vã dẫn cô đi vào một căn phòng chứa dụng cụ học tập vắng vẻ, ở nơi đó, bọn họ nhìn thấy một vệt màu đỏ ghê người, nồng đậm, đặc dính, xinh đẹp, từ nơi thần bí giữa hai chân e gái tuông ra, như loài cây anh túc vĩnh viễn nở rộ trong lòng bọn họ.

Bọn họ chia sẻ thân thể bí ẩn của em gái, tim gan run sợ, rồi lại yên tâm thoải mái — em gái, vốn chính là thuộc về bọn họ, không phải sao?

Bọn họ càng ngày càng thân mật, thời gian đi chung với nhau càng ngày càng dài, càng ngày càng lệ thuộc lẫn nhau.

Có một ngày, mẹ Mã Hoa nhìn thấy dáng vẻ bọn họ ở chung một chỗ quá mức thân mật, lúc ấy, bọn họ đang giúp em gái vuốt nhè nhẹ xoa bóp bộ ngực.

Bọn họ sợ hãi, nhưng mà, mẹ nói với bọn họ, là mẹ của em gái đã đoạt mất ba, còn giết chết em gái ruột của bọn anh.

"Các con là con trai của meh, các con phải giúp mẹ và em gái báo thù."

Mẹ ở trong nhà này rất bất hạnh, từ nhỏ bọn họ đã thấy trong mắt, từ đó, bọn họ càng có nhiều thêm một lý do để ở cùng với em gái.

Sau đó, em gái kết giao với một cô bạn duy nhất trong đời tên là Trịnh Hiếu Tuyên, cô hình như phát hiện thế giới bên ngoài càng thêm rục rờ xán lạn.

"Hiếu Tuyên nói."

"Hiếu Tuyên nói."

Mỗi ngày cô đều lú lú rú rú nhắc đến người bạn mới này bên tai bọn họ, ở trong thế giới của cô, bọn họ không còn là duy nhất nữa.

Quan hệ như vậy của bọn họ, chính là điều cấm kỵ, có lẽ bản thân em gái không biết, nhưng mà, bọn họ hiểu. Có một ngày, em gái sẽ hối hận sao? Sẽ trách bọn họ sao?

Bọn họ bắt đầu thử qua lại với những bạn gái khác nhau.

Cũng không phải cố ý, nhưng mà những bạn gái mà bọn anh lui tới, hoặc là có mắt to vô tội như nai con, hoặc là có đôi môi hình trái tim có đường cong rõ ràng, hoặc là có làn da trắng nõn trong suốt, đều không ngoại lệ, trên người các cô gái ấy, đều có được bóng dáng của em gái.

Nhưng mà, nhiều chỗ tương tự hơn nữa thì thế nào? Em gái của bọn anh, chỉ có một người như vậy.

Đoạn thời gian đó, thành tích học tập của bọn anh xuống dốc không phanh, cả ngày hoảng hốt mất hồn.

Cho đến có một ngày, em gái ngăn cản cô bạn gái bọn anh quen trên đường, cô hung hãn quơ múa quả đấm nhỏ với cô gái kia, nói, "Các cô đều cút ngay cho tôi, các anh là của một mình tôi!"

Đây quả thật là tiếng mắng người dễ nghe nhất, giống như tiếng trời!

Một khắc kia, bọn họ mừng như điên không cách nào hình dung, rất nhiều ngày rối rắm, mâu thuẫn nhất thời biến mất, trời quang mây tạnh rồi.

Em gái của bọn anh, cũng như bọn anh, yêu rất sâu đậm.

"Lạc Lạc, em thích bọn anh, có đúng không?"

"Em muốn cùng bọn anh mãi mãi ở chung một chỗ, có đúng không?"

"Em cũng yêu bọn anh, có đúng không?"

Cô khẳng định, kiên định gật đầu, quả đấm nhỏ bóp chặt như cũ, là tư thế bảo vệ, "Đúng vậy, em muốn ở chung một chỗ với các anh! Em thích các anh! Em muốn gả cho các anh!"

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cấm Kị

Bọn họ tay kéo tay nhau, chạy như bay về nhà, gió thổi qua tai vù vù, bầu trời âm u, giống như sắp có mưa to, nhưng tâm tình của bọn họ, lại tươi sáng như ánh nắng mặt trời, trong bụi cỏ, trên nhánh cây, tiếng cười khoan khoái của em gái rơi rác dọc đường về nhà.

Bọn họ vội vã muốn đưa em gái về nhà, nhà là tấm chắn an toàn của bọn họ, bọn họ có thể núp phía sau tấm chắn, bọn họ không quan tâm tình yêu ba người, không quan tâm tình yêu anh em, ở nơi đó bọn họ có thể cho nhau không kiêng nể gì, không hỏi ánh mắt của người đời.

Mưa to, rớt cuộc cũng rơi xuống trước khi bọn họ chạy về nhà, mờ mịt dứt khoát trút xuống tầm tả.

Bởi vì trong lòng đang kích động nhu tình, ma sa đánh vào người làm đau rát cũng thay đổi thành mưa lành nhu gió.

Bọn họ hi hi ha ha chạy tới núp dưới mái hiên, em gái dựa lưng vào tường, quần áo bị dầm mưa đến ướt đẫm, tròng mắt đen lại sáng trong suốt, hai núm đồng tiền bên má, cười đến vô cùng vui vẻ.

Cô gái đáng yêu này giống như một đứa bé mới được vớt ra từ trong bồn tắm, là toàn tâm toàn ý tin cậy bọn họ, lệ thuộc vào bọn họ, bọn họ che chở cho cô, có bọn họ bên cạnh, cô sẽ không sợ cuồng phong mưa rào xâm nhập.

Bọn họ thương tiếc dùng ngón tay lau đi những giọt nước chảy xuống cằm cô, vén tóc mái đang dính trên mặt cô lên.

Ánh mắt bọn họ chuyên chú như vậy, không còn là tránh né, rối rắm, mâu thuẫn, mà là cực nóng, dịu dàng, thẳng thẳng, đó là ánh mắt đối với người yêu mới có, đó là thâm tình của người đàn ông đối mới phụ nữ mới có.

Mà trong mắt của em gái, vẫn trong suốt như cũ, sáng ngời, giống như con chó nhỏ vậy.

Trong bọn họ, không biết là người nào, đưa tay phủ lên đôi mắt của em gái, một đôi mắt ngây thơ như vậy, sẽ làm bọn anh hoảng hốt, tự dừng sinh ra cảm giác tội ác.

Cô lại cười khanh khách dưới bàn tay của bọn anh, nhắm mắt lại, cam tâm đắm chìm trong thế giới đen tối mà bọn họ dành cho, nâng cằm lên, đôi môi trái tim đỏ thắm phun ra nuốt vào hơi thở đặt biệt ngọt ngào của thiếu nữ: "Tại sao che lên mắt? Anh muốn chơi trò chơi với Lạc Lạc sao?"

"Lạc Lạc, em biết tình yêu là gì không?" Giọng nói của bọn anh xen lẫn vào trong tiếng mưa rơi ào ào, nghe có vẻ lo lắng mà nghiêm túc.

"Biết nha, Trịnh Hiểu Tuyên nói, tình yêu chính là mỗi phút mỗi giây đều nhớ đến người đó." Cô vểnh khóe môi lên, hả hê nói.

"Vậy em yêu bọn anh sao?"

"Dĩ nhiên! Mỗi phút mỗi giây, mỗi ngày, mỗi tháng, hàng năm, từ ngày ba đưa em về nhà trở đi, em liền chỉ nghĩ đến các anh."

Cô đáp lại không chậm trễ chút nào, đó là bởi vì, trong thế giới của cô vẫn chỉ có bọn họ.

Khi có một ngày, cô lớn lên, sẽ gặp phải rất nhiều người đàn ông cao lớn đẹp trai, sẽ hối hận lời nói lúc đó hay không?

"Lạc Lạc, hai người bọn anh đều rất thích em, em. Sẽ chọn ai?"

"." Em gái kéo ngón tay của bọn anh ra, lộ ra ánh mắt kinh ngạc mà đau thương, "Nhất định phải chọn sao? Chỉ có thể chọn một sao? Không! Em không muốn lựa chọn! Em muốn hết hai người!"

Em gái có lòng tham biết bao nhiêu, cô thế nhưng muốn hết cả hai người đấy.

Nhưng mà, lòng tham của bọn họ cũng không kém, ai cũng không muốn buông tha, ai cũng không muốn rời khỏi.

Hai anh em song sinh bọn họ, khi mới vào trong bụng mẹ liền chia sẻ cùng một cuống rốn, giữa hai người đều có cảm ứng rất nhiều chuyện, bọn họ cùng thích một món đồ chơi, cùng chơi một trò chơi, cùng đọc quyển sách, thậm chí hiện tại cùng thích một cô gái, cũng không có gì kì lạ, giống như một tấm gương, tình cảm đối với em gái sâu đậm, bọn họ vừa thấy liền rất rõ ràng.

Đúng vậy, bọn họ cũng không ngại chia sẻ giữa hai người, nhưng mà, tình yêu ba người, trong mắt người đời, là hoang đường và không thể tưởng tượng nổi đến cỡ nào.

Một khắc đó, bọn họ bất đắc dĩ nhìn nhau, ánh mắt thả vào trong màn mưa hỗn loạn.

"Không bằng chúng ta cùng chơi một trò chơi, xem Lạc Lạc có cảm giác với người nào hơn, người đó liền ở lại."

"Mà em không cần chỉ chừa lại một người, muốn làm như thế nào mới có thể ở cùng với hai anh đây?"

". Nếu như em có thể đoán ra là cái tay đang ở trên người em là của ai, không được nói sai lần nào, như vậy. Ba người chúng ta sẽ

vĩnh viễn ở chung một chỗ, không ai được rời đi." Thật giống như đang sắp xếp một ván bài, Chấn Thanh và Chấn Văn liếc mắt nhìn nhau, rõ ràng nói.

Nếu như số mạng lựa chọn để cho bọn họ ở chung một chỗ, vậy ngoài biết nghe lời ra thì bọn họ phải thế nào?

Bọn họ rút dây băng màu hồng trên đầu em gái ra, bịt kín mắt cô lại.

Năm đó, Lạc Lạc mười sáu tuổi, năm nhất cao trung, hai anh trai hai mươi một tuổi, đại học năm thứ hai.

Dáng vóc của các anh vừa cao lớn vừa anh tuấn, trong đại học đã từng nghe các học bàn tán về phim A, biết chuyện giữa nam với nữ.

Lạc Lạc vẫn u mê đơn thuần, nhưng cô nguyện ý im lặng nhắm mắt lại, an tâm giao mình cho bọn anh.

Chỗ bọn họ đứng, là dưới mái hiên cong cong queo queo của một cửa hàng sát lề đường, chỉ cần xoay người đi ra ngoài chính là đám người ồn ào dưới trận mưa to như cũ, xoay người lại, trốn ở bên trong mái nhà đó lại rất an tĩnh.

Mưa vẫn rơi xuống như trút nước, trong không khí, có hơi thở mát mẻ của bụi mưa, xen lẫn mùi tanh nhàn nhạt của hơi đất bốc lên.

Dưới mái nhà cong, mưa bụi không ngừng tạt vào, quần áo ba người đều là ướt nhẹp, sương mù mênh mông.

Bọn họ cúi đầu nhìn nhỏ cô em gái nhỏ nhắn, cô mặc đồng phục học sinh cấp ba màu xanh dương đậm, tựa vào trên vách tường màu trắng hơi loang lổ, đôi tay chống ở sau lưng, mái tóc đen mun xoã xuống như tảo biển, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại trắng như tuyết nửa ngưỡng.

Bọn họ trao đổi vị trí, thậm chí nghiêm túc dùng tiếng bước chân lộn xộn mê hoặc em gái, sau đó, ngón tay trượt từ cằm xuống cổ, xương quai xanh, ngực. Rồi lại đi lên.

"Là anh cả."

"Bây giờ đổi lại anh hai rồi."

Bọn họ trầm mặc, trong đôi mắt không che giấu được kinh ngạc, không biết em đã làm như thế nào mà chỉ dựa vào đầu ngón tay liền chính xác đoán ra bọn họ.

Khi ngón trỏ và ngón cái nắm lấy đầu đỉnh nhọn, em gái khẽ run rẩy, nho nhỏ "A" một tiếng.

"Đúng. Là anh hai." Mặt của cô đỏ bừng, giọng nói giống như muỗi kêu.

Cô thật sự có thể đoán ra bọn họ là ai. Thân thể của cô, đối với hai người bọn họ đều có cảm giác.

Chẳng lẽ, vận mệnh thật sự muốn bọn họ ở cùng nhau sao?

"Lạc Lạc, bọn anh, muốn nhìn một chút."

"Không cần, Có người sẽ đến." Cô đè xuống ngón tay đang cầm đầu đỉnh nhọn của mình, cầu khẩn.

"Không sợ, có bọn anh che chắn rồi, không ai thấy được." Tình dục trong người trẻ tuổi, đầu óc vĩnh viễn không thể giữ bình tĩnh.

Đồng phục học sinh bị mở ra, rộng lòng thùng treo dưới thân thể như bạch ngọc.

Bên trong cô chỉ mặc một cái áo lót nhỏ màu trắng, không phải là một chiếc nịt vú như những cô gái khác.

Bọn họ đẩy chiếc áo này lên cao, lộ ra bầu ngực sữa như bánh bao không chút nào che giấu dưới ánh mắt bọn anh, đầu đỉnh nhọn nhỏ, vùi trong đồng tuyết mềm, gần như tìm khắp nơi không thấy.

Không có quần áo ngăn trở, khi ngón trỏ và ngón cái, lần nữa bóp lên đầu đỉnh nhọn —— em gái phát ra tiếng than nhẹ lạnh lạnh, đầu đỉnh nhọn này, dần dần nở rộ giữa ngón tay, trở nên hồng hồng, bắt đầu run rẩy trong không khí ẩm ướt.

"Đúng Là anh cả và anh hai cùng nhau." Tay của cô bấu thật chặt vào vách tường sau lưng, khiến trong khe móng tay dính đầy vôi.

Hô hấp của bọn họ bắt đầu nặng nề, một thân thể nhỏ bé non mềm như vậy, ở trên đường, giữa ban ngày, thuận theo mà phơi bày như thế, bối cảnh là trời âm u, mưa nhanh như không kịp chờ đợi giọt nước mắt thiếu người ta.

"Lạc Lạc, để cho bọn anh hôn xuống."

"Chỉ có thể. Chỉ có thể chạm vào một chút thôi nha." Trên gương mặt cô tràn đầy đỏ ửng.

Bọn họ thay phiên dùng môi hút lấy đỉnh nhọn non mềm giống như hạt đậu vừa mới mọc ra, vô cùng nhẹ nhàng, không dám dùng lực, thậm chí còn không dám mút, thật sự chỉ là chạm vào một chút, đối với vật nhỏ này, bọn họ vẫn đang chăm sóc, bọn họ quá biết nơi đó sợ đau đến cỡ nào.

Nhưng cho dù là như vậy, khi bọn họ nhả ra, hai đỉnh nhọn dính đầy nước bọt của bọn họ đứng thẳng trên hai gò tuyết trắng, hai bầu ngực sữa không ngừng run rẩy theo hô hấp gấp gáp của em gái, tình cảnh này. Có thể làm Thánh Nhân nổi điên.

"Ôi chao ôi chao! Cơn mưa này lớn quá!" Hai người phụ nữ đột nhiên xông vào tránh mưa, không ngừng vung vẩy tóc, trên quần áo dính đầy nước, không chú ý đến bọn họ đứng trong góc.

Bọn anh lập tức giúp em gái gài lại áo, dây băng bịt mắt trực tiếp kéo xuống làm khăn quàng cổ.

Bọn họ làm bộ điềm nhiên như không có việc gì, song song chống đỡ tựa vào trên tường, hết sức khống chế hơi thở hỗn hển nặng nề.

Chỗ này vốn rất nhỏ hẹp, sau khi hai người phụ nữ kia đi vào đứng đã chiếm lấy một khoảng lớn, lú lú thảo kiểu dáng quần áo của ai đó, ai đó bò lên giường cấp trên, ngày hôm qua ăn một bịch Snack, liền mập lên mấy cân.

Mà ba người bọn họ đứng thân mật như vậy, tuy nhiên cũng không hèn mà cùng trầm mặc, có vẻ hết sức quý dị.

Chợt, Chấn Thanh và Chấn Văn lặng lẽ nắm lấy bàn tay em gái ở phía sau, em gái ngẩng đầu nhìn sang bọn họ, mà ánh mắt của bọn họ cũng nhìn cơn mưa xối xả bên ngoài, nhưng mà trên mặt lại mơ hồ hiện ra nụ cười.

Trong lúc nhất thời, bởi vì những bàn tay đang bí ẩn nắm lấy nhau, trong lòng bọn họ, rõ ràng cảm nhận được một cảm giác cấm kỵ, mà cảm giác cấm kỵ này lại giống như một loại thuốc đang lên men, làm trong lòng bọn họ cực kỳ vui sướng.

Em gái cũng học bọn họ, đôi mắt to đen như mực, không nhìn bọn họ, chỉ là nhìn vào màn mưa, lông mi dài mà rậm, dính ẩm ướt, dáng vẻ làm bộ không được tự nhiên, ẩn nhẫn lại ẩn nhẫn, cố gắng không để cho vẻ mặt mình tiết lộ bí mật cấm kỵ.

Lúc này, hai người phụ nữ kia giống như cuối cùng cũng chú ý tới bọn họ, giọng nói nhỏ đi một chút.

Dù sao kinh nghiệm sống của ba anh em bọn họ cũng chưa nhiều, đối với chuyện tình cảm của ba người lộ ra ánh sáng, vẫn còn chưa có chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Chẳng lẽ là bị phát hiện rồi sao? Bọn họ khẩn trương vánh tai:

". Ôi chao, không được không được, hai cậu con trai này quá đẹp trai xuất sắc rồi, mình không thờ được."

"Trời ạ, còn là sinh đôi nữa nha, quần áo ướt sũng dính vào trên người, vóc người có vẻ quá mạnh mẽ rồi, vai rộng, eo gầy, chân cũng dài, mình sắp phun máu mũi rồi. "

Một cô gái khác dùng sức thọt cô ta một cái: "VẬY CẬU HÃY TRỰC TIẾP ĐI QUAY ÔM MỘT CHÚT, XEM CÓ PHUN MÁU MŨI LÊN NGƯỜI BỌN HỌ KHÔNG, NÓI KHÔNG CHỪNG SẼ CÓ MỘT NGƯỜI TRONG SỐ HỌ LÀM ANH HÙNG CỨU MỸ NHÂN Đấy."

Hai cô gái vẫn phồng cười lẫn cười lộn, nghe họ nói chuyện, các anh không khỏi đưa ánh mắt về phía Lạc Lạc, quả nhiên, trong đôi mắt như cún con kia lóe lên ánh sáng hả hê. Khoảnh khắc đó, trong lòng bọn họ lại có vài phần thỏa mãn, lòng hư vinh, cô gái nào lại không có chứ? Bọn họ thỏa mãn, cũng không phải bởi vì được phụ nữ hoan nghênh, được phụ nữ ái mộ, mà là, bởi vì vẻ hài lòng trong đôi mắt của em gái.

Có lẽ hai cô gái đó còn có cuộc hẹn, không kịp đợi mưa nhỏ, liền vội vã đội mưa chạy đi.

Mái nhà cong, lại thành thế giới nhỏ của ba người.

"Anh, mới vừa rồi em đã đoán đúng sao?" Lạc Lạc thấp thỏm hỏi. Điều cô quan tâm nhất từ đầu đến cuối cũng chỉ có thể được ở cùng với các anh hay không?

"Đoán —— đúng rồi!" Các cố ý kéo dài giọng ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu bảo bối từ khẩn trương biến thành vui sướng, sinh động như vậy, làm tiếng tim đập của bọn anh lấn áp tiếng mưa.

"Lạc Lạc, về sau, hai người bọn anh nhất định sẽ cố gắng, để cho em có được cuộc sống hạnh phúc nhất."

"Bọn anh một người kiếm tiền, một người cùng em tiêu tiền."

"Bọn anh một người làm việc nhà, một người cùng em chơi game đọc truyện."

.

Mà Lạc Lạc nói, "Em không cần gì cả, chỉ cần các anh cho em một mái nhà, mãi mãi ở cùng với em là tốt rồi."

Ba người trẻ tuổi, dưới cơn mưa to như trút nước, lớn tiếng, gần như là rống lên nói ra những lời này, là đang phát ra lời thề với người nào đó sao?

Ngay chỗ rẽ bên đường, không biết studio nhà ai, lớn tiếng phát ra ca khúc của Asan trong màn mưa:

Trên con đường vắng vẻ

Đang tìm kiếm cảm giác của riêng em

Đưa ra quyết định này

Em cảm thấy nỗi cô đơn đang bao quanh lấy mình

.....

Rõ ràng là câu chuyện tình yêu của ba người

Nhưng sao vẫn không có sự hiện diện của em

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chú Ấy Là Người Chăm Sóc Mình

Trịnh Hiếu Tuyên vẫn là quý háo sắc như trước kia, thần kinh hề hề hà hà.

"Mì sốt thịt băm của nước Anh thật sự nuôi người tốt như vậy sao? Tại sao cậu ngực lớn eo nhỏ, còn mình lại ngực nhỏ eo thô? Việc này không công bằng!" Suốt dọc đường cô đều hô to gọi nhỏ.

"Này, cậu cũng trở nên rất xinh đẹp có được không? Hơn nữa cậu cup B cũng không coi là nhỏ."

"Nhưng vì sao mình là B mà cậu là G?" Cô chán nản nói, "Cậu đi bộ sẽ không té ngã sao? Cậu đứng không mệt mỏi sao? Mình có nên đi tìm xe đẩy cho cậu không?"

"Làm gì có G? Ngay cả D mình chưa tới có được không?"

"Bốn năm trước mình đã được cup B rồi, mấy năm này vẫn không tăng thêm tí nào, lúc trước cậu chưa tới cup C, bây giờ cũng thành cup D rồi. . . .
. . Cậu có bí quyết gì vậy?"

"Nào có bí quyết gì chứ?" Chung Tĩnh Ngôn đỏ mặt, trong đầu lạng lẽ hiện lên một bóng dáng cao gầy.

.

Từ lúc gặp mặt, hai người bắt đầu trêu ghẹo lẫn nhau, tinh thần nghiêm cứu của bạn Trịnh nào đó chưa bao giờ biến mất, trái ngược với bộ ngực của cô, ít thấy tăng thêm.

Hai người đi dạo xong những cửa hàng trước kia thường đi, sau đó ngồi ở một hàng ghế dài sát cửa sổ trong quán trà sữa nhỏ để nghỉ ngơi, miệng cũng chưa từng dừng lại, giống như có chuyện nói mãi không hết.

Nhân tiện trong vòng mười phút đuổi đi bốn năm nam sinh cố gắng dùng lấy cớ như "Dáng vẻ của em thật giống với người bạn ngồi cùng bàn với anh", "Hình như em tên là Lộ Lộ phải không?", "Em họ! Thì ra là em ở nơi này", "Điện thoại di động của anh bị mất có thể mượn điện thoại di động của em dùng một chút không?" để đến gần.

Vì vậy bạn Trịnh nào đó lại càng không cân bằng, "Này, dáng dấp của mình cũng không tệ đúng không? Tại sao không có ai tới tìm mình?"

Thật ra thì dáng dấp của Trịnh Hiếu Tuyên và Sa Lệ cũng rất tốt, nhưng rất kỳ lạ là, lúc nào Chung Tĩnh Ngôn cũng có duyên với nam sinh nhất.

Chung Tĩnh Ngôn vốn không chịu được quấy rầy, bị Trịnh Hiếu Tuyên oán trách như vậy, vẫn không khỏi bật cười.

Không thể không nói, bên cạnh có một người bạn tri âm, thật sự là chuyện hết sức vui sướng.

"Cậu dính hôn?" Trịnh Hiếu Tuyên rút cuộc kinh ngạc phát hiện chiếc nhẫn trên ngón tay giữa của Chung Tĩnh Ngôn.

..... Trầm mặc mấy giây, Chung Tĩnh Ngôn thẳng thắn nói, "Đúng vậy."

"Đối phương là ai? Ai lại có vận số tốt như vậy, có thể lọt vào trong mắt xanh của cậu?" Hiếu Tuyên trợn to hai mắt, "Anh trai của cậu có đồng ý không?" Nhớ lại trước đây, đối với việc Chung Tĩnh Ngôn kết giao bạn bè, anh trai cô ấy quản lý rất nghiêm ngặt, khiến cô cảm thấy rất biến thái.

". Mình, đính hôn với anh trai." Lúc đeo nhẫn thì không cảm thấy, nhưng mà, những lời này, nói ra không có bất kỳ che giấu nào như vậy, trong lòng lại không nhịn được dâng lên một tia quái dị. Giống như thực vật sinh trưởng lâu dài dưới bóng râm, đột nhiên bị đưa ra dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời.

"À!" Trịnh Hiểu Tuyên không biết thế nào, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, "À à!" Lại à à hai tiếng.

"Là anh nào? Anh cả hay anh hai?" Cô không chú ý đến sắc mặt của Chung Tĩnh Ngôn, tiếp tục truy vấn.

Chung Tĩnh Ngôn nhất thời không trả lời, cúi đầu uống trà sữa, căn đầu ống hút đến bẹp ra, những hạt trân châu màu đen bị hút vang dội.

"Mình đoán là anh Chấn Thanh? Hi hi, cậu không phải biết bây giờ anh ấy người tình trong mộng của biết bao nhiêu cô gái đâu, là Phó Thị Trưởng trẻ tuổi nhất từ lúc thành phố được thành lập tới nay, dáng dấp lại đẹp trai như vậy. Chẳng lẽ là anh Chấn Văn? Vẫn là tự kinh doanh mới tốt, tự do lại có tiền."

"Cậu biết bọn họ không phải là anh ruột của mình từ khi nào?"

"Lúc cậu vừa bị mất tích, bọn họ gần như ngày nào cũng đi tìm mình nên mình mới biết."

". Nếu như, mình đính hôn với hai người bọn họ. Cậu cảm thấy thì như thế nào?"

"Cả hai người? Ba người các cậu?" Trịnh Hiểu Tuyên kinh hô lên, miệng há lớn đến mức có thể nhét toàn bộ quả trứng gà, sau đó hưng phấn đến cái mông chuyển tới chuyển lui trên ghế, "Mẹ nó, quá mạnh mẽ! Quá trâu bò! Quá khốc rồi! Lạc Lạc, mình đã từng nói mình rất dùng bái cậu chưa?"

"Cầu xin cậu nhỏ giọng một chút có được không!"

Nhận thấy ánh mắt như con dao của Chung Tĩnh Ngôn phóng qua, Trịnh Hiếu Tuyên mới thoáng an tĩnh, lén lút lại gần bên tai Chung Tĩnh Ngôn, "Mau nói cho mình biết, có phải 3...P rất có cảm giác không?"

"Cậu có thể nghiêm chỉnh một chút được không!" Chung Tĩnh Ngôn đẩy cô ra, giọng nói phát ra chát chát, lấy ống hút đâm hạt trân châu dưới đáy ly.

Hiếu Tuyên thấy sắc mặt cô không được tốt, mới thu lại vẻ mặt cười đùa, "Như vậy không phải rất tốt sao? Cùng lúc ở chung với hai người anh trai xuất sắc như vậy, bao nhiêu người cầu xin cũng d/đ'l;d cầu không được đấy. Lúc trước mình còn cảm thấy là lạ, cảm giác bọn họ đối với cậu, không giống tình cảm bình thường giữa anh em, khi đó không biết mình đã từng ảo tưởng bao nhiêu lần, ba người các cậu ở cùng nhau, sẽ cực kỳ có tình yêu, không ngờ lại thành sự thật."

"Trịnh Hiếu Tuyên!" Chung Tĩnh Ngôn tức giận ngắt lời cô, nhìn chăm chăm cặp mắt phát sáng của cô gái mặt tròn phía đối diện. Cũng chỉ có Trịnh Hiếu Tuyên quái thai như vậy mới có thể cảm thấy ba người ở chung một chỗ là rất bình thường thôi.

"Được rồi được rồi, mình không nói. Mình hâm mộ một chút cũng không được sao!" Trịnh Hiếu Tuyên lắc đầu lại than thở, "Hai anh trai cũng bị cậu thu phục, cũng không thèm chữa lại một người cho mình, đáng thương cho bản cô nương đáng yêu là mình bây giờ vẫn còn là độc thân đấy. Ai da, mình đã lén quan sát rồi, đáng người của các anh ấy cao như vậy, “em trai” nhất định rất lớn."

Không đợi Chung Tĩnh Ngôn mắng cô, Trịnh Hiếu Tuyên đã tự vả lên má mình hai cái, cười, "Được rồi mình vả miệng, chồng của bạn không thể đùa giỡn, cũng không thể vừa ý. . phóng đãng được! Nhưng sắc mặt cậu khó coi như vậy là xảy ra chuyện gì?"

"Sắc mặt mình làm gì khó coi." Chung Tĩnh Ngôn ngẩng đầu lên, hoảng sợ bật cười, "Mình rất vui mừng nha."

"Cậu đừng làm như mình ngu có được không, từ trước đến giờ cậu là người có tâm sự liền viết ở trên mặt, ai lại không nhìn ra?"

Chung Tĩnh Ngôn ngơ ngẩn, trong lòng đột nhiên đau xót, các anh.
. Cũng có thể nhìn ra được sao?

"Đúng rồi, ngày hôm qua có một người đàn ông đi qua nhà mình tìm cậu đấy."

"Người nào?" Chung Tĩnh Ngôn mãnh liệt ngẩng đầu, trái tim không biết tại sao lại đập thình thịch.

"Khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng người cao cao gầy gầy, khí thế siêu cấp cường đại, nhưng mà bộ dạng anh ta lạnh nhạt nghiêm túc, mình bị hù sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần."

Chung Tĩnh Ngôn đã biết là ai, không biết tại sao, trong lòng lại bắt đầu có chút phiền não, buồn buồn hỏi, "Anh ta tìm mình có chuyện gì? Làm sao tìm được chỗ của cậu hả?"

"Trước tiên cậu hãy nói cho mình biết, anh ta có quan hệ gì với cậu?"

"Bọn mình." Chung Tĩnh Ngôn há miệng, chú? Ex. Boyfriend(bạn trai cũ)? Bạn bè? Người...tình?

"Anh ta chính là người lúc trước mình đã nói với cậu, là người bốn năm qua vẫn luôn chăm sóc mình." Cuối cùng cô vẫn nói như vậy.

"Không phải đàn ông của cậu?" Bộ dạng Trịnh Hiểu Tuyên chỉ kém chảy nước miếng.

". Không phải." Chung Tĩnh Ngôn phiền não nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất nhanh lại quay lại, "Cậu không được đánh chú ý lên người chú ấy, bởi vì, Mình và chú ấy đã từng ở cùng nhau."

Trịnh Hiếu Tuyên bị sặc trà sữa, còn chưa dừng ho đã không kịp chờ đợi hỏi, "Cậu nói là, các cậu. Khụ khụ. Từng lên giường?" Cô phiên dịch lại ý nghĩa câu nói.

Mí mắt Chung Tĩnh Ngôn run rẩy, cúi đầu không lên tiếng.

Từng lên giường! Hình ảnh trắng trợn cỡ nào. Trong đầu cô không khỏi hiện ra cảnh tượng bọn họ ở trên giường, những tiếng rên rỉ, triền miên, những đợt cao triều vui vẻ.

"Lạc Lạc, mình không sùng bái thật là không được mà, người đàn ông xuất sắc như vậy cũng bị cậu thu vào dưới váy, dựa vào kinh nghiệm nghiên cứu nhiều năm của mình, ông chú kia tuyệt forum lee/quy'don đối là cực phẩm trong tất cả đàn ông, cực phẩm trong chiến đấu, con người vừa thâm sâu vừa dài không nói, cánh mũi còn rất cao, bắp thịt mạnh mẽ tuy gầy nhưng có lực."

"Đủ rồi, Trịnh Hiếu Tuyên cậu bao nhiêu tuổi rồi hả? Đã là người sắp học nghiên cứu còn ngây thơ như vậy." Chung Tĩnh Ngôn không nhịn được nhỏ giọng quát cô ngừng lại.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Trịnh Hiếu Tuyên, cảm giác bất mãn, kỳ lạ không nói ra lời trong lòng Chung Tĩnh Ngôn vội vàng ủa lên.

"Cái này không gọi là ngây thơ, thực sắc tính dã(ham muốn tình dục), là thói thường của con người. Nhưng mà cậu có cần phải phản ứng lớn như vậy không? Mới vừa nói đến “em trai” của các anh cậu, cậu cũng không kích động như vậy?"

"Mình." Chung Tĩnh Ngôn ghen lời, phản ứng của cô.
Không giống nhau sao? Cho dù không giống nhau, khi “em trai” của các anh bị bàn luận, cô không nên phản ứng lớn hơn sao?

"Tóm lại mình không thích nghe những thứ này, cậu hay lau nước miếng trên khoé miệng cậu đi!" Có chút gì đó, làm Chung Tĩnh Ngôn không dám nghĩ tiếp.

"Bây giờ cậu đã có hai anh trai rồi, không bằng nhường ông chú kia cho mình."

"Chú ấy là của chính bản thân chú ấy, cũng không phải là của mình. Cậu muốn thì tự mình đi tìm chú ấy đi." Chung Tĩnh Ngôn siết chặt ly trà sữa trong tay, nhưng mà, trà sữa trong ly dâng d'đ/l'q.d lên nửa nắp, lại hiện ra một hình ảnh, nữ chính trên giường thay thế thành Trịnh Hiểu Tuyên. Hình ảnh như vậy, khiến toàn thân Chung Tĩnh Ngôn nhanh chóng nổi lên một lớp da gà thật dày.

"Tại sao chú ấy lại tìm cậu?" Cô đè nén phiền loạn trong lòng, nói sang chuyện khác.

Có thể này Trịnh Hiểu Tuyên hồi hồn lại từ trong ảo tưởng, "Chú ấy bảo mình đưa cho cậu cái này."

Cô lấy một chiếc điện thoại di động kiểu mới từ trong túi, "Chú ấy nói điện thoại của cậu đã rơi ở chỗ chú ấy, bảo cậu nhớ mở máy."

"Sao chú ấy biết cậu là bạn thân của mình?" Lời vừa nói ra, Chung Tĩnh Ngôn liền hối hận, người đó, chuyện của cô, còn có cái gì mà anh không biết chứ. Chỉ cần anh muốn, gần như không có gì là anh không làm được.

Đột nhiên, một cái tên quen thuộc hấp dẫn chú ý của Chung Tĩnh Ngôn.

Phía trên đầu các cô, trên tường treo một chiếc ti vi mô hình nhỏ, lúc này đang phát tiết mục tin tức:

"Sáng hôm nay, bởi vì bị hoài nghi tự tiện sửa đổi tỷ số dung tích, chiếm dụng diện tích công cộng phi pháp, chung cư "Hồ Tùng Thạch" bán hoặc cho thuê mới vừa khai phá đã bị bộ xây dựng d'đ/l'q/d đình chỉ, theo điều tra, ngài Chung Chấn Văn đầu tư toà nhà đó là anh em sinh đôi với Phó thị trưởng Chung Chấn Thanh mới nhậm chức."

Giữa hình ảnh đưa tin, nhóm lớn ký giả đang phỏng vấn Chấn Văn:

"Xin hỏi ngài và Phó thị trưởng Chung Chấn Thanh là anh em sinh đôi sao?"

"Là anh ta đã bao che hay gợi ý anh làm như vậy sao?"

.

Khuôn mặt tuấn tú của Chấn Văn Thanh đối diện với màn ảnh, không có bất kỳ vẻ mặt gì, "Sự thật do ban ngành có liên quan sau khi điều tra sẽ rõ ràng. Chỉ là, tôi xin khuyên người nào đó đang có dụng ý xấu, dù anh làm bất cứ chuyện gì cũng không ngăn cản được chúng tôi."

Anh tùy ý vén tóc máu, chiếc dẫn sáng chói lọi dưới ông kính, hầu như không có ai chú ý tới trên ngón tay giữa của anh có một chiếc nhẫn không thể bình thường hơn.

.

Nghe đến đó, hốc mắt của Chung Tĩnh Ngôn đã nóng, thân thể run rẩy không ngừng.

Khó trách, hôm nay các anh không có thời gian ở cùng cô, cho phép cô tự động ra ngoài dạo phố với Hiếu Tuyên.

Khó trách, Quý Thiếu Kiệt vội vã đến chỗ Trịnh Hiếu Tuyên tìm cô.

Cô cầm điện thoại di động tay đang phát run ra, ấn mở máy nhanh chóng lục lọi số điện thoại của Quý Thiếu Kiệt, điện thoại phòng làm việc, điện thoại nhà họ Quý, cũng đều tồn tại bên trong.

"Alo," Bên kia đầu dây điện thoại, nghe ra giọng nói của Quý Thiếu Kiệt rất vui vẻ.

"Tại sao chú lại làm như vậy? Chú cho rằng đối phó với các anh tôi như vậy, tôi sẽ về bên cạnh chú sao?" Cô lớn tiếng chất vấn, tiếng động quá lớn khiến tất cả khách khứa trong quán trà sữa nho nhỏ đều quay lại nhìn cô.

Đầu bên kia trầm mặc mấy giây, hình như không ngờ rằng giọng của cô lại kịch liệt như vậy, giọng nói cũng lạnh xuống, "Có chuyện gì, em trực tiếp đến đây tìm tôi mà nói, em đang ở đâu? Tôi cho tài xế đến đón."

Anh chắc chắn như vậy, giờ phút này các anh của cô không rảnh để chú ý đến cô.

Chung Tĩnh Ngôn và Trịnh Hiếu Tuyên đều được đón đến tập đoàn Quý Nhân.

Trong vòng bốn năm, Quý Nhân lại đổi một toà văn phòng cao ốc, thiết bị lắp đặt càng thêm quý phái huy hoàng, hơn nữa lại trong khu vực tấc đất tấc vàng.

Thư ký cũng không thay đổi người mới, thư ký La đã xuống dưới lầu chờ cô.

Trong lòng Chung Tĩnh Ngôn rất sốt ruột, chỉ tùy ý gật đầu một cái chào hỏi với thư ký La, dọc đường trầm mặc, đi vào thang máy riêng, được thư ký La dẫn tới trước cánh cửa màu cà phê của phòng làm việc, trên bảng

hiệu màu vàng viết "Đông Sự Trưởng Quý Thiếu Kiệt", phía dưới là dòng chữ tiếng Anh tương ứng.

"Quý đồng đang ở bên trong chờ cô."

Thư ký La gõ cửa cho cô, nghe giọng nói trầm thấp mà lười biếng "Mời vào" từ bên trong , khẽ đẩy cánh cửa cho cô.

Chiết Thân ngăn Trịnh Hiếu Tuyên lại, "Xin cô gái này hãy dừng bước, mời qua phòng tiếp khách ngồi tạm."

"Tôi không muốn, Lạc Lạc, cậu dẫn mình vào xem chiến đấu cơ một chút, mình bảo đảm không nói lời nào, chỉ ngồi bên cạnh nhìn."

Cửa hoàn toàn kéo bị ra từ bên trong, một người đàn ông cao gầy đứng ở cửa, "Vào đi!"

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Chú Quý Bức Hôn(1)

Thay đổi nơi làm việc, anh vẫn thích ở trên tầng cao nhất, diện tích bây giờ còn lớn hơn trước kia nhiều, cửa sổ thủy tinh sát đất vô cùng thông suốt, từ trên nhìn xuống, chỉ thấy dòng người và xe cộ như những đoàn kiến đang bò trên mặt đất, làm người ta tự dừng sinh ra cảm giác bề nhẽ chúng sinh, bên trong phòng vẫn là không gian màu đen lạnh lùng, mặt đá cẩm thạch màu đen, bàn làm việc màu đen, ghế sa lon cũng màu đen nốt.

Quý Thiếu Kiệt ở trong một không gian toàn màu đen, mặc một bộ áo len mềm mại cổ chữ V màu xám, quần dài hườn màu đen, chống đỡ trên bàn làm việc, chân dài chống đất, bưng cầm, mỉm cười với cô, đáy mắt thâm thúy này là một chút màu xanh ăn khớp với bầu trời ngoài cửa sổ.

Ở trong phòng làm việc, anh cũng ăn mặc hườn như vậy.

Thật ra thì bốn năm trước, anh đã rất ít khi mặc trang phục nghiêm túc, năm gần đây, anh đã có thể mặc bất kỳ loại trang phục hườn nào để bàn việc làm ăn với người ta, chỉ cần anh nguyện ý, thậm chí là quần áo ở nhà hay áo ngủ cũng được. Với thân phận và tài sản hiện giờ của anh, không hề cần phải trang sức bên ngoài nữa.

Người đàn ông này, lúc nhìn từ xa, chỉ cảm thấy anh ưu nhã cao quý, đến khi nhìn gần, lại cảm thấy trên người anh giờ tay nhắc chân đều là hơi thở thành công của một người sau khi trải qua thời lắg đợng.

Đạo này, nam thiếu niên có thể giết chết cả đám sư cô trong nháy mắt, một người đàn ông thành công như anh cũng tuyệt đối thuộc về loại giết chết thiếu nữ.

Chung Tĩnh Ngôn dường như còn nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của Trịnh Hiếu Tuyên trên dọc đường.

Tìm đến anh như vậy, Chung Tĩnh Ngôn cho rằng, ít nhất anh sẽ có chút không được tự nhiên, vậy mà cô đúng là đánh giá cao người này.

Vẻ mặt anh tự nhiên mà bảo thư ký La đưa kem lên cho các cô, hỏi thăm họ đi dạo những chỗ nào, ăn thứ gì.

Trịnh Hiếu Tuyên cướp trả lời toàn bộ vấn đề của anh, nét mặt chân chó làm Chung Tĩnh Ngôn không đành lòng nhìn thẳng.

Thật ra thì hôm qua bọn họ mới gặp mặt, thậm chí. Ở trong phòng rửa tay của quán ‘Ấm thực nhà riêng’ bọn họ còn kịch liệt làm một trận, nhưng không biết vì sao, Chung Tĩnh Ngôn lại cảm thấy bản thân cô và anh đột nhiên cách nhau rất xa.

Cô nắm chặt ngón tay, khiến chiếc nhẫn trên tay siết lại làm đau, giống như đang nhắc nhở cô, ngày hôm qua cô vẫn còn độc thân, nhưng hôm nay, cô là người đã đính hôn.

"Chú à, phòng làm việc của chú có phong cách quá nha."

"Chú à, trang phục trên người chú là của nhãn hiệu nào vậy? Nhất định là rất quý đúng không?"

Trịnh Hiếu Tuyên dùng phương thức ngắn nhất để lôi kéo làm quen với Quý Thiếu Kiệt, hơn nữa vẫn luôn sử dụng kính ngữ.

Chung Tĩnh Ngôn biết anh bình thường không thích nghe người khác gọi anh là chú, nhưng mà lúc này cũng không còn có tâm tư để ý đến anh. Cô phiền não nhét kem vào miệng, mặc dù giận dùm l'q.d dùm chạy tới như vậy, nhưng mà đối với người này, trong lòng cô dù sao vẫn có chút rụt

rè, hơn nữa anh lại cười như thế này, khiến tức giận và phiền não kìm nén đến thật chặt, nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

"Tại sao phải làm như vậy?" Cô đột ngột nói.

Nói xong mới phát hiện, chẳng biết anh đã ngồi bên cạnh cô từ lúc nào, đang cầm khăn giấy ướt lau đi vết kem màu trắng dính trên khoé miệng cho cô.

Cô đột nhiên mở miệng, Trịnh Hiểu Tuyên bị sợ giật mình, chỉ có điều trong một giây trước, —— bị động tác dịu dàng của chú Quý làm cho hoảng sợ.

Quý Thiếu Kiệt không biến sắc, lau xong khoé miệng, lại kéo ngón tay của cô qua, lần lượt lau từng ngón, "Cái gì? Làm cái gì?"

"Tại sao chú lại làm vậy với anh tôi? Tôi biết rõ là chú làm, đúng không? Giống như chú đã làm cho khách sạn Hán Đường đột nhiên bị đóng cửa vậy, đúng không?" Cô không thèm đếm xỉa, thở hỗn hển đoạt lại tay của mình.

Quý Thiếu Kiệt miễn cưỡng lần nữa kéo mấy đầu ngón tay hồng hồng về trong ngực, động điệu sóng nước chẳng xao*, giống như đang nói với nhân viên trong cuộc họp thường kỳ sáng nay của công ty vậy, "Chỉ là cho bọn họ một bài học nho nhỏ, cảnh cáo một chút mà thôi, nếu như bọn họ nghe lời, rất nhanh sẽ không có chuyện gì."

[*]: ẩn dụ tình trạng bình tĩnh, tình hình ổn định, không thay đổi hoặc quanh co.

"Anh trai tôi đương nhiên không thể có việc gì, bọn họ không làm chuyện gì xấu cả." Gò má Chung Tĩnh Ngôn đỏ bừng bởi vì tức giận, "Tôi chỉ tới cảnh cáo chú, không được giở thủ đoạn gì với bọn họ nữa, nếu không, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho chú."

Quý Thiếu Kiệt cười, uy hiếp của cô, chính là "Sẽ không tha thứ" cho anh.

Lời nói này nghe giống như rất ngây thơ, đối với người có quan tâm cô hay không thì "Tha thứ" mới có hiệu quả, như vậy, cô cũng biết anh quan tâm cô, yêu cô sao?

Anh giúp cô lau xong tay trái, trong nháy mắt đổi qua tay khác, thân thể anh đột nhiên cứng đờ.

Đồ trang sức nho nhỏ màu vàng này, đâm vào làm anh nheo mắt lại, ánh sáng màu xanh trong sạch nơi đáy mắt từ từ đông cứng lại.

Chung Tĩnh Ngôn đắm chìm trong tâm tình của mình, không cảm thấy được hơi thở thay đổi trên người anh, "Chú. Có thể bảo đảm từ nay về sau sẽ không tìm họ gây phiền phức nữa không?"

"Không thể!" Giọng nói của Quý Thiếu Kiệt đột nhiên giống như kết băng, không riêng gì giọng nói, hơi thở tản mát ra xung quanh, cũng đột nhiên trở nên lạnh thấu xương.

Anh chậm rãi nâng ngón tay đeo nhẫn của Chung Tĩnh Ngôn lên, ngón tay chỉ dùng năm phần sức lực, chiếc nhẫn vàng rục rờ, chỉ cách giữa gương mặt anh và cô, "Không chỉ có gây phiền phức cho bọn họ, hơn nữa, tôi muốn để cho bọn họ phải trả một cái giá cao không thể tưởng tượng nổi."

Bộ dáng của anh đáng sợ như vậy, gân xanh trên trán lúc ẩn lúc hiện, huyết Thái Dương đập thành thạch, ánh mắt màu xanh dương lạnh lẽo, Chung Tĩnh Ngôn hoảng sợ, xương tay đã sắp bị anh d'đ/l'qlđ bóp vỡ, rõ ràng là lý lẽ chính đáng, lúc này, thế nhưng lại không dám nhìn anh, "Chú, chú hãy buông tôi ra trước." Thân thể của cô theo bản năng nghiêng theo ngón tay, đau đến hít khí lạnh.

"Cái đó, chú à, tôi cảm thấy chú có nên buông tay Lạc Lạc ra trước không." Trịnh Hiếu Tuyên nhìn thấy tình thế không ổn, cuối cùng cũng thu hồi sắc tâm, đứng lên cố gắng đưa tay đẩy bọn họ ra.

"Em, thật sự đính hôn với Chung Chấn Văn rồi hả?" Vẻ mặt chắc chắn và lưỡi biếng vừa rồi không còn sót lại chút gì, khắp người trở nên tàn bạo, dường như lại trở lại dáng vẻ lúc anh gặp Chung Tĩnh Ngôn bốn năm trước.

"Tôi." Giờ khắc này, trong lòng Chung Tĩnh Ngôn thế nhưng dâng lên áy náy mãnh liệt.

Anh giống như một con sư tử bị thương, khuôn mặt anh tuần trở nên vụn vụn, đốt ngón tay bóp trắng bệch, hai mắt đều loé lên ánh khát máu và thù hận, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Hai cô gái co rút thành một cục, thế nhưng không dám nói lời nào.

Thật lâu sau, cuối cùng Trịnh Hiếu Tuyên cố lấy dũng khí, liều chết nói, "Chú, chú, cái đó, có gì chúng ta từ từ nói, chú đừng nóng giận. Từ nhỏ Lạc Lạc đã ở cùng với các anh rất tốt, đính hôn cũng là chuyện sớm hay muộn."

"Cô đã gặp qua người nào bốn năm làm bà xã người ta còn chạy đi đính hôn với người khác chưa?"

Ánh mắt của anh nhìn Trịnh Hiếu Tuyên chăm chăm, giống như chim ưng vậy, Trịnh Hiếu Tuyên sợ hãi đến giật thót mình, lắp ba lắp bắp nói: "Bà.... Bà xã? Ý của chú là, hai người đã sớm kết hôn?"

"Không có, mình không phải." Chung Tĩnh Ngôn bị người nọ nắm xương ngón tay, toát mồ hôi lạnh giải thích.

"Bây giờ không phải, làm ngay lập tức là được!"

Quý Thiếu Kiệt quả quyết ném tay Chung Tĩnh Ngôn ra, mặt lạnh đứng lên, móc ra điện thoại:

"Thủ tục đăng kí kết hôn cần những gì?"

"Tôi mặc kệ! Làm cho bọn họ lập tức tới ngay phòng làm việc của tôi, trực tiếp tiến hành!"

"Hình thì tới đây chụp là được! Giấy chứng nhận cũng vậy!"

.....

Chung Tĩnh Ngôn và Trịnh Hiểu Tuyên đưa mắt nhìn nhau, ghen họng nhìn trần trối, này, người này muốn giở trò gì vậy?

Điện thoại anh lần lượt thông qua từng nơi, ra lệnh hết việc này đến việc khác, giọng điệu không được tốt:

"Giúp tôi mua nhẫn kết hôn. Tôi cũng chưa từng mua bao giờ, làm sao biết nhẫn hiệu nào được? Tóm lại càng lớn càng tốt!"

"Giúp tôi chọn một bó hoa. Hoa gì? Kết hôn nên dùng hoa gì thì cô mua hoa đó, cô mua không được thì đừng đi làm nữa!"

.....

Hai cô gái hóa đá, trước khi trái tim vẫn còn chưa hoàn toàn đông cứng, Trịnh Hiểu Tuyên ngơ ngác hỏi:

"Chú à, ngài đây là, muốn kết hôn với Lạc Lạc nhà tôi sao?"

"Đúng vậy!" Quý Thiếu Kiệt nói chuyện điện thoại xong, mặt không thay đổi bưng chén nước lên uống một hớp, ‘Lão nhân gia’ người ta ra lệnh nửa ngày, khát nước.

"Cái đó, những chuyện này đều sai người ta đi làm hết rồi rồi, vậy ngài làm gì hả?"

"Tôi?" Quý Thiếu Kiệt nhún nhún vai, sắc mặt hơi hoà hoãn, "Dĩ nhiên là có chuyện quan trọng hơn cần làm, là chuyện không có cách nào để người khác giúp một tay."

"Bây giờ, cô Trịnh, cô còn ở lại quan sát vợ chồng chúng tôi làm chuyện riêng sao?" Khóe miệng anh nhếch, nâng lên một tia hài hước.

"Có thể không?" Ý tứ của anh rõ ràng như vậy, cặp mắt Trịnh Hiểu Tuyên sáng lên như hai viên cầu lửa, ánh mắt nôn nóng sốt ruột rơi vào chỗ kéo khoá quần của Quý Thiếu Kiệt.

Quý Thiếu Kiệt rớt cuộc đen cả mặt, đuổi cô ra."Cô ra bên ngoài chờ trước, lát nữa cô sẽ làm nhân chứng bên nhà gái."

"Đừng đi, Trịnh Hiểu Tuyên! Cậu ở lại giúp mình!" Chung Tĩnh Ngôn kéo cánh tay cô gọi.

Tiếc rằng, khí thế của chú Quý quá mức cường đại, Trịnh Hiểu Tuyên chỉ dùng một giây đồng hồ để cân nhắc liền quyết định phản bội.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chú Quý Bức Hôn(2)

Khoảnh khắc trước khi ra cửa, cô quay lại le lưỡi với Chung Tĩnh Ngôn một cái, nhớ tới dáng vẻ lau khoé miệng cho Lạc Lạc mới vừa rời của chú Quý, một người thành thực, nhiều tiền như vậy, dịu dàng rồi lại bá đạo, ừ, thứ đồ chơi kia cũng lớn, chú ấy sẽ khiến cho Lạc Lạc hạnh phúc chứ?

"Lạch cạch"! Quý Thiếu Kiệt chia vào chóp mũi Trịnh Hiểu Tuyên, khoá cửa phòng làm việc lại.

Xoay người lại, cùng giao nhau với tầm mắt ngạc nhiên kinh sợ của Chung Tĩnh Ngôn, có một ít cảm xúc khó hiểu của hai người trao đổi lấy nhau trong không khí.

Mặt anh không chút thay đổi, vừa đi về phía cô, vừa bắt đầu cởi quần áo, chờ đến khi tới gần cô, trên người chỉ còn lại một chiếc quần lót khiêu gợi, dáng người hơi gầy mà có lực của người đàn ông cứ như vậy bại lộ trong không gian sáng ngời.

"Chú muốn làm gì? Không được tới đây. Tôi đã đính hôn với các anh rồi, chúng ta không thể nữa." Chung Tĩnh Ngôn lui về sau từng bước một.

Lời còn chưa dứt, chiếc cằm tinh xảo của cô đã bị người ta hung hăng nắm được, ánh mắt của người đó nóng đến mức có thể thiêu cháy cô, cắn quai hàm, "Chung Tĩnh Ngôn, em điên rồi! Em làm được lắm! Lại dám đính hôn với người khác."

"Tôi che chở em bốn năm, chẳng lẽ không nóng lên chút nào sao? Cho dù là có sắt đá bao nhiêu đi nữa cũng nên có D'Đ/L'Q;D chút cảm giác chứ?"

Đến tột cùng là tôi không nên đối xử mềm lòng với em, sớm nên đối xử mạnh bạo với em, buộc muốn em, buộc em kết hôn với tôi, buộc em sinh con cho tôi."

Chung Tĩnh Ngôn bị hù dọa đến nhảy dựng lên, cô mới hai mươi hai tuổi, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày cô sẽ lớn bụng, trong bụng mang theo một đứa bé. Hình ảnh kia quá kinh khủng.

"Không cần, Quý Thiếu Kiệt, chú, chú đừng ép tôi, chú cho rằng tôi vẫn còn mười tám tuổi sao? Hiện giờ tôi không ăn bộ dạng này."

Khi cô nhảy dựng lên, cái trán đập phải người Quý Thiếu Kiệt, bấp thịch loã thể, bèn chắc mà có co dãn.

Lòng của cô thoáng chốc rơi rớt nửa nhịp, lui về phía sau vài bước.

Anh trầm mặt, thông thả ung dung bỏ đi chiếc quần lót – điểm che đậy cuối cùng trên người, cây gậy màu tím đen lại bung ra ra ngoài, lay động trong không khí, Chung Tĩnh Ngôn gần như có thể nghe tiếng xé gió ‘vù vù’ của vật đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng chạch, xoay vòng vòng ghế sa – lon, vừa tự hỏi cơ hội chạy tới mở cửa chính thoát ra có bao nhiêu phần trăm.

"Ngày hôm qua. Tôi đã hạ quyết tâm là một lần cuối cùng. Tôi sẽ không làm với chú."

"Cho nên? Cho nên hôm qua em mới chủ động như vậy?"

Anh cũng không đi bắt cô, cứ như vậy cời bỏ thân thể, thản nhiên đứng ở nơi đó, tinh lực khắp nơi cười như không cười. Hắn có đầy đủ kiên nhẫn chơi trò chơi mèo vờn chuột.

"Chú, chú ăn hiếp tôi! Mấy năm trước chú cũng đã nói, sẽ không ăn hiếp tôi nữa." Anh càng bất động, đứng ở nơi đó, lại càng đáng sợ hơn, cuối cùng cô cũng khóc lên, giống như là đã dự cảm có chút chuyện không thể tránh khỏi.

Vì cái gì phải là như thế này, ở bên cạnh các anh, lúc nào cũng ấm áp, vui vẻ, nhưng khi ở bên cạnh anh, lúc nào cũng tuyệt vọng và bất đắc dĩ?

"Không như vậy, em có thể đàn ông nghe lời sao?"

"Dám len lén đồng ý lời cầu hôn của người khác? Gan em cũng đủ lớn đó nha?"

"Tiểu tàn nhẫn, mấy năm qua, tôi đã cưng chiều em đến không có giới hạn rồi."

Anh nói một câu, sắc mặt liền đen hơn một phần. Cho tới bây giờ, anh không phải là người có tính tình dễ chịu, đừng d'đ/l'q;d phải người khác, anh có thể Tiểu Lý Tàng Dao(miệng thơn thớt, dạ ớt ngâm) có thể đứng trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, nhưng mà, chỉ cần đụng phải cô, thì lúc nào cũng không cách khống chế tâm tình của mình.

Ánh mắt hơi dính bên cạnh cô, anh đã không còn là chính anh nữa rồi.

Lần này, anh giận thật.

Chính anh cũng biết, trước kia, tính tình của anh thô bạo cổ quái, táo bạo, bất cần đời, nhưng mấy năm gần đây, có cô, anh đã thay đổi rất lớn, tâm tình trở nên bình thản rộng lượng, thật sự đã có được phong thái địa vị mà ông nội và ông ngoại hy vọng, ngay cả Setven cũng nói anh hiện giờ Âm Dương điều hòa rồi.

Anh nghe lời này mà bật cười, nhưng trong lòng lại rất dễ chịu.

Mỗi lần, anh đang ở trong nước, chỉ cần nghĩ đến trên thế giới này, có một cô nhóc mềm mại, cô ấy giận hờn với bạn, làm nũng, khiến cho bạn hết lần này đến lần khác bất đắc dĩ nhân nhượng, dịu dàng thỏa hiệp, cô ấy làm cho cả người bạn cảm thấy thoải mái, tràn đầy lực lượng, tràn đầy hi vọng, —— thật sự, chỉ cần suy nghĩ một chút, vượt ve chỗ có mô hình địa cầu d'đ/l'q;d của cô, hoặc là chỉ nhìn chăm chú vào hình của cô, trong lòng anh đã tràn đầy hạnh phúc, vui mừng đến toàn thân phát run, dù cô nhỏ nước bọt với anh, đi tiểu, dù cô muốn ăn thịt của anh, anh cũng nguyện ý, loại cảm xúc cuồng nhiệt có chút biến thái này, ngoại trừ chính anh ra thì không người nào có thể hiểu được.

Cái gì anh chiều cô, chỉ cần cô muốn, sao trên trời cũng nguyện ý hái cho cô. Chỉ cần, cô chịu an tĩnh để anh ôm vào trong ngực.

Anh cho là, ít nhiều gì cô cũng chút thương anh.

Ở khách sạn Hán Đường, với tính tình của anh, anh hoàn toàn sẽ không cho cô cơ hội lên sân khấu. Mặc dù đêm đó truyền tới tin tức, Chung Chấn Thanh sẽ không tham dự cuộc tranh tài, nhưng dù sao cũng ở trong cùng một thành phố, khó đảm bảo sẽ không có cố ý nhận ra cô rồi truyền ra ngoài.

Nhưng mà, anh vẫn cứ chứa một chút may mắn như vậy, đối với cô, anh càng ngày càng không đành lòng cự tuyệt.

Nhưng toàn bộ đều là may mắn sao? Với việc anh ở trên thương trường nhiều năm như vậy, anh đã sớm biết không thể cho thủ một chút xíu cơ hội nào, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân mình, đạo lý này, anh hiểu rõ hơn ai hết. Anh cũng chỉ là muốn thử, muốn đánh cược, muốn xác định, trải qua bốn năm, cho dù cô có dây dưa với hai người anh trai bỏ đĩa kia của cô đến bây giờ thì cô cũng sẽ chọn anh! Sẽ yêu anh! Sẽ đi cùng anh!

Đối với người như anh mà nói, vậy mới gọi là thắng, vậy mới gọi là hoàn toàn có được.

Khi người yêu một người, bạn sẽ trở nên có lòng tham, sẽ hi vọng có tất cả, bao gồm linh hồn và thể xác của cô.

Đêm đó tìm được ô ở trên đường cao tốc, cô lựa chọn đi cùng với hai người anh trai của mình.

Ở trước cửa quán ăn Tư Phòng Thái, cô lần nữa lựa chọn người khác.

Anh vẫn luôn nghĩ, có lẽ, cô cần có thời gian, cô còn nhỏ như vậy, lại quen được anh nuông chiều rồi, làm sao có thể hiểu rõ thế nào là yêu chứ?

Đột nhiên gặp lại, cô đều không giao mình cho người khác, điều này không phải chứng tỏ cô yêu anh sao?

Vậy mà, hôm nay anh nhìn thấy gì? Cô nhóc ngốc nghếch này, cô không giao thân thể cho người khác, nhưng lại đồng ý lời cầu hôn của người ta! Cuối cùng, lòng của cô, vẫn còn thuộc về người khác.

Khoảng khắc đó, anh phát hiện thân thể mình run rẩy, chính xác hơn là đau đớn? Hay là sợ hãi? Có lẽ đều có.

Anh thua, thua bởi hai anh em này, bị thua triệt để như vậy.

Chỉ cần nghĩ đến, có một ngày, cô bước ra khỏi thế giới của anh, đi đến một thế giới khác, cười với người đàn ông xa lạ, tim của anh liền giống như bị xé rách vậy, toàn bộ thế giới đều đen tối.

Chính là cảm giác này! Quỳnh Dao, kiểu cách, rồi lại chân thật.

Nếu như nhất định không chiếm được lòng của cô, vậy thì, anh nhất định phải lấy được người của cô! Nhất định phải lấy!

Giờ khắc này, anh đột nhiên hiểu ra một câu nói, bạn giao trái tim cho một người, thì bất kể là vui sướng hay là khổ đau, cũng đều do người kia tới nắm giữ.

Anh hồi lâu không nói gì, chỉ là ánh mắt hung ác nham hiểm mà nhìn chăm chăm vào cô, giống như nhìn chăm chăm một con mồi đang nhốt ở trong lồng.

Chung Tĩnh Ngôn nên phát run, nên sợ, nhưng mà, có lẽ là do khoảng cách khá xa, ở trong ấn tượng của cô, một ông chú lúc nào cũng đối với tất cả mọi thứ với dáng vẻ lười biếng thông dong, lạnh nhạt cao cao tại thượng, lúc này lại cô độc yếu ớt như thế.

Ánh mắt của anh vẫn hung ác nham hiểm như vậy, thậm chí có vẻ có chút âm trầm, nhưng mà, anh nhìn cô như vậy, giống như cô là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời anh, một khi mất đi thì ánh sáng duy nhất cũng sẽ bị chết.

Trái tim của cô co rút thành một cục, không phải là bởi vì sợ, cũng không là bởi vì khiếp đảm, cô chỉ là cảm thấy lòng mình chua xót.

Cô rõ ràng biết được, ít nhất, giờ khắc này, lòng của cô, là nghiêng về chú Quý, một người co ngạo như thế, cô không cần anh đau lòng như vậy nữa, nửa phần cũng không cần.

"Đừng như vậy! Đừng nhìn tôi như vậy."

Anh cảm thấy cô run rẩy, cho là cô đang sợ.

Anh cười lạnh, "Sợ cái gì? Tôi không nỡ giết em, thậm chí còn không nỡ đánh em."

Anh cúi lấy một túi hồ sơ từ trong tủ bảo hiểm, "Bộp" một cái, ném lên bàn làm việc, "Đây là tất cả hồ sơ của em, trước khi những người kia vào,

em hãy cầm đi, chúng ta liền kết hôn xong."

Những tài liệu chứng nhận này của cô đáng lẽ được đặt trong khách sạn do trường học sắp xếp, sau đó cô có gọi điện thoại về, bên phía trường học nói không tìm được.

Nhất định là anh đã tìm Sa Lệ, Sa Lệ không biết tình hình, liền đưa cho anh.

Chung Tĩnh Ngôn nghi ngờ nhìn anh, không thể tin được anh đột nhiên trở nên hữu nghị như vậy.

Hắn rút ra một điếu thuốc lá, nhớ tới cái gì đó, liền không đốt nữa, chỉ là gõ gõ trên bàn, nhíu mày nhìn cô.

"Chú đừng mơ tưởng tôi sang đó, chú đừng mơ tưởng." Cô căn môi trừng anh, người này, anh mới không có tốt như vậy. Không đánh ý nghĩ xấu làm sao con chim kia lại lớn như vậy?

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Anh quyết định muốn trêu chọc cô đến khi phải cầu xin tha thứ, hô hấp nóng hổi nặng nề phun trên mặt, ánh mắt màu xanh dương sâu như biển nhìn chăm chăm phản ứng của cô, nhìn cô híp mắt, nhìn cô cắn môi, nhìn cô mất khống chế run rẩy.

Lúc này, Chung Tĩnh Ngôn đã biết, không thể xoay chuyển, anh và cô, cuối cùng vẫn là phải dây dưa rồi.

Người đàn ông này, quá mức cường đại, chỉ cần là cái anh muốn, làm sao anh có thể để người khác nói ra chữ không?

Hơn nữa, thân thể của bọn họ cũng thế, quá mức quen thuộc, quen thuộc đến nỗi chỉ cần một ánh mắt, một tiếng thở gấp, một dấu tay, thậm chí không cần tiếp xúc hay chạm vào, nhưng vẫn có thể dễ dàng gợi lên ham muốn.

Cho dù cô không nguyện ý, nhưng thân thể của cô, đã sớm có phản ứng mãnh liệt hơn lí trí.

Ngón tay của anh mỗi lần lướt qua một chỗ nào đó của cô, cố ý không cho cô sáng khoái, nhưng nhạy cảm như vậy, vẫn bị ngón tay của anh làm cho thân thể không ngừng co rút nhanh, không cần anh chế ngự, bản thân cô đã tự mở hai chân ra đến mức lớn nhất.

Vốn là cô đang ngồi ở trên bàn làm việc, bởi vì anh cố ý chọc ghẹo, nhưng hai chân lại không thể dùng sức, nên bản thân cô đành phải cọ sát chỗ mẫn cảm nhất vào ngón tay của anh, bất tri bất giác, lại biến thành nửa ngồi ở trên bàn, hai chân mở rộng ra, ở giữa để lại cho anh tự do ra vào.

Nếu như nói trong vòng bốn năm qua cô trưởng thành như thế nào, thì trong quá trình trưởng thành này, thì bao gồm từ trẻ con biến thành thiếu nhi.

Trẻ con là do anh ôm đi tiểu, thiếu nhi là tự bản thân cô ngồi tiểu.

Trẻ con là bị động, muốn tiểu cũng không biết, phải do người lớn ôm ra ngoài, thiếu nhi đã biết bản thân mình muốn tiểu, thậm chí sẽ nói cho người lớn, "Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, bảo bảo muốn đi tiểu."

Lúc này, bảo bảo này cũng không ngoan, rõ ràng rất muốn nói cho người lớn biết cảm thụ của mình, nhưng mà, lại quật cường cắn môi, thật sự kiềm chế không được rồi, liền ngậm vào vành tai của người lớn, "Hu hu."
Cô là một con cún nhỏ bị chủ nhân ức hiếp đến cực điểm, không ngừng nức nở nghẹn ngào.

Ở trên giường, cô luôn luôn thích gọi, ốm phải gọi, khó chịu cũng phải gọi, ăn xong lại càng phải gọi.

Những thứ này, đều là do anh dạy bảo mấy năm qua.

Anh thích cô kêu ra, càng lớn tiếng càng hưng phấn, giống như đó là đáp lại và ca ngợi anh.

Lúc này, Bảo Bảo lại cứ không để cho anh vừa ý, biết rõ anh thích nghe cái gì, lại cứ không chịu gọi cho anh nghe.

Vẻ mặt anh khó lường, cũng không nóng nảy, ngón tay thon dài, từ từ cọ sát, dùng sức chui vào, vừa câu lại vừa đâm vào vườn hoa bí ẩn, như đang vào chỗ không người.

Chung Tĩnh Ngôn cắn vào vành tai của anh, nước mắt cũng bị anh cọ sát đến chảy xuống, nhưng vẫn kiên cường không chịu gọi cho anh nghe.

Anh không ngừng đốt cháy trong thân thể cô, cô cũng sắp muốn hòa tan thành nước rồi.

Khoái cảm vẫn không ngừng chế ngự cô, khi ánh mắt cô buông thả, gần như đưa bản thân mình lên chỗ cao nhất thì ngón tay của anh đột nhiên từ trong cơ thể cô lui ra ngoài.

Cô buông vành tai của anh ra, một sợi chỉ bạc dặt tại khóe miệng, không rõ chân tướng liếc xéo anh, há mồm thở dốc.

Phù phù, đầu đỉnh nhọn phấn hồng chống đỡ trên lồng ngực trần trụi của anh.

Hút, liền lui ra.

Một hít một thở, gấp rút thế kia, giống như dùng cục đá nhỏ cứng rắn khê chọc vào trái tim của anh.

Gõ phải tim anh đập rộn lên, máu chảy như Vạn Mã hành quân.

"Kêu ra, kêu cho tôi nghe!" Anh ra lệnh.

"Tôi không muốn." Cô không được tự nhiên.

"Kêu lên! !"

Giọng nói của anh chắc chắn như vậy, hai ngón tay hướng về phía cục đá nhỏ kia bóp một cái, cô vừa đau vừa thoải mái kêu lên —— cố chấp nữa thì thế nào? Có khi nào cố chấp mà thắng nổi anh?

"Khi ở trước mặt bọn họ cũng kêu như vậy sao?" Anh âm trầm hỏi.

Hai ngón tay vẫn vân vân trên cục đá nhỏ như cũ, cả bầu ngực trắng chín mọng bị anh kéo lên kéo xuống không ra hình dạng, vẽ ra hai đường cong đáng thương trong không khí.

Mặt của cô từ ửng hồng trở nên trắng bệch, khó chịu đến nỗi chân cũng cứng, những thứ khoái cảm vừa mới tích lũy, trong lúc bất chợt đã không cánh mà bay.

Đây chính là trừng phạt của anh sao? Anh không chỉ biết tặng cô lên thiên đường bao nhiêu mà còn biết đánh cô xuống địa ngục bấy nhiêu.

"Tôi rất ngạc nhiên, tại sao các người không làm?"

"Nếu như giữa các người thật sự có tình yêu, tại sao không làm? Là em không muốn cho, hay là bọn họ không muốn?" Anh ép hỏi từng câu.

". Ai nói chúng tôi không làm?" Cô nghiêng đầu đi, không muốn nhìn anh.

"Chung Tĩnh Ngôn, em cho rằng Quý Thiếu Kiệt tôi là kẻ ngu ngốc sao? Em hãy xem em gái của em, em hãy xem trên người của em, có chỗ nào giống như bị người ta chạm vào?"

Anh hài hước dùng bàn tay nặng nề đánh vào nơi non mềm giữa hai chân cô, đánh cho cô vốn đang sung huyết, càng thêm nóng bừng.

Cô không nói ra lời.

Cho dù đồng ý lời cầu hôn của các anh, nhưng bọn họ thủy chung vẫn không làm tới bước cuối cùng, tại sao lại như vậy? Chính bản thân cô cũng không biết.

"Có lẽ, có lẽ bọn họ đang chờ đến khi kết hôn, như vậy mới có ý nghĩa. . . ." Cô nói như vậy.

Cũng không phải là cô không nhìn thấy vẻ bi thương chợt loé lên trong mắt của các anh, nhưng mà, cô lại thủy chung không có cách nào thuyết phục bản thân mình vượt qua cánh cửa cuối cùng đó.

Có lẽ, suy cho cùng cô cũng xa cách các anh bốn năm, xác thực cần một ít thời gian mới có thể thích ứng lại lần nữa.

". Chuyện này không có liên quan đến chú. Chúng tôi. Cuối cùng cũng phải làm."

Cuối cùng cũng phải làm! Những lời này, chọc cho ánh mắt màu xanh dương của Quý Thiếu Kiệt đột nhiên âm u, sắc mặt tối tăm đến dọa người.

Cô cảm thấy quanh người anh tản mát ra hơi thở lạnh lẽo, hơi ẩm đầy đủ trong phòng cũng không ngăn cản được.

Đôi tay bị trói như vậy, anh lại giống như một con Liệp Báo đi săn bị thương, khiến cô không khỏi sợ hãi, lòng bàn chân nho nhỏ cũng sắp không chịu được bản thân, run run như một cây nhỏ trong gió.

Giữa lúc im lặng, anh đột nhiên cầm lấy cái giá trên quần áo bên cạnh, lấy hai tay đang bị trói của cô lên cái giá đó.

Như vậy, cô liền giống như một con cừu non chuẩn bị làm thịt, lại vừa giống như một người phụ nữ phạm tội sắp bị hoả thiêu trong cổ đại, bị động không thể uốn éo, không thể treo ở đó.

Cái giá này không cao cũng không thấp, làm cô không thể không thay đổi tư thế ngồi chồm hổm thành quỳ, toàn bộ nửa người trên khổ cực thẳng dựng lên.

"Hu hu, tôi sẽ nghe lời, tôi sẽ trả nhẫn lại cho anh tôi, chú. Đừng đùa nữa có được không?" Bị treo ngược kỳ lạ như vậy, cô không biết anh sẽ làm cô như thế nào, người kia có rất nhiều biện pháp giày vò, cô không thể không hạ thái độ đến mức thấp nhất, chán nản khẩn cầu.

Anh nghiêng mặt sang bên cạnh, đối với dáng vẻ lúc này của cô rất hài lòng.

Tư thế như vậy, khiến chỗ cần nhô thì càng nhô ra, chỗ nên vãnh cũng vô cùng vãnh lên, nước chảy dạt dào, ai không chịu nổi muốn nhéo một cái sẽ đứt đoạn, như những giọt nước mưa Rơi xuống đất, xuyên vào nơi có ánh sáng, cô chính thức trở thành loã thể 360 độ, mỗi một góc ngách trên toàn thân đều biểu diễn ở trước mặt anh.

Anh thật sự yêu thích cô hoàn mỹ như vậy, yêu vô cùng, rồi cũng hận vô cùng, hai chủng loại cảm xúc cực đoan này bành trướng trong lòng anh, va chạm, đụng phải làm lòng anh phát đau, không cách nào thổ lộ, đột nhiên duỗi cổ qua cằm lên mặt cô một ngụm.

Cắn đến nặng như vậy, trên mặt nổi lên dấu răng, Chung Tĩnh Ngôn đau đến nhếch miệng.

Một cái cắn này, ở giữa răng Quý Thiếu Kiệt dường như nhận được khoái cảm, càng không thể thu hồi, từ gương mặt của cô, cổ, đầu vai, nách, đỉnh nhọn, bụng, rốn, hạt đậu nhỏ, thẳng xuống dưới, cắn cho đến đầu ngón chân thon dài.

Mỗi một miếng đều không nhẹ, mỗi một miếng cũng lưu lại hai hàng dấu răng, mỗi một miếng, đều làm Chung Tĩnh Ngôn kêu lên thảm thiết, đến cuối cùng, giọng nói của cô cũng không còn ra hơi nữa rồi, khắp người đều đều in hằn dấu vết của anh.

"Quý Thiếu Kiệt, chú bị điên rồi!"

"Quý Thiếu Kiệt, chú bệnh thần kinh!"

"Chú, đau quá, đừng cắn nữa."

Anh lại cắn ngược trở lên, nhiều lần dừng lại ở nách của cô, nơi đó, đều trắng trắng giống như phía dưới, hình như không có lỗ chân lông, cũng không có một chút xíu sắc tố chìm, vô cùng mềm mại, nơi đó cho tới bây giờ đều râm mát, che đậy, lúc này treo ngược như vậy, bị anh làm tới làm

lui không chút kiêng kỵ, cô lại vô cùng sợ nhột, anh lúc liếm lúc cắn, động một cái cô liền kêu một tiếng, muốn co lại, nhưng thân thể lại bị trói nên co lại không được. Khóc đến nước mắt nước mũi tràn trề, anh muốn cô nói gì cũng phải bằng lòng.

Tôi thích chú!

Chú thật là giỏi.

Chung Tĩnh Ngôn chỉ thích một mình chú!

Cái gì mà tê dại cũng đều bắt chấp, chỉ mong anh tha cho cô.

Mãi cho đến khi nói ra hết những lời nói anh thích nghe, anh mới bằng lòng miễn cưỡng buông tha cho cô.

Đôi tay cô bị trói, treo ngược ở nơi đó, đáng thương quỳ xuống, toàn thân đều là dấu răng, khắp người ửng hồng. Dáng vẻ dâm tà lại yêu mị

Bất kể một người đàn ông nào nhìn thấy cô như vậy, sợ rằng cũng sẽ bị kích thích lòng tà ác.

Lúc này, ở một chỗ khác trên bàn làm việc đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, Quý Thiếu Kiệt không nhịn được cởi chiếc d'đ'l'q/d quần hưu nhàn bên dưới xuống, con chim to lớn của anh lập tức linh hoạt nhảy ra ngoài, giống như duỗi cánh muốn bay lên vậy. Anh cứ như vậy mà để con chim vung vẩy đi tới nhận điện thoại.

"Cục dân chính đã cho người tới rồi à? Để cho bọn họ chờ!" Dáng vẻ anh không kiên nhẫn, bực một tiếng cắt đứt.

Có chuyện gì, cũng phải chờ anh làm xong việc rồi hãy nói.

Anh lại vung vẩy chim lớn đi tới, ánh mắt chợt lóe, nắm lấy cằm của Chung Tĩnh Ngôn, chỉ vào cái bàn để cho cô nhìn.

Cô bị anh bức, choáng voáng nhìn xuống mặt bàn, thì ra là gương mặt của cô càng lúc càng đỏ.

Trên chiếc bàn làm việc màu đen, chẳng biết lúc nào, lại nhỏ một vũng nước đọng, ở trên mặt bàn tạo thành một cái hình bầu dục đang dần dần tràn đầy.

Anh cầm lấy cái ly uống nước của anh, đặt ở giữa hai chân cô, xấu xa nói, "Chớ lãng phí, dùng cái ly này để đón lấy."

"Chú khốn kiếp!" Rốt cuộc cô không nhịn được xấu hổ và nhục nhã như vậy, giận đến toàn thân phát run.

"Chặc chặc, tôi càng khốn kiếp em càng thích. Những thứ này, đều là do vừa rồi tôi cần em nên mới chảy xuống đó, không phải em mắng tôi sao? Sao nơi này lại phản ứng lớn như vậy chứ?" Anh tiếp tục kích thích cô.

Cô không còn cách nào với anh, bị anh trói như vậy, mắng hết mức, đánh không lại, chỉ có thể khóc hu hu.

Anh dường như rất thích thú khi trêu chọc cô, để cái ly nhắm giữa hai chân cô, giọng nói đột nhiên mềm nhũn, "Bảo bối, đừng nói tôi chưa cho em cơ hội, đừng nói tôi ngại chuyện tốt giữa anh em các em. Chỉ cần hôm nay em có thể làm đầy cái ly này, tôi lập tức thả em, chẳng những thả em, còn buông tha cho các anh của em, về sau cũng sẽ không tìm các người gây phiền phức."

Cô đâu nào chịu tin, chỉ là hu hu mắng anh khốn kiếp.

"Không tin? Hai cái đùi phụ nữ thật sự rất nhiều, em thật cho rằng tôi không có em thì không được sao? Ta cũng chỉ là trêu chọc em thôi."

Những lời này có chút đáng tin, tiếng khóc của cô từ từ giảm xuống.

Anh nhìn cô từ từ buông lỏng, khóe môi nâng lên, "Đến đây đi, bảo bối, chúng ta đánh cuộc một lần, đây không phải là chuyện gì xấu."

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Vẫn Chưa Có Đầy Mà

Công bằng mà nói, con người của Quý Thiếu Kiệt, lúc bình thường, có rất ít người có thể kháng cự lại sức quyến rũ của anh.

Ở trước mặt người ngoài, bình thường phong cách của anh có lười biếng ười nhã, phẩm hạnh thân sĩ, phong cách tự nhiên tùy ý, giống như bầm sinh, tuyệt không cứng nhắc làm bộ.

Đối với người bên cạnh, tính khí của anh cũng không tốt, đại đa số mọi người đều sợ anh, gần như không có người nào dám gọi thẳng tên của anh ở nơi riêng tư. "Quý đồng", "Quý tiên sinh", những người xung quanh đều gọi anh như vậy, trong giọng nói ẩn chứa sự tôn kính và sợ hãi anh tự đáy lòng.

Mấy năm nay, anh kinh doanh càng lúc càng lớn, thịnh thoàng ở nước Anh Chung Tĩnh Ngôn cũng sẽ đọc được những bài báo và báo cáo có liên quan đến anh. "Thiên tài thương giới đến từ Trung Quốc!", người bên ngoài thích dùng những từ này để hình dung về anh.

Ngay cả trong trường học hiện giờ của Chung Tĩnh Ngôn, nói đến tên của anh, cũng đều như sấm bên tai mọi người, giáo sư của cô cũng thường thường nhắc đến chuyện năm đó của Quý Thiếu Kiệt với cô, ưu tú thông minh, toàn bộ khen thưởng hàng năm, nói xong lời cuối cùng, d'đ/l'q/d lúc nào cũng dùng giọng nói đầy tiếc nuối, "Đáng tiếc, cậu ấy là một người Trung Quốc rất truyền thống, người nhà đều ở tại Trung Quốc, lại là con trai độc nhất, cậu ấy phải trở về nước chăm sóc, nếu không, ở lại chỗ này tiếp tục bồi dưỡng, sẽ có phát triển rất tốt."

"Hiện giờ chú ấy đang phát triển trong nước." Cuối cùng, Chung Tĩnh Ngôn vẫn không nhịn được mang theo vài phần kiêu ngạo mà nói như vậy.

Mà ở trước mặt người nhà, tính khí anh lại có chút trẻ con không giải thích được, không thích ăn gì đó, ví như hành gừng tỏi, cho dù là đặt ở trước mặt anh cũng sẽ tức giận, nhìn người trong nhà quá cứng chiều Chung Tĩnh Ngôn thỉnh thoảng còn có thể ghen tuông không để ý tới người ta.

Nếu như nói có ngoại lệ, đại khái Chung Tĩnh Ngôn chính là ngoại lệ duy nhất.

Chỉ cần nghe lời nói của anh, không phạm phải quy tắc của anh, anh liền cứng chiều cô đến tận trời.

Tất cả những thứ cô cần hay không cần, chỉ cần anh cho là đồ tốt, tất cả đều sẽ đưa cho cô. Có một khoảng thời gian, Chung Tĩnh Ngôn vì muốn lấy được học bổng mà liều mạng, đến nỗi rất gầy, anh triệu tập tất cả đầu bếp phương Tây, thuận tiện lúc nào cũng dễ dàng làm ra khẩu vị cô thích. Anh thường nói, anh kiếm tiền không phải là cho phụ nữ của mình tiêu hay sao?

Dĩ nhiên, tật xấu của anh cũng không ít, ví như, mỗi lần đến nước Anh, đều muốn ở trên giường quán chân cô cả ngày, mỗi lần đều thích làm những kiểu dáng ly kỳ, cổ quái. Cô thường làm cùng anh không được bao lâu liền yếu ớt kêu đau kêu mệt, nhưng anh dù là không vào được, chỉ là vuốt ve, nắm, ôm, cũng nhất định phải quán lấy cô, cô cũng cảm thấy khó hiểu, bộ dáng đó của anh, giống như chưa từng thấy qua phụ nữ vậy, tham lam đến không chịu nổi. Mỗi lần đều làm cho cô đến nước mắt đầy mặt cầu xin tha thứ hoặc ngắt xiu mới thôi.

Anh chính là một người hư hỏng như vậy, nhưng có thể xấu như Satan, khó trách người ta đều gọi anh là Quỷ Kiến Sầu.

Giống như hiện giờ.

*

Đây là một buổi chiều gian ác.

Dưới trời chiều mùa đông lạnh lạnh, tứ chi mở ra hấp dẫn ánh mắt người nhìn.

Cô gái trẻ tuổi loả thể như một con cừu non, ánh mắt khổ sở, bất đắc dĩ, rồi lại bất lực, cứ như vậy mà bị treo trên giá treo quần áo.

Thân thể quý thẳng tắp, hai chân bị ép buộc tách ra, giữa chân còn đặt một cái ly uống nước màu đỏ chót.

Quý Thiếu Kiệt cầm lấy chiếc áo lông mềm mại mà anh đã cởi ra, lót đệm dưới đầu gối cô.

"Bảo bối, nhắc chân xuống, nhắc xuống." Anh ôm cô từ phía sau dụ dỗ, dù tức giận như thế nào đi nữa, bà xã mình, nên yêu vẫn phải yêu.

Cô tuyệt đối không muốn cảm kích, tư thế như vậy, vất vả lại khuất nhục.

Mí mắt cô vô cùng khô ráp, thân thể đau nhức, bị anh đùa nghịch kiểu này kiểu nọ, hoảng hốt nhớ lại khoảng thời gian qua lại không dài của cô và anh.

Anh thờ ơ nhìn ánh mắt mơ màng của cô, mấy năm qua, chính là quá lo lắng cho cảm thụ của cô, yêu cô, cưng chiều cô, dung túng cô, luôn nghĩ, đợi cô lớn lên, sớm muộn gì cũng sẽ hiểu anh yêu cô, rồi sẽ yêu anh. Đáng tiếc, cô gái ngốc nghếch này, về mặt tình cảm lại trì độn thế kia.

Đối với cô, chỉ có thể mạnh mẽ đoạt lấy, nếu muốn đợi bản thân cô tự hiểu, chỉ sợ anh phải đợi đến trắng đầu.

Anh lại ung dung thi triển ma pháp trên người cô, dùng môi. . lưỡi hôn, dùng ngón tay gầy. . bóp, dùng làn da nóng bỏng cọ sát.

Mặt mày cô như khóc như không, chỉ cầu nguyện anh kết thúc nhanh một chút, nhưng thân thể đã đắm chìm vào anh trước linh hồn.

"Chỗ này của em không có xương, sao lại đứng cao như vậy?"

"Sao nơi này lại không có một ngọn cỏ nào vậy? Giống như của em bé mấy tuổi."

Miệng anh nói ra đầy những lời xấu xa, cô chỉ có cảm giác không thể lọt vào tai, hai mắt nhắm nghiền, bịt tai lại, nhưng thân thể và lỗ chân lông lại mở rộng, nên nghe rất rõ ràng những lời anh nói.

Giữa ánh sáng tự nhiên rực rỡ, hai con thỏ trắng trắng tròn tròn, như sữa tươi đọng lại, ở giữa là đỉnh nhọn phấn hồng trời sinh, non mềm có thể nhìn rõ từng mạch máu, chỉ cần nhìn thôi đã làm d'đ/l'q;d cho người ta chảy nước miếng, hận không thể mút vào một ngụm. Đầu đỉnh nhọn này, kỳ diệu hơi hơi căn câu, theo từng nhịp thở của cô mà nâng lên hạ xuống, giống như cái miệng của một chú chim nhỏ vừa mới tỉnh ngủ, nhẹ ngược, nhọn. . nhọn. . vênh lên, là gào khóc đòi ăn, nhìn anh kiếm ăn với dáng vẻ đáng thương.

Như miệng nhỏ này mong muốn, anh cúi người, ngậm vào, càng mút lại càng nghiện, một viên nho nhỏ non mềm như vậy, làm anh có chút không biết nên xử trí như thế nào, chỉ sợ dùng quá sức sẽ bị hỏng mất, nhưng trong thân thể lại mơ hồ sinh ra một suy nghĩ thô bạo.

Cô bị mút đến luôn miệng kêu đau, thật sự sợ anh buốt mất viên thịt kia vào bụng, anh ngược lại đi lên ngậm môi của cô, đẩy đầu lưỡi nhọn của cô ra ngoài, mạnh mẽ tàn sát đầu lưỡi, làm nước miếng chảy ra theo khoe miệng như những sợi chỉ bạc chảy vào trong miệng anh, tư vị ngọt ngào làm anh sinh ra cảm giác lo âu, cảm thấy không đủ, nhiều hơn nữa cũng không đủ.

Khi mút lưỡi cô đến tê dại, khó thở, cuối cùng anh cũng buông cô ra, liếc mắt nhìn vào cái ly bên dưới, không nhìn được kinh hô: "Ah, chảy nhiều như vậy nha!"

Cô những lời này của anh làm cho mắc cỡ đỏ mặt giống như rỉ máu.

Thế nhưng anh lại đến gần nghiêm túc quan sát, giống như khó hiểu nước dịch trong ly kia là từ đâu mà đến, tiếp xúc gần như vậy, hơi thở nóng hổi đều phả lên người cô rồi.

Cô cảm thấy ánh mắt đó không có ý tốt, rõ ràng nên buộc chặt, nhưng cánh bướm đó, lại hưng phấn đến bản thân cô cũng bất lực, trước mặt anh không ngừng khép mở, liên tiếp nở rộ, nước dịch trong suốt, càng thêm dồn dập phun ra —— bản thân vừa sợ vừa xấu hổ rồi lại cảm thấy bất lực, bản thân lo lắng, trở thành hình ảnh tươi đẹp nhất mà cả đời này Quý Thiếu Kiệt gặp qua.

Tí tách! Tí tách! Trong ly đã tích được một ít nước dịch, lại có nhiều thêm nước dịch nhỏ vào, phát ra tiếng vang thanh thúy, quả thật làm Chung Tĩnh Ngôn hận không thể trực tiếp hôn mê.

Cô là thạch tín, cũng là mật đường của anh.

Tiếng nước chảy rõ ràng này, như trân châu rơi trên khay ngọc, nghe vào trong tai Quý Thiếu Kiệt, oanh một tiếng, máu toàn thân cũng sôi trào.

Anh không thể tiếp tục nhẫn nại, chuyển người qua bên kia, quỳ gối sau lưng Chung Tĩnh Ngôn, một tay khẽ nâng cặp lông mày tròn của cô lên, một tay khác nắm “người anh em” của mình, nhắm ngay vào nơi tiêu hồn phía dưới, hung hăng cọ sát.

Khe móng đã bị mở rộng, khe hở của cánh hoa cũng bị cọ sát đến vỡ ra, bất cứ lúc nào cũng có thể chờ con chim to lớn nổ tung, khiến cho Chung Tĩnh Ngôn bó chặt thần kinh, nhưng anh vẫn không muốn vào, chỉ từ từ cọ

cọ, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, trong tròng mắt đen đầy sương mù nửa giận nửa oán nhìn anh, giống như đang nói..., đừng đùa nữa, mau vào đi!

Ánh mắt vô tội thúc giục của cô làm Quý Thiếu Kiệt càng thêm hưng phấn, anh nhìn thấy nhiều nước dịch nóng hổi từ trong chỗ tư mật chảy xuống ly thủy tinh. Cặp lông cẳng tròn co rụt lại, dùng sức đỡ lấy! Tròn đầy, cây gậy thô to tiến vào nơi tuyệt diệu chặt khít không thể nào tin được.

Cảm giác thống khoái đến cực điểm, làm cho hai người đều không chớp mắt, tê dại từ ngọn tóc đến mũi chân.

Dừng lại hai giây, anh mới bắt đầu di động, thân hình con chim to lớn giống như cái đầu hạt mưa, vừa vội vàng lại vừa chặt chẽ tấn công vào chỗ non mềm nhất của cô.

"Đau. Đau... Đau quá, chú ra ngoài có được không?" Cô bị anh tấn công đến lục phủ ngũ tạng cũng đảo lộn, trên lưng lại có một cánh tay đáng kiềm chặt, chỉ có thể suy yếu cầu xin, khẽ gọi.

Cô lên tiếng thê thảm như vậy, anh không thể không nhẹ thở gấp, tạm thời rút cây gậy thô to ra, khiến nó vênh lên, ở trong không khí bốc hơi nóng, dính đầy nước dịch của cô, đỉnh đầu giống như một cái miệng dài, khẽ khép mở, đột nhiên bị rút ra như vậy, tức giận đến độ muốn rống ra tiếng ròi.

Chưa kịp đợi cô nghỉ đủ, anh cũng chỉ có thể vội vàng nhét nó về lại nơi tuyệt vời không thể tả...

Chung Tĩnh Ngôn bị anh trêu chọc không phân rõ Đông Tây Nam Bắc, cảm giác mình giống như cái miệng giếng sâu, nước dịch nóng hổi từ trong chỗ sâu thân thể anh liên tục không ngừng rút ra.

"Chú, tha cho tôi."

Tiếng la của cô mơ hồ có chứa ý khóc, nhưng cầu xin trong lúc làm tình, sao có thể giữ lời? Lúc nào cũng mang theo bảy phần làm nũng ba phần oán. Nghe vào trong tai đàn ông, đó là một loại quyến rũ cực hạn, chỉ muốn giết chết cô mới có thể bỏ qua.

Anh đưa tay sợ lên phần bụng, cảm xúc mềm mại trong tay, có một cây gậy sắt cứng rắn —— là anh đang ở bên trong cô.

Huyết nhục tương liên như vậy, làm anh thỏa mãn than thở.

Dần dần, hai người tiến vào tiên cảnh, lý trí tan vỡ, dĩ nhiên, cảm giác khoái cảm nhanh chóng áp đảo tất cả, bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, hô hấp, nhịp tim cùng tần số, cùng với mỗi một tế bào trong thân thể đều run rẩy, đúng là ăn ý không có ngôn ngữ nào diễn đạt.

Cao triều lại tới. Nước dịch bên trong ly thủy lại lại nhỏ giọt một hồi.

Chung Tĩnh Ngôn ở trong lòng anh co giật hồi lâu.

Trong cả quá trình phun bắn, thân thể cô uốn éo thành một khối màu hồng, chỉ biết dựa vào người đàn ông phía sau.

Quý Thiếu Kiệt nhìn chăm chăm vào bộ dạng điên cuồng, phóng dăng khi lên đỉnh của bảo bối, vô cùng mềm mại và xinh đẹp, thật là yêu tận xương tủy, dịch thể thông qua đường ống là lúc khoái cảm trở nên kịch liệt gấp bội, giống như rút gân lột xương vậy!

Chung Tĩnh Ngôn vẫn quỳ treo ngược, vô lực tựa vào lồng ngực anh, thân thể vẫn còn dư âm sau vận động kịch liệt, chỗ tư mật cứ khép mở khép mở, cố gắng đẩy cây gậy sắt vẫn còn trong người cô ra ngoài.

Thế nhưng anh lại không chịu, lấp kín cô chặt hơn, cô không thể động đậy, chất lỏng giàn giụa, lại chỉ có thể cứ như vậy mà để cho anh cắm cây hung khí này, giống như anh đang cắm cờ xí.

Khoảnh khắc đó, cô thuận theo như vậy, anh nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn xuống.

Một cái hôn quý trọng như vậy, giống như sợ cô hòa tan bay đi mất.

Cô cảm thấy, có cái gì đang thiêu đốt trong máu, mà đây là cảm giác cô chưa bao giờ có!

Cô chợt cảm thấy vô cùng sợ hãi, giống như bản thân cô đã hoàn toàn rơi vào tay giặc và huỷ diệt!

Anh hôn cô, cô cũng hôn trả anh, khi cô nhận thấy được thì cô thế nhưng thật cũng ở đây hôn anh! Bờ môi hai người nóng bỏng dây dưa, cô hoảng loạn, giùng giăng muốn đẩy anh ra, thân thể đáng xấu hổ run rẩy!

Anh đè cô lại, không để cho cô thoát đi, ở trong miệng của cô, môi lưỡi của cô, mơ mơ hồ hồ nói ra ba chữ, phát âm ươn ướt mà mị mờ.

Chung Tĩnh Ngôn mơ màng muốn chết, hoàn toàn không có cách nào phân rõ anh nói cái gì.

Thắt lưng trên cổ tay được mở ra, thân thể mềm mại được anh ôm vào trong ngực, gọi tâm can bảo bối, dụ dỗ, hôn, xoa bóp nơi bị siết đỏ.

"Em xem, cái ly cũng đầy rồi!" Anh đột nhiên nói.

Chung Tĩnh Ngôn cả kinh chợt mở mắt ra, ngón tay thon dài trắng nõn, nâng ly nước màu đỏ tà ác lên, bên trong cốc nước, hơn phân nửa nước dịch trong suốt.

"Nhiều như vậy đấy!" Anh đáng ghét thổi khí nóng bên tai cô.

"Chú vui mừng? Chú sáng khoái? Còn không thả tôi đi?" Cô tức giận đến đỏ tròng mắt.

Cô nghe được anh cười nhào, nhưng không nghe ra anh vui mừng cùng mê luyến.

"Còn chưa có có đầy mà. Còn thiếu một chút nữa, có muốn anh thêm chút sức nữa không?" Tay của anh lại chuyển qua giữa đùi quệt một cái, đưa ngón tay ước sững khoe khoang cho cô nhìn.

"Sao. Sao chú nói chuyện mà không giữ lời?" Cô xoay người đấm anh, hai bắp chân thon dài lúc này không cần quỳ nữa, ngồi ở trên bàn đập lung tung.

"Không tin lời của tôi còn đồng ý với tôi? Đó là do chính bản thân em cũng muốn rồi." Anh cười thoải mái mà xấu xa. Sau khi nam nữ trải qua chuyện ân ái, tức giận cũng sẽ trở nên dịu dàng.

"Là chú xấu tính, cho dù tôi không đồng ý, chắc chắn chú sẽ có cách khác tới giày vò tôi."

"Ngoan bảo bối, vẫn chưa đầy, phải nghe theo lời của anh. Để cho anh chăm sóc em, gả cho anh đi!" Anh ôm chặt cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô lại giống như nỉ non, giọng nói không lớn, lại giống như đã dùng hết tâm tình anh đang có, tình chân ý thiết(chân tình) như vậy.

Cả đời ở trong lòng anh, anh xây dựng cho cô một mái nhà ấm áp, che chở cô, cô được anh che chở, cùng nhau từ từ đến già, tình cảnh như thế, có phải quá mức tốt đẹp không?

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chú Quý Kết Hôn!

Mười mấy người đang đứng trong phòng làm việc của Quý Thiếu Kiệt đều là nhân viên cao cấp của tập đoàn Quý Nhân.

Tuy rằng không ít người, nhưng trong phòng có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Cục dân chính cử tới hai nhân viên ghi danh, đều là hơn bốn mươi tuổi, nhận được chỉ thị của cấp trên liền chạy tới đây, ở bên ngoài đợi nửa buổi chiều, lộ vẻ kinh nghiệm phong phú, giọng nói vang dội rõ ràng, bảo đảm người trong cuộc có thể nghe được rất rõ:

"Xin hỏi ngài Quý và cô Chung là tự nguyện kết hôn sao?"

"Xin hỏi hộ khẩu, thẻ căn cước hoặc là hộ chiếu của hai vị đã chuẩn bị xong chưa?"

.....

Trong lòng Chung Tĩnh Ngôn được nhét một bó hồng mân cô che khuất nửa khuôn mặt, chiếc nhẫn trên ngón tay đã sớm bị người nào đó lấy đi rồi, đổi lại là một chiếc nhẫn kim cương chói mắt d;đ'l/q;d khoảng chừng năm sáu carat. Cô thần thờ ngồi trên ghế sa lon, chỉ cảm thấy cả người xụi lơ, mềm nhũn giống như sợi mì, cả đầu ngón tay cũng không nâng lên được.

Cô bị người nào đó chơi đùa không còn chút sức lực nào, trong phòng hơn mười đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào cô, tình huống như thế, cô thật sự không còn cửa để trốn chạy.

Người đó vẫn luôn như vậy, tâm cơ thâm trầm, cực kỳ ác liệt.

Cô rõ ràng không đồng ý lời cầu hôn của anh, rõ ràng cũng chỉ là một mình anh đang tự diễn kịch một mình.

Ai có thể nói cho cô biết, cô chỉ là tới yêu cầu Quý Thiếu Kiệt không được tìm các anh của cô gây phiền phức, sao chưa nói xong đã bị làm một buổi chiều, làm làm một hồi liền đeo chiếc nhẫn đáng buồn cười này?

Mỗi khi cô muốn nói cái gì đó, người kia liền ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang bưng cái ly màu đỏ chót trên bàn lên, nhẹ nhàng uống một hớp.

"Trà hôm nay pha thật không tệ." Anh không ngừng tốt bụng mỉm cười với hai nhân viên ghi danh, "Bà xã tôi tự pha đấy!"

Tư thế uống nước như vậy, quả nhiên là ưu nhã.

Trịnh Hiểu Tuyên ở bên cạnh nhìn một chút cũng cảm thấy kỳ lạ, bên trong cái ly đó nhìn qua cũng chỉ là nước màu trắng nhạt mà thôi, ông chú Quý thật lòng cảm thấy bà xã chú ấy pha ly nước lọc mà cũng đáng giá khen tới khen đi như vậy sao?

Kỳ lạ hơn chính là, hình như mỗi lần chú Quý khen một câu, mặt của Lạc Lạc lại đỏ thêm một phần.

Trong suốt toàn bộ quá trình, Quý Thiếu Kiệt đều cười hề hề, vẻ mặt hết sức ân cần, nhưng anh thân là đồng sự trưởng của tập đoàn Quý Nhân, chỉ cần ngồi ở chỗ đó, khí thế cường đại đã hù dọa khiến hai nhân viên ghi danh chỉ dùng hai ba phút liền xong xuôi thủ tục, nhanh chóng rời đi. Cứ như vậy mà giải quyết xong chuyện kết hôn.

Người của tập đoàn Quý Nhân đã quen thuộc với phong cách xử lý mọi chuyện của ông chủ Quý Kiến Sầu của bọn họ nên không thấy sợ hãi, chỉ cần là anh nhận định, nhất định là mạnh mẽ vang dội, không từ thủ đoạn nào.

Trịnh Hiểu Tuyên thật sự không nhịn được, yếu ớt hỏi, "Chú, chú Quý, không phải chúng...chúng ta nên thông báo một tiếng với Chung."

Trên mặt Quý Thiếu Kiệt vẫn tươi cười rạng rỡ, chỉ là dùng cặp mắt màu xanh dương nhẹ liếc Trịnh Hiểu Tuyên một cái, đầu cô liền co rụt lại, hai vai đứng thẳng, làm hình dáng con rùa đen, "Chúc chú Quý và bạn học Chung Tĩnh Ngôn trăm năm hạnh phúc, Vạn Thọ Vô Cương!" —— cái gì mà cái này cùng với cái kia! Chung Tĩnh Ngôn nghe xong hận không thể một chưởng vỗ cho cô tỉnh táo lại.

Khi tất cả mọi người đi ra ngoài, cuốn sổ nhỏ màu đỏ mỏng manh không biết đã bị ai đó thả vào tay Chung Tĩnh Ngôn, cô nhịn không được mở ra nhìn: hai tấm ảnh chân dung, chụp tại trong phòng làm việc này, mặt cô khó chịu không tình nguyện, người kia lại lộ ra nụ cười như ý hiểm thấy như trẻ con, đầu khẽ nghiêng về phía cô.

"Bộp"! Cô ném cuốn sổ nhỏ lên bàn trà.

Trong mắt Quý Thiếu lập lánh tia chớp, giống như có vô số mũi nhọn ánh sao màu lam tối bắn ra tung toé: "Em giữ hay là tôi giữ giúp em? Khóa trong tủ bảo hiểm?"

"Chú đúng là điên rồi!" Cô quay mặt lấm bầm.

"Ah, đây câu nói đầu tiên sau khi chúng ta lĩnh chứng, tôi muốn ghi chép lại nhập sử sách, nhưng em lại nói chồng em điên rồi?"

Cô cắn môi trừng anh, trong đôi mắt lóe lên hơi nước, "Ai thừa nhận chú là chồng tôi? Đây tất cả là do chú tự biên tự diễn."

"Không thừa nhận cũng phải thừa nhận! Đời này, em chỉ có thể gả cho một mình tôi." Anh nâng cằm cô lên, trong đôi mắt có thần thái kỳ lạ, không nói lời nào, cánh tay bá đạo mở ra, ôm cô vào trong lòng, kiên. Lồng ngực cứng rắn đập đau chóp mũi của cô.

Hơi thở quen thuộc bao quanh cô, cô ở trong lòng anh ngãng mặt, nhìn thấy, trong con người màu xanh lam của anh có bóng của cô, chỉ có mỗi mình cô.

"Chú.... Chú hư hỏng như vậy, những người phụ nữ trong nước của chú thì sao? Cứ như vậy mà ấm đầu kết hôn, không sợ những người phụ nữ đó khóc chết sao?"

"Ah, em đang ghen sao?" Trên mặt anh kinh ngạc không giống như giả bộ, cho tới bây giờ bảo bối này chưa bao giờ nói với anh về những chuyện có liên quan đến đề tài này, quả nhiên linh chứng liền không giống nhau? Tâm trạng anh không tệ nên giải thích, nghe vào cũng có mấy phần thật lòng, "Anh vẫn luôn chỉ có một người phụ nữ là em!"

"Ai tin? Chẳng lẽ bản tính giày vò người khác của anh là do trời sanh sao?" Cô nói xong liền hối hận, giọng điệu này, giống như đổ phũ. "Chú có bao nhiêu phụ nữ cũng không liên quan đến tôi."

Cô đẩy anh ra, đứng lên muốn đi, nhưng hai chân mềm nhũn, lại đảo ngã về trên ghế sofa, vừa lúc bị anh lần nữa thuận thế ôm vào trong ngực chặt hơn, kéo bàn tay nhỏ bé của cô đưa lên môi khẽ hôn.

"Nghe lời, bảo bối ngoan! Nếu đã kết hôn với anh, thì hãy ngoan ngoãn sống bên cạnh anh, đi theo anh. Anh hiểu rõ, kết hôn như vậy, là hơi qua loa một chút, trước tiên chúng ta hãy linh chứng, em là vợ của Quý Thiếu Kiệt anh, về sau, dĩ nhiên anh sẽ bổ sung cho em một hôn lễ sang trọng, sẽ không để cho em chịu nửa phần uất ức."

"Về phía bên kia, vẫn còn một số chuyện lung tung chưa giải quyết, anh có thể cho em thời gian, nhưng mà bất kể làm chuyện gì, em nhất định phải nhớ kỹ cho anh, từ nay về sau, em là vợ của Quý Thiếu Kiệt anh. Thân phận đã thay đổi, cũng chỉ có thể làm những chuyện thân phận mới nên làm."

Hôm nay, em có thể trở về nhà họ Chung, nhưng ngàn vạn đừng quên thân phận mới của em."

Anh biết, việc kết hôn này, anh làm quá bá đạo, cô không cam lòng, không đồng ý, uất ức, nhưng mà, anh chính là người như vậy, thấy chiếc nhẫn trên tay cô, liền mất lý trí.

Cuộc hôn nhân này, anh nhất định phải làm. Chỉ có như vậy, dùng sợi dây vô hình nhốt chặt cô, bao lấy cô, cô mới sẽ không giống như cánh diều thả ra bên ngoài, chỉ cần buông lỏng sợi dây liền bay mất, anh không muốn trải qua cảm giác muốn tìm cô lại phải đi đường vòng nữa, tìm được cô bằng cách thông qua bạn bè.

Anh dịu dàng nói chuyện, Chung Tĩnh Ngôn cũng nhịn không được nữa, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, xoay người lại, một cái tát giơ lên một nửa, khuôn mặt anh tuần không né tránh chút nào, hơi hí mắt ra, cứ như vậy cứng rắn nhìn cô.

Tay, đúng là vẫn phải rũ xuống.

Tát anh một cái thì thế nào? Bốn năm rồi, tính cách của người đàn ông này, cô còn không biết sao?

Anh kiêu ngạo như vậy, thấy cô đột nhiên đeo chiếc nhẫn của người khác trên tay, sao có thể bỏ qua cho cô?

Không có được sự đồng ý của anh, trước khi anh buông tay cô trước, làm sao anh có thể bỏ qua cho cô?

"Chú khốn kiếp!" Cô khóc mắng.

"Bảo bối ngoan của anh, hôm nay là ngày tốt của chúng ta, em có quyền giữ im lặng, nhưng tất cả những gì em nói sẽ được làm bằng chứng lưu niệm đời đời con cháu, qua nhiều thế hệ."

Anh cười bưng cái ly đỏ thắm trên bàn lên, "Vợ à, khát nước không? Có muốn uống một chút không?"

Phi! Chung Tĩnh Ngôn xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt!

Anh ừng ực mấy ngụm, ông chú này không biết xấu hổ, thế mà thực sự thủy uống sạch nước dịch này đến cạn đáy.

Chung Tĩnh Ngôn còn chưa ý thức được cái gì, mặt của anh liền đỏ xuống. Giữa môi hơi nóng một chút, có chất lỏng hơi tanh truyền qua.

"Hu hu." Không cần đâu, thật buồn nôn.

Chung Tĩnh Ngôn đóng chặt đôi môi lại, nhưng mà, người nào đó sao có thể dễ đổi phó? Phía trên năm lỗ mũi cô, phía dưới chận miệng cô, đợi đến khi cô thật sự ngộp khí, ngứa quen đường cũ xâm nhập, nước dịch trong miệng, cứ như vậy mà chạy vào môi cô.

Hút. . Mút, quăn. . Dây dưa, Chung Tĩnh Ngôn kháng cự những thứ gì đó chảy xuống từ phía dưới của mình, nhưng không nhịn được ông chú xấu xa linh hoạt chống đỡ thật chặt lưỡi của cô, một miệng lớn khẽ mang theo chút mùi tanh của nước dịch, liền chạy qua chạy lại giữa răng môi của hai người, mạnh mẽ buộc cô nuốt xuống.

Cho ăn xong rồi, chính là hôn không ngừng.

Nước dịch này có mùi vị kỳ lạ, không ngừng lượn vòng trong hơi thở giữa răng môi hai người, quăn quanh, Chung Tĩnh Ngôn bị anh làm cho cả người như nhũn ra, ngay cả khí lực ngồi dậy cũng không có.

Trong lúc để cô thở, anh còn chưa đã ngứa liếm môi, "Bảo bối ngoan của anh, không đủ, thiếu một chút"

Đang khi nói chuyện, tay đã duỗi đi xuống, chen vào giữa hai chân Chung Tĩnh Ngôn, đẩy chiếc quần nhỏ ra, ở đó thăm hỏi một hồi vào cánh hoa vẫn còn sừng lên đến dọa người, dáng vẻ làm bộ kinh ngạc, "Ô, bảo bối ngoan, lại chảy nhiều như vậy, thật lãng phí." Diễn hình là kiểu được tiện nghi mà còn ra vẻ.

Chung Tĩnh Ngôn buồn bực đến không được, mặt lại càng đỏ hơn.

Trêu chọc cô đủ rồi, anh đứng dậy đi vào trong tủ bảo hiểm lấy ra một cái hộp nhung màu đỏ sậm, cái hộp đó, Chung Tĩnh Ngôn nhìn thấy dường như có chút quen mắt.

Mở ra, đúng là ngọc bội Long phượng nô đùa mà cô đã từng nhìn thấy bốn năm trước.

"Vật này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng mà của tổ tông nhà họ Quý để lại, ông nội anh nói, có nó, nhà họ Quý mới đời đời đều sinh con trai."

Bốn năm trước khi đến phòng làm việc của anh, khi đó, bọn họ mới gặp mặt lần thứ ba à? Vật quan trọng như vậy, thế nhưng anh lại muốn tặng cho cô chơi. Chẳng lẽ, khi đó, anh đã nhận định cô làm vợ sao?

Cô kinh ngạc nhìn nhìn về phía anh, anh cũng đang nhìn nàng, giống như hiểu nghi ngờ trong mắt cô, nhưng không nói gì cả, chỉ là cầm miếng ngọc bội kia lên, đeo vào cổ cho cô.

Màu xanh nhạt sáng bóng cực kỳ dịu dàng, giá trị của nó trong miệng anh không đáng bao nhiêu tiền, nhưng lần đầu tiên Chung Tĩnh Ngôn cầm trong tay, đã biết nó là ngọc cổ thượng hạng có giá trị xa xỉ.

Cô ngăn cản tay anh, giọng nói buồn bực, "Không phải chú muốn tặng vòng cổ cho tôi đấy chứ? Vậy tôi không cần, chú lấy lại đi."

"Bảo bối ngốc!" Anh nâng mặt cô, nghiêm túc nói, "Cái này là vợ của nhà họ Quý phải đeo, có thể phù hộ cho nhà ta sinh con, làm sao có thể nói không cần liền không cần?"

Cô chỉ là lắc đầu."Ai là vợ nhà họ Quý của chú? Ầm ỉ kết hôn, giống như những gia đình bình thường. Nói không chừng ngày nào đó."

Cảm giác trong lòng cô rắc rối phức tạp, giống như là phiền não, bất đắc dĩ, hoặc như là oán hận, càng giống như là một loại bị động không thể nghĩ sâu, khiến cho cô tức giận không được.

Nhưng cuối cùng cuộc hôn nhân này lại không rõ ràng như thế, ngây ngô đại dốt kết hôn rồi.

Trên đường đưa cô về nhà họ Chung, trong xe suốt dọc đường đều im lặng.

Quý Thiếu Kiệt là phiền lòng mà trầm mặc. Ai lại đồng ý để vợ mình trở lại hang sói chứ? Quý Thiếu Kiệt anh dĩ nhiên không đồng ý. Nhưng nếu không để cô về, không biết cô lại ầm ỉ với anh như thế nào nữa.

Anh có thể giam cầm cô cả đời, cứ như vậy mà trói cô lại trở về Anh, nhưng mà có thể trói được cô cả đời sao?

Yêu làm cho người ta tham lam, năm tháng sẽ làm người ta thành thục.

Có lẽ bốn năm trước, anh chỉ muốn thân thể, nhưng bây giờ, Quý Thiếu Kiệt anh không những chỉ muốn thân thể mà còn có trái tim.

Trịnh Hiểu Tuyên là sợ hãi mà trầm mặc. Người đàn ông cao gầy ngồi trên vị trí tài xế, tự mình lái xe, nghiêm mặt không lên tiếng, làm hại cô cũng không dám thở mạnh.

Chung Tĩnh Ngôn chỉ lo suy nghĩ vợ vẫn, một hồi nghĩ tới cảnh tượng mắc cỡ buổi chiều bị người đó treo ngược làm tới làm lui, một lát lại nghĩ tới mình thế nhưng cứ như vậy không giải thích được lãnh giấy kết hôn, một hồi nghĩ đến sau khi trở về, làm thế nào để giải thích chuyện này với ba và các anh, một hồi lại nghĩ đến chuyện các anh bị điều tra đã đến đâu.

Cô ngồi ở hàng ghế sau, quay mặt nhìn đường phố nhộn nhạo. Bầu trời ngội lạnh, giống như tuyết sắp rơi, người đi đường đều mặc áo bông thật dày. Cô có cảm giác bưng tỉnh như cách mấy đời, giống như từ lúc đi ra khỏi tập đoàn Quý Nhân, thế giới này đã có cái gì đó trở nên không giống trước kia rồi.

Trịnh Hiếu Tuyên là người không ngồi yên, đột nhiên nằm ở trên vai cô thấp giọng hỏi, "Nghĩ gì thế?"

Chung Tĩnh Ngôn còn chưa lên tiếng, chỉ nghe thấy con nhóc kia lớn tiếng hít khí, quay đầu lại, chỉ thấy hai con người của cô thẳng tắp rơi vào trên cần cổ Chung Tĩnh Ngôn, "Trời! Chú Quý quả nhiên uy vũ!"

Còn không uy vũ sao? Buổi sáng mới nghe Lạc Lạc nói được các anh đeo nhẫn, buổi chiều liền bị chú Quý đeo nhẫn chiếc nhẫn kim cương, các anh đối với Lạc Lạc tốt bao nhiêu, đó là cô hiểu rõ, nhưng chú Quý, nói bắt lại, liền bắt được, nhìn trừng trừng Lạc Lạc là biết, mặt phẫn ngậm.
Xuân, cô ở bên ngoài đợi một buổi chiều, đoán chừng ở trong phòng làm việc chú Quý cũng tưới vào cô ấy cả buổi, chắc, dáng người của chú Quý.
Dừng lại! Chồng của bạn không thể này nọ được!

Chung Tĩnh Ngôn bị cô nói xong đỏ mặt, kéo chặt cổ áo, không cần nghĩ cũng biết cô ấy đã nhìn thấy gì.

Không riêng gì cô, toàn thân nơi nào không hiện đầy vết hôn hồng hồng? Ngay cả chân và đùi mà anh cũng không bỏ qua, hại chân cô hiện giờ sưng lên không thể đi bộ.

Mới vừa rời từ địa sản đi ra, tư thế giống như con vịt vẫy nước, Trịnh Hiểu Tuyên thì nhảy cẫng đi phía trước, không nhìn thấy, nhưng thư ký La đưa cô ra ngoài di nhiên là nhìn thấy, mắt rũ xuống, không lên tiếng, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra nụ cười.

Cô lại thêm buồn bực, mang bộ dáng này về nhà, các anh.

Quý Thiếu Kiệt đột nhiên ở phía trước hỏi, "Ngôn Ngôn, còn nhớ rõ bốn năm trước em giúp anh giành mảnh đất kia không? Có muốn anh dẫn em đi xem một chút không?"

Tuy miệng thì hỏi nhưng tay đã đánh lái, thay đổi lộ tuyến.

Chung Tĩnh Ngôn sớm biết anh là người như vậy, không lên tiếng.

Anh muốn đưa cô về nhà họ Chung muện một chút, thì sẽ dày vò anh em nhà họ Chung thêm một phần.

Mà trong tiềm thức của cô, cũng muốn tránh được phút nào hay phút ấy.

Mảnh này nằm ở trung tâm thành phố, cách tập đoàn Quý Nhân rất gần, nhanh chóng đã đến nơi.

Phòng ốc rất đẹp, màu xám nhạt, Roba trụ, khắc hoa trên đỉnh, cửa hàng sát đường là tường đá đỏ và cửa sổ trắng, nhìn, giống như đang trở lại nước Anh.

Anh ở nước Anh ngây người nhiều năm, thiết kế ra phòng ốc có nồng nặc mùi vị của nước Anh.

Xe của bọn họ lái chậm chậm, đi vòng xung quanh, anh giới thiệu từng chút một, "Tổng cộng chia làm ba đợt thanh toán, hai đợt trước đã hoàn thành, đồng thời chủ sở hữu cũng đã vào ở rồi, hiện tại chỉ còn lại đợt thứ

ba, đa số người ở đều là dân tộc Hồi, rất khó phá bỏ và dời đi nơi khác.
."

CƯƠNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Chú Quý Cam Chịu

Đang khi nói chuyện, xe đã chuyển tới trước mặt một dãy phòng bé nhỏ, Chung Tĩnh Ngôn thấy bên cạnh có một quán ăn Muslim(người Hồi), đột nhiên vui mừng, "Rất lâu không có ăn bánh* thịt bò rồi."

(*): thức ăn chế biến bằng bột mì đem hấp hoặc nướng chín, thường có hình dạng dẹp, tròn.

Trịnh Hiếu Tuyên nào có không phụ hoạ, vỗ tay hoan hô, "Mình cũng muốn ăn."

Quý Thiếu Kiệt không đồng ý ngay, từ trong kiếng chiếu hậu nhìn dáng vẻ hai cô gái nhao nhao muốn thử, viên bảo bối nhà anh, vẫn chưa cho anh sắc mặt tốt, vào lúc này thế nhưng cũng nở nụ cười, lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

"Được, tôi đi tìm chỗ đậu xe, dẫn hai người đi ăn bánh."

Vẫn còn chưa đến giờ cao điểm ăn tối, bên trong cửa hàng không lớn lắm, chỉ có rải rác một hai bàn khách.

Quý Thiếu Kiệt bảo các cô ngồi trên xe chờ, thế nhưng hai người lại ầm ĩ muốn xuống xe hóng mát, anh chỉ có thể để bọn họ đứng ở cửa tránh gió để chờ, lại giấu chóp mũi vừa mới bị gió thổi đến đỏ ửng của Chung Tĩnh Ngôn vào trong khăn quàng cổ, mới trực tiếp đi vào trong quán ăn.

"Lạc Lạc, không ngờ cậu có số mệnh tốt như vậy, từ nhỏ đến lớn có hai anh trai cưng chiều cậu đến tận trời, bây giờ đã kết hôn, ông xã lại cưng chiều như vậy, có tiền đẹp trai thì không nói, lại còn dụ d'đ'l'q;d dàng chăm

sóc như vậy, thật là hâm mộ chết mất. Ông chú này, có cần phải moe(đáng yêu) như vậy không!" Trịnh Hiếu Tuyên nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn bóng lưng cao lớn của người đó, đáng vẻ lại muốn chảy nước miếng. "Nếu như lấy tiêu chuẩn của ông chú này làm ông xã, mình chỉ có thể độc thân cả đời rồi."

"Chú ấy dịu dàng? Đó là do cậu chưa từng nhìn thấy đáng vẻ hung hăng của chú ấy đó." Nhớ tới đáng vẻ hư hỏng hồi chiều trong phòng làm việc của anh, Chung Tĩnh Ngôn lại đỏ cả mặt, càng rụt khuôn mặt nhỏ nhắn vào sâu trong khăn quàng cổ.

"Oa, chú ấy hung thì mặc chú ấy, sao cậu lại đỏ mặt?" Trịnh Hiếu Tuyên tay chọt chọt Chung Tĩnh Ngôn, ranh mãnh nháy mắt, thần thần bí bí dựa sát vào người cô, "Mới vừa rồi chú ấy làm cậu sáng khoái chứ? Nói mau, chú ấy dài bao nhiêu tấc? Làm tư thế nào? Có dùng dụng cụ không? Khi đến cao triều, chú ấy sẽ nói những lời xấu xa sao?"

Con nhóc này! Tại sao học nghiên cứu càng chạy thì càng xa vậy. Chung Tĩnh Ngôn làm bộ không nghe thấy, mặt chôn sâu trong khăn quàng cổ màu trắng, chỉ để lộ ra đôi mắt nhìn bóng dáng của người đó trong quáng ăn.

Anh đứng bên quầy thu tiền, chờ người phía trước đang thanh toán, thân hình thon dài, giống như một rừng tre trúc cao gầy mà dẻo dai, ngón tay trắng nõn cầm một chiếc bóp da màu cà phê, đường cong gò má rõ ràng giống như dùng bút chì vẽ ra, lạnh lùng mà thêm mấy phần lười biếng trời sinh, mặt mày thâm thúy nhìn về phía trước, giống như là cảm d/đ'l/q;d ứng được tầm mắt của cô, quay đầu lại, vừa lúc chạm vào ánh mắt của cô, cương chiều nhếch nhếch khoé môi với cô, giống như đang nói..., chú mèo ham ăn, sắp đến phiên chúng ta rồi, đừng có gấp.

Chung Tĩnh Ngôn khẽ hạ mắt, làm bộ như không có việc gì dời tầm mắt.

Một người đàn ông như ấy, vừa phức tạp lại vừa giống như đơn giản, cô vẫn luôn không có cách nào nhìn thấu. Nhưng mà, ngay cả bản thân cô cũng không có cách nào phủ nhận, tốt cũng được, xấu cũng được, trên người anh có sức quyến rũ đặc biệt, giống như bầu trời bên ngoài ngoài lạnh, bất kể quang đãng, vẫn luôn là một phong cảnh làm người ta không thể kháng cự.

Khi cô lần nữa nâng mắt lên, nhìn thấy người đó đã đặt tiền trên quầy thu ngân, chỉ chỉ vào túi bánh bên cạnh, nói câu gì đó.

Trên mặt ông chủ quán Muslim có chòm râu dê, giống như quen biết anh, dùng ánh mắt quái lạ mà hung ác nhìn anh chăm chăm, đột nhiên cầm lên thanh dao cắt bánh, hất mũi dao lên, khiến tiền anh để trên quầy bay xuống đất.

Chung Tĩnh Ngôn và Trịnh Hiểu Tuyên sợ hết hồn, nhìn nhau một cái, không hiểu tại sao ông chủ đó lại làm như vậy, bọn họ cũng không mạo phạm đến ông chủ Muslim mà.

Với thân phận của Quý Thiếu Kiệt, đã bao giờ bị khiêu khích như vậy?

Hai người nhìn về phía Quý Thiếu Kiệt, cho là anh nhất định sẽ nổi giận, nhưng chỉ thấy anh cứng người, thế nhưng khom lưng nhặt tiền lên, lần nữa đặt lên quầy, dùng ngón tay khê chỉ túi bánh, môi khê nhúc nhích, dường như nói, "Xin cho hai túi bánh. "

Anh hành động như vậy, càng thêm chọc giận người đàn ông râu dê đó, mấy người dân tộc Hồi đứng đằng xa cũng dừng công việc trong tay, trợn mắt nhìn Quý Thiếu Kiệt.

Khê động mũi dao, tờ tiền giấy màu đỏ lại một lần nữa bay xuống đất.

Dường như ông chủ râu dê vẫn chưa hết tức giận, nhảy qua quầy tính tiền, giẫm đạp lên tờ tiền giấy, vừa nghiền, vừa dựng thẳng lông mày trợn

mắt gầm rú cái gì đó.

Hai người Chung Tĩnh Ngôn đứng ở bên ngoài, mơ hồ nghe được giọng nói phổ thông sức vẹo của ông chủ râu dê, ". Kafir*", hãy mang những đồng tiền thối tha của cậu cú đi, chúng tôi sẽ không rời khỏi chỗ này."

(*):Ka Feile (hoặc dịch Kaffirs, tiếng Ả Rập : كافر, Latin: kāfir, hình thức số nhiều trong tiếng Ả Rập : كفار, Latin: kuffār) là tiếng Ả Rập, nghĩa đen được dịch là "từ chối" và "người vô ơn", như thuật ngữ Hồi giáo dùng để nói về kẻ không đáng tin, kẻ ngoại đạo.

Lời nói thô lỗ khó nghe như vậy, sợ rằng trước đó, không có bất kỳ một người nào dám nói trước mặt Quý Thiếu Kiệt.

Chung Tĩnh Ngôn hít vào một ngụm khí lạnh, nhanh chóng nhìn bóng dáng cao gầy của anh một cái, cho rằng anh nhất định sẽ giận dữ.
Không biết anh sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì?

Tờ tiền giấy đáng thương bị chiếc giày vải màu đen giẫm lên đã hoàn toàn thay đổi, mà thân hình của Quý Thiếu Kiệt chỉ ngưng đọng, bình tĩnh ngoài dự đoán mọi người, từ trong bóp da tiếp tục móc ra tờ tiền giấy nữa, khê đặt ở trên quầy, chỉ chỉ túi bánh.

Trịnh Hiếu Tuyên không khỏi cảm thán trong lòng, ông chú uy vũ!
Những người này đối với anh khó chịu như vậy, một túi bánh có quan trọng không như vậy sao?

Lần này, tất cả mấy người dân tộc Hồi đều tụ lại bên cạnh Quý Thiếu Kiệt, ông chủ râu dê nâng dao nhọn lên, chỉ vào mũi của anh rống giận:
"Mau cầm tiền thối tha của cậu cú đi, nếu không tôi sẽ giết chết cậu."

Bây giờ động tĩnh đã quá lớn rồi, không riêng tất cả người trong cửa hàng đều nhìn Quý Thiếu Kiệt, ngay cả mấy người dân tộc Hồi của cửa

hàng bên cạnh nghe tiếng động cũng túa vào.

Dân tộc Hồi nổi tiếng là đoàn kết, chỉ cần có chuyện đều đồng lòng chống lại bên ngoài, những người đó lập tức vây Quý Thiếu Kiệt vào giữa.

Tình thế không ổn, cho dù ông chú có uy đi nữa cũng chỉ có một mình. Trịnh Hiểu Tuyên rụt vai lại, đang suy nghĩ có nên tìm người đến giúp một tay hay không thì bóng dáng bên cạnh đột nhiên vèo một cái xông ra ngoài.

Khi Chung Tĩnh Ngôn vọt vào trong đám người, con dao nhọn trong tay ông chủ râu dê đang chia vào trên mũi Quý Thiếu Kiệt, chỉ cần đưa lên trước một chút nữa là có thể đả thương người.

Trong đầu cô ông một tiếng, không biết lấy dũng khí ở đâu ra mà không chút nghĩ ngợi nhào qua ngăn cản trước người Quý Thiếu Kiệt, "Không được tổn thương chú ấy! Để dao xuống!"

"Lạc Lạc." Trịnh Hiểu Tuyên vội vàng chạy theo vào trong đám người, liền nhìn thấy Chung Tĩnh Ngôn đang ngăn cản trước người Quý Thiếu Kiệt. Ngăn cản trước người? Trịnh Hiểu Tuyên dụi mắt, quả thật là không nhìn lầm.

Đột nhiên cô gái xông tới làm Quý Thiếu Kiệt sợ hết hồn, một tay kéo lấy cô bảo vệ trong ngực, mới rũ mắt xuống nhìn cô — mắt to trừng đến tròn vo, dáng vẻ cực kỳ giống như một con bò cái đang bất chấp tất cả bảo vệ con của mình.

Xung quanh người dân tộc Hồi càng tụ càng nhiều, trong quán nhỏ cũng sắp không đứng được nữa.

Bọn họ huyền thuyên cuốn đầu lưỡi vung tay múa chân với Quý Thiếu Kiệt, ý tứ này là, đều đang chỉ trích nhà đầu tư không được bắt bọn họ di dời, có một người Muslim nhỏ khoảng mười hai mười ba tuổi, thế nhưng nhổ một bãi nước bọt vào ống quần Quý Thiếu Kiệt.

Quý Thiếu Kiệt là ai? Khi còn bé là Tiểu Bá Vương, khi lớn tuổi là Lão Bá Vương, thật đúng là chưa bao giờ chịu qua loại sỉ nhục này. Trường hợp như vậy, đừng nói quán cóc này, đã đủ khiến Quý Thiếu Kiệt anh trở mặt thành một toà nhà, không cần biết người nào, cũng phải biết Quý Vương gia anh có mấy con mắt.

Nhưng lúc này, anh ôm lấy cô nhóc dùng cảm che chắn trước người anh vào trong ngực, trong lòng dâng lên cảm xúc ngọt ngào và uất ức, những con người và sự việc xung quanh đều như mây bay, không vào được trong mắt anh.

Giờ khắc này, anh đột nhiên nhớ tới bốn năm trước, cô cũng bất chấp tất cả như vậy, chạy đến phòng làm việc của anh, ngang ngược càn rỡ mà nói với anh, chú, có phải chú yêu tôi không? Nếu như không phải chú yêu tôi, cũng không phải là người biến thái không có ai thích, vậy thì chú đừng quan tâm đến chuyện của anh em chúng tôi.

Khi đó, cô vì các anh của mình!

Bốn năm trôi qua, lần này, là vì anh, bất chấp tất cả ngăn cản trước mặt anh, cho dù phía trước là dao găm.

Đám người bên cạnh xúc động phần nộ, tiếng động càng ngày càng lớn, nhưng mà, người đàn ông này, khóe miệng của anh, thế nhưng mơ hồ nâng lên chút ý cười.

Trong mắt những người dân tộc Hồi, người đàn ông này cố gắng hủy những cửa hàng mà bọn họ dựa vào để sinh tồn, công khai đi tới địa bàn của bọn họ khiêu khích, bị bọn họ dùng dao găm chia vào mũi mà vẫn còn cười được.

Ông chủ râu dê oán hận chửi rủa, "Chỉ biết núp sau lưng phụ nữ, Kafir."

Lúc này, Quý Thiếu Kiệt hoàn toàn không quan tâm đến đối phương đang nói gì, mục tiêu của anh rất rõ ràng chính là túi bánh.

Anh thoải mái nắm chặt bả vai nhỏ trong tay, từ trong bóp da móc ra tờ tiền lần thứ ba, khê đặt lên quầy, giọng nói như thường, trầm ổn có lực, "Về chuyện liên quan đến phá bỏ và di dời, tập đoàn Quý Nhân sẽ cử người đến thương lượng trước, mọi có bất kỳ yêu cầu gì, cũng có thể nói với bọn họ, hoặc là trực tiếp cử đại diện đến cao ốc Quý Nhân gặp tôi. Hôm nay, tôi chỉ tới mua bánh cho vợ tôi mà thôi, không liên quan gì đến chuyện di dời, mọi người không nên cản trở việc buôn bán."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chung Tĩnh Ngôn trắng bệch, lão tổ tông này, cô chỉ thuận miệng nói muốn ăn bánh thôi mà, đâu nào biết người Hời ở đây lại có xích mích với tập đoàn Quý Nhân chứ? Sớm biết như vậy thì anh không nên tới chứ, chớ đừng vì ăn bánh mà mất ạng, lúc này mới thật sự là vì túi bánh đưa tới vụ án giết người.

"Tôi không muốn ăn nữa! Chúng ta đi thôi!" Cô kéo Quý Thiếu Kiệt đi ra ngoài.

Quý Thiếu Kiệt không động đậy, vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, ngừng đầu tiếp tục như không có việc gì cười nói, "Ông chủ, giúp đỡ một chút, tôi chỉ muốn hai túi bánh."

Ông chủ râu dê vẫn tiếp tục quơ múa dao găm, ý là đánh chết cũng sẽ không bán cho bọn họ.

Chỉ là bánh thôi mà, so với sinh mạng còn quan trọng hơn sao? Chung Tĩnh Ngôn đẩy Quý Thiếu Kiệt, tức giận đến hận không thể cắn anh một cái.

Trịnh Hiếu Tuyên không nhìn nổi, thở phì phò nói, "Cũng không phải là chỉ có tiệm này có bán bánh, nói không chừng trong những quán khác còn chính thống hơn đây."

Hai chữ "Chính thống" này, càng thêm kích thích nhóm người Hồi này, ở trong quán Muslim mà nói đồ ăn của bọn họ không chính thống, đó là một chuyện rất nghiêm trọng, huống chi, từ ngữ như thế, còn phát ra từ trong miệng của người đàn ông này mang tới, càng gia tăng ý vị khiêu khích.

Ông chủ râu dê vô cùng tức giận nhìn chăm chăm ba người bọn họ, những người bên cạnh cũng dùng ngôn ngữ chỉ có chính bọn họ mới có thể nghe hiểu cao giọng, "Dạy dỗ anh ta, dạy dỗ anh ta!"

Lần này ông ta không kêu quang quác nữa mà trực tiếp đâm dao găm tới.

*

Ngày đó, Chung Tĩnh Ngôn không biết rốt cuộc anh bị trúng tà gì, về bánh, về dao găm, về máu, rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ, cô không biết cuối cùng sao lại biến thành như vậy.

110, Steven và bác sĩ Vương gần như cùng nhau chạy tới. Cũng may Quý Thiếu Kiệt là người luyện võ, phản ứng nhanh hơn, cây dao đó chỉ tổn thương tới da thịt, rất nhanh đã ngưng chảy máu, lên xe cấp cứu nhân viên cứu hộ băng bó kỹ cho anh.

Cô nhìn những giọt máu tuông ra ngoài từ trong thân thể Quý Thiếu Kiệt, vừa vội vừa đau, không nhịn được khóc oán giận, "Chú ngốc à, người thật sự là ngốc muốn chết. Không phải chỉ là miếng bánh thôi sao? Tôi đã nói là không muốn rồi mà."

Quý Thiếu Kiệt nằm ở đó, thân thể khẽ phát run bởi vì mất máu và đau đớn, nhưng mà, ánh mắt của anh vẫn nhìn cô gái nhỏ đầy nước mắt, chứ đừng cứng chiều không cách nào xao lãng: "Ngôn Ngôn, anh hiểu rất rõ, cuộc kết hôn này, em đã chịu uất ức, chiếc nhẫn kim cương và hoa hồng là

do anh bảo người khác mua, em đã muốn ăn bánh, anh nhất định phải đích thân mua cho em."

Hoá ra là như vậy. Đây mới là nguyên nhân anh liên tiếp im hơi lặng tiếng, tính khí tốt khác thường, nhất định phait mua bằng được bánh cho cô.

Nước mắt Chung Tĩnh Ngôn trào càng nhiều, ngã ngời bên cạnh anh, kéo tay anh vào trong ngực cô, giờ phút này, rõ ràng cô rất muốn nói gì đó, miệng mở rộng, nước mắt mặn chát trôi vào trong miệng, nhịp tim đập gấp thế kia, có cái gì đó tràn đầy trong thân thể, ngay cả một cây trâm cũng có thể đâm thủng.

"Về sau, đừng như vậy! Tôi không thích!" Thiên ngôn vạn ngữ, lời nói ra khỏi miệng cũng chỉ có câu này.

Đừng để cho tôi lo lắng như vậy.

Đừng để cho tôi ở bên cạnh chứng kiến con dao găm đó chĩa vào người, nhịp tim bất chợt loạn lên giống như bị người ta cướp đi toàn bộ thế giới.

Đừng bị thương ở trước mặt tôi như vậy, trái tim của tôi cũng giống như bị người ta khoét sâu một cái động mất máu và đau đớn.

Đừng như vậy, tôi không thích.

Ngược lại là anh, nhìn cô khóc đến giống như một müt ướn nhỏ đầy nước mắt, lại không giải thích được bắt đầu bật cười, đầu tiên là không tiếng động mỉm cười, sau đó là cười ra tiếng, cuối cùng thế nhưng cất tiếng cười to.

Chung Tĩnh Ngôn vội vàng bịt miệng anh lại, sợ anh làm động tới vết thương, "Có phải bị tổn thương thần kinh rồi không? Tôi hỏi bác sĩ một chút, đừng đi khám ngoại khoa, mà trực tiếp đưa thẳng vào khoa thần kinh?"

Anh cười đến thoải mái như vậy, toàn bộ nếp nhăn bình thường không rõ ràng bây giờ đều hiện ra, là sức quyến rũ thành thực mê người của đàn ông. Rõ ràng là bị thương, lại cười đến giống như được một cuộc hội ngộ tươi đẹp.

"Nếu không, đưa chú đến khoa thẩm mỹ? Bảo người ta san bằng những nếp nhăn này." Chung Tĩnh Ngôn bị chọc cho không nhịn được kích thích anh.

Vừa nói ra những lời này, người nào đó như bị điểm huyết, đột nhiên ngưng cười, lúng túng sờ sờ lỗ mũi.

Khiến ông chú này cam chịu thật sự không thấy nhiều. Chung Tĩnh Ngôn cố ý giễu cợt, nghĩ đến vết thương trên người anh, vành mắt lại đỏ, hay là thôi đi.

Anh đột nhiên móc ra một túi bánh từ trong lồng ngực như ảo thuật, đưa cho cô, nhếch khóe miệng mỉm cười, "Quà tặng tân hôn! Cảm động không? Cảm động thì đừng về nhà họ Chung nữa, hãy về nhà với anh đi, ông nội bà nội anh biết em về, mỗi ngày ở nhà đều nhắc tới em đó."

Tay cô run run nhận lấy túi bánh, chỉ là một chiếc bánh bình thường, bị nướng quá lửa, từng vòng hoa văn đã bị cháy đen, bên trong nhét đầy thịt bò.

Trong đầu cô hiện ra khuôn mặt tươi cười ấm áp của ông nội và bà nội Quý, gần như có thể tưởng tượng, nhìn thấy hai vị người lớn này, sẽ có bao nhiêu tình thân ấm áp bao phủ cô, mà những thứ ôn tình đó, chính là khát vọng từ trước đến giờ của cô.

Chữ "Được" gần như đã vọt lên môi, nhưng mà, cô nhanh chóng ấn chặt bàn tay khớp xương rõ ràng của anh vào trong ngực, như có cái gì đó ngăn cả cô, một chữ đó thủy chung vẫn không có cách nào nói ra được.

Ngón tay của Quý Thiếu Kiệt rõ ràng cảm thụ được trái tim nhỏ bé của cô đang đập loạn xạ, nhìn đầu lông mày cô nhíu chặt, nhìn cô phiền loạn rồi rằm, cô cũng không đồng ý với anh, nhưng mà, bảo bối nhỏ này lại có dũng khí che chắn trước mặt anh. Thì còn có điều gì làm anh vui mừng hơn nữa chứ, những chuyện khác, dường như có thể ném sau ót.

Không muốn về nhà cũng được, nhưng có thể hôn chồng yêu một cái, yêu cầu này không quá đáng chứ?

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ai Đang Xấu Hổ?

Trên xe cấp cứu có mở máy sưởi, không khí ấm áp làm cho tứ chi người ta buông lỏng, sinh ra uế oải, ngay cả mùi nước sát trùng hình như cũng không nồng đặc nữa.

Quý Thiếu Kiệt cứ như vậy nhìn cô, bởi vì bị thương nên sắc mặt lộ vẻ trẻ con hiếm thấy.

Giờ phút này, Chung Tĩnh Ngôn đột nhiên cảm thấy, thật ra thì anh cũng chỉ là một người bình thường như vậy thôi.

Anh gần như không gì không làm được, có tiền có gia thế, người người đều kính sợ anh, nhưng vậy cũng vô ích. Bỏ hết những thứ này đi, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường xin cô một nụ hôn.

Cô có chút dờ dẫm, không hiểu sao người đàn ông này lại đối xử với mình tốt như vậy.

Anh trai đối xử tốt với cô, đó là phần tình cảm từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nghĩ cũng không cần suy nghĩ, tình cảm này như chuyện đương nhiên, giống như đường là ngọt muối là mặn, cho nên, lúc trước khi nghe những lời nói đó của Mã Hoa, mới có thể bị tổn thương, khó khăn tiếp nhận như vậy.

Mà anh thì sao? Ông chú này, từ bốn năm trước, từ trên đường đã nhặt cô về nhà, anh đối xử tốt với cô, bá đạo với cô, đối với cô tham muốn giữ lấy, đến nỗi mãnh liệt làm cô hoảng hốt, làm cô không tự chủ được muốn trốn tránh.

Anh tựa như một ngọn lửa nóng, nhìn từ xa, ánh sáng chói mắt, nhưng lại vừa nóng vừa cháy mạnh mẽ, không biết d'đ/l'q;d sẽ thiêu đốt tất cả từ lúc nào, khiến người ta nhìn nhìn thấy sẽ sinh ra cảm giác e ngại, e ngại này ánh sáng biến mất sau bóng tối, e ngại ngọn lửa này sẽ thiêu đốt đi lụn bại.

Có người nói, một người đàn ông bày tỏ thành ý lớn nhất với một người phụ nữ, chính là nguyện ý kết hôn với cô. Bây giờ anh kết hôn với cô, nhưng mà, ai biết, một cuộc hôn nhân giống như trò đùa như vậy, thì mang theo bao nhiêu chân thành, bao nhiêu nhiệt độ?

Rốt cuộc cô cũng chỉ là một đứa bé thiếu tình yêu.

Cuối cùng chỉ là một đứa bé nằm trên lan can rỉ sắt của Cô Nhi Viện mà nhìn ra ngoài.

Nếu như có thể lựa chọn, cô càng muốn tuân theo một phần yên ổn, tình cảm phong phú, không cần tranh đoạt, không cần hoài nghi, không cần khủng hoảng. Tình yêu với cô, là kỳ hạn cả đời.

Cô khẽ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không hôn anh.

Quý Thiếu Kiệt cũng không miễn cưỡng, trong lòng anh thật sự có quá nhiều vui sướng, cũng không vì chút kỳ quặc của cô mà bị ảnh hưởng, anh đưa tay ra nắm lấy cằm cô, ngược lại quở nhẹ, "Bảo bối, về sau, không cho phép em tùy tiện ngăn chặn thân thể mình trước dao găm nữa. Chỉ dựa vào thân thể nhỏ bé này của em. ! Em chỉ cần chăm sóc tốt cho bản thân, suy nghĩ thấu đáo là anh đã cảm ơn trời đất rồi."

Steven, thư ký La, bác sĩ Vương đều ở đây, trên thực tế Chung Tĩnh Ngôn gốc ở bệnh viện cũng không có tác dụng gì lớn.

Nhìn mười mấy cuộc gọi nhờ mà anh trai gọi tới trên điện thoại Trịnh Hiểu Tuyên, cô đành phải về nhà họ Chung trước.

Trước tiên, dặn dò Trịnh Hiểu Tuyên không được nói cho ai biết về chuyện cô đã kết hôn, sau đó Chung Tĩnh Ngôn trên xe do Quý Thiếu Kiệt sắp xếp, mơ màng được tài xế đưa trở về.

Trước khi xuống xe, cô cẩn thận cất nhẫn và ngọc bội vào trong túi.

Làm xong hết tất cả, cô nhìn căn phòng cũ của nhà họ Chung mà cô đã sống từ nhỏ đến lớn, một căn phòng nhỏ màu trắng ở tầng ba, khung cửa sổ màu nâu đen, nửa mặt tường thấp thoáng có dây d'đ/l'q;d leo đang bò. Nhìn một chút, lại sinh ra cảm giác vô cùng lạ lẫm, chỉ cảm thấy toàn thân xụi lơ, cũng mệt mỏi đến cực điểm, rồi lại không muốn nhanh như vậy trở lại nơi đó nghỉ ngơi.

Cô kéo chặt khăn quàng cổ, vây quanh chân tường đại viện, từ từ vòng một vòng.

Xích đu đã từng ngồi qua, cọc sắt đã từng nhảy qua, anh trai đặt cô ngồi trên cổ lén hái nho, đều vẫn còn tồn tại, chỉ là cũ, loang lổ rồi, thật khác nhau khá xa với hình ảnh trong trí nhớ.

Nô ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng lay động, dây thép thô thô rì rào vang dội.

Có gió, đầu mùa đông không khí lạnh lạnh, cô ngồi một hồi, cuối cùng vẫn phải từ từ trở về.

Trong phòng khách hết sức náo nhiệt, ngoại trừ người trong nhà thì Phương Thanh Ngọc và ba, mẹ cô ta cũng ở đây.

Nhìn thấy cô đi vào, người nhà họ Phương cũng đứng lên chào hỏi, mẹ Phương cười nói, "Lạc Lạc, nếu con không trở về, cổ của bộ trưởng Chung đã muốn dài thêm một phần rồi, trông con đã trông đến nhiều năm như vậy, hiện giờ, chỉ mới một phút thấy mặt mà trong lòng đã hết hoảng rồi."

Ba Phương cũng cười nói, "Mấy năm không thấy, trở mã thành thiếu nữ rồi. Chúng ta cố ý ghé thăm con một chút. "

Có chỗ nào tới thăm cô? Là tới thăm con rể mới đúng.

Nếu là bốn năm trước, nhìn thấy có người tới công khai tranh giành anh trai, Chung Tĩnh Ngôn sẽ không quản nhiều như vậy, nhất định là phải tức giận quá trớn, đuổi tất cả đi . Nhưng bây giờ. Dù sao cô cũng đã không còn là cô gái nhỏ mười mấy tuổi tùy hứng đến giường nanh múa vuốt nữa rồi.

Cô ở trong phòng khách từ từ cởi khăn quàng cổ xuống, vuốt lại mái tóc, bộ dạng chuyên tâm giống như không nghe thấy người nhà họ Phương nói, mất một chút thời gian, mới nở nụ cười, "Con chào chú Phương và dì Phương, cảm ơn mọi người đã đến thăm con."

Mọi người trong nhà đều biết Chung Tĩnh Ngôn thích gì, lúc ăn cơm, trên bàn đều bày rất nhiều món cô thích ăn.

Mấy người đàn ông vẫn đang thảo luận hạng mục "Tùng Thạch hồ" gặp phải chuyện điều tra. Ba Phương rất nhiệt liệt tham dự ý kiến, đương nhiên là đứng ở lập trường của ba vợ tương lai.

Chung Tĩnh Ngôn đã hỏi quý Thiếu Kiệt, biết các anh sẽ không gặp chuyện rắc rối gì lớn, nhiều lắm là cũng chỉ là danh dự của Chấn Thanh có chút ảnh hưởng. Cho nên cô chỉ là im lặng ăn cơm, nội dung bọn họ thảo luận cô không được chút nào.

Phương Thanh Ngọc múc cho cô một muống lớn canh sò, "Lạc Lạc, em thích ăn canh này thì ăn nhiều một chút."

—— bộ dáng đó như cô ta mới là nữ chủ nhân, Chung Tĩnh Ngôn trở lại làm khách là cô em chồng.

Mà trên thực tế, từ buổi chiều hôm nay, khi Chung Tĩnh bắt đầu nhận được số đồ gì đó, dường như thật sự biến thành như vậy rồi.

Cô có chút hoảng hốt, bưng chén sứ trắng nhỏ đầy canh lên, ừng ực một ngụm uống hết.

Thật là nóng. Bông đến đến hơi thở của cô cũng như tuyết, cổ họng căng lên, ngay cả nước mắt cũng chảy ra rồi.

Chung Chấn Văn vội vàng bưng ly nước sôi để nguội đã sớm chuẩn bị bên cạnh lên, đỡ đầu đút cho cô uống.

Một dòng chất lỏng lạnh lẽo tràn vào cổ, mới cảm thấy khá hơn một chút.

Chấn Thanh ngồi bên cạnh rất tự nhiên đưa khăn giấy cho Chung Tĩnh Ngôn, "Thanh Ngọc, em ấy là đứa bé nóng nảy, ăn cái gì cũng rất vội vàng, về sau em không cần phải để ý đến em ấy, để bọn anh chăm sóc là được rồi."

Em! Bọn anh! Phân chia thật là rõ ràng. Phương Thanh Ngọc đỏ bừng cả khuôn mặt. Mặc dù Chấn Thanh không trách cứ, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy thân mật với cô em gái này, nghe vào trong tai Phương Thanh Ngọc, cũng là một loại châm chọc lớn lao.

Mã Hoa ngồi bên cạnh, nhìn về phía cô ta cười đến ý vị sâu xa, "Bọn họ chính là như vậy. Từ nhỏ cứ như vậy. Con đừng để trong lòng."

Trên bàn cơm này, ngoại trừ ba Phương và mẹ Phương ra, người nào nghe không ra ngụ ý của bà?

Mẹ Phương quan tâm hỏi, "Lạc Lạc, nghe nói con còn phải trở về Anh hả? Khi nào thì đi? Dì sẽ tới tiễn con."

"Năm sau sẽ đi." Đầu cô chôn trong chén cơm.

Một bữa cơm, ăn nhạt như nước ốc.

Chung Tĩnh Ngôn vội vã lấy cốc về phòng của mình.

Buổi tối, các anh vẫn trèo qua ban công như cũ.

Anh em nằm ở trên giường nói chuyện phiếm, tán gẫu công việc, cuộc sống ban ngày của mình, tán gẫu những chuyện lý thú khi còn bé.

Cô mặc một chiếc áo ngủ cao cổ, Chấn Thanh khó hiểu hỏi cô.

"Mới vừa trở về nước, nên không quen với thời tiết bên này, tối hôm qua có chút cảm lạnh rồi." Cô giải thích như vậy.

Cũng may bọn họ không truy cứu, chỉ cho là hơi ấm của phòng cũ không đủ, bao phủ chân trần của cô vào trong lòng bàn tay.

Vừa nói chuyện xong, không biết là tay của người nào bắt đầu trước, từ bắp chân trắng nõn trong ống quần lỏng loét bò lên trên.

Khi ngón tay bò tới đầu gối mềm mại, "Anh!" Chung Tĩnh Ngôn đột nhiên ngồi dậy, lớn tiếng gọi.

Cô bị chính tiếng gọi của bản thân mình hù dọa, "Em, đi dạo phố mệt quá! Các anh, chuyện ngày hôm nay cũng đủ nhiều, nghỉ ngơi sớm một chút đi." Sợ run ba giây đồng hồ, giảm xuống âm tám độ, cô mềm mại nói như vậy.

Chờ đến khi các anh ngủ thiếp đi, phát ra tiếng hít thở đều đều, cô mới mở đôi mắt đang giả bộ ngủ ra.

Cứ nằm như vậy mà không nhúc nhích, chậm rãi quan sát, trong phòng ngủ không lớn, truyện tranh trên góc tường, tấm ảnh Tạ Đình Phong tự

mình ký tên trên tường, tất cả đều là dấu vết lớn lên của cô.

Bên cửa sổ, còn là rèm cửa sổ viền tơ màu đen đính bạc do cô chọn bốn năm trước, không biết như thế nào, cô nhớ lại trong phòng ngủ của cô và Quý Thiếu Kiệt ở nước Anh, được trang trí rèm cửa sổ tơ tằm màu xanh đậm trên diện rộng, có lúc cô đứng bên cửa sổ, nhìn sân d'đ/l'q;d cỏ lớn cùng cây anh đào ngoài cửa cổ, bà nội ngồi ở trên thảm cỏ dưới cây dù, quơ múa cây kim khâu quần áo, gió nhẹ nhàng thổi qua, mang đến mùi thơm vô cùng nhạt của Hoa Hồ Điệp, vén màn cửa sổ lên, chất liệu tơ lụa phất qua gương mặt của cô, cảm thấy nhột nhột.

Cô không nhịn được nghiêng đầu, chôn lỗ mũi thật sâu vào trong cổ áo ngủ của Chấn Thanh.

Anh! Anh trai của cô! Cảm giác bi thương xông tới! Cô nên làm gì với các anh đây? Không hiểu tại sao, nước mắt lại mạnh mẽ dâng lên.

Hiểu lầm của bốn năm trước, gần như đã tháo bỏ trong khoảnh khắc gặp lại. Giữa anh em bọn họ quen thuộc như vậy, quen thuộc đến không cần phải nói, cô cũng biết, bọn họ đã yêu cô đến mức nào.

Khi cô lớn lên, khi cô thành thực, cô đã biết, các anh đối với cô, hoàn toàn không phải là chơi đùa, không thể nào yêu người khác.

Trong ngực của bọn anh, cảm giác an toàn và yêu, đều còn tồn tại, còn có hơi thở quen thuộc cô ngửi thấy mấy chục năm, nhưng mà, không có cái loại đó, Không có yếu tố kích thích cô.

Cô nhắm mắt lại thật chặt, níu chặt vạt áo anh trai, cảm thấy vô cùng sợ hãi. Cô biết, có một số thứ, cách xa bốn năm, vĩnh viễn sẽ không quay trở về nữa.

Các anh giống như cảm thấy cô bàng hoàng lo lắng, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, vươn cánh tay ôm chặt hông của cô, giống như ôm trân bảo đã mất

mà lại có được.

Không biết từ lúc nào, cô lơ mơ đi vào giấc ngủ, cô nằm mơ, trong mơ có các anh, có chú Quý, còn có diện mạo mơ hồ của ba, mẹ dắt tay của cô, chạy khắp núi đồi....

*

"Lão Chung!! Ông mau tới đây! Ha ha ha! Tôi nói bọn chúng đang ngủ cùng nhau đấy!"

Ba anh em đang ngủ bị tiếng gào bén nhọn đánh thức.

Khi Chung Tĩnh Ngôn mở mắt, điều nhìn thấy đầu tiên chính là ánh mắt khiếp sợ của ba, bên cạnh là vẻ mặt hưng phấn xếp đầy nếp nhăn của Mã Hoa.

Cô ngỡ ngác nằm ở trên giường, chùng một phút không động đậy, không biết mình đang ở chỗ nào.

"Mẹ! Sao mẹ không gõ cửa đã đi vào?" Chấn Văn và Chấn Thanh đã đứng ở trước giường, ngăn cản trước người Lạc Lạc, bọn họ đang mặc đồ ngủ, tóc tai lộn xộn, dáng vẻ có chút chật vật.

"Gõ cửa? Tôi gõ cửa còn có thể nhìn thấy các người như thế này nữa không?" Mã Hoa lắc lắc chùm chìa khoá trong tay vang lên tiếng leng keng, giọng điệu không khỏi hả hê, "Tưởng rằng tôi không biết? d'đ'l.q;d Khi còn bé các người đã ngủ cùng với nhau, chỉ có lão Chung là chẳng hay biết gì. Lão Chung! Chính ông hãy nhìn cô con gái nuôi tốt đẹp của ông đi! Hèn hạ thành cái dạng gì rồi! Có phải so với Thẩm Phong còn hèn hạ hơn không?"

Chung Bang Lập là ai? Lúc này, đã sớm tỉnh lại từ trong khiếp sợ ban đầu rồi.

Tình cảnh trước mắt như thế, mặc dù không có tận mắt nhìn thấy, cũng không phải hoàn toàn không có dự liệu.

Bốn năm trước, khi mới vừa nhận được hình ông rất tức giận và không thể tin, nhưng bây giờ ông đã có tâm tư chuẩn bị.

Đây cũng chính là nguyên nhân ông gấp gáp xác định chuyện của Chấn Thanh và Phương Thanh Ngọc.

Ông làm quan nhiều năm, dĩ nhiên hiểu, đạo lý lấp kín không bằng khai thông.

Chuyện đã phát triển thành như vậy, chỉ có mau chóng làm theo ý nghĩ của ông, vừa đưa Chấn Văn và Lạc Lạc ra nước ngoài, vừa tác hợp cô gái nhà họ Phương và Chấn Thanh thành một đôi.

Ông nhìn hai đứa con trai của mình, thân hình cao to ngăn cản trước người Lạc Lạc, bọn họ kinh ngạc, mê muội, thẹn, giận, nổi giận, lại cô đơn không có xấu hổ và hối hận.

Làm một người cha, chẳng lẽ, ông không có trách nhiệm sao? Nếu như phải hối hận, ông mới có một phần lớn nhất.

Ông cố nén quyết tâm trong nỗi khổ riêng, không trách cứ ba đứa nhỏ, ngược lại chuyển sang Mã Hoa, "Lão Mã! Bà điên rồi phải không! Đã bốn năm rồi bọn nhỏ không gặp nhau, ở chung một chỗ tâm sự không phải rất bình thường à? Hơn nửa đêm, bà nhất định phải âm ỉ khiến cả nhà không được yên ổn sao?"

Mã Hoa đứng bên cửa, vẻ mặt vốn là chờ xem kịch vui, nhưng lại không ngờ điều bà chờ lại chính là bản thân mình bị chỉ trích.

Trong phòng, mấy người đàn ông đều oán hận nhìn bà chăm chăm, mà con nhỏ tiện nhân kia, lại được bọn bảo vệ phía sau như bảo bối.

"Ông! Các người!" Ngón tay thô gầy của bà run run, mấy sợi tóc rối bời trên đầu đứng đậy, nhất thời tức giận đến nói không ra lời, "Là tôi nổi điên sao? Là do con nhỏ tiện nhân này làm chuyện xấu, bây giờ trách tôi nổi điên? Năm đó, cô ta vừa mới tới nhà chúng ta mấy ngày? Liền khóc sụt mướt muốn lên giường Chấn Thanh ngủ. Tôi ở trong toilet, chính tai nghe được! Nhỏ như vậy, đã biết quyến rũ con tôi, ông nói xem, đây không phải là do con tiện nhân Thẩm Phong đó di truyền thì là cái gì!"

Chung Tĩnh Ngôn im lặng nằm trên giường, nghe Mã Hoa dùng giọng nói bén nhọn, mở miệng một cái là tiện nhân này tiện nhân nọ, chỉ cảm thấy nhức đầu đến độ sắp rách ra, cũng đã không thể chịu được.

Cô ngồi dậy, xuống giường, đi tới trước người Chấn Thanh và Chấn Văn — bị Chấn Thanh giữ chặt cánh tay.

"Lạc Lạc, em đừng xen vào ——" Chấn Thanh một nửa là không muốn cô bị tổn thương, một nửa cũng là không muốn mẹ bị tổn thương.

"Lạc Lạc, em mau nằm xuống lại ——" Chấn Văn cũng kéo lấy tay áo của cô.

"Lạc Lạc, con đừng để ý đến mẹ con! Lão Mã, còn không mau theo tôi ra ngoài." Chung Bang Lập không muốn Lạc Lạc bị tổn thương, cũng không đồng ý để tình thế tiếp tục chuyển biến xấu, đi tới kéo Mã Hoa ra ngoài cửa luôn.

"Bà ấy không phải là mẹ của con!" Lạc Lạc giãy ra khỏi tay các anh, đứng ở nơi đó, nhẹ nhàng nói.

Nét mặt của cô đau thương mà quyết tuyệt, "Có người mẹ nào như vậy sao? Thừa dịp con ngủ trưa len lén cầm kim đâm con, lần lượt nói hết với người lớn nhà này đến nhà khác, không để cho con của bọn họ làm bạn với con, xúi giục bọn họ trêu chọc con. Trên thế giới này có người mẹ nào như vậy sao?"

Cô nói hết từng chữ, chuyện cũ rõ ràng mồn mọt trước mắt, những tháng ngày sợ hãi rợn tóc gáy đó, những tháng ngày hoàn toàn bị cô lập, những tháng ngày bị mọi người cười nhạo, đột nhiên tất cả đều dâng lên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

"Hôm nay tôi như vậy, cùng ngủ với các anh, không phải là điều bà hy vọng sao? Không phải là ý đồ từng bước từng bước của bà sao?"

"Cô! Cô nói bậy" Sắc mặt Mã Hoa trắng bệch, đột nhiên xông lên như bị lên cơn điên, "Bốp!" Một cái tát đánh vào mặt Chung Tĩnh Ngôn.

"Bốp!" Một cái tát khác vang dội hơn! Lần này, là Chung Tĩnh Ngôn vung vào mặt Mã Hoa.

Trong phòng nhất thời vô cùng an tĩnh.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, không nói gì.

Chung Tĩnh Ngôn vung xong một cái tát này, mới phát giác được thân thể run rẩy giống như lá cây trong gió bão, lão đảo muốn ngã, so với bản thân bị đánh lòng bàn tay còn mềm lợi hại hơn.

"Cô lại dám đánh tôi!" Mã Hoa bụm mặt, thân thể khô gầy trở nên uế oải, chống đỡ bên cạnh bàn trang điểm, ánh mắt sục đổ, tròn tròn, đáng thương lại trống rỗng.

Đời này, lần đầu tiên có người dám đánh vào mặt bà như vậy.

"Các người đều chết hết rồi sao? Lão Chung! Ông là đàn ông sao? Chung Chấn Thanh, Chung Chấn Văn!" Bà khóc đến khàn cả giọng! "Uống công tôi nuôi các người, các người cứ như vậy mà nhìn mẹ các người bị đánh sao?"

Chấn Văn và Chấn Thanh không để ý tới bà, ngược lại ôm thân thể run rẩy của Chung Tĩnh Ngôn vào trong ngực.

Bọn họ là xấu hổ, là không đất dung thân như vậy.

Thì ra là năm đó, em gái của bọn họ sống đã sống trong bóng ma như vậy, về ghim kim, về cô lập, về. Em gái còn nhỏ như vậy mà cô chưa từng đề cập qua một câu với bọn anh.

Cô chỉ là khóc nhắm mắt theo đuôi sau lưng bọn họ. Nhưng anh chưa bao giờ biết, cô là vì những thứ này nên mới sợ hãi như vậy sao.

Bây giờ, bọn họ yêu nhau như vậy đã không còn cách nào nhớ lại, lúc đó khi biết mẹ dung túng cho bọn anh và em gái ở cùng với nhau, là ôm tâm tình trong lòng như thế nào.

Chung Tĩnh Ngôn vùi đầu vào trong lòng Chấn Văn, thân thể không thể ức chế mà phát run.

Nỗi sợ hãi này đã chôn giấu vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng, cứ như vậy nói ra. Thân thể gần như trống rỗng, mềm nhũn, run rẩy thành một đoàn.

Nhưng mà, không biết vì sao, nói xong tất cả những thứ đó ra, có tên của một người nào đó, cũng đang dần dần rõ ràng trong đầu!

Quý Thiếu Kiệt! Chú! Chú!

Chính là cái tên đó, cách gọi đó, tiếng sau lớn hơn tiếng trước không ngừng vọng về trong thân thể, cô chưa bao giờ nhớ đến người đó như lúc này.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cung Chiều Vô Hạn

Thì ra là, khi cô bị tổn thương, khi cô muốn tìm một cái vỏ để chui vào, thì chẳng biết lúc nào người đó đã biến thành Quý Thiếu Kiệt.

Khi Chung Tĩnh Ngôn rốt cuộc có thể lần nữa nằm lại trên giường, đã là ba giờ sáng.

Mệt mỏi, nhức đầu.

Một hồi nhốn nháo như vậy các anh cũng đã trở lại phòng của chính mình, Chung Tĩnh Ngôn ngược lại thở phào nhẹ nhõm, giống như nhắc được tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng.

Trước khi đi Chấn Thanh đã cố ý để lại điện thoại di động của anh, quá nhiên, chỉ chốc lát sau, bên gối liền truyền đến rung động.

Đầu óc cô mơ màng, dường như giọng nói bén nhọn đó vẫn còn quanh quẩn bên tai, ánh mắt lờ mờ xuống như rần độc đang ở trong một xó xỉnh nào đó khắp mọi nơi trong phòng. Cô nhắm hai mắt lại, cố gắng đuổi những ảo giác xấu xí đó đi, qua hai phút, mới cầm điện thoại di động lên xem.

"Thật xin lỗi, Lạc Lạc, vừa trở về đã để cho em liên tiếp bị hai cái tát! Tin tưởng anh sẽ xử lý tốt, về sau, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa, ba người chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc."

Cô lặng lẽ nhìn những dòng chữ này, hồi lâu, mới dè ngón tay xuống, "Em không sao. Ngủ ngon."

Bởi vì trong lòng đã không còn để ý như bốn năm trước, cho nên mới không có chuyện gì.

Bởi vì đã không còn cảm giác không có bọn họ liền giống như mất đi toàn bộ thế giới nữa, cho nên mới không có chuyện gì.

. Ai nói, có yêu mới có thể quẩn quýt si mê, không thích mới có thể thoải mái.

Cô vô cùng mệt mỏi, rồi lại mơ hồ suy nghĩ vẩn vơ, không ngủ được, chuông điện thoại di động chọt vang lên.

Cô cho là anh trai, nhắm mắt lại, không chút nghĩ ngợi lục lọi bắt máy, "Alo!"

Bên kia hoàn toàn yên tĩnh.

"Alo ~!" Giọng nói của cô mang theo vẻ không kiên nhẫn.

Bên kia lại cúp máy.

Cô liếc mắt nhìn màn hình vẫn chưa hoàn toàn tối hẳn, tên cuộc gọi đến là "Thanh Ngọc", thời gian, ba giờ rưỡi sáng.

Phương Thanh ngọc. Ba giờ rưỡi sáng. Gọi cho anh.

Cô nhắm mắt, chẳng qua là cảm thấy mệt mỏi, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Nắm chiếc điện thoại di động lạnh lẽo thân máy bay trong tay, lạnh lẽo từ đầu ngón tay từ từ thấm vào toàn thân. Nằm trên chiếc giường mình hoài niệm bốn năm, lại cảm thấy cô độc trước này chưa từng có.

Có một loại nhớ nhung, đột nhiên trở nên vội vã như vậy.

Nhịp tim, bắt đầu gia tốc như nai con chạy loạn trong đêm yên tĩnh, lúc này, thân thể và linh hồn đều vô cùng khát vọng được người nào đó an ủi. Hết sức căng thẳng và yếu ớt trong bóng đêm.

Cuối cùng, cô cầm điện thoại di động lên, nhấn vào con số đó.

Số đó chưa từng có cơ hội gọi, lại không biết khi nào đã nhớ kỹ mã số.

"Alo!" Đầu dây bên kia có người bắt máy rất nhanh, giọng nói của anh trầm thấp, mang theo một chút khe khẽ thuộc về đêm khuya, giống như tiếng đàn vi-ô-lông-xen an ủi lòng người.

Anh còn chưa ngủ. Khi còn ở bên Anh, thỉnh thoảng anh cũng có công việc chưa hoàn thành sẽ mang qua bên đó làm. Thành công cũng không phải là từ trên trời giáng xuống, thật ra anh vẫn là một người đàn ông vô cùng nỗ lực.

Nhưng mà, cô lại im lặng, cố chấp, chỉ dùng từng tiếng hô hấp, truyền lại tin tức của mình.

Trong tiềm thức, cô chờ đợi, chú ấy có thể đoán ra cô là ai, có thể đoán ra được cô đang cô đơn, đoán ra được cô nhớ nhung.

Quả nhiên, bên kia hỏi tiếp, "Là Ngôn Ngôn à?"

Đúng vậy, là tôi đấy, chú.

Nước mắt cũng không nhịn được nữa, từng viên viên trượt xuống bên quai hàm. Nhìn xem, ông chú của cô, chính là như vậy, luôn là có thể nhận ra cô trước tiên, thỏa mãn tất cả những gì cô cần, thậm chí, ngay cả giờ phút này cô âm thầm đánh cược mang theo chút trẻ con, anh cũng có thể thỏa mãn.

Cô vẫn luôn chính xác nhận ra anh cả và anh hai, nhưng mà, ông chú của cô, thậm chí chỉ dựa vào hô hấp của cô, cũng có thể biết cô đấy.

"Chú bị thương, tại sao còn chưa ngủ? Bác sĩ đều không quản sao?" Nước mắt của cô vẫn từng giọt từng giọt chảy xuống, giọng nói lại cố gắng có vẻ bình tĩnh.

"Còn có một số việc chưa làm xong Ông xã muốn kiếm tiền nha, kiếm tiền nuôi bà xã."

Ông xã! Bà xã! Cách gọi mới mẽ cỡ nào! Thật ra đối với cách xưng hô như vậy, hai người còn chưa quen thuộc. Nhưng mà, cứ nói ra theo rằng với mới như vậy, lại giống như mang theo ngọt ngào giấu kín.

Mà quan trọng hơn là, bọn họ cũng cảm thấy đối phương ngầm cho phép phần ngọt ngào này, ngọt ngào liền biến thành gấp đôi.

"Thành tích của tôi không tệ nha, sắp tốt nghiệp, hiện tại đã có mấy công ty gửi thư mời cho tôi, về sau không cần chú nuôi." Nước mắt của cô lại bị phần ngọt ngào này mà dừng lại, bị đêm tối che giấu trên khuôn mặt nhỏ nhắn, xao động gọi lên cụ cười ngây thơ.

"Ừm, vậy thì tốt quá, ngày nào đó ông xã không làm việc, đúng bà xã có thể nuôi anh." Ở đầu dây bên kia anh cũng cười, lộ vẻ trêu chọc và cứng chiều.

"Chú già hơn tôi nhiều năm như vậy, về hưu rồi tôi còn có thể làm thêm mấy năm, nuôi chú cũng không khó." Cô nhớ khi còn ở trên xe cấp cứu, anh không được tự nhiên với tuổi tác, cố ý kích thích anh.

"Này, bé con, việc buôn bán không nên tính toán quá. Mặc dù anh lớn hơn em rất nhiều, nhưng mà, tính năng của anh tuyệt đối rất cao." Giọng điệu của anh lộ vẻ không phục, cãi cọ vì bản thân như trẻ con, "Hơn nữa, anh kiếm tiền trước em mười năm, khi em ở đây đọc sách, d'đ/l'q'd thì anh đã đang vì em mà liều mạng khắp nơi, như vậy, em đã có thể ở trong lứa tuổi đẹp nhất, không buồn không lo làm những chuyện mình muốn nhất,

mặc những bộ quần áo xinh đẹp nhất, chọn công việc mình thích nhất.
."

Anh tiếp tục dụ dỗ, "Đi theo anh, mãi mãi không cần quan tâm đến bất cứ chuyện gì, em chỉ cần bảo đảm bản thân mình vui vẻ là được rồi, em vui vẻ thì anh cũng vui vẻ, nếu em không vui vẻ, anh nhất định sẽ rất đau lòng. Anh vất vả như vậy, kiếm nhiều tiền hơn nữa cũng không dùng, nhà chúng ta không ai muốn anh cả, một mình anh cũng không xài hết, như vậy đi, bà xã, em tới làm công cho anh, giúp anh tiêu hết tiền có được không? Em xài không hết thì giúp anh sinh con trai, hai mẹ con nhà em cùng nhau tiêu giúp anh, nếu không những đồng tiền đó chônng chất ở ngân hàng gọi muỗi cũng thật phiền phức."

Cuối cùng cô không nhịn được nín khóc mà cười. Một người đàn ông sở hữu toàn bộ phụ nữ như vậy, lại dịu dàng nói với cô những lời động lòng người như vậy, sao không làm người ta uất ức?

"Tại sao lại yêu tôi?" Cô vẫn là nhịn không được hỏi ra, "Tôi chỉ là một cô gái rất bình thường."

Hỏi ra miệng, cô liền bắt đầu hối hận, bởi vì cô nghe Quý Thiếu Kiệt đang cười khẽ trong điện thoại, giống như nghe được sự lo lắng của cô.

"Vừa bắt đầu, dĩ nhiên là có nguyên nhân, có lẽ là bởi vì trẻ tuổi xinh đẹp, có lẽ là bởi vì thật là thẳng thắn. Có lẽ là bởi vì."

— anh đương nhiên sẽ không để cho cô biết về bí mật thân thể của anh, "Nhưng mà, từ từ chung đụng càng về sau, cũng chỉ còn lại một loại cảm giác, tách ra, cảm thấy nhớ nhung, chỉ cần ở chung một chỗ, đã cảm thấy thỏa mãn." Đây mới là điểm mấu chốt trong tình yêu.

"Vậy, chú cảm thấy, khi cùng đi chung với tôi rất thỏa mãn sao?"

"Dĩ nhiên!" Anh chắc chắn như vậy, cũng không hỏi ngược lại một câu, em thì sao? Khi anh và em đi chung với nhau, cũng thỏa mãn sao? Đường như, ngay cả phần này của cô, anh cũng đã chắc chắn rồi.

Anh chính là người đàn ông tự tin mà bá đạo như vậy.

Bản thân Chung Tĩnh Ngôn tự hỏi mình, khi bản thân mình đi chung với anh, cảm giác của bản thân là gì?

Hình như thật đúng là như vậy, khi tách ra thì hơi nhớ nhưng, khi đi chung với nhau lại cảm thấy thoải mái.

"Chú, hình như tôi có chút thích chú, phải làm thế nào đây?" Đặc điểm lớn nhất trong tính cách của cô chính là yêu thẳng thắn.

"Ô, đây thật là một tin tức kinh người." Quý Thiếu Kiệt nở nụ cười ha ha, cười đến say lòng người như vậy, "Bà xã, anh nên sợ sao?" Nói tới đây, trong miệng hét lên vài tiếng, hình như là vui quá hoá buồn, tác động đến miệng vết thương.

"Chú cảm thấy như thế nào? Mau gọi y tá tới nhanh lên." Cô gấp đến độ bật dậy khỏi giường.

"Không có việc gì. Vết thương không có việc gì. Chỉ là, có một chỗ khác có chuyện."

"Chỗ nào có chuyện?" Nàng vội hỏi.

"Vừa nghe nói có người thích, nó vui mừng lập tức đứng lên."

"Nó? Nó là ai.?"

"Buổi chiều em mới dùng xong, rõ ràng là thích muốn chết, lại luôn kiểm soát vút bỏ."

"Chú!! Chú! Chú thật buồn nôn. ! " Cuối cùng cô cũng hiểu anh đang nói đến chỗ nào, làm nũng nói nhỏ, "Không phải buổi chiều chú cũng đã làm qua. không mệt sao? Đã bị thương rồi mà còn suy nghĩ lung tung."

"Ngôn Ngôn, nó khó chịu." Giọng điệu của cô mang theo giọng mũi mềm mại, khiến người nào đó bên kia điện thoại càng thêm khó chịu.

"Giúp anh lấy ra."

Cô dĩ nhiên biết anh muốn nghe cái gì, trước kia khi cô còn ở bên Anh, anh ở trong nước, có lúc anh sẽ gọi điện thoại tới yêu cầu, "Không được, chú, chú mới vừa ra buổi chiều. Lại bị thương nữa, chờ chú khoẻ lên rồi hãy nói."

Rốt cuộc vẫn phải dây dưa nhưng mà anh, theo anh, nói những lời anh thích nghe, lại làm ra một số tiếng động của mình cho anh nghe.

Khi cô nghe được bên kia truyền đến tiếng rên rĩ hấp dẫn quen thuộc, mới tính buông tha cho cô.

"Đã trễ thế này còn gọi, không vui sao?" Anh thoả mãn xong rồi, lười biếng hỏi.

". Không có. Chỉ là muốn hỏi vết thương của chú đã lành chút nào chưa.?"

"Nhớ, bất kể có chuyện gì, em đều không cần để ở trong lòng, tất cả đã có anh ở đây." Sao anh lại có thể không biết cô nhất định có chuyện, chỉ là cô không nói, anh cũng không cần phải ép hỏi.

Dù có không vui nhiều hơn nữa, lúc này cũng đã tiêu tan.

.

Giấc ngủ này, cô ngủ đặc biệt ngon mà sâu.

Buổi sáng mơ hồ nghe tiếng động các anh vào xem cô, có bờ môi mềm mại ẩm ướt, thay phiên nhau in trên trán cô.

"Chào buổi sáng, bảo bối Lạc Lạc." Bọn họ nói.

Cô vung tay lên, tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Lúc xuống lầu đã là buổi trưa, cả bàn đầy món ăn, một mình Mã Hoa ngồi cạnh bàn ăn cơm.

Cuộc sống dưới cùng một mái nhà như vậy, đổi lại trước kia, bất kể như thế nào cô cũng sẽ chào hỏi, duy trì mặt ngoài bình tĩnh. Nhưng trải qua chuyện tối hôm qua, dường như bất kể nói gì nữa cũng rất buồn cười.

Dì Trần đứng ở cửa phòng bếp nhiệt tình chào hỏi với cô.

"Lạc Lạc, dì đã làm món đuôi bò kho tàu con thích ăn nhất, lúc này đã giữ lại đợi con xuống Mới vừa bung lên, thừa dịp còn nóng con hãy ăn đi."

Dì Trần rất thích cô. Từ nhỏ, người nào thích cô, người nào ghét cô, lỗ mũi xô khế người đã biết. Có lẽ đứa trẻ nào bị thiếu tình thương cũng sẽ nhạy cảm như vậy, chỉ cần có hơi thở của một chút tình yêu, nhất định sẽ nắm bắt.

Cô đung đưa tay dì Trần làm nũng, "Con cũng rất muốn ăn món ăn dì Trần nấu, đáng tiếc, đã hẹn với bạn học."

Nhưng thật ra là hẹn với anh trai. Cô thật sự không muốn sống chung dưới một mái nhà với Mã Hoa. Mới vừa rồi anh trai đã gọi điện thoại nói đã phái xe tới đón cô cùng nhau ăn cơm trưa.

Dù sao ngày mai sẽ phải trở về nước Anh, lúng túng khó chịu, nhìn một chút sẽ trôi qua thôi.

"Cô còn mặt mũi ngủ thẳng đến bây giờ? Con nhóc tiện nhân này, không hại chết con trai tôi thì không bỏ qua phải không?" Giọng nói bén nhọn của Mã Hoa đột nhiên truyền đến , cách vài mét xa xa, đẩy mạnh chông báo vào chân cô.

Chung Tĩnh Ngôn cho rằng đã trải qua chuyện tối hôm qua, mọi người đã xé rách mặt của nhau, lúc này đã vô dụng với cô rồi.

Cô cố nén một hơi, nhặt tờ báo Mã Hoa đã đẩy ngã trên mặt đất lên.

"Xì căng đan loạn luân giữa anh em phó thị trưởng Chung!"

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Xe Chấn Thanh dừng lại dưới cây ngô đồng ngoài đại viện đợi cô.

Gương mặt anh tuần rục rở trong ngày đông giá rét mỉm cười với cô, thấy cô đi ra từ trong đại viện, xuống xe nghênh đón, kéo bàn tay nhỏ bé của cô chà xát vào trong lòng bàn tay, hà hơi nóng trong miệng ra, nhìn cô cười, "Lạnh không?"

"Không lạnh." Chẳng biết tại sao, anh trai làm như vậy lại khiến lòng cô càng thêm chua xót khó chịu.

"Lạc Lạc, anh trai dẫn em đến một nơi, Chấn Văn đã đợi ở đó rồi."

Bọn họ lên xe, Chấn Thanh cúi người cài dây an toàn cho cô, đặc biệt nhẹ nhàng nói, "Ngồi vững, chúng ta lên đường nha."

Thế nhưng phần nhẹ nhàng này, lại làm cho cô lo lắng.

Anh trai không thể nào không biết chuyện trên báo, thế nhưng anh lại biểu hiện bình tĩnh như vậy.

Cô không biết lần này trở về nước, rốt cuộc là đúng hay sai.

Có thể được gặp lại các anh, là thu hoạch lớn nhất của cô. Nhưng mà, nếu như vì vậy mà mang lại phiền phức và tổn thương lớn như vậy cho các anh, vậy cô tình nguyện không trở về.

Cô không khỏi nghiêng mặt nhìn Chấn Thanh, ngày hôm ăm ỉ trẻ như vậy, hôm nay anh vẫn phải đi làm như thường, dưới mí mắt là một vòng thâm đen.

Làm lãnh đạo mới nhậm chức của thành phố, mấy ngày nay anh đang đối mặt những cơn mưa gió, em ruột không tuân theo quy định, anh em loạn luân, liên tiếp, chuyện nào đối với anh cũng đều mang tính huỷ diệt, dù cô chỉ là làm người đứng xem, dường như cũng có thể cảm nhận được cái loại áp lực trầm trọng đó.

Bốn năm qua, anh và Chấn Văn đều sống rất tốt, tuổi trẻ tài cao, mấy năm sau sẽ hoàn toàn quên cô em gái này, cùng kết hôn với Phương Thanh Ngọc hay là một cô gái may mắn nào đó, có thể hạnh phúc bình tĩnh sống hết một đời, cần gì phải lựa chọn con đường đầy bụi gai ba người cùng đi.

Có lẽ gặp nhau lần nữa chính là bản thân cô sai lầm, nếu đã có thể yên ổn tách ra bốn năm, thì có thể tách ra bốn mươi năm, tội gì lại phải quẩn lầy nhau.

Cách lâu như vậy, có lẽ cô thật sự không cần thiết cố chấp trở lại lúc ban đầu nữa.

"Anh, ngày mai em đi rồi, anh sẽ không cần vất vả như vậy nữa." Cô không nhìn được nói, trong giọng nói, đúng là vẫn còn mang theo buồn bã và mất mát.

". Làm sao có thể vất vả?" Đúng lúc dừng đèn đỏ, Chấn Thanh kếp phanh tay, quay mặt sang nhìn cô mỉm cười, hàm răng trắng như tuyết, "Lạc Lạc, chỉ cần em ở bên cạnh bọn anh, mỗi một phút đều là hạnh phúc. Khi không có em, bọn anh mới cực khổ." Trên mặt anh tràn đầy cương chiêu, nắm lấy tay cô đang đặt trên đầu gối.

Trong lòng Chung Tình Ngôn đau xót, "Anh, em."

Đột nhiên, một cái cái gì đó nện vào cửa sổ xe bọn họ, phát ra tiếng "Bốp" thật lớn.

Chung Tĩnh Ngôn bị sợ đến quay đầu, trên cửa sổ xe, bị người ta đập một quả hồng hồng, nước bắn tung toé như máu.

Cô tức giận hạ cửa sổ xe xuống, đang định chất vấn, trên chiếc xe đối diện, một người đàn ông đầu hói khoảng bốn mươi tuổi tựa đầu vươn ra, chìa ngón giữa, "Gì mà Thị trường rách nát? Chuyện loạn luân cũng làm được! Còn không mau cút xuống đài đi."

Chung Tĩnh Ngôn tức giận đến toàn thân phát run, Chấn Thanh nhanh tay bấm cửa sổ lên, ngăn cách người đàn ông miệng rộng vẫn không ngừng khép mở ngoài xe.

"Đừng để ý đến ông ta." Anh sờ sờ đầu của cô, không giải thích gì nhiều.

"Anh."

Rất nhiều lời đã đến bên môi, đèn đỏ chuyển sang xanh lá, Chấn Thanh thả tay cô ra, đẩy cần phanh, xe trượt về phía trước.

"Lạc Lạc, còn nhớ rõ nơi này không?"

Chấn Thanh đưa cô đến quán cà phê Thời Gian, Chung Tĩnh Ngôn sững sờ ngắm nhìn bốn phía, nơi này gần như không có gì thay đổi, bốn năm trước cãi vả một trận với Mã Hoa, cô bực tức đi ra, được chú già nhặt đi, bắt đầu một cuộc sống khác.

Trở lại nơi này, thậm chí nhân viên phục vụ bưng nước ép đưa dẫu lên cho cô vẫn còn làm việc ở đây.

Cô vốn nên rất vui vẻ, không phải sao? Các anh trai dụng tâm yêu cô như vậy, đây là nơi cuối cùng cô từng ở, bọn họ nhất định cho là, nơi này là nơi cách cô gần nhất.

Nhưng mà, vào giờ phút này, nhìn các anh như vậy, trong lòng cô, càng thêm đau lòng và thương tiếc. Bởi vì không có tình yêu, cho nên chỉ còn dư thương tiếc.

Ngồi ở vị trí bốn năm trước, cô đang cầm một ly trái cây nóng, vẫn luôn suy tư phải nói như thế nào cho rõ ràng, về chuyện cô và Quý Thiếu Kiệt, về chuyện cô và các anh.

Tình cảm mấy chục năm, bọn họ vẫn đang tồn tại, mà cô lại rút ra, lòng của cô tràn đầy chua xót, rốt cuộc phải nói như thế nào, mới sẽ không làm bọn anh bị tổn thương.

Cô vẫn luôn yên hặn thẳng thẳng, lúc này, ở trước mặt các anh lại chần chừ rồi rậm.

Trong bàn ăn để rất nhiều giấy quảng cáo màu sắc rực rỡ, cô rút ra, vô ý thức gấp tới gấp lui, nhưng lúc nào cũng gấp không ra hình dáng gì cả. Chung Chấn Văn lấy đi tờ giấy trong tay cô, rất nhanh đã gấp được một con hạc giấy đưa cho cô.

"Cho em này, cầm đi." Chấn Văn nói. Giơ con hạc giấy kia lên trước mặt cô, rất giống khi còn bé giúp cô trèo lên cây lấy điều xuống, chạy hết mấy con phố trong mùa đông để mua khoai lang nướng cho cô.

Cũng may, có điện thoại vang lên, đánh gãy xúc động cô muốn rơi lệ.

Chấn Thanh nhận, đơn giản nói địa chỉ nơi này.

Là ba.

Nhất định là đã nhìn thấy tờ báo, cố ý chạy tới đây.

Không khí bỗng chốc trở nên nặng nề.

"Lạc Lạc, bất kể em thấy gì hoặc nghe được gì, đều không cần để ý tới." Chấn Thanh ngồi bên phía đối diện cô, cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, ánh mắt nghiêm túc mà khẳng định, giống như đang khích lệ cô trước cuộc thi cuối kỳ, "Chờ em học xong, ba người chúng ta cùng nhau tìm một nơi không ai biết, bắt đầu lại từ đầu."

Chung Tĩnh Ngôn dùng hai bàn tay nhỏ bé cầm ngược lại Chấn Thanh, không nhịn được nói: "Anh cả, anh đừng bi quan như vậy, chuyện vẫn còn chưa tới mức xấu nhất, còn có rất nhiều biện pháp giải quyết. Người quen biết của ba ở Thủ Đô, nhất định có thể giúp anh đề chuyện này xuống."

"Không cần, coi như không có hôm nay, cũng sẽ từ chức." Chấn Thanh chán nản cúi đầu, một người đàn ông hăng hái như vậy, lúc này chân mày khẽ nhíu, khuôn mặt tuấn lãng lộ vẻ tâm sự nặng nề, bất đắc dĩ, "Lạc Lạc, thật xin lỗi, các anh không thể bảo vệ tốt cho em. Tối hôm qua mới vừa nói sẽ không để em bị tổn thương nữa, hôm nay lại xuất hiện chuyện như vậy."

"Không, anh, em không sao, thật đấy!" Chung Tĩnh Ngôn thật sự không để những chuyện đàm tiếu khó nghe trên báo ở trong lòng, bởi vì. Trong tiềm thức, bản thân cô chỉ là một người khách qua đường, mà đã là khách qua đường, người khác nói cái gì thì có quan hệ gì đâu.

"Vốn dĩ là, chỉ bởi vì không có em ở bên cạnh, anh cố gắng làm việc để giết thời gian, không ngờ có thể ngồi vào vị trí hôm nay. Vị trí này, nhất định phải cẩn thận trước mắt bao người. Mà thứ anh muốn, chỉ là cùng em, cùng Chấn Văn, ba người chúng ta, không có bất kỳ gánh nặng gì cùng nhau sống dưới ánh mặt trời."

Tay Chấn Văn cũng phủ qua, giọng nói mang theo ý cười, "Đúng, bây giờ tìm tìm được Lạc Lạc, chúng ta cùng nhau tìm đến một đất nước không quen biết ai, lần nữa bắt đầu, chúng ta đi thánh đảo Barthes nhạt vô sò, đi Hà Lan nhìn Tulip và cối xay gió, chúng ta có tay có chân, nhất định có thể

nuôi dưỡng Lạc Lạc trắng trẻo mập mạp, Lạc Lạc chỉ cần giống như bây giờ, vĩnh viễn không buồn không lo, chỉ cần ở bên bên cạnh bọn anh là tốt rồi."

Chung Tĩnh Ngôn nhìn lên hai cặp mắt tràn đầy khát vọng trước mặt, chẳng qua là cảm thấy vô cùng chột dạ. Tâm loạn như ma, không biết nên làm sao mới nói ra cảm thụ của mình cho hai người bọn họ biết.

Giữa bọn họ, chỉ là cách nhau chiếc bàn cà phê, nhưng mà lại giống như rãnh trời khó vượt qua, rãnh trời này gọi là tình yêu.

Lúc này lấy tình yêu thay đổi tình thân, phải thích ứng như thế nào?

Chung Bang Lập nhanh chóng chạy tới.

Ông bước nhanh tới, cả người phập phồng lửa giận, dường như sàn nhà quán cà phê cũng đang chấn động.

Phía sau còn có chủ nhiệm Lý, vừa tiến vào đã nhanh chóng sắp xếp cho mọi người trong quán ra ngoài.

"Ba." Ba anh em cùng nhau đứng lên gọi.

Ông không có để ý tới bọn họ, trong mùa đông lạnh giá nhưng trán ông lại thấm mồ hôi, cứ như vậy nhìn ba đứa con của mình, trong ánh mắt chính là thịnh nộ, rồi lại mang theo chút buồn bã thương xót khó nói nên lời.

Ba đứa trẻ, đều vô cùng yên tĩnh nhìn ông.

Giống như đã sớm nghĩ đến ông sẽ nói những thứ gì, thậm chí đã chuẩn bị tốt để phản kháng.

Bình tĩnh, thậm chí thản nhiên.

Ba đứa trẻ như vậy, rốt cuộc ông nên làm gì với bọn chúng đây? Để đường bằng phẳng lại không đi, nhất định cứ muốn kinh thế hãi tục. . .

. . .

"Hãy mau chọn ngày, nhanh chóng giải quyết chuyện của anh và Thanh Ngọc." Ông mất sức lực rất lớn, mới ngăn chặn được lửa giận.

"Không bao giờ. Con đã từ chức vụ thị trưởng, ngày mai theo Lạc Lạc qua Anh." Chung Chấn Thanh nhìn ông, rõ ràng nói.

Vừa nói xong, trên mặt Chấn Thanh liền bị một đòn nghiêm trọng. Chung Bang Lập cầm một cái bình nước trên bàn, chính xác đánh vào mặt của anh

Anh mất đi khống chế, té ở trên ghế sa lon, máu từ trên trán chảy xuôi xuống.

Chấn Văn và Lạc Lạc cũng bị hù dọa, vội vàng chạy qua kiểm tra vết thương.

Chủ nhiệm Lý nhanh chóng chạy tới kéo Chung Bang Lập nhẹ giọng khuyên nhủ.

Chung Bang Lập dùng tay chỉ Chấn Thanh, lửa giận khó đè nén: "Các anh nói cho tôi biết, rốt cuộc muốn thế nào? Rốt cuộc các anh muốn tùy hứng đến khi nào nữa?"

"Đây không phải là tùy hứng. Chúng con chỉ muốn một cuộc sống bình thường. Như vậy là có lỗi sao? Hiện tại cũng đã thời đại nào rồi, chẳng lẽ nhất định phải giống y như ba, muốn một cuộc hôn nhân giống như hy sinh vì nước, sau đó hai người cùng đau khổ cả đời sao?"

Lần này, là Chấn Văn, từ từ nói, trong đôi mắt là cứng rắn và kiên định.

"Muốn cuộc sống bình thường?" Chung Bang Lập cẩn thận nhìn anh, giống như từ từ nghiền ngẫm những lời này."Các anh muốn một cuộc sống bình thường, vậy có nghĩ tới người khác hay không? Các anh làm như vậy, dù là các anh không để ý đến bản thân, nhưng mà, các anh có từng nghĩ tới, đối với tôi, đối với mẹ các anh, sẽ có ảnh hưởng như thế nào chưa? Còn có Lạc Lạc nữa, chẳng lẽ, các anh thật sự để cho em mình sống trong ánh mắt khác thường của người đời sao?"

Khi đang nói chuyện, ông giơ một tay lên, lại một cái gạt tàn bay về phía đầu Chấn Văn, Chấn Văn theo bản năng nghiêng qua một bên, cái gạt tàn thuốc rơi vào trên bả vai, không thấy máu, nhưng lại đau đến khiến Chấn Văn phải ngã sấp trên mặt bàn.

Thật sự là ra tay độc ác, hoàn toàn điên cuồng dạy dỗ không để ý độ mạnh yếu.

"Tôi vẫn cho là các anh rất hiểu chuyện, ngoại trừ chuyện này ra, các anh vẫn luôn cho tôi thể diện, chưa từng khiến tôi lo lắng, cho nên tôi đã hời hợt không quản lý các anh, để các anh tùy hứng quá lâu." Ông lại đưa tay nâng vật trang trí hình trụ lên, đổ ập xuống người Chấn Thanh và Chấn Văn, trong miệng từng chữ từng câu mà nói, "Thay vì để cho các anh đắm mình trong trụy lạc, không bằng hôm nay tôi đánh chết các anh, tránh cho về sau lại phí sức."

Hai người cũng không tránh, tránh cũng không tránh thoát, mặc cho vật hình trụ như hạt mưa này rơi vào người.

Khách khứa trong quán đều đã đi ra ngoài, mấy nhân viên phục vụ đứng ở trong góc, bị dọa sợ đến không dám ngăn đầu.

Chủ nhiệm Lý nói hết lời kéo Chung Bang Lập lại.

Rốt cuộc Chung Bang Lập cũng ngừng tay. Thở hốn hển nhìn hai người, đầu tóc vẫn luôn cắt tỉa gọn gàng giờ đây vô cùng rối loạn, dáng vẻ đó thật

sự còn nhếch nhác hơn hai người con trai.

Chấn Văn lại tới gần Chung Bang Lập thêm mấy bước, "Muốn đánh thì đánh cho thích một trận. Bọn con vẫn cứ như vậy, đánh một lần cho đủ."

Chung Tĩnh nhìn ba người thân thiết nhất của mình, đột nhiên thương xót nói, "Ngày mai con sẽ đi, ba, anh, có phải con đi rồi ba người sẽ bình tĩnh lại? Có lẽ, lần này, con không nên trở lại. Bởi vì con, nên đã mang đến nhiều phiền phức cho các người như vậy!"

"Lạc Lạc, ba là vì muốn tốt cho con. Hiện giờ, những thứ truyền thông này vẫn chỉ là bắt đầu, các con. Đến lúc đó con sẽ phải hối hận. Dừng cương trước bờ vực vẫn còn chưa kịp." Chung Bang Lập vô cùng đau đớn.

"Đã không còn kịp nữa rồi. Con đã nộp đơn xin từ chức."

"Vẫn kịp! Hiện giờ khắp nơi đều đang áp chế chuyện này, ngoại trừ ba ra, còn có chú Lôì lần trước các con đã gặp, còn có. Quý Thiếu Kiệt cũng đang xoay chuyển giúp con."

"Con không cần! Anh ta muốn tới trời con về, con cũng sẽ không để cho anh ta được như ý."

"Không muốn để cho tôi như ý cũng không còn kịp nữa rồi." Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Giọng nói này quen thuộc như vậy, Chung Tĩnh Ngôn cả kinh, ngẩng đầu lên, quả nhiên là Quý Thiếu Kiệt.

Anh đứng cách đó không xa, mặc một chiếc áo khoác ngoài bằng lông cừu màu xám, từ từ lấy xuống bao tay màu đen, giọng nói lạnh lẽo lười biếng vang lên giữa đại sảnh đã ngừng tiếng nhạc, "Các vị, tôi tới đón vợ tôi về."

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 72

"Muốn đón vợ hình như đến lộn chỗ rồi phải không? Cô Mạc mới vừa gây xì căng đan hình hôm nay đi Hongkong?"

Quý Thiếu Kiệt nhếch môi cười, giữa ngón tay giơ lên một quyển sổ nhỏ màu đỏ, "Có giấy chứng nhận đầy đủ, tôi và Chung Tĩnh Ngôn là vợ chồng hợp pháp không giả được."

Nhìn quyển sổ màu đỏ đó, trong lòng ba người đàn ông nhà họ Chung cả kinh, không hện mà cùng nhìn về phía Chung Tĩnh Ngôn, người phía sau hơi cúi đầu, lông mi dài cụp xuống, sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng vẫn không phủ nhận.

Chấn Văn bất chấp thân thể đang đau đớn, lão đảo tiến lên, đoạt lấy quyển sổ thật mỏng đó, chỉ nhìn thoáng qua, liền ném xuống đất, bực tức nói, "Anh lấy được giấy chứng nhận giả này ở đâu?"

"Có phải giả hay không, hỏi bà xã tôi một chút là biết." Quý Thiếu Kiệt ưu nhã khom lưng, nhặt giấy chứng nhận lên, quý trọng phui phui, rồi thả vào trong túi. "Ngôn Ngôn, em nói cho bọn họ biết."

". Chú ấy nói là sự thật, bọn em, đã kết hôn rồi."

Giọng nói Chung Tĩnh Ngôn có chút không lưu loát, nhưng mà, cô cũng không do dự.

Có mấy giây, ba người đàn ông nhà họ Chung đều trầm mặc.

Trong đại sảnh quán cà phê hơn ba trăm mét vuông, yên lặng như tờ, giống như một con quái vật lớn àm vô dụng.

"Quý Thiếu Kiệt, lấy thân phận của anh, tội gì phải khinh người quá đáng? Bên cạnh anh còn thiếu phụ nữ sao? Tại sao hết lần này đến lần khác đây đưa em gái tôi?" Chấn Thanh ngồi trên ghế sa lon, máu chảy trên mặt, anh tùy tiện rút khăn ăn từ từ lau chùi, mặc dù có chút chật vật, nhưng phong độ nhẹ nhàng của thị trưởng vẫn không hao tổn, chỉ là giọng nói lại khàn khàn mà khô khốc.

Chấn Văn nghe được câu nói "Tội gì phải khinh người quá đáng", lại sâu sắc mà nhìn anh một cái. Bọn họ sinh đôi tâm ý tương thông, chỉ những lời này, liền biết tự đáy lòng Chấn Thanh đã thừa nhận rơi xuống hạ phong rồi.

"Mặc kệ các người có tin hay không, phụ nữ của tôi, từ đầu đến cuối, chỉ có một mình Chung Tĩnh Ngôn." Quý Thiếu Kiệt cầm tay vào trong túi áo bành tô, đứng thẳng người, tư thế nhàn hạ kiêu căng, giọng nói cũng như đinh đóng cột, chân thật đáng tin. Đứng trong đại sảnh, ngược lại giống như đang tuyên thệ vậy.

"Huống chi, mặc kệ có những người phụ nữ gặp dịp thì chơi đó hay không, tôi đều sẽ không để cho bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì, làm tổn hại tới Chung Tĩnh Ngôn, các người thì sao? Cô trở về nhà họ Chung mới mấy ngày? Các người đã đối xử với cô ấy như thế nào, bản thân các người tự hiểu rõ! Nếu như các người có thể quản tốt người phụ nữ bên cạnh, không để cho bà xã tôi gặp chuyện không hay, tôi ngược lại có thể để cô ấy ở lại thêm mấy ngày, hiện tại, bản thân các người không dọn dẹp sạch sẽ được cục diện rối rắm này, thì đừng trách tôi đến đón vợ tôi về nhà."

Lời này vừa nói xong, khiến người nhà họ Chung không nói được lời nào.

Trở về không tới một tuần lễ, Lạc Lạc liên tục bị ăn hai cái tát, lại bị truyền thông bốn phía tổn thương, tuy rằng bọn họ đau lòng, nhưng thật sự không có lời nào để nói.

"Phụ nữ bên cạnh" theo như lời Quý Thiếu Kiệt, bọn họ càng thêm biết rõ, trừ Mã Hoa, còn có một người khác, nguồn gốc phát ra tin tức cho truyền thông, chính là Phương Thanh ngọc.

"Ngôn Ngôn, tới đây, cùng anh về nhà!" Quý Thiếu Kiệt nhìn Chung Tĩnh Ngôn, bá đạo mà chắc chắn như vậy! Tựa như đã đến giờ, gọi con gái ham chơi nhà mình về ăn cơm vậy.

Ánh mắt Chung Tĩnh Ngôn đen như mực yên lặng nhìn Quý Thiếu Kiệt.

Lần thứ ba! Anh bảo cô cùng anh về nhà.

Lần đầu tiên, sau khi gặp lại trên đường cao tốc, cô lựa chọn anh trai.

Lần thứ hai, sau khi bị ăn một cái tát của Mã Hoa rồi gặp nhau trước cửa nhà hàng Tư Gia Thái, cô lựa chọn anh trai.

Lần này, cô.

"Được!" Cô gật đầu, nhẹ nhàng đồng ý, không chậm trễ chút nào.

Chỉ là một chữ, khi nói ra lại cảm thấy nhẹ nhàng như vậy, quả thật cả người đều giống như muốn bay lên rồi.

Không sai, lần này, người cô muốn lựa chọn, là Quý Thiếu Kiệt.

Cô biết, ba, anh trai, đều đang nhìn mình.

Ánh mắt của bọn họ đốt người như vậy, nhưng mà, coi như là người thân chúc phúc thôi.

Cô vòng qua cái bàn, từng bước một đi về phía người đó.

Đi qua anh trai, đi qua ba, thân thể của cô một nửa là lửa, một nửa là băng, nhưng mà, khi cô đi qua bên cạnh bọn họ bộ phận băng càng ngày

càng ít, bộ phận lửa càng ngày càng nhiều, bước chân càng ngày càng nhẹ, quả thật giống như một chú chim nhỏ đang trở về tổ.

Cho đến khi dừng lại trước mặt anh, anh cao như vậy, cô hơi ngược đầu nhìn anh, nhìn ngược bóng bản thân mình trong đôi con ngươi tinh tường màu xanh của anh.

Anh mỉm cười, khoe mắt có nếp nhăn nhọn nhọn, duỗi tay về phía cô, cô liền thả tay mình vào bàn tay to khô ráo ấm áp đó.

—— có lẽ anh vẫn khiến cô đoán không ra, có lẽ anh có những người phụ nữ khác, nhưng mà, bốn năm qua, anh vẫn cứ đứng ở đó, bất cứ lúc nào cô cần, anh vẫn luôn đứng ở nơi cô cần nhất.

Vẫn luôn là anh, không có người nào khác.

Thật ra thì, buổi sáng khi cô nhìn thấy tờ báo đó, thì đã có dự cảm, nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất sẽ nhìn thấy anh, chú già nhất định sẽ tới! Cô biết, chú già không thể nào để mặc cô bị tổn thương. Cho nên, cô mới không sợ hãi, cô mới giống như hoàn toàn không đếm xỉa đến, bởi vì cô biết, vẫn luôn có một người đứng yên một chỗ là tốt rồi, bất kể sấm sét vang dội, cô đều sẽ yên ổn.

Quả nhiên, chú già đã tới.

Cô vẫn luôn đặc biệt thiếu cảm giác an toàn, có một nút thắt rất nhỏ. Cô Nhi Viện lạnh lẽo, mẹ nuôi đáng sợ, tuổi thơ cô đơn và Thiếu Nữ Thời Đại, tạo thành bóng ma rất lớn trong lòng cô, cô không dễ dàng tiếp nhận người khác, cô sợ người xa lạ, sợ tình cảm xa lạ, cô vẫn cho là cánh cửa đó trong lòng cô chỉ có thể rộng mở với anh trai, bởi vì đối với cô mà nói, các anh chính là nguồn gốc an toàn duy nhất.

Trải qua tình huống trong quán ăn Muslim ngày hôm qua, cô biết, thì ra là, có một người, vẫn đứng ở ngoài cửa lòng cô, chỉ cần cô nguyện ý, là có

thể nghênh đón anh, cùng anh mang tới phong cảnh tuyệt vời vô tận.

Anh nói với cô, em có nghĩ tới hay không, thật ra thì em chỉ là lệ thuộc vào bọn họ, có lẽ, cùng chung sống với bọn họ bằng phương thức tình yêu thân mật, em sẽ cảm thấy, còn có cảm giác an toàn.

Anh nói với cô, tình thân và tình yêu khác biệt nhau.

Đúng vậy, những thứ này, không phải là cô chưa từng nghĩ tới. Cô cũng không phải ngốc, cũng không phải chậm lụt, ngược lại, cô nghĩ đến quá nhiều quá sâu, cô chỉ là quá mức nhạy cảm, trải qua tình cảm mấy chục năm, những tháng ngày trong bóng tối cô đơn sợ hãi, cô chỉ có bọn họ, làm sao có thể nói buông liên buông xuống được. Cô sợ thay đổi biết bao nhiêu. Càng thêm sợ, tình cảm đã từng nồng nhiệt như vậy lại thay đổi, cô nên đối mặt như thế nào với khoảng thời gian đã từng thân mật khăng khít?

Nhưng mà, giờ khắc này, một tay cô được chú già nắm chặt trong tay, dựa vào anh gần như vậy, bị hương vị quen thuộc dễ ngủ trên người anh bao quanh, cô cảm thấy, nên để xuống thì để xuống, nên rộng mở rộng ra, thì ra là tất cả đều không khó khăn như trong tưởng tượng.

Nghĩ như vậy, cô thể nhưng nhịn không được mà lộ ra nụ cười, lôi kéo tay chú già, nhẹ nhàng lắc lắc, như đứa bé về muộn làm nũng trước mặt người lớn.

Một tay còn lại, vô thức siết chặt con hạc giấy, con hạc giấy này, bị máu bắn tung toé lên một giọt, giống như một vết thương đỏ đỏ. Ngón tay của Chung Tĩnh Ngôn vừa vịn đặt trên điểm nhỏ nhỏ này.

Đó là một vết thương xinh đẹp.

"Lạc Lạc, lại đây với ba, con đừng bị cậu ta." Một chữ "Lừa" đã đến khóe miệng, Chung Bang Lập đành nuốt vào, cuối cùng, ông vẫn là cố kỵ nhà họ Quý. "Cậu ta không phải là chồng của con. Nếu như có người uy

hiếp con, con hoàn toàn không cần phải quan tâm, có ba ở đây, ai cũng không thể tổn thương ba đứa con." Giọng nói của ông khàn khàn nặng nề, nhưng mà đối với Chung Tĩnh Ngôn là quan tâm không cần nghi ngờ.

Ba, đúng là vẫn còn một người ba thương cô.

Nhìn người đàn ông trong trí nhớ mãi mãi cường đại như một bầu trời, cô lộ ra nụ cười khẳng định với ba nuôi, "Ba, không có ai tạo áp lực cho con, con thật sự yêu chú ấy, mới muốn ở cùng chú ấy."

Khi tầm mắt chạm vào ánh mắt đau đớn của các anh, trong nháy mắt cô chán nản, nhưng mà chợt cô mỉm cười với các anh, "Anh, ở cùng với chú ấy, em Rất vui vẻ. Không có ai ép em."

Cô đã tìm được vùng trời chân chính thuộc về mình.

"Em sẽ sống thật tốt, ngày mai em trở về Anh, các anh phải tới tiễn em. Không có một phiền phức lớn là em, các anh nhất định có thể xử lý tốt mọi chuyện."

"Ai dám miễn cưỡng con gái của tôi?" Một giọng nam trung niên trong trẻo lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Mọi người cùng nhau nhìn lại, Lôi Trí Viễn và hai người áo đen phía sau từ từ đi vào đại sảnh.

Người áo đen để tấm thảm lông màu trắng lên ghế dài cà phê, Lôi Trí Viễn ưu nhã ngồi xuống, hơi cúi người với Chung Bang Lập, chào hỏi, dĩ nhiên là có hẹn với ông ở đây nên mới tới.

Con gái của ông? Là chỉ. Chung Tĩnh Ngôn?

Tất cả mọi người ở đây đều ngơ ngẩn.

Chỉ là, có tâm tình của hai người nào đó, cũng đã gấp đến không thể đợi được rồi, ngay cả một giây cũng không thể đợi.

Không thềm quan tâm là con gái của ai hay em gái của người nào, điều bọn họ muốn, chỉ có lẫn nhau.

"Ba, anh, em đi trước. Con sẽ điện thoại cho mọi người." Bị ông chú già lôi kéo ra ngoài, Chung Tĩnh Ngôn chỉ kịp vừa đi vừa bỏ lại những lời này.

"Lạc Lạc." Lôi Trí Viễn đứng lên.

Nhưng mà, cửa phòng cà phê cửa chỉ vang lên tiếng "Cạch", ai có thể nghe tiếng kêu của ông?

Bên ngoài, chẳng biết tuyết đã rơi từ lúc nào, một tầng thật mỏng đã bao phủ trên mặt đường.

Bầu trời lạnh lẽo, không có gió, chỉ có những bông tuyết nhỏ đang nhào vào hai người đang vui mừng, trên người, trên mặt, hơi lạnh, nhưng lại thoải mái một cách lạ kì.

Có người nói, tình yêu là chuyện rất xa xỉ, nhưng mà, tình yêu cũng là một chuyện rất đơn giản. Vứt bỏ tất cả, chỉ là yêu, chỉ là thích, chỉ là khát vọng ôm lấy người đó thật chặt, ngay cả khi vui mừng hay đau đớn.

"Vợ à, đáng vẻ khi em đi về phía anh thật sự là rất đẹp." Vừa mới ra cửa, ông chú già đã cười đến vô cùng xấu xa, giống như đã sớm xuyên thủng qua thời gian dài giãy dụa và yếu ớt của Chung Tĩnh Ngôn.

"Chú không sợ tôi sẽ từ chối chú lần nữa sao?"

"Sợ chứ!" Chú già thành thật nói, mím môi như trẻ con, "Chỉ là, em từ chối một trăm lần, anh sẽ cầu xin em một trăm lẻ một lần. Cho đến khi em

chịu đi theo anh mới thôi. Dù sao cái anh có chính là thời gian và kiên nhẫn."

Setven và tài xế đang đứng chờ bên kia đường, hai người bọn họ đứng giữa ngã tư đường trống trải, bốn bề đều là gió lạnh, không khí thờ ra đều là màu trắng. Nhưng mà, Quý Thiếu Kiệt dùng áo khoác ngoài bọc cả người cô lại, cô đã thấy ấm áp.

Đứng ở trên đường, bọn họ không coi ai ra gì mà hôn tiếp.

Thỉnh thoảng có mấy chiếc xe, đều thấy thú vị mà đi vòng qua.

Setven và tài xế quay mặt đi. "Có thuốc lá không? Hôm nay, thật con mẹ nó lạnh muốn chết. Rốt cuộc ông chủ còn phải hôn đến lúc nào?"

"Ai biết? Chỉ mong khi bọn họ tách ra, hai người chúng ta đừng đông lạnh thành que kem."

". Rốt cuộc còn phải hôn bao lâu? Cũng đã hơn mười phút rồi."

Chỉ có hai người đang giăng co trên đường mới biết rõ bọn họ đang làm gì.

"Anh đói bụng, muốn ăn bánh bao."

"Em cũng muốn ăn, còn muốn ăn thịt viên nữa."

"Đưa anh nhìn một chút, bánh bao chín chưa."

"Này, chú, chú đang sờ ở đâu vậy.?"

"Hai cái ở trên mềm mềm, ừ, chín rồi, còn có hai hạt đậu đỏ nữa ."

"."

"Cái phía dưới này. Đã chín đến độ nứt ra rồi."

Về nhà, ăn bánh bao thôi.

CƯƠNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Bên ngoài cửa sổ, tuyết mỏng bay tán loạn, người đàn ông và cô gái ôm hôn thoải thích.

Bên trong cửa sổ, cha con nhà họ Chung, Lôi Trí Viễn, âm thầm nhìn bọn họ chăm chú.

Chấn Văn đứng lên, nện một quyền lên bàn, buồn bực đi ra ngoài.

Chung Bang Lập và Lôi Trí Viễn đồng thời quát bảo anh dừng lại.

"Không được đi." Với Chung Bang Lập, ông không hy vọng các con của ông lại lần nữa lâm vào con đường tình yêu dị thường này, dựa vào sự từng trải của ông, dĩ nhiên nhìn ra được, Lạc Lạc vui vẻ ở d'đ/l'q'd chung với Quý Thiếu Kiệt là phát ra từ nội tâm. Trên khuôn mặt trẻ tuổi toát ra nhẹ nhàng và vui sướng, không cách nào giả mạo. Kết quả như thế, mặc dù không như ý, nhưng dù sao vẫn tốt ba người cùng dây dưa một đời.

"Không được đi quấy rầy bọn họ." Với Lôi Trí Viễn, hiện tại không có gì quan trọng hơn hạnh phúc của con gái.

"Bang Lập, chuyện của Chấn Thanh, anh không cần phải lo lắng, bắt đầu ngày mai, tám công ty truyền thông dưới danh nghĩa Lôi thị của tôi sẽ cùng lúc bác bỏ tin đồn, những công ty truyền thông khác cũng đã xử lý xong, sẽ không còn người nào dám đưa tin."

Lôi Trí Viễn có phong cách trầm ổn ung dung, khi giở tay nhắc chân đều tản ra khí tức quý tộc một cách tự nhiên, nói xong, liền khom người rời đi.

Sau lưng, người áo đen thu hồi ghế nệm chuyên dụng, theo sát phía sau.

Chung Bang Lập nhìn hai đứa con trai thất hồn lạc phách, chỉ có thể lắc đầu mà thở dài, vỗ vỗ bờ vai của bọn họ, cũng rời đi.

Những hạt tuyết thật nhỏ phác phác gõ vào cửa sổ thủy tinh.

Người đi đường, đèn xanh đèn đỏ, đường kẻ gạch cho người đi bộ, cây ngô đồng, đều vẫn còn tồn tại.

Những cảnh vật quen thuộc này, Chấn Thanh và Chấn Văn nhìn bốn năm, đợi bốn năm, bọn họ đã từng bi thương khổ sở tự trách hoài niệm, nhưng mà, chưa bao giờ có tâm trạng như thế này, trái tim đau đớn triệt để giống như giờ phút này, trái tim, giống như bị phá huỷ một lỗ thủng to.

Chấn Thanh liếc mắt nhìn Chấn Văn theo thói quen, bọn họ là gương của lẫn nhau, anh nhìn thấy, ánh mắt của Chấn Văn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, giống như đang rơi vào vực sâu đáng sợ nhất, tối đen ảm đạm như vậy, không thấy được chút ánh sáng và nhiệt độ nào.

"Lạc Lạc!"

Có lẽ hai chữ đó, đã khắc vào trong lòng anh quá sâu, gọi quá nhiều, bất tri bất giác, Chấn Văn lại khẽ hô ra tiếng, các đốt ngón tay niết lại thành trắng xanh.

Anh ngoái đầu lại nhìn về phía Chấn Thanh, trong đôi mắt viết rõ thống khổ và nghi vấn, "Chẳng lẽ cứ như vậy sao? Cứ như vậy, tặng em gái thật khó khăn mới tìm lại được cho người khác sao?"

Chấn Thanh trầm mặc, lấy điện thoại di động ra tìm kiếm một chút, đưa cho Chấn Văn.

Trên điện thoại di động rõ ràng biểu hiện, ba giờ sáng hôm qua, Lạc Lạc đã gọi cho Quý Thiếu Kiệt, thời gian trò chuyện là một tiếng.

Tối hôm qua, sau khi xảy ra nhiều chuyện hỗn loạn như vậy, người em gái muốn tâm sự lại là Quý Thiếu Kiệt mà không phải bọn anh.

Hơn một tiếng đồng hồ, bọn họ nói những gì? Có từng bày tỏ uất ức? Có từng oán trách anh trai không bảo vệ tốt cho cô?

"Không, Lạc Lạc, em ấy chỉ vì rời xa chúng ta quá lâu, không tìm được đường về nhà thôi." Chấn Văn ném điện thoại lại lên bàn, giọng nói thống khổ thì thầm, lông mày tuấn lãng nhíu chặt lại.

Lúc này, có người phục vụ sợ hãi trên đất tới hỏi, "Ông chủ, bên ngoài có khách muốn vào, có thể không?"

Nghe được giọng nói này, Chấn Văn ngẩng đầu kinh ngạc mà nhìn nhìn người phụ vụ này, giống như nghe thấy, rồi lại giống như không nghe thấy, ánh mắt trống rỗng như vậy, một người vẫn luôn xa cách lễ độ hữu lễ, đột nhiên phần nộ quát, "Đi ra ngoài! Tất cả các người đều về nhà hết đi!"

Không có được người đó, tất cả tất cả đều là trống không. Hãy để cho nơi này, cùng với bọn họ cùng nhau trống rỗng đi.

"Chúng ta sẽ không buông tha, nhất định sẽ tìm được em gái trở về, lần nữa dắt tay của cô, giúp cô nhận rõ đường về nhà." Gần như đồng thời, trong lòng hai anh em đều nói như vậy.

Dù con đường đó nhất định là một ngõ cụt, bọn họ cũng sẽ đi tới đáy.

Khổ sở đánh mất trái tim, bốn năm trước đã ném qua, bọn họ không muốn thử lại lần thứ hai.

Ánh mắt hai người đều chuyển ra ngoài cửa sổ, càng ngày tuyết rơi xuống càng lớn, hai người đó, đã cùng nhau đi lên xe, Quý Thiếu Kiệt nhắc áo khoác ngoài lên, em gái núp trong nách anh ta, từ xa nhìn lại, giống như một người tuyết mập mập.

Xe Lô Trí Viễn đi ngang qua bên cạnh hai người, ông bảo tài xế thả chậm tốc độ, xuyên thấu qua cửa sổ xe, không nháy mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cười nhẹ nhàng trong tuyết, thật sự giống nhau, rất giống với người trong mộng của ông.

Ông hoảng hốt nhớ lại, người đó, đã từng, cười như vậy với ông, trên mặt tràn đầy lệ thuộc và tin tưởng, da trắng như tuyết, cảm nhọn, mang theo hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Hôm nay vốn dĩ ông tới nhận con gái, khuôn mặt nhỏ nhắn này hết sức giống với người trong lòng ông, lần đầu tiên nhìn thấy, ông đã biết, nếu như không phải là con gái của cô ấy, thế gian không thể nào giống nhau như vậy.

Ở quán Thư Phòng Thái, ông sai người nhặt được sợi tóc của Chung Tĩnh Ngôn, kết quả DNA, quả thật chính là cốt nhục của ông. Cả đời ông chưa từng lấy vợ, người trước sáng chói, người sau cô đơn, ông từng cho là, cả đời bản thân ông chỉ trôi qua như vậy thì đột nhiên trời cao d'đ/l'q;d lại cho ông một đứa con gái, chính là cô gái nhỏ trước mắt, khi ông hoàn toàn không biết trong một góc nào đó, tự nảy mầm, sinh trưởng, nở hoa. Ông lại chưa bao giờ tưới nước cho cô lấy một lần, bắt qua côn trùng một lần, nhưng mà, nhìn cô gái nhỏ đang chảy dòng máu Lô thị của ông thế nhưng đã lớn như vậy rồi.

Ông mất đi người phụ nữ trân quý đó, không ngờ, cô ấy lại còn để lại cho ông một bảo bối nhỏ làm kỷ niệm. Cô ấy nhất định là cố ý như vậy, cho ông một cơ hội, trao tất cả tình yêu thương mà ông đã chuẩn bị cho cô ấy lại con gái của bọn họ.

*

Trong xe chạy băng băng đến nhà họ Quý, điện thoại di động vang lên thật lâu, Quý Thiếu Kiệt cũng không nhận, chỉ lo ôm Chung Tĩnh Ngôn

không ngừng hôn môi cô.

Chung Tĩnh Ngôn bị tiếng động của điện thoại làm phiền, trái đẩy đẩy bên phải đẩy đẩy, khiến anh ăn không được miếng, không cẩn thận đẩy tới vết thương của anh, anh hí một tiếng, mới cau mày, không nhịn được cầm lên, liếc mắt nhìn tên, trực tiếp bấm tắt. Môi lại hạ thấp xuống tìm môi của cô.

Bên kia chưa từ bỏ ý định lại gọi tới.

Bản thân Chung Tĩnh Ngôn hàm hừ lấy di động qua, trực tiếp nhấn nút nghe.

"Alo?"

"Alo ?" Có thể nghe là giọng nữ, bên kia điện thoại dừng lại một chút, giọng điệu rất nhẹ nhàng, "Cho tôi tìm Quý đồng một chút được không?"

"Cô là ai?" Chung Tĩnh Ngôn không được kiên nhẫn, trực tiếp hỏi.

"Nói với Quý đồng tôi là Mạc An Ny, anh ấy sẽ biết."

"Cô có chuyện gì không?" Chung Tĩnh Ngôn vừa nghe cũng biết là người có tin đồn với Quý Thiếu Kiệt mà anh trai đã từng nói. Cô trợn mắt nhìn Quý Thiếu Kiệt một cái, chú già làm như vô tội nhún vai.

Bên kia điện thoại hình như bị nghẹn một chút, "À, tôi và Quý đồng của cô là bạn tốt, cô là thư ký của anh ấy à? Cũng không phải là chuyện lớn gì, nếu như hiện giờ anh ấy không tiện nghe điện thoại, khi khác tôi sẽ gọi lại." Giọng nói đó, thật đúng là vừa dịu dàng lại vừa ngọt ngào, chỉ dựa vào giọng nói đã có thể tưởng tượng được dáng người bên kia điện thoại xinh đẹp đến cỡ nào.

Chung Tĩnh Ngôn cắn răng mỉm cười: "Không, tôi là vợ của anh ấy! Có chuyện gì, cô cũng có thể trực tiếp nói với tôi. Đúng rồi, cô Mạc phải không? Con người của tôi tương đối ích kỉ, không thích nhất là người khác không có việc gì lại gọi điện thoại cho chồng tôi. Đừng nói phụ nữ, d'đ/l'q;d chỉ cần một con muỗi cái bay gần anh ấy, tôi cũng nhất định phải đập chết. Sau này, nếu cô có công việc, xin hãy trực tiếp gọi điện cho thư ký của anh ấy, nếu như có chuyện riêng, ừm, anh ấy là đàn ông đã có vợ, chắc hẳn giữa các người cũng không thích hợp có chuyện riêng gì."

Hiển nhiên đầu bên kia đã bị tin tức Quý Thiếu Kiệt có vợ hù dọa, một hồi lâu mới miễn cưỡng nói: "Xin lỗi, sao tôi chưa từng nghe nói Quý đồng đã có vợ. ?"

"Cô à!" Chung Tĩnh Ngôn vuốt ve tay Quý Thiếu Kiệt đang rà qua rà lại trước ngực cô, "Vậy thì hiện giờ cô đã biết rồi đúng không? Nhân tiện cô cũng có thể biết thêm một chút, lúc Quý đồng và tôi kết hôn, bởi vì tâm tình quá mức kích động, chưa kịp ký bất kỳ công chứng tài sản nào trước hôn nhân, cho nên, tất cả tài sản hiện giờ của anh ấy đều có một nửa của tôi."

Lú này, bên kia đã không còn hơi sức: "Ý của phu nhân Quý là."

"Không sai, ý của tôi là, thứ nhất, tài sản riêng của Quý Thiếu Kiệt đã rút lại một nửa, thứ hai, bà Quý tôi đây, tài sản hiện giờ đã." Cô suy nghĩ một chút, thật sự không biết nói bao nhiêu mới thích hợp, Quý Thiếu Kiệt quả quyết đưa tay ra hiệu, ". Đã tương đối to lớn rồi, đặc tội với một người không phóng khoáng như tôi, hậu quả sẽ không được tốt lắm."

Bên kia điện thoại tĩnh lặng không tiếng động.

Chung Tĩnh Ngôn từ từ cúp điện thoại.

Mặc dù cách một tầng thủy tinh, nhưng Quý Thiếu Kiệt không khó đoán được, Steven và chú Cương tài xế ngồi ở phía trước đã cười trộm đến miệng cũng rút gân rồi.

"Chú à, anh biết tôi vẫn luôn hẹp hòi, có đúng không?" Cô mở to đôi mắt đen nhánh, hai tay ôm lấy cổ anh, dùng âm khí nói chuyện, nhẹ nhàng thổi hơi nóng vào lỗ tai anh.

Lúc trở lại nhà họ Quý, mới vừa vào cửa, Quý Thiếu Kiệt đột ngột bị ăn cốc.

"Tên nhóc thối, bà xã của mình mà thiếu chút nữa cũng đánh mất! Không có tiền đồ!" Giọng nói ông nội Quý vang dội, tiếng cổ đầu cũng vô cùng vang dội.

Lúc này Quý Thiếu Kiệt bị cốc đầu, cau mày, chạy trốn thật xa.

Chung Tĩnh Ngôn thì được đối xử hoàn toàn ngược lại.

Bà nội Quý, mẹ Quý sớm cười chào đón, ấn cô ngồi ở trên ghế sa lon, lôi kéo tay của cô, nhìn chung quanh, người này nói cô mập, người kia lại nói cô gầy, mập là do bà ngoại Quý ở Anh nuôi được, gầy là do nhà họ Chung hành hạ mà gầy, "Trở lại là tốt rồi, vẫn là trở về nhà mình mới tốt, ở nhà người ta, nào có thoải mái như nhà chúng mình."

Nhà người ta? Đó là nhà Chung Tĩnh Ngôn ở mấy chục năm có được không?

Trên bàn cơm, trừ bà ngoại Quý vẫn còn ở bên Anh ra, những người khác đều đã đến đông đủ.

Vóc dáng người nhà họ đều rất cao, ngay cả đầu bếp, bảo mẫu cũng có vóc dáng khá cao. Cho nên chén ăn cơm, bàn cũng đều rất lớn, khi gặp

thức ăn và bới cơm cho Chung Tĩnh Ngôn, cũng đều theo như thói quen đáng vốc của bọn họ.

Chung Tĩnh Ngôn khổ không thể tả, trực tiếp nháy mắt với chú già nhà mình.

Chú già chỉ chỉ chén cơm chất đầy thức ăn trước mặt mình, lắc đầu một cái, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Khó khăn lắm mới nuốt xuống hạt cơm cuối cùng, sau khi ăn xong, bà nội Quý, mẹ Quý lôi kéo Chung Tĩnh Ngôn rồi rảnh nói chuyện nhà. Mẹ Quý lấy nửa túm mặt nạ, sơn móng tay chuyển ra ngoài, vỗ tay cười to, "Được lắm được lắm, cuối cùng cũng có người giúp mẹ tiêu diệt những hàng tồn này rồi."

Bà cười đến quá mức sung sướng, đến nỗi tất cả mọi người đều hoài nghi lời ngậm của bà là, cuối cùng cũng có người cho bà dày vò rồi.

Ông nội Quý và ông ngoại Quý lôi kéo Chung Tĩnh Ngôn hạ cờ vây, "Bé ngoan, đến đây làm trọng tài cho bọn ông, tên tiểu tử thối Thiếu Kiệt kia không ngồi được lần nào, nếu có thì cũng ăn nói lung tung, làm người ta."

Quý Thiếu Kiệt ba mươi mấy tuổi đời, thường ngày trở về còn bị đám người này giày vò, hôm nay mừng rỡ không có ai phiền, cầm một quyển tạp chí nằm trên ghế sa lon xem, thỉnh thoảng không quên kêu lên một tiếng, tìm chút cảm giác tồn tại, "Ngôn Ngôn, bảo chị Lâm bưng cho bệnh nhân ly trà nóng!"

Oe! Sao không tự gọi chị Lâm đi? Cần phải queo một cái như vậy?

.

Không khí gia đình nhẹ nhàng như vậy, là điều Chung Tĩnh Ngôn khát vọng đã lâu.

Cô rất thích ngồi giữa bà nội Quý và mẹ Quý, đó là hơi thở ấm áp đến người lớn của phái nữ mà cô hướng tới đã lâu.

Cô vừa thích thú, vừa thương thức từ các góc độ Quý Thiếu Kiệt từ từ mất đi kiên nhẫn, vẻ mặt trở nên cực kỳ tức giận.

Khi Quý Thiếu Kiệt ám chỉ Chung Tĩnh Ngôn về phòng lần thứ n, tất cả trường bối đều không vui lòng rồi, "Thiếu Kiệt, con đủ chưa? Ngôn Ngôn thật vất vả mới trở về nước một chuyến, chơi cùng bọn ta thì thế nào? Con cần phải gấp gấp như vậy sao?"

Dáng người Quý Thiếu Kiệt cao gầy đứng ở trong phòng khách, càng lớn tiếng rống trả lời, "Các người có muốn ôm cháu nội cháu ngoại không hả?"

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức giải tán.

Sau khi tắm uyên ương xong, thân thể vừa trắng vừa mềm của Chung Tĩnh Ngôn đã bị chú già đặt dưới móng vuốt.

Trên người chú già có vết thương, biên độ động tác không thể quá lớn, nửa nghiêng thân thể, đầu lại tham lam chôn vào nơi phẫn phẫn giữa hai chân cô, vừa liếm vừa mút.

Dục vọng của anh đã sớm vận sức chờ phát động, cố tình tối hôm nay lời nói của bảo bối nhà anh lại đặc biệt nhiều.

"Chú, anh trai em, bọn họ không sao chứ? Ngày mai sẽ không sao chứ?"

"Không sao! Tập trung."

"Nhưng anh cả em đã. A, nhẹ một chút. Đưa thư từ chức, làm thế nào đây? Có thể huỷ bỏ không?"

"Có thể huỷ bỏ! Tập trung."

". A, đầy quá, chú lấy ngón tay chú ra. Ai cho chú lấy hết ra hả? Chỉ lấy ra một cái là được rồi. . . Ừm. . A. . . Chuyện này có ảnh hưởng gì tới ba em không?"

"Không ảnh hưởng! Tập trung."

"Hôm nay, thấy chú Lôí đó thật là lạ, Đúng, ừ. Chính là chỗ đó, nhẹ một chút, không cần, không cần hút, phải vê từng cái. Chú ấy nói ai là con gái của chú ấy?"

"Em là con gái của ông ấy! Tập trung."

"Ấy da da. Chính là chỗ đó, đừng có ngừng." Cặp mắt Chung Tĩnh Ngôn mê ly, căn môi, bắp thịt kéo căng đã bị chú già trêu chọc đến không còn cách nào suy nghĩ bình thường.

Thế nhưng anh đột nhiên dừng lại, xấu xa nhìn vào chỗ non mềm đó, đang bất lực co rút lại trước mặt anh, trong ngoài ướt đẫm, lại cầu xin mà không được.

Chung Tĩnh Ngôn cắn ngón tay, gập đến độ khóc cầu xin, "Anh làm gì vậy chú, mau, nhanh lên một chút. Em khó chịu."

Quý Thiếu Kiệt nằm ngang lại trên giường, dáng vẻ rất mệt mỏi, "Miệng vết thương đau, bác sĩ nói không thể quá cực khổ."

Đến phiên Chung Tĩnh Ngôn ngồi dậy, "Hả? Làm sao?"

"Em tới ngồi lên chỗ này của anh, anh sẽ tiết kiệm được chút lực."

Thương thế của anh xác thực không thể quá mệt nhọc, cô suy nghĩ một chút, "Chú, ngày mai chúng ta hãy tiếp tục. Thương thế của chú."

"Không được! Ngày mai em phải bay sang Anh rồi!"

"Nhất định phải làm sao? Không làm không được sao?"

Quý Thiếu Kiệt trầm mặc một chút, lời lẽ chính nghĩa, "Không phải Bá tước Earl Granville từng nói, không biết hưởng thụ là mỹ đức sao? Đó chỉ là sinh lý hoặc trên tâm lý có chỗ thiếu hụt một chút mà thôi, tình hình này giống như không được hưởng thụ thức ăn ngon vậy."

Mẹ nó, bạn nói với anh về chuyện làm tình, anh ấy lại nói bạn về triết học.

Quan trọng hơn là, mỗi lần nói chuyện triết học, bộ dạng thâm trầm của người nào đó lại đặc biệt hấp dẫn, quả thật làm người ta muốn trực tiếp ngồi xuống chỗ đó "Bành bạch" mấy cái mới sáng khoái.

Vẻ mặt Chung Tĩnh Ngôn đỏ ửng, theo lời nhảy lên người anh.

"Đi lên một chút, mau lên đây một chút, nếu không anh không nhìn thấy." Anh không ngừng thúc giục, yêu cầu.

Chung Tĩnh Ngôn cắn môi, xê dịch một chút xíu, rốt cuộc chuyển đến vị trí anh hài lòng.

". Như vậy. Rất." Cô hiểu chú già xấu xa muốn làm cái gì, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Lúc này, trên giường lớn khắc hoa văn lộng lẫy, hai bàn chân nhỏ của cô kiễng hai bên đầu anh, tay nhỏ bé run rẩy đặt trên đầu giường, cửa tư mật mở rộng ra, treo ở trên mặt anh.

"Đúng! Anh sẽ như vậy! Bảo bối, cho anh." Giọng nói trầm thấp của Quý Thiếu Kiệt, đã bị ảnh đệp gần trong gang tấc trước mắt lấy đi tâm thần.

Chung Tĩnh Ngôn biết người này, lúc nào cũng rất yêu thích phía dưới của cô, chỉ có thể cắn chặt môi, để tùy anh lấy.

Cái bánh bao trắng treo mập mạp đó, chỉ treo cách mấy tấc trên đỉnh đầu, nóng hừng hực toả mùi hương thơm phức, phun thẳng vào mặt, anh tự đưa tay đến chỗ nhỏ bé mà anh thích đến trái cũng phát đau, từ từ vê, tỉ mỉ bóp, kéo ra, vạch, vê ra một tầng mồ hôi.

Bởi vì mới vừa suồng sã một hồi, nơi đó đỏ au, nước trong suốt, vẫn còn khê co rút, giống như đang nhận người thân với anh, chọc gheo trái tim người ta vô cùng ngứa ngứa.

Chỉ nhìn thôi mà cặp mắt của Thiếu Kiệt đã đỏ ngầu, mà khi anh thử duỗi một ngón tay đi vào trong cái miệng nhỏ nhắn không răng, trong nháy mắt cảm giác bị tầng tầng che kín, làm eo anh tê rần, thế nhưng suýt nữa đã duy trì không nổi.

CÙNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Editor: Thu Lệ

Tư thế như vậy, thật là khiến người ta vô cùng đỏ mặt.

Anh thở dốc nặng nề, thối lất phất vào nơi mẫn cảm của cô, hơn cả vuốt ve nhẹ nhàng, làm người ta vừa muốn chống cự, lại vừa muốn nghênh hợp, vừa muốn chạy trốn xa xa, lại muốn tiếp cận gần thêm một chút nữa.

Cô hơi ngược đầu, thần kinh buộc thật chặt, gần như là nín thở, thể nghiệm cái loại cảm giác từng nếp uốn nhỏ bé nhất cũng bị vỗ về chơi đùa.

Đôi bàn tay thon dài không có một vết chai của anh, nắm lấy hai gò đất xinh đẹp, kéo rộng hết cỡ ra hai bên, rồi vân vê khép lại, đẩy ra, vân vê khép lại, lặp đi lặp lại hồi lâu, giống như đang thưởng thức cảnh đẹp đang khép mở giữa khung cảnh tươi đẹp.

Rõ ràng anh không nói chuyện, nhưng chỉ cần đôi mắt màu xanh dương của anh nhìn chăm chăm vào nơi bí ẩn, phía dưới của cô liền thả lỏng, tiết ra một túi nước mật lớn.

"Ừm." Cô thở nhẹ, nước mật tiết ra quá nhiều, quanh co dọc theo bắp đùi sinh ra cảm giác ngứa ngứa.

Đôi bàn tay đang nắm hai gò bông đảo bông dừng di chuyển xuống đoá hoa, vén hai cánh hoa đầy đặn ra.

Là đang chờ đợi cái gì nhỏ xuống sao? Lòng cô đang tự hỏi, phía dưới không tự chủ được co rụt lại.

Quả nhiên, liền nghe tiếng chép miệng và nuốt nước miếng của anh.

Mặt của cô giống như đang bị thiêu cháy, không thuận theo vẩy mông rên rĩ.

Quý Thiếu Kiệt bị tiếng rên ngọt ngào, kiều mị làm cho da đầu tê rần, "Bảo bối ngoan, ngồi xuống một chút nữa." Đầu lưỡi anh với không tới.

Không, cô ngược lại nâng lên trên mấy tấc.

Anh vắn lông mày, viên ngọc châu màu đỏ đang run rẩy trước mặt, đầu anh vừa nhấc lên một cái đã ngậm chặt vào miệng, sau đó, đầu rơi lại xuống gối kéo theo viên ngọc châu thật dài.

"Đau á." Cô kêu ra tiếng, không thể không hạ xuống theo mấy tấc.

Hai viên ngọc châu đỏ không lớn không nhỏ, vị vừa vắn, mang theo chút ngọt ngào chỉ thuộc về cô, anh ăn đến ngon lành.

Cô nhắm hai mắt, tay nhỏ bé nắm thật chặt vào đầu giường, giống như giẫm trong đám mây, nếu không nắm chặt như vậy sẽ té xuống đất.

Nơi giòn yếu, nhạy cảm nhất thân thể, cứ như vậy bị người đàn ông yêu thương ngậm chặt giữa môi và lưỡi, mút thật mạnh, cảm giác mềm mại như vậy, so với việc được ngón tay vân vê còn sinh ra cảm giác kỳ diệu khác, giống như là được tư lự mới tinh bao quanh.

"Chú. Em rất thích." Cô không khống chế được khẽ run, càng mở rộng thêm chính mình. Không hề giấu giếm vui thích của mình nữa, cô muốn phơi bày toàn bộ bản thân mình ra trước mặt anh.

Cô thẳng thắn, làm anh càng thêm kích động, càng thêm ra sức.

Khe hở trong mép thị mở rộng càng lúc càng lớn, nước không ngừng được tiết ra, chảy xuống đầm đìa, ướt đầm bắp đùi, dính đầy cằm, nhưng

dường như anh vẫn thấy không đủ, dùng đầu lưỡi vỗ vào viên ngọc châu nhỏ, trêu chọc, tàn sát bờ môi nơi non mềm của cô.

Chung Tĩnh Ngôn ngược đầu, kêu lên đầy vui sướng, "Ừm... A... Chú, thật thoải mái. Chú hãy lấy thật nhiều vào."

Cảm giác kêu lên không cố kỵ gì, giống như cảm giác dành cho nhau sâu hơn, giao cảm thụ yếu ớt nhất, xấu hổ nhất, không chút che giấu cho đối phương, kêu càng lớn tiếng, đôi được trườn mền d'đ/l'1/d của đối phương càng nhiều, càng giống như cảm giác hoàn toàn buông thả, điên cuồng, không chút kiêng kỵ, bởi vì biết rõ đối phương yêu mình, cho nên không sợ hãi.

Khoái cảm nhanh chóng ập tới, "Á... Ừm... Ừm! Chú."
Không tới hai phút, khi ngón tay anh không hề báo động trước mà chen vào trong nhụy hoa của cô, cô liền thét lên, đôi tay dùng sức nắm lấy tóc anh, nhét bản thân mình vào vùng ánh sáng trắng.

Ý thức thoáng hồi hồn, cô mắc cỡ thiếu chút nữa che mặt.

Chỉ thấy hai chân cô kẹp đầu anh thật chặt, cả người gần như đang ngồi trên khuôn mặt tuần tú, thâm tình.

"Bảo bối ngoan, cứu anh."
Chú già nhướng đầu lông mày anh tuấn, "Anh sắp bị chết đuối rồi."

Cô đỏ hết gương mặt, thân thể mềm yếu, hai chân phát run, miễn cưỡng lật xuống dưới, cắn bả vai anh làm nũng.

"Ghét, anh dám cười em."

"Không cười không cười, ai dám cười bảo bối ngoan của anh, anh sẽ đánh hẳn! Ai dám cười bảo bối ngoan của anh, phạt hẳn không có người đẹp."
Anh ôm tâm can bảo bối dụ dỗ, làn da nóng bỏng của hai người

kề sát vào nhau, thịt dán sát thịt, tim dán tim. Cúi đầu, anh nhìn thấy hai con thỏ trắng tròn bị cô uốn éo đến run rẩy, trẻ tuổi, săn chắc, mập phình, uốn éo đến nỗi khiến tim anh rung động.

Anh cùng nhau bắt hai con thỏ trắng treo này vào trong lòng bàn tay, vùi mặt vào trong rãnh sâu, lại kéo hai hạt ngọc châu lại cùng đưa vào miệng mút.

"Bảo bối ngoan, bảo bối ngoan của anh."

Anh không cách nào nhẫn nại mà lật người lên.

"Anh hãy nằm xuống đi, để cho em làm." Cô yếu điệu nheo mắt liếc anh một cái, dùng ngón tay điểm nhẹ lên lồng ngực ngăn cản anh lại.

"Đừng động đến miệng vết thương."

Quý Thiếu Kiệt dừng lại, mỗi lần trong quá khứ, trước hết đều phải để cho cô thoải mái hai lần rồi anh mới bắt đầu tiến vào.

Gần như là anh phục vụ cô.

Lần đầu tiên, cô dịu dàng bảo anh nằm ngang trên giường, bắt đầu hôn lên từ mi tâm, tỉ mỉ để lại dấu vết, vành tai thật dày, chiếc cằm màu xanh hơi lún phún râu, hầu kết chuyển động lên xuống, bả vai rộng mà gầy,

Hai hạt đậu màu nhạt này, thật sự là một món đồ chơi mới mẻ

Cô học lại dáng vẻ của anh, dùng môi lưỡi, dùng ngón tay, dùng mọi cách trêu chọc bọn chúng.

"Chú à, ăn thật ngon." Cô rõ ràng là cố ý, mở đôi mắt đen vô tội, đưa ngón tay vào miệng mình mút mút, lại nhẹ nhàng gầy lên hai hạt đậu, "Em thích ăn nhất là đậu hấp muối"

Anh dờ khóc dờ cười, bị tiểu ma nữ này làm cho đầu dây thần kinh đều tê dại, lại chỉ có thể bất đắc dĩ chờ đợi cô thi triển ma pháp.

Cuối cùng cô chán ghét chơi đùa với hai hạt đậu này, tiếp tục đi xuống chỗ Quý Thiếu Kiệt mong đợi.

Vết thương bên hông còn đang quấn băng gạc, cô hôn khắp vùng da thịt quanh băng gạc này, sau đó đi xuống chút nữa.

Bị cô yêu cầu đúng hạn dọn dẹp mớ rừng rậm màu đen, lần trước ở quán Tư Phòng Thái đã châm cô một lần rồi, bây giờ vẫn còn để mặc như vậy.

"Bảo bối." Anh chống đầu lên.

"Xuyt." Từ khi cô về nước, anh hoàn toàn không có tâm trạng để ý đến bản thân mình, cô biết, giờ phút này, trong lòng càng nhiều hơn là cảm động, sao có thể ghét bỏ.

Ánh mắt của cô, mang theo mấy phần chần chờ nhìn hung vật trơn tuột đang đứng sừng sững.

Bản thân cây gậy lúc còn nhỏ đã vô cùng kinh người, lúc này dường như có lẽ đã biết sẽ trải qua cái gì lại càng sừng d/đ'l'q.d to lên dọa người hơn, cảm nhận được chú ý của cô, chiếc đầu tròn hưng phát chảy ra từng chút từng chút nước miếng trong suốt, giống như đang thúc giục, "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

Dù thế nào đi nữa thì một cây gậy to khoẻ như vậy cũng thật đáng sợ!

Càng thêm không thể tưởng tượng nổi nữa là hai túi tròn phía dưới vô cùng xấu xí và hung dữ.

Cô chưa từng cẩn thận quan sát nơi đó như vậy, hiện tại chỉ vừa mới quan sát như vậy, lại bị sợ tới mức dưới lưỡi không ngừng tiết ra nước

miếng.

"Bảo bối ngoan, không cần phải như vậy." Chủ nhân của nó nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhưng cô muốn! Muốn khiến cho chú già của cô vui vẻ!

Cô lấy hết dũng khí, vươn tay, nhẹ nắm lấy cây gậy này, nóng mà trơn trượt, cứng rắn mà dẻo dai, dường như nó càng ngày càng hưng phấn, gân xanh trời lên, giống như hàm chứa lực lượng có thể phá huỷ tất cả...

Cô không khỏi kinh ngạc mà sợ hãi nâng mắt nhìn chú già, đôi mắt màu xanh dương của anh mang theo chút đau đớn kiềm nén, càng nhiều hơn im lặng cổ vũ.

Cô thử thăm dò cúi đầu, ngửi nhẹ, chính là mùi vị mà cô đặc biệt yêu thích, nhẹ liếm, mang theo chút tanh mặn nhàn nhạt.

Cuối cùng, cô ngậm vào đầu tròn.

"Ừmh. !" Anh nặng nề thở gấp, mắt thấy nơi yếu ớt nhất của bản thân mình đang nằm giữa hai bờ môi trái tim, chính là kích thích quá mức tốt đẹp, quả thật làm anh nổi điên.

Cô thực sự quá mức trúc trặc, chỉ ngậm mấy cái, liền lui ra ngoài, bị nghẹn phải nước mắt lưng tròng, không ngừng ho khục khục.

Tuy rằng mỗi một tế bào đều đang kêu gào bất mãn, nhưng mà, Quý Thiếu Kiệt hai mắt cô đều đỏ, đầu nào cam lòng để cho cô tiếp tục, đứng dậy ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ, giọng nói khàn khàn, nhẫn nại, "Bảo bối ngoan, em không cần phải như vậy. Để anh làm là được rồi."

Anh để cho cô nằm nghiêng, một cái chân trắng thon dài giơ lên cao, từ trước mặt dịu dàng tiến vào cô, từ từ đánh sâu vào trong.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô choáng váng ửng hồng, hai bầu ngực no đủ, nhẹ nhàng đung đưa, cả người thuận theo anh bừa bãi.

Đau lòng vết thương của anh, cô thử cuối đầu mút hai viên đậu đỏ của anh, quả nhiên, anh thở dốc nặng hơn, so với quá khứ thì nhanh hơn rất nhiều, không bao lâu sau, người đàn ông không ai bì nổi này liền có tín hiệu tuyên bố nộp vũ khí đầu hàng.

Khi tiếng động của anh trở nên to lớn, hô hấp dần dần gấp rút thì bản thân Chung Tĩnh Ngôn cũng không thể nhịn được, vội vàng co rút, cùng anh nghênh đón cao trào.

Trận chiến này càng thêm phù hợp và mê say hơn quá khứ, nhiều hơn đáp lại và dâng hiến, khiến hai người chỉ cảm thấy cả tâm thần đều say, thực tuý tri vị*.

(*): Tuý xương ngon, muốn nếm lại lần nữa.

Chỉ vì có xác định yêu thương, anh mê luyện thân thể cô, không hề làm cho cô sợ nữa, ngược lại khiến cô tự tin và kiêu ngạo.

Hai người đều sức cùng lực kiệt, giữ vững tư thế cuối cùng, đắm chìm trong tư thế ngủ gà ngủ gật, giống như tỉnh rồi lại không tỉnh. Hai người cũng trầm mặc, không nói gì, nhưng mới vừa xác nhập và đáp lại lẫn nhau, lại càng hơn bất kỳ lời tâm tình nào trên thế gian.

Anh nặng nề đè lên nửa người cô.

Chung Tĩnh Ngôn cũng không thúc giục anh, chỉ ôm cổ anh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chân tóc sau cổ anh, nhắm mắt lại hưởng thụ phần ỷ lại nặng nề này, bây giờ trong lòng thoả mãn như nước cuộn cuộn trước nay chưa từng có.

Vuốt ve an ủi như vậy thật là đẹp tốt.

Anh dần dần bình ổn lại hơi thở, lấy bản thân mình ra, vẩy cô vào trong ngực, không ngừng hôn lên đỉnh tóc của cô.

"Thật xin lỗi." Cô nhắm mắt lại, nằm trong khuỷu tay của anh, ngón tay cuộn lại đặt trước mặt anh.

"Hả?" Dường như anh không nghe rõ.

Thật xin lỗi vì đến bây giờ mới đáp lại anh. Cô nhắm hai mắt, cái trán có thể cảm nhận được hô hấp của anh

"Cám ơn em!" Anh đột nhiên nhỏ giọng nói.

"Hả?" Cô cũng không nghe rõ, nhẹ nhàng dùng giọng mũi hừ một tiếng.

Cám ơn em đã nguyện ý để cho anh yêu em.

Cám ơn em vì thật may là em cũng yêu anh.

Vận động một hồi, vết thương của anh dường như có khê động, rỉ ra vết máu.

Mặc dù anh nhiều lần nói bản thân mình không có chuyện gì nhưng Chung Tĩnh Ngôn vẫn đỡ anh đi vào phòng tắm, không để cho anh động đậy, bản thân mình cầm vòi tắm cẩn thận tắm rửa giúp anh.

Lòng chơi đùa lại nổi lên, ấn anh ngồi trên bồn rửa tay, cầm dao cạo râu giúp anh cạo sạch rùng rậm phía dưới.

Quý Thiếu Kiệt cũng không hiểu cái gì gọi là xấu hổ, tùy ý mở rộng hai chân bền chắc, để cho cô chơi đùa.

"Không được không được, trước tiên phải thoa bột lên đã."

"Lúc đi chuyển phải từ từ, nếu không gây tổn thương tới nó, về sau không có dùng cũng đừng khóc nè."

Lúc bắt đầu anh còn có thể tỉnh táo ở bên cạnh chỉ đạo, nhưng bàn tay nhỏ bé bập rợn sờ tới sờ lui, hung vật không nhịn được lại run rẩy đứng lên sừng sững.

Oẹ! Cô làm bộ đánh một cái.

*

Sáng ngày hôm sau, khi đồng hồ báo thức vang lên lần thứ ba, cô vẫn còn chôn ở trong chăn không nhúc nhích.

Quý Thiếu Kiệt cũng không thức giục cô, chỉ ôm cô sâu hơn vào trong lòng. Cô lú lú thì thầm, cảm tức cắn lên cánh tay của anh để trút giận.

Quý Thiếu Kiệt nhìn bộ dạng khó chịu, thiếu ngủ của cô, chỉ đành phải nhẹ giọng dụ dỗ, từ từ nhắm hai mắt phủ tóc của cô, "Không muốn đi thì đừng đi. Làm vợ của Quý Thiếu Kiệt anh cũng không cần phải khổ cực như vậy, ở lại bên cạnh anh là tốt nhất."

Cô cắn đủ rồi, phát tiết xong rồi, mới từ từ ngồi dậy, đánh một cái ngáp nho nhỏ, "Mới không cần. Chờ đến sau này anh về hưu rồi em còn phải nuôi anh đấy."

Quý Thiếu Kiệt bị anh chọc cười.

Tối hôm qua hai người cũng không thể nào ngủ được, càng không ngừng nói chuyện và làm tình.

Thật vất vả mới ngủ thiếp đi, thế nhưng anh lại chôn trong thân thể cô, nhất quyết không chịu ra ngoài, hại cô muốn lật người cũng không được.

Nghĩ tới đây, răng cô lại nhột, hận không thể cắn thêm mấy ngậm nữa cho hả giận.

Anh vừa đỡ vừa ôm cô đi vào phòng tắm.

Cô cúi thấp đầu, bộ dạng uể oải, mềm nhũn rầu rĩ dựa vào trên người anh, anh nặn kem đánh răng, đưa vào miệng cô đánh xoẹt xoẹt, sau đó đưa ly nước tới miệng.

Sáng sớm, mẹ Quý đã chuẩn bị cho cô không ít sữa rửa mặt, Quý Thiếu Kiệt đang nghiên cứu tiếng Nhật trên vở chai, đến tột cùng là nặn ra lòng bàn tay rồi tạo bọt hay là trực tiếp xoa lên mặt để tạo bọt?

Chung Tĩnh Ngôn chờ cả ngày, không ai giúp cô rửa mặt, mở ra một con mắt, liếc anh một cái, bản thân mình tự lấy nước sạch rửa mặt.

Xuống lầu, người một nhà đều đang đợi vợ chồng son bọn họ.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Hai anh trai nói đã chuẩn bị xong vé máy bay cho cô, trước khi xuống lầu, nhận được điện thoại của anh cả Chấn Thanh gọi tới nói sẽ ở sân bay đợi cô.

Trong lúc ăn sáng, Chung Tĩnh Ngôn giống như đang đuổi theo máy bay, nhét tất cả thức ăn vào trong miệng, còn không quên giám sát Quý Thiếu Kiệt: "Quý. Thiếu Kiệt, ăn nhanh một chút á."

Ở trước mặt người lớn ông nội, bà nội, ba mẹ, hai chữ chú(thúc thúc) cô thật sự không kêu ra khỏi miệng, sợ rằng kiểu xưng hô này về sau cũng chỉ có thể là cách gọi tình thú giữa vợ chồng mà thôi.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi anh là "Thiếu Kiệt".

Quý Thiếu Kiệt ngẩn người, chống lại cặp mắt đen ngượng ngùng, không khỏi nhếch môi cười, trong lòng trong nháy mắt dâng lên tê dại ngọt ngào.

"Không cần gấp gáp, Ngôn Ngôn, con cứ từ từ ăn. Chúng ta sẽ ngồi máy bay tư nhân thương vụ của ông ngoại qua đó." Mẹ Quý ngồi bên cạnh, tự mình múc cháo gà nắm hương mát lạnh, đặt bên tay Chung Tĩnh Ngôn.

Cắt? Máy bay tư nhân? Chung Tĩnh Ngôn thiếu chút nữa bị sặc sữa tươi.

Cô vẫn biết ông ngoại Quý có tiền, nhưng mà không ngờ lại có tiền đến mức này.

Nhưng ba và các anh đã ở sân bay đợi cô rồi. Vừa nghĩ tới các anh, lòng của cô không nhịn được lại bắt đầu khẽ đau nhói.

Dù sao đi nữa cô vẫn còn thiếu các anh một lời giải thích.

Nghĩ như vậy, cô kiên trì ngồi máy bay vận chuyển khách ở sân bay.

Quý Thiếu Kiệt cũng không ngăn cản, ngược lại giúp đỡ thuyết phục người lớn. Có một số việc, ngăn cản sẽ hoàn toàn ngược lại, anh dĩ nhiên rất am hiểu đạo lý này.

Bảy, tám người, ba chiếc xe, trùng trùng điệp điệp chạy tới sân bay.

Chung Tĩnh Ngôn bị máy bay tư nhân hù dọa nên cố tình để ý đến biển số xe của bọn họ một chút, nhưng chẳng qua cũng chỉ là những dãy số bình thường.

Khi thân phận và của cải đã không cần dùng những vật ngoài thân như biển số xe để khoe khoang nữa, thì đó mới là người thật sự giàu có.

Trên xe, bà nội Quý lôi kéo tay trái Chung Tĩnh Ngôn, vừa oán trách lại vừa đặc ý, "Tên tiêu tử thối Thiếu Kiệt đó, nói kết hôn liền kết hôn, cứ như vậy lãnh giấy chứng nhận, đơn giản lại lỗ mãng, giống y với ông nội nó năm đó, lôi kéo tay của bà đứng trước đảng, không nhận cũng không được."

Mẹ Quý lôi kéo tay phải Chung Tĩnh Ngôn, hưng phấn nhiều hơn an ủi, "Ngôn Ngôn, đừng khó chịu, chờ con tốt nghiệp, chúng ta sẽ tổ chức cho con một hôn lễ xinh đẹp, đã nhiều qua chúng ta không làm chuyện gì lớn rồi, gần nhất chính là bữa tiệc rượu mừng Thiếu Kiệt tròn mười tuổi."

Đối với Chung Tĩnh Ngôn mà nói, thật ra thì cô không cảm thấy khó chịu. Nói cho cùng, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt cho việc kết hôn lập gia đình, âm thầm như vậy, coi như quyền số màu đỏ đó không tồn tại, cùng thành thân trôi qua từng ngày như trước kia, đó mới là điều cô mong muốn nhất.

Trong đại sảnh sân bay, cha con nhà họ Chung đã chờ đợi thời gian dài.

Hai nhà gặp nhau, dĩ nhiên phải hàn huyên một chặp, Chung Bang Lập và ba Quý vốn là chỗ quen biết cũ, vả lại ở trong một cái vòng lẩn quẩn trong thủ đô, giao thiệp với nhau trên công việc rất nhiều, ba Quý đã sớm chủ động nghênh đón, thân thiết nắm chặt tay Chung Bang Lập, "Nên gọi một tiếng sui gia rồi! Thiếu Kiệt thật là một đứa không hiểu chuyện, hai đứa nhỏ làm chuyện như vậy gia đình chúng tôi cũng không hay biết gì. . . ."

Trong giọng nói, khó tránh khỏi đắc ý.

Chuyện rồi rắm giữa mấy đứa nhỏ hai nhà, trong lòng hai người dĩ nhiên biết rõ ràng. Chỉ là, việc đã đến nước này, ai còn có thể nói gì? Ngâm hiểu lẫn nhau mà thôi.

Trong khi Chấn Văn Chấn Thanh và Quý Thiếu Kiệt gặp nhau, lại khác biệt, gần như là đang gặp lại kẻ thù, gặp mặt đỏ mắt.

Chung Tĩnh Ngôn mặc một bộ quần áo gọn gàng màu trắng, boot cao bồi bảy phần xứng với quần, lộ ra thanh mị trời sinh, đứng giữa các anh và Quý Thiếu Kiệt.

Chỉ trong một đêm, dường như hai anh trai của cô lại gãy đi rất nhiều, xương gò má hãm sâu.

"Lạc Lạc, em qua đây!" Các anh vẫn gọi cô như thường ngày.

Nhìn mặt mũi bọn họ, lòng áy náy của Chung Tĩnh Ngôn bắt đầu trỗi dậy, bốn năm trước, bốn năm sau, thậm chí bốn ngày trước, bốn ngày sau, giữa bọn họ đã khác nhau từ đó.

Cô ngoan ngoãn đi qua phía bọn họ.

Quý Thiếu Kiệt âm thầm hừ lạnh, ôm cánh tay, lấy tư thế người thẳng tự động đi tới cây cột xa xa để đứng, để lại không gian cho bọn họ ở chung.

"Lạc Lạc, đến nước Anh rồi phải chăm sóc mình thật tốt, mấy ngày nữa bọn anh sẽ qua bên đó gặp em." Chấn Thanh cong người xuống thành vòng cung, cùng tầm mắt với cô, vuốt vuốt sợi tóc của cô, sủng ái, thân mật giống như quá khứ.

"Buổi tối em hay thích đá chăn, khi ngủ phải mặc nhiều quần áo một chút, coi chừng bị lạnh." Chấn Văn cũng khom người, giúp cô kéo thẳng lại vạt áo lông.

Lời dặn dò này đã tới trễ bốn năm.

Vậy mà, giờ phút này trong lòng Chung Tĩnh Ngôn chỉ cảm thấy mắc nợ, vừa chua vừa chát ấm áp ở đáy lòng chậm rãi chảy xuôi.

"Anh cả, anh hai, em sẽ sống rất tốt, các anh cũng nhất định phải sống cho tốt." Cô nhìn hai anh, cố gắng nháy mắt để nước mắt không chảy ra ngoài, đặt hạnh phúc ở tầng cao nhất.

Chấn Thanh và Chấn Văn chống tay trên đầu gối nhìn cô, trong đáy sóng tình chuyển động, nhưng vẫn không lên tiếng. Không có em, bọn anh phải sống như thế nào mới tốt?

"Không có em, các anh nhất định sẽ càng thêm hạnh phúc!" Dường như nghe ra được lời bọn họ muốn nói, Chung Tĩnh Ngôn hơi nghiêng đầu, cong môi, ngang ngược mà mệnh lệnh: "Chỉ cần các anh đi về phía trước, không được đứng yên tại chỗ."

"Lạc Lạc!" Bên cạnh đột nhiên chen vào một giọng nữ quen thuộc.

Một thân áo khoác ngoài tới đầu gối màu đỏ chói mắt, lại là Phương Thanh Ngọc.

"Chị cố ý chạy tới tuyên em đó." Phương Thanh Ngọc đưa một hộp quà nhưng đã được gói lại về phía Chung Tĩnh Ngôn, cười đến đoạn trang ngọc

ngào, không hổ là người dẫn chương trình nổi danh.

Chung Tĩnh Ngôn do dự một chút, vẫn đưa tay ra nhận lấy, nhưng một giây kế tiếp lại có một cái tay vươn ra, trực tiếp đánh đổ hộp quà ra mặt đất.

"Hôm nay phóng viên Phương rảnh rồi nhỉ? Không cần chạy tới báo tin với truyền thông sao?" Chung Chấn Văn cười lạnh.

Nụ cười của Phương Thanh Ngọc cứng lại trên mặt, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch. Cô ta cho rằng chuyện này thần không biết, quỷ không hay, sẽ không có người nào biết.

Chung Tĩnh Ngôn cũng lấy làm kinh hãi, không ngờ lại là cô ta! Những tờ báo đó, cô chỉ liếc mắt nhìn liền để xuống, phí mắt đau lòng, cô cũng không thích mình tìm khó chịu cho mình.

Cô có thể không quan tâm người ta nhìn cô như thế nào, nhưng cuộc sống của anh cả và anh hai là dưới tầm mắt công chúng, làm như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến bọn họ.

"Tại sao làm như vậy? Nếu như cô thật lòng thích anh cả, phá hủy anh ấy sẽ có ích lợi gì với cô?"

Trong đại sảnh sân bay người đến người đi, tiếng tranh cãi ồn ào náo nhiệt, giọng nữ dịu dàng trong loa phát thanh không ngừng thông báo tin tức từng chuyển bay trong tối nay.

Toàn thân Phương Thanh Ngọc khẽ phát run, vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, đột nhiên bị người ta vạch trần như vậy, tựa như khuôn mặt chưa hoá trang không hề phòng bị bị sáng truy đuổi trên võ đài. Huống chi là ở trước mặt người mình thích nhất.

Cô ta xấu hổ nói bừa, "Tại sao một mình cô lại chiếm hết hai anh em bọn họ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn các người tiếp tục phạm sai lầm, thì tôi sẽ có

lợi sao? Đối với Chấn Thanh thì có chỗ tốt sao? Bị lộ d/đ'l/q'd ra ngoài ánh sáng là do cô tự tìm! Nếu tôi không nói cũng sẽ có người khác nói, chỉ là sớm muộn mà thôi." Cô ta mất đi phong độ nuôi dạy thường ngày, gần như hét những lời này ra khỏi miệng.

"Đúng vậy! Chỉ là sớm muộn mà thôi, nhưng tại sao cô lại không kịp đợi như vậy? Trong một chữ yêu như cá uống nước, lạnh ấm tự biết. Đúng hay sai, đó là chuyện của chúng tôi, không cần làm phiền người khác quan tâm? Vì sao phải do người khác phán đoán đúng sai?"

Những lời này, cũng coi là tổng kết tình cảm những năm qua của anh em bọn họ. Chung Tĩnh Ngôn nhìn Phương Thanh Ngọc một thân trang phục đỏ chót, gương mặt trang điểm tinh xảo, chỉ cảm thấy bên ngoài cô ta tươi đẹp nhưng nội tâm thâm lương, trong lòng lại xông lên thương hại.

Bởi vì cô có được nhiều hơn cô ta, cho nên thương hại.

Bởi vì cô hạnh phúc, cho nên thương hại người không hạnh phúc.

Thế nhưng thương hại như vậy, đối với Phương Thanh Ngọc mà nói, lại càng khó chịu hơn khi bị vạch trần trước mặt mọi người.

Giờ phút này, oán độc chôn sâu trong nội tâm không nhịn được phun trào ra, "Chung Tĩnh Ngôn, thật thoải mái như vậy sao? Nằm ở giữa hai anh trai, mùi vị thật thoải mái như vậy sao? Mới trở về mấy ngày mà đã không thể chờ đợi? Nhất định là thành thói quen từ nhỏ rồi chứ gì? Hay cho câu như cá uống nước, lạnh ấm tự biết, giống người như tôi vậy, làm sao có thể biết cùng ngủ với hai người đàn ông."

"Bốp!" Cô ta còn chưa dứt lời, trước mắt thoáng qua một bóng đen, trên mặt đã bị một cái tát.

Quý Thiếu Kiệt khăn tay ra, lau lau bàn tay đã vung ra, tuy động tác không nhanh không chậm, nhưng lại mang theo áp bức cực mạnh, giọng nói

lạnh lùng, "Cô gái, xin cô hãy chú ý dùng từ! Bây giờ d/đ/l'q/d Chung Tĩnh Ngôn đã là bà Quý, tôi không có phép bất kỳ kẻ nào dùng lời nói vũ nhục cô ấy. Người quen biết tôi, cũng biết tôi không có bao nhiêu cái gọi là đạo đức, lúc tức giận thì chuyện gì cũng có thể làm ra được, cho dù cô là phụ nữ cũng vậy!"

Cái này cao gầy nam nhân, tùy ý đứng ở nơi đó, lại tản mát ra cực kỳ lạnh lùng hơi thở, hai mắt thâm thúy khó dò, làm người ta phát rét.

Phương Thanh Ngọc ở trong giới truyền thông, sao có thể không biết đại danh Quý Thiếu Kiệt của anh, cho dù ông cụ nhà cô ta rất có tiếng nói, nhưng gặp phải ông chủ lớn này, bị tát một phát cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ngay lập tức bùm mặt ngay ngốc đứng đó, lên tiếng không được.

Gần đây Chung Tĩnh Ngôn được Quý Thiếu Kiệt cưng chiều đến quá mức, cũng thiếu chút nữa đã quên mất dáng vẻ tức giận của người đàn ông này, giờ phút này, nhìn anh đột nhiên ra tay vì cô, mới tỉnh ngộ, thì ra điệu dàng chỉ đối với một mình cô mà thôi. Đối với người khác, người đàn ông này vẫn cay nghiệt như vậy.

Lần này trở về nước, dường như cô đã vung bàn tay lên kết thúc mọi chuyện, bỗng chốc nhiều chuyện tới cùng một lúc, nhưng mà cũng chỉ có cái tát ngày hôm nay, là vung ra vì bảo vệ cô vô điều kiện.

Giờ phút này, ở trong mắt cô chú già thật sự rất đẹp trai!

Không cam lòng, đổ kị, giống như con rắn độc, một khi đã nhập vào sâu trong lòng liền gạt không đi. Mặc dù trong lòng rất sợ hãi nhưng Phương Thanh Ngọc vẫn dẫu môi nói, "Cô ta Là vợ của anh? Hơn ba giờ đêm ngày hôm trước, tôi gọi điện thoại qua, cô ta vẫn ở cùng một chỗ với Chấn Thanh, Quý đồng, anh xác định trên đầu anh không đội một cái nón màu xanh lá cây?"

"Chỉ là điện thoại mà thôi, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, cũng không cần bịa chuyện lung tung!" Quý Thiếu Kiệt vung tay lên ném khăn tay qua đầu, vũng vàng rơi vào thùng rác xa xa, từ trên cao nhìn xuống Phương Thanh Ngọc, nghiêm nghị nói, "Vợ tôi chỉ là mượn d/đ'l/q'd điện thoại di động của Chung Chấn Thanh thuận tiện trò chuyện với tôi mà thôi, đúng lúc đó cô gọi điện qua! Cô gái, tôi chưa bao giờ giải thích bất cứ chuyện gì với người khác, hi vọng đây là một lần cuối cùng! Về sau, tự giải quyết cho tốt, nếu có người còn dám tổn thương đến vợ tôi nữa, tốt nhất nên hiểu rõ hậu quả."

Nói xong, anh đoạt lấy bả vai Chung Tĩnh Ngôn, mặt mày đổi hết sang cương chiều, "Bảo bối, đã đến giờ rồi." Ngụ ý, thời gian tự do hóng gió đã kết thúc.

Chung Tĩnh Ngôn ngửa mặt nhìn anh, giận dữ cong môi, trong mắt đều có phong tình lưu chuyển.

Vẻ mặt các anh đồng thời buồn bã —— nét mặt đáng yêu như vậy, chỉ là ngày hôm qua vẫn còn thuộc về bọn họ.

Chung Tĩnh Ngôn quay đầu lại, "Anh, các anh, vĩnh viễn là anh trai tốt của em."

Chấn Thanh và Chấn Văn đứng thẳng bất động, hồi lâu sau mới khổ sở nói, "Lạc Lạc, nếu như em muốn bọn anh lui trở về vị trí anh trai, bọn anh. Đồng ý với em, em biết, chỉ cần là em muốn, bọn anh nhất định sẽ thỏa mãn, nếu như có một ngày, em hối hận, em muốn trở lại vào lúc năm tuổi vẫn cùng bên cạnh bọn anh, em hãy nhớ kỹ, bọn anh vẫn luôn chờ đợi em. Hiện tại, bọn anh chỉ hy vọng em vui vẻ hạnh phúc —— nếu như em cảm thấy ở lại bên cạnh Quý Thiếu Kiệt là hạnh phúc."

Lời nói này, là nói cho Chung Tĩnh Ngôn nghe, cũng là nói cho Quý Thiếu Kiệt nghe.

Giờ khắc này, ánh mắt của ba người đàn ông chạm nhau trên không trung

—— bọn họ, sẽ không buông tha! Không buông tha, là quyền lợi của bọn họ.

—— người phụ nữ của anh, sẽ không để cho người khác mơ ước! Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, lần đầu tiên Chung Tĩnh Ngôn bị hai anh em họ cướp đi, lần này, anh muốn đòi lại cả lần trước!

Chung Tĩnh Ngôn lại đỏ mắt lên, anh trai như vậy lại khiến cho cô bất đắc dĩ, khiến cô tự trách, bọn họ vĩnh viễn là nỗi đau trong tim cô.

Ngày đó, một mình Chung Tĩnh Ngôn lên máy bay trở về Anh.

Vốn dĩ người lớn nhà họ Quý chuẩn bị cùng nhau đưa Chung Tĩnh Ngôn qua đó, thuận tiện thăm bà ngoại Quý, nhưng chú Cường trở lại nói khoang hạng nhất đã được người ta bao trọn, do Chung Tĩnh Ngôn đặt vé trước khi bao trọn gói nên mới không bị ảnh hưởng.

Thời gian bay qua cần hơn hai bốn tiếng đồng hồ, trên đường còn phải chuyển máy bay, dưới sự khuyên răn của Chung Tĩnh Ngôn và Quý Thiếu Kiệt, mấy người lớn mới quyết định cuối cùng sẽ ngồi máy bay tư nhân qua đó.

Quý Thiếu Kiệt cũng ở lại trong nước, một là, hiện giờ là thời điểm mấu chốt để hạng mục đó phát triển, hai là trong lòng anh và anh em nhà họ Chung cũng rất rõ ràng, Chung Tĩnh Ngôn đi rồi, chiến sự giữa bọn họ giờ mới bắt đầu.

Trước khi tiến vào cổng an ninh, Chung Tĩnh Ngôn phát tay nói tạm biệt với người thân, khi ánh mắt tìm kiếm đến anh trai, bước chân rời đi hơi chậm lại, bóng lưng của bọn họ ngược sáng với mình, rõ ràng là hai người

đàn ông tuấn lãng nhất, ưu tú nhất trên đời, nhưng trong khoảnh khắc đó, lại ngưng tụ thành một tư thế bi thương.

Cô đang hạnh phúc tươi cười ngọt ngào, mà thế đứng các anh cũng đang đau lòng, khoan mũi đau xót, vội vàng chạy trở lại ôm bọn họ thật chặt, không để ý đến ánh mắt khác thường xung quanh.

"Anh, các anh, nhất định phải hạnh phúc." Cô lẩm bẩm.

Trong lòng bàn tay của Chung Chấn Thanh, còn lưu lại một vật cứng rắn lạnh như băng.

Đó chính là chiếc nhẫn của bọn họ.

Quý Thiếu Kiệt đi vào lối đi đặc biệt, lao thẳng đến đưa Chung Tĩnh Ngôn vào cabin.

"Bên kia đã có sắp xếp quản gia ra đón, sau khi xuống máy bay không được chạy lung tung, nhớ trước tiên phải gọi điện thoại cho anh."

"Trên máy bay không được chủ động nói chuyện với đàn ông, lại càng không cần phải để ý đàn ông chủ động bắt chuyện."

"Muốn ngủ đừng quên bảo tiếp viên hàng không lấy túi ngủ cho em. . . .
.."

Cho đến Chung Tĩnh Ngôn nhón mũi chân lên, che môi anh lại, mới bằng lòng kết thúc dặn dò.

"Anh có cảm giác đưa tiễn con gái, làm thế nào đây?" Anh không ngừng chạm khẽ lên đôi môi trái tim vẫn luôn nhớ nhung.

"Ba, ba tháng sau con gái sẽ trở lại." Chung Tĩnh Ngôn bị anh hôn đến bờ môi sưng đỏ, nằm ở trước ngực anh, ôm chặt thắt lưng gầy mà mạnh mẽ của anh.

Ba và con gái, cách gọi hài hước này cấm đoán cỡ nào, lại làm hai người đồng thời rung động trong lòng.

Khoang hạng nhất quả thật đã được người ta bao trọn rồi, nhưng người vẫn chưa tới, trống rỗng.

Quý Thiếu Kiệt không nhịn được ôm chặt thêm một chút nữa, thương thức mỗi một tắc có lỗi có lỗi mềm mại và hương thơm của cô.

Ôm quá chặt, cô uốn qua uốn lại, uốn đến người nào đó phải tức giận lên, từ dưới vạt áo của cô trực tiếp đưa tay vào, nắm hai luồng đầy đặn mềm mại trước ngực cô, không ngừng vân vê, hơi thở không yên, "Ngôn Ngôn. Trong khoảng thời gian này phải chú ý ăn uống và giấc ngủ, mỗi ngày nghỉ ngơi sớm một chút, không nên thức đêm, cũng không được chạy loạn khắp nơi với Sa Lệ."

"Vì. Vì sao?" Áo ngực của cô lúc nào cũng chỉ mặc một lớp mỏng, bị anh không ngừng sờ soạn cách một lớp vải mỏng, đỉnh hạt châu đã sớm cứng rắn đứng lên, hai gò má không khỏi đỏ bừng, giọng nói khẽ run, "Từ trước đến giờ anh vẫn không quản em như vậy."

Quý Thiếu Kiệt nặng nề cười, dùng môi mơn trớn cái trán trơn bóng của cô, hạ thấp giọng: "Bây giờ không giống trước kia, bây giờ em là vợ anh. Ah, ở đâu ra cục đá nhỏ đâm vào tay vậy."

Hai người vừa mới tân hôn, lại phải tách ra, dĩ nhiên là triền miên không ngừng.

Mãi đến khi tiếp viên hàng không đến thúc giục, Quý Thiếu Kiệt mới lưu luyến không rời rời đi.

Máy bay vừng vàng cách mặt đất, khoé miệng Chung Tĩnh Ngôn vẫn tươi cười, không ngừng nhớ lại những chuyện ngọt ngào.

Cô nhấn chuông muốn gọi ly cà phê nóng đến uống, mới phát hiện, trong khoang hạng vẫn trống rỗng như cũ, ngoại trừ cô ra thì không có ai bên cạnh, giống như máy bay riêng vậy.

Mẹ nó, là ai bao cả khoang hạng nhất mà không thấy bóng dáng người nào?

Đang bưng cà phê nóng lên uống, ngắm nhìn mây trắng ngoài cửa sổ đến mất hồn, đột nhiên có một giọng nam vang lên, "Xin hỏi tôi có thể ngồi ở đây được không?"

Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn lên, ngây ngẩn cả người, mặt quen quen, thì ra là Lôi Trí Viễn.

"Chú Lôi? Là chú à? Mời chú ngồi."

Lần này cô cũng không bất ngờ, bao trọn cả khoang hạng nhất, chính là phong cách của Lôi Trí Viễn.

Khi ông vừa ngồi xuống, tự có người tới gỡ áo khoác Ka – Ki màu tối chế tác hoàn mỹ trên người ông xuống, ông chỉ mặc một bộ áo sơ mi màu đen, cúi người, tự mình cởi áo khoác trên người Chung Tĩnh Ngôn xuống, sau đó đều giao cho thuộc hạ cầm đi.

"Chú Lôi, chú cũng qua Anh hả?" Đối với bất luận kẻ nào mà nói, Lôi Trí Viễn là một người có thân phận vô cùng thần bí, nhưng ở trong mắt Chung Tĩnh Ngôn, lại có cảm giác thân thiết không giải thích được.

"Đúng vậy, tôi đi thăm con gái của tôi." Ông nhìn chăm chú vào cô, trong ánh mắt chợt hiện cảm xúc không rõ.

"À! Vậy chú có mấy người con?"

"Chỉ có một."

"Với thân phận của chú mà chỉ có một người con gái? Vậy áp lực của con gái chú nhất định rất lớn." Cô cười tinh nghịch, lộ ra hai lúm đồng tiền trên cằm.

Lôi Trí Viễn gần như tham lam nhìn lúm đồng tiền đáng yêu đó, có chút mất hồn. "Vậy sao? Vậy về sau tôi nhất định chú ý, không để cho cô ấy áp lực quá lớn."

Chung Tĩnh Ngôn bị ông nhìn ngượng ngùng, vuốt vuốt lỗ mũi, "Vậy chú nhất định rất yêu vợ của chú, không nỡ để cho bà ấy sinh nhiều con."

"Đúng vậy. Tôi rất yêu cô ấy."

Lôi Trí Viễn đột nhiên trầm mặc, hai tay vòng trước ngực, hai mắt híp lại, hình như lâm vào trầm tư.

Thật lâu sau, lâu đến nỗi Chung Tĩnh Ngôn cũng mệt nhọc, đánh cái ngáp nho nhỏ, kéo bịt mắt xuống, kéo chặt túi ngủ chuẩn bị ngủ, đột nhiên bên cạnh vang lên giọng nói của Lôi Trí Viễn, "Muốn nghe chuyện cũ của vợ và con gái tôi không?"

Két? Chung Tĩnh Ngôn hé mở bịt mắt, tò mò nhìn người đàn ông này.

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Lôi Trí Viễn nhìn ánh mắt của ô, ôn hòa mà kiêu ngạo, trên khuôn mặt được bảo dưỡng thật tốt thậm chí không nhìn ra một nếp nhăn, chỉ là lúc này đang mỉm cười với Chung Tĩnh Ngôn thì khóe mắt mới phát hiện ra hai cái đuôi cá nhàn nhạt.

Lúc còn trẻ, ông nhất định là một mỹ nam, ngay cả khi bây giờ, nếu như đồng ý, cũng sẽ có một bó lớn cô gái nhỏ thích kiểu chú già như thế này. Trên người ông có một hơi thở quý tộc bẩm sinh, trong những người đàn ông mà Chung Tĩnh Ngôn đã gặp qua, bao gồm cả Quý Thiếu Kiệt, cũng không có một ai có thể vượt qua được, dường như chỉ cần tới gần ông, thì người ta kim lòng không được mà muốn thần phục và tôn kính.

"Cô năm thoải mái một chút, tôi sẽ nói cho cô nghe." Lôi Trí Viễn chỉnh ghế ngồi thấp xuống cho Chung Tĩnh Ngôn, sẵn sóc dịch túi ngủ, tắt đèn phục vụ, ghế ngồi của mình cũng điều chỉnh đến cùng độ cao, giữa hai người đều có riêng một ly đồ uống khí nóng lượn lờ.

"Năm ấy tôi 23 tuổi, vừa mới theo cha mẹ dời đến sống ở gần đại viện vợ tôi. Khoảng thời gian đó, tôi si mê chơi một loại súng lục giảm thanh được mang từ nước ngoài về, thường đứng ở trên ban công bắn những con chim bay trên bầu trời. Có một lần, tôi bắn trúng một con chim miệng đỏ rất đẹp, con chim đó rơi xuống trong đại viện của vợ tôi."

"Tôi ra lệnh người làm đi nhặt con chim đó về, qua thật lâu sau, người làm trở lại nói cho tôi biết, con chim đập trúng đầu một cô gái, khiến cô ấy bị thương. Cha của cô gái đó là người giữ cửa của căn đại viện này đang tranh cãi ầm ĩ."

"Tôi không muốn bị cha phát hiện chuyện tôi cất giấu một khẩu súng, vì để giữ được khẩu súng này tôi đã lấy một ít tiền trong ngăn kéo, đi tìm cô gái bị con chim đập trúng đầu đó."

"Cô gái đó chính là vợ của chú?" Chung Tĩnh Ngôn không kịp chờ đợi hỏi.

"Đúng vậy. Đó là lần đầu tiên tôi đi vào nhà của cô ấy, phòng ở vô cùng chật hẹp, bởi vì ẩm ướt nên dưới gầm giường có đốt mảnh vụn than đá màu đỏ, trên vách tường dùng báo chí cũ đã ố vàng để dán lên." Chung Tĩnh Ngôn nhìn thấy gò má Lô Trí Viễn ngậm chứa mỉm cười, giọng nói dịu dàng, giống như trở lại thời gian mới gặp gỡ.

"Tôi trực tiếp ném xấp tiền xuống đất, ngạo mạn vô lễ yêu cầu bọn họ đi bệnh viện, không được tìm tôi gây phiền phức nữa."

"Nhưng mà, cha của vợ tôi, cũng chính là cha vợ của tôi vô cùng tức giận ném tiền trở lại lên người tôi, ông ấy cho rằng tôi nên đi thăm người bị thương trước, sau đó mới cùng đi bệnh viện với bọn họ, tiền thuốc men trả theo hoá đơn của bệnh viện."

"Dĩ nhiên tôi sẽ không đi bệnh viện với bọn họ, nhưng mà tôi đồng ý đi gặp cô gái bị thương đó."

"Cô ấy an tĩnh nằm trên giường nhỏ, cái giường đó được tạo thành bởi gạch và tấm ván gỗ, rất đơn sơ, nhưng ga giường được giặt rất trắng, người nằm trên giường chính là vợ của tôi."

"Cô ấy nhất định rất đẹp, có đúng không?" Chung Tĩnh Ngôn giống như một thiếu nữ tràn đầy ảo tưởng, không nhin được lại hỏi.

Lô Trí Viễn nghiêng đầu, nhìn về phía Chung Tĩnh Ngôn, ánh mắt lại xuyên thấu qua cô, giống như nhìn thấy chuyện cũ, "Khi đó, cô ấy cũng lớn bằng cô bây giờ, 22 tuổi, cũng có một đôi mắt thật to đen láy như cô, da rất

trắng, đôi môi rất đỏ. Khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, ngay lập tức đã yêu cô ấy."

Ánh mắt của ông lảng lạng hoạt động trên mặt Chung Tĩnh Ngôn, giống như trang trở về lần gặp gỡ đầu tiên đó.

Thật là "Đời người giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu" là khắc cốt ghi tâm như thế nào.

Rõ ràng là nói người khác, nhưng mà chẳng biết tại sao, hốc mắt Chung Tĩnh Ngôn lại nóng lên, chẳng biết lúc nào nước mắt đã chảy xuống.

"Khi đó, tôi đã đính hôn với người khác, vị hôn thê lúc đó của tôi chính là dì La mà cô đã từng gặp qua một lần."

Chung Tĩnh Ngôn nhớ tới người phụ nữ trung niên xinh đẹp đã gặp ở trước cửa quán Tư Phòng Thái, lúc ấy cô cho rằng bà ấy chính là vợ của chú Lô, thì ra là có chuyện xưa như vậy.

"Chúng ta là hôn nhân gia tộc, dì La đã có người bà ấy thích. Vốn dĩ tôi không quan trọng chuyện hôn nhân, nhưng, từ sau khi tôi gặp vợ tôi, tôi quyết chí nhất định không phải cô ấy thì không cưới."

"Khi đó, người theo đuổi cô ấy rất nhiều, bao gồm ba nuôi Chung Bang Lập của cô, nhưng mà lòng tự ái của cô ấy rất cao, rất háo thắng, lại quật cường, một lòng muốn tìm một cánh cổng có hai cửa đối hai bên cửa, người có thể cùng chung hoạn nạn vượt qua một đời. Tôi vì say d/d'l/q'd mê cô ấy, nghĩ hết tất cả biện pháp để theo đuổi cô, tặng hoa hồng được máy bay riêng chở từ nước ngoài về lại bị cô ấy ném đi, tôi liền hoa ngoại thành hái hoa dại, quần áo đẹp để bị trả về, tôi liền đi nhặt những viên đá xinh đẹp, hoặc là thu thập các loại lông vũ, làm thành dây chuyền tặng cho cô ấy."

Lúc nói đến đoạn này thì giọng điệu của Lô Trí Viễn trở nên mờ lung mà nhẹ nhàng, giống như trở lại khoảng thời gian lúc trước, vì người trong

lòng mà hái hoa dại.

"Một năm sau, tổng bộ Lôi thị dời đến thủ đô, cơ hội mặt của chúng tôi rất ít. Nhưng mỗi tuần tôi vẫn lái xe mười mấy tiếng đồng hồ để quay về gặp cô ấy, nếu như qua lúc nửa đêm, sẽ ở ngoài đại viện chờ trời sáng, nhìn cha cô ấy uống xong ngụm rượu cuối cùng, vào nhà ngủ, nhìn cô ấy lấy chỗ quần áo đã giặt xong ra phơi nắng, sau đó, ở trong khe hở quần áo phát hiện ra tôi."

"Theo đuổi cô ấy chừng bốn năm, cuối cùng cô ấy cũng bị tôi làm cảm động, chúng tôi ở cùng một chỗ."

"Nhưng mà, gia đình tôi như vậy lại đã có hôn ước, trong nhà dĩ nhiên là phản đối kịch liệt, cha mẹ cô ấy cũng rất quật cường, phản ứng kịch liệt, nói gì cũng không muốn với cao tới Lôi thị. Cứ như vậy, giằng co hơn một năm."

"Có một ngày, cha tôi đột nhiên phái tôi ra nước ngoài phát triển sự nghiệp, nói chờ tôi làm ra thành tích, sẽ đồng ý chuyện kết hôn của chúng tôi."

"Tôi lại tin là thật, bởi vì tôi là con trai độc nhất của Lôi thị, nếu như tôi kiên trì muốn kết hôn, cha tôi cũng không làm gì được tôi. Huống chi, lúc đó dì La cũng vì người yêu của cô ấy mà tranh cãi ầm ĩ một trận với gia đình."

"Trước khi đi, tôi và cô ấy đã lén lãnh giấy chứng nhận kết hôn ở trong nước, chúng tôi đã bàn bạc xong, cô ấy ở nhà cha mẹ một năm, chờ sau khi tôi trở lại sẽ lập tức cử hành hôn lễ."

"Khi đó, điện thoại di động vẫn chưa thông dụng như bây giờ. Tôi đã mua cho vợ một cái điện thoại rất lớn, bởi vì quá mức dễ thấy nên cô ấy chưa bao giờ chịu lấy ra dùng, vì vậy chúng tôi đã liên lạc thư từ qua lại."

Nghe đến đó, trong lòng Chung Tĩnh Ngôn đã có dự cảm xấu, quả nhiên, ông nói tiếp, "Một năm sau, khi tôi trở lại đã phát hiện, một nhà vợ tôi đã sớm không biết tung tích."

"Tôi sai người hỏi thăm nhiều nơi, tin tức trở về nói, sau khi tôi rời đi không lâu, cha mẹ vợ tôi đã qua đời trong một tai nạn giao thông, vợ tôi vì cuộc sống nên đã gả cho người khác, còn vì người đó mang thai và sinh một người con gái."

"Tôi không muốn tin tưởng, nếu như cô ấy khác gả cho người khác, vì sao không gián đoạn việc liên lạc với tôi? Nếu quả thật có chuyện khó xử, cô ấy sẽ nói rõ trên thứ, làm sao tôi có thể để cô ấy sống lưu lạc chịu khổ?"

"Tôi trần trọc mấy phen, cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của cô ấy, lại biết được, cô ấy đã qua đời vì bị bệnh. Ủy ban cư trú xác nhận tin tức, cô ấy thật sự đã sinh một cô con gái, vì cô con gái đó không có người thân nuôi dưỡng nên đã bị đưa vào cô nhi viện. Lúc này, cha của tôi mới thẳng thắn, là ông ấy đã ngụy tạo bút tích của vợ tôi để liên lạc với tôi. Trong cơn nóng giận, tôi lập tức đi nước ngoài, cả đời không cưới nữa.

Mà hơn hai mươi năm về sau, tôi mới biết, lúc tôi rời đi vợ tôi đã mang thai, cô gái bị đưa vào cô nhi viện đó không phải là con của người khác, mà chính là con gái duy nhất của tôi. "

Sau khi nói đến đây, Chung Tĩnh Ngôn đã rơi lệ đầy mặt. Rõ ràng là một chuyện xưa cũ rích về công tử nhà giàu và cô bé lọ lem, nhưng mà, không phải người trong cuộc, sao lại có thể lĩnh hội được đau đớn trong đó?

"Cho nên, vợ của chú tên là Thẩm Phong?"

"Đúng vậy."

"Cho nên, thật ra thì tôi chính là con gái của chú?"

. Đúng vậy.

Lôi Trí Viễn không hề chớp mắt nhìn con gái. Máy bay vững vàng bay trên không, trong khoang hạng nhất vô cùng an tĩnh, tiếp viên hàng không đã sớm bị người bên cạnh ông sắp xếp để không quấy rầy.

"Chú không đến cô nhi viện gặp tôi dù chỉ một lần sao?"

"Không, trước khi ra nước ngoài, tôi có đến cô nhi viện một lần. Lúc ấy, viện trưởng ôm một đứa nhỏ đến trước mặt tôi, tôi nhớ dáng vẻ của nó trắng trẻo mập mạp, nhưng mà lại không có nửa phần giống vợ tôi, hoặc là giống tôi, tôi ôm một tia hi vọng đi làm giám định DNA, kết quả xác thực là không có quan hệ máu mủ với tôi."

Những ký ức trong cô nhi viện lại trào dâng trong lòng như thủy triều, Chung Tĩnh Ngôn trầm mặc, cô biết, nhất định là nghe nói người thừa kế Lôi thị tới đây nhận nuôi đứa trẻ, nhân viên làm việc đã lấy đứa trẻ có dáng dấp tốt nhất ở đó giả mạo cô bán ra ngoài. Mà cô, khi đó, khô héo nhỏ gầy, dinh dưỡng không đầy đủ, cho dù bọn họ biết rõ người Lôi thị tìm cô, làm sao có thể dẫn cô ra ngoài chứ?

"Tôi vốn tưởng rằng là mẹ không quan tâm tôi, thì ra là, bà ấy chỉ là một người đáng thương." Khi đó mẹ cô đã ôm hi vọng và không cam lòng như thế nào qua đời vì bị tật bệnh hành hạ.

"Cô ấy là vợ của Lôi Trí Viễn tôi, nhưng chưa từng được hưởng phúc một ngày nào. Cũng may, cô ấy để lại con, tôi còn có cơ hội bù đắp lại cho con. Ngôn Ngôn, con nguyện ý tiếp nhận người cha này không?" Lôi Trí Viễn vươn tay, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của Chung Tĩnh Ngôn đang để bên người.

Chung Tĩnh Ngôn không trốn tránh.

Lôi Trí Viễn không cần thiết phải lừa nàng, mà cô, càng không cần thiết phải từ chối phần tình thương chân thành của người cha bị trể này.

Ở nước Anh hơn ba tháng nhoáng một cái đã trôi qua.

Lôi Trí Viễn vẫn ở lại bên cạnh Chung Tĩnh Ngôn, mỗi ngày làm bạn với con gái yêu.

Ông lặng lẽ chuẩn bị một căn biệt thự ngói đỏ bên cạnh trường đại học, mặc dù trang phục T – shirt mùa hạ và áo lông mùa đông của Chung Tĩnh Ngôn đã đầy đủ, hơn nữa bọn họ cũng không xác định sẽ ở trong biệt thự này bao lâu, nhưng trong tủ treo quần áo của Chung Tĩnh Ngôn tất cả đều là các loại trang phục với số hiệu khác nhau, hai tuần nhân viên cửa hàng sẽ đưa trang phục mới tới một lần, đồng thời cộng thêm các loại giày, túi xách, đồ trang sức đang thịnh hành trong xã hội thượng lưu.

Ông mua cho cô một chiếc xe chạy chậm màu đỏ, nhưng Chung Tĩnh Ngôn rất ít có cơ hội lái đi ra ngoài, tình cảm hai cha con khôi phục rất nhanh, ngược lại thường xuyên nắm tay tản bộ trong trấn nhỏ.

Giống như khi một người đàn ông yêu thương, đều sẽ không ngừng thể hiện tiêu tiền trên người phụ nữ mình yêu thương. Giống như mất tiền càng nhiều thì tình yêu thổ lộ ra sẽ càng nhiều, trong lòng bọn họ cũng sẽ càng thoải mái.

Đến nỗi khiến cho tiền của Quý Thiếu Kiệt gần như không có đất dụng võ, thường xuyên oán trách với cô.

Có lúc, Chung Tĩnh Ngôn ngồi bên lò lửa ăn quả đào bánh bao lúa mạch của nước Pháp, sẽ hỏi, "Ông Lôi, chuyện buôn bán của ông thật sự không có ông vẫn được chứ?"

Lôi Trí Viễn ngồi trên ghế dựa ngay bên cạnh uống rượu Rum, quay về phía đồng tài liệu ngựa cần thận chọn lựa, "Ba không muốn tạo áp lực quá

lớn cho con gái, cho nên, ba chuẩn bị kết thúc phần lớn buôn bán, phải biết rằng, số tiền hiện tại Lôi thị kiếm được đã đủ cho con xài mấy đời cũng không hết."

Chung Tĩnh Ngôn nhún nhún vai, cô cũng không có khái niệm với quá nhiều tiền, tiền đủ là được rồi, đối với cô mà nói, tình yêu quan trọng hơn tiền tài của cải.

"Cho nên hiện giờ ba tình nguyện lãng phí thời gian với đồng tài liệu ngựa này, cũng không muốn nhìn bảng báo cáo tài vụ sao?"

"À, báo cáo tài vụ dĩ nhiên cũng phải xem, chỉ là thường xem sau khi con đi học. Có con ở nhà, đương nhiên ba phải ở cùng với con, ba đã mua cho con một "toà lâu đài" ở phía Bắc, trên bãi cỏ ở đó, vừa vặn có thể nuôi mấy con ngựa thuần huyết."

"Toà lâu đài?" Chung Tĩnh Ngôn đưa ngón tay lên miệng mút nước đào, trợn to mắt, thì ra là ba của cô còn có tiền như vậy.

"Dĩ nhiên! Con gái của ba cũng không kém bất kỳ một vị công chúa nào, hoàn toàn xứng với một tòa lâu đài xinh đẹp."

Trong khoảng thời gian này, Chung Tĩnh Ngôn trải qua rất vui vẻ và phong phú, thuận lợi kết thúc việc học tập, lấy được học vị của trường đại học nước Anh tha thiết mơ ước. Điều duy nhất không được hoàn mỹ đó là bởi vì công việc quá bận rộn, trong khoảng thời gian này Quý Thiếu Kiệt chỉ đến thăm cô một lần, càng nhiều hơn là bọn họ chỉ có thể nói chuyện điện thoại giải trừ tương tư.

Về vấn đề sau khi cô tốt nghiệp, nhà họ Quý, nhà họ Chung, Lôi Trí Viễn, gần như tất cả mọi người đều hy vọng cô học chuyên sâu, —— cô chỉ cần sống trong một hoàn cảnh đơn giản là được rồi, nhưng bản thân Chung Tĩnh Ngôn lại cố ý bước vào xã hội, cô càng muốn thể nghiệm cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Ngày ấy, Chung Tĩnh Ngôn đang ngồi chung với Sa Lệ trên quầy rượu bên bờ sông Thames, nắm trong tay một ly bia đen, nhìn bạn học đua thuyền.

Bỗng dưng dưới bụng truyền đến cơn đau âm ỉ, lúc mới bắt đầu chỉ đau giống như dì cả tới, cô cảm thấy không có chuyện gì lớn, có thể là do uống rượu bia ướp lạnh, dạ dày bị kích thích, cố gắng chống đỡ nói giỡn với Sa Lệ.

Cuối cùng, Sa Lệ không nhịn được kinh ngạc hỏi cô, "Ngôn Ngôn, sao mặt của cậu lại trắng bệch vậy?"

Cô mới cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, bụng căng lên, thật sự đau có chút kịch liệt rồi.

Điện thoại di động reo lên, cô cho là Quý Thiếu Kiệt, lúc nhận còn mang theo giọng điệu uất ức mềm mại, "Chú!"

"Chung Tĩnh Ngôn, cô có còn muốn mặt của mình nữa không? Cho rằng xúi giục chồng cô giết chết con tôi, thì những chuyện xấu xa trước kia của cô sẽ biến mất trên thế giới này sao?"

Giọng nói này, tuy rằng mọi chuyện đã cách nhiều năm, chỉ mới nghe được trong điện thoại, nhưng làm sao cô có thể quên?

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 77

". Anh của tôi đã xảy ra chuyện gì?" Bầu trời đầy mây, gió bên bờ sông Thames thật to. Chung Tĩnh Ngôn che bụng, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống ròng ròng.

Sa Lệ ở bên cạnh nhìn thấy cũng gấp gáp, liên tục ra hiệu bảo cô cúp điện thoại trước đã.

"Cô còn có mặt mũi hỏi tôi? Giả bộ vô tội cái gì hả? Từ nhỏ, Chấn Thanh và Chấn Văn đối xử với cô còn tốt hơn người mẹ ruột là tôi, cô lại muốn đưa bọn chúng vào ngục giam."

"Rằm!" Chung Tĩnh Ngôn chỉ cảm thấy đầu óc ông ông, anh trai. Vào ngục giam?

Cô muốn đứng lên, nhưng bụng lại đau như vậy, hai chân run run đứng dậy, trước mặt bỗng tối sầm, sau đó cái gì cũng không biết nữa.

Chuông điện thoại di động vang lên dồn dập, là của Sa Lệ.

Sa Lệ ôm chặt Chung Tĩnh Ngôn, một tay lấy ra vừa nhìn thấy vệt vàng bắt máy, giọng nói hoảng sợ mang theo tiếng khóc nức nở, "Quý đồng. Ngôn Ngôn không xong."

Lúc này, Quý Thiếu Kiệt đang ngồi ở một trong hội sở uống trà nghệ thuật hạng sang với đám người thị trường Vương Thư Nhớ, chủ tịch ngân hàng Trịnh Hành Trường và cục trưởng Trươn. Rất rõ ràng, đây là một hội nghị có mô hình nhỏ quan trọng không có nghi thức.

Trước khi ra cửa, Quý Thiếu Kiệt đã cảm thấy hai mí mắt nháy liên tục, mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện gì đó, thậm chí mới vừa rồi, nhân viên pha trà biểu diễn xong nghệ thuật pha trà, dâng trà lên cho bọn họ, khi nâng ấm tử sa Nghi Hưng đến trước mặt anh, tay của nhân viên pha trà bỗng run một cái, nước trà nóng bỗng bị hắt lên mu bàn tay, đột nhiên, anh cảm thấy nhịp tim chưa bao giờ lại đập nhanh đến vậy.

Anh gạt đi ly trà của nhân viên pha trà đang sợ hãi, cau mày, cầm điện thoại gọi cho Chung Tĩnh Ngôn, số máy bạn.

Lúc này dường như cô đang ở cùng một chỗ với Sa Lệ, anh quả thật một phút cũng không thể đợi thêm, trực tiếp bấm vào số của Sa Lệ.

". Xảy ra ra chuyện gì? Cô ấy làm sao?" Sắc mặt anh đại biến, cả người cứng đờ.

"Sa Lệ, cô đừng sợ, bây giờ lập tức gọi điện thoại cho cấp cứu, không nên tùy tiện di chuyển cô ấy. Đồng thời thông báo ông Lôi và quản gia của tôi, bảo bọn họ lập tức tới ngay." Khi anh sắp xếp những chuyện này, người đã đứng lên đi ra ngoài.

"Quý đồng?" Một bàn người chưa bao giờ thấy chủ tịch tập đoàn Quý Nhân lại căng thẳng như vậy, không khỏi lo lắng hỏi thăm.

"Chuyện của Phó thị trưởng Chung và em trai anh ta, tôi cho rằng nên xử lý nghiêm khắc. Những thứ khác, trợ lý của tôi sẽ tham dự thảo luận thay tôi, các vị, xin lỗi không tiếp được!" Anh nói xong những lời này, sau đó vội vã rời đi.

Khi anh ngồi máy bay tư nhân đến Luân Đôn thì đã là 20 giờ sau.

Cùng đi còn có ông nội, bà nội, mẹ, ông ngoại, vẻ mặt của tất cả mọi người đều nặng nề.

Sau khi xuống máy bay đã nhận được điện thoại của quản gia, "Tiểu phu nhân ở bệnh viện Saint Thomas, bác sĩ nói là có dấu hiệu trước sinh non, ông Lô đang nói chuyện với bác sĩ."

Bác sĩ còn nói một câu, quản gia đắn đo một hồi lâu, cuối cùng không dám nói ra, "Thai nhi có thể không qua nổi."

Dấu hiệu trước sinh non!

"Nghịch chướng." Bà nội Quý không nhịn được, đấm ông nội Quý liền khóc nức nở.

Trong bụng Chung Tĩnh Ngôn cũng không phải là nhân vật bình thường, đây chính là chắt trai duy nhất mấy đời chỉ có một con của nhà họ Quý và nhà ngoại Quý. Mấy người lớn này, người nào không phải đuổi thẳng cổ chờ ngày được ôm cháu? Trước kia bởi vì thân thể d.đ/l'q.d của Quý Thiếu Kiệt nên không dám thúc giục, bây giờ là bởi vì Chung Tĩnh Ngôn còn nhỏ tuổi nên cũng không dám thúc giục, nhưng mà, sắp có chắt trai lại phải trở mất mất đi, ngược lại là ai thì cũng khó có thể chấp nhận được.

Trong lòng Quý Thiếu Kiệt càng thêm buồn rầu, vô dùng ảo não.

Lúc trước, khi hai người bọn họ ở chung một chỗ, các biện pháp ngừa thai vẫn là do Quý Thiếu Kiệt làm. Nhưng từ ngày anh cầu hôn trong phòng làm việc đó trở đi, anh đã có suy nghĩ đến chuyện ngưng ngừa thai. Tuổi của anh đã không còn nhỏ, người trong nhà một mực trông mong, chính bản thân anh cũng hi vọng trên đời có thể có một tên nhóc chảy huyết mạch của mình.

Sau khi Chung Tĩnh Ngôn trở về Anh, mỗi lần gọi điện thoại anh đều vô tình hay cố ý hỏi thăm tình trạng thân thể của cô, quản gia cũng sẽ định kỳ báo cáo với anh. Cô tất cả đều bình thường, ăn được ngủ được, không hề có phản ứng gì khác, anh liền không chú ý, cho rằng sẽ không đúng như vậy, ai

ngờ. Ai ngờ, anh là một người gieo giống ưu tú nhưng lại không phải là một người chồng tốt.

Nhớ lại suốt dọc đường, anh thật muốn đập chết đầu mình.

Đã có suy nghĩ để cho cô mang thai, tại sao lại không qua bên đó với cô, lại chỉ cố ở lại chỗ này đối phó với hai anh em đáng ghét đó? Nếu như lần này Chung Tĩnh Ngôn có chuyện gì bất trắc, anh nhất định sẽ làm cho hai anh em họ chết rất khó coi.

Chạy tới bệnh viện Saint Thomas, Chung Tĩnh Ngôn đã được đưa vào phòng cấp cứu, Lôi Trí Viễn đang đứng ở cửa phòng bệnh nhỏ giọng nói chuyện với bác sĩ. Nhìn thấy đoàn người vội vàng bước tới, ra hiệu dừng lên tiếng, "Ngôn Ngôn còn chưa có tỉnh. Tôi đã mời bác sĩ nổi tiếng nhất khoa phụ sản ở Edinburgh tới đây chẩn bệnh, tạm thời bảo vệ được cục cưng, nhưng trước khi qua sáu tháng, Ngôn Ngôn vẫn cần phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, không thể bị kích động nữa."

Đứa bé đó cũng là người thừa kế của Lôi thị ông đấy.

Người lớn vừa nghe đứa bé không có việc gì, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Lôi Trí Viễn lại nghiêm nghị nhìn Quý Thiếu Kiệt, "Nếu Ngôn Ngôn đã mang thai, tại sao không sớm nhắc nhở để chúng ta kịp chú ý? Cậu làm chồng kiểu gì vậy? Quả thật hồ đồ!"

Quý Thiếu Kiệt im lặng, tự biết cha vợ phê bình có lý, dù có phách lối nữa cũng chỉ có thể nói xin lỗi trước, sớm không kèm chế được, đẩy cửa, sai bước chạy tới trước giường bệnh.

Bảo bối ngoan của anh đang lẳng lặng nằm ở trên ra giường bệnh màu trắng, sắc mặt trắng như tờ giấy, hô hấp nặng nề.

Anh ngồi ở bên giường, cầm lấy một cái tay nhỏ bé của cô dán vào mặt vào môi, liên tục vuốt ve, cảm nhận được phần mềm mại đó, mới cảm thấy yên ổn.

Tâm tình buông lỏng xuống, tức giận lại xông tới.

Nhóc con không nghe lời này, rõ ràng đồng ý với anh sẽ không chạy lung tung, lại cùng Sa Lệ chạy đi xem chèo thuyền, nói giỡn, uống bia lạnh! Ngộ nhỡ có sơ xuất gì, bảo anh phải làm thế nào?

Nghĩ tới đây, trong miệng anh không khỏi giận dỗi dùng sức cắn.

Khi Chung Tĩnh Ngôn mở mắt liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc, giống như là đang ở trong mộng.

"Sao... Sao chú lại đến đây? Em bị bệnh gì vậy? Anh trai em xảy ra chuyện gì?" Vì ngủ mê man mới tỉnh nên giọng nói còn thỏ thẻ, nếu như bình thường, Quý Thiếu Kiệt nhất định cho rằng con mèo nhỏ này cố ý quyến rũ anh.

Quý Thiếu Kiệt không đáp một câu, chỉ lo bàn tay nhỏ bé đó, nhe răng cắn, miệng há rất lớn, lực dùng lại rất nhỏ.

Cắn xong rồi lại thấy thương tiếc, bắt đầu mút từng đầu ngón tay.

Hai người vừa tân hôn, tình đang nồng cháy thì lại cách xa nhau hai tháng không gặp mặt, lúc này tầm mắt giằng co với nhau, bất giác lại quên hai người đang ở chỗ nào. Đặc biệt là nếu không phải người lớn đang đứng ngoài cửa bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào, Quý Thiếu Kiệt thật muốn đè cô ở dưới thân hôn đủ, sờ một lần mới được.

Chung Tĩnh Ngôn vốn dĩ có một bụng lời muốn hỏi, lại bị Quý Thiếu Kiệt hết nhìn rồi lại hôn, nhịp tim từ từ tăng nhanh, nũng nịu liếc anh một cái.

Quý Thiếu Kiệt bị cái nhìn này làm cho thân thể mềm mất một nửa, nghĩ tới bên trong thân thể nhỏ bé mềm mại đáng yêu này đang mang một sinh mệnh nhỏ thuộc về Quý Thiếu Kiệt anh, không khỏi mềm hết nửa còn lại.

Lúc này, bên ngoài phòng bệnh không đóng kín cửa, truyền đến một hồi cãi vã.

"Thai đầu dĩ nhiên là của nhà họ Quý tôi, ai cũng đừng nghĩ giành!" Giọng nói vang dội, không phải ông nội Quý thì còn ai?" Lão Quý! Anh có thể nói lý một chút không? Con gái và cháu ngoại của tôi đều cho nhà họ Quý anh còn chưa đủ? Giờ tới chỗ trai anh cũng muốn giành với tôi à?" Giọng nói này chính là của ông ngoại Quý.

"Vậy để cho Ngôn Ngôn sinh hai đứa, đứa sau theo họ anh là được rồi."

"Hai ông à, ở đây là phòng bệnh, xin đừng ồn ã đến con gái tôi nghỉ ngơi. Ngôn Ngôn không phải cái máy sinh con, muốn cục cứng, còn phải có sự đồng ý của Lôi thị tôi nữa." Là giọng nói của Lôi Trí Viễn.

.

Chung Tĩnh Ngôn càng nghe con mắt mở ra càng lớn, đợi đến khi nhìn đến chú Quý già cười giống như nhật được bảo vật, không khỏi cả kinh nói, "Bọn họ nói là sự thật? Em. Mang thai?"

Quý Thiếu Kiệt cúi người, hôn lên cánh môi của cô, ánh mắt thật sâu, "Bảo bối ngoan, chúng ta sắp có bảo bối nhỏ rồi. Thật xin lỗi, trong khoảng thời gian này ông xã không chăm sóc tốt cho em."

Chung Tĩnh Ngôn đau buồn, "Đừng! Em chỉ mới vừa tốt nghiệp, cuộc sống muôn màu chỉ mới vừa bắt đầu."

"Em cứ tiếp tục vui chơi, chỉ là nhiều hơn một người xem nhỏ."

"Vậy anh nhất định phải làm thiếu đi hai người xem quan trọng khác của em sao?"

". Rất quan trọng sao? Quan trọng hơn anh?"

"Không cần phải đánh trống lảng. Nói cho em biết, rốt cuộc anh trai em xảy ra chuyện gì?"

Quý Thiếu Kiệt nhất thời không lên tiếng, cầm cái ly đổ nước ấm, từ từ đút cho cô uống.

Cô miễn cưỡng uống một hớp liền đẩy ra, mắt to nhìn anh, không nói rõ ràng sẽ không bỏ qua.

Quý Thiếu Kiệt nhìn cô đẩy ra đến nỗi hắt nước đọng trên giường, đùa cợt buông tay, "Bọn họ rất tốt. Anh cả Chung Chấn Thanh của em sắp kết hôn, anh hai Chung Chấn Văn chuẩn bị làm cha, như vậy, còn chưa đủ tốt sao?"

Cái gì? Chung Tĩnh Ngôn tuyệt đối không dự đoán được sự việc sẽ như vậy, kinh ngạc, không cách nào che giấu vẻ mặt không dám tin.

Quý Thiếu Kiệt cười lạnh, "Mấy tháng trước còn thề non hẹn biển, không phải em thì không lấy." Cuối cùng vẫn nhịn nửa đoạn sau.

"Không, em không tin! Bọn họ không phải là người như thế."

"Em cảm thấy bọn họ xa em, nên mất ăn mất ngủ sao? Không có em bốn năm, bọn họ vẫn thăng quan phát tài, không phải đều sống rất tốt sao? Trên đời này làm gì có ai xa cách nhau mà không chịu được chứ? Ngoại trừ." Ngoại trừ anh ra, nếu rời khỏi em thật sự không chịu được.

Anh không muốn kích thích cô nữa nên đổi đề tài, "Bảo bối, em không ngoan, trêu đùa uống bia đá, đoán chừng tối hôm trước còn nhịn ăn đêm, có

đúng không? Bác sĩ nói rồi, bây giờ thân thể em rất yếu, không thể bị kích thích nữa, hãy suy nghĩ cho bảo bảo, nhất định phải nằm trên giường phòng nghỉ ngơi đến khi sinh mới được." Anh cố ý cường điệu thời gian nằm trên giường, ôm cô vào trong ngực, hôn lên mí mắt cô, nhỏ giọng dụ dỗ, "Đừng nghĩ đến chuyện gì cả, bảo bối ngoan, em hãy chăm sóc tốt cho bản thân, chăm sóc tốt cho tiểu bảo bối của chúng ta là được. Tiểu bảo bối đã lớn ba tháng, nó mới là người quan trọng nhất."

"Không được, Thiếu Kiệt, em muốn trở về nước xem bọn họ. Em. Không yên lòng." Chung Tĩnh Ngôn nói xong liền muốn đứng dậy.

"Đừng động." Quý Thiếu Kiệt đè cô lại, sắc mặt nghiêm túc, giọng nói cũng ngưng lại, "Nghe lời, bây giờ em phải nằm trên giường, em phải có trách nhiệm với tiểu bảo."

"Vậy anh nói cho em biết, chuyện anh trai em phải vào ngục giam là như thế nào? Nếu như không phải xảy ra chuyện, Mã. Bà ấy sẽ không gọi điện thoại cho em." Nói xong, mắt Chung Tĩnh Ngôn liền đỏ lên, "Thiếu Kiệt, em. Không thể chỉ quan tâm đến hạnh phúc của bản thân."

"Có ba nuôi e ở đó, bọn họ có thể xảy ra chuyện gì? Tuy rằng ông Mã đã lui xuống nhưng ảnh hưởng vẫn còn. Em mù quáng quan tâm làm gì?"

"Nói cho em biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nếu không em nhất định sẽ tự trở về nước."

Chẳng biết từ lúc nào, người lớn đang trông giữ bên ngoài đã đẩy cửa tiến vào, nghe lời nói của Chung Tĩnh Ngôn, bà nội Quý bị sợ đến mức thiếu chút nữa làm đổ chén thuốc bổ của quản gia đưa tới, vẻ mặt của ông nội Quý nghiêm khắc chưa bao giờ có nhìn Chung Tĩnh Ngôn, "Ngôn Ngôn, trong khoảng thời gian này con không được đi đâu cả, dưỡng tốt thân

thể mới là quan trọng nhất. Chúng ta cũng mong đợi con sinh hạ bảo bảo bình an khoẻ mạnh."

Cục cưng này, cả nhà bọn họ đã mong đợi quá lâu, làm sao có thể để sơ xuất?

*

Lúc Chung Tĩnh Ngôn về nước thì đã là mùa xuân.

Cục cưng ở trong bụng của cô đã hơn bốn tháng, cô mặc một chiếc váy trắng rộng thùng thình, bụng nổi lên, tóc dài rồi, búi một nửa ghim ở sau ót. Bởi vì được chăm sóc rất tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn ước chừng đã tròn hai vòng, càng giống như. Càng giống như một cô vợ nhỏ thoải mái.

Chung Chấn Văn nhìn em gái như vậy, nơi cổ họng như bị nhét vào một cây mơ, chua xót qua đi lại còn cảm giác tê lương.

"Không phải nói đang dưỡng thai sao? Sao đột nhiên lại chạy về?"

"Em không yên tâm các anh. Mỗi lần gọi điện thoại, các anh đều úp úp mở mở lừa dối em." Cô vẫn nghiêng đầu mỉm cười giống như trước đây, chỉ là, càng nhiều một loại quý khí được nuông chiều đến mức tận cùng.

"Có phải mẹ lại gọi điện thoại quấy rầy em không?"

"Không phải! Là tự bản thân em muốn về." Điện thoại của cô bị mẹ Quý quản rất nghiêm khắc, coi như Mã Hoa có gọi cho cô thì cô cũng không nhận được. Dĩ nhiên, cô sẽ không nói cho Chấn Văn biết là cô lén lút chạy về. Trước tiên hãy đưa em đi gặp tiểu Từ."

Tiểu Từ, đó chính là cô gái đã mai thai đưa nhỏ của Chấn Văn.

Sắc mặt Chung Chấn Văn lập tức trắng, khổ sở nói, "Ngôn Ngôn, em phải tin tưởng anh, đưa bé đó. Hoàn toàn là một cái bẫy do Quý

Thiếu Kiệt đặt ra. Rốt cuộc là con của ai, chỉ có thể đợi sinh ra mới biết được."

Trong đầu Chung Tĩnh Ngôn hiện lên dáng vẻ của Tiểu Từ, gầy gầy nhỏ nhỏ, thần sắc ngũ quan có ba phần tương tự với cô. Trước đó chính là nhân viên phục vụ của quán cà phê Thời gian, sau đó được anh hai đưa đến công ty làm trước đại sảnh, sau đó nữa. Cùng anh hai say rượu mất lý trí, có bảo bảo. Bảo bảo này chỉ nhỏ hơn bảo bảo trong bụng cô có một tháng.

"Anh hai, con người của Tiểu Từ cũng không tệ, cũng là thật lòng thích anh, nếu như đứa bé sinh ra là của anh, thì anh hãy thử đối xử tốt với cô ấy đi." Chung Tĩnh Ngôn có thể nhìn ra, cô gái tiểu từ đó là thật lòng thích anh hai. Cô không muốn bởi vì cảm giác áy náy của mình mà miễn cưỡng anh hai yêu người nào, nhưng mà, cô hi vọng, anh có thể thử tiếp nhận người khác.

"Lạc Lạc, em không cần phải nói nữa. Đời này, anh hai không thể nào thích người khác được nữa. Quý Thiếu Kiệt có bản lĩnh thì hãy trông chừng em cả đời." Mặt Chung Chấn Văn xám như tro tàn, "Quý Thiếu Kiệt bố trí mọi chuyện rất hoàn hảo, vừa sai khiến kẻ bắt được chuyện anh sửa lại tỷ số dung tích của hạng mục hồ Tùng Thạch, buộc Chấn Thanh đi cầu cha của Phương Thanh Ngọc ở bộ xây dựng, vừa sắp xếp phụ nữ bấy anh. Anh ta cứ sợ bọn anh đi tìm em như vậy sao?"

Chung Tĩnh Ngôn im lặng. Bản thân mình năm sụp sườn, há lại cho người khác ngủ yên? Với tính tình bá đạo của Quý Thiếu Kiệt, nhất định là phải xử lý tốt bọn họ mới yên tâm.

"Hiện giờ anh cả bị tạm giam, vẫn luôn bị cách ly thẩm tra, ba cũng bị dính líu, anh ta nên vui mừng được rồi chứ?"

"Trước khi em tới, cũng không biết mọi chuyện lại nghiêm trọng như thế. Em nhất định sẽ làm anh ấy buông tay, còn có ba ruột Lôi Trí Viễn của

em nữa, em sẽ nhờ ông ấy nhanh chóng giúp đỡ, chuyện sẽ sẽ trở lại bình thường."

"Vô dụng thôi, Quý Thiếu Kiệt sẽ không bỏ qua cho bọn anh, cũng như vậy, chỉ cần bọn anh không sao, nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta. Về phần chú Lô, cường long đấu không lại địa đầu xà, ở trên mảnh đất này, Quý Thiếu Kiệt thật lòng muốn chinh người, tóm lại là có biện pháp. "

Anh trai lúc nào cũng nuông chiều cô bây giờ lại hoàn toàn không chịu thỏa hiệp.

Chung Tĩnh Ngôn ngời hớn mai mười tiếng đồng hồ máy bay qua đây, hơi thở còn chưa kịp đều đặn đã nhanh chóng muốn gặp bọn họ, giờ phút này, cô chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra

CUNG CHIỀU VÔ HẠN

Nhĩ Kỳ Dữ Thử Tiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 78

“Nói đi nói lại, tất cả đều tại em, các người hãy bỏ qua cho nhau không được sao? Coi như vì em cũng không được sao? Các anh đều là người quan trọng nhất của em, như vậy người khó chịu nhất chính là em.” Chung Tĩnh Ngôn khổ sở nói.

Nhưng mà trong thế giới đàn ông, sao cô có thể hiểu?

Chấn Văn đầu gật qua loa, nhưng ánh mắt vẫn rất quyết tuyệt.

Đều nói tâm trạng của phụ nữ có thai đều vô cùng phập phồng, giờ phút này, Chung Tĩnh Ngôn chính là như vậy, cô chạy từ một nơi xa như vậy về nước, lại nói không thuyết phục được bất kể người nào, bất đắc dĩ, vô lực lại sinh ra tức giận.

Chấn Văn thu hết cảm xúc của cô vào trong mắt, ánh mắt càng ngày càng âm đạm, đối lại trước kia, cô nhất định sẽ quệt mồm làm nũng, tức giận với anh, nhưng mà, bây giờ đối mặt với anh, cô lại chỉ có thể NHẪN nhịn, mà người để cho cô trút giận, đã sớm đổi thành Quý Thiếu Kiệt.

Thì ra là, làm người để cho cô tùy ý trút giận, mà lại hạnh phúc như vậy.

Thời gian từng hạnh phúc đã cách anh rất xa. Nhận thức như vậy, khiến anh càng thêm kiên định quyết tâm đấu đến cùng với Quý Thiếu Kiệt. Ngày mất đi em gái, trải qua một lần đã đủ lắm rồi.

Lúc này, bọn họ đang ngồi trong một gian phòng thanh nhã của nhà hàng Tây, thừa dịp em gái đi toilet, anh móc điện thoại ra, "Những người dân Hồi đó đã sắp xếp xong chưa?"

Chung Tĩnh Ngôn đi ra ngoài cửa, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực, nhưng mà đúng vào lúc này, cửa phòng đối diện mở ra, nhân viên phục vụ đang đi ra ngoài, trong khe cửa, hai bóng dáng quen thuộc đập vào tầm mắt cô.

Quý Thiếu Kiệt và. Sa Lệ?

Lần này cô có thể len lén chạy về nước, là nhân cơ hội Quý Thiếu Kiệt về nước ba ngày, cô vừa gạt Lôi Trí Viễn, nói nghỉ ngơi ở nhà họ Quý, vừa gạt mấy người bà nội Quý, nói nghỉ ngơi ở nhà họ Lôi, như vậy mới chạy đi được.

Trong lòng cô cả kinh, nếu như anh biết cô lén trở về nước, nhất định sẽ tức giận, đang chuẩn bị vội vàng quay đầu lại thì một màn kinh khủng hơn lại xuất hiện —— Sa Lệ đứng dậy, cười duyên, hôn lên mặt Quý Thiếu Kiệt, Quý Thiếu Kiệt đưa lưng về phía cô nên không thấy rõ vẻ mặt của anh nhưng cũng không tránh.

Diễn biến tiếp theo đã bị nhân viên phục vụ chốt bên trong cửa.

Trong giây phút này, máu huyết Chung Tĩnh ngôn giống như đọng lại rồi.

Đầu cô nặng chân nhẹ, thờ khẽ tựa vào tường. Là do gần đây cô quá hạnh phúc sao? Tìm được ba, được mọi người cưng chiều. Cho nên, đến lúc thu lại rồi à?

Bây giờ cô không biết nên làm sao mới phải, là một cước đá văng cánh cửa đó, đi vào lớn tiếng chất vấn đôi nam nữ đó? Hay là làm bộ như không nhìn thấy, giống như không có việc gì tiếp tục sinh con sống qua ngày?

Sẽ là hiểu lầm sao? Nhưng mà, một màn hôn này là cô tận mắt nhìn thấy, cô nhớ tới nụ cười của Sa Lệ, kiều mi như vậy tuyệt đối là nụ cười của người phụ nữ với người đàn ông mình ngưỡng mộ trong lòng mới có.

Tại sao, khi cô vừa mới tới nước Anh, không thông thuộc ngôn ngữ, không có một người bạn nào, Sa Lê sẽ xuất hiện bên cạnh cô khéo léo như vậy, tại sao Sa Lê lần nữa không quen bạn trai, tại sao lần nào Sa Lê cũng hiểu kỳ với chuyện của Quý Thiếu Kiệt như vậy. Hình như tất cả đều đã có đáp án.

Tứ chi cô tê dại, chỉ có bụng là có cảm giác mơ hồ đau đớn.

Chấn Văn không yên lòng cô đi lâu như vậy, kéo cửa ra đi tìm cô, mới phát hiện cả người Chung Tĩnh Ngôn phát run, dựa vào cạnh cửa.

"Anh, giúp em, giúp em mở cánh cửa đó ra." Chung Tĩnh Ngôn lôi kéo tay áo của Chung Chấn Văn, run giọng năn nỉ. Hạnh phúc của mình, phải do bản thân mình tranh thủ, có chuyện gì không thể nói rõ? Chung Tĩnh Ngôn cô không muốn để hiểu lầm ảnh hưởng đến cuộc đời của cô.

Nếu như chú già của cô thật lòng yêu người khác, nếu như bạn tốt của cô thật lòng muốn cướp mất chú già của cô, hôm nay cô sẽ không sợ hãi nữa, ít nhất trên thế gian này cô còn có ba, có cục cứng trong bụng, thậm chí cô đã tốt nghiệp, có thể tự lập — cô không còn là cô gái nhỏ trong cô nhi viện mười chín năm trước, cũng sẽ không còn là cô gái nhỏ rời khỏi nhà họ Chung chỉ với hai bàn tay trắng. Cô có dũng khí và năng lực đối mặt tất cả.

"Lạc Lạc, sắc mặt em thật sự không tốt, chúng ta đi vào ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đã, không được, sắc mặt của em rất đáng sợ, anh phải đưa em đi bệnh viện."

Không! Chung Tĩnh Ngôn kiên trì, chỉ vào cánh cửa, giống như vật quý báu của cô đang ở trong cánh cửa đó.

Khi Chung Chấn Văn chuẩn bị đi qua kéo cánh cửa đó ra, thì cửa đã bị người ta đẩy ra từ bên trong.

Bốn người, ngạc nhiên đối lập nhau.

Quý Thiếu Kiệt nhíu mày, đi tới, bế ngang Chung Tĩnh Ngôn, "Ngôn Ngôn, sao em lại không nghe lời như vậy? Ai cho phép em chạy về? Bác sĩ đã nói em phải nằm trên giường."

Nhưng mà khi anh ôm cô lên, máu tươi chảy xuống theo bắp chân của cô, váy trắng, máu đỏ, hết sức chói mắt đập vào mắt.

Sắc mặt Quý Thiếu Kiệt đại biến, ánh mắt điên cuồng, "Nhanh, mau gọi bác sĩ! Mau đưa cô ấy đến bệnh viện!" Quan tâm sẽ bị loạn, giờ phút này, anh đã mất đi suy nghĩ.

Chung Chấn Văn gọi điện thoại liên lạc với bệnh viện, vừa đi ra ngoài, "Tôi đi lái xe."

Sa Lệ khóc bỏ nhà tới, đi theo bọn họ ra ngoài, đơng đưa tay Chung Tĩnh Ngôn, "Ngôn Ngôn, mình. Cậu đừng hiểu lầm, mình và Quý đồng đã sớm quen biết, bốn năm trước bọn mình đã quen biết."

"Đúng vậy, một là chồng tôi, một là bạn tốt của tôi, đã sớm quen biết, nếu như không phải là có tư tình, cần gì phải lừa dối tôi bốn năm?"

Bụng Chung Tĩnh Ngôn rất đau, đau đến nước mắt cũng muốn tuôn ra, nhưng được Quý Thiếu Kiệt ôm vào trong ngực, ánh mắt lại vẫn bướng bỉnh nhìn anh, muốn anh cho cô một lời giải thích.

Quý Thiếu Kiệt là một người đàn ông lão luyện đã thành tinh trong mắt người khác, lúc này lại mồ hôi đầy trán, cánh tay ôm Chung Tĩnh Ngôn run rẩy giống như người mắc bệnh Parkinson*, "Ngôn Ngôn, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chúng ta đi bệnh viện trước, em, còn có tiểu bảo bối của chúng, nhất định sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì."

(*)Parkinson là bệnh rối loạn thoái hóa hệ thần kinh trung ương. Mặc dù không có cách chữa trị tận gốc bệnh này, nhưng nếu phát hiện sớm vẫn có thể hạn chế phần nào những rủi ro có thể xảy ra. Viện Quốc gia về bệnh Parkinson ở Mỹ đã xác định được 10 dấu hiệu ban đầu của căn bệnh này là:
Run

Anh lẩm bẩm nhớ kỹ câu nói sau cùng, ôm cô xông ra khỏi phòng ăn.

Điện thoại của Quý Thiếu Kiệt liên tục vang lên, hai tay anh bặt ôm Chung Tĩnh Ngôn, đầu nào còn bận tâm nghe điện thoại. Cho đến khi ngồi trên xe Chung Chấn Văn, mới không nhịn được bắt máy, "Chuyện gì?
. Người Hồi gây chuyện? Đã đập hết nửa cao ốc? Còn đập bị thương ba người khách và quản lý tiêu thụ?"

Đặt điện thoại xuống, anh điên cuồng nhìn Chung Chấn Văn, "Được lắm! Cậu kích động người Hồi gây chuyện, tôi sẽ khiến cậu chịu không nổi."

"Các người đủ chưa!" Chung Tĩnh Ngôn đẩy Quý Thiếu Kiệt ra, ánh mắt hoạt động qua lại giữa Quý Thiếu Kiệt và Chung Chấn Văn, ánh mắt đau đớn mà bi thương, "Mỗi một người trong ba người, có ai d/đ/l'q;d thật sự quan tâm đến tôi muốn gì không? Có quan tâm đến tôi khó chịu hay không khó chịu không? Cho tới bây giờ, các người chỉ vì bản thân mình thích, tình cảm ích kỷ như vậy, làm sao tôi có thể đón nhận?"

Cô lấy điện thoại di động ra, "Ba, ba, mau cứu con."

*

Đến tối, Quý Thiếu Kiệt nhận được tin dữ, đứa bé đã không còn. Tiểu bảo bối của anh.

Chung Tĩnh Ngôn nằm trong phòng bệnh VIP, từ chối gặp anh.

Anh vẫn không chết tâm, bò lên tầng tám theo đường ống nước, nhảy cửa sổ đi vào.

Bình truyền nước nhỏ tí tích treo bên cạnh, máy móc không ngừng biến hóa, cũng may, bảo bối ngoạn của anh vẫn còn ở đây.

Anh cầm lên bàn tay nhỏ bé trên giường đang kẹp máy đo nhịp tim, từ hồi sinh ra đây là lần đầu tiên nước mắt nam nhi rơi xuống đùng đùng.

Chung Tĩnh Ngôn vốn ngủ rất nông, bị tiếng nghẹn ngào của anh làm cho thức tỉnh.

"Các người nhất định phải đấu nữa có đúng không? Không phải là hai bên cùng tổn hại thì không thể, có đúng không?" Cô suy yếu hỏi. Chuyện Sa Lệ trước đó để qua một bên, trước mắt, quan trọng nhất vẫn tồn thương do bọn họ gây ra cho nhau.

"Ngôn Ngôn, anh." Anh vùi mặt vào lòng bàn tay hồi lâu, muốn thử nói ra suy nghĩ trong lòng mình cho cô nghe, muốn để cho cô hiểu rõ thế giới của mình, "Suy nghĩ của đàn ông, em có thể không hiểu. Bọn họ không nên... Nên ức hiếp em khi em vẫn còn nhỏ như vậy. d'/đ/l'q;d Em còn nhỏ như vậy, lại là thân phận như thế nữa, em có thể không hiểu, nhưng mà, cả nhà bọn họ, Mã Hoa cũng không cần nói tới, bao gồm Chung Bang Lập, nuôi dưỡng em nhưng lại không quan tâm tới em, hai anh em nhà họ Chung thì càng thêm. Không bằng cầm thú. Chỉ cần nghĩ đến lúc em còn nhỏ như vậy đã bị ức hiếp, anh. Anh đã không chịu được."

"Ba nuôi của tôi không quen không biết với tôi, chỉ vì lúc còn trẻ đã từng thích mẹ tôi, nên đã dùng tất cả mọi cách để tìm được tôi, nuôi dưỡng tôi... Khi tôi vẫn còn ở trong bụng mẹ thì ông ấy đã từng đi thăm mẹ tôi, Mã Hoa đa nghi, đi theo tìm ông ấy nhưng lại bị vấp ngã, mất đi đứa con gái bằng tuổi tôi. Tuy rằng như thế nhưng ba nuôi vẫn đối xử với tôi rất tốt, coi tôi như con ruột, mặc dù công việc rất bận, nhưng người đàn ông nào lại

không quan tâm đến sự nghiệp của mình chứ? Tôi không oán trách ông ấy chút nào cả, phần ân tình này, tôi phải cảm kích, về phần hai anh trai của tôi, mãi... mãi cho đến cuối, bọn họ cũng không bước qua ranh giới cuối cùng. Chú cũng đã từng trẻ tuổi, nhẫn nại như vậy, quý trọng như vậy, chẳng lẽ, chỉ là đang ức hiếp tôi sao?"

"Em nói là, khi em ở cùng với anh chính là lần đầu tiên?"

Chung Tĩnh Ngôn nhắm mắt lại, quay đầu đi, cảm giác mệt chết đi được, "Anh em bọn tôi vô cùng thân mật, có lần đầu tiên hay không, thì có gì quan trọng?"

Ngày hôm sau, Chung Tĩnh Ngôn được Lôi Trí Viễn đón về Anh.

Không biết có phải do lời nói của cô tối hôm đó có tác dụng hay không, tin tức trong nước truyền đến, Chung Chấn Thanh được tuyên vô tội thả ra ngay sau đó, Quý Thiếu Kiệt cũng không truy cứu chuyện người Hồi đánh đập trung tâm cao ốc, nhân viên bị thương đều được bồi thường một khoản tiền khá khá để chữa trị vết thương.

Năm đó, cuối mùa xuân đầu mùa hạ, Chung Chấn Thanh và Phương Thanh Ngọc kết hôn.

"Ngôn Ngôn, chú ấy lại tới." Trịnh Hiếu Tuyên nhìn xuyên qua khe hở của những bụi hoa cao lớn, thấy người đàn ông cao gầy đang đứng bên cạnh chiếc xe Rolls-Royce màu trắng hút thuốc lá bên ngoài hàng rào.

Trịnh Hiếu Tuyên tìm một anh chàng bạn trai người Anh, thừa dịp nghỉ hè, tới đây thăm bạn trai, sẵn tiện thăm Chung Tĩnh Ngôn.

Toà lâu đài này quá lớn, có rất nhiều nơi có thể cho bọn họ tranh thủ lúc rảnh rỗi.

Họ đang ngồi dưới một gốc cây anh đào ăn anh đào, mỗi người đều tự cầm một quyển sách rảnh rang lật chuyển, Chung Tĩnh Ngôn cũng không ngẩng đầu lên, "Mặc kệ có tới hay không. Mình mới không quan tâm."

"Chậc, ăn ở hai lòng. Vậy mới vừa rồi cậu làm gì mà phải liếc mắt nhìn ra bên ngoài? Lại cố ý chọn ngồi chỗ này, có thể nhìn thấy bên ngoài?"

Chung Tĩnh Ngôn không muốn để ý đến âm ỉ của cô, đổi một tư thế ngồi thoải mái, mặt trời thật là đẹp.

Xa xa, mẹ Quý xách theo một cái giỏ đi tới, lớn tiếng chào hỏi, "Ngôn Ngôn."

Chung Tĩnh Ngôn hồi hộp liếc mắt nhìn qua khe hở của bụi hoa một cái, nhìn thấy người đàn ông cao đó giống như không nghe, vẫn tựa vào thân xe hút thuốc như cũ, mới vẫy vẫy tay chào hỏi với mẹ Quý, "Mẹ."

Mẹ Quý đặt mỗi một loại thức ăn trong giỏ xách vào mỗi ô vuông màu đỏ trên đệm lót, "Tất cả đều là món ăn Trung Quốc con thích ăn, thịt viên, cá hoa quế."

Sau đó mập mờ nháy mắt con dâu, "Đây tất cả đều là do người xấu nào đó nấu hết đấy, vì muốn nấu ra mấy món ăn ngon con thích, thiếu chút nữa đã thiêu rụi nhà bếp của chúng ta và nhà nó."

Chung Tĩnh Ngôn không lên tiếng, chỉ là cười cầm anh đào mời mẹ chồng ăn.

Trịnh Hiếu Tuyên lấy cớ đi toilet, vọt đi chỗ khác cho hai người mẹ chồng nàng dâu nói chuyện.

"Ngôn Ngôn, con sắp sinh rồi, vẫn không muốn tha thứ cho chồng con sao?" Mẹ Quý thương yêu nhìn cô nhóc đã nuôi tới trắng trắng tròn tròn

trước mặt, ánh mắt chuyển xuống cái bụng đã nhô cao, "Lúc sinh tiểu bảo bối, Thiếu Kiệt làm cha, nhất định rất hi vọng sẽ trông giữ bên cạnh."

"Người nói cho anh ấy biết chúng ta đang gạt anh ấy?" Chung Tĩnh Ngôn vội vàng hỏi.

"Không có. Chúng ta làm cha mẹ, sao có thể nhiều chuyện, chuyện tình cảm phải do bản thân các con tự lo liệu."

Mẹ Quý muốn nói lại thôi, "Nhưng mà Ngôn Ngôn à, mẹ thấy nếu không nói ra chuyện này, có thể cả đời con cũng sẽ không biết."

"Chuyện gì ạ?"

"Chính là cô gái Sa Lệ đó, Thiếu Kiệt không thể nào có gì đó với cô ta. Bởi vì, Thiếu Kiệt nhà chúng, Thiếu Kiệt nó chỉ có phản ứng sinh lý với một mình con, trước khi biết con, tuy rằng nó ham chơi, nhưng là vẫn luôn không thể."

"Cho nên, cho nên trước đó.... Thiếu Kiệt vẫn còn là một. Virgin(xử nam)?" Chung Tĩnh Ngôn tròn tròn cặp mắt.

"Ừ." Mẹ Quý mỉm cười gật đầu, "Nó là một đứa nhỏ ngọc, lại mạnh mẽ như thế nên không thể nào nói cho con biết chuyện này. Bé con, mẹ nói cho con...con phải làm bộ như không biết đấy, nếu không, nó sẽ hận mẹ chết mất."

Trong lòng Chung Tĩnh Ngôn đã sớm cười lăn lộn, đâu nào quan tâm đến lời nói sau cùng của mẹ Quý, trực tiếp đứng lên, cười lớn tiếng gọi người đứng bên ngoài: "Hihi! Quý Thiếu Kiệt, Bọn em đang ở đây! Chú mau vào đi."

Mau vào, để cho em đùa giỡn!

HOÀN